

Suomen 3. lintuatlas

Lintuatlaksen tavoitteena on selvittää Suomen pesimälintulajien nykyiset levinneisyydet sekä tutkia lajien levinneisyyksien muutoksia. Lintulajien esiintymistieto kerättiin 10x10 km² ruuduista koko Suomesta vuosina 2006–2010. Kyseessä on kolmas valtakunnallinen lintuatlas.

Lintuatlaskartoitus on osa luonnon monimuotoisuuden seurantaan. Atlaksen päämääränä oli selvittää Suomen pesimälintulajien nykyiset levinneisyydet. Hankkeessa kerättyä uusinta tietoa pesimälinnustosta voidaan yhdistää Suomessa aiemmin kerättyyn mittavaan lintutietoon sekä muuhun ympäristötietoon. Erityisen tärkeän vertailuaineiston tässä hankkeessa muodostavat Suomessa aiemmin toteutetut kaksi lintuatlasta (ensimmäinen atlas 1974–79; Hyytiä ym. 1983 ja toinen atlas 1986–89; Väisänen ym. 1998).

Lintuatlashanke perustui laaja-alaiseen yhteistyöhön linnustonseurantaan ja lintututkimusta harjoittavien laitosten, järjestöjen, tutkijoiden sekä harrastajien kesken. Linnut ovat eräs maamme parhaiten tunnetuista ja tutkituista eliöryhmistä, joita koskeva tietomme on kansainvälistä huipputasoa. Suomessa on lintututkijoiden lisäksi laaja, asiantunteva ja hyvin organisoitunut lintuharrastajakunta.

Viittaaminen tuloksiin

Tämä on PDF-versio kolmannen lintuatlaksen lintuatlaksen tuloksista. Tuloksia ei ole julkaistu kirjana. Tuloksiin voi viitata seuraavalla tavalla:

- Valkama, Jari, Vepsäläinen, Ville & Lehikoinen, Aleksi 2011: Suomen III Lintuatlas. – Luonnontieteellinen keskusmuseo ja ympäristöministeriö. <<http://atlas3.lintuatlas.fi>> (viitattu [päivämäärä]) ISBN 978-952-10-6918-5.

Tämän tiedoston lajinkuvaustekstejä ja lajikarttoja saa käyttää *Creative Commons Nimeä-Epäkaupallinen-Tarttuva 4.0* -lisenssin mukaisesti. Lisenssin mukaan lähde ja käytetty lisenssi on mainittava. Voit tehdä tämän esimerkiksi seuraavilla tavoilla:

- Valkama, Jari, Vepsäläinen, Ville & Lehikoinen, Aleksi 2011: Suomen III Lintuatlas. Luonnontieteellinen keskusmuseo Luomus ja ympäristöministeriö. <<http://atlas3.lintuatlas.fi>> (kopioitu [päivämäärä]) ISBN 978-952-10-6918-5. Käyttö Creative Commons Nimeä-Epäkaupallinen-Tarttuva -lisenssillä.
- Suomen III lintuatlas – Jari Valkama, Ville Vepsäläinen ja Aleksi Lehikoinen, Luonnontieteellinen keskusmuseo Luomus. Creative Commons Nimeä-Epäkaupallinen-Tarttuva

YMPÄRISTÖMINISTERIÖ
MILJÖMINISTERIET
MINISTRY OF THE ENVIRONMENT

RIISTAN- JA KALANTUTKIMUS

Sisällys

1. Lajitaulukko
2. Taustaa: Taustatietoa hankkeesta, aineistolähteistä ja käyttöoikeuksista
3. Pesimisvarmuusindeksit ja selvitysasteet
4. Käyttöoikeudet
5. Lajit: Lajeista on esitetty teksti ja esiintymiskartta, mikäli siitä on varmistettu pesintä jonkin atlaksen ajalta tai vähintään kaksi pesintää atlaskausien ulkopuolelta.
6. Käytetty lajinimistö
7. Kiitokset
8. Havainnoijat

Taustaa

Lintuatlaskartoitus on osa luonnon monimuotoisuuden seurantaa. Atlaksen päämääränä oli selvittää Suomen pesimälintulajien nykyiset levinneisyydet. Hankkeessa kerättyä uusinta tietoa pesimälinnustosta voidaan yhdistää Suomessa aiemmin kerättyyn mittavaan lintutietoon sekä muuhun ympäristötietoon. Erityisen tärkeän vertailuaineiston tässä hankkeessa muodostavat Suomessa aiemmin toteutetut kaksi lintuatlasta (ensimmäinen atlas 1974–79; Hyttiä ym. 1983 ja toinen atlas 1986–89; Väisänen ym. 1998).

Lintuatlashanke perustui laaja-alaiseen yhteistyöhön linnustonseurantaa ja lintututkimusta harjoittavien laitosten, järjestöjen, tutkijoiden sekä harrastajien kesken. Linnut ovat eräs maamme parhaiten tunnetuista ja tutkituista eliöryhmistä, joita koskeva tietomme on kansainvälistä huipputasoa. Suomessa on lintututkijoiden lisäksi laaja, asiantunteva ja hyvin organisoitunut lintuharrastajakunta.

Monet ihmisen aiheuttamat muutokset metsä-, pelto- ja vesiympäristöissä ovat vaikuttaneet lintujen levinneisyyksiin ja runsauksiin. Näiden lisäksi ihmisen toiminnalla on ollut laaja-alaista vaikutusta mm. ilmastoon. Tämän atlashankkeen tarkoituksena onkin selvittää, miten erilaiset ympäristömuutokset vaikuttavat linnustomme monimuotoisuuden tilaan sekä arvioida näiden tietojen perusteella eri elinympäristöjen linturyhmien tulevaisuuden kannankehityksiä. Lintuja pidetään hyvinä ympäristömuutosten indikaattoreina, eli ne voivat tässä yhteydessä toimia myös elinympäristöjen yleisen tilan eräänä ilmentäjäryhmänä. Atlasaineisto on nyt kerätty ja sen tieteellinen hyödyntäminen mm. yllä esitettyihin teemoihin liittyen alkaa saman tien.

Lintuatlashankkeen yhteydessä maahamme perustettiin vakioireittien verkosto. Vakioireittien tarkoituksena on saada tietoa lintujen runsaudesta ja kannanmuutoksista. Näin ollen vakioireitit ja lintuatlas muodostavat yhdessä hyvän kokonaiskuvan Suomen linnuston levinneisyydestä, runsaudesta ja kannanmuutoksista. Tässä atlaksessa esitetyt parimäärä- ja kannanmuutostiedot perustuvat valtaosin Luonnontieteellinen keskusmuseo Luomuksen linnustonseuranta-aineistoihin, mm. vakioireitteihin. Petolintujen osalta parimääräarviot perustuvat vuonna 1982 alkaneen valtakunnallisen petolintuseurannan aineistoihin sekä muutamien harvinaisempien petolintujen osalta Maailman Luonnon Säätiön (WWF) ja Metsähallituksen aineistoihin. Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen (RKTL) aineistot ovat olleet merkittävässä osassa mm. vesilintujen, saaristolintujen, kanalintujen ja myös peltolintujen kannanarvioita tehtäessä.

Kolmas lintuatlas julkaistaan ainoastaan verkossa. Näin siksi, että tämä asetettiin tavoitteeksi jo syksyllä 2005 kun hankkeelle haettiin rahoitusta. Verkkojulkaisun etuna on ennen kaikkea nopeus: atlas on ”valmis” jo kolmen kuukauden kuluttua hankkeen päättymisestä. Verkkojulkaisussa ovat mukana myös ensimmäinen ja toinen atlas, ja erityisen vertailutyökalun avulla eri atlasten tuloksia on helppo vertailla. Halutessaan atlasta pystyy lukemaan kaikkialla missä on verkkoyhteys. Tämä on toisaalta myös ongelma, sillä kaikilla ei vielä ole hyvin toimivaa verkkoyhteyttä eikä välttämättä edes tietokonetta. Näiden käyttäjien palvelemiseksi mietimme muunlaisia ratkaisuja, joista kerrotaan myöhemmin erikseen.

Millaisia havaintoja lintuatlaksessa on mukana?

Lintuatlakseen on pyritty saamaan mukaan mahdollisimman kattavasti kaikki vuosina 2006–2010 kerätty ja tavalla tai toisella lintujen pesintään liittyvä havainto- ja seurantatieto. Tietoa on saatu mm. seuraavista lähteistä:

- Hatikan kautta lintuatlasjärjestelmään tallennettu tieto
- paperisilla atlaslomakkeilla Luomukselle lähetetty tieto
- BirdLife ry:n Tiira-järjestelmästä on siirretty kaikki pesimisvarmuusindeksillä merkityt havainnot atlasjärjestelmään syksyllä 2010. Lisäksi jotkut atlasvastaavat ovat omatoimisesti siirtäneet Tiiran havaintoja atlasjärjestelmään
- rengastustiedot on siirretty atlasjärjestelmään siltä osin kuin ne koskevat poikasrengastuksia tai pesivinä rengastettuja tai kontrolloituja emolintuja
- Luomuksen petolintu- ja sääksirekisterissä olleet tiedot
- WWF:n merikotkarekisterin tiedot
- Metsähallituksen petolintuseurantojen tiedot (muutto- ja tunturihaukka, maakotka ja merikotka Lapin alueella)
- Luomuksen linnustonseurannan laskenta-aineistot ja pesäkortit
- Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen peltolintu-, vesilintu- ja riistakolmiolaskentojen tiedot
- Harvinaisuushavainnoista atlakseen on kelpuutettu vain rariteettikomitean tai paikalliskomiteoiden hyväksymät havainnot

Lintuatlaksen pesimisvarmuusindeksit

Lintuatlaksessa on käytetty seuraavia pesimävarmuusindeksejä. Indeksien 6-8 yhteydessä on voinut käyttää myös tarkempia kaksinumeroisia alaindeksejä. Samoja indeksejä on käytetty kaikissa kolmessa atlaksessa.

A. Epätodennäköinen pesintä (indeksi 1)

1. Havaittu laji paikallisena pesimäaikaan, mutta lähes varmasti se ei pesi ruudussa. Luokkaan 1 luetaan ruudulla muuttomatkalla useaksi päiväksi pysähtyneet linnut, selvästi pesimättömät kiertelijät tai nuoret linnut, mutta ei ylimuuttavia tai muutolla lyhytaikaisesti lepäileviä lintuja.

B. Mahdollinen pesintä (indeksit 2–3)

2. Havaittu yksittäinen lintu kerran (esim. laulava tai soidinääntelevä koiras) lajille sopivassa pesimäympäristössä, ja lajin pesintä ruudussa on mahdollista. Paikalla on joko käyty vain kerran tai lintu on tavattu vain kerran useista käynneistä huolimatta.

3. Havaittu pari kerran sopivassa pesimäympäristössä, ja lajin pesintä ruudussa on mahdollista.

C. Todennäköinen pesintä (indeksi 4–6, alaindeksit 61–66)

4. Havaittu laulava, soidinmenoja esittävä tai muuten samalla paikalla (eli pysyvällä reviirillä) oleskeleva koiras eri päivinä.

5. Havaittu samalla paikalla oleskeleva naaras tai pari eri päivinä.

6. Havaittu lintu tai pari

61: käymässä useasti todennäköisellä pesäpaikalla (esim. laskeutuvan säännöllisesti samaan paikkaan ruoikkoon tai saareen)

62: rakentamassa pesää (kaivamassa tai hakkaamassa pesäkoloa, kuljettamassa pesänrakennusmateriaalia, tms.)

63: varoittelemassa, koska pesä tai poikue on ilmeisesti lähistöllä

64: näyttelemässä siipirikkoa tai muulla tavoin houkuttelemassa havainnoijaa pois ilmeisen pesän tai poikueen luota

65: hyökkäilemässä tai muulla tavoin käyttäytymässä uhkaavasti havainnoijaa kohtaan (esim. pöllöt ja tiirat).

66: Nähty pesä, jossa samanvuotista rakennusmateriaalia (esim. petolintujen koristellut pesät) tai ravintojätettä; ei kuitenkaan varmaa todistetta munista tai poikasista.

D. Varma pesintä (indeksit 7–8, alaindeksit 71-75 ja 81-82)

7. Havaittu epäsuora todiste varmasta pesinnästä:

71: nähty pesä, jossa on pesitty samana vuonna, koska siinä munia tai niiden kuoria, jätteitä poikasista, sulkatuppien "hilsettä", tms.

72: havaittu linnun menevän pesään tai lähtevän pesästä tavalla, joka selvästi viittaa pesimiseen (ei kuitenkaan nähty munia tai poikasia; esim. koloihin tai korkealle pesivät lajit)

73: havaittu juuri lentokykyiset poikaset tai untuvikot, jotka voidaan katsoa syntyneiksi ruudun alueella

74: havaittu emo kantamassa ruokaa poikasille tai poikasten ulosteita; pesän voidaan katsoa olevan ruudun alueella

75: nähty pesässä hautova emo.

8. Havaittu suora todiste pesinnästä:

81: kuultu poikasten ääntelevän pesässä (esim. koloihin tai korkealle pesivät lajit)

82: nähty pesä, jossa munia tai poikasia.

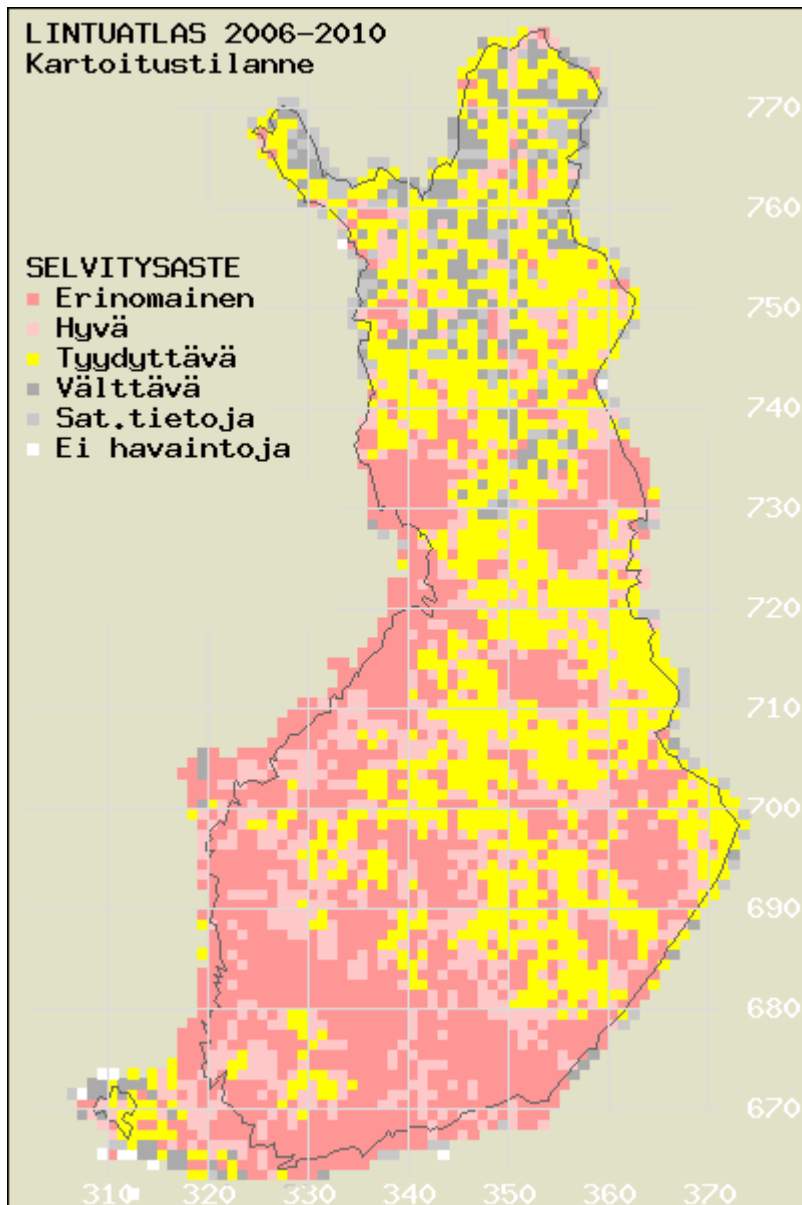
Miten ruutujen selvitysasteet on laskettu?

Atlasruudun selvitysaste lasketaan painotettuna pesimävarmuussummana ruudussa havaituista lajeista. Laji, josta on todettu varma pesintä antaa eniten painoa ja saa arvon 3; laji, josta on todettu todennäköinen pesintä saa arvon 2; ja laji, josta on todettu mahdollinen pesintä saa arvon 1. Ruudun selvitysasteeseen vaikuttaa siis sekä lajimäärä että kunkin lajin pesinnän varmuus. Esimerkiksi: 15 varmaa pesimälajia, 10 todennäköistä pesimälajia, ja 12 mahdollista pesimälajia antavat ruudulle painotetun summan 77. Sama summa koostuu myös esimerkiksi 25 varmasta pesimälajista, viidestä todennäköisestä, ja 17 mahdollisesta pesimälajista.

Selvitysasteluokat erinomainen, hyvä, tyydyttävä, välttävä, satunnaishavaintoja, ja ei havaintoja ovat luokittelutyökaluja, joilla lähinnä havainnollistetaan kartoilla eri väreillä kartoituksen tehokkuutta. Luokille on määritetty raja-arvot ja ruudun painotetun pesimävarmuusindeksisumman perusteella määräytyy mihin luokkaan ruutu sijoittuu. Esimerkiksi: jos eteläisen Suomen ruudussa selvitysasteluokan hyvä alaraja on 254 ja yläraja 290, sijoittuu esim. summalla 250 luokkaan tyydyttävä ja summalla 301 luokkaan erinomainen. Selvitysasteiden luokkarajat ovat matalampia maan pohjoisosissa kuin eteläosissa, koska potentiaalisten lajien määrä yleisesti ottaen laskee pohjoista kohden mentäessä. Ruutujen selvitysasteita määriteltäessä on otettu myös huomioon maa-alan vähäisyys ns. rannikkoruuduissa (= sellaiset ruudut, joissa on vähintään 20 km² vettä). Lisäksi yksittäisiin ruutuihin on tehty tapauskohtaista hienosäätöä selvitysasteiden luokkarajoissa, sillä kaikkiin ruutuihin ei kaavamainen laskentatapa sovellu. Selvitysasteiden määrittely tehtiin toisen atlaksen (1986–89) aikaan, ja tarkempi selvitys aiheesta löytyy kirjan Muuttuva pesimälinnusto (Väisänen ym. 1998) liitteestä 1 (s. 514 lähtien).

Ruudut

Lintuatlaksessa pyrittiin selvittämään pesimälinnusto kustakin Suomen 10x10 km² yhtenäiskoordinaatistoruudusta. Havaintoja kertyi yhteensä 3848 ruudusta, eli 99,7 % kaikista Suomen ruuduista (3859)

Lintuatlasaineisto avoimena datana

Lintuatlaksen data ja lajikuvaustekstit on saatavilla avoimena datana. Tarkemmin tästä kerrotaan osoitteessa <http://atlas3.lintuatlas.fi/>

Lajitaulukko

Lintuatlaksessa käytetyt lajien tieteelliset nimet ja lajien järjestys noudattavat BirdLife Suomen käyttämää systematiikkaa, joka perustuu yhteiseurooppalaisen AERC TACin suosituksiin (www.aerc.eu).

Lajista on esitetty teksti ja esiintymiskartta, mikäli siitä on varmistettu pesintä jonkin atlaksen ajalta tai vähintään kaksi pesintää atlaskausien ulkopuolelta. Poikkeuksena on kuitenkin pikkuhuitti, joka on mukana, koska sen katsotaan vakiintuneen Suomen pesimälinnustoon säännöllisesti havaittujen soivien koiraiden perusteella, vaikka pesälöytöjä ei lajista tunneta. Lajitekstit ovat lyhyitä ja niissä on yleensä esitetty vain levinneisyyden kannalta oleellisia tietoja.

Muutamien uhanalaisten lajien esiintymisruutuja on suojelusyistä siirretty satunnaisesti 0–30 km (kiljukotkalla 0–50 km). Näissä tapauksissa tästä on merkintä myös kartassa.

Taulukko esittää kuinka monessa ruudussa laji on havaittu varmasti (V), todennäköisesti (T) ja mahdollisesti (M) pesivänä. YHT-sarake kertoo ruutujen yhteismäärän.

Laji	V	T	M	YHT	Pesimäkanta/ pareja min	Pesimäkanta/ pareja max
Kyhmyjoutsen (<i>Cygnus olor</i>)	396	43	62	501	6000	10000
Laulujoutsen (<i>Cygnus cygnus</i>)	2207	384	526	3117	5000	7000
Metsähanhi (<i>Anser fabalis</i>)	170	197	352	719	1700	2500
Kiljuhanhi (<i>Anser erythropus</i>)					0	5
Merihanhi (<i>Anser anser</i>)	289	76	87	452	5000	6000
Lumihanhi (<i>Anser caerulescens</i>)		1		1	0	0
Tiibetinhani (<i>Anser indicus</i>)	1	1		2	0	0
Kanadanhanhi (<i>Branta canadensis</i>)	401	146	270	817	7000	8000
Valkoposkihanhi (<i>Branta leucopsis</i>)	152	38	89	279	3000	3500
Ristisorsa (<i>Tadorna tadorna</i>)	57	37	47	141	200	400
Haapana (<i>Anas penelope</i>)	1085	606	728	2419	45000	55000
Harmaasorsa (<i>Anas strepera</i>)	79	122	145	346	500	1000
Tavi (<i>Anas crecca</i>)	2071	567	606	3244	170000	230000
Sinisorsa (<i>Anas platyrhynchos</i>)	2425	309	439	3173	170000	230000
Jouhisorsa (<i>Anas acuta</i>)	327	323	406	1056	8000	15000
Heinätavi (<i>Anas querquedula</i>)	57	209	229	495	1000	2000
Lapasorsa (<i>Anas clypeata</i>)	317	350	349	1016	10000	14000
Punasotka (<i>Aythya ferina</i>)	168	215	216	599	10000	13000
Tukkasotka (<i>Aythya fuligula</i>)	1024	585	731	2340	40000	60000
Lapasotka (<i>Aythya marila</i>)	45	25	70	140	400	600
Haahka (<i>Somateria mollissima</i>)	303	21	18	342	100000	120000
Alli (<i>Clangula hyemalis</i>)	25	23	99	147	1500	2000
Mustalintu (<i>Melanitta nigra</i>)	37	68	225	330	1000	2000
Pilkkasiipi (<i>Melanitta fusca</i>)	209	126	136	471	9000	11000
Telkkä (<i>Bucephala clangula</i>)	2947	218	307	3472	170000	220000
Uivelo (<i>Mergellus albellus</i>)	202	169	367	738	2000	3000
Tukkakoskelo (<i>Mergus serrator</i>)	759	439	578	1776	25000	35000
Isokoskelo (<i>Mergus merganser</i>)	1186	421	567	2174	20000	30000
Pyy (<i>Bonasa bonasia</i>)	2024	274	457	2755	530000	630000
Riekko (<i>Lagopus lagopus</i>)	609	284	656	1549	51000	113000
Kiiruna (<i>Lagopus muta</i>)	26	21	59	106	3000	3000
Teeri (<i>Tetrao tetrix</i>)	1822	797	574	3193	610000	740000

Metso (<i>Tetrao urogallus</i>)	1526	507	828	2861	270000	340000
Peltopyy (<i>Perdix perdix</i>)	313	66	76	455	8500	9000
Viiriäinen (<i>Coturnix coturnix</i>)		227	124	351	10	100
Fasaani (<i>Phasianus colchicus</i>)	448	329	238	1015	15000	20000
Kaakkuri (<i>Gavia stellata</i>)	357	157	529	1043	1500	2000
Kuikka (<i>Gavia arctica</i>)	1174	500	672	2346	11000	13000
Pikku-uikku (<i>Tachybaptus ruficollis</i>)	3	11	11	25	0	25
Silkkiuikku (<i>Podiceps cristatus</i>)	1050	181	227	1458	25000	35000
Härkälintu (<i>Podiceps grisegena</i>)	669	244	270	1183	6000	8000
Mustakurkku-uikku (<i>Podiceps auritus</i>)	388	177	202	767	1200	1700
Merimetso (<i>Phalacrocorax carbo</i>)	59	11	206	276	6000	16000
Kaulushaikara (<i>Botaurus stellaris</i>)	83	551	143	777	1000	1500
Harmaahaikara (<i>Ardea cinerea</i>)	80	149	271	500	700	1000
Mehiläishaukka (<i>Pernis apivorus</i>)	295	455	833	1583	2200	2800
Haarahaukka (<i>Milvus migrans</i>)	7	16	46	69	10	25
Merikotka (<i>Haliaeetus albicilla</i>)	272	106	302	680	320	360
Ruskosuohaukka (<i>Circus aeruginosus</i>)	410	330	437	1177	700	1000
Sinisuohaukka (<i>Circus cyaneus</i>)	229	400	694	1323	1500	2500
Arosuohaukka (<i>Circus macrourus</i>)	1	8	7	16	0	3
Niittysuohaukka (<i>Circus pygargus</i>)	7	7	18	32	2	10
Kanahaukka (<i>Accipiter gentilis</i>)	1360	382	545	2287	4800	5400
Varpushaukka (<i>Accipiter nisus</i>)	1085	428	775	2288	6000	8000
Hiirihaukka (<i>Buteo buteo</i>)	930	488	660	2078	3500	4500
Piekana (<i>Buteo lagopus</i>)	168	177	384	729	500	4000
Kiljukotka (<i>Aquila clanga</i>)	1			1	0	1
Maakotka (<i>Aquila chrysaetos</i>)	353	135	260	748	290	390
Sääksi (<i>Pandion haliaetus</i>)	1140	226	578	1944	1100	1300
Tuulihaukka (<i>Falco tinnunculus</i>)	1493	473	722	2688	5000	10000
Punajalkahaukka (<i>Falco vespertinus</i>)		1	10	11	0	0
Ampuhaukka (<i>Falco columbarius</i>)	337	277	639	1253	2000	3000
Nuolihaukka (<i>Falco subbuteo</i>)	771	663	658	2092	2500	3500
Tunturihaukka (<i>Falco rusticolus</i>)	41	7	37	85	37	40
Muuttohaukka (<i>Falco peregrinus</i>)	258	48	110	416	250	280
Luhtakana (<i>Rallus aquaticus</i>)	38	245	141	424	500	800

Luhtahuitti (Porzana porzana)	8	381	198	587	500	1000
Pikkuhuitti (Porzana parva)		14	2	16	5	10
Ruisrääkkä (Crex crex)	57	1059	412	1528	3000	7000
Liejukana (Gallinula chloropus)	36	51	50	137	50	200
Nokikana (Fulica atra)	518	133	198	849	5000	10000
Kurki (Grus grus)	1521	877	666	3064	30000	40000
Meriharakka (Haematopus ostralegus)	378	164	131	673	3000	4000
Pikkutylli (Charadrius dubius)	454	236	184	874	4000	6000
Tylli (Charadrius hiaticula)	279	231	154	664	3000	6000
Keräkurmitsa (Charadrius morinellus)	30	14	20	64	1500	3000
Kapustarinta (Pluvialis apricaria)	374	876	336	1586	50000	80000
Töyhtöhyyppä (Vanellus vanellus)	1806	385	165	2356	70000	120000
Pikkusirri (Calidris minuta)					0	5
Lapinsirri (Calidris temminckii)	32	62	70	164	1000	2000
Merisirri (Calidris maritima)	3		2	5	5	20
Suosirri (Calidris alpina)	24	44	42	110	5000	10000
Jänkäsirriäinen (Limicola falcinellus)	35	141	117	293	25000	35000
Suokukko (Philomachus pugnax)	85	250	245	580	5000	8000
Jänkäkurppa (Lymnocyptes minimus)	12	142	289	443	4000	8000
Taivaanvuohi (Gallinago gallinago)	431	1899	872	3202	80000	120000
Heinäkurppa (Gallinago media)	1	12	14	27	1	10
Lehtokurppa (Scolopax rusticola)	879	1178	562	2619	100000	200000
Mustapyrstökuiri (Limosa limosa)	10	26	22	58	70	90
Punakuiri (Limosa lapponica)	10	65	24	99	2000	3000
Pikkukuovi (Numenius phaeopus)	248	943	379	1570	30000	50000
Kuovi (Numenius arquata)	1418	852	324	2594	50000	90000
Mustaviklo (Tringa erythropus)	49	401	219	669	15000	20000
Punajalkaviklo (Tringa totanus)	286	380	190	856	4500	6000
Lampiviklo (Tringa stagnatilis)	3	9	12	24	0	5
Valkoviklo (Tringa nebularia)	309	1612	494	2415	50000	70000
Metsäviklo (Tringa ochropus)	537	1806	427	2770	100000	200000
Liro (Tringa glareola)	539	1608	414	2561	300000	450000
Rantakurvi (Xenus cinereus)	3	6	2	11	5	10
Rantasipi (Actitis hypoleucos)	1451	1635	263	3349	100000	200000

Karikukko (<i>Arenaria interpres</i>)	155	119	31	305	2500	3500
Vesipääsky (<i>Phalaropus lobatus</i>)	46	96	125	267	7000	9000
Merikihu (<i>Stercorarius parasiticus</i>)	173	42	44	259	500	600
Tunturikihu (<i>Stercorarius longicaudus</i>)	37	67	44	148	100	5000
Pikkulokki (<i>Hydrocoloeus minutus</i>)	524	485	562	1571	10000	13000
Naurulokki (<i>Larus ridibundus</i>)	1369	579	574	2522	110000	110000
Kalalokki (<i>Larus canus</i>)	2423	471	335	3229	70000	90000
Selkälokki (<i>Larus fuscus</i>)	700	440	571	1711	6000	8000
Harmaalokki (<i>Larus argentatus</i>)	1376	512	586	2474	25000	35000
Merilokki (<i>Larus marinus</i>)	351	93	93	537	2300	2700
Räyskä (<i>Hydroprogne caspia</i>)	114	47	92	253	800	900
Kalatiira (<i>Sterna hirundo</i>)	1634	515	403	2552	30000	70000
Lapintiira (<i>Sterna paradisaea</i>)	605	248	294	1147	60000	90000
Pikkutiira (<i>Sternula albifrons</i>)	18	12	10	40	55	65
Mustatiira (<i>Chlidonias niger</i>)	3	9	29	41	25	35
Etelänkiisla (<i>Uria aalge</i>)	4	5	13	22	35	70
Ruokki (<i>Alca torda</i>)	76	26	77	179	7000	8500
Riskilä (<i>Cepphus grylle</i>)	162	59	35	256	17000	20000
Kesykyyhky (<i>Columba livia</i>)	326	227	144	697	20000	40000
Uuttukyyhky (<i>Columba oenas</i>)	243	214	264	721	3000	6000
Sepelkyyhky (<i>Columba palumbus</i>)	1365	1061	556	2982	200000	300000
Turkinkyyhky (<i>Streptopelia decaocto</i>)	38	75	96	209	100	200
Turturikyyhky (<i>Streptopelia turtur</i>)		8	22	30	5	10
Käki (<i>Cuculus canorus</i>)	246	2386	890	3522	100000	150000
Huuhkaja (<i>Bubo bubo</i>)	469	494	405	1368	1200	1400
Tunturipöllö (<i>Bubo scandiacus</i>)	2		7	9	0	10
Hiiripöllö (<i>Surnia ulula</i>)	184	127	307	618	1000	6000
Varpuspöllö (<i>Glaucidium passerinum</i>)	586	421	424	1431	4000	10000
Lehtopöllö (<i>Strix aluco</i>)	459	150	123	732	1000	1600
Viirupöllö (<i>Strix uralensis</i>)	1051	250	323	1624	2500	4000
Lapinpöllö (<i>Strix nebulosa</i>)	188	59	162	409	300	1500
Sarvipöllö (<i>Asio otus</i>)	1064	122	144	1330	2000	10000
Suopöllö (<i>Asio flammeus</i>)	317	359	550	1226	3000	10000
Helmipöllö (<i>Aegolius funereus</i>)	942	607	462	2011	3000	8000

Kehräälä (Caprimulgus europaeus)	97	413	205	715	3000	5000
Tervapääsky (Apus apus)	1324	703	815	2842	30000	50000
Kuningaskalastaja (Alcedo atthis)	7	5	14	26	5	30
Käenpiika (Jynx torquilla)	680	558	705	1943	10000	20000
Harmaapäätikka (Picus canus)	303	405	303	1011	3000	4000
Palokärki (Dryocopus martius)	1029	1002	727	2758	30000	50000
Käpytikka (Dendrocopos major)	2495	517	326	3338	300000	700000
Valkoselkätikka (Dendrocopos leucotos)	143	91	138	372	120	180
Pikkutikka (Dendrocopos minor)	570	448	449	1467	4000	7000
Pohjantikka (Picoides tridactylus)	543	336	628	1507	20000	30000
Kangaskiuru (Lullula arborea)	170	187	152	509	4000	7000
Kiuru (Alauda arvensis)	872	834	349	2055	350000	400000
Tunturikiuru (Eremophila alpestris)		1	3	4	0	10
Törmäpääsky (Riparia riparia)	1001	225	489	1715	30000	60000
Haarapääsky (Hirundo rustica)	2819	190	145	3154	100000	150000
Räystäspääsky (Delichon urbicum)	2651	263	195	3109	70000	110000
Nummikirvinen (Anthus campestris)					0	0
Metsäkirvinen (Anthus trivialis)	2109	975	286	3370	1600000	2400000
Niittykirvinen (Anthus pratensis)	1659	961	372	2992	400000	700000
Lapinkirvinen (Anthus cervinus)	11	16	27	54	1000	2000
Luotokirvinen (Anthus petrosus)	116	70	21	207	1700	2000
Keltavästäräkki (Motacilla flava)	1420	726	403	2549	500000	700000
Sitruunavästäräkki (Motacilla citreola)	12	10	5	27	5	30
Virtavästäräkki (Motacilla cinerea)	31	17	25	73	10	40
Västäräkki (Motacilla alba)	3327	202	134	3663	400000	600000
Tilhi (Bombycilla garrulus)	451	336	872	1659	20000	90000
Koskikara (Cinclus cinclus)	84	36	91	211	250	350
Peukaloinen (Trogodytes troglodytes)	629	1006	429	2064	50000	120000
Rautiainen (Prunella modularis)	619	1368	800	2787	500000	700000
Punarinta (Erithacus rubecula)	2135	790	251	3176	2000000	3000000
Satakieli (Luscinia luscinia)	257	806	241	1304	18000	25000
Sinirinta (Luscinia svecica)	228	119	163	510	30000	80000
Sinipyrstö (Tarsiger cyanurus)	45	74	78	197	300	1500
Mustaleppälintu (Phoenicurus ochruros)	37	42	47	126	150	300

Leppälintu (<i>Phoenicurus phoenicurus</i>)	2019	1146	347	3512	500000	800000
Pensastasku (<i>Saxicola rubetra</i>)	1950	639	388	2977	250000	350000
Mustapäätasku (<i>Saxicola torquatus</i>)		1		1	0	1
Kivitasku (<i>Oenanthe oenanthe</i>)	1368	672	455	2495	50000	100000
Sepelrastas (<i>Turdus torquatus</i>)	8	11	10	29	50	150
Mustarastas (<i>Turdus merula</i>)	1634	626	332	2592	400000	600000
Räkättirastas (<i>Turdus pilaris</i>)	3053	309	180	3542	1300000	2000000
Laulurastas (<i>Turdus philomelos</i>)	2189	908	410	3507	800000	1400000
Punakylkirastas (<i>Turdus iliacus</i>)	3042	495	127	3664	1500000	2000000
Kulorastas (<i>Turdus viscivorus</i>)	1626	897	624	3147	130000	200000
Pensassirkkalintu (<i>Locustella naevia</i>)	47	563	321	931	2000	4000
Viitasirkkalintu (<i>Locustella fluviatilis</i>)	20	379	241	640	1000	2000
Ruokosirkkalintu (<i>Locustella luscinioides</i>)		32	6	38	2	10
Ruokokerttunen (<i>Acrocephalus schoenobaenus</i>)	799	1140	493	2432	200000	400000
Rytikerttunen (<i>Acrocephalus scirpaceus</i>)	95	277	124	496	20000	30000
Luhtakerttunen (<i>Acrocephalus palustris</i>)	93	462	302	857	5000	10000
Viitakerttunen (<i>Acrocephalus dumetorum</i>)	197	804	499	1500	5000	15000
Rastakerttunen (<i>Acrocephalus arundinaceus</i>)	14	145	60	219	200	500
Pikkukultarinta (<i>Hippolais caligata</i>)	2	16	13	31	10	50
Kultarinta (<i>Hippolais icterina</i>)	135	570	309	1014	10000	20000
Mustapääkerttu (<i>Sylvia atricapilla</i>)	347	822	401	1570	50000	100000
Lehtokerttu (<i>Sylvia borin</i>)	936	1481	341	2758	700000	1000000
Kirjokerttu (<i>Sylvia nisoria</i>)	18	33	11	62	200	800
Hernekerttu (<i>Sylvia curruca</i>)	915	1198	568	2681	250000	400000
Pensaskerttu (<i>Sylvia communis</i>)	1020	883	365	2268	300000	400000
Idänuunilintu (<i>Phylloscopus trochiloides</i>)	46	358	444	848	3000	10000
Lapinuunilintu (<i>Phylloscopus borealis</i>)	2	26	69	97	500	2000
Sirittäjä (<i>Phylloscopus sibilatrix</i>)	562	1118	507	2187	100000	200000
Tiltaltti (<i>Phylloscopus collybita</i>)	403	1454	594	2451	250000	350000
Pajulintu (<i>Phylloscopus trochilus</i>)	2866	750	155	3771	7000000	11000000
Hippiäinen (<i>Regulus regulus</i>)	1395	894	563	2852	600000	1600000
Harmaasieppo (<i>Muscicapa striata</i>)	2609	600	266	3475	1400000	1800000
Pikkusieppo (<i>Ficedula parva</i>)	104	321	348	773	2000	6000

Kirjosieppo (<i>Ficedula hypoleuca</i>)	2663	466	262	3391	250000	700000
Viiksitimali (<i>Panurus biarmicus</i>)	52	22	24	98	500	1000
Pyrstötiainen (<i>Aegithalos caudatus</i>)	548	244	390	1182	20000	50000
Hömötiainen (<i>Parus montanus</i>)	2189	602	423	3214	600000	1000000
Lapintiaainen (<i>Parus cinctus</i>)	413	84	181	678	50000	100000
Töyhtötiainen (<i>Parus cristatus</i>)	1516	502	366	2384	400000	600000
Kuusitiainen (<i>Parus ater</i>)	751	489	396	1636	30000	90000
Sinitiaainen (<i>Parus caeruleus</i>)	2328	259	173	2760	400000	600000
Valkopäätiainen (<i>Parus cyanus</i>)		1		1	0	1
Talitiaainen (<i>Parus major</i>)	2904	278	213	3395	1500000	2000000
Pussitiainen (<i>Remiz pendulinus</i>)	2	7	2	11	0	3
Pähkinänakkeli (<i>Sitta europaea</i>)	5	15	14	34	0	20
Puukiipijä (<i>Certhia familiaris</i>)	1340	531	499	2370	200000	300000
Kuhankeittäjä (<i>Oriolus oriolus</i>)	40	216	215	471	2000	3000
Pikkulepinkäinen (<i>Lanius collurio</i>)	1356	288	355	1999	40000	80000
Isolepinkäinen (<i>Lanius excubitor</i>)	627	240	621	1488	6000	9000
Närhi (<i>Garrulus glandarius</i>)	1173	731	697	2601	120000	180000
Kuukkeli (<i>Perisoreus infaustus</i>)	552	210	445	1207	40000	80000
Harakka (<i>Pica pica</i>)	2377	380	251	3008	140000	200000
Pähkinähakki (<i>Nucifraga caryocatactes</i>)	84	95	153	332	2000	3500
Naakka (<i>Corvus monedula</i>)	1100	225	313	1638	80000	150000
Mustavaris (<i>Corvus frugilegus</i>)	33	19	52	104	1000	1200
Varis (<i>Corvus corone</i>)	2623	437	385	3445	150000	220000
Korppi (<i>Corvus corax</i>)	1931	809	805	3545	18000	24000
Kottarainen (<i>Sturnus vulgaris</i>)	1423	147	215	1785	60000	100000
Varpunen (<i>Passer domesticus</i>)	1893	213	181	2287	200000	300000
Pikkuvarpunen (<i>Passer montanus</i>)	996	152	159	1307	140000	200000
Peippo (<i>Fringilla coelebs</i>)	2560	617	164	3341	7000000	9000000
Järripeippo (<i>Fringilla montifringilla</i>)	760	973	515	2248	1000000	2500000
Keltahemppe (<i>Serinus serinus</i>)	2	4	9	15	0	3
Viherpeippo (<i>Carduelis chloris</i>)	2024	544	467	3035	200000	450000
Tikli (<i>Carduelis carduelis</i>)	256	152	205	613	10000	20000
Vihervarpunen (<i>Carduelis spinus</i>)	2180	838	468	3486	1000000	2500000
Hemppe (<i>Carduelis cannabina</i>)	307	217	241	765	10000	20000

Vuorihemppo (<i>Carduelis flavirostris</i>)	1		5	6	0	10
Urpiainen (<i>Carduelis flammea</i>)	712	483	850	2045	200000	800000
Tundraurpiainen (<i>Carduelis hornemanni</i>)	7	8	59	74	2000	10000
Kirjosiipikäpylintu (<i>Loxia leucoptera</i>)	25	20	171	216	1000	20000
Pikkukäpylintu (<i>Loxia curvirostra</i>)	1061	675	1131	2867	50000	400000
Isokäpylintu (<i>Loxia pytyopsittacus</i>)	477	266	786	1529	10000	100000
Punavarpunen (<i>Carpodacus erythrinus</i>)	554	1354	607	2515	100000	150000
Taviokuurna (<i>Pinicola enucleator</i>)	61	63	208	332	10000	20000
Punatulkku (<i>Pyrrhula pyrrhula</i>)	802	1101	977	2880	120000	250000
Nokkavarpunen (<i>Coccothraustes coccothraustes</i>)	38	71	146	255	1000	1500
Lapinsirkku (<i>Calcarius lapponicus</i>)	105	61	42	208	20000	50000
Pulmunen (<i>Plectrophenax nivalis</i>)	21	15	52	88	5000	12000
Keltasirkku (<i>Emberiza citrinella</i>)	1970	689	265	2924	800000	1200000
Peltosirkku (<i>Emberiza hortulana</i>)	177	389	267	833	20000	30000
Pohjansirkku (<i>Emberiza rustica</i>)	492	418	386	1296	100000	200000
Pikkusirkku (<i>Emberiza pusilla</i>)	24	61	111	196	10000	30000
Kultasirkku (<i>Emberiza aureola</i>)			1	1	0	10
Pajusirkku (<i>Emberiza schoeniclus</i>)	1561	1242	546	3349	200000	300000

Kyhmyjoutsen (*Cygnus olor*)

SV: Knölsvan, EN: Mute Swan

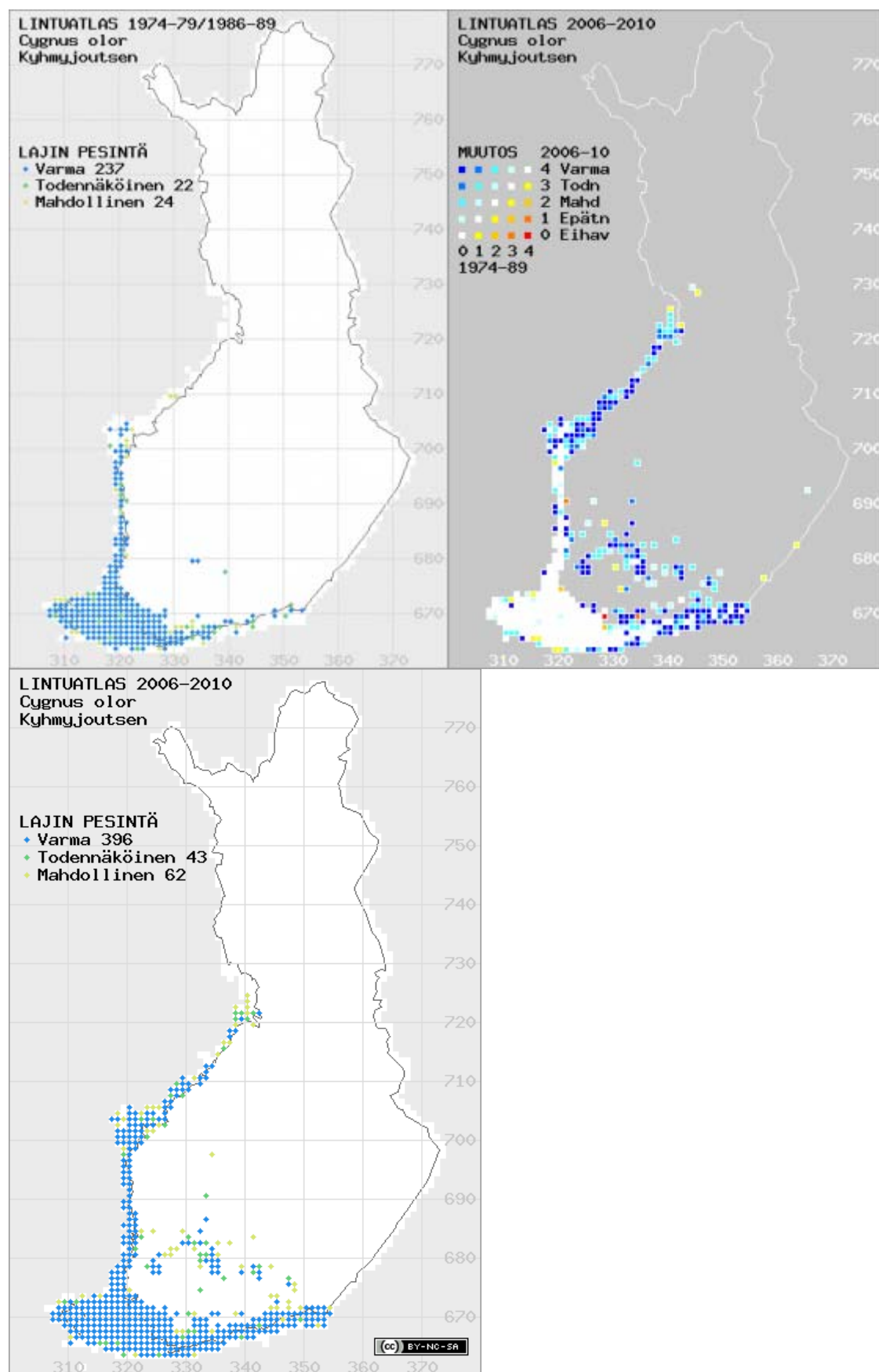
Euroopassa jo vuosisatojen ajan tarha- ja puistolintuna pidetty kyhmyjoutsen on maassamme uudistulokas, jonka ensipesinnät luonnossa todettiin 1930-luvulla, mutta kanta on alkanut runsastua kunnolla vasta 1970-luvulta alkaen. Kyhmyjoutsen pesii niin saaristossa luodoilla, suojaisilla lahdilla kuin rannikon läheisyydessä rehevillä järvillä. 2000-luvun lopun arvio pesimäkannan kooksi on 6000–10 000 paria.

Uusimman atlaksen perusteella kyhmyjoutsen on viimeisen parinkymmenen vuoden aikana jatkanut levittäytymistään: atlasruutujen, joissa todettiin varma pesintä, määrä kasvoi noin 65 %, ja laji on nyt valloittanut entistä selvästi enemmän sisämaan vesistöjä. Totuttuun tapaan levinneisyys keskittyy rannikkoseuduille ja saaristoon. Voimakkaimmin levinneisyys on laajentunut Merenkurkussa ja Perämerellä sekä Itäisellä Suomenlahdella. Lajin pesintämenestys on suurempi lämpimien talvien jälkeen, minkä takia talvien leudontuminen edesauttaa kannankasvua.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	396	10,2 %
Todennäköinen	43	1,1 %
Mahdollinen	62	1,6 %
Yhteensä	501	13 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Laulujoutsen (*Cygnus cygnus*)

SV: Sångsvan, EN: Whooper Swan

Laulujoutsen pesii laajalla alueella pohjoisen Euraasian läntisiä osia. Suomessa laulujoutsen pesii monenlaisilla vesistöillä, kunhan niissä on tarpeeksi suojaavaa kasvillisuutta ja rehevyyttä. Laulujoutsenen löytää usein myös soilta. Laji on ennen kaikkea sisämaavesien lintu, mutta joutsenia pesii jonkin verran myös rannikkoseutujen ja saariston suojaisissa merenlahdissa. Etelään levittäytyvä laulujoutsenkanta on pärjännyt hyvin kilpailussa kyhmyjoutsenta vastaan. Yleensä laulujoutsen on syrjäyttänyt kyhmyjoutsenen lajien esiintyessä samalla pesimäkohteella.

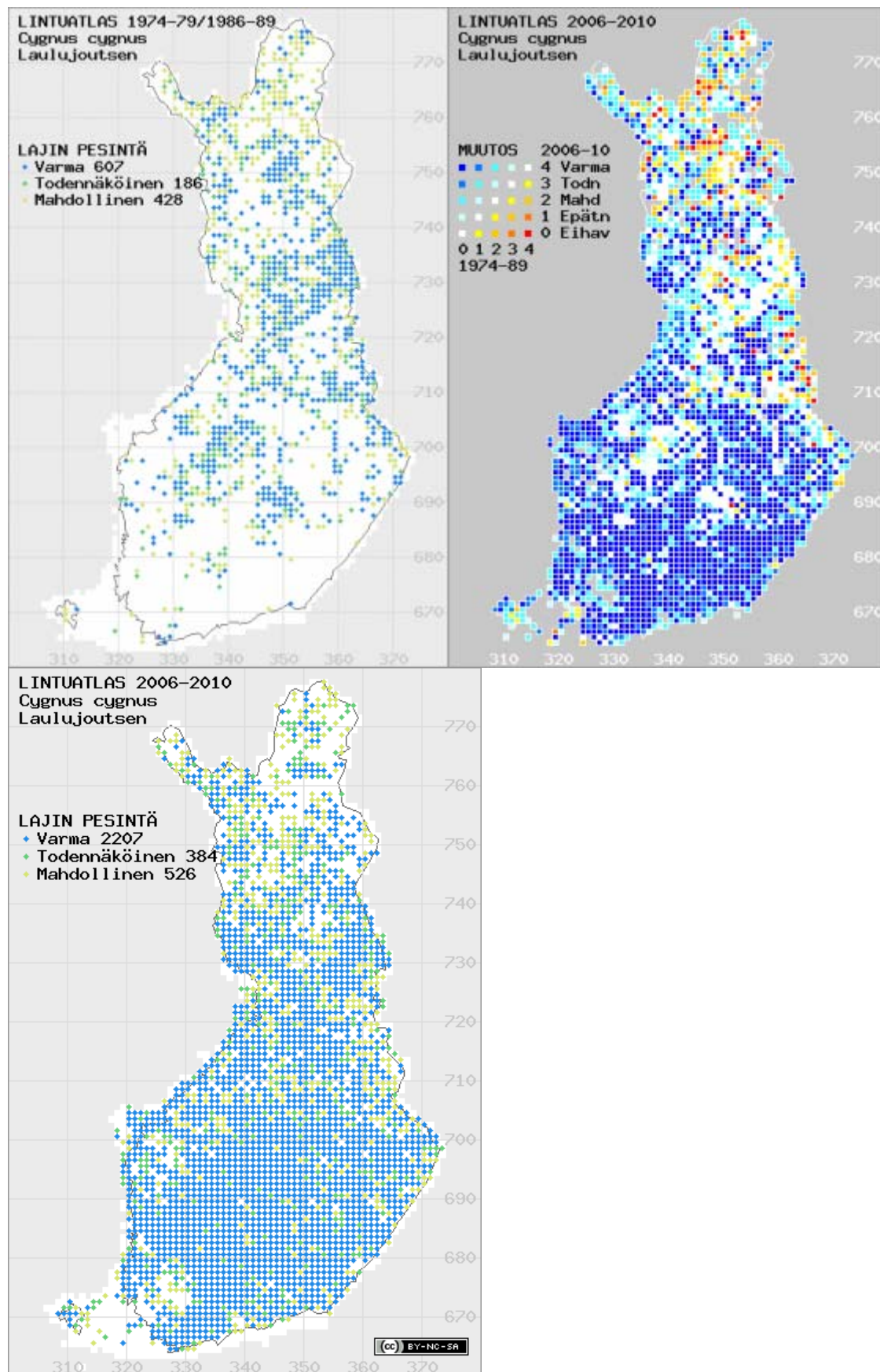
Kansallislintumme laulujoutsen metsästettiin riistalintuna lähestulkoon sukupuuttoon 1900-luvun alkupuolelle tultaessa, mutta 1950-luvulla kansan yleinen mielipide saatiin muokattua joutsenen suojelulle myönteiseksi, ja pesimäkanta alkoi elpyä. Viimeiset viisi vuosikymmentä ovat olleet laulujoutsenen voittokulkua maassamme. Suomen pesimäkanta lieenee tällä hetkellä 5 000-7 000 paria, kun vielä 1990-luvun alussa kannanarvio oli 1 500 paria.

Pesimäkanta on kasvanut hurjaa vauhtia, ja laji on levittäytynyt maan pohjoisosista etelämmäksi. Tuore atlas paljastaakin, että laji pesii tätä nykyä koko maassa etelärannikkoa myöten. Uusimmassa atlaksessa lähes 2 200 atlasruudulla (57 % kaikista ruuduista) havaittiin joutsenesta varma pesintä, kun edellisten atlasien yhdistetyssä aineistossa luku oli noin 600.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2207	57,1 %
Todennäköinen	384	9,9 %
Mahdollinen	526	13,6 %
Yhteensä	3117	80,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Metsähanhi (*Anser fabalis*)

SV: Sädgås, EN: Bean Goose

Metsähanhi on pohjoinen soiden laji, joka pesimäaikaan on arka ja viihtyy kaukana ihmisasutuksesta. Pääasiallista pesimäympäristöä ovat rimpinevat ja -aavat, mutta lajin voi löytää myös muunlaisista suo ympäristöistä, esim. rämeiltä. Useita metsähanhipareja voi pesiä samalla suolla, ja pesät voivat olla sangen lähellä toisiaan.

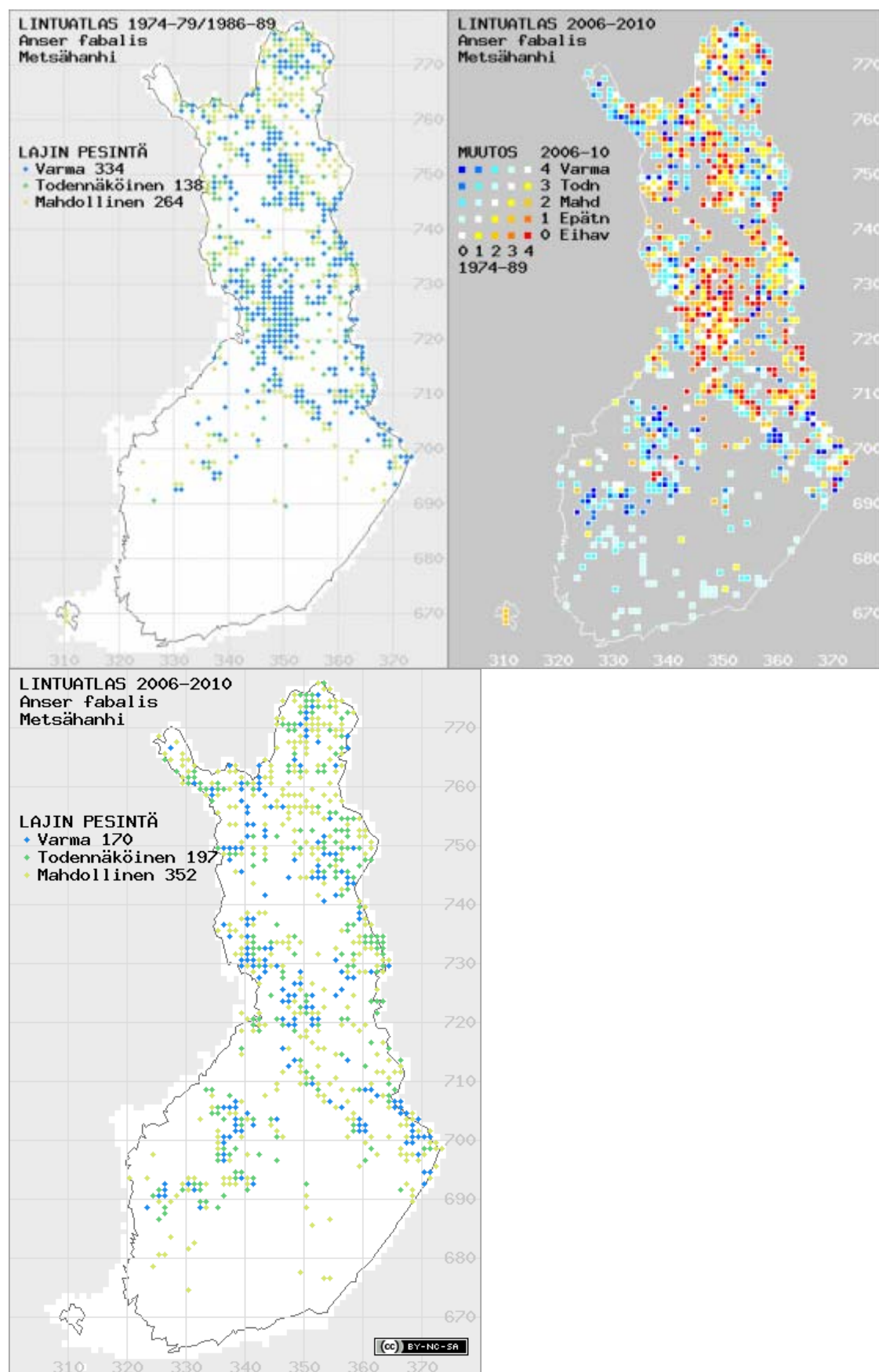
Metsähanhi on ilmeisimmin taantuva laji, mikä on havaittavissa vertailtaessa nykyistä ja kahta edellistä lintuatlasta yhdistettynä: varmojen pesintöjen ruutumäärä on puolittunut sitten 1980-luvun. On kuitenkin huomattava että kaiken kaikkiaan pesintään viittavien ruutujen määrä on pysynyt jotakuinkin samana (n. 700 kpl), eli nykyatlaksessa mahdollisten ja todennäköisten pesintöjen osuus on kasvanut. Tämä saattaa olla osittain seurausta siitä, että yleisesti ottaen suoalueiden kartoitustehokkuus jonkin verran laski lajin ydinalueella Pohjois-Pohjanmaalla sitten 1980-luvun atlaksen. Maassamme pesii tätä nykyä n. 1700–2500 metsähanhiparia, ja tuoreimmassa uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) laji on luokiteltu silmälläpidettäväksi.

Metsähanhen levinneisyyteen ja pesimäkannan kokoon vaikuttaa ennen kaikkea soiden käyttö. Soiden ojitus, turvetuotanto ja muu ihmisen aiheuttama häirintä saattavat muuttaa suot lajille elinkelvottomiksi. Tällaiset muutokset uhkaavat ennen kaikkea Etelä- ja Keski-Suomen populaatiota, sillä tällä alueella on vielä paljon suojelemattomia soita. Metsähanhi on myös riistalaji, ja metsästyksen vaikutuksia pesimäkannan kokoon ja kehitykseen olisi syytä tutkia ja seurata huolellisesti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	170	4,4 %
Todennäköinen	197	5,1 %
Mahdollinen	352	9,1 %
Yhteensä	719	18,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kiljuhanhi (*Anser erythropus*)

SV: Fjällgås, EN: Lesser White-fronted Goose

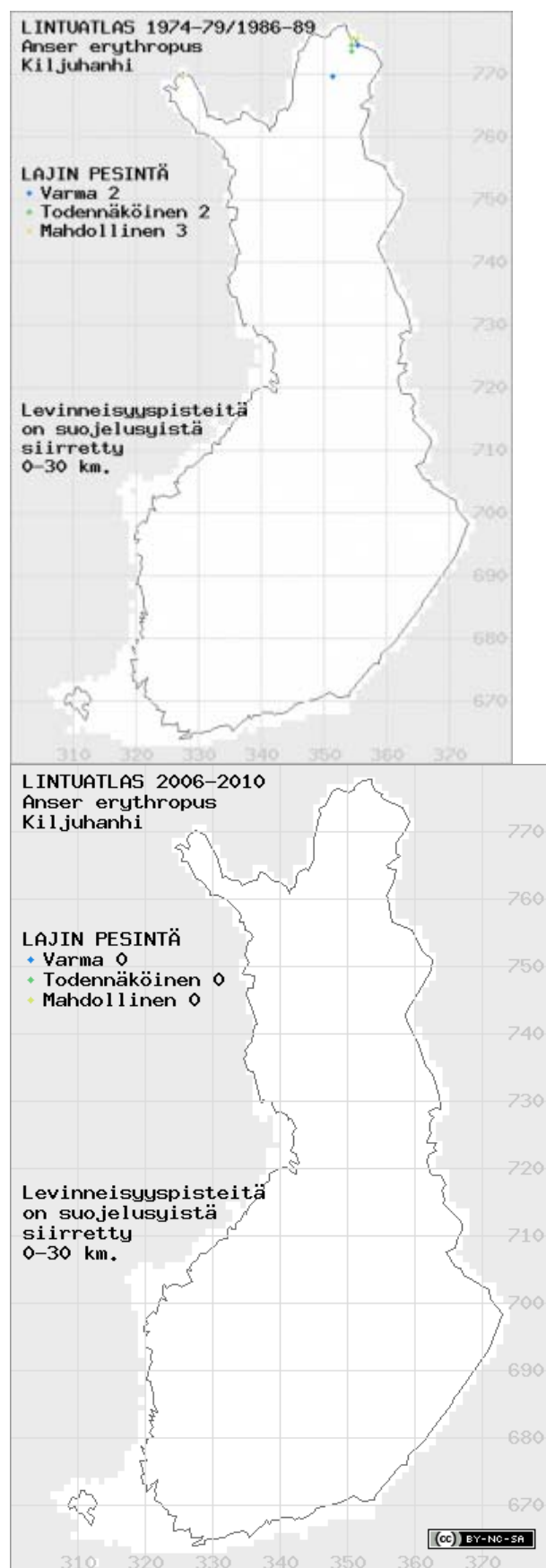
Kiljuhanhen pesimälevinneisyys ulottuu Fennoskandiasta katkonaisesti läpi pohjoisen tundra- ja havumetsävyöhykkeen aina Itä-Siperiaan asti. Kiljuhanhen pesimäkanta on taantunut voimakkaasti laajalla alueella ja laji luokitellaan maailmanlaajuisesti uhanalaiseksi. Kiljuhanhi oli vielä sata vuotta sitten vielä Fennoskandian pohjoisosissa varsin runsas pesimälaji, jonka kannaksi Merikallio arvioi 1915 noin 10 000 yksilöä. Voimakas metsästys lajin muutto- ja talvehtimisalueilla romahdutti kannan kuitenkin nopeasti 1900-luvun aikana ja jyrkin taantuminen tapahtui 1950–1960-luvulla.

Suomessa kiljuhanhen pesintä varmistettiin vielä kahdessa ensimmäisessä atlaksessa Tunturi-Lapin syrjäisiltä ruuduilta. Samoilla alueilla sinnitteli pieni pesimäkanta vielä 1990-luvulle asti, mutta viimeinen varmistettu pesintä on Suomen puolella todettu vuonna 1995. Tuoreimmassa atlaksessa ei kiljuhanhesta tehty pesintään viittaavia havaintoja, mutta sen tiedetään pesivän edelleen Norjan Finnmarkissa. Tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa kiljuhanhi on luokiteltu äärimmäisen uhanalaiseksi, vaikka pesintää ei ole viime vuosina varmistettukaan. Kiljuhanhi esiintyy Suomessa kuitenkin edelleen säännöllisesti keväisin, sillä osa Finnmarkin pesimäkannasta levähtää kevätmuuton aikana Perämeren rannikoilla. Suomalaiset ovat olleet aktiivisesti mukana lajin kansainvälisessä suojelutyössä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	0	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Merihanhi (*Anser anser*)

SV: Grågås, EN: Greylag Goose

Saariston ja rannikkoseutujen asukki merihanhi esiintyy melko harvalukuisena koko rannikkoseudullamme. Monenlaiset saaret ja luodot soveltuvat pesimäpaikoiksi, kunhan lähistöllä on ruokailuun soveltuvia niittymäisiä ympäristöjä. Metsähanhen tapaan laji on pesimäaikaan melko arka ja piilotteleva.

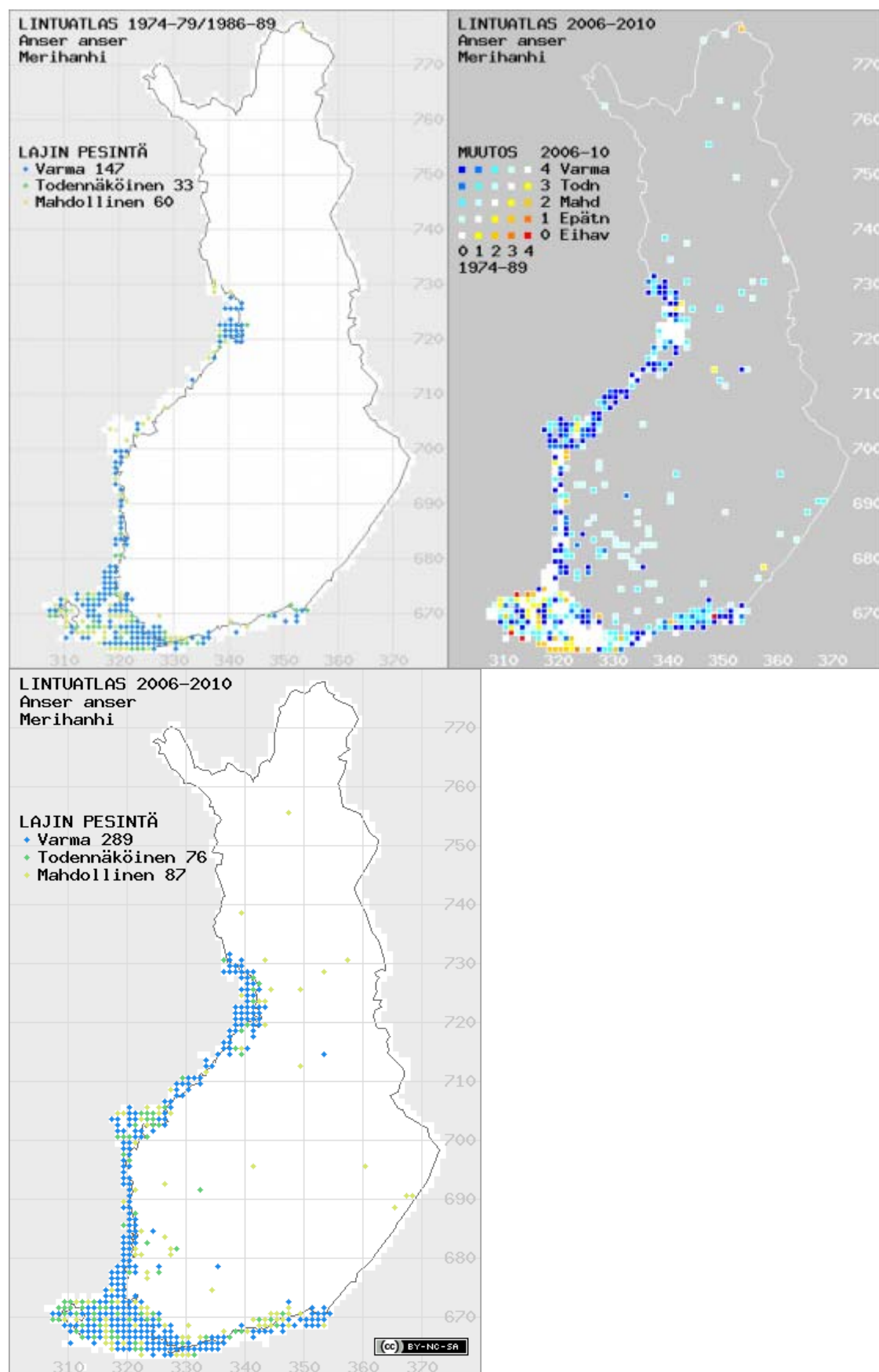
Merihanhen pesimäkanta taantui 1900-luvun alkupuolella huomattavasti yli-innokkaan metsästyksen sekä muun häirinnän takia. Metsästyksen säätelyn, ja lopulta rauhoituksen ansiosta, kanta alkoi elpyä 1950-luvulta lähtien, ja kannankasvu jatkuu yhä. Atlaksessa varmojen pesintöjen ruutumäärä (n. 300 kpl) on tuplaantunut sitten edellisten atlasien, ja tätä nykyä lajia esiintyy aina Perämeren pohjukkaa myöten. Myös muutamia sisämaapesintöjä varmistettiin. Sisämaan mahdolliset pesinnät sen sijaan luultavasti koskevat kierteleviä pesimättömiä lintuja.

Merihanhen nykyiseksi pesimäkannan kooksi on arvioitu n. 5000–6000 paria.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	289	7,5 %
Todennäköinen	76	2 %
Mahdollinen	87	2,3 %
Yhteensä	452	11,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lumihanhi (*Anser caerulescens*)

SV: Snögås, EN: Snow Goose

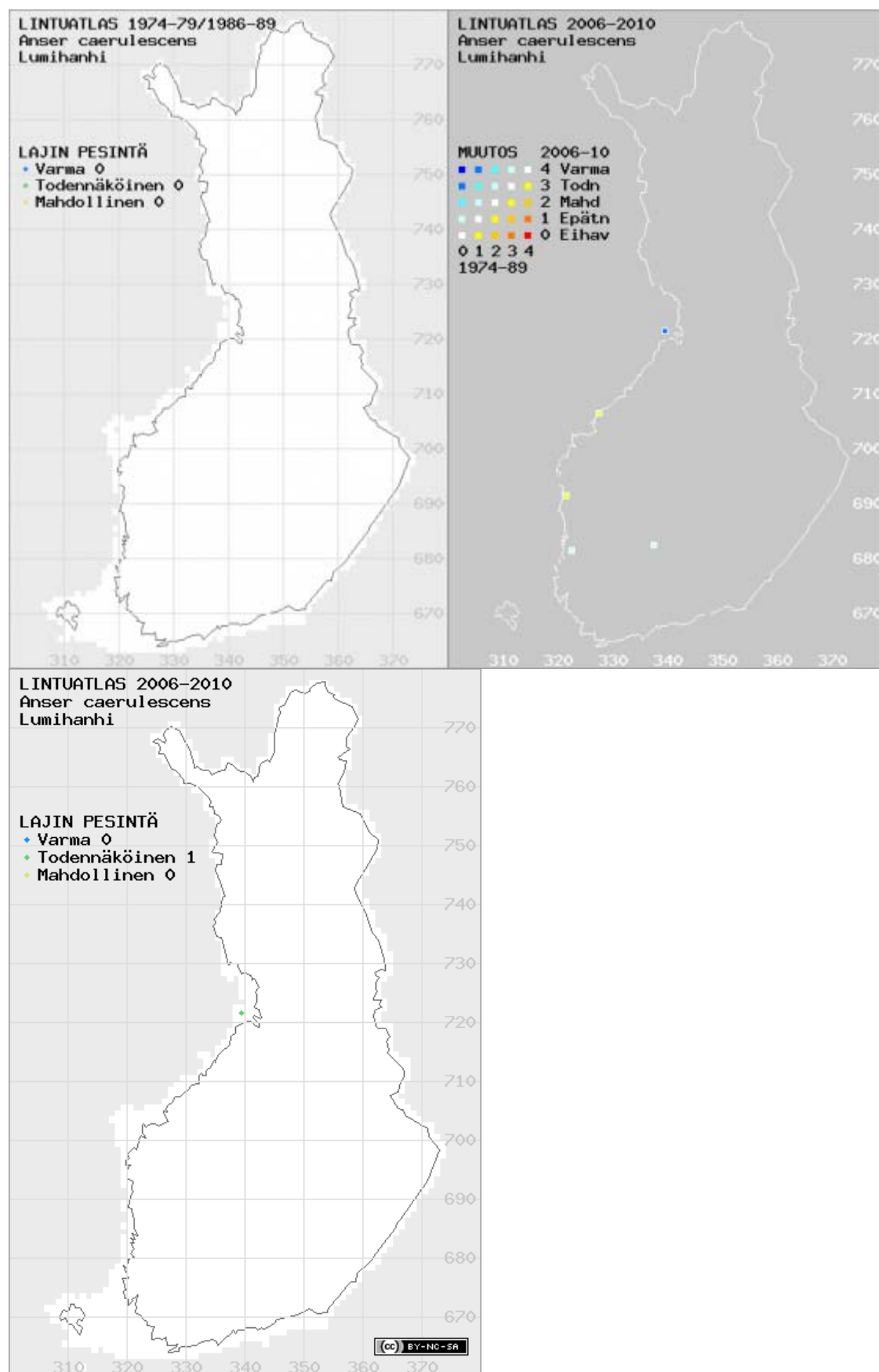
Lumihanhi on pohjoisamerikkalainen laji, jonka yksilöitä harhautuu aika-ajoin Eurooppaan. Valtaosa Euroopassa tavattavista yksilöistä lienee kuitenkin tarhasta karanneita lintuja. Euroopassa tavattujen lintujen tiedetään pesineen useissa maissa ja esimerkiksi Brittein saarilla pesimähavaintoja tehtiin 2000-luvulla lähes joka vuosi. Suomessa lumihanhen pesintä on varmistettu kolmena peräkkäisenä vuotena samalta Kirkkonummen saaristoalueelta vuosina 1982–1984. Laji oli Suomessa 1980-luvulla selkeästi runsaslukuisempi kuin tätä aikaisemmin tai myöhemmin.

Atlaskaudelta lumihanhesta on yksi pesimäkautinen havainto Hailuodosta, jossa yksinäinen vaalean muodon yksilö liikkui keväällä pitempään merihanhiin seurassa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	1	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	1	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kanadanhanhi (*Branta canadensis*)

SV: Kanadagås, EN: Canada Goose

Kanadanhanhea on tuotu Pohjois-Amerikasta Eurooppaan ja istutettu riista- ja puistolinnuksi jo 1600-luvulta lähtien. Vapautetut/villiintyneet yksilöt ovat levittäytyneet läntiseen Eurooppaan elinvoimaisiksi populaatioiksi, ja myös Pohjois-Eurooppaan, jossa istutukset aloitettiin 1900-luvulla. Suomeen laji tuotiin viitisenkymmentä vuotta sitten, mutta pesimäkanta alkoi vakiintua vasta 1970- ja 1980-luvuilla.

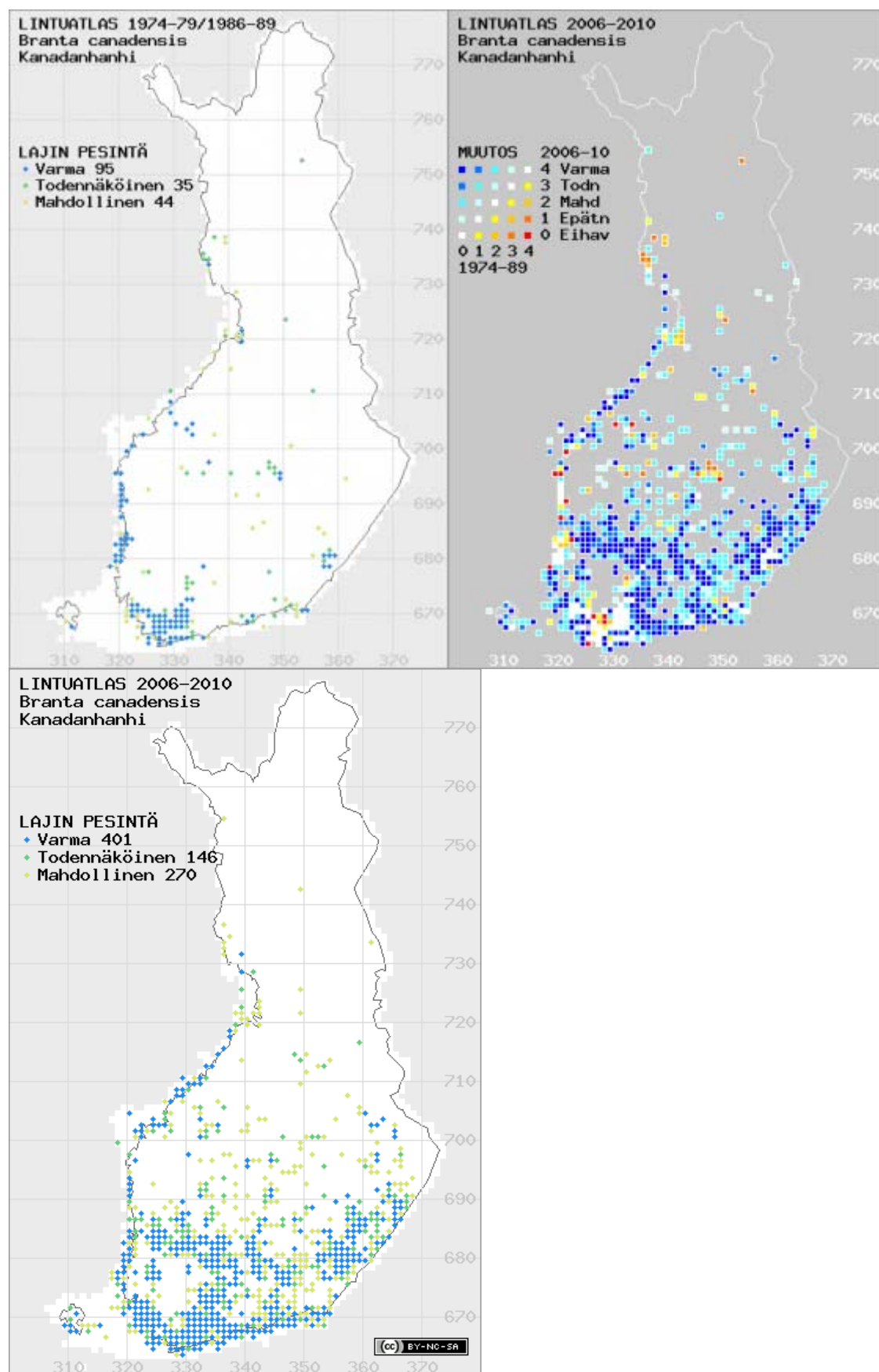
Kanadanhanhen tyypillistä pesimäympäristöä ovat rehevät rannikon ja järvien lahdet. Lajia tapaa myös saaristosta.

Viimeisen parin vuosikymmenen aikana kanadanhanhi on runsastunut voimakkaasti maassamme; esiintymisruutujen määrä (n. 800 kpl) on nyt noin nelinkertainen 1980-luvun atlakseen verrattuna. 2000-luvun lopun kannanarvio on 7000–8000 paria. Voimakas kannankasvu ilmenee myös levittäytymisenä vanhoilta Etelä- ja Lounais-Suomen pesimäalueilta pohjoisemmaksi: nykyään varmistettuja pesintöjä on aiempaa huomattavasti enemmän keskisestä Suomesta aina Pohjois-Karjalaa ja Kemi-Tornion -seutua myöten.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	401	10,4 %
Todennäköinen	146	3,8 %
Mahdollinen	270	7 %
Yhteensä	817	21,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Valkoposkianhi (*Branta leucopsis*)

SV: Vitkindad gås, EN: Barnacle Goose

Valkoposkianhi on alun perin tundran laji, jonka pääasiallisia esiintymisalueita ovat Novaja Zemlja Venäjällä, Grönlanti ja Huippuvuoret. 1970-luvun alussa löydettiin kuitenkin Itämereltä Gotlannista (muutonaikainen levähdysalue) pesivä pari. Sen jälkeen laji on runsastunut Itämerellä, ensin hitaasti, mutta 1980-alkaen kiihtyvää tahtia. Suomen ensimmäinen pesintä todennettiin v. 1981 Inkoon saaristossa. Itämeren kantaa lisättiin myös istutuksilla eläintarhoista, mm. Korkeasaaresta 1980- ja 1990-lukujen vaihteessa. 2000-luvulta lähtien Suomen pesimäkanta on kasvanut voimakkaasti, ja tätä nykyä pesimäpopulaation koko lienee n. 3000–3500 paria.

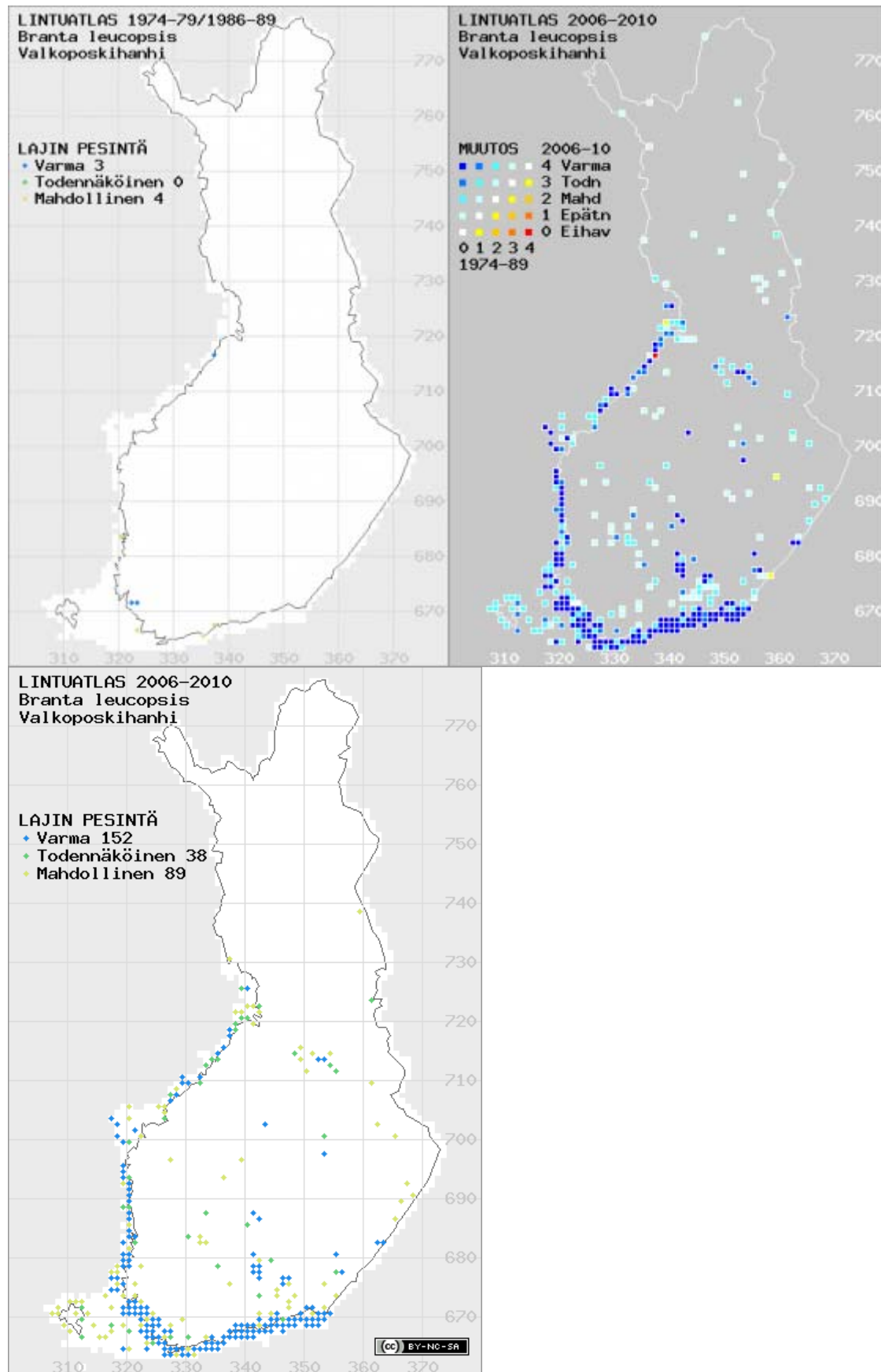
Valkoposkianhi tarvitsee pesimäympäristössään ravinnoksi kelpaavaa ruohomaista kasvillisuutta, eli ruohikoita, niittyjä, matalaa pajukkoa, yms. Muuttoaikana valkoposket kerääntyvät suuriksi parviksi ja laiduntavat harmaista hanhista poiketen kesysti mm. puistoissa ja pelloilla aivan ihmisasutuksen keskellä.

Edellisessä atlaksessa 1980-luvulla valkoposkianhen pesintä saatiin varmistettua vain kolmessa atlasruudussa (Turussa ja Raahessa), mutta nyt jo n. 150 ruudussa. Laji on asuttanut koko rannikkoseudun ja voimakas kannankasvu ilmenee myös alkaneena levittäytymisenä sisämaan järville.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	152	3,9 %
Todennäköinen	38	1 %
Mahdollinen	89	2,3 %
Yhteensä	279	7,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Ristisorsa (*Tadorna tadorna*)

SV: Gravand, EN: Shelduck

Ristisorsa pesii maassamme harvalukuisena rannikolla ja saaristossa, levinneisyyden keskittyessä Oulun seudulle ja Lounais-Suomeen. Laji suosii hiekkaisia alavia rantoja, pesäkolo kun usein kaivetaan hiekkaan. Pesinnän todentamista vaikeuttaa se, että pesimättömiä lintuja kiertele rannikolla ja saaristossa myös paikoilla, jotka eivät sovellu pesintään.

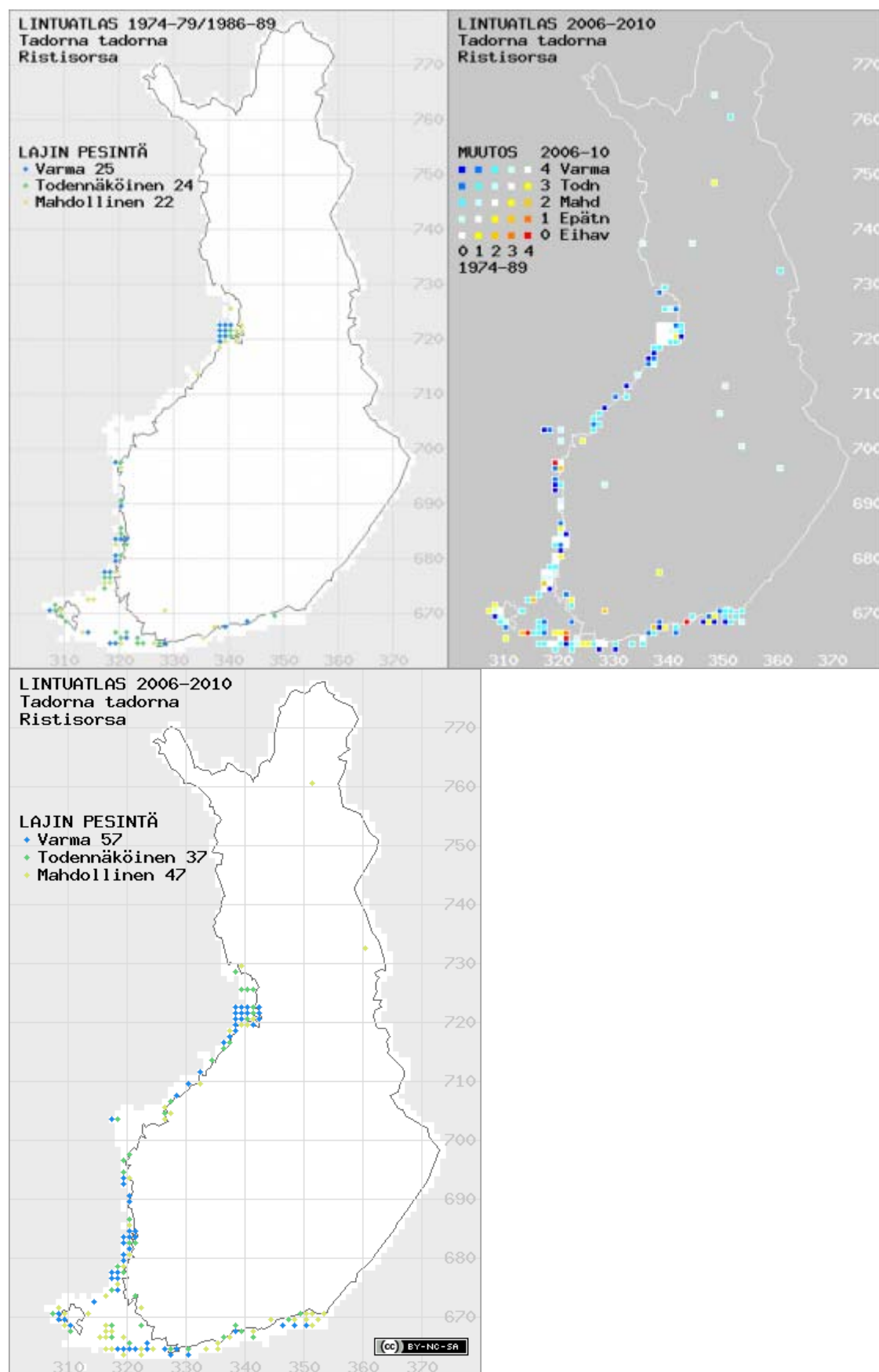
Ristisorsia pesi Lounais-Suomessa jo 1800-luvulla, mutta vuosisadan loppupuolella laji jostain syystä hävisi pesimälajistostamme ja taantui koko Itämerellä. Lajistoomme ristisorsa palasi vasta 1960-luvulla, jonka jälkeen kanta on hiljalleen kasvanut. Atlaksen perusteella varmojen pesintöjen ruutumäärä (n. 60 kpl) on noin kolminkertaistunut verrattuna kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon. Uusia pesimäruutuja on ilmaantunut kautta rannikkolinjan.

Ristisorsa on uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuustarkastelussa (v. 2010) arvioitu uhanalaiseksi luokkaan "Vaarantuneet", ja pesimäkannan kooksi arvioidaan n. 300 paria.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	57	1,5 %
Todennäköinen	37	1 %
Mahdollinen	47	1,2 %
Yhteensä	141	3,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Haapana (*Anas penelope*)

SV: Bläsand, EN: Wigeon

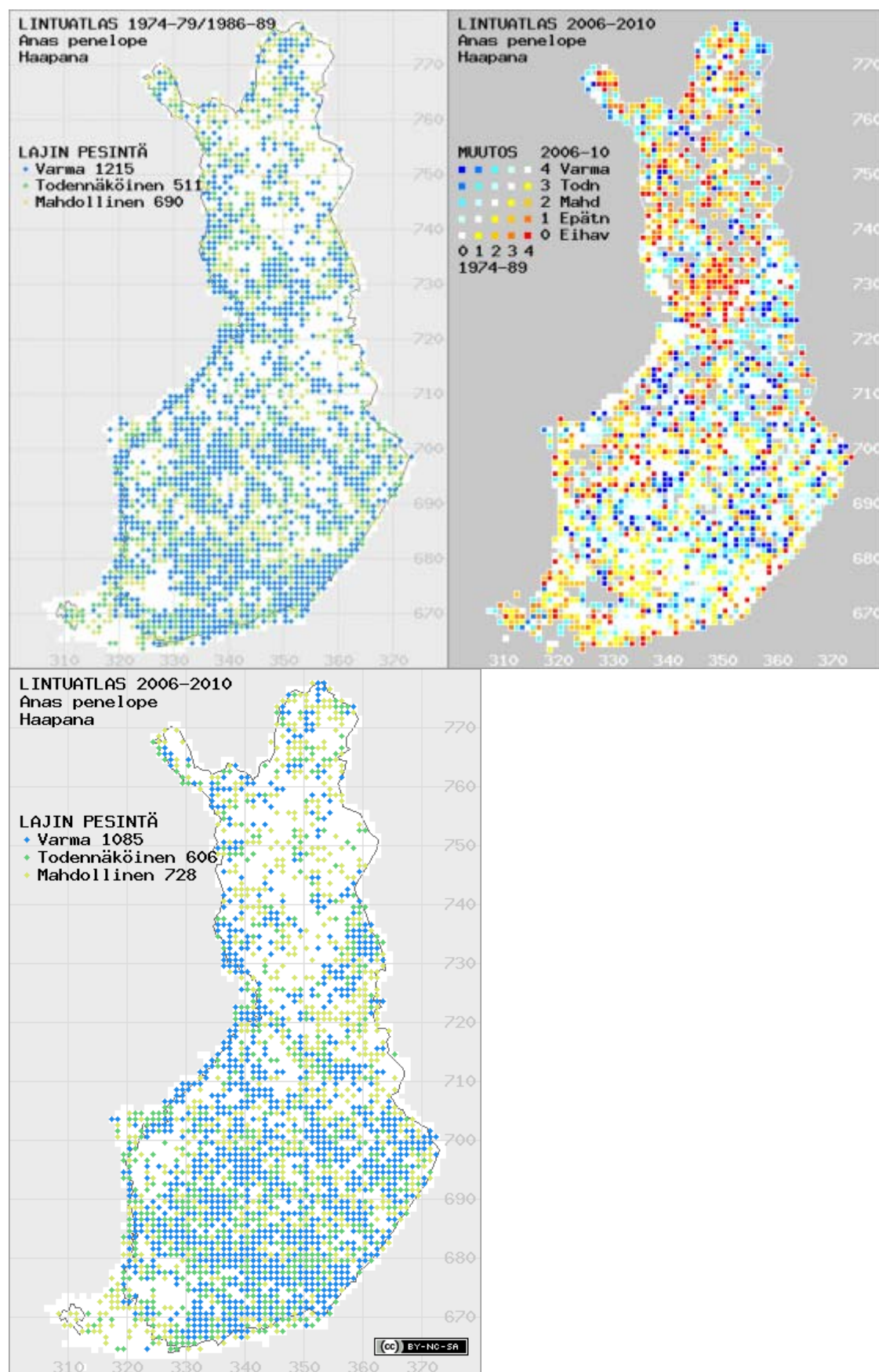
Haapana on koko Suomessa pesivä Euraasialaisen havumetsävyöhykkeen laji, joka kelpuuttaa pesimäympäristökseen hyvin monenlaiset vesistöt niin sisämaassa kuin sisäsaaristossakin. Aivan karuimpia järviä ja lampia laji ei suosi, sillä kasvillisuutta tarvitaan ruokailuun. Erityisen mieluisia ovat heinäiset ja ruohoiset laidunniittytyrannat. Vaikka haapana on pesäpaikan suhteen sangen joustava, sitä ei yleensä tapaa pelto-ojista tai tekoaltaista.

Haapanan pesimäkannaksi arvioitiin 1990-loppupuolella n. 70 000 paria, ja se on viidenneksi runsain sisävesiemme sorsalintu. Se on kuitenkin taantunut 1990-luvulta lähtien, mikä ilmenee mm. Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen vesilintulaskentatilastoista. Nykyinen arvio pesivien parien määrästä on n. 45 000–55 000 paria. Kannan taantuminen heijastuu myös atlantuloksiin: vaikka lajin esiintymisruutujen määrä on pysynyt jotakuinkin samana (n. 2 400) nykyatlaksessa ja yhdistetyissä edellisissä atlaksissa, on varmojen pesintäruutujen määrässä havaittavissa vähenemistä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1085	28,1 %
Todennäköinen	606	15,7 %
Mahdollinen	728	18,8 %
Yhteensä	2419	62,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Harmaasorsa (*Anas strepera*)

SV: Snatterand, EN: Gadwall

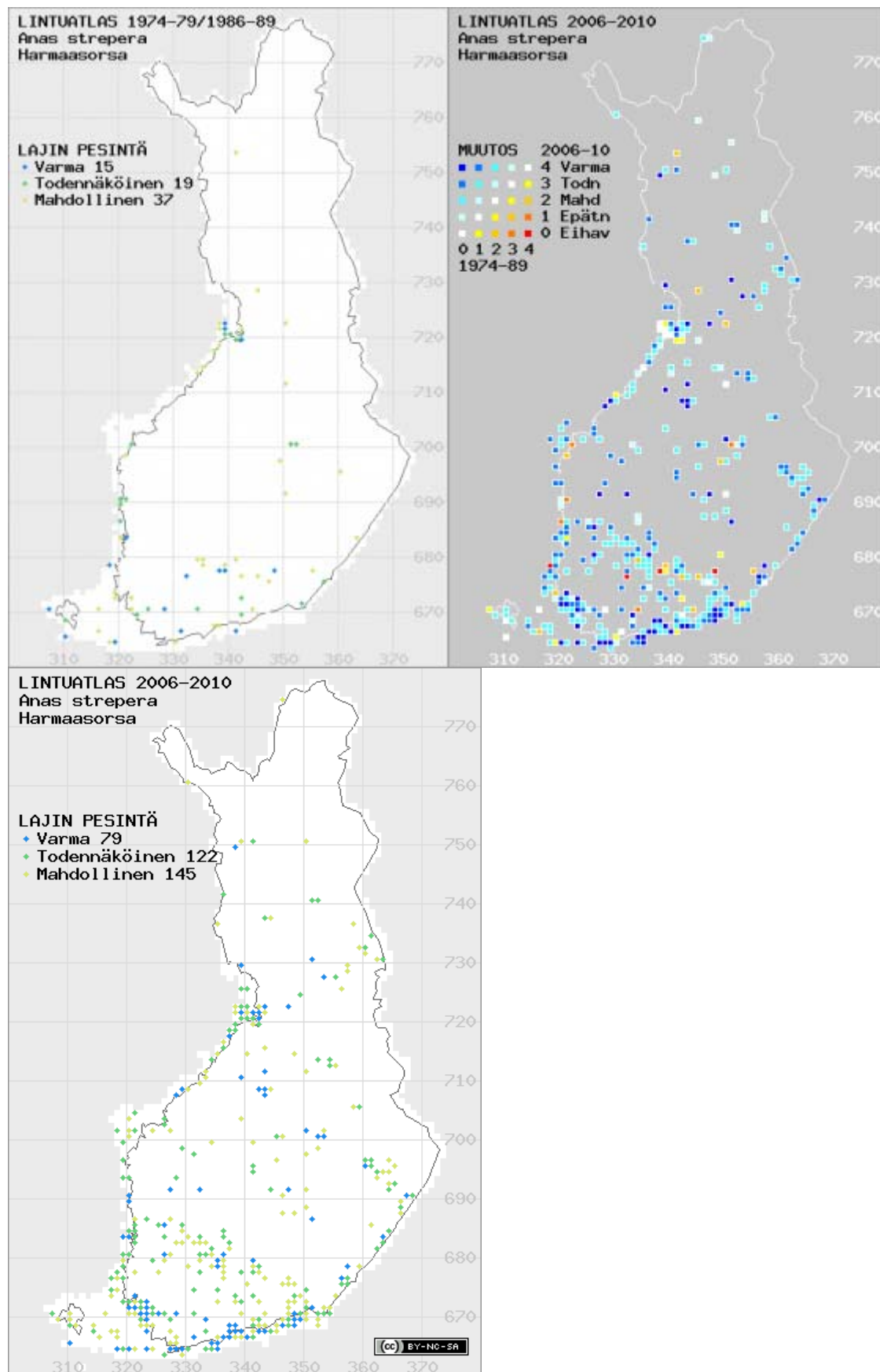
Harmaasorsa esiintyy Suomessa levinneisyysalueensa pohjoisrajoilla ja on meillä harvalukuinen pesimälaji. Laji suosii pesimäympäristönään reheviä järviä sekä rannikon lahtia, lisäksi myös tarpeeksi suojaista ja rehevää poukamaa saaristossa.

Harmaasorsa oli maassamme satunnaisvierailija aina 1960-luvulle asti, mutta sen jälkeen havaintomäärät alkoivat kasvaa ja pesintöjään todettiin. Harmaasorsan pesimäkannaksi arvioitiin 1980-luvun lopulla noin 20 paria, mutta nykyinen kanta on jo 500-1 000 paria. Atlaksessa havaintoja kertyi n. 350 atlasruudusta, joista lähes 80 ruudulla todettiin varma pesintä (edellisessä atlaksessa vain kolmellatoista ruudulla). Lajin levinneisyys keskittyy eteläisen Suomen rannikkoseuduille, mutta toisaalta myös Oulun seudulle, jossa on jo muutaman vuosikymmenen ajan ollut vahva pesimäkanta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	79	2 %
Todennäköinen	122	3,2 %
Mahdollinen	145	3,8 %
Yhteensä	346	9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tavi (*Anas crecca*)

SV: Kricka, EN: Teal

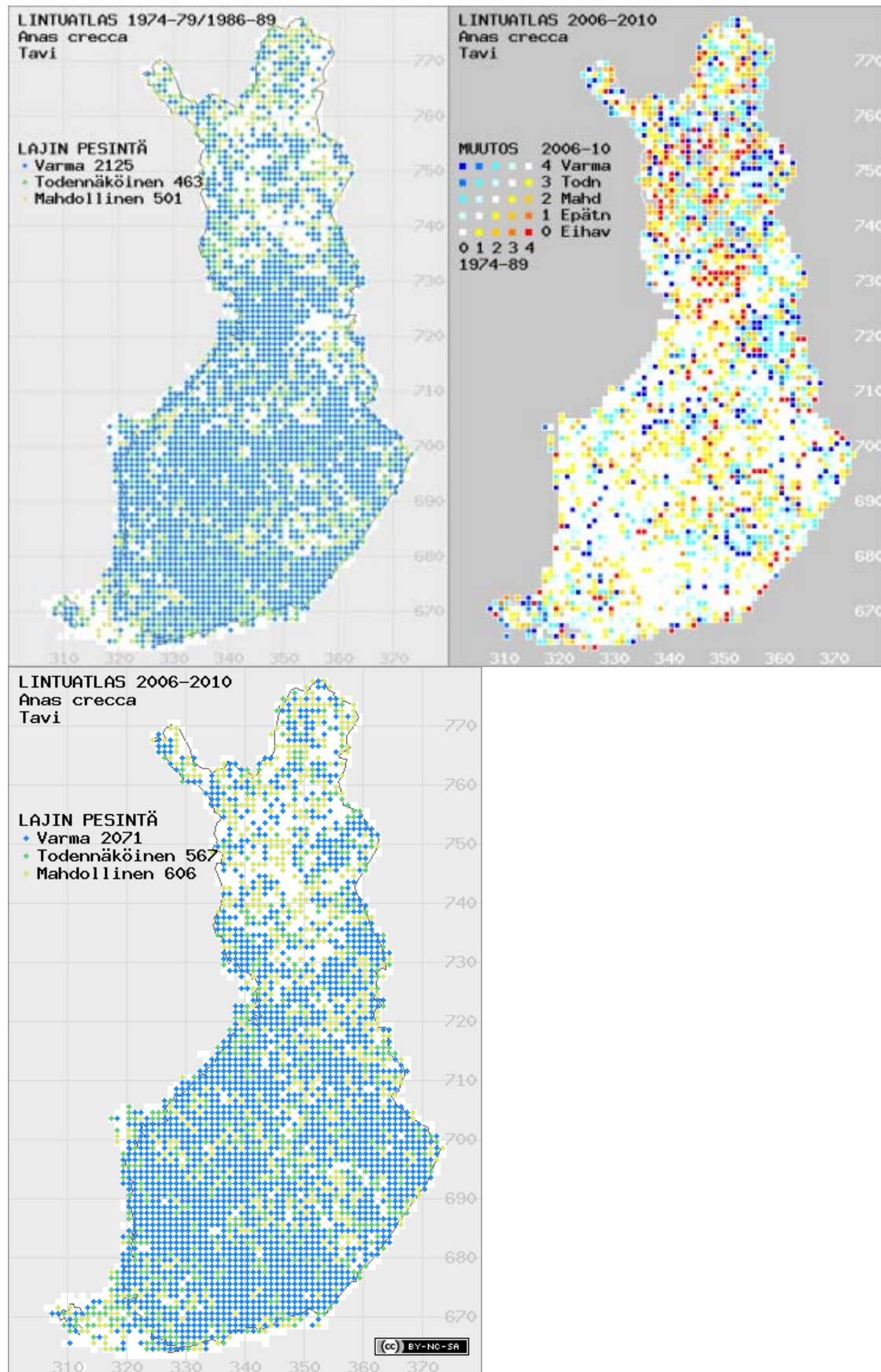
Tavi on runsaslukuinen ja laajalle levittäytynyt pohjoisen pallonpuoliskon laji, joka Suomessa esiintyy koko maassa. Tavi on sinisorsan ohella maamme runsaslukuisin sorsalintu. Pesimäkannan kooksi arvioitiin 1990-luvun lopulla n. 200 000 paria, ja sama arvio pitää kutinsa nykyäänkin. Tavi kelpuuttaa pesimäympäristökseen lähes kaikenlaisia vesistöjä, aina järvistä saaristoon ja pieniin pelto-ojiin, mutta kaikkein karuimmissa vähäkasvustoisissa järvissä sekä ulkosaaristossa se ei useimmiten viihdy.

Lintuatlaskartoitusten perusteella tavin levinneisyys on pysynyt muuttumattomana viimeisen kolmen vuosikymmenen ajan. Sekä uusimmassa että kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa tavista on varma pesintä n. 2 100 atlasruudusta, mikä on vähän yli puolet maamme kaikista atlasruuduista. Tavi on riistalaji, joka on riistalaskenta-aineistojen perusteella ehkä hivenen taantunut viimeisen kahden vuosikymmenen aikana, mutta tulkinta ei ole yksiselitteinen lajin voimakkaiden vuosienvälisten kannanvaihteluiden takia.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2071	53,6 %
Todennäköinen	567	14,7 %
Mahdollinen	606	15,7 %
Yhteensä	3244	83,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sinisorsa (*Anas platyrhynchos*)

SV: Gräsand, EN: Mallard

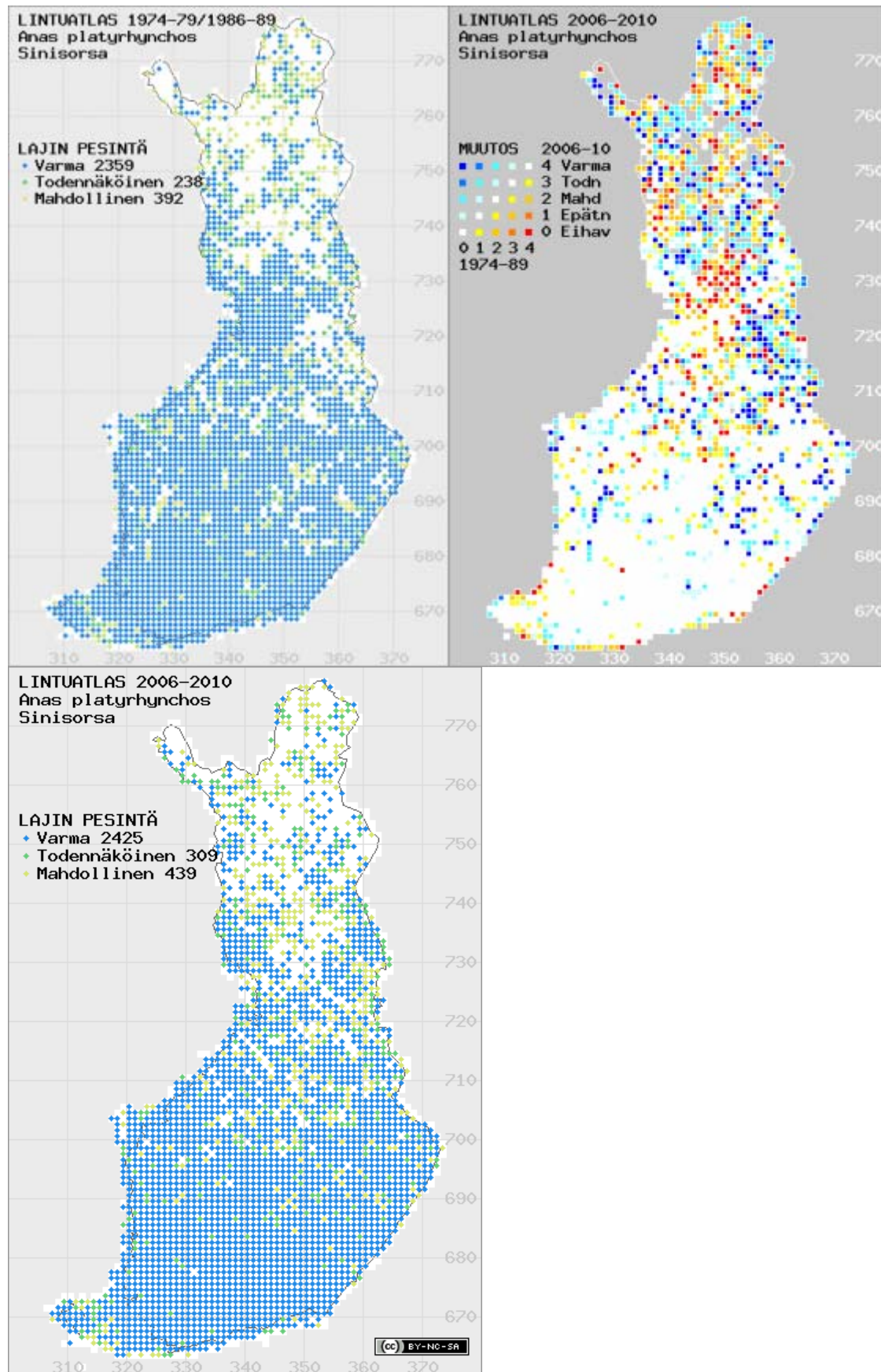
Sinisorsa on Suomessa runsaslukuinen ja koko maassa esiintyvä laji, jonka levinneisyysalue kattaa suurimman osan Euraasiaa ja Pohjois-Amerikkaa. Sinisorsa on "jokapaikan perussorsa", ja se on pesimäympäristönsä valinnassa erittäin joustava. Kaikenlaiset vesistöt kelpaavat, ja laji myös kesyyntyy helposti ihmiseen tottuneeksi puistolinnuksi urbaanissa ympäristössä.

Suomen sinisorsakanta on n. 200 000 pesivää paria. Vesilintulaskentojen mukaan merkittäviä kannanmuutoksia ei viime vuosina ole tapahtunut. Uusin atlaskartoitus ja vertailu kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon osoittaa, että sinisorsan levinneisyys on pysynyt muuttumattomana. Lajista kertyi pesintään viittaavia havaintoja kaiken kaikkiaan n. 82 %:ssa maamme kaikista atlasruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2425	62,7 %
Todennäköinen	309	8 %
Mahdollinen	439	11,4 %
Yhteensä	3173	82,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Jouhisorsa (*Anas acuta*)

SV: Stjärtand, EN: Pintail

Jouhisorsa esiintyy laajalla alueella pohjoisen pallonpuoliskon havumetsävyöhykkeellä. Suomessa levinneisyysalueen painopiste on maan pohjoisosissa. Lajille erityisen mieluisia elinympäristöjä ovat aapasuot ja nevat, suoniittyrrannat ja tulvaiset merenrantaniityt. Soveltuvia ovat myös mm. sara- ja kortejärvet, toisaalta jouhisorsia pesii myös saariston ulkoluodoilla.

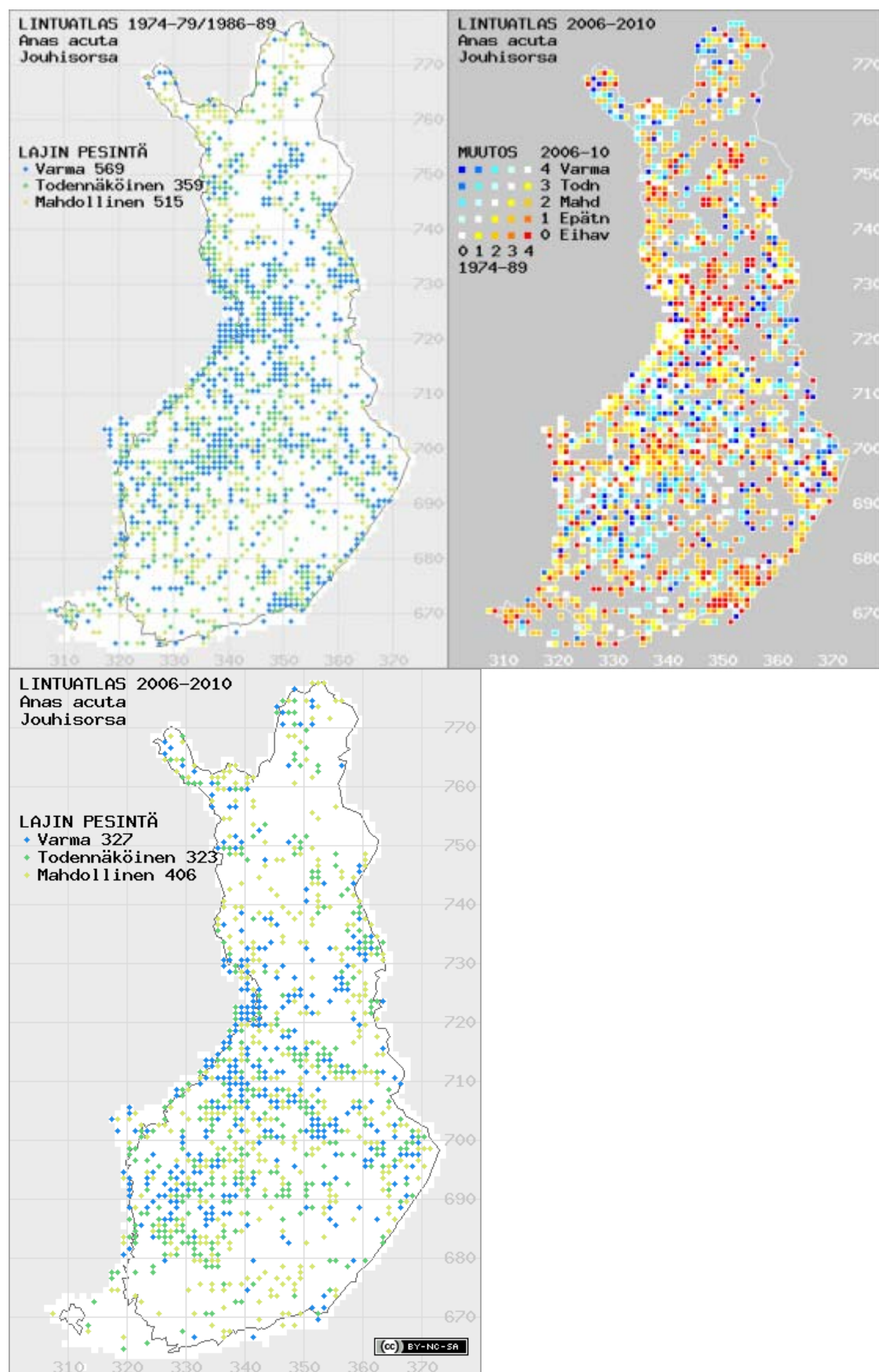
Maamme jouhisorsakanta mitä ilmeisimmin vahvistui 1940-luvulta aina 1970-luvulle asti, mutta sen jälkeen laji on taantunut varsinkin eteläisessä Suomessa. Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) jouhisorsa luokiteltiin vaarantuneeksi, kun vielä vuoden 2000 arvoinnissa laji sijoitettiin luokkaan "Elinvoimainen". Uhanalaisuuden syyksi arvoinnissa mainitaan pyynti, ja tämän valossa jouhisorsan riistalintustatuksen säilyttämistä tulisi ehkä pohtia uudestaan. Jouhisorsaa uhkaavat elinympäristömuutokset ja pyynti myös Suomen ulkopuolella.

Lajin taantuma on nähtävissä atlasaineistoista: esiintymisruutujen määrä on vähentynyt n. 30 % verrattuna asutettujen ruutujen määrään 1970- ja 80-lukujen atlaksissa. Erityisesti varmojen pesintöjen ruutumäärä on vähentynyt, ennen kaikkea maan eteläosissa, mutta levinneisyysalueen supistuminen näkyy myös Pohjois-Suomessa. Maamme nykyiseksi jouhisorsakannaksi arvioidaan 8 000-15 000 paria.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	327	8,5 %
Todennäköinen	323	8,4 %
Mahdollinen	406	10,5 %
Yhteensä	1056	27,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Heinätavi (*Anas querquedula*)

SV: Årta, EN: Garganey

Heinätavi on rehevien lintujärvien ja kaikkein runsaskasvustoisimpien rannikon lahtien harvalukuinen pesimälaji, jonka levinneisyys maassamme keskittyy Etelä- ja Keski-Suomeen. Laji on pesimäympäristönsä suhteen vaatelias, ja se suosii korte- ja tulvaniittyrintoja. Heinätavi on suuren osan pesimäaikaan sangen piilotteleva, minkä tähden se ei ole kovin helppo kartoitettava atlaksessa.

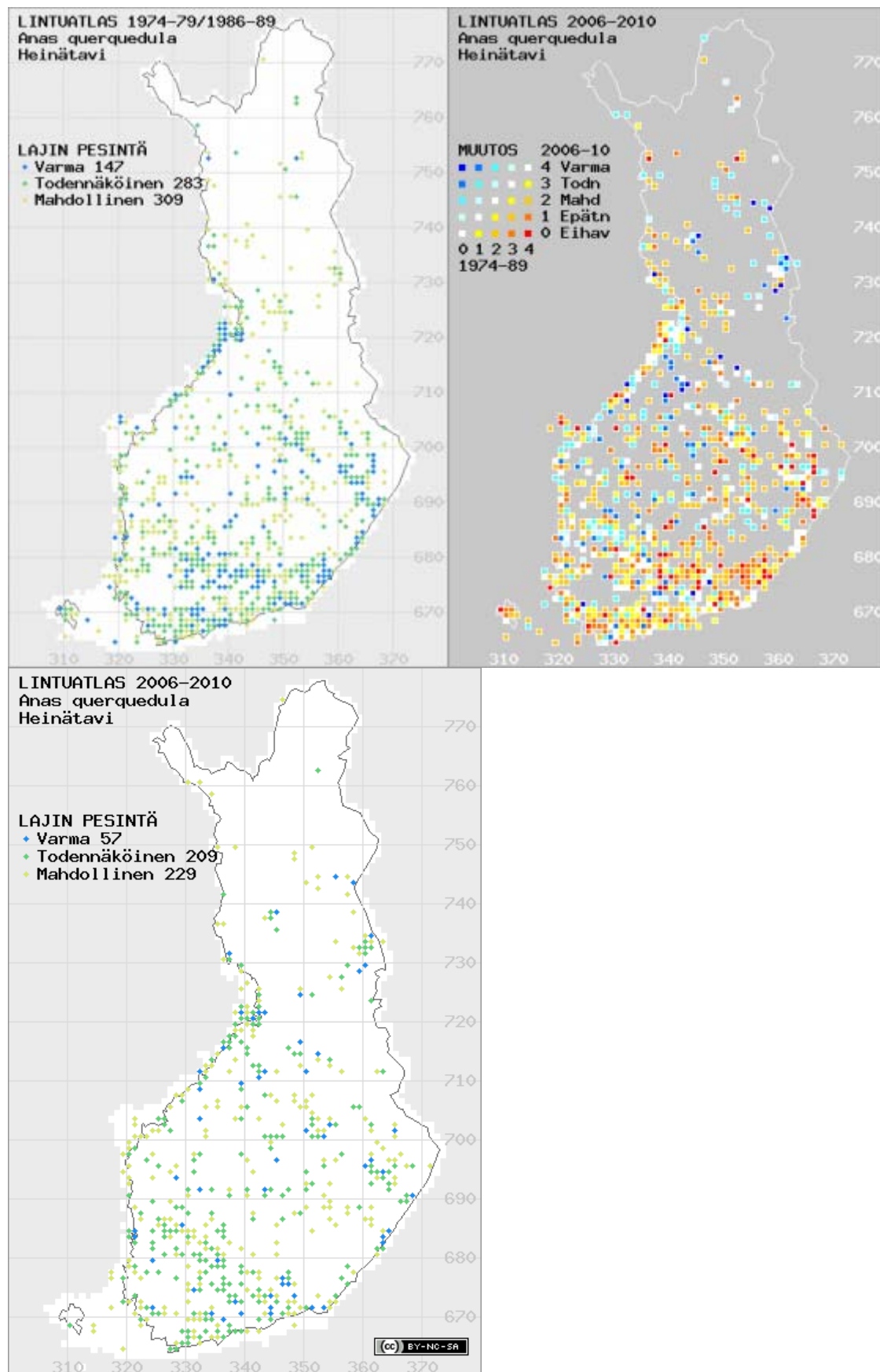
Heinätavi on taantuva laji, ja uusimmassa vuoden 2010 eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa se on määriteltä uhanalaiseksi luokkaan "Vaarantunut", kun vuoden 2000 arvioinnissa lajin luokitus oli "Elinvoimainen". Uhanalaisuuden syyksi arvellaan mm. elinympäristön muutosta ja metsästyksiä Suomen ulkopuolella. Laji on myös Suomessa edelleen riistalaji kannan taantumisen huolimatta. 1990-luvun lopulla maamme heinätavikannaksi arvioitiin noin 3 500 paria. Pesimäkannan koon arviointi on hankalaa, sillä se saattaa vaihdella suuresti vuosien välillä. Uusin (v. 2010) pesimäkannan koon arvio on noin 1 000-2 000 paria.

Heinätavin taantuma näkyy selvästi vertailtaessa tuoretta atlasaineistoa aiempien vuosikymmenten tilanteeseen: nyt lajista todettiin varma pesintä vain noin 60 ruudussa, kun 1970- ja 80-lukujen yhdistelmäaineistossa se todettiin lähes 150 ruudulla. Myös mahdollisten ja todennäköisten pesimäruutujen määrä on laskussa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	57	1,5 %
Todennäköinen	209	5,4 %
Mahdollinen	229	5,9 %
Yhteensä	495	12,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapasorsa (*Anas clypeata*)

SV: Skedand, EN: Shoveler

Lapasorsa on rehevien järvien ja rannikon merenlahtien suhteellisen harvalukuinen laji, joka pesii harvalukuisena myös saariston heinäisillä luodoilla, usein loppikolonioiden läheisyydessä. Atlaksessa laji on heinätavia helpompi kartoitettava, sillä se ei ole pesimäaikaan yhtä piiloitteleva.

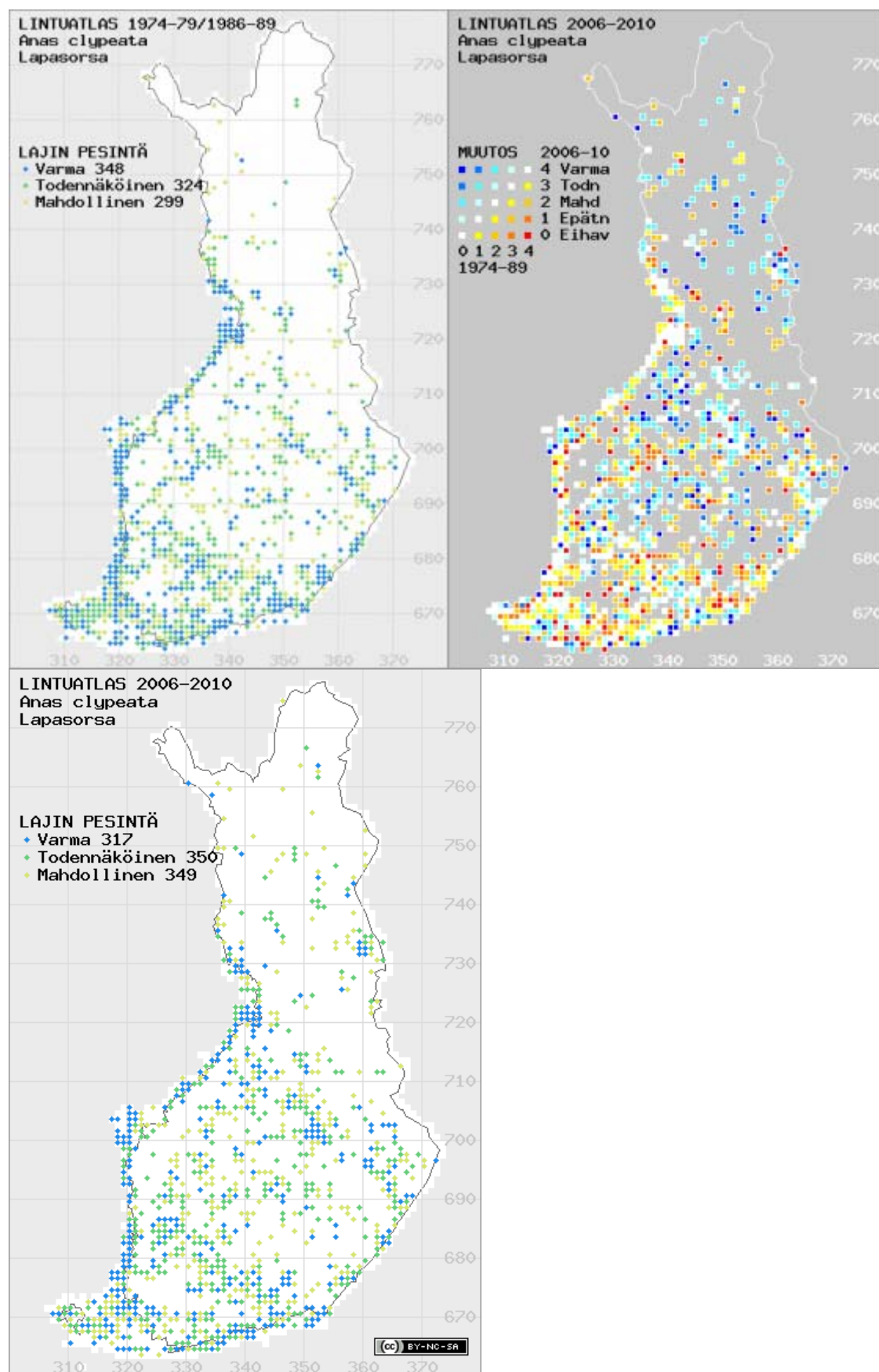
Lapasorsan pesimäkannan vuotuisten vaihteluiden tiedetään olevan suuria, ja mm. talven sääolojen ja metsästyksen on arvioitu vaikuttavan pesivien parien määrään. 1990-luvun lopulla maamme lapasorsakannaksi arvioitiin noin 11 000 paria, ja sen jälkeen ei ole ollut viitteitä selvistä kannanmuutoksista.

Atlasen perusteella lapasorsan levinneisyydessä ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia viimeisen 20 vuoden aikana, vaikkakin varmojen pesintöjen ruutumäärä on pudonnut noin 350:stä noin 300:aan (samalla todennäköisten ja mahdollisten pesintöjen ruutumäärä on jonkin verran kasvanut). Lajin levinneisyys keskittyy eteläiseen ja keskiseen Suomeen ja se ulottuu rannikolla pohjoiseen aina Torniojokilaaksoon saakka.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	317	8,2 %
Todennäköinen	350	9,1 %
Mahdollinen	349	9 %
Yhteensä	1016	26,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punasotka (*Aythya ferina*)

SV: Brunand, EN: Pochard

Punasotkan levinneisyys painottuu Siperian keskiosiin, josta se ulottuu Eurooppaan. Suomessa on lajin pohjoisimmat pesimäalueet. Punasotka viihtyy parhaiten rehevillä järvillä, joissa on runsaasti kasvillisuutta, mutta myös tarpeeksi avointa vettä. Pienillä lammilla laji ei viihdy, sillä se tarvitsee syvyyttä ruokailuun sekä tarpeeksi tilaa lentoonlähtoon. Lajia tavataan jonkin verran myös rannikolla, mm. jokien suistoissa, mutta vain harvoin saaristossa.

Punasotkakannat ovat taantuneet koko Euroopassa ainakin 1980-luvulta lähtien. Syitä taantumisiin ei tarkkaan tiedetä, mutta ainakin järvien umpeenkasvu ja kuivattaminen ovat voineet olla punasotkille haitallisia. Laji myös kärsinee ankarista talvista. Maamme uusimmassa uhanalaisuusluokituksessa (v. 2010) punasotka on nostettu uhanalaiseksi luokkaan "Vaarantunut", kun se vielä edellisessä (v. 2000) luokituksessa oli luokassa "Elinvoimainen". Kannan taantumisesta huolimatta punasotka on edelleen riistalaji.

Tuoreessa atlaksessa lajin taantuma näkyy selvästi: nyt lajista tehtiin pesintään viittaavia havaintoja n. 600 ruudulla, kun aiempien atlasien yhdistetyssä aineistossa lähes 900 ruudulla. Varmojen pesintöjen ruutumäärä on tätä nykyä noin 40 % aiemmasta. Nykyään lajin levinneisyys keskittyy aiempaa enemmän eteläiseen Suomeen, ja eritoten länsirannikolla on tapahtunut selvää alueen supistumista verrattuna aiempiin atlaksiin.

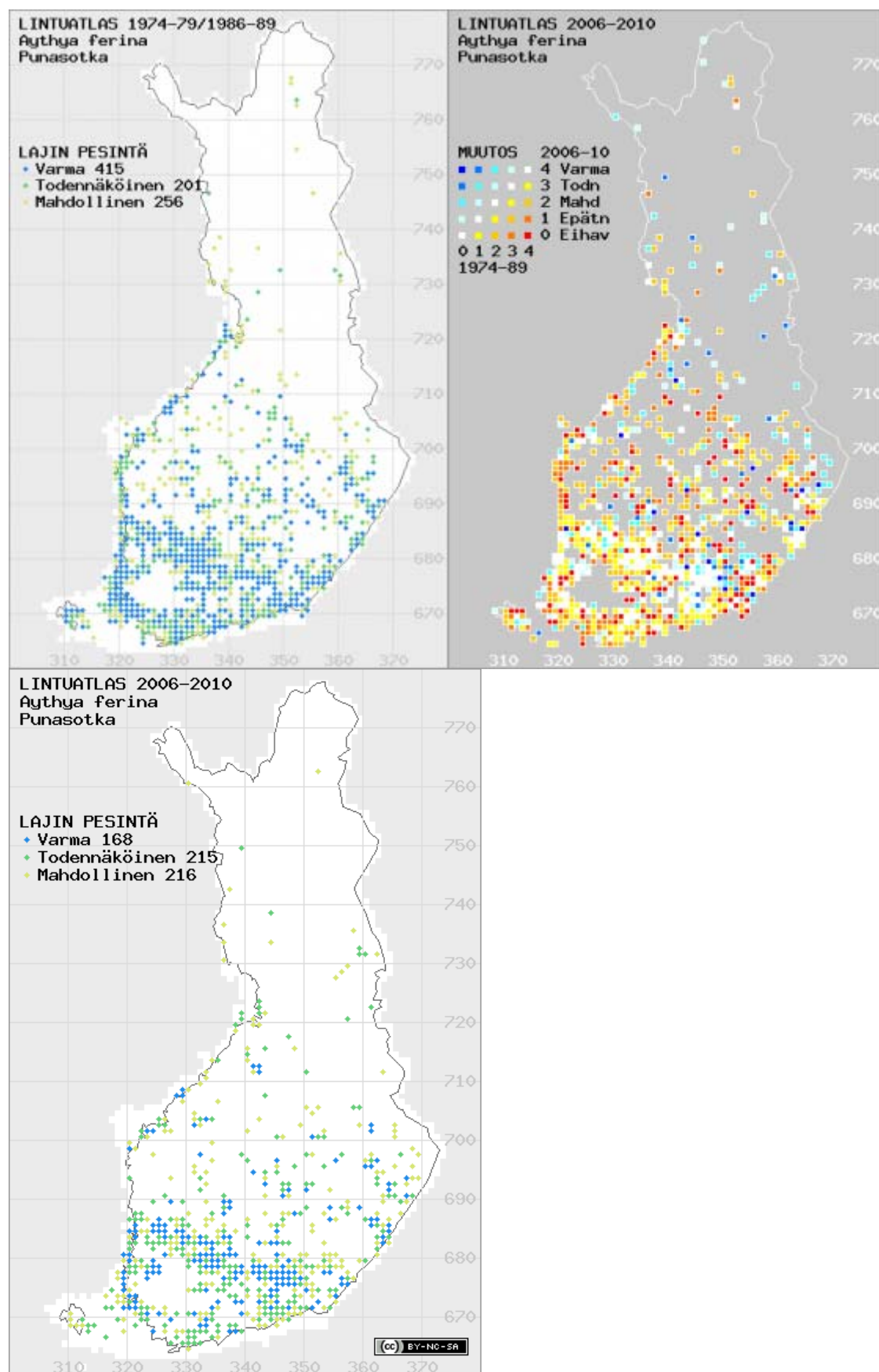
Uusin (v. 2010) kannanarvio maamme pesivistä punasotkista on n. 10 000- 13 000 paria.

Punasotkan kannankehityksen ja levinneisyysmuutosten valossa lajin säilyttäminen riistalajina ei välttämättä ole enää ekologisesti kestävä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	168	4,3 %
Todennäköinen	215	5,6 %
Mahdollinen	216	5,6 %
Yhteensä	599	15,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tukkasotka (*Aythya fuligula*)

SV: Vigg, EN: Tufted Duck

Euraasian alueen pohjoinen laji tukkasotka asuttaa hyvin monenlaisia vesistöjä sisämaan järvistä ulkosaaristoon. Sitä tavataan koko Suomessa; etelässä se suosii reheviä vesistöjä, mutta pohjoisessa kelpaavat myös karummat järvet.

Tukkasotkan pesimäkannassa on suuria vuosienvälisiä vaihteluja, joita saavat aikaan ennen kaikkea talven sääolot. Ankarina talvina Itämeren eteläosissa talvehtivan kannan keskuudessa kuolleisuus nousee, mutta kantojen on havaittu elpyvän yleensä nopeasti. Vesilintulaskenta-aineiston perusteella tukkasotka on taantunut maassamme viimeisen vuosikymmenen aikana. Uusimmassa uhanalaisuusluokituksessa (v. 2010) laji on nostettu uhanalaiseksi luokkaan "Vaarantunut", kun edellisessä luokituksessa (v. 2000) luokka oli "Elinvoimainen". Taantumisen syitä ei tunneta tarkkaan. 1990-luvun lopulla Suomen tukkasotkakannaksi arvioitiin 120 000 paria, mutta uusin kannanarvio (v. 2010) on enää 40 000–60 000 paria. Tukkasotka on myös riistalaji.

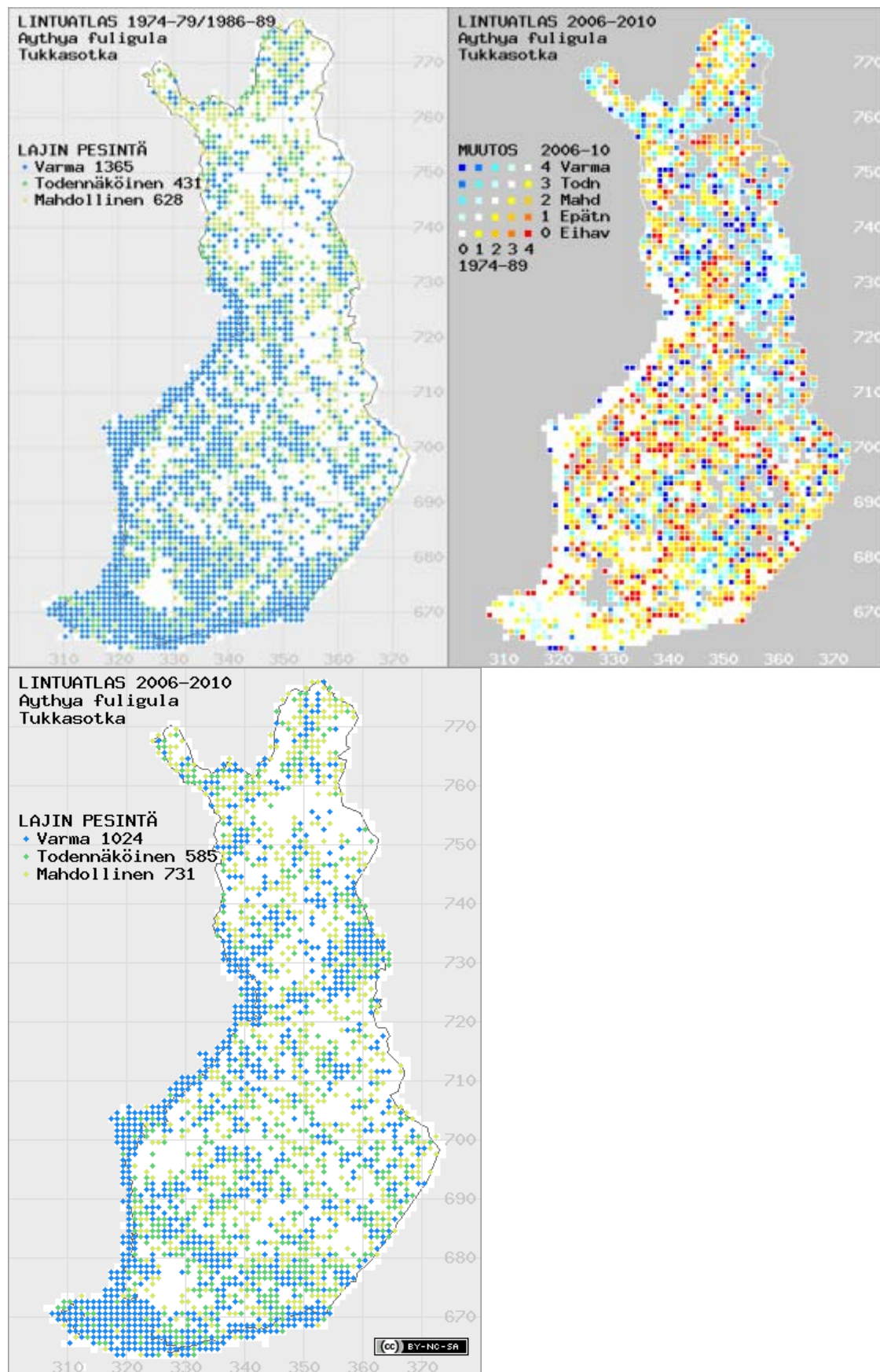
Vertailtaessa tuoretta atlasta kahteen edelliseen yhdistettynä, taantuma ei näy levinneisyydessä kovin selvästi. Varmojen pesintöjen ruutumäärä on tosin pudonnut noin 1400 ruudusta noin 1000 ruutuun, mutta esiintymisruutujen kokonaismäärä on pysynyt samassa suuruusluokassa kuin ennenkin (noin 2400 ennen, noin 2300 nyt). Levinneisyysalue on kuitenkin muuttunut aukkoisemmaksi sisämaassa, kun taas rannikolla ja saaristossa muutosta ei ole havaittavissa.

Tukkasotkan nostaminen uhanalaiseksi lajiksi luo painetta lajin riistalintustatuksen uudelleen arvioinnille. Kannankehityksen valossa lienee syytä miettiä uudelleen sitä, millaiset saalismäärät tulevat jatkossa olemaan ekologisesti kestäviä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1024	26,5 %
Todennäköinen	585	15,1 %
Mahdollinen	731	18,9 %
Yhteensä	2340	60,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapasotka (*Aythya marila*)

SV: Bergand, EN: Scaup

Lapasotka on maassamme erittäin harvalukuinen pesimälaji, jota tavataan ranikkoseuduilla sekä Lapin pohjoisosissa. Merellä lapasotka suosii avoimempaa ja karumpaa saaristoa kuin tukkasotka.

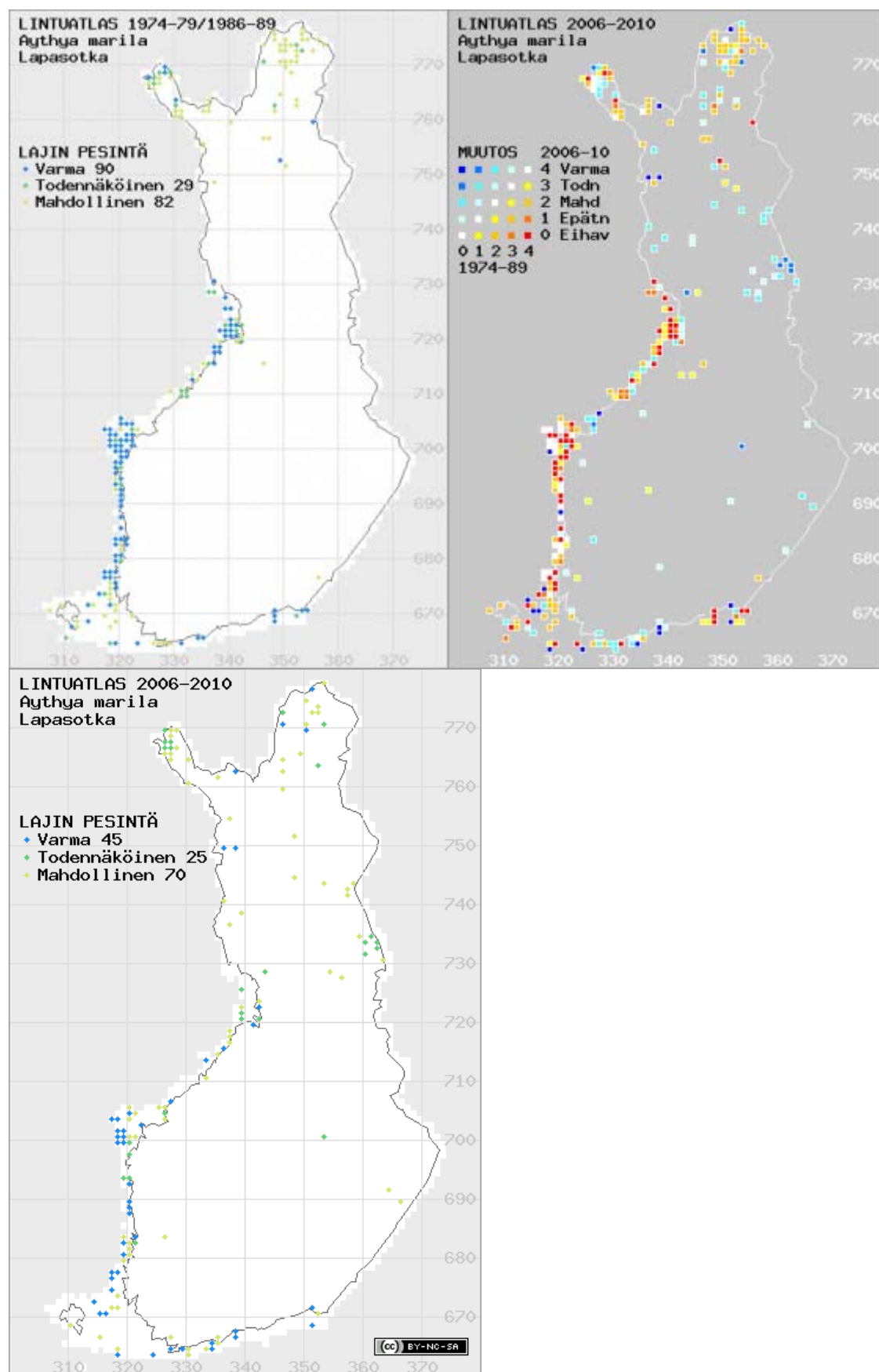
Lapasotkakanta kasvoi 1940-60 -luvulla verrattuna vuosisadan alkuun, mutta jyrkkä taantuma alkoi 1970-luvulla. Taantumana syiksi on epäilty ainakin metsästystä (eritoten talvehtimisalueilla) ja öljytuhoja/ympäristömyrkkyjä. Suomessa lapasotka rauhoitettiin metsästykseltä v. 1993, mutta on todennäköistä, että lapasotkia yhä ammutaan epähuomiossa, koska laji on hyvin samannäköinen kuin tukkasotka. Vuoden 2000 uhanalaisuusluokituksessa lapasotka luokiteltiin uhanalaiseksi luokkaan "Vaarantunut", mutta uudessa luokituksessa (v. 2010) laji nostettiin yhtä luokkaa uhanalaisemmaksi luokkaan "Erittäin uhanalainen". Uusi luokitus perustuu siihen, että kannan hupeneminen on jatkunut ja kiihtynyt. 1990-lopulla maamme lapasotkakannaksi arvioitiin n. 900 paria. Nykykannaksi on arvioitu 400-600 paria.

Atlaksessa lajin taantuma näkyy selvästi: nyt varmojen pesintöjen ruutumäärä on n. 40, kun yhdistetyssä 1970- ja 1980-lukujen aineistossa se on n. 90. Myös todennäköisten ja mahdollisten pesintöjen ruutumäärä on laskenut. Länsirannikon aiemmin yhtenäinen kanta on muuttunut hyvin harvaksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	45	1,2 %
Todennäköinen	25	0,6 %
Mahdollinen	70	1,8 %
Yhteensä	140	3,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Haahka (*Somateria mollissima*)

SV: Ejder, EN: Eider

Haahkaa tavataan pohjoisilla merialueilla niin Euroopassa, Aasiassa kuin Pohjois-Amerikassa. Suomessa haahka on puhtaasti merialueilla pesivä laji, jonka runsain kanta on keskittynyt Merenkurkun ja Keskisen Suomenlahden väliselle alueelle. Itäisellä Suomenlahdella ja etenkin Perämeren alueella laji on harvalukuinen pesijä.

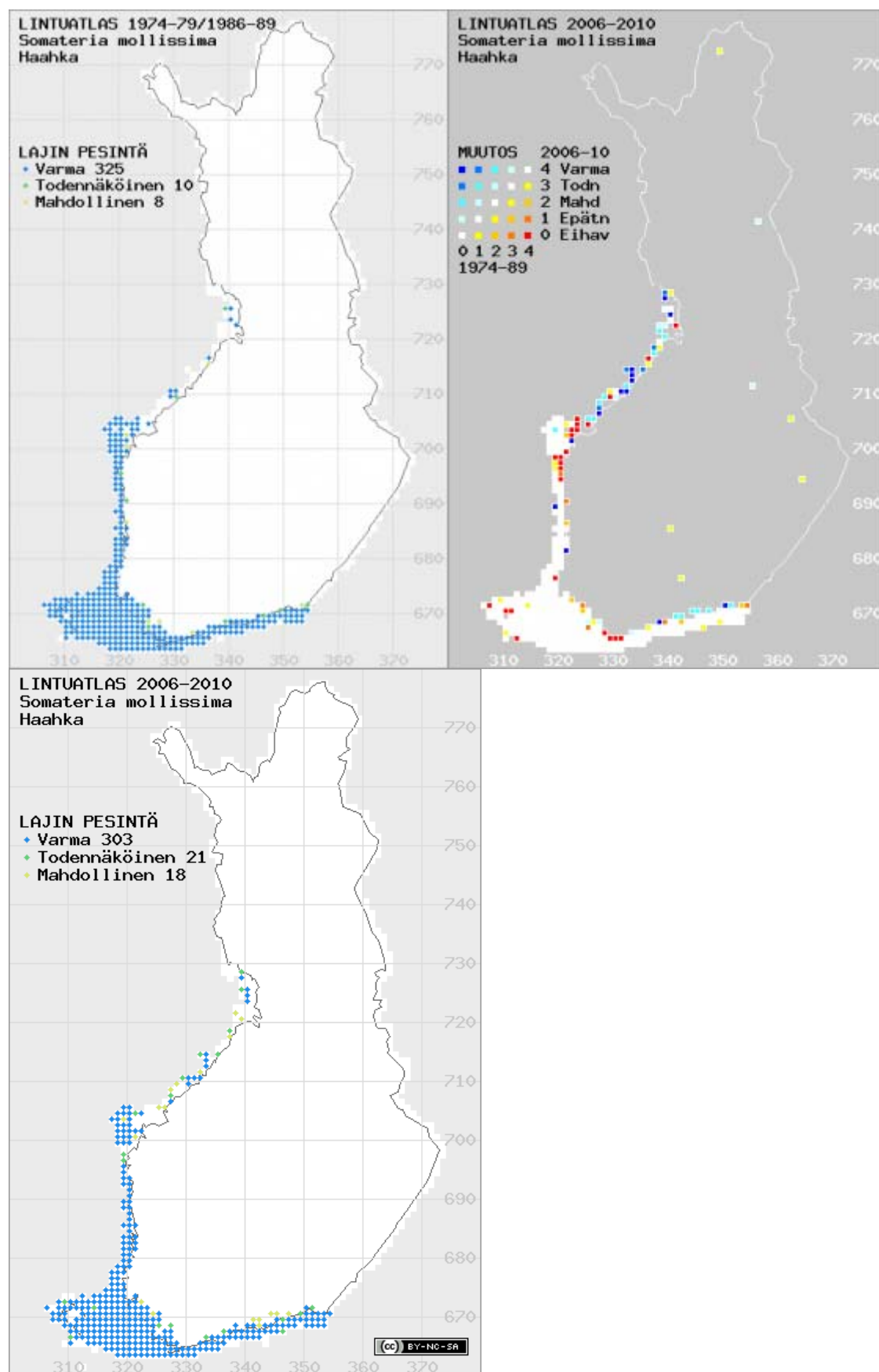
Suomen haahkakanta oli monien muiden merilintujen tavoin aallonpohjassaan 1900-luvun alkupuolella. Kanta lähti nopeaan kasvuun sotien jälkeen ja runsastui varsin voimakkaasti 1960-luvulta 1980-luvulle. Suomenlahden kannankasvu loppui 1980-luvulla, ja kanta lähti pian tämän jälkeen hitaaseen laskuun. Saaristomerellä kannankasvu jatkui 1990-luvun puoliväliin asti, mutta kanta on taantunut tämän jälkeen nopeasti. Kannan taantumisen syynä on paikoin heikentynyt poikastuotto ja pesivien naaraiden lisääntynyt aikuiskuolleisuus. Nykykanta on suuruusluokkaa 110 000 paria, kun kannan huippuvaiheessa se oli vielä noin 180 000 paria.

Atlasien välillä ei näy mitään dramaattisia levinneisyysmuutoksia. Haahka onkin saaristossa vielä niin runsaslukuinen laji, että kannan lähes puoliintuminen ei näy sen levinneisyydessä. Kanta näyttää harventuneen hieman Merenkurkussa, mutta toisaalta hieman tihentyneen Perämeren puolella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	303	7,8 %
Todennäköinen	21	0,5 %
Mahdollinen	18	0,5 %
Yhteensä	342	8,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Alli (*Clangula hyemalis*)

SV: Alfågel, EN: Long-tailed Duck

Alli on tundran ja jäämeren alueen laji, joka pesii Suomessa harvalukuisena Tunturi-Lapissa, sekä joskus satunnaisesti merialueilla, kun joitakin Siperiaan matkaavia yksilöitä jää kevätmuuton aikaan maamme vesialueille. Lapissa lajille mieluista pesimäympäristöä ovat tunturinummiin ja palsasoiden pienet, heinä- tai pajukkorantaiset järvet.

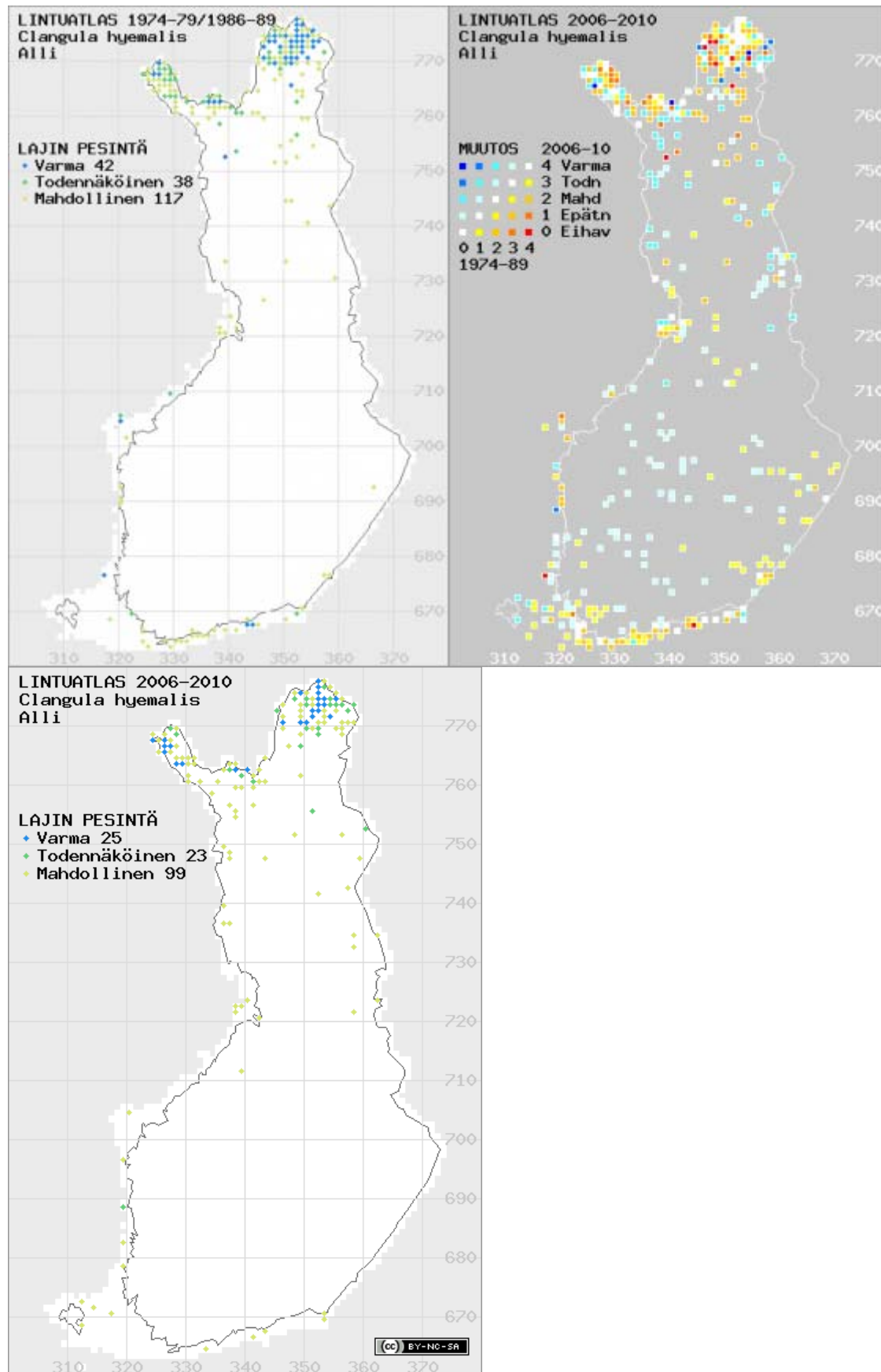
Allin pesimäkannan koon arviointi on hankalaa, koska laji pesii harvalukuisena Lapin usein syrjäisillä ja vähänretkeilyillä seuduilla. Ankarien talvien, öljytuhojen ja metsästyksen on todettu vähentäneen Suomen, Ruotsin ja Norjan pesimäkantoja viimeisen noin 70 vuoden aikana. Suomen allikannanarvio vuosilta 2006–2009 oli 1 500–2 000 paria. Lähes koko Siperian tundran pesimäkanta, joka kattaa yli miljoona yksilöä, talvehtii Itämerellä. Maassamme harjoitetaan yhä jonkin verran allien ja haahkojen kevätmetsästystä, joka on EU:n lainsäädännön vastainen. On selvää, että kevätmetsästys, joka kohdistuu pesimäalueille suuntaaviin aikuisiin yksilöihin, on lajille haitallista.

Uusimmassa atlaksessa allin pesintä varmistettiin vain 26 ruudussa, ja edellisistä atlaksista poiketen merialueilta ei varmistettu yhtään pesintää. Pesimäkannan koon mahdollisista muutoksista atlastulokset eivät anna osviittaa, sillä edellisissä atlaksissa varmojen pesintöjen ruutumäärät olivat samalla tasolla kuin nytkin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	25	0,6 %
Todennäköinen	23	0,6 %
Mahdollinen	99	2,6 %
Yhteensä	147	3,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustalintu (*Melanitta nigra*)

SV: Sjöorre, EN: Common Scoter

Mustalintu on pohjoisen havumetsävyöhykkeen laji, jonka esiintyminen Suomessa painottuu Oulun pohjoispuoliselle alueelle. Etelämpänä sitä tavataan pesivänä vain hyvin poikkeuksellisesti. Se suosii karuja, kirkasvetisiä vesistöjä, usein vähän retkeilyillä erämaa-alueilla.

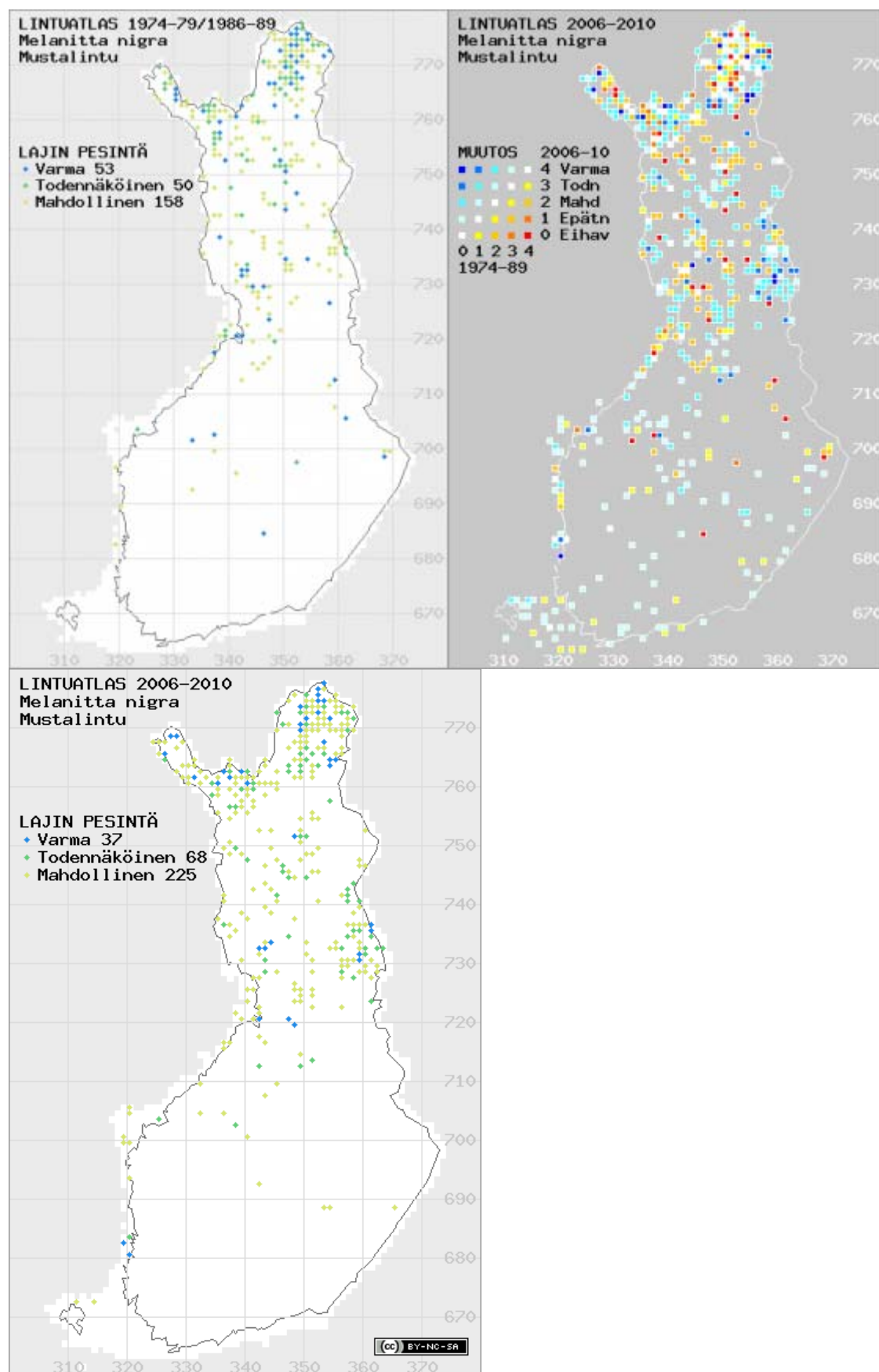
Mustalinnun pesimäkanta taantui 1900-luvun alusta 1970-luvulle asti, ja tärkeimmäksi syyksi on mainittu voimakas metsästyspaine, joka verotti hyvin paljon myös poikueita. Talvehtimisalueilla lajia ovat metsästyksen lisäksi verottaneet ainakin öljytuhot. Mustalinnun pesimäkannan kooksi arvioitiin 1990-luvun lopulla n. 1 500 paria, todeten että arvio on vain suuntaa-antava lajin kartoituksen vaikeuden takia (syrjäiset pesimäpaikat erämaissa). Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusluokituksessa (v. 2010) mustalintu todettiin elinvoimaiseksi (v. 2000 arvioinnissa se luokiteltiin silmälläpidettäväksi).

Uusimassa atlaksessa lajin varmojen pesintöjen ruutumäärä (n. 40) on samaa luokkaa kuin yhdistetyssä edellisten atlasien aineistossa (n. 50), mutta mahdollisten ja todennäköisten pesintöjen ruutumäärä on kasvanut. Eteläisimmät satunnaispesinnät ovat Satakunnan rannikolta, mutta muuten levinneisyysalue keskittyy totuttuun tapaan Pohjois-Suomeen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	37	1 %
Todennäköinen	68	1,8 %
Mahdollinen	225	5,8 %
Yhteensä	330	8,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pilkkasiipi (*Melanitta fusca*)

SV: Svärta, EN: Velvet Scoter

Pilkkasiiven levinneisyys maassamme on kaksijakoinen: lajia esiintyy sekä merialueillamme että Pohjois-Suomessa, noin Oulu–Kainuu -linjan pohjoispuolella. Merialueilla lajia löytää pesivänä lähinnä keski- ja ulkosaaristosta, mutta jonkin verran myös sisäsaaristosta ja rannoilta.

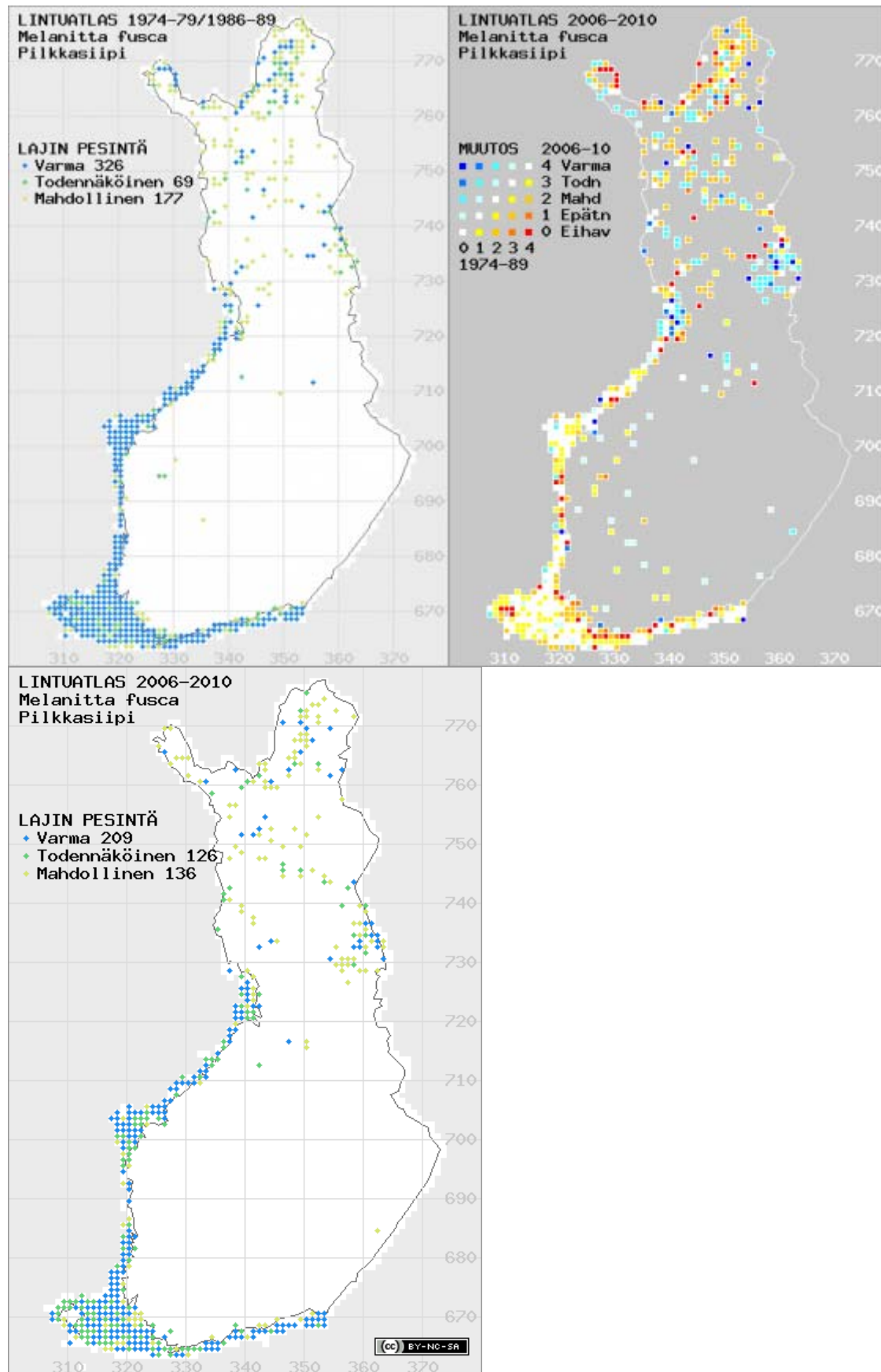
Maamme pilkkasiipikanta on taantunut viime vuosikymmenten aikana. 1990-luvun lopulla parimääräksi arvioitiin 14 000–16 000, mutta jaksolla 2006–2009 enää 9 000–11 000 paria. Uusimmassa eliölajien uhanalaisuusluokituksessa (v. 2010) laji luokiteltiin silmälläpidettäväksi. Pilkkasiipeä uhkaavat metsästys muutto- ja talvehtimisalueilla, öljypäästöt, metsästys sekä saaristoon levinnyt villiminkki.

Pilkkasiiven taantuma näkyy verrattaessa uusimman atlaksen tuloksia kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn tulokseen: esiintymisruutujen määrä laski noin 600 ruudusta 500 ruutuun, ja etenkin väheni varmojen pesintöjen ruutumäärä. Esiintyminen on harventunut niin saaristossa kuin Pohjois-Suomessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	209	5,4 %
Todennäköinen	126	3,3 %
Mahdollinen	136	3,5 %
Yhteensä	471	12,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Telkkä (*Bucephala clangula*)

SV: Knipa, EN: Goldeneye

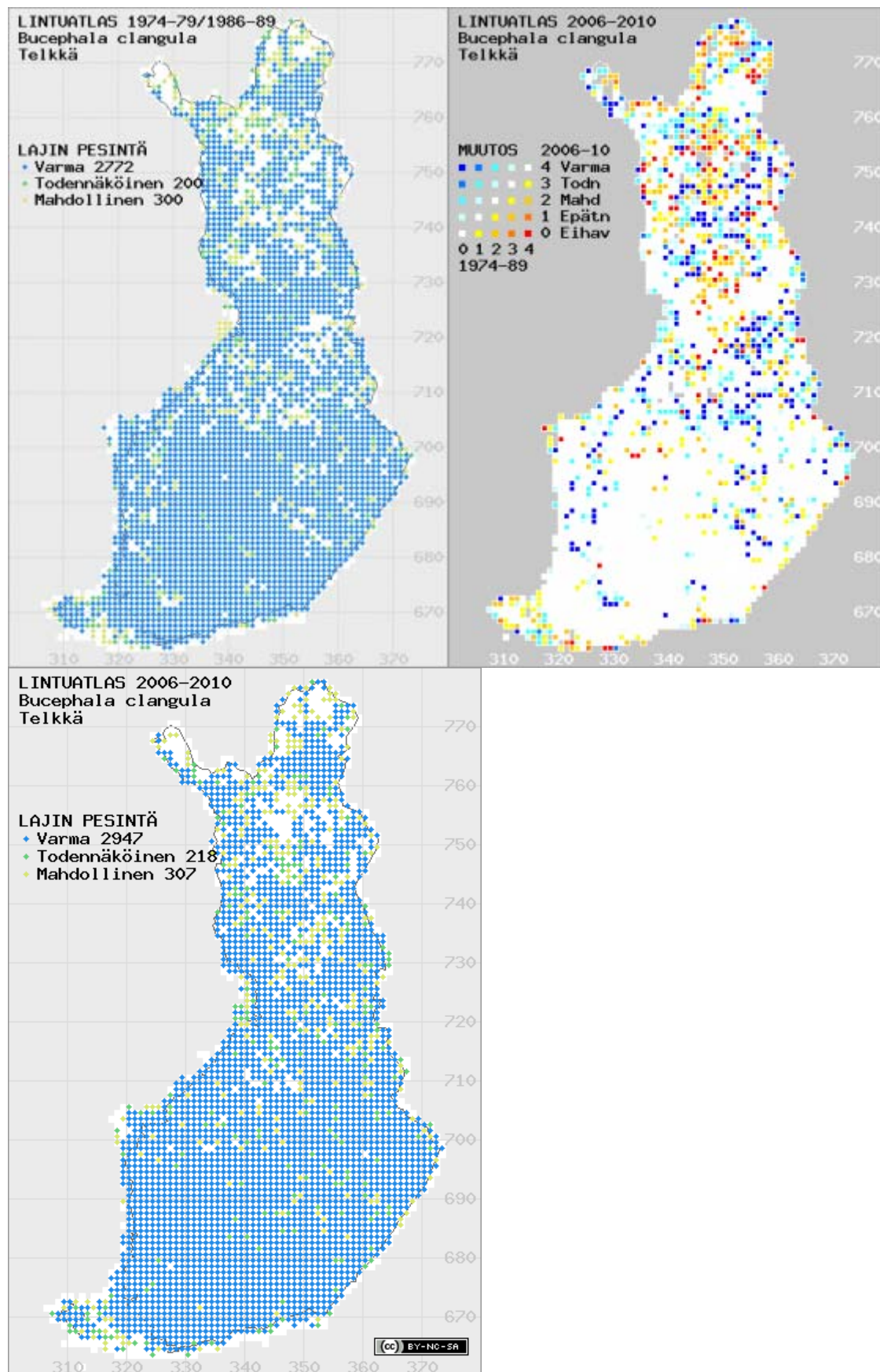
Telkkä on Suomessa yleinen ja runsaslukuinen kokosukeltajasorsa, jonka levinneisyysalue ulottuu eteläisimmästä sisäsaaristosta pohjoisimpaan Tunturi-Lappiin. Telkkä on pesimäympäristönsä valinnassa hyvin joustava, oikeastaan kaikenlaiset vesistöt kelpaavat, tosin ulkosaariston karuilla seuduilla lajia harvemmin tavataan. Ruohostoiset matalat järvet, lahdet ja joenpoukamat ovat mieluisinta pesimäympäristöä. Telkkä pesii koloon/onkaloon, ja luonnonkolojen lisäksi se pesii mieluusti myös ihmisen tarjoamaan pönttöön. Pesäpaikka voi sijaita kaukanakin vesistöstä, ja pesän jätettyään poikaset vaeltavat pitkiäkin matkoja päästäkseen veteen.

Maamme telkkäkanta on pysynyt melko vakaana viime vuosikymmenet. Vuosina 2006–2009 telkkäkannan kooksi arvioitiin 170 000–220 000 paria. Telkän levinneisyydessä ei liioin ole tapahtunut merkittäviä muutoksia. Se pesii edelleen lähes 90 %:ssa kaikista atlasruuduista. Varmojen pesimäruutujen osuus esiintymisruuduista kuvastaa sitä, kuinka helppoa telkältä on todeta varma pesintä, ennen kaikkea poikuehavaintojen kautta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2947	76,2 %
Todennäköinen	218	5,6 %
Mahdollinen	307	7,9 %
Yhteensä	3472	89,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Uivelo (*Mergellus albellus*)

SV: Salskrake, EN: Smew

Uivelo on euraasialainen taigan pohjoisosien laji. Euroopassa uiveloita pesii Suomen ja Ruotsin Lapissa. Laji suosii matalia runsaan kasvillisuuden järviä, mutta viihtyy myös karummilla järvillä, jokisuvannoissa ja suoallikoissa. Uivelo pesii koloon, minkä tähden reviiriltä täytyy löytyä puunkolo tai uuttu. Paikoilla, joissa pesäkolot ovat vähissä, uivelot voivat pesiä samaan koloon telkän kanssa, mutta varsinaiset telkän ja uivelon risteymät ovat sangen harvinaisia.

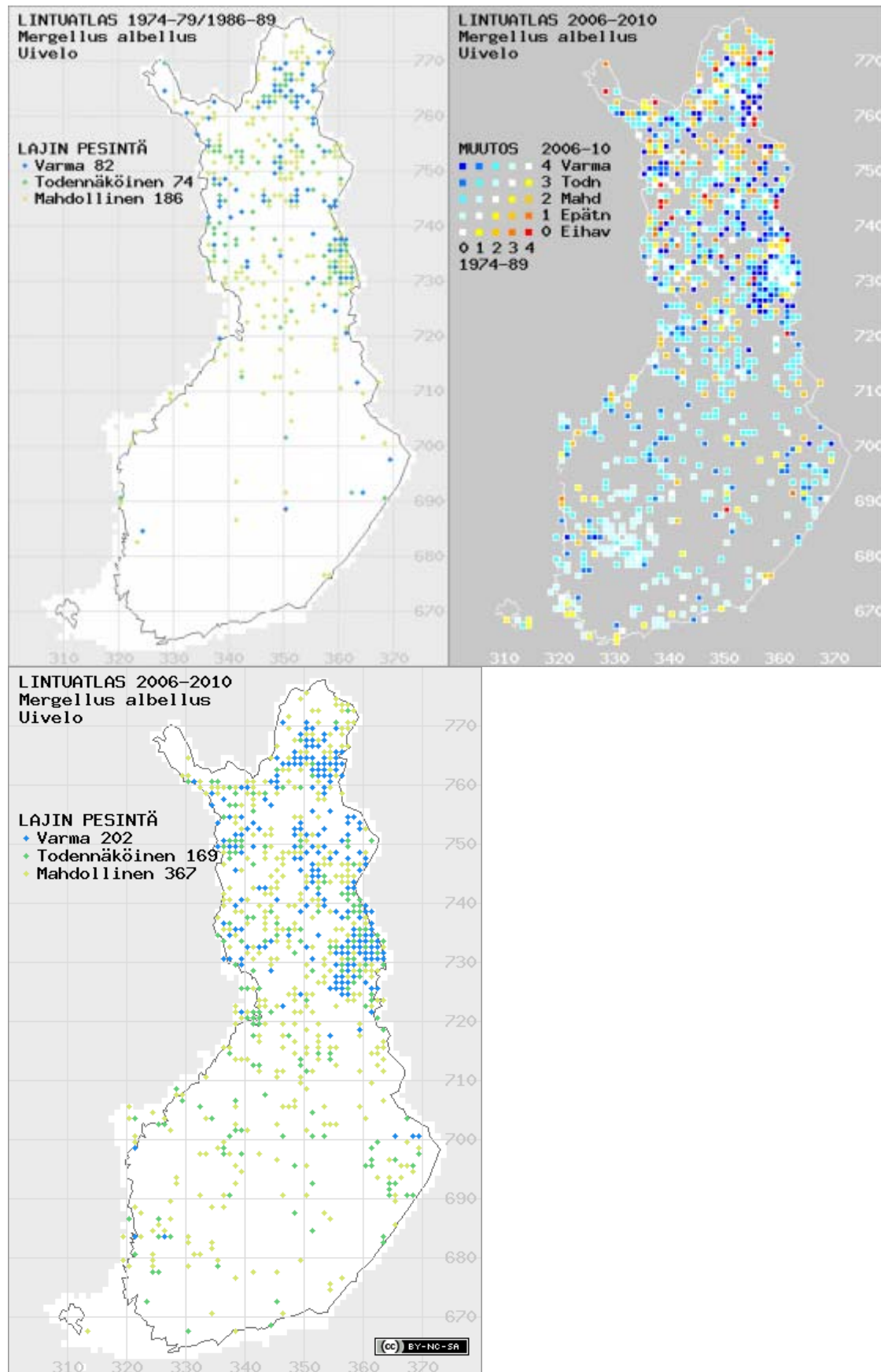
Maamme uivelokannan koosta 1900-luvun eri vuosikymmeniä ei ole kovin tarkkaa tietoa kattavan laskentatiedon puuttuessa, mutta se tiedetään, että laji runsastui 1950-luvulta alkaen, ja mm. 1970-luvun lintuatlaksessa sekä lentolaskennoissa sitä löydettiin odotettua runsaammin. Pesimäkannan koon ja mahdollisten kannanvaihteluiden arviointia vaikeuttaa se, että uivelon levinneisyysalueeseen kuuluu vähän retkeiltyjä erämaaseutuja. 1980-luvun lopulla maamme uivelokannan kooksi arvioitiin 1 500–2 000 pesivää paria (1950-luvun aliarviot olivat luokkaa 100 paria). Nykyinen pesimäkanta lienee 2 000–3 000 paria.

Myös atlaskarttojen perusteella on syytä olettaa uivelon runsastuneen viimeisen parin vuosikymmenen aikana. Uusimmassa atlaksessa lajista tehtiin pesintään viittaavia havaintoja n. 750 atlasruudussa, joista tosin osa maan eteläosien havaintopisteistä koskenee kevätmuutolta kierteleviksi jääneitä pesimättömiä lintuja. Kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa lajin havaintoruutujen määrä oli n. 350.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	202	5,2 %
Todennäköinen	169	4,4 %
Mahdollinen	367	9,5 %
Yhteensä	738	19,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tukkakoskelo (*Mergus serrator*)

SV: Småskrake, EN: Red-breasted Merganser

Tukkakoskelo on näyttävä melko isokokoinen sorsalintu, jonka levinneisyys kattaa koko Suomen. Se suosii sisämaassa karuja, mieluiten kirkasvetisiä järviä, ja etenkin Pohjois- Suomessa jokia.

Tukkakoskeloita pesii myös merialueilla ja rannikolla, reheviä ruohostolahtia lukuun ottamatta. Parit pesivät monesti melko lähellä toisiaan, ja joskus tukkakoskelon löytää pesivänä myös lokkiyhdyskunnasta.

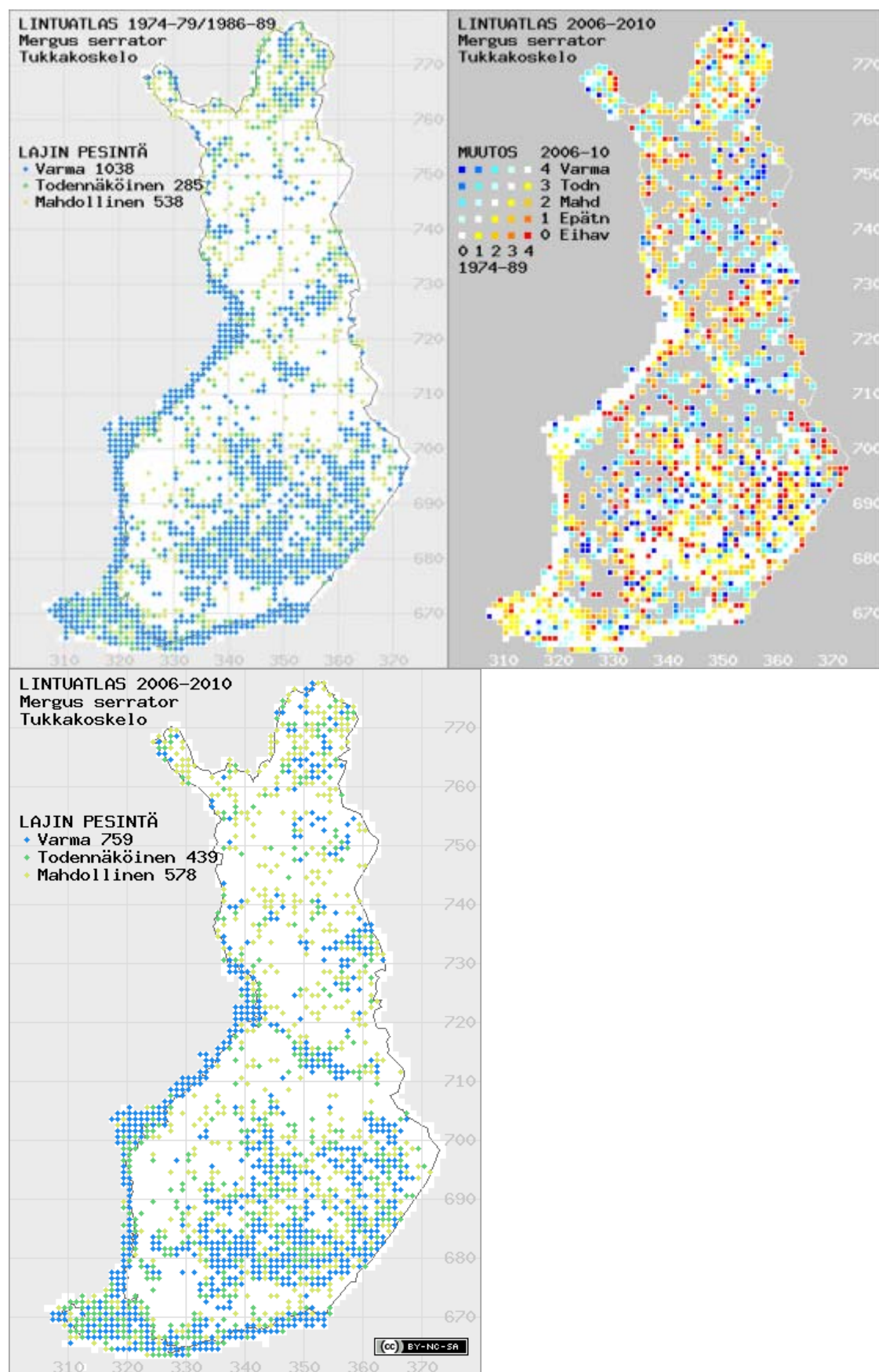
Isokoskelon tapaan tukkakoskelon pesimäkanta on viime vuosikymmenten aikana taantunut: 1990-luvun lopulla parimääräksi arvioitiin 30 000–40 000, mutta uusin arvio v. (2006–2009) on 25 000–35 000 paria. Uusimmassa eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 tukkakoskelo määriteltiin silmälläpidettäväksi, kun se vielä aiemmassa arvioinnissa (v. 2000) oli luokiteltu elinvoimaiseksi. Taantumisen syitä ei tiedetä.

Tukkakoskelon levinneisyysalueessa näkyy melko vähän muutoksia verrattaessa uuden atlaksen karttaa kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn karttaan. Esiintymisruutujen määrä on vähentynyt vain noin sadalla. Merkittävää on kuitenkin se, että varmojen pesintöjen ruutumäärä on vähentynyt n. 250 ruudulla, vaikka uudessa atlaksessa atlasruudut ovat keskimäärin paremmin kartoitettuja kuin kahdessa edellisessä atlaksessa yhteensä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	759	19,6 %
Todennäköinen	439	11,4 %
Mahdollinen	578	15 %
Yhteensä	1776	46 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Isokoskelo (*Mergus merganser*)

SV: Storskrake, EN: Goosander

Isokoskelo on koko Suomen alueella esiintyvä suurikokoinen vesilintu. Se pesii sekä sisämaan suurissa ja karuissa järvissä, joissa sekä saaristossa ja rannikolla. Usein isokoskelo pesii puun onkaloon tai uuttuun, mutta onkaloiden puuttuessa myös esim. isojen kivien koloon, katajien alle tai rakennusten koloihin/alle.

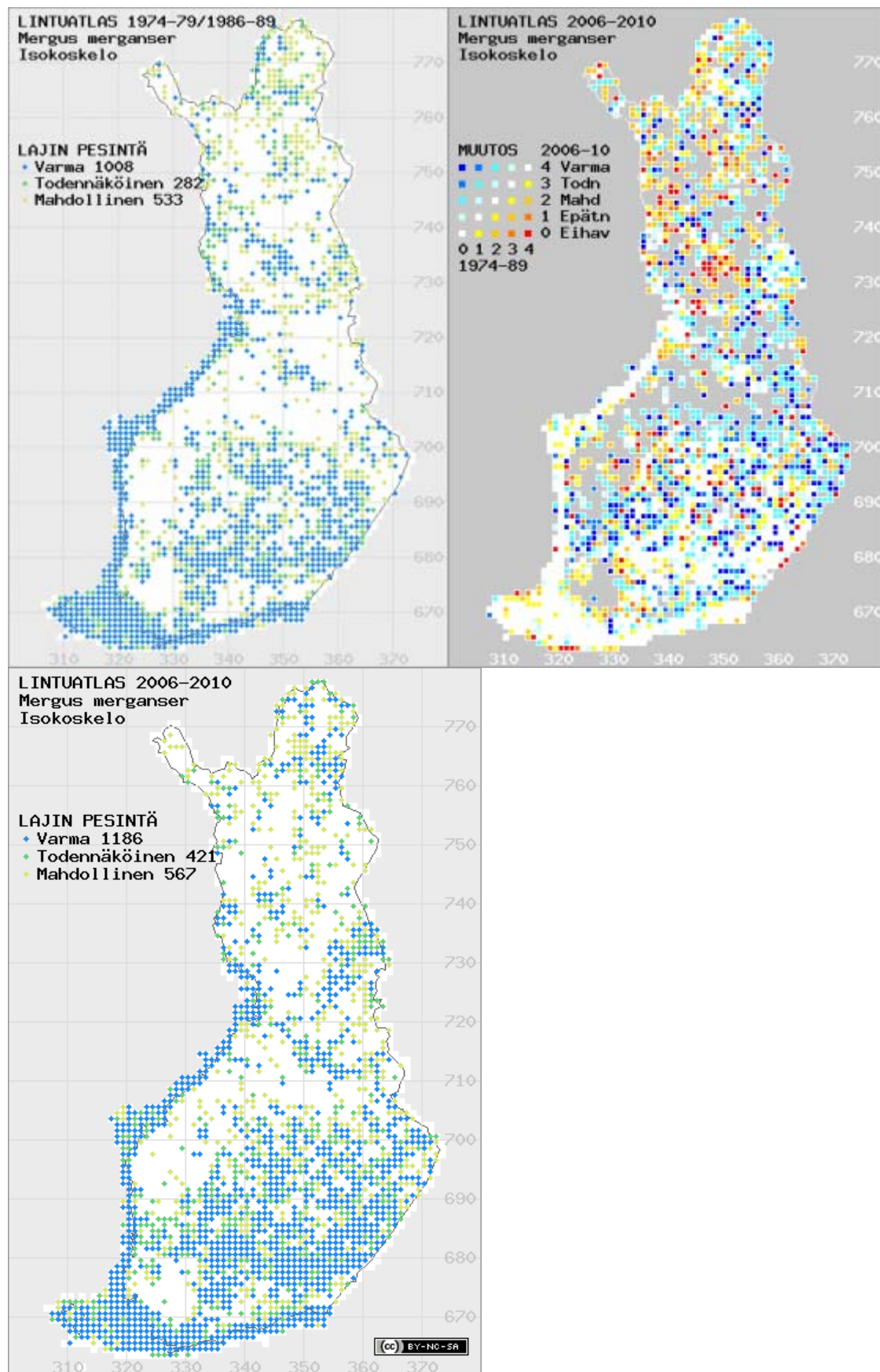
Suomen isokoskelokannan kooksi arvioidaan tällä hetkellä noin 25 000 paria. Isokoskelo on taantunut viime vuosina etenkin merialueella, minkä vuoksi se luokiteltiin silmälläpidettäväksi vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa (vielä v. 2000 laji luokiteltiin elinvoimaiseksi). Syitä taantumiselle ei tiedetä.

Isokoskelon taantuma ei näy sen levinneisyydessä: uuden atlaksen levinneisyyskartta on yleisesti ottaen hyvin samanlainen kuin kahden edellisen atlaksen yhdistetty kartta. Levinneisyys keskittyy sisämaassa itäiseen ja pohjoiseen Suomeen ja toisaalta merialueille.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1186	30,7 %
Todennäköinen	421	10,9 %
Mahdollinen	567	14,7 %
Yhteensä	2174	56,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pyy (*Bonasa bonasia*)

SV: Järpe, EN: Hazel Grouse

Pyy levinneisyys kattaa boreaalisen ja lauhkean kasvillisuusvyöhykkeen halki Euraasian havumetsävyöhykkeen Keski-Euroopasta aina Tyynellemerelle asti. Suomessa pyy on yleinen pesimälaji lähes koko maassa. Laji suosii kuusta kasvavia metsiä, ja sen levinneisyysalue noudattelee Suomessa kuusen levinneisyyttä. Levinneisyys harvenee selkeästi pohjoiseen mentäessä, ja laji puuttuu aivan pohjoisimmasta Lapista.

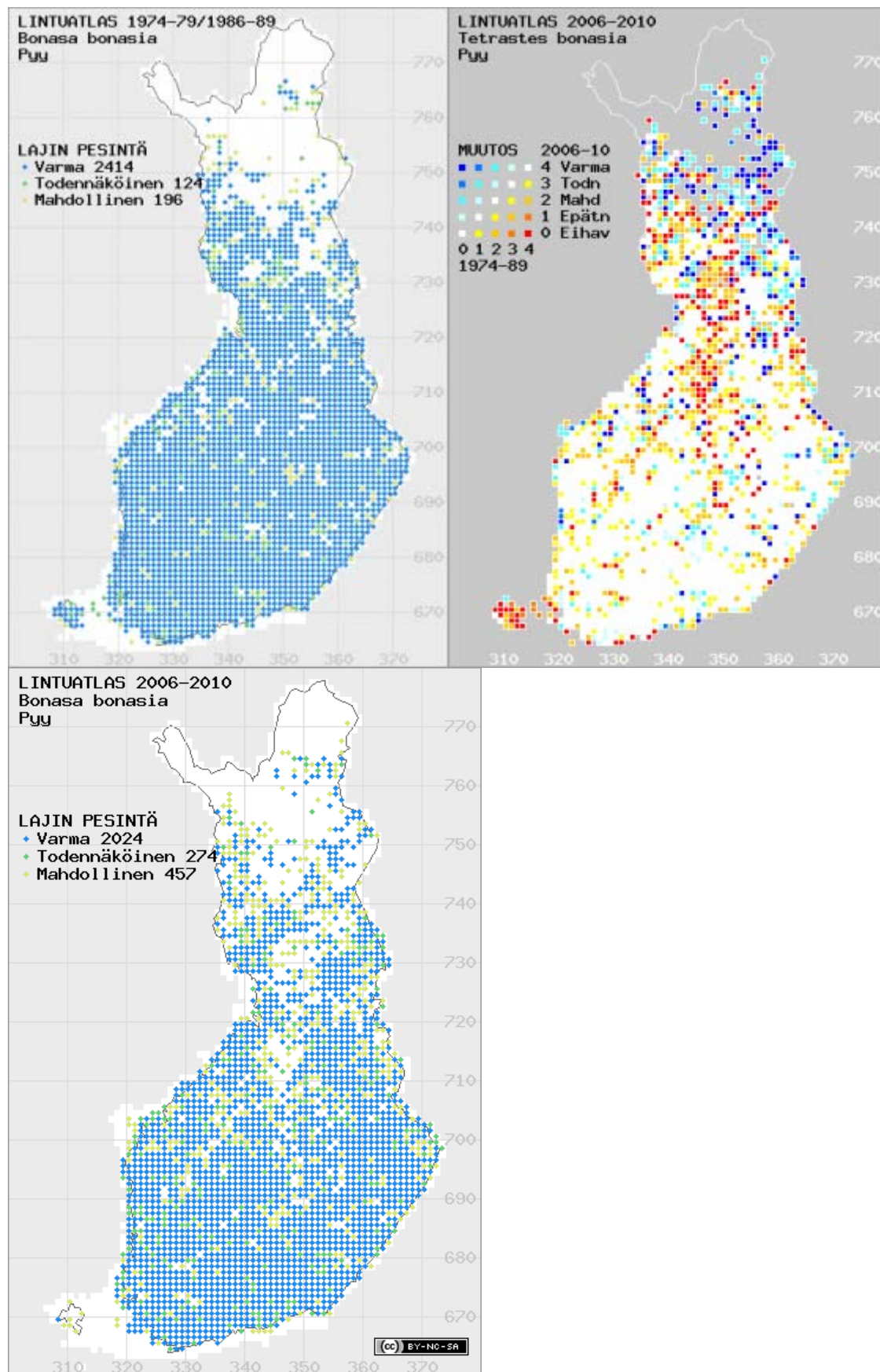
Pyy on taantunut viimeisten vuosikymmenten aikana, vaikkakin vähemmän kuin metso ja teeri. Silti pesimäkannan on arvioitu pienentyneen noin 60 %:a 1960-luvun lopulta 1990-luvun alkuun. Kannan taantumisen on arveltu johtuvan metsärakenteen muutoksista sekä mahdollisesti metsästyksestä. 1990-luvulta lähtien kanta on ollut pitkälti vakaa, ja lajin yli puolen miljoonan parin pesimäkanta on luokiteltu Suomessa elinvoimaiseksi.

Pyy levinneisyys on pysynyt melko samanlaisena atlasien välillä. Huolestuttavimmalta näyttää Ahvenanmaan tilanne, jossa lajin esiintyminen on harventunut huomattavasti edellisiin atlaksiin nähden. Pyy istutettiin Ahvenanmaalle 1920-luvulla. Laji on niin huono liikkumaan, että mikäli se saarelta katoaa, ei se omin keinoin sinne leviä uudestaan. Esiintyminen on harventunut myös Pohjois-Pohjanmaalla ja Etelä-Lapissa. Sen sijaan Keski-Lapin seudulla ruutujen määrä on lisääntynyt selkeästi, mikä voisi viitata lajin leviämiseen kohti pohjoista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2024	52,4 %
Todennäköinen	274	7,1 %
Mahdollinen	457	11,8 %
Yhteensä	2755	71,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Riekko (*Lagopus lagopus*)

SV: Dalripa, EN: Willow Grouse

Riekko on levinnyt Euraasian ja Pohjois-Amerikan pohjoisosiin. Suomessa lajin levinneisyys on ulottunut koko maahan Etelä-Suomea myöten, mutta etelässä riekko ei ole enää ollut runsaslukuinen noin sataan vuoteen. Suurimmat pesimätiheydet löytyvät Pohjois-Lapista, ja tiheydet laskevat etelää kohden. Riekon pesimäympäristöä ovat puoliavoimet koivua ja pajua kasvavat ympäristöt, kuten tunturikoivikot, rämeiden ja nevojen laidat sekä hakkuuaukeiden vesaikot.

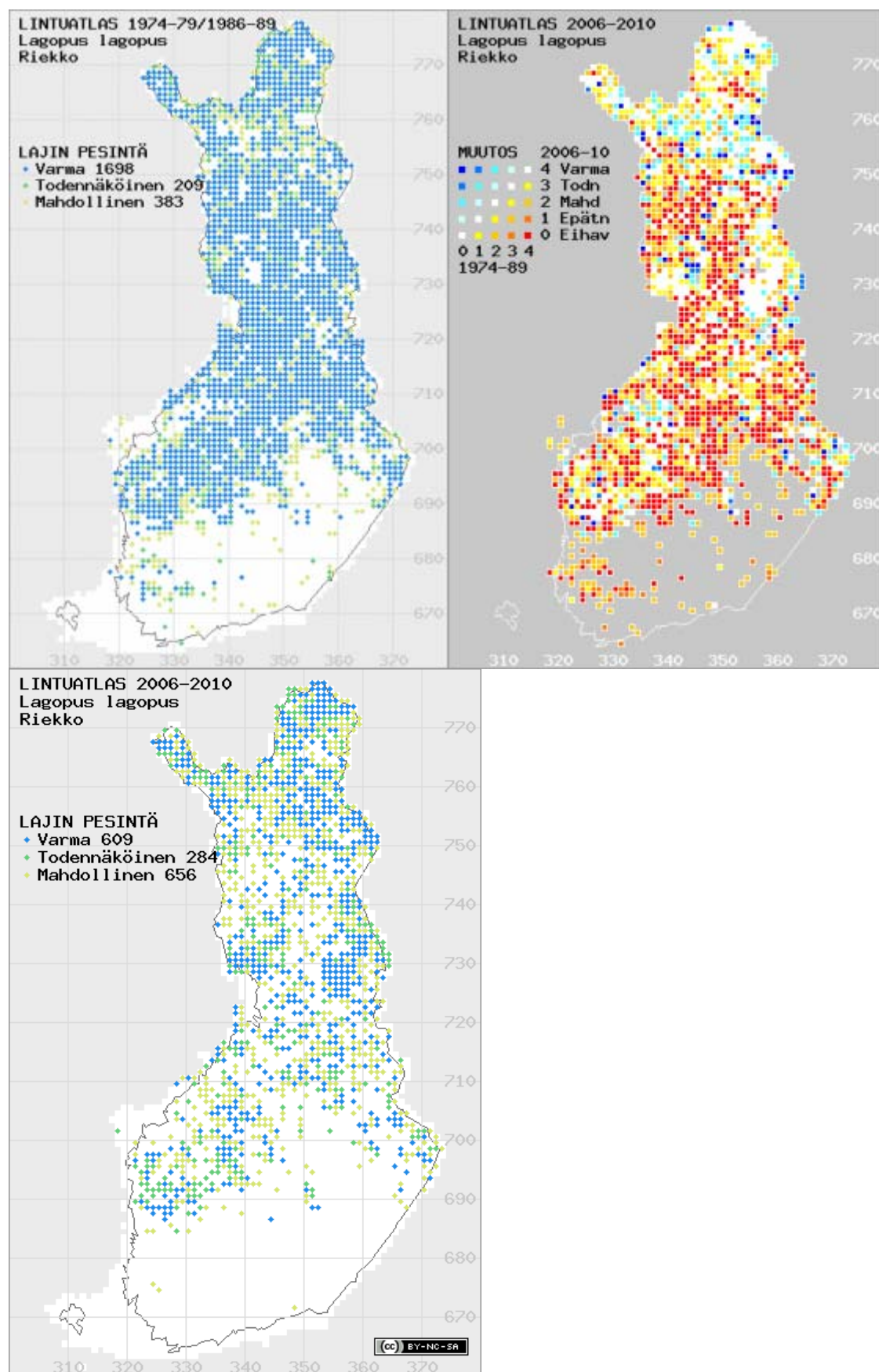
Riekko on taantunut etenkin eteläisessä Suomessa jo pitkään ja lajin levinneisyys on muuttunut yhä harvemmaksi. Linjalaskentojen perusteella pesimäkanta taantui yli kolmanneksen 1980-luvulta vuoteen 2010, mutta lajin vuosittaiset kannanvaihtelut voivat olla suuria. Tuoreimmassa uhanalaisuusluokituksessa laji on luokiteltu silmälläpidettäväksi. Riekon taantumisen syitä ja uhkia ovat soiden kuivattaminen, metsästys ja ilmastomuutos. Riekko vaihtaa talvisin valkoiseen höyhenpukuun, jonka takia lumettomina talvina se on helposti petojen huomattavissa. Suomen pesimäkannaksi on arvioitu 2000-luvulla noin 80 000 paria.

Riekon levinneisyys on supistunut jo pitkään, ja kolmas atlas paljastaa huolestuttavan taantumien jatkuvan edelleen. Laji on käytännössä katoamassa kokonaan eteläisestä Suomesta. Yhdistettyyn 1970- ja 80-luvun atlakseen verrattuna sen esiintyminen on muuttunut selkeästi harvemmaksi myös Väli-Suomessa sekä Etelä-Lapissa. Parhaiten riekko on säilynyt pohjoisimmassa Suomessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	609	15,8 %
Todennäköinen	284	7,3 %
Mahdollinen	656	17 %
Yhteensä	1549	40,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kiiruna (*Lagopus muta*)

SV: Fjällripa, EN: Ptarmigan

Kiirunan levinneisyys kattaa Euraasian ja Pohjois-Amerikan tundra-alueet. Sillä on useita erillisesiintymiä etelämpänä sijaitsevien vuoristojen lakiosissa (mm. Alpit ja Pyreneet) ja mm. Islannin, Huippuvuorien ja Grönlannin saarilla. Suomessa kiirunaa tavataan korkeimpien tuntureiden paljakka-alueella etenkin käsivarren ja pääläen seuduilla, mutta lajilla on erillisesiintymiä Ylläs- ja Ounas-Pallastuntureilla, Saariselällä sekä Värriön alueella.

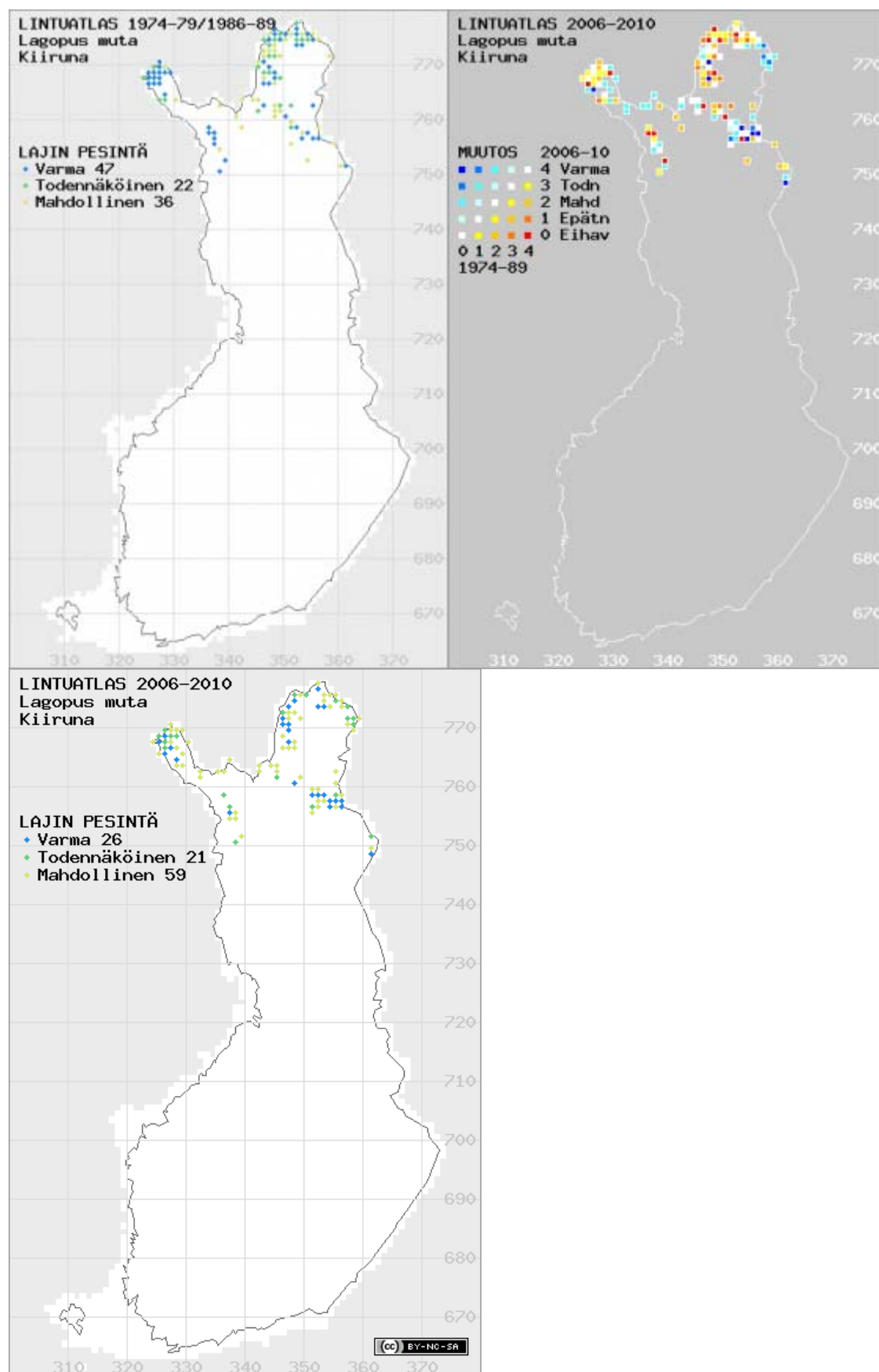
Kiirunan vuosittaiset runsauden vaihtelut ovat huomattavia, eikä sen kannoissa tiedetä tapahtuneen dramaattisia muutoksia viime vuosikymmeninä. Pienen, muutaman tuhannen parin kannan on arvioitu olevan elinvoimainen.

Atlasten välillä ei näytä tapahtuneen voimakkaita muutoksia kiirunan levinneisyydessä. Jopa eristyneet eteläisempien tuntureiden populaatiot näyttävät säilyneen viime vuosiin asti. Varmistettujen pesintöjen määrä on samaa suuruusluokkaa kaikissa kolmessa atlaksessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	26	0,7 %
Todennäköinen	21	0,5 %
Mahdollinen	59	1,5 %
Yhteensä	106	2,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Teeri (*Tetrao tetrix*)

SV: Orre, EN: Black Grouse

Teeri on Euraasian havumetsävyöhykkeen laji, jota Suomessa tavataan koko maassa Tunturi-Lappia lukuun ottamatta. Lajia tavataan niin havu- kuin lehtimetsissä, mutta runsain kanta on puustoisilla soilla sekä nuorehkoissa, rikkonaisissa metsissä. Soidinpaikat sijaitsevat tyypillisesti avosoilla tai peltoaukeilla. Suurimmat teeritiheydet ovat Etelä- ja Keski-Suomessa aina Oulun korkeudelle asti, ja tiheydet pienenevät kohti pohjoista. Lajia tavataan myös yleisesti pesivänä metsäisillä meren saarilla.

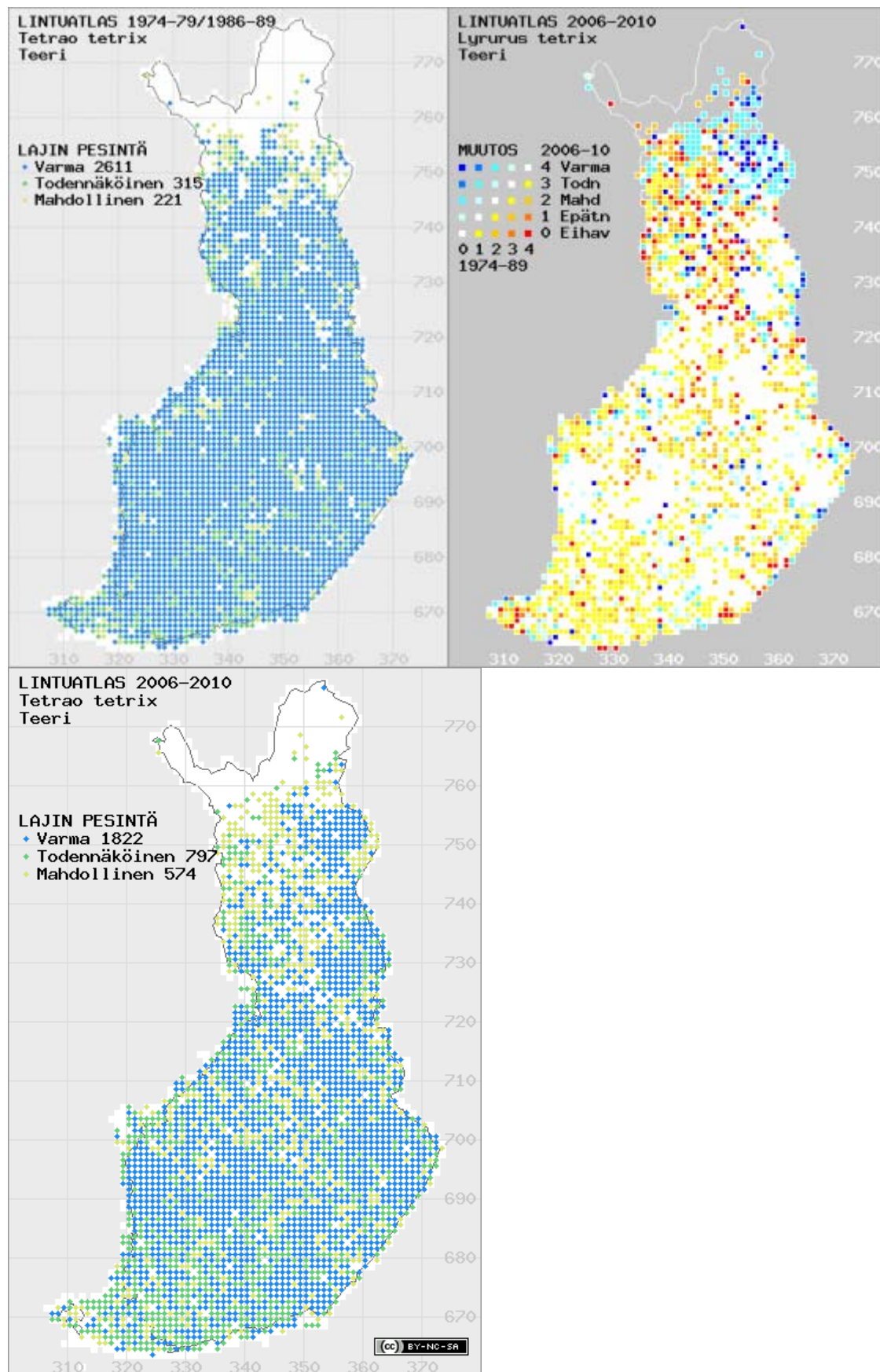
Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen koordinoimien kanalintulaskentojen perusteella teerikanta pieneni noin 70 % 1960-luvulta 1990-luvulle. Vuosien väliset kannanvaihtelut ovat lajilla voimakkaita, ja niissä todettiin aina 1980-luvulle asti noin 6–7 vuoden syklisyys, joka sittemmin näyttää kadonneen. Viimeisen 20 vuoden ajan teerikanta on ollut vakaa, jopa pienoisisessä kasvussa 2000-luvulla. Teeri on kuitenkin huomattavasti harvalukuisempi nykyään kuin puoli vuosisataa sitten. Pitkäaikaisen taantumana syiksi on esitetty metsärakenteen muutoksia, kuten mm. kaskikoivikoiden katoamista, mutta myös metsästyksellä voi olla osuutta. Suomen noin 700 000 parin teerikannan on luokiteltu olevan tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa silmälläpidettävä.

Kolmas atlas ei paljasta voimakkaita muutoksia teeren levinneisyydessä. Yhdistettyyn 1. ja 2. atlakseen verrattuna ruutuindeksit ovat pienentyneet jonkun verran eteläisessä Suomessa sekä Länsi- ja Keski-Lapissa, mikä viitanee kannan harventumiseen. Toisaalta Itä-Lapin alueella laji näyttää levittäytyneen kohti pohjoista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1822	47,1 %
Todennäköinen	797	20,6 %
Mahdollinen	574	14,9 %
Yhteensä	3193	82,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Metso (*Tetrao urogallus*)

SV: Tjäder, EN: Capercaillie

Metson levinneisyys kattaa Euraasian havumetsävyöhykkeen Skandinaviasta Keski-Siperiaan. Lisäksi lajilla on uhanalaisia erillisesiintymiä Keski-Euroopan vuoristoalueilla. Suomessa metsoa tavataan lähes koko maassa lajin puuttuessa vain Tunturi-Lapista männyn metsärajan pohjoispuolelta. Metson soidinpaikkojen on todettu säilyvän parhaiten alueilla, jossa metsäpeite soittimen ympärillä on laaja-alainen. Pienimuotoinen mosaiikkimaisuus voi myös lisätä soidinpaikan säilymistä.

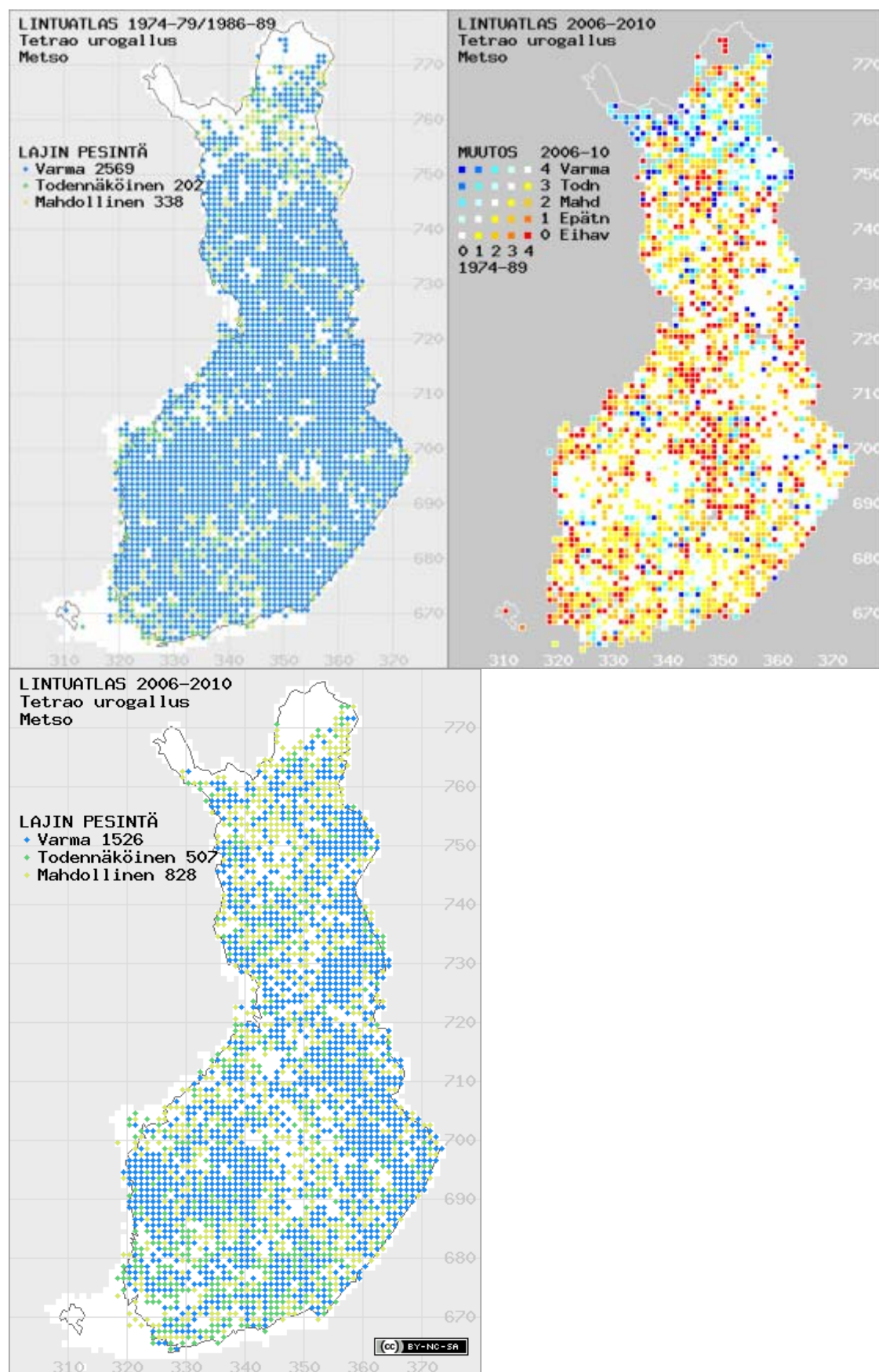
Riistakolmiolaskentojen perusteella metson pesimäkanta on vähentynyt noin 70 % 1960-luvulta 1990-luvulle. Talvilintulaskentojen perusteella pudotus on ollut samassa ajassa jopa yli 75 %. Kannan taantumisen myötä aiemmin vallinneet kanaintusykliit ovat kadonneet, mutta vuosien välinen vaihtelu voi silti olla suurta. Metson taantumisen pääsyyntä pidetään yhtenäisten metsäalueiden pirstoutumista tehostuneen metsätalouden myötä. Liian voimakas metsästyks on voinut myös pienentää kantaa. Viimeisen parin kymmenen vuoden aikana metson kanta on pysynyt vakaana. Suomen nykyinen kannanarvio on noin 300 000 paria, vaikka teeren ja metson osalta ei voida puhua varsinaisista pareista, koska koiras ja naaras viettävät valtaosan vuodesta erillään. Metsokanta on luokiteltu tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa silmälläpidettäväksi.

Metson levinneisyydessä ei ole tapahtunut voimakkaita muutoksia. Levinneisyysalue näyttää pesimävarmuuksien laskuna tarkasteltuna kuitenkin selvästi harventuneen Etelä-Suomesta Etelä-Lappiin ulottuvalla alueella, kun tuoreimman atlaksen tuloksia verrataan kahden edellisen yhdistettyihin tietoihin. Lajia tavataan kuitenkin edelleen lähes koko Suomessa. Ahvenanmaalle 1920-luvulla istutettu populaatio näyttää kuitenkin kadonneen, sillä lajia ei havaittu enää vuosien 2006–2010 kartoituksissa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1526	39,5 %
Todennäköinen	507	13,1 %
Mahdollinen	828	21,4 %
Yhteensä	2861	74 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Peltopyy (*Perdix perdix*)

SV: Rapphöna, EN: Partridge

Peltopyy pesii Euroopassa ja Länsi-Aasiassa etenkin maanviljely- ja aroalueilla, mutta etelässä paikoin myös vuoristossa. Lisäksi lajia on istutettu Pohjois-Amerikkaan riistalinnuksi. Suomessa peltopyy esiintyy maatalousympäristöissä etenkin peltoaukeilla. Levinneisyys ulottuu halki Pohjanmaan lakeuksien Varsinais-Suomen ja Satakunnan kautta Itä-Uudellemaalle sekä Kymenlaaksoon. Peltopyytä on tarhattu myös Suomessa, ja paikoin taantunutta kantaa on yritetty elvyttää istutuksin, yleensä huonolla menestyksellä.

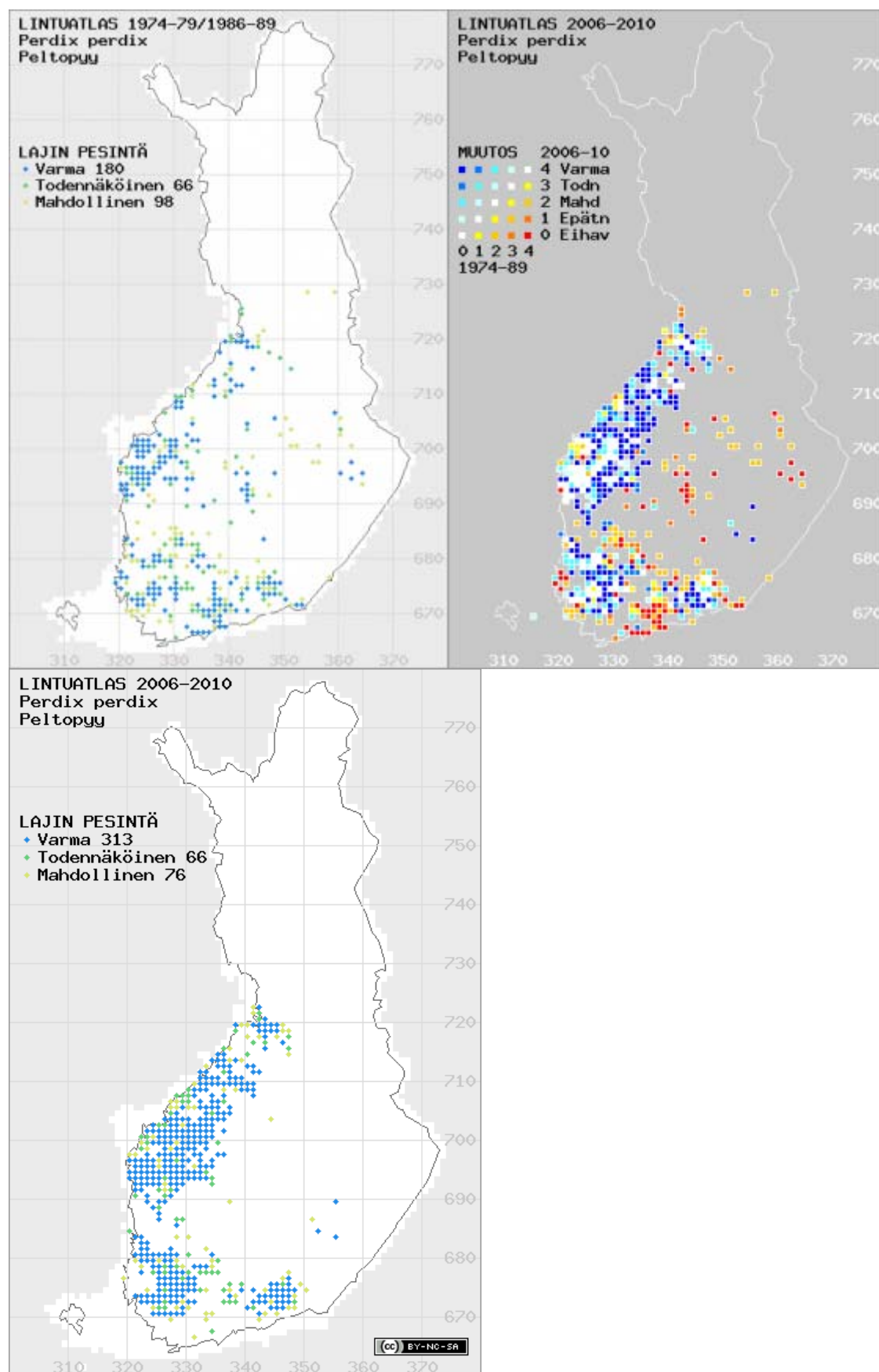
Peltopyy taantui voimakkaasti 1900-luvun jälkipuoliskolla. 1950-luvulla kannanarvioksi esitettiin 15 000 paria, mikä lienee kuitenkin ollut selkeä aliarvio. Talvilintulaskentojen perusteella kanta taantui alle viidennekseen 1950- ja 1960-luvulta 1980-luvulle. Alimmillaan peltopyymäärät olivat 2. atlaksen aikoihin 1980-luvun lopulla, jolloin kannanarvioksi esitettiin 5 000 paria. Tämän jälkeen pesimäkanta on elpynyt hitaasti läpi 1990- ja 2000-luvun. Nykyinen kannanarvio on noin 8 500–9 000 paria, ja laji on tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa todettu elinvoimaiseksi.

Peltopyyn levinneisyys on muuttunut jonkin verran atlasien välillä. Pohjois-Savon ja –Karjalan esiintymä katosi 1. ja 2. atlaksen välillä. Kolmannen atlaksen tulokset osoittavat, että Keski-Suomen kanta on kadonnut käytännössä kokonaan lukuun ottamatta Etelä-Savon kolmea varmistetun pesinnän ruutua, jotka koskenevat istutuspopulaatioita. Laji on myös lähes kokonaan kadonnut Läntiseltä Uudeltamaalta. Sen sijaan Pohjanmaalla Varsinais-Suomessa ja Itä-Uudellamaalla esiintymisalue on tihentynyt huomattavasti. Voimakkainta runsastuminen on ollut Pohjanmaalla. Tämä tukee myös käsitystä viimeaikaisesta kannankasvusta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	313	8,1 %
Todennäköinen	66	1,7 %
Mahdollinen	76	2 %
Yhteensä	455	11,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Viiriäinen (*Coturnix coturnix*)

SV: Vaktel, EN: Quail

Viiriäinen esiintyy laajalla alueella Euroopassa, Aasiassa ja Afrikassa. Tyypillisimmin lajin tapaa maatalousympäristöissä. Euroopassa laji on pitkälti muuttolintu, joka talvehtii Afrikassa. Viiriäisen esiintyminen on painottunut Suomessa Etelä- ja Keski-Suomen peltoaukeille.

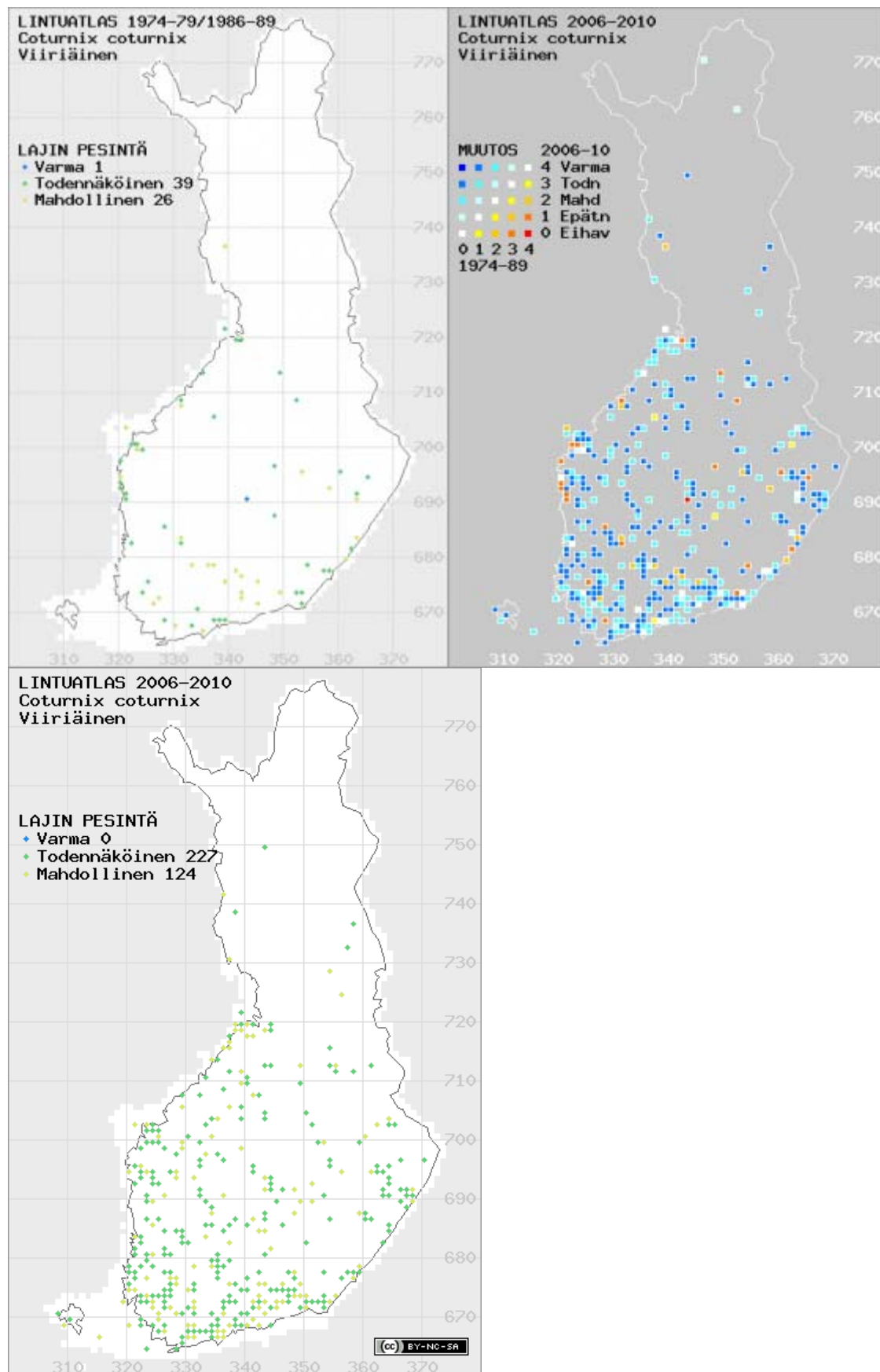
Suomessa viiriäisen esiintyminen on vaihdellut voimakkaasti viimeisen 200 vuoden aikana. Lajin on tulkittu olleen säännöllisempi pesimälaji vielä 1800-luvulla, jolta on 20 pesä- tai poikuehavaintoa. Laji harvinaistui kuitenkin 1900-luvun aikana, ja se tulkittiin ensimmäisissä uhanalaisuustarkasteluissa Suomesta hävinneeksi lajiksi. Taantumien syyksi on epäilty maatalouden tehostumista. 1990-luvulla alkoi kuitenkin lajin runsastuminen, joka jatkui 2000-luvulla. Nykyään havaitaan vuosittain kymmeniä tai jopa muutamia satoja soivia koiraita. Tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa (v. 2010) viiriäinen luokiteltiin palanneeksi Suomen pesimälajistoon, mutta olevan yhä erittäin uhanalainen.

Viiriäisen runsastuminen näkyy hyvin atlasvertailussa. Kun 1. ja 2. atlaksessa laji havaittiin yhteensä vajaassa 70 ruudussa, oli 3. atlaksessa havaintoja yli 350 ruudusta aina Pohjanmaata ja Etelä-Lappia myöten. Valtaosa havaintoruuduista on kuitenkin etelä- ja länsirannikon läheisiltä suurilta peltoalueilta, mutta kymmeniä havaintoja tehtiin myös Keski- ja Itä-Suomessa. Havainnot koskevat pitkälti soivia koiraita eikä yhtään pesintää varmistettu. Pesinnän varmistaminen on kuitenkin hyvin hankalaa tällä piilottelevalla lajilla. Lämpimät ilmavirtaukset päämuuttoaikaan toukokuun lopulla ja kesäkuussa lisäänevät etelästä tulevien lintujen määrää.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	227	5,9 %
Mahdollinen	124	3,2 %
Yhteensä	351	9,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Fasaani (*Phasianus colchicus*)

SV: Fasan, EN: Pheasant

Fasaanin luontainen levinneisyys ulottuu laajalle alueelle Aasiassa ja lännessä aina Kaukasukselle asti. Fasaania on kuitenkin yleisesti istutettu riistalinnuksi mm. moniin Euroopan maihin ja Pohjois-Amerikkaan. Suomessa fasaani on istutusten myötä levinnyt maan etelä- ja keskiosiin. Se viihtyy kulttuuriympäristöissä, kuten puistoissa, omakotitaloasutuksilla sekä maanviljelyalueilla. Kanta on monin paikoin riippuvainen talviryökinnasta ja lisääistutuksista.

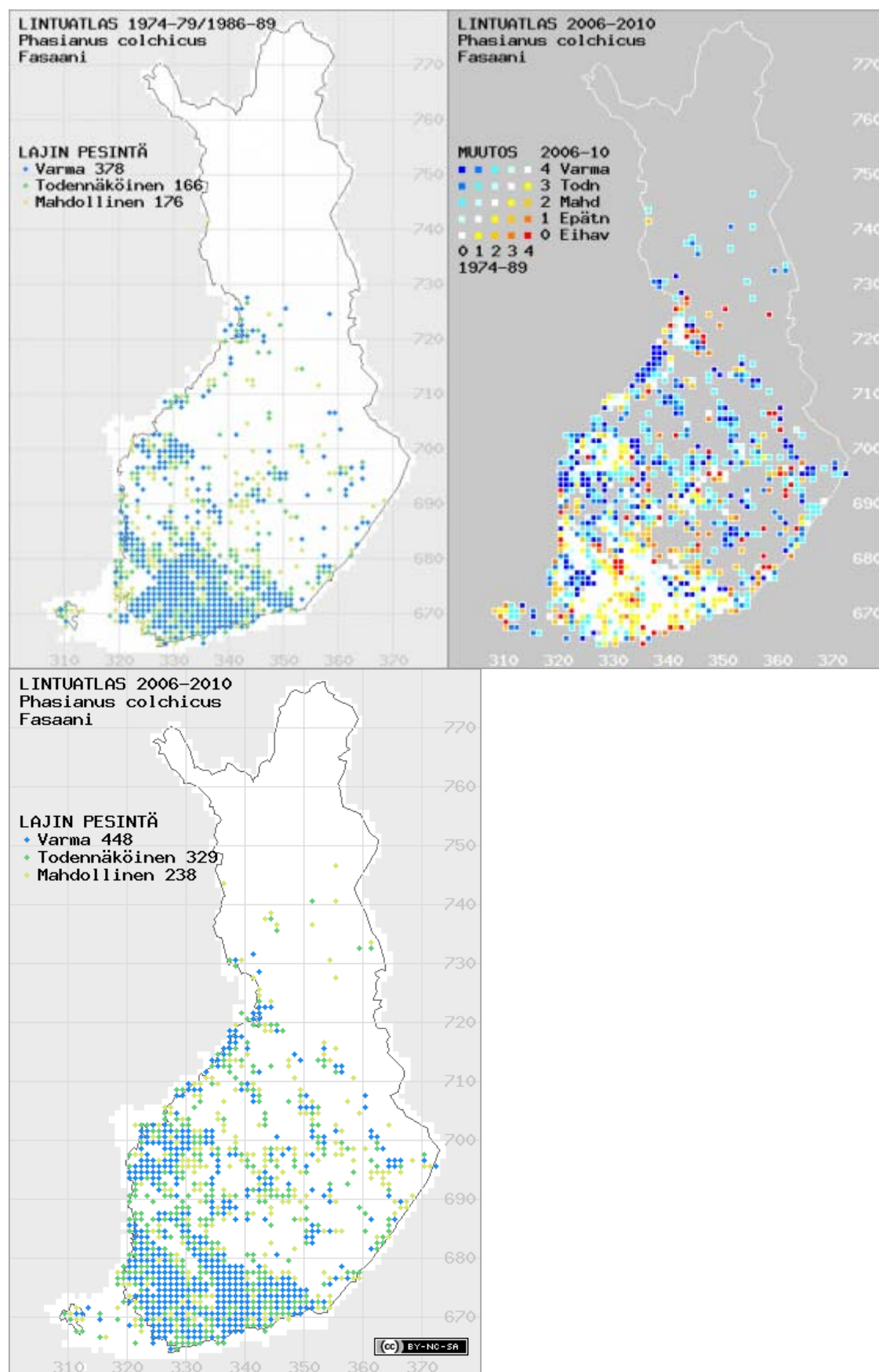
Suomen fasaanihistoria alkaa vuonna 1901, jolloin makeistehtailija Carl Fazer perusti Helsinkiin fasaanitarhan, jonka lintuja vapautettiin lähimetsiin saman vuoden syksynä. Tämän jälkeen istutuksia lisättiin hitaasti eri puolelle eteläistä Suomea. Kylmät talvet ja sotavuodet romahduttivat kannan 1940-luvulla, mutta tämän jälkeen kanta on kasvanut nykypäivään asti uusien istutusten ja talviryökinnän ansiosta. Paikalliset kannanvaihtelut, kuten myös vuosien väliset vaihtelut, ovat kuitenkin voimakkaita. Fasaanin nykykannaksi arvioidaan 15 000–20 000 paria.

Fasaanikannan kasvu näkyy hyvin myös elinalueen laajentumisena eri atlasien välillä. 1970-luvun atlaksessa laji havaittiin noin 450 ruudussa, 1980-luvulla reilussa 560 ruudussa ja 2000-luvun atlaksessa yli 1 000 ruudussa. Levinneisyys on laajentunut etenkin Pohjanmaan rannikkoalueella sekä muualla Väli-Suomessa. Uusien istutusten myötä fasaania tavataan nykyään myös Etelä-Lapissa sekä useilla Saaristomeren saarilla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	448	11,6 %
Todennäköinen	329	8,5 %
Mahdollinen	238	6,2 %
Yhteensä	1015	26,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kaakkuri (*Gavia stellata*)

SV: Smålom, EN: Red-throated Diver

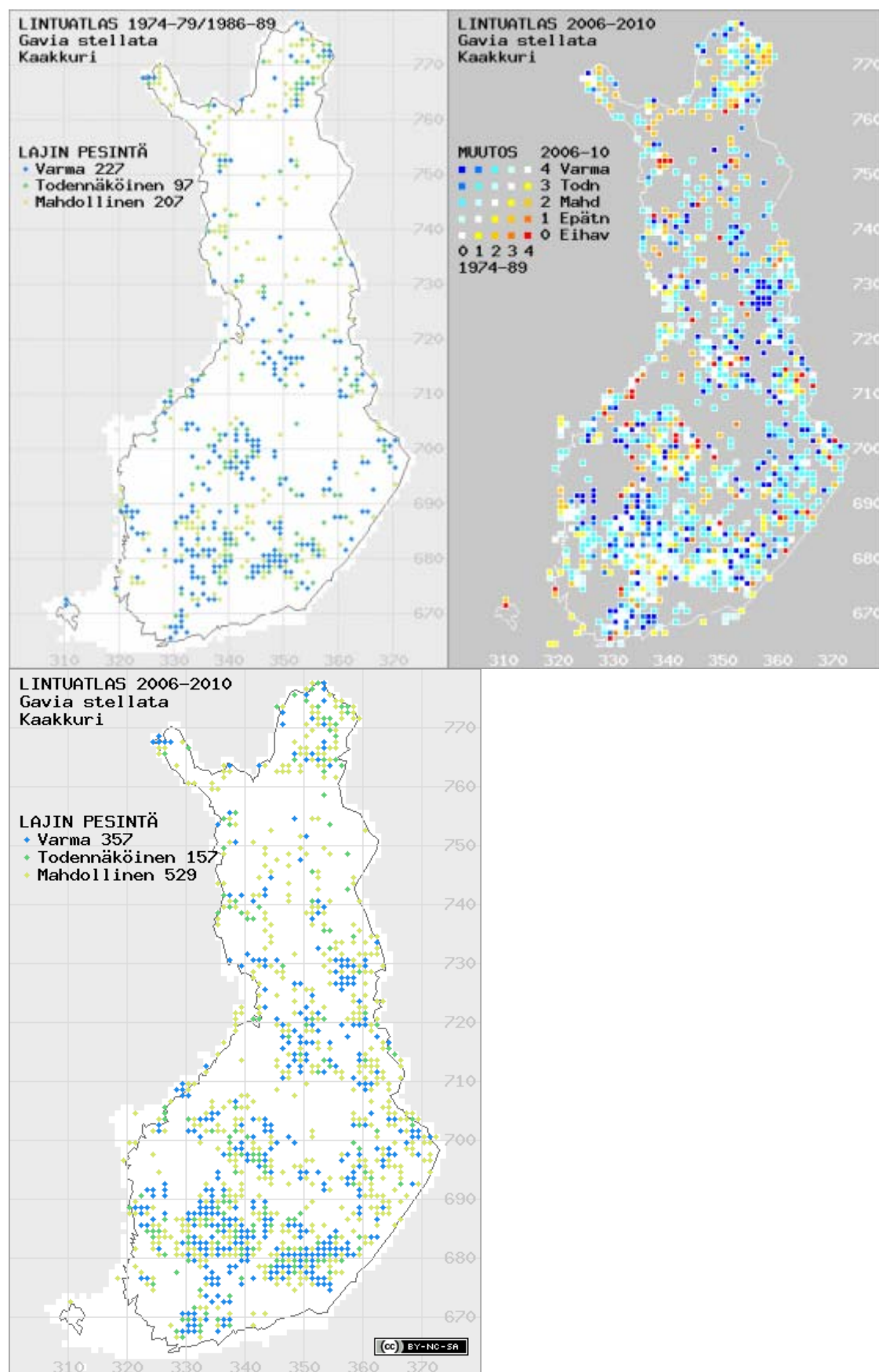
Kaakkuri on pienten (yleensä alle 20 ha) järvien ja suolampien asukki, joka erityisen mielellään pesii nevoreunaisissa lammissa. Ravinnonhakumatkoillaan kaakkurit lentävät useiden kilometrien matkoja ja kalastavat usein suurten järvien selkävesillä. Pesäpaikan valinnassaan kaakkuri karttaa ihmisasutusta kuikkaakin enemmän.

Kaakkuri esiintyy koko Suomessa, etelärannikolta Tunturi-Lappiin. Uusimmassa atlaksessa lajista löydettiin varma pesintä n. 9 %:ssa kaikista atlasruuduista, ja esiintyminen todettiin noin neljäsosassa atlasruuduista. Verrattuna yhdistettyyn 1970- ja 1980-lukujen atlakseen kaakkuri vaikuttaa levittäytyneen maassamme aiempaa laajemmalle, sillä aiemmin se asutti vain 14 %:a maamme atlasruuduista. Aiempaa parempi atlasruutujen kartoitustehokkuus saattaa joltain osin selittää lajin löytymistä aiempaa useammasta ruudusta, sillä kannankasvusta 1980-luvulta nykypäivään ei ole viitteitä. Suomessa pesii tällä hetkellä 1 500–2 000 kaakkuriparia. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa kaakkuri luokiteltiin edelleen silmälläpidettäväksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	357	9,2 %
Todennäköinen	157	4,1 %
Mahdollinen	529	13,7 %
Yhteensä	1043	27 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kuikka (*Gavia arctica*)

SV: Storlom, EN: Black-throated Diver

Kuikka on pohjoisen pallonpuoliskon tundra- ja havumetsävyöhykkeen tunnusomainen laji, joka suosii karuja kirkasvetisiä järviä. Suomessa kuikka on runsaslukuisin Järvi-Suomen alueella riittävän suurilla järvillä, rannikolla laji on harvalukuisempi. Tuoreimman arvion mukaan Suomessa arvioidaan pesivän 11 000–13 000 kuikkaparia, ja vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa kuikkakanta luokiteltiin edelleen elinvoimaiseksi.

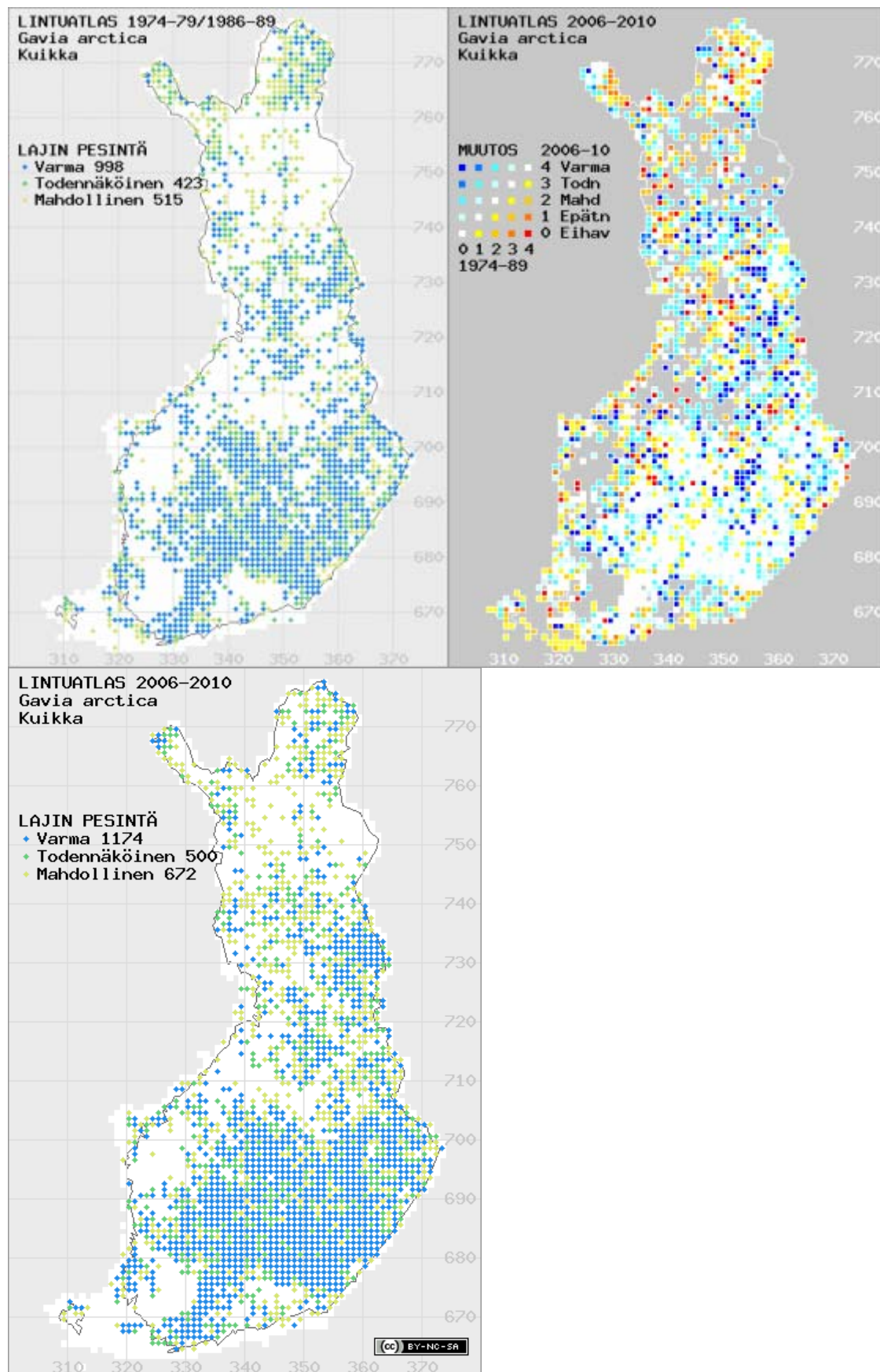
Kuikka on useimmille suomalaisille tuttu lintu kesämökkijärviltä, ja laji valittiinkin kesällä 2010 ylivoimaisesti suosikkilinnuksi BirdLife Suomen järjestämässä "Rakkain mökkilintu" -äänestyksessä.

Kuikan levinneisyys Suomessa on pysynyt jokseenkin muuttumattomana 1970-luvun lopulta tähän päivään, kun huomioidaan III atlaksen edellisiä atlaksia parempi kartoitustehokkuus. Kuikan varma pesintä havaittiin noin kolmasosassa kaikista atlasruuduista, ja esiintyminen todennettiin kaiken kaikkiaan noin 60 %:ssa ruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1174	30,4 %
Todennäköinen	500	12,9 %
Mahdollinen	672	17,4 %
Yhteensä	2346	60,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikku-uikku (*Tachybaptus ruficollis*)

SV: Smådopping, EN: Little Grebe

Maamme uikkulinnuista pienin, vain noin räkättirastaan kokoinen pikku-uikku pesii Suomessa erittäin harvalukuisena levinneisyysalueensa pohjoisrajoilla. Laji viihtyy tiheäkasvustoissa ja ruovikkoisissa pienissä järvissä, lahdissa ja lampareissa. Suomen pesimäkanta lieenee enintään 25 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa pikku-uikku luokiteltiin vaarantuneeksi. Edellisessä vuoden 2000 arvioinnissa sitä ei vielä luokiteltu lainkaan.

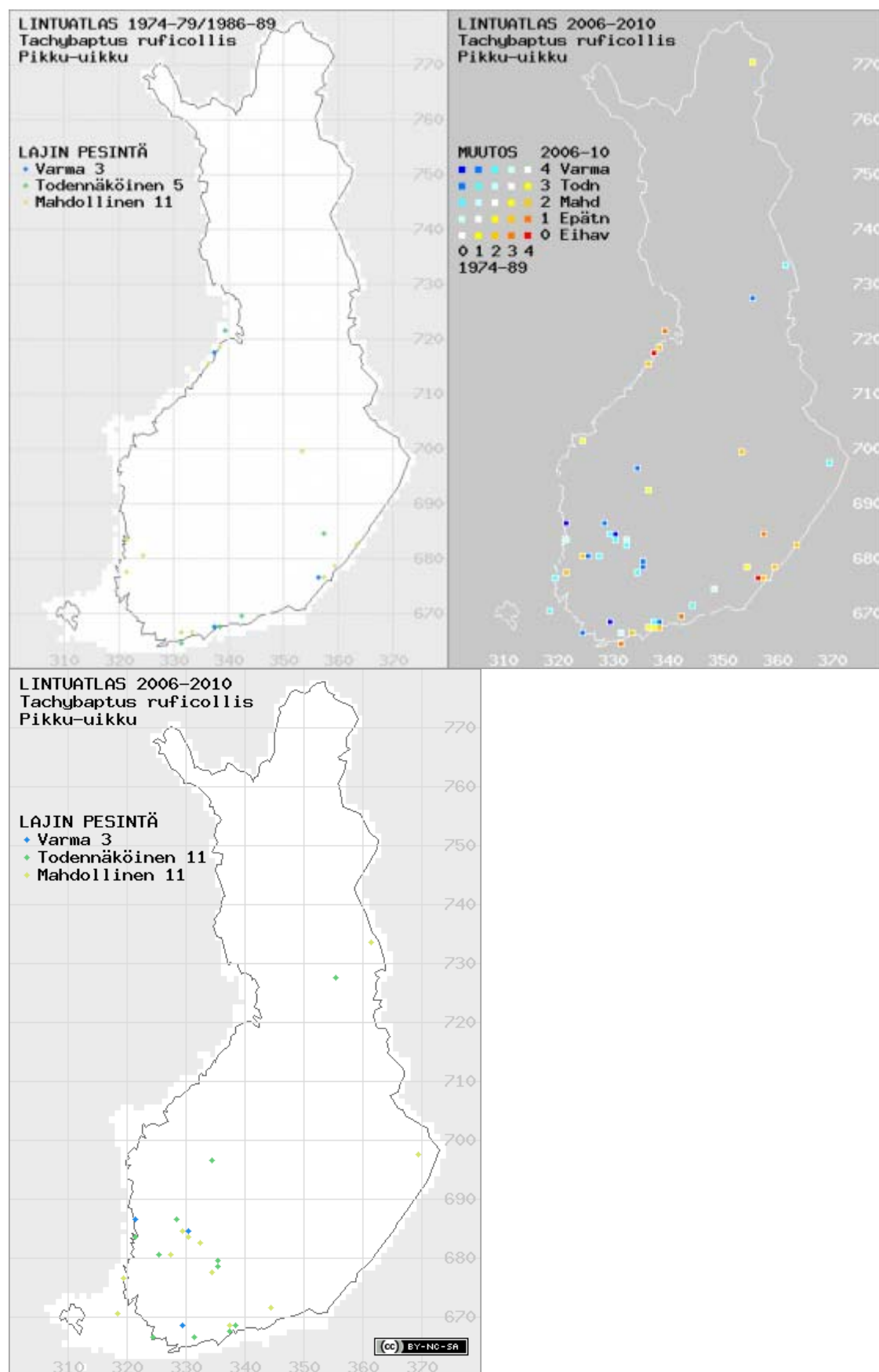
Uusimmassa atlaksessa lajista kaivettiin esiin varma pesintä vain kolmesta atlasruudussa, joista yksi koski sekapesintää mustakurkku-uikun kanssa. Lisäksi parissakymmenessä muussa ruudussa todettiin mahdollinen tai todennäköinen pesintä. Aiemmissa atlaksissa määrät ovat olleet samaa luokkaa. Pikku-uikku ei ole yhtä piilotteleva ja kähmy pesimäaikaan kuin kirjallisuudessa usein kerrotaan. Poikueet voivat olla varsin avoimesti esillä. Suomeen saapuu syksyisin tai jo loppukesästä ilmeisesti maan rajojen ulkopuolelta nuoria pikku-uikkuja, jonka takia pesintä voidaan varmistaa vain haudonta-aikaan tai pienten poikasten vaiheessa.

Tulevaisuudessa ennustettu talvien lämpeneminen saattaa vähitellen kasvattaa maamme pikku-uikkukantaa, sillä talvehtiminen onnistuu leutoina talvina todennäköisesti paremmin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3	0,1 %
Todennäköinen	11	0,3 %
Mahdollinen	11	0,3 %
Yhteensä	25	0,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Silkkiuikku (*Podiceps cristatus*)

SV: Skäggdopping, EN: Great Crested Grebe

Suurin uikkulintumme silkkiuikku pesii hyvin monenlaisissa vesistöympäristöissä, järvissä, lammissa ja myös merensaaristossa. Suosituimpia ympäristöjä ovat rehevät, ruovikkoiset vesistöt. Silkkiuikku pesii usein pienissä yhdyskunnissa. Usealle suomalaiselle silkkiuikkujen komeat soidinmenot ovat tuttuja kesämökkijärviltä.

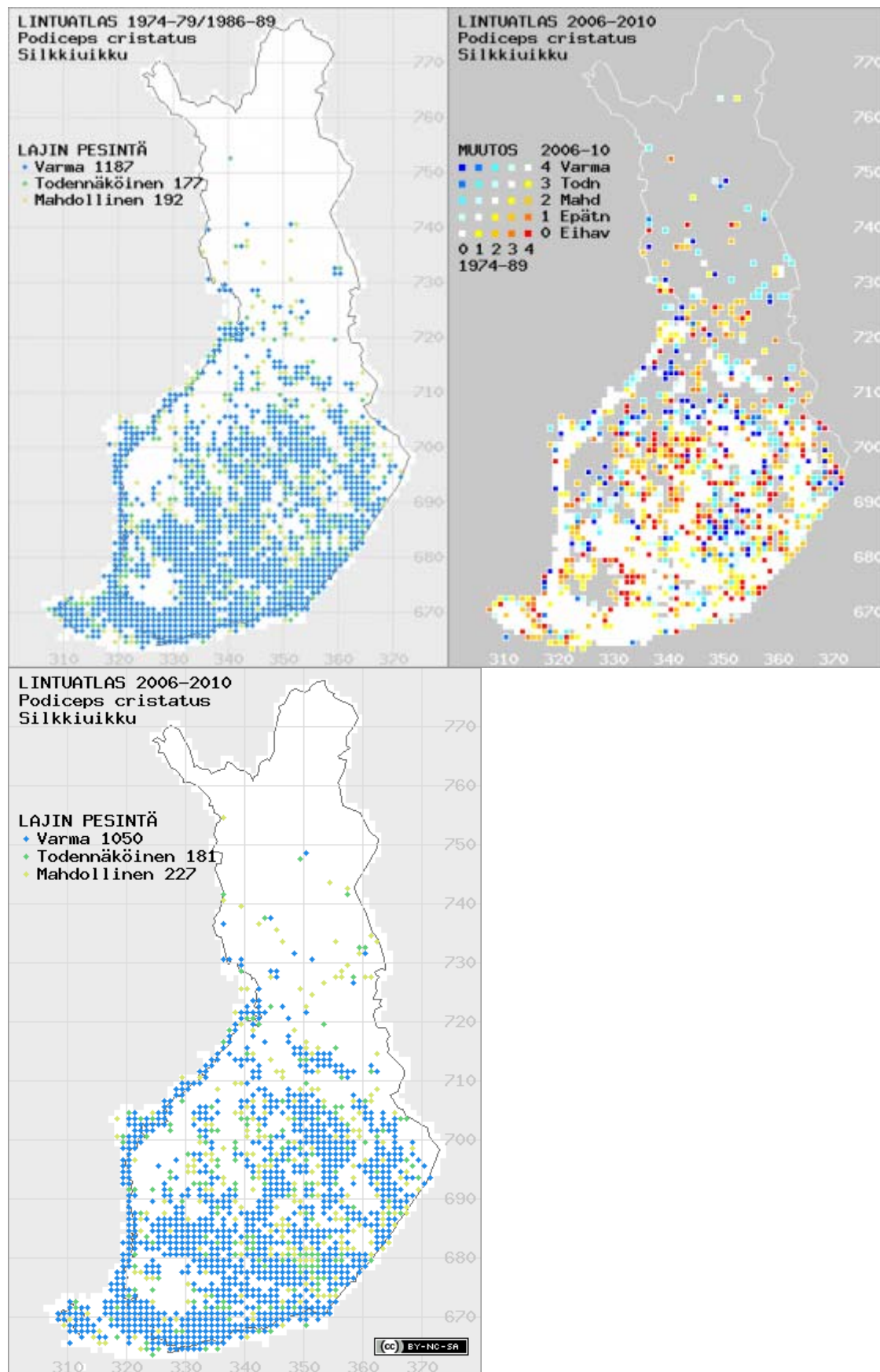
Suomessa pesii nykytiedon mukaan 25 000–35 000 silkkiuikkuparia, kun vielä 1980-luvun lopulla kannanarvio oli noin 50 000 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa silkkiuikku luokiteltiin elinvoimaiseksi.

Silkkiuikku esiintyy maassamme yleisenä aina jotakuinkin Oulun korkeudelle saakka, siitä pohjoisempana vain paikoitellen. Vertailtaessa nykyatlasta yhdistettyyn 1970- ja 1980-luvun atlakseen, havaitaan että lajin esiintymisalue on pysynyt jotakuinkin muuttumattomana viime vuosikymmenet. Indeksiarvoissa on kuitenkin pientä laskua monin paikoin Etelä- ja Keski-Suomea, joka tukee käsitystä kannan taantumisesta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1050	27,2 %
Todennäköinen	181	4,7 %
Mahdollinen	227	5,9 %
Yhteensä	1458	37,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Härkälintu (*Podiceps grisegena*)

SV: Gråhakedopping, EN: Red-necked Grebe

Härkälintu on silkkiuikkua harvalukuisempi pesimälaji Etelä- ja Keski-Suomen järvillä ja lammilla. Sitä tavataan myös merenlahdilla. Pesimävesistön valinnassa härkälintu on joustava, mikäli tarjolla on pesää suojaavaa kasvillisuutta. Hyvin karuista vesistöistä lajia ei kuitenkaan löydä. Toisin kuin silkkiuikku usein, härkälintu ei pesi yhdyskunnissa.

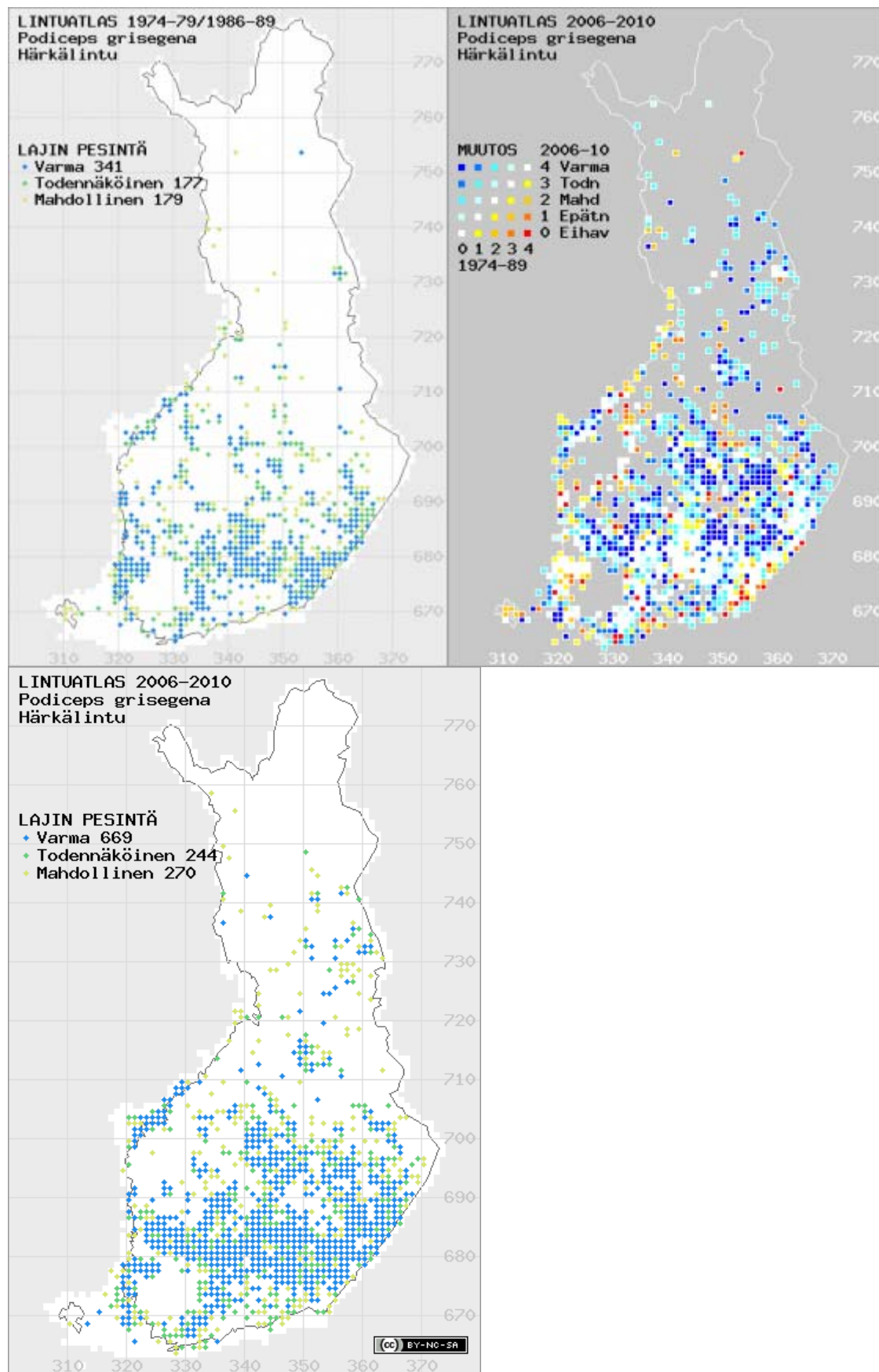
Suomessa pesii 6 000–8 000 härkälintuparia. Vuonna 2010 tehdyssä uhanalaistarkastelussa härkälintu luokiteltiin elinvoimaiseksi.

Uusimman atlaskartoituksen perusteella vaikuttaa siltä, että härkälinnun levinneisyysalue on jonkin verran laajentunut eteläisessä Suomessa. Yhdistetyssä 1970- ja 1980-lukujen atlaksessa lajin pesintä varmennettiin noin 350 atlasruudussa, nyt noin 650 ruudussa, ja myös mahdollisten ja todennäköisten pesintäruutujen määrä on jonkin verran kasvanut. Aiempaa parempi atlasruutujen kartoitustehokkuus osin saattaa selittää havaittua levittäytymistä, mutta tuskin kokonaan, sillä härkälintu on nyt löytynyt usealta jo aiemminkin hyvin kartoitetulta ruudulta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	669	17,3 %
Todennäköinen	244	6,3 %
Mahdollinen	270	7 %
Yhteensä	1183	30,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustakurkku-uikku (*Podiceps auritus*)

SV: Svarthakedopping, EN: Slavonian Grebe

Mustakurkku-uikku on pienten runsaskasvustoisten järvien, lampareiden ja merenlahtien asukki, jonka levinneisyys keskittyy eteläiseen Suomeen ja länsirannikolle. Sisämaassa laji pesii tyypillisesti pienikokoisilla kalattomilla lammilla ja järvillä, joissa sen pääravinnon, selkärangattomien eläinten, runsaus on moninkertainen kalaisiin vesistöihin verrattuna. Saaristosta lajin puolestaan löytää useimmin ulko- ja välisaaristo suojaisista matalista ruovikkorantaista merenlahtien pohjukoista, mutta sisäsaaristosta laji on viime aikoina kadonnut lähes kokonaan. Muiden uikkujen tapaan se rakentaa kelluvan pesän vesikasvien varaan. Mustakurkku-uikku pesii usein löyhissä yhdyskunnissa mutta myös yksittäisparit ovat yleisiä.

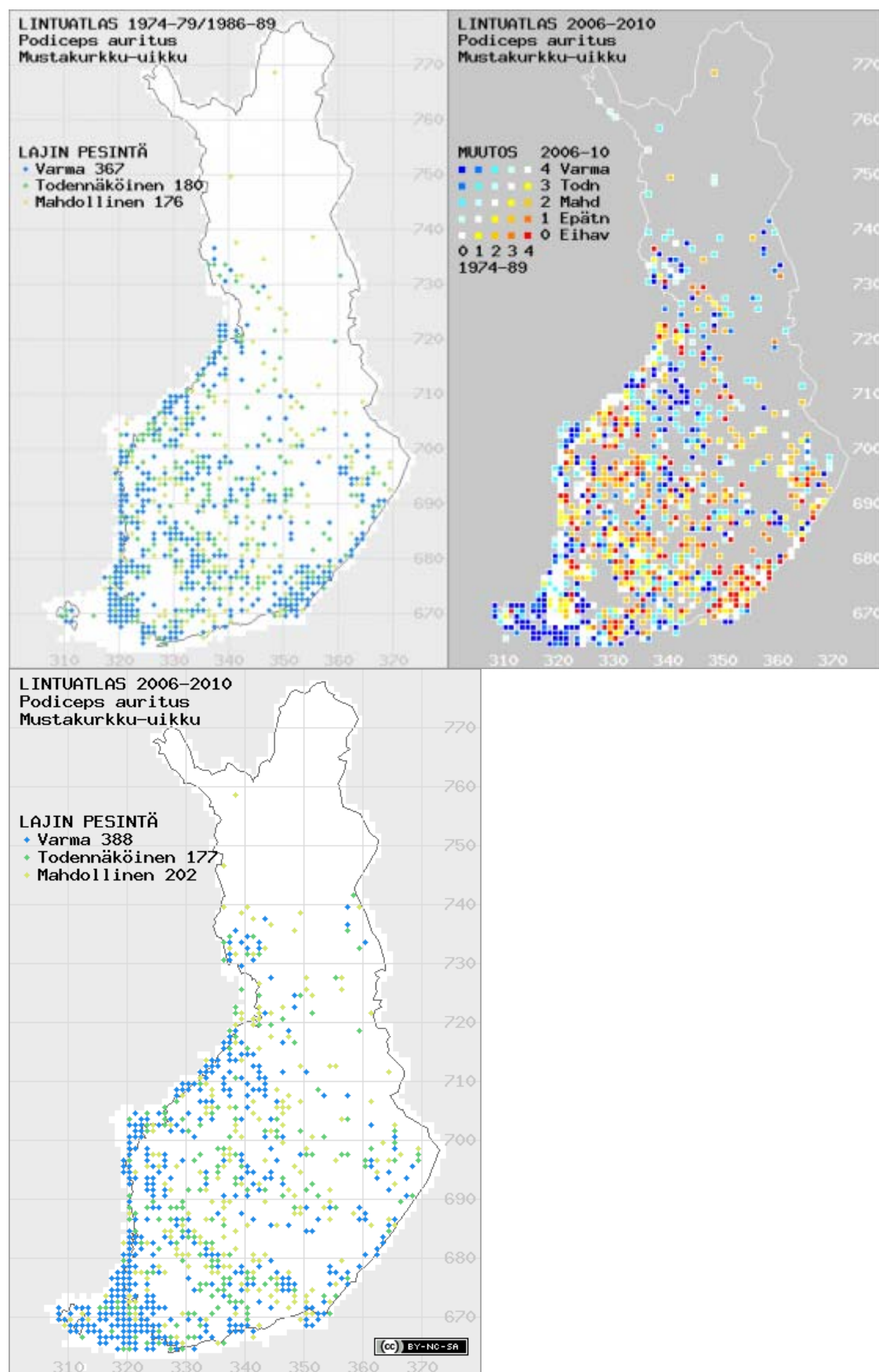
Mustakurkku-uikun pesimäkannan koko on pienentynyt viime vuosina. 1980-luvun lopun arvio oli 3 000–6 000 pesivää paria, mutta nyt uusin (v. 2010) arvio on enää 1 200–1 700 paria. Laji onkin tätä nykyä luokiteltu uhanalaiseksi luokkaan "Vaarantuneet" maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa. Uhanalaisuuden syiksi ja tulevaisuuden uhkatekijöiksi on arveltu pesimä- sekä talvehtimis- ja muuttoalueilla tapahtuneita ympäristömuutoksia ja muiden lajien, kuten rehevöitymisen myötä kasvaneen särkikalakantojen, aiheuttama kilpailu.

Uusimmassa atlaksessa mustakurkku-uikun pesintä varmistettiin noin 10 %:ssa kaikista maamme atlasruuduista, ja mahdollinen tai todennäköinen pesintä todettiin lisäksi noin 400 ruudusta. Edellisiin atlaksiin verrattuna lajin ruutumääräinen levinneisyys on pysynyt jotakuinkin samana viimeisen kolmen vuosikymmenen ajan. Esiintymisen painopisteessä on kuitenkin tapahtunut eroja. Sisämaassa, jossa laji esiintyy usein löyhinä yhdyskuntina, levinneisyys on harventunut. Toisaalta lounaissaaristossa levinneisyysalue näyttää tihentyneen, mikä viittaa kannankasvuun ko. alueilla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	388	10 %
Todennäköinen	177	4,6 %
Mahdollinen	202	5,2 %
Yhteensä	767	19,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Merimetso (*Phalacrocorax carbo*)

SV: Storskarv, EN: Great Cormorant

Näyttävä merimetso on pesimälajistoomme tuoreimpia tulokkaita, ja ensimmäinen pesintä todettiin Raaseporin saaristossa vuonna 1996. Tämän jälkeen kanta on kasvanut voimakkaasti. Laji pesii yhdyskunnissa, ja vuonna 2009 pesimäkannaksi arvioitiin noin 16 000 paria. Merimetson runsastuminen liittyy laajaan yleiseurooppalaiseen kannankasvuun, jonka myötä lajin levinneisyys on laajentunut suuressa osassa Eurooppaa.

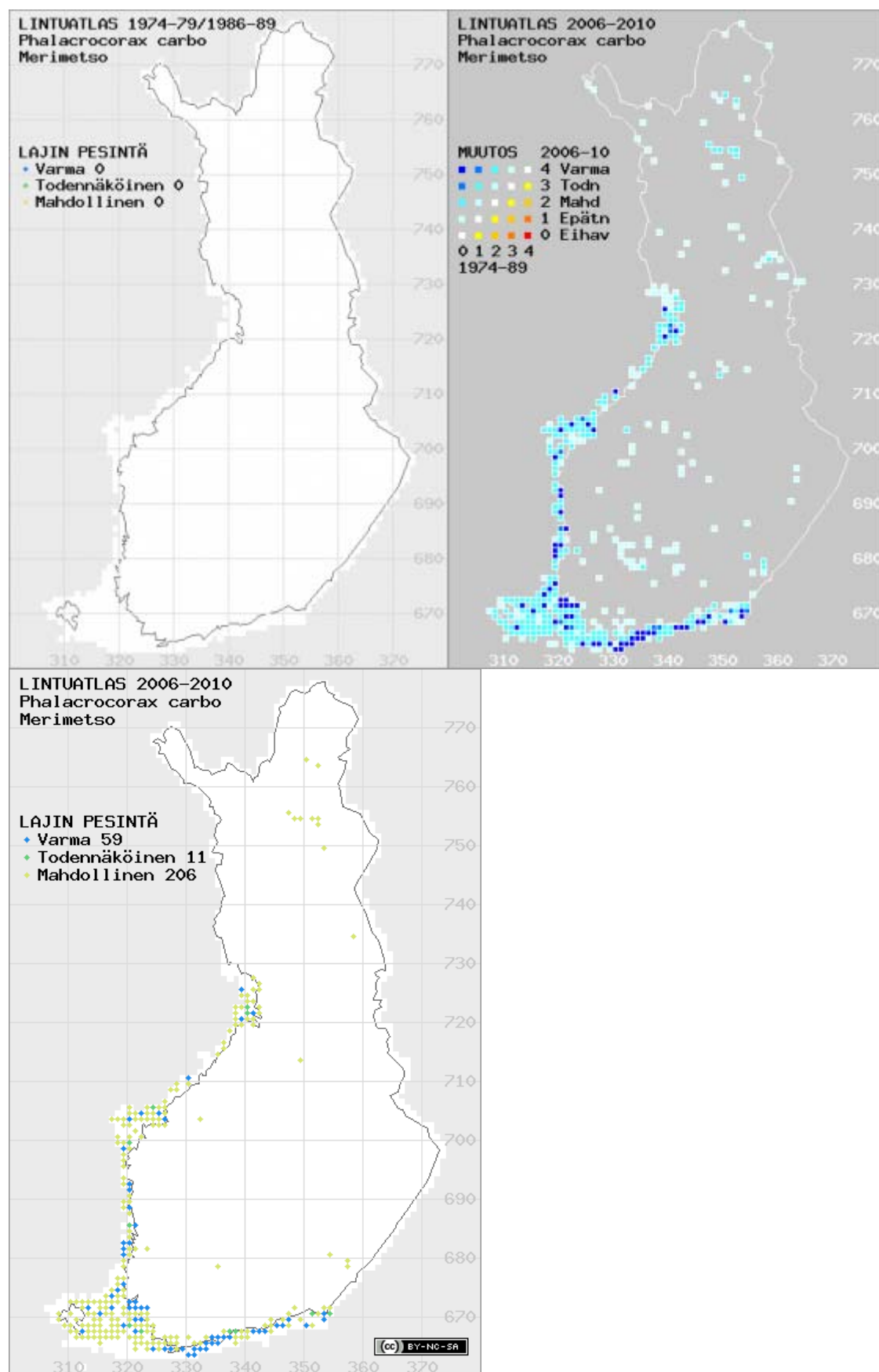
Merimetso on kiistanalainen laji, sillä lajin väitetään heikentävän kalakantoja, aiheuttavan pyydysvahinkoja ja pilaavan saaristoluontoa. Merimetson kalataloudelle aiheuttamat taloudelliset tappiot tunnetaan kuitenkin hyvin puutteellisesti. Lajiin kohdistuu laitonta vainoa mm. pesien tuhoamisen muodossa. Vuoden 2010 aikana ympäristöhallinto myönsi muutamia kannanrajoituslupia, joilla merimetsokantaa voidaan yrittää rajoittaa erityisillä "ongelma-alueilla".

Merimetson pesintä varmennettiin atlaksessa etelä- ja länsirannikolla 70 atlasruudussa, ja lisäksi todennäköinen tai mahdollinen pesintä ilmoitettiin paristasadasta muusta ruudusta. Kaikki varmat ja todennäköiset pesinnät sijoituivat merenrannikolle, ja laji ei ole ainakaan toistaiseksi levinnyt pesimään sisämaahan, kuten useissa Euroopan maissa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	59	1,5 %
Todennäköinen	11	0,3 %
Mahdollinen	206	5,3 %
Yhteensä	276	7,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kaulushaikara (*Botaurus stellaris*)

SV: Rördrom, EN: Bittern

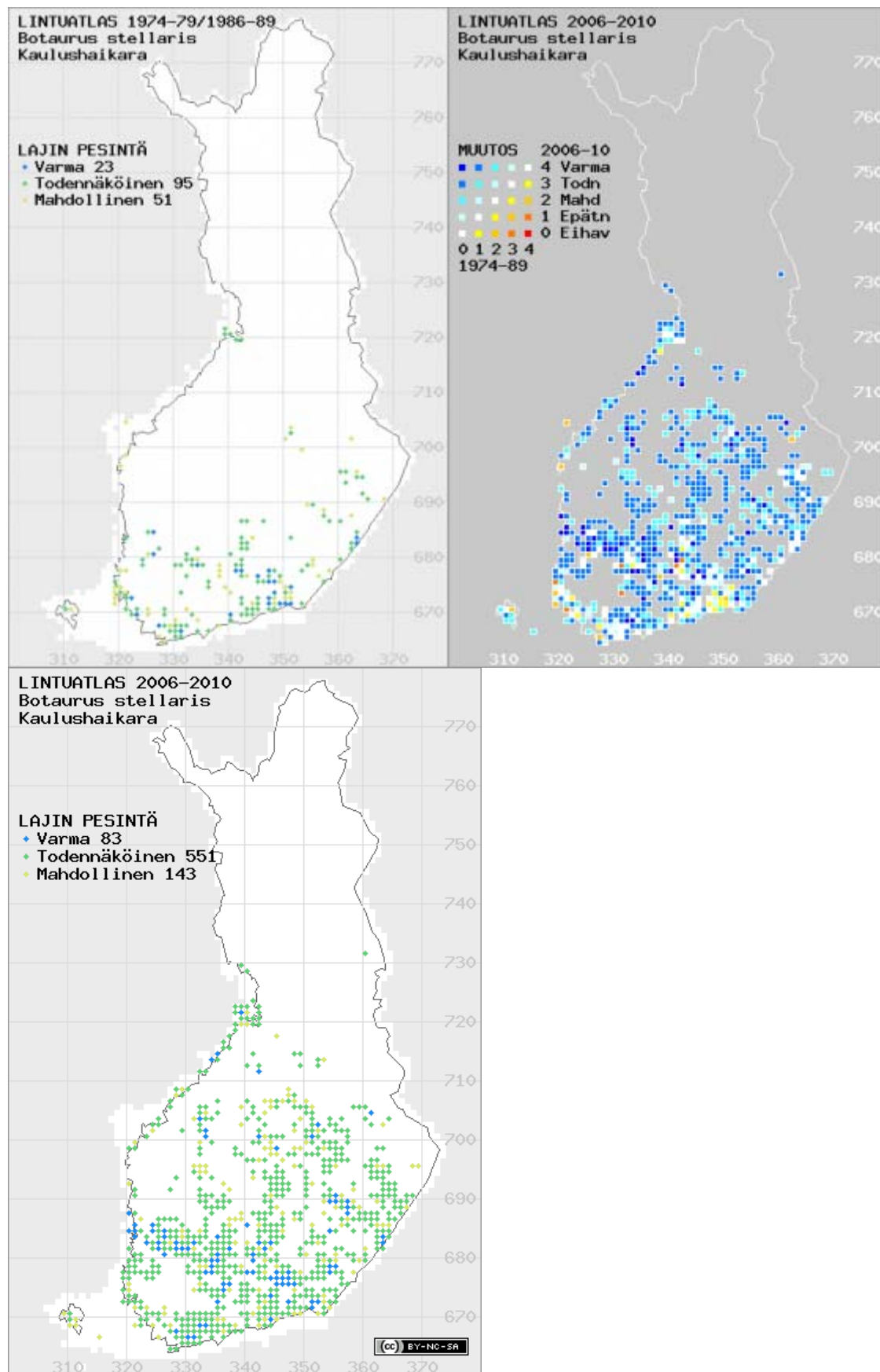
Suurten ruovikoiden asukki kaulushaikara pesii maassamme euraasialaisen levinneisyysalueensa pohjoisrajoilla. Laji on melko uusi tulokas, ensimmäiset kaulushaikaran pesinnät todettiin Suomessa 1800-luvun loppupuolella. Pesimäympäristön valinnassa kaulushaikara on vaateliias: vain suuret, korkeat ruovikot kelpaavat. Tästä johtuen kaulushaikaran löytää helpoiten suurilta lintuvesiltä, joissa parhailla paikoilla voi kumeaa soidinääntään puhallella useampikin koiras. Suomessa arvioidaan pesivän 1 000–1 500 kaulushaikaraparia, ja vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa laji luokiteltiin elinvoimaiseksi.

Atlaskartoituksen perusteella kaulushaikaran levinneisyysalue on ilahduttavasti laajentunut sitten 1980-luvun. Kaiken kaikkiaan noin 760 ruudulla saatiin pesintään viittaavia havaintoja, kun 1970- ja 80-lukujen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku on vain n. 170. Pesintä varmistettiin 78 ruudulla, joista pohjoisin Oulusta. Talvien lämpeneminen ilmastonmuutoksen myötä saattaa olla vähentänyt kaulushaikaran talvikuolleisuutta Euroopan talvehtimisalueilla, ja se voi edesauttaa kannankasvua kotoisilla pesimäalueillamme.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	83	2,1 %
Todennäköinen	551	14,3 %
Mahdollinen	143	3,7 %
Yhteensä	777	20,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Harmaahaikara (*Ardea cinerea*)

SV: Häger, EN: Grey Heron

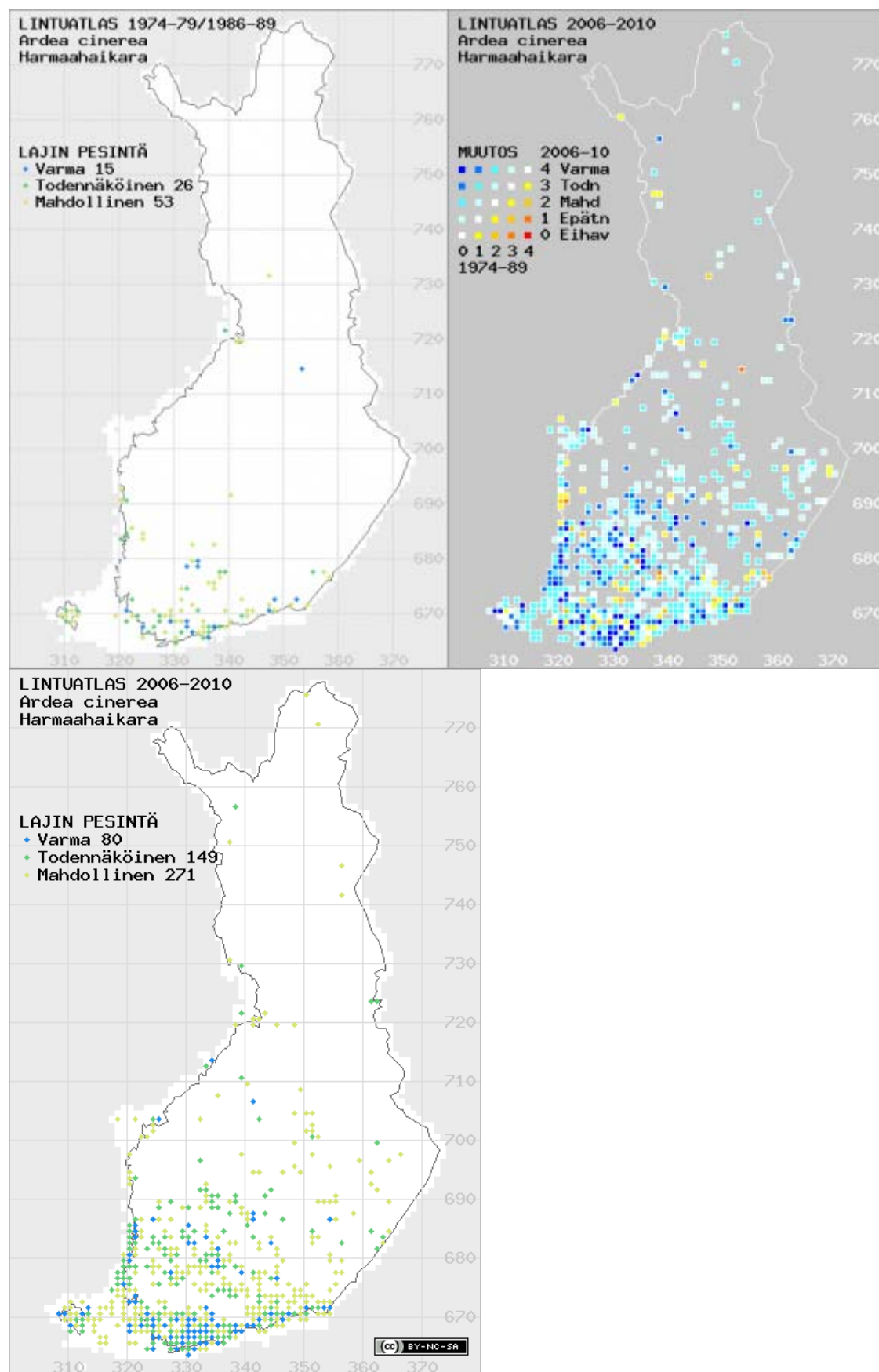
Suomessa levinneisyytensä pohjoisrajoilla esiintyvä harmaahaikara kuuluu linnustomme uudistulokkaisiin, sillä lajin ensipesinnät varmistettiin vasta 1920-luvulla. Laji säilyi hyvin harvalukuisena pesijänä aina 1980-luvulle asti, ja vielä 1990-luvullakin kannanarvio oli noin sata pesivää paria. Tällä hetkellä parimäärä on jo 700–1 000. Harmaahaikarat pesivät maassamme pääasiassa rannikkoseuduilla, vaikka viime vuosina laji on levittäytynyt myös sisämaahan. Pesät voivat olla joko yksittäin tai pienissä yhdyskunnissa. Harmaahaikara tarvitsee pesintään rauhaa, ja pesä rakennetaan suojaisaan metsään. Ravinnonhankinnassa haikarat käyvät ruokaisilla lahdilla, monesti parhailla lintuvesillä.

1970- ja 1980-lukujen yhdistettyyn atlakseen verrattuna varmojen pesimäruutujen määrä on kolmannessa atlaksessa noin viisinkertaistunut (nyt n. 80 kpl). Lisäksi noin 450 ruudusta on mahdollinen tai todennäköinen pesintä; myös näiden määrä on noin viisinkertaistunut aiemmasta. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa harmaahaikara luokiteltiin elinvoimaiseksi lajiksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	80	2,1 %
Todennäköinen	149	3,9 %
Mahdollinen	271	7 %
Yhteensä	500	12,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mehiläishaukka (*Pernis apivorus*)

SV: Bivråk, EN: Honey Buzzard

Mehiläishaukka pesii Islantia lukuun ottamatta koko Euroopassa. Idässä levinneisyys ulottuu Uralille saakka. Suomessa lajin levinneisyys painottuu maan etelä- ja keskiosaan. Pohjoisimmat pesimäalueet sijaitsevat Tornion ja Kuusamon seuduilla. Mehiläishaukka viihtyy rehevissä ja varttuneissa havu- ja sekametsissä.

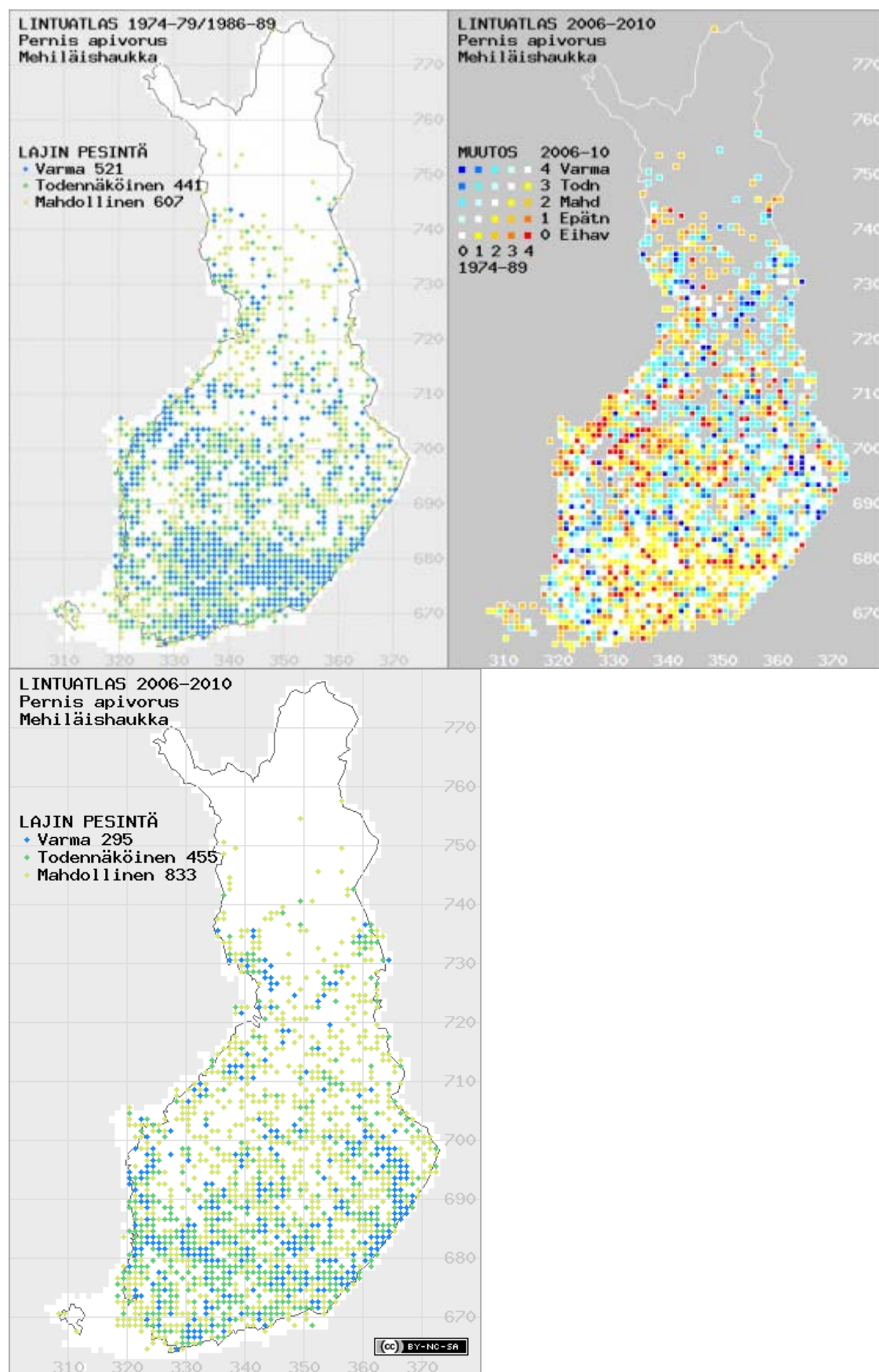
Valtakunnallisen petolintuseurannan mukaan mehiläishaukka on jatkuvasti taantunut 1980-luvun puolivälistä alkaen, minkä vuoksi vuonna 2010 tehdyssä uhanalaistarkastelussa sen luokitus muutettiin elinvoimaisesta suoraan vaarantuneeksi. Tuoreimman arvion mukaan maassamme pesii noin 3 000 mehiläishaukkaparia.

Ensimmäisessä ja toisessa atlaksessa mehiläishaukasta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja 1 569 atlasruudussa. Kolmannessa kartoituksessa vastaava luku oli 1 577. Kahdessa ensimmäisessä atlaksessa pesintä varmistettiin kolmanneksessa niistä ruuduista, joissa laji oli tavattu pesimäaikaan (PV-indeksi vähintään 2), mutta kolmannessa atlaksessa tämä osuus oli vain 18 %. Muutos näkyy erittäin selvästi kun kartoja katselee vertailutyökalun avulla ja se kertonee omalla karulla tavallaan pesimäkannan pienenemisestä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	295	7,6 %
Todennäköinen	455	11,8 %
Mahdollinen	833	21,6 %
Yhteensä	1583	41 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Haarahaukka (*Milvus migrans*)

SV: Brunglada, EN: Black Kite

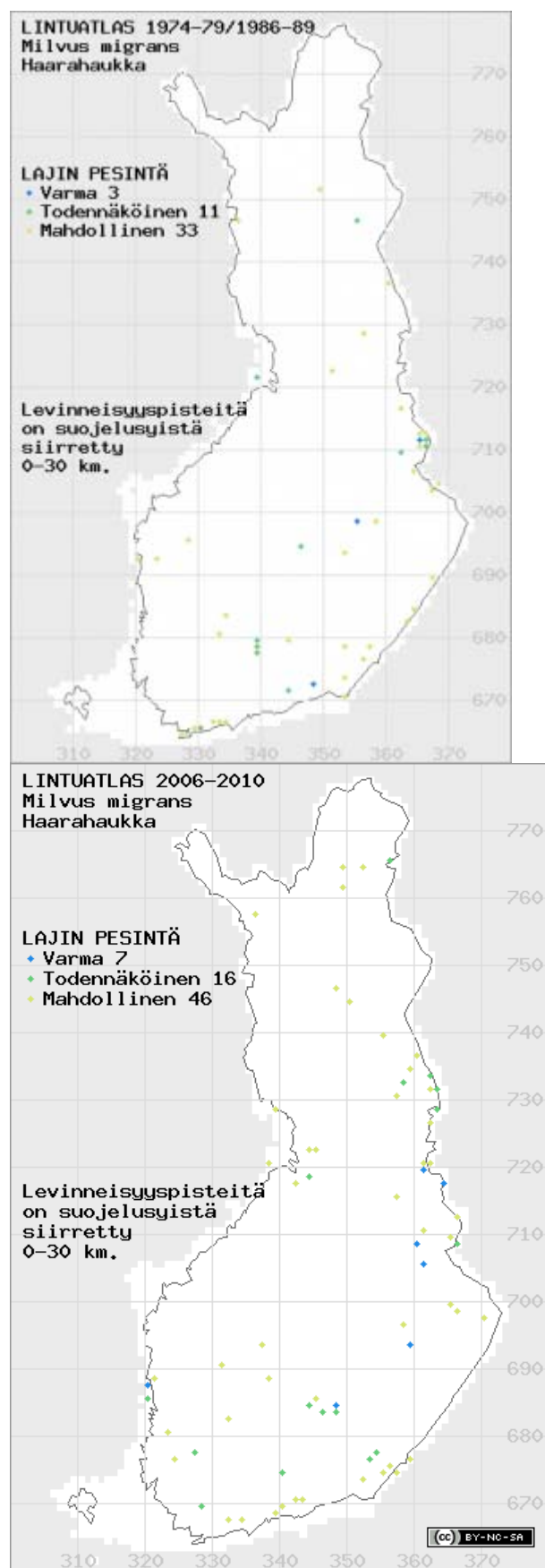
Haarahaukka on yksi maailman laajimmalle levinneistä petolinnuista, sillä se pesii Etelä- ja Pohjois-Amerikkaa lukuun ottamatta kaikilla mantereilla. Haarahaukasta erotetaan useita alalajeja, joista Suomessa pesii nimialalaji *migrans*. Meillä haarahaukan levinneisyys painottuu maan itäosiin. Haarahaukan pesimäkannaksi on arvioitu vain 10–25 paria, ja vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa se arvioitiinkin äärimmäisen uhanalaiseksi. Viime vuosikymmeninä se on vähentynyt koko Euroopassa.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa haarahaukasta on pesintään viittaavia havaintoja 47 ruudusta. Näistä kolmessa pesintä on varmistettu. Kolmannen atlaksen aikana havaintoruutuja kertyi 65 ja pesintä varmistui kuudessa ruudussa. Atlaskartoitusten perusteella lajin levinneisyydessä ei ole tapahtunut suuria muutoksia.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	7	0,2 %
Todennäköinen	16	0,4 %
Mahdollinen	46	1,2 %
Yhteensä	69	1,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Merikotka (*Haliaeetus albicilla*)

SV: Havsörn, EN: White-tailed Eagle

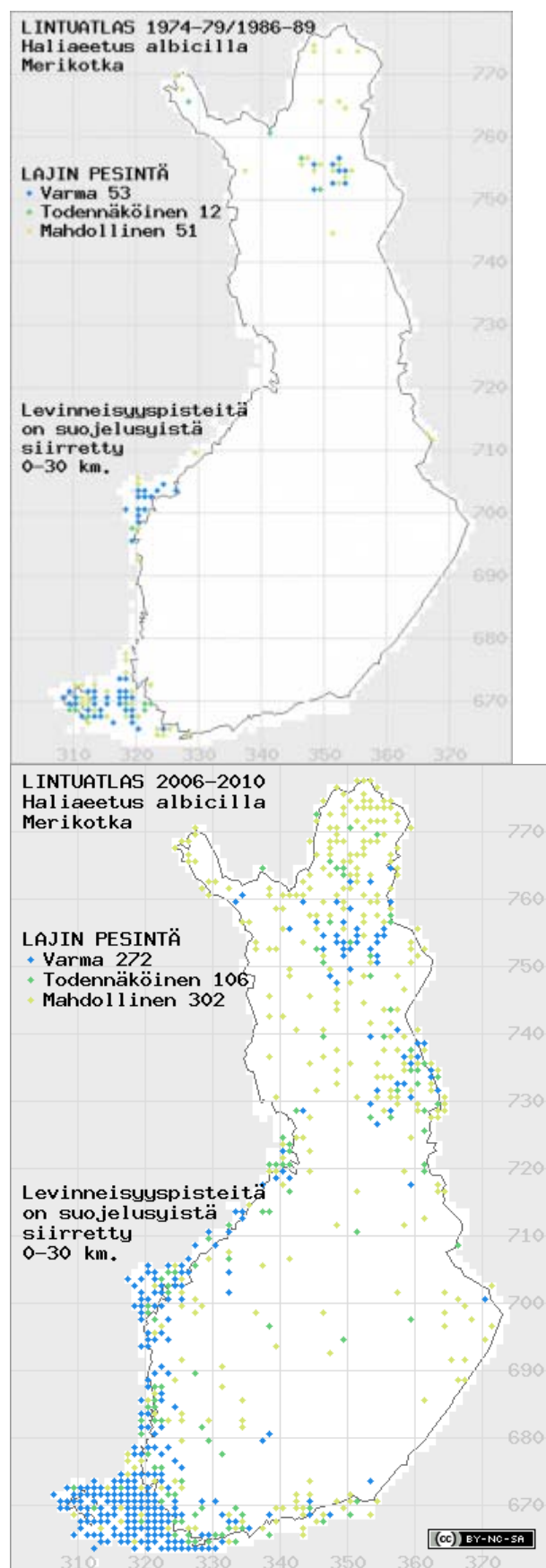
Merikotkan levinneisyysalue kattaa Grönlannin, Islannin, Pohjois-, Keski- ja Kaakkois-Euroopan sekä Pohjois- ja Keski-Aasian. Levinneisyys ulottuu Japaniin saakka. Euroopan pesimäkannan kooksi arvioitiin 2000-luvun alussa 5 000–6 600 paria. Suomen pesimäkanta on noin 350 paria. Vuoden 2010 kansallisessa uhanalaistarkastelussa merikotka arvioitiin vaarantuneeksi. Merikotkien uhanalaisuuden syyt ovat kovin perinteisiä: ensin vainottiin ja sitten tulivat ympäristömyrkyt. Kun Maailman Luonnon Säätiön Suomen merikotkatyöryhmä perustettiin 1970-luvun alussa, varttui koko maassa vain muutama poikanen. Tehokkaiden suojelutoimien, mm. merikotkien talviruokinnan ja tekopesien rakentamisen avulla kanta saatiin vähitellen kasvuun. 2000-luvulla on muutamana vuonna rengastettu jo vähintään 200 poikasta. Tällä hetkellä merikotkien tulevaisuus näyttää valoisalta. Kotkien ja ihmisten yhteiselokin näyttää sujuvan enimmäkseen sopuisasti.

Ensimmäisessä atlaskartoituksessa 1970-luvulla merikotkan pesintä varmistettiin 15 ruudun alueella. Toisessa, 1980-luvun lopulla tehdyssä atlaksessa varmojen pesimäruutujen määrä oli kohonnut 50:een. Kolmannessa atlaksessa varma pesintä todettiin jo 271 ruudun alueella. Vain parin viime vuosikymmenen aikana merikotka on levittäytynyt miltei koko rannikkoalueellemme. Lisäksi Kuusamon seudulle on syntynyt uusi asuinalue. Merikotka on levittäytynyt myös syvälle Etelä- ja Keski-Suomen sisämaahan, mistä osoituksena varmistetut pesinnät Hämeestä ja Pohjois-Karjalasta sekä muut pesintään viittaavat havainnot eri puolilta maata. On todella mielenkiintoista nähdä, miten pitkälle sisämaahan merikotkat ovat levittäytyneet 2010-luvun lopulla!

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	272	7 %
Todennäköinen	106	2,7 %
Mahdollinen	302	7,8 %
Yhteensä	680	17,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Ruskosuohaukka (*Circus aeruginosus*)

SV: Brun kärrhök, EN: Marsh Harrier

Ruskosuohaukka pesii suuressa osassa Eurooppaa ja Aasiaa. Se on levittäytynyt Suomeen vasta viimeksi kuluneen sadan vuoden aikana. Nykyisten rajojemme sisäpuolella ensimmäinen pesintä varmistettiin vasta 1920-luvulla. Ruskosuohaukka pesii rehevien lintujärvien, jokisuistojen ja merenlahtien ruovikoissa.

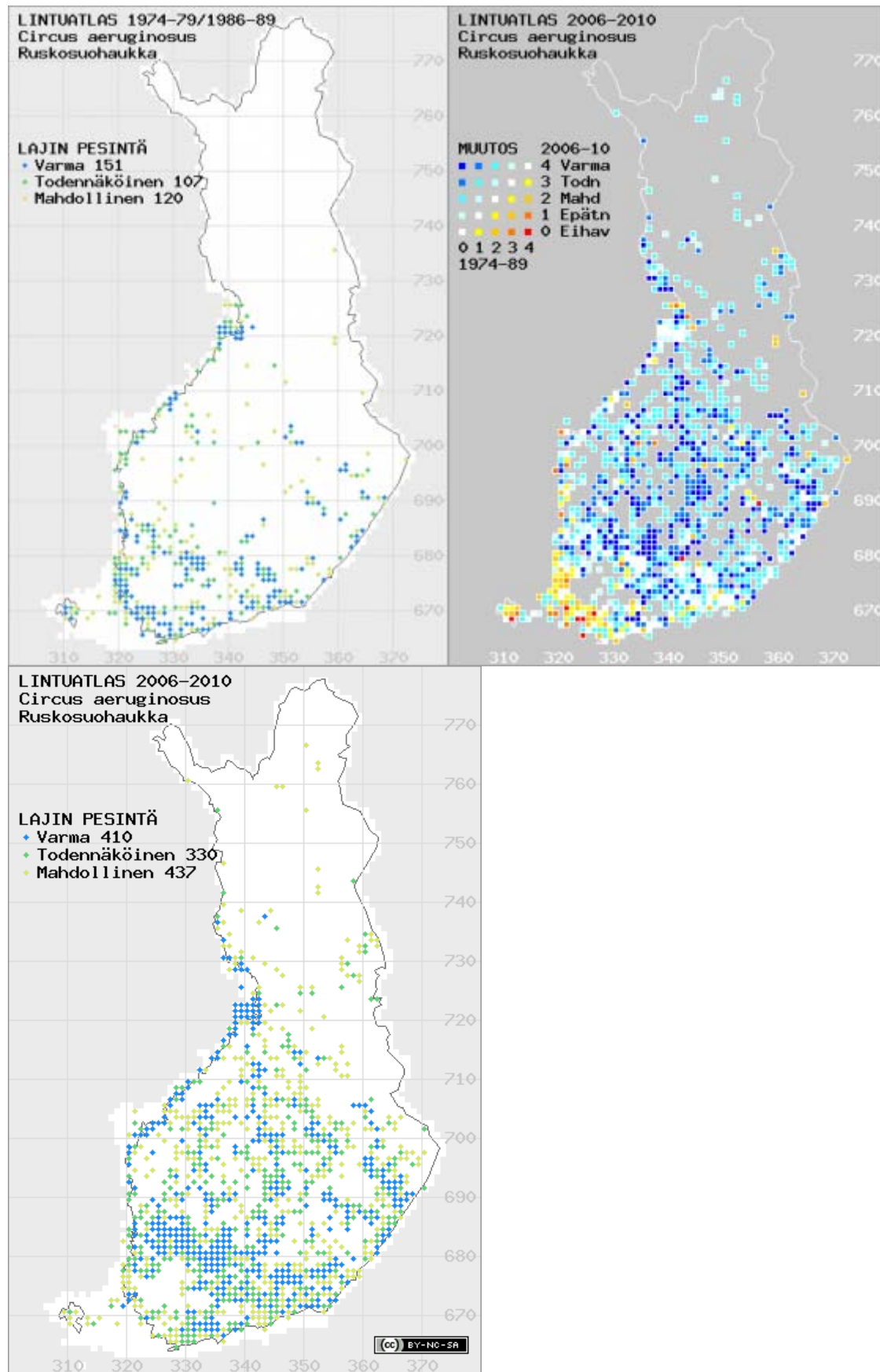
Vuonna 1982 alkaneen petolinturuutuseurannan mukaan ruskosuohaukkakanta kasvoi noin 11 % vuosivauhdilla aina vuoteen 2000 saakka. Sen jälkeen kannan kasvu on tasoittunut. Vuonna 2010 tehdyn uhanalaistarkastelun yhteydessä maamme pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 800–850 paria ja laji luokiteltiin elinvoimaiseksi.

Ruskosuohaukan levittäytyminen näkyy hyvin atlaskartoilla. Ensimmäisen atlaksen aikana laji havaittiin 231 ruudulla (pesintä varmistettiin 85 ruudussa). Toisen atlaksen aikana havaintoruutujen määräksi tuli 284, joista sadalla pesintä varmistui. Kolmannen atlaksen aikana vähintään mahdollinen pesintä todettiin jo lähes 1 200 ruudulla ja yli 400 ruudussa varmistettiin pesintä. Kartoitusten perusteella ruskosuohaukka on toden teolla valloittanut koko Etelä- ja Keski-Suomen vain kahden viime vuosikymmenen aikana! Nykylevinneisyys painottuu Kymenlaaksosta Pirkanmaan kautta Satakuntaan ulottuvalle alueelle, mutta laji on saanut jalansijaa myös Perämeren rannikolta ja Keski-Suomesta. Sen sijaan Lounais-Suomessa etenkin varmojen pesimäruutujen määrä on selvästi vähentynyt aiempiin kartoituksiin verrattuna.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	410	10,6 %
Todennäköinen	330	8,5 %
Mahdollinen	437	11,3 %
Yhteensä	1177	30,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sinisuohaukka (*Circus cyaneus*)

SV: Blå kärrhök, EN: Hen Harrier

Sinisuohaukan levinneisyysalue kattaa lähes koko palearktisen alueen Atlantilta Tyynellemerelle asti. Suomessa sinisuohaukka on yleisin keski- ja pohjoisosissa, missä sen tyypillisintä pesimäympäristöä ovat suoalueet, rannikon niityt ja hakkuuaukot.

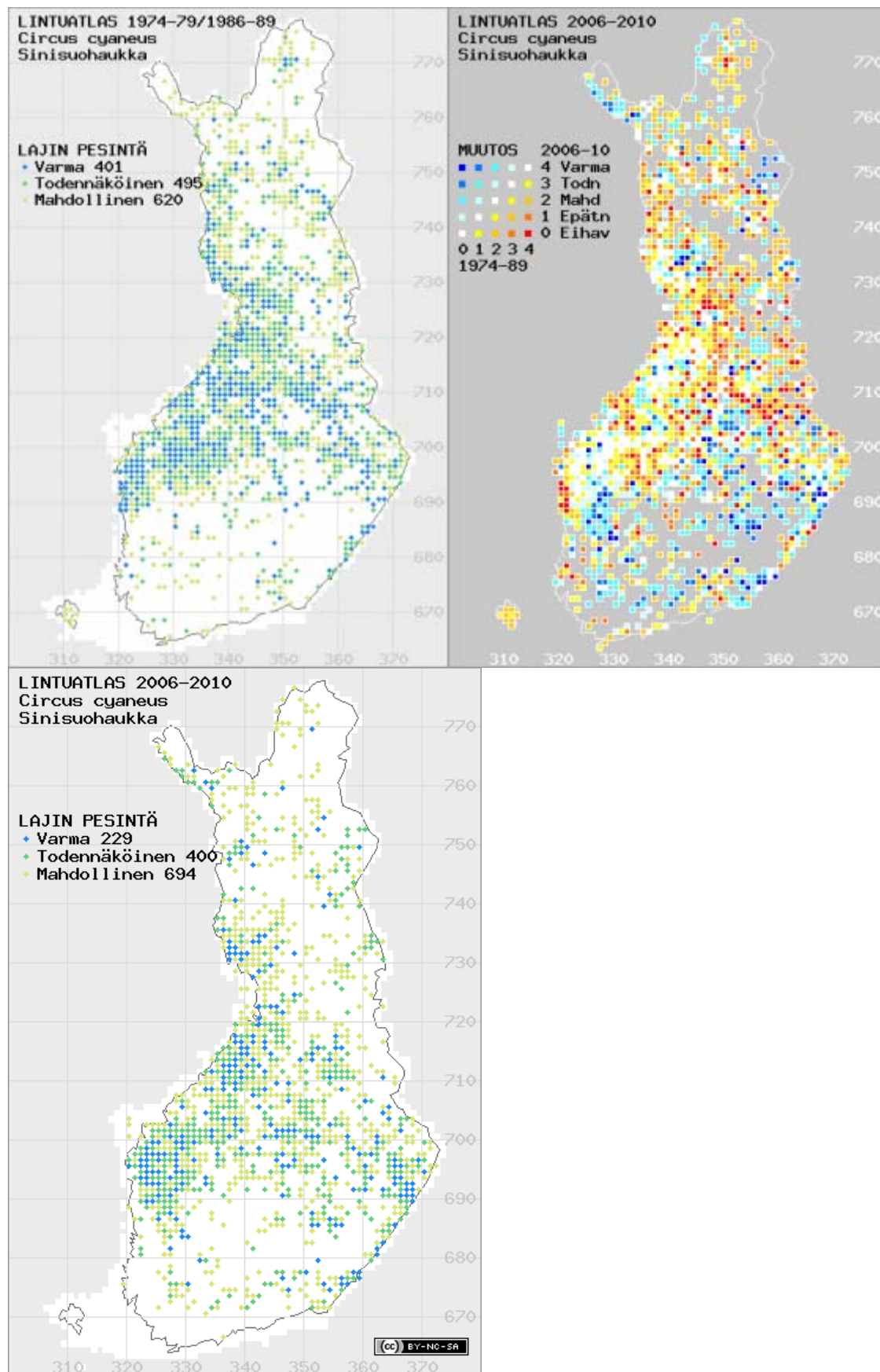
Sinisuohaukat syövät pääasiassa pikkunisäkkäitä, minkä vuoksi pesimäkanta vaihtelee vuosien välillä kulloisenkin myyrätilanteen mukaan. Petolintuseurannan mukaan laji on taantunut viime vuosikymmeninä. Tämän vuoksi sen luokitus muutettiin vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa silmälläpidettävästä vaarantuneeksi. Pesimäkannan kooksi on arvioitu alle 2 000 paria.

Lintuatlaskartoitusten mukaan sinisuohaukan levinneisyys on yhtenäisin alueella, joka ulottuu Suupohjasta Pohjanmaan kautta Lounais-Lappiin. Sitä tavataan myös Keski-Suomessa, Pohjois-Karjalassa sekä maan kaakkoisosissa aivan itärajan tuntumassa. Sen sijaan Etelä-Suomesta se puuttuu pesivänä laajoilta alueilta. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä niiden ruutujen määrä, joista saatiin pesintään viittaavia havaintoja (PV-indeksi vähintään 2) pieneni lähes 200:lla. Lisäksi varmojen pesimäruutujen osuus havaintoruutujen kokonaismäärästä pieneni yhdeksän prosenttiyksikköä. Muutos näkyy selvästi, kun karttoja tutkii vertailutyökalun avulla. Kanta on merkittävästi harventunut etenkin Keski-Suomessa ja Lapissa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	229	5,9 %
Todennäköinen	400	10,3 %
Mahdollinen	694	18 %
Yhteensä	1323	34,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Arosuohaukka (*Circus macrourus*)

SV: Stäpphök, EN: Pallid Harrier

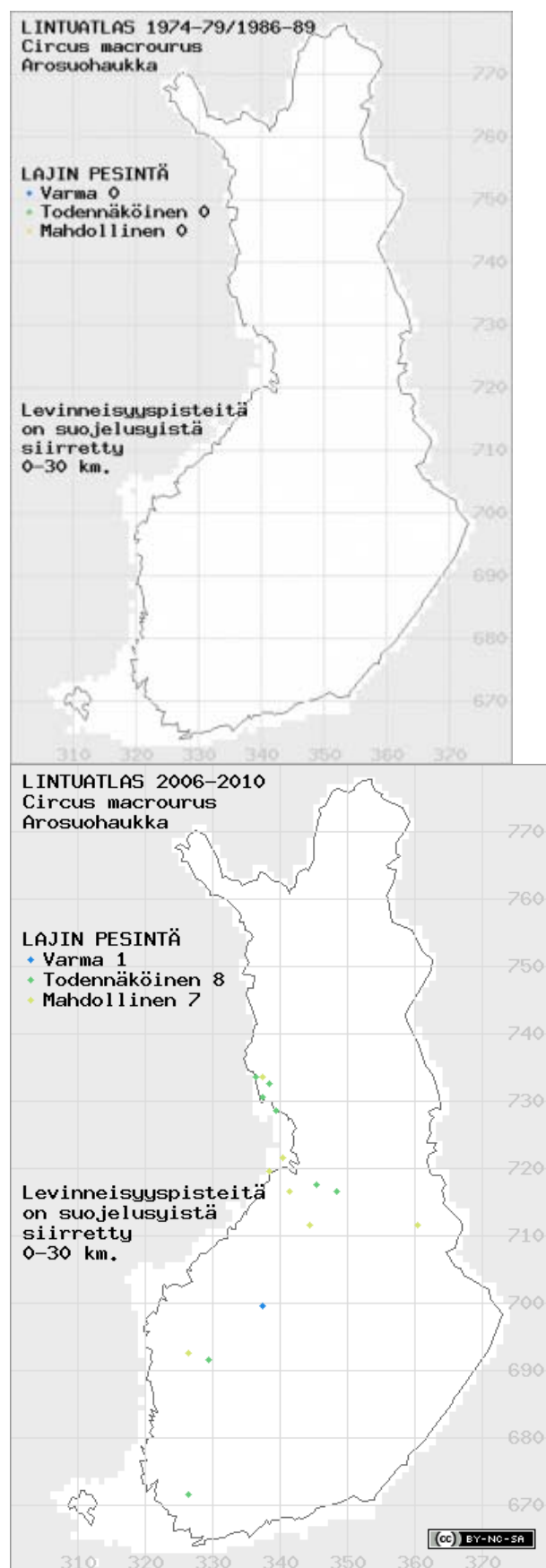
Arosuohaukka on itäinen Itä-Euroopasta Keski-Aasiaan pesivä laji. Suomessa laji on ollut pitkään säännöllinen kevään ja syksyin havaittava harhailija, jonka havaintomäärät ovat olleet kasvussa viimeisen parin vuosikymmenen aikana. Lajista on kolme varmistettua pesintää: 1933 Kiihtelysvaara, 2003 Vaala ja 2008 Kyyjärvi. Lisäksi Savukoskella todettiin vuonna 1993 arosuohaukan ja niittysuohaukan sekapesintä. Lajin pesimäaikainen esiintyminen riippuu ainakin osittain myyrätiheyksistä.

Arosuohaukasta ei ole pesintään viittaavia havaintoja kahdesta ensimmäisestä atlaksesta, mutta 3. atlaksessa lajin pesintä varmistettiin Kyyjärveltä. Lisäksi todettiin useampi mahdollinen tai todennäköinen pesintä. Pariskuntia havaittiin Vaalassa ja Torniossa. Havainnot painottuvat selkeästi Pohjanmaan, Länsi-Kainuun ja Lounais-Lapin alueelle. Mikäli nykyinen suunta jatkuu havaintomäärien kehittämisessä, saattaa laji vakiintua pesimälajiksi Suomeen lähitulevaisuudessa. Havaintopisteiden sijainteja on siirretty suojelusyistä 0 - 30 km.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1	0 %
Todennäköinen	8	0,2 %
Mahdollinen	7	0,2 %
Yhteensä	16	0,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Niittysuohaukka (*Circus pygargus*)

SV: Ängshök, EN: Montagu's Harrier

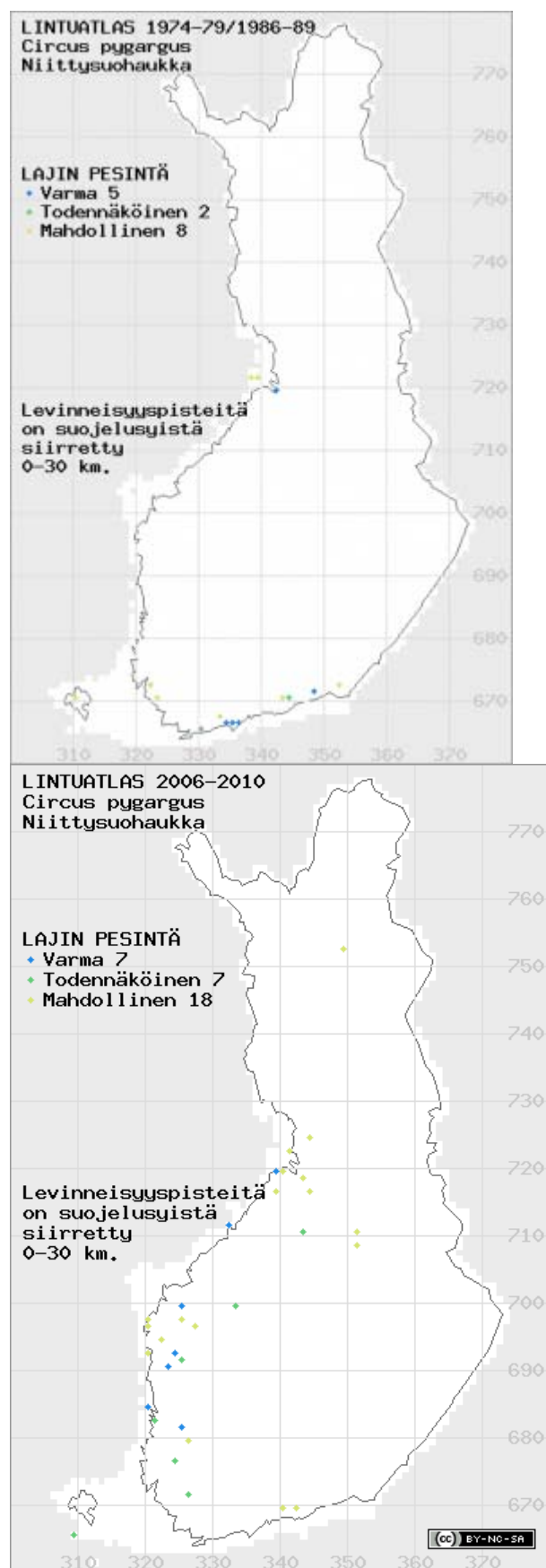
Niittysuohaukka pesii Länsi-Euroopasta Keski-Aasiaan ulottuvalla alueella. Suomessa laji esiintyy aivan levinneisyytensä pohjoisrajoilla pesimäkannan ollessa korkeintaan kymmenen paria. Niittysuohaukka pesii tyypillisimmin rehevien kosteikkojen liepeillä ruovikossa tai kosteilla niityillä. Suomessa pesimähavaintoja on tehty useita kymmeniä, ja ne keskittyvät merenrannikon läheisyyteen. Havaintomäärät ovat olleet pienoisessa kasvussa 1970-luvulta lähtien, mutta pesimälajina niittysuohaukka ei ole runsastunut voimakkaasti.

Niittysuohaukasta kertyi havaintoja reilusta noin 30 ruudusta, joista seitsemässä pesintä varmistettiin. Atlasvuosina varmistettujen pesintöjen määrä oli seuraava: 2006 7, 2007 3, 2008 2, 2009 2, 2010 1. Lisäksi useammassa ruudussa havaittiin pari, mutta pesintää ei varmistettu. Tuoreimman atlaksen pesimäaikaisten havaintojen jakautuminen poikkeaa selkeästi aiempien atlaksien havainnoista. Ensimmäisessä ja toisessa atlaksessa havainnot olivat pääosin etelärannikon läheisyydestä, kun taas kolmannessa atlaksessa havainnot keskittyvät akselille Satakunta – Pohjanmaa, ja etelärannikolta tehtiin vain kaksi havaintoa mahdollisista pesinnöistä. Kokonaispesintöjen määrä on myös korkeampi kuin aiemmissa atlaksissa, mikä vahvistaa käsitystä kannan pienoisesta kasvusta. Havaintopisteiden sijainteja on siirretty suojelusyistä 0 - 30 km.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	7	0,2 %
Todennäköinen	7	0,2 %
Mahdollinen	18	0,5 %
Yhteensä	32	0,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kanahaukka (*Accipiter gentilis*)

SV: Duvhök, EN: Goshawk

Kanahaukka pesii Euraasiassa ja Pohjois-Amerikassa. Siitä erotetaan useampia alalajeja, joista kolme asustaa Euroopassa. Näistä Suomessa tavataan kahta, nimialalajia *gentilis* maan etelä- ja keskiosissa ja alalajia *buteoides* pohjoisosissa. Kanahaukka pesii koko maassa puutonta ulkosaaristoa ja tunturipaljakoita ja -koivikoita lukuun ottamatta. Sen tyypillisintä pesimäympäristöä ovat vanhat havu- ja sekametsät.

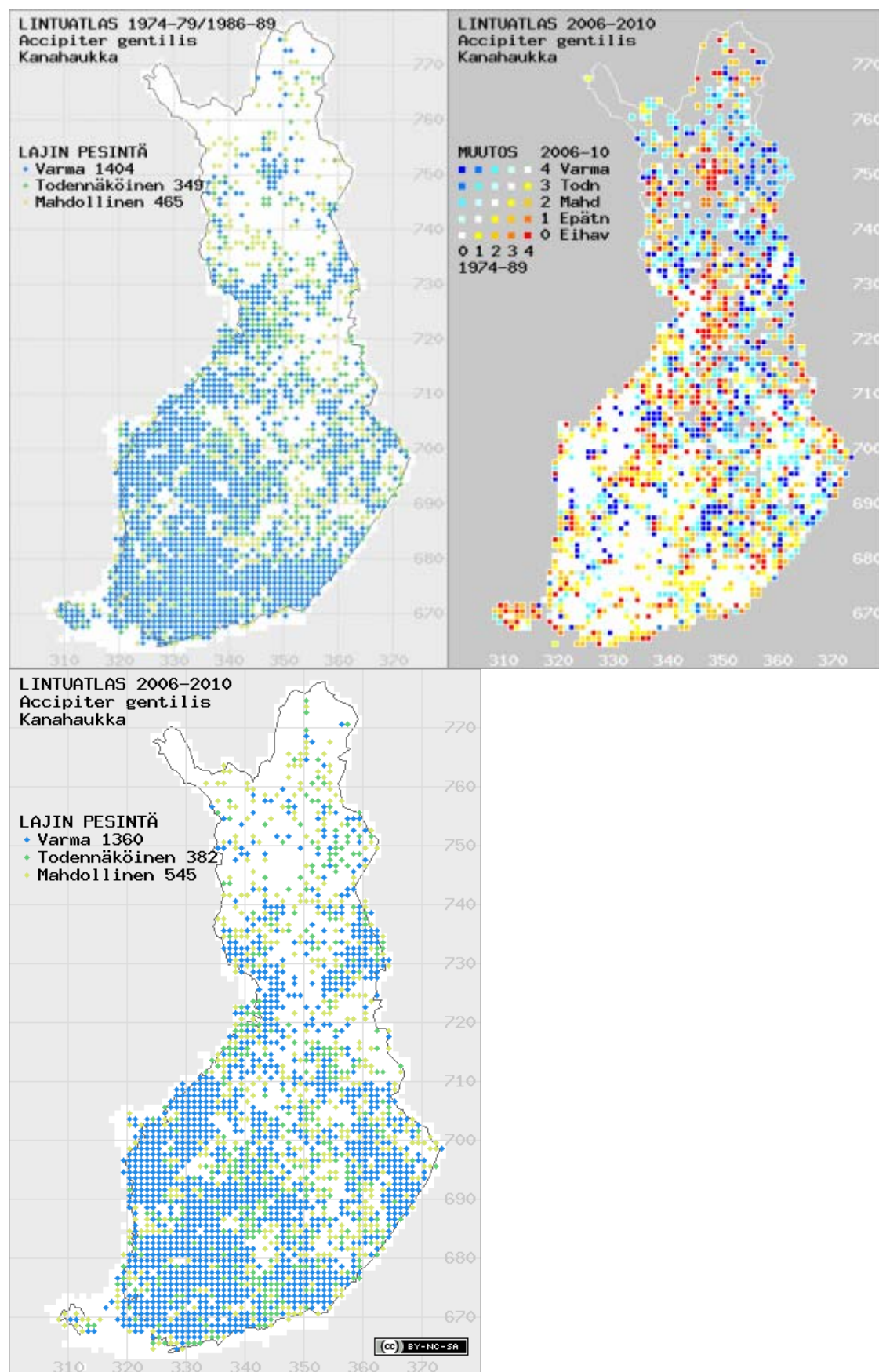
Valtakunnallisen petolintuseurannan mukaan Suomen pesimäkannaksi on arvioitu noin 5 000 paria. Koko vuonna 1982 käynnistyneen petolinturuutuseurannan ajan kanta on ollut hienoisessa laskussa. Vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa kanahaukka arvioitiin kuitenkin elinvoimaiseksi.

Kanahaukan levinneisyys näyttää pysyneen suunnilleen ennallaan. Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa lajin pesintä varmistettiin yli 1 400 ruudussa ja viimeisimmässä atlaksessa määrä jäi hieman pienemmäksi, noin 1 350:een. Varmistettujen pesintöjen osuus kuitenkin hieman laski. Atlaskausien välillä levinneisyyteen näyttää tulleen pienialaisia aukkoja mm. Ahvenanmaalle, Pohjois-Satakuntaan, Keski-Suomeen sekä Lappiin Sodankylän pohjoispuolelle. On kuitenkin vaikea sanoa, ovatko muutokset todellisia vai voivatko ne selittyä esim. petolintuihin kohdistuvan mielenkiinnon vähenemisellä noilla alueilla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1360	35,2 %
Todennäköinen	382	9,9 %
Mahdollinen	545	14,1 %
Yhteensä	2287	59,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Varpushaukka (*Accipiter nisus*)

SV: Sparvhök, EN: Sparrowhawk

Varpushaukan levinneisyys kattaa Palearktisen alueen Atlantilta aina Tyynellemerelle saakka. Suomessa se pesii koko maassa Metsä-Lappiin saakka. Kanta on kuitenkin tihein etelässä. Varpushaukan perinteistä pesimäympäristöä ovat tiheähköt korvet, joissa kasvaa mm. koivua sekapuuna. Nykyään varpushaukkojen pesiä löytää usein myös taimikoista ja hoitamattomista nuorista metsistä. Yhä useammin pesiä löytyy aivan asutuksen tuntumasta.

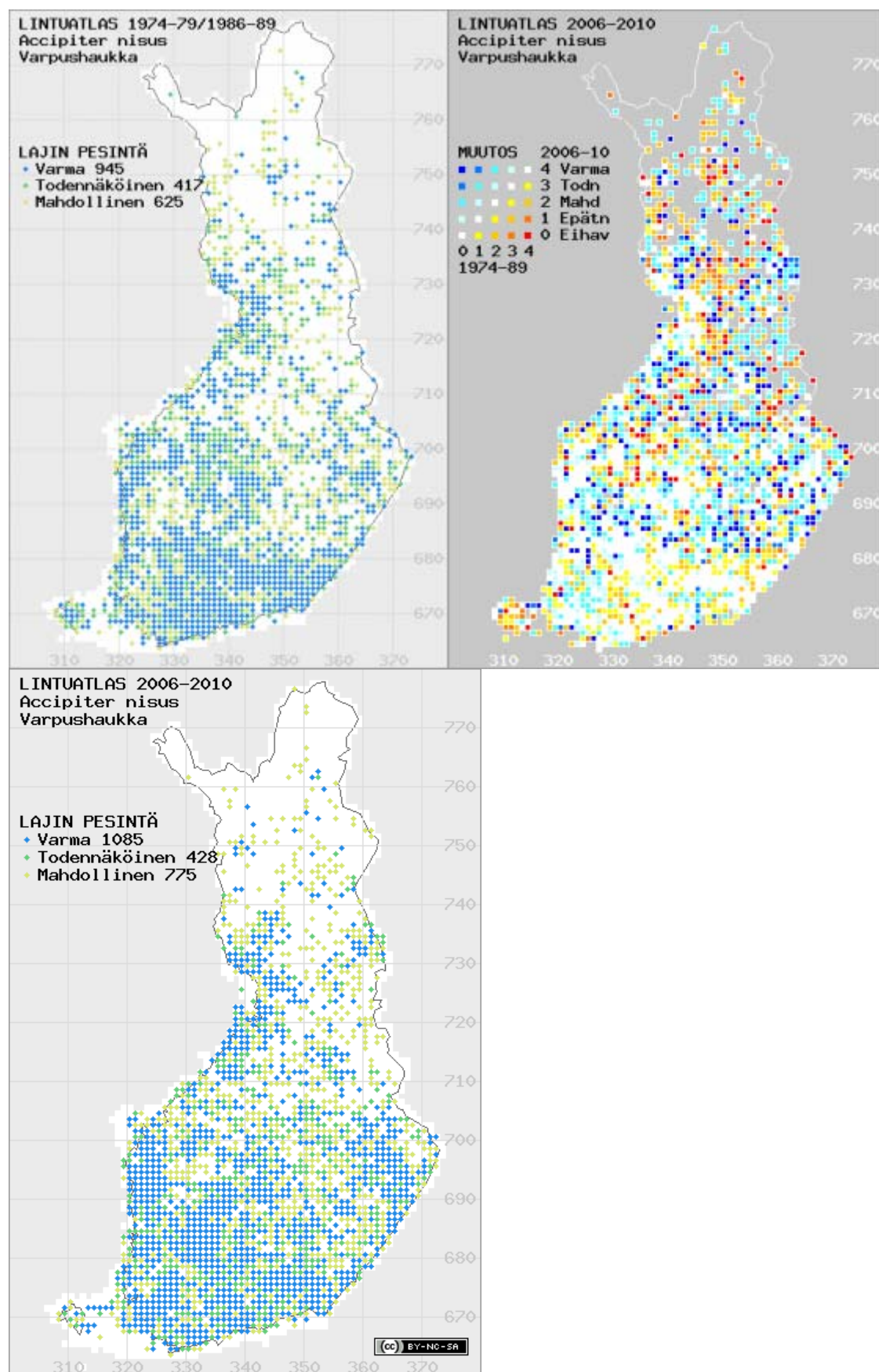
Suomessa arvioidaan pesivän noin 7 000–10 000 varpushaukkaparia. Vuodesta 1982 käynnissä olleen petolinturuutuseurannan mukaan lajin kanta on ollut laskussa, mutta syyt taantumaan eivät ole tiedossa. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa varpushaukka arvioitiin kuitenkin elinvoimaiseksi.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen aikana varpushaukka havaittiin 1 987 ruudussa, mutta nyt päättyneessä kartoituksessa ruutujen määrä oli hieman alle 2 300. Levinneisyydessä ei sinänsä ole tapahtunut suuria maantieteellisiä muutoksia, mutta ensimmäisten atlasten kartoilla näkyneet aukot ovat selvästi pienentyneet.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1085	28,1 %
Todennäköinen	428	11,1 %
Mahdollinen	775	20,1 %
Yhteensä	2288	59,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Hiirihaukka (*Buteo buteo*)

SV: Ormvråk, EN: Buzzard

Hiirihaukan levinneisyys kattaa koko Palearktisen alueen. Suomessa pesii kaksi alalajia. Nimialalaji *buteo* pesii etelä- ja länsiosassa, ja idänhiirihaukaksikin kutsuttu *vulpinus* maan itä- ja keskiosissa. Hiirihaukka viihtyy valoisissa havu- ja sekametsissä, joiden välissä on peltoja, hakkuualueita ja soita. Pesäpaikka löytyykin usein tällaisen aukion tuntumasta.

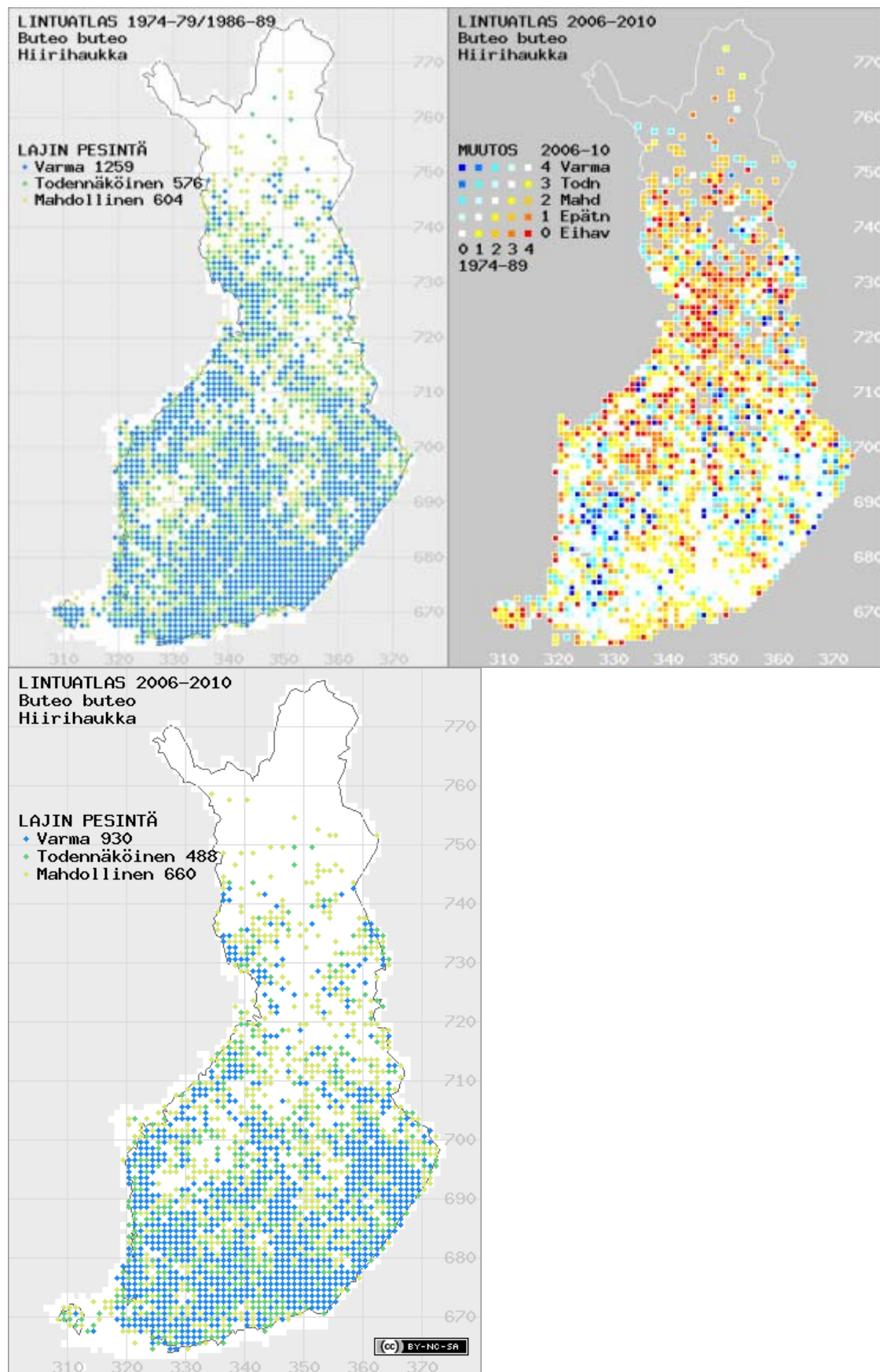
Suomen pesimäkannaksi arvioidaan tällä hetkellä 4 000–5 000 paria. Hiirihaukka on taantunut merkittävästi viimeisten 30 vuoden aikana. Kannan romahdus on ollut niin rajua, että vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa hiirihaukan luokitus muutettiin kerralla elinvoimaisesta vaarantuneeksi.

Petolintuseurannassa havaittu hiirihaukan taantuminen näkyy selvästi myös atlaskartoilla. Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa pesintään viittaavia hiirihaukkatietoja saatiin 2 439 ruudulta, mutta tuoreimmassa kartoituksessa tällaisten ruutujen määräksi jäi vain 2 077. Laji näyttää huvenneen eniten Pohjanmaalla, mutta aukkopaikkoja löytyy myös Hämeestä ja Uudeltamaalta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	930	24,1 %
Todennäköinen	488	12,6 %
Mahdollinen	660	17,1 %
Yhteensä	2078	53,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Piekana (*Buteo lagopus*)

SV: Fjällvråk, EN: Rough-legged Buzzard

Piekanan levinneisyys kattaa Euraasian ja Pohjois-Amerikan pohjoisimmat alueet. Piekana käyttää ravinnokeeseen lähes pelkästään pikkunisäkkäitä, joiden runsaudessa on suuria vuosienvälisiä eroja. Suomessa piekana pesii yleensä vain Pohjois-Lapissa, mutta hyvinä myyrävuosina pesintöjä saattaa löytyä Keski-Suomestakin.

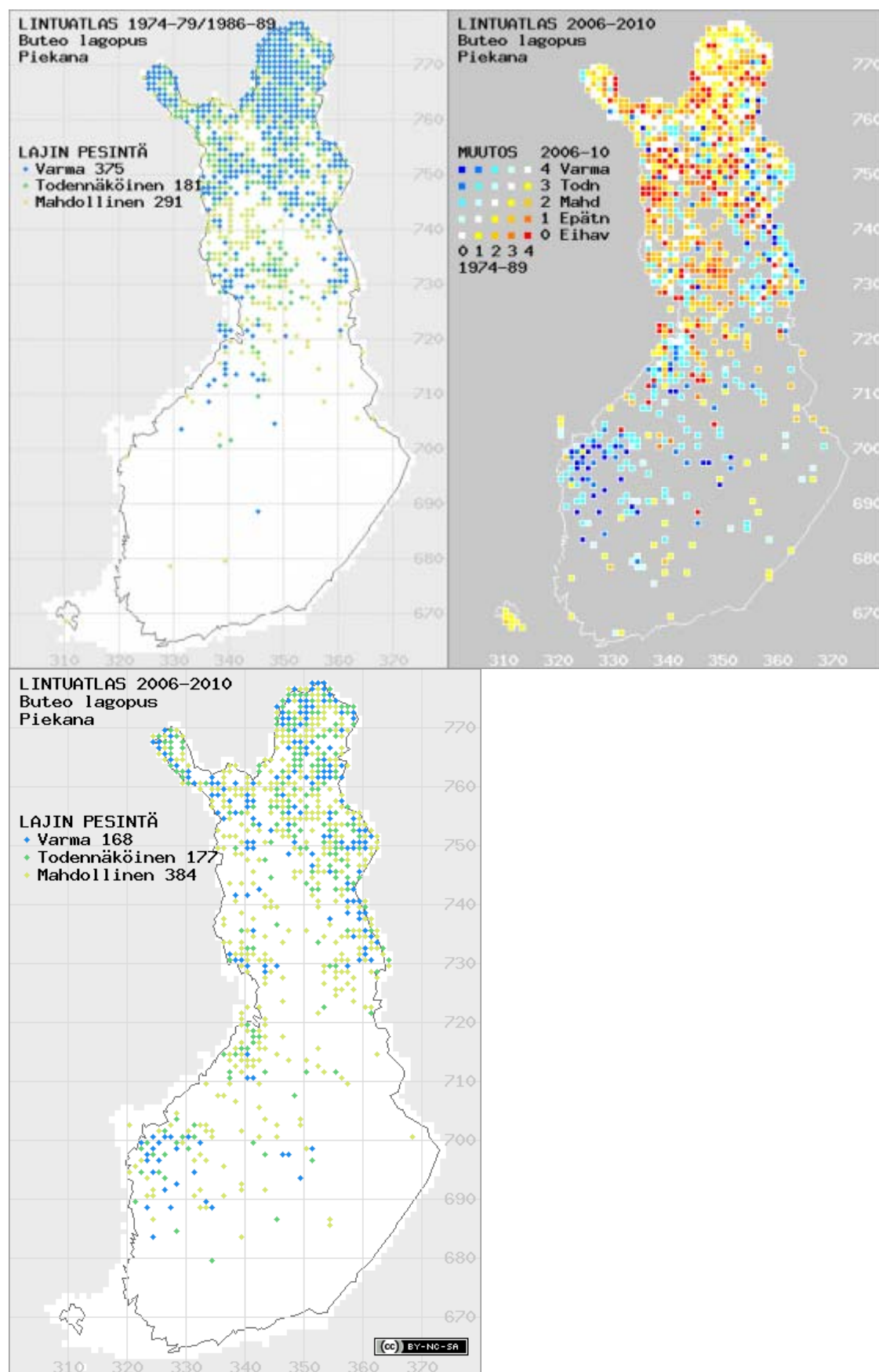
Maamme pesimäkanta vaihtelee pikkunisäkästilanteesta riippuen 500–4 000 parin välillä. Vuonna 2010 piekana arvioitiin uhanalaistarkastelussa elinvoimaiseksi.

Piekanan levinneisyys on muuttunut laikkuisemmaksi kahden ensimmäisen ja kolmannen lintuatlaksen välillä. Kahdessa ensimmäisessä atlaksessa laji havaittiin 847 ruudussa, kolmannessa havaintoruutujen määräksi jäi noin 730. Niiden ruutujen, joissa pesintä on varmistettu, osuus putosi runsaasta 40 prosentista vain noin viidennekseen. On kuitenkin huomattava, että ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistettyyn 10 vuoden aineistoon mahtuu suuremmalla todennäköisyydellä hyviä myyrä- ja sopulivuotia kuin viiden vuoden mittaiseen kolmannen atlaksen aineistoon. Pelkästään toisen ja kolmannen atlaksen vertailu paljastaa kuitenkin, että ero on edelleen selvä. Vuonna 2009 maan etelä- ja keskiosiin sattui poikkeuksellinen myyrähuippu, jonka turvin piekanoja pesi mm. Suupohjassa ja Pirkanmaalla. Eteläisin pesintä varmistettiin Kullaalla Satakunnassa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	168	4,3 %
Todennäköinen	177	4,6 %
Mahdollinen	384	9,9 %
Yhteensä	729	18,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kiljukotka (*Aquila clanga*)

SV: Större skrikörn, EN: Spotted Eagle

Maaailmanlaajuisesti uhanalaisen kiljukotkan levinneisyys ulottuu Itä-Euroopasta Länsi-Aasiaan. Laji ei ole missään kuitenkaan runsas, ja laji kokonaiskannaksi on arvioitu alle 5000 paria, joista valtaosa pesii Venäjällä. Suomessa kiljukotka on vuosittain tavattava laji, mutta valtaosa havainnoista koskee pesimättömiä kiertelijöitä. Kiljukotkan uhanalaisuuden syitä ovat mm. pieni populaatiokoko, sopivien ruokailukosteikkojen häviäminen, laitton vaino sekä risteytyminen lähisukulaisen pikkukiljukotkan kanssa.

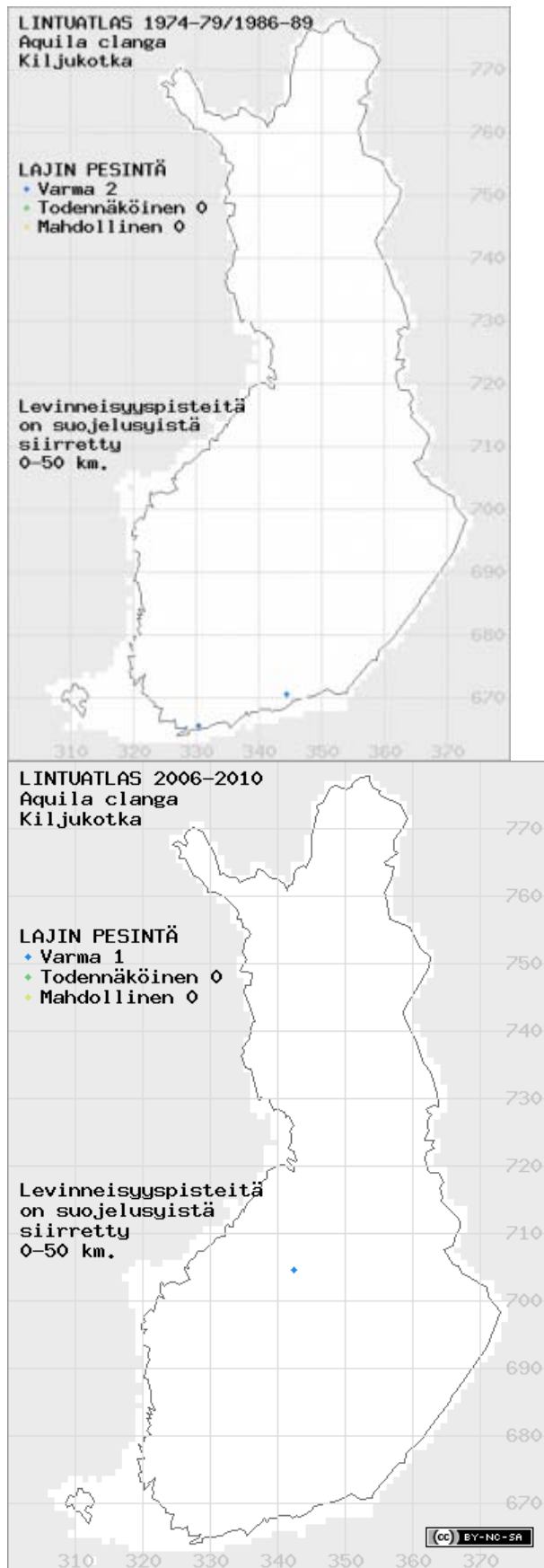
Suomessa laji on ollut ilmeisesti vielä sata vuotta sitten nykyistä runsaslukuisempi pesimälaji, vaikka lajista tunnetaan kautta aikain vain reilu 20 pesähavaintoa. Vuosina 1890–1910 löydettiin 13 pesää, ja vuoden 1919 jälkeen pesintä on varmistettu 1900-luvulla vain kahdesti: 1943 ja 1975. Laji ehdittiin jo tuomita Suomesta hävinneeksi vuoden 2000 uhanalaisuusarvioinnissa, mutta yllättäen vuonna 2005 yksi pari alkoi pesiä Pohjois-Pohjanmaalla. Kiljukotka on uuden uhanalaisuusluokituksen (v. 2010) perusteella Suomessa äärimmäisen uhanalainen.

Uusimmassa atlaksessa Pohjois-Pohjanmaan reviiri oli asutettuna koko atlaskauden, mutta pesintä varmistettiin vain vuonna 2006, jolloin pari tuotti lentoon kaksi poikasta. Havaintoruudun sijaintia on siirretty suojelusyistä 0 - 50 km.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1	0 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	1	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Maakotka (*Aquila chrysaetos*)

SV: Kungsörn, EN: Golden Eagle

Maakotkan levinneisyys kattaa koko pohjoisen pallonpuoliskon arktiset alueet. Maakotkasta erotetaan tavallisesti viisi alalajia, joista Suomessa pesii nimialalaji *chrysaetos*. Sen levinneisyys ulottuu idässä Jeniseille saakka. BirdLifen kyselyn mukaan Euroopassa pesi 2000-luvun alussa 8 400–11 000 paria. Suomen pesimäkannaksi on vuonna 2010 arvioitu 300–400 paria. Uhanalaisarvioinnissa se todettiin edelleen vaarantuneeksi.

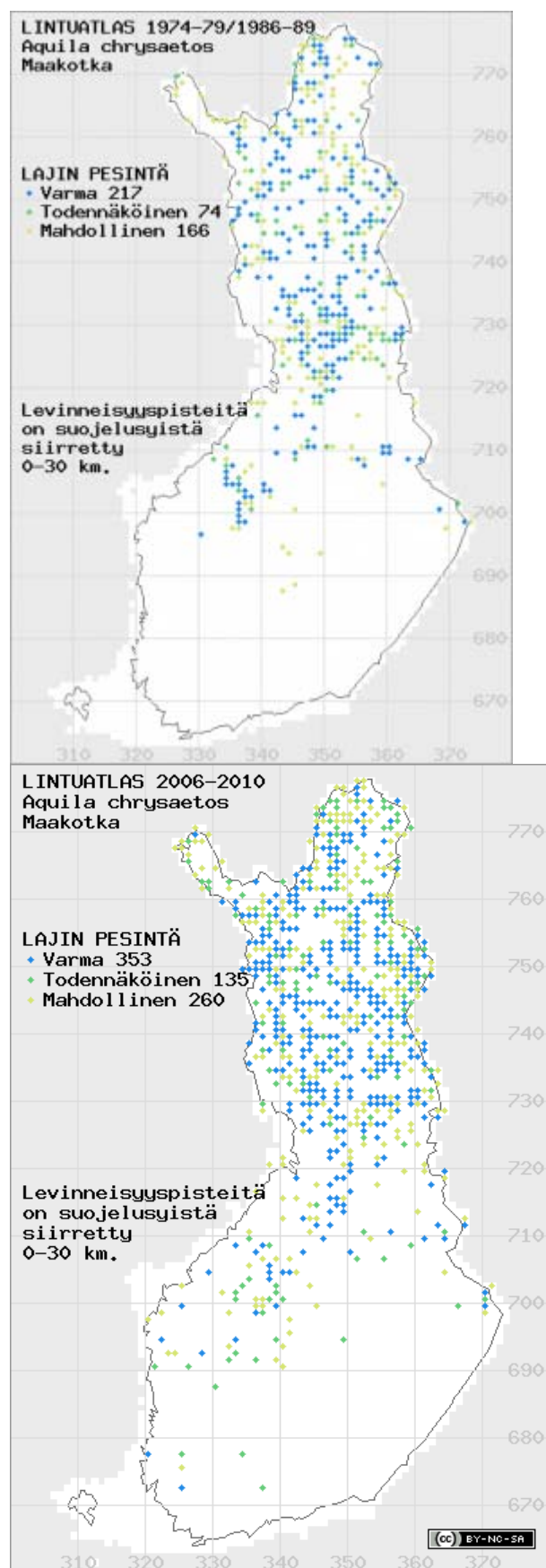
Maakotkalla on kyseenalainen kunnia kuulua Suomen vainotuimpien petolintujen joukkoon yhdessä merikotkan, kanahaukan ja huuhkajan kanssa. Kotkia on vainottu, koska ne syövät poronvasoja ja koska niiden on epäilty verottavan riistakantoja. Vaikka vainon merkitys on vuosien saatossa pienentynyt, tulee kotkien ampumistapauksia edelleen vuosittain ilmi. Uutena uhkana on pesien läheisyydessä haudonta-aikaan tapahtuva häirintä, etenkin moottorikelkkailu. Kotkien etelään levittäytymisen suurin este lieneekin riittävän rauhallisten pesimäalueiden löytyminen ja toisaalta se, että kotkat eivät ole vielä sopeutuneet ihmisten läsnäoloon ja liikkumiseen.

Ensimmäisen atlaksen aikana maakotkan pesintä varmistettiin 137 ruudussa. Toisen atlaksen aikana ruutumäärä oli vain hieman suurempi (141). Kolmannessa atlaksessa varmoja pesimäruutuja löytyi selvästi enemmän, 353. Mahdollisten, todennäköisten ja varmojen pesimäruutujen yhteismäärä on kehittynyt samassa suhteessa (268–311–746). Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä Pohjois-Suomen kanta näyttää hieman tihentyneen, mutta todellisuudessa kyse lienee tietämyksen kasvusta. Levittäytyminen lounaan suuntaan on kuitenkin todellista: Suupohjan lisäksi maakotkasta on tullut myös Varsinais-Suomen pesimälintu.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	353	9,1 %
Todennäköinen	135	3,5 %
Mahdollinen	260	6,7 %
Yhteensä	748	19,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sääksi (*Pandion haliaetus*)

SV: Fiskgjuse, EN: Osprey

Kalasääski on kosmopoliitti eli se on levittäytynyt lähes koko maapallolle. Suomessakin se pesii koko maassa etelärannikolta pohjoisimpaan Lappiin saakka, kaikkialla missä vain on sopivia kalavesiä ja pesäpaikkoja tarjolla. Merkittävä osa sääksistä pesii soilla, mutta tyypillisiä pesimäympäristöjä ovat myös kallioiset metsäalueet ja vesistöjen rannat ja saaret.

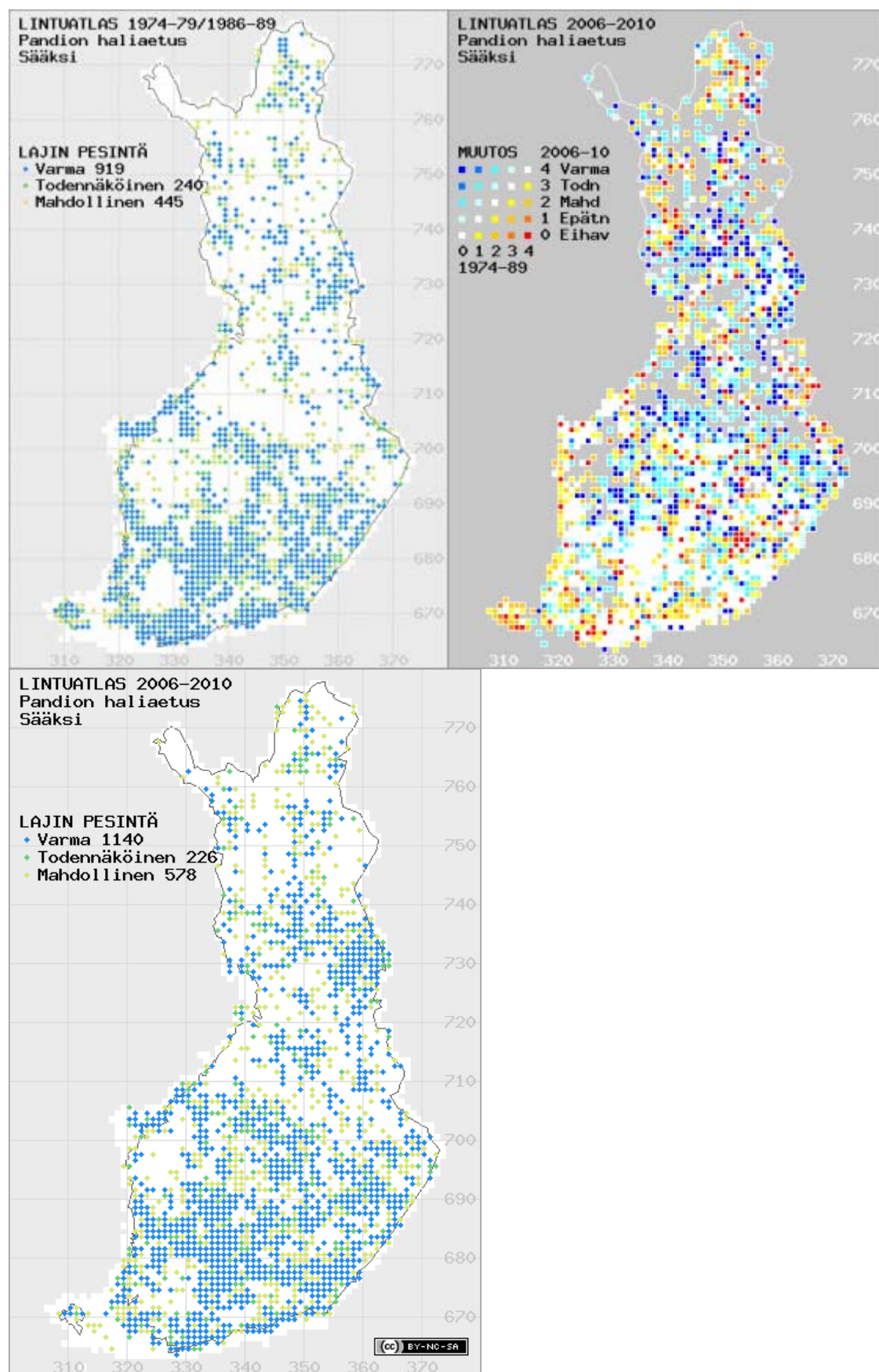
Sääksi on ollut tutkijoiden tehokkaassa seurannassa jo vuodesta 1971 alkaen. Viime vuodet sääksikanta on pysynyt vakaana. Parimäärä on noin 1 200. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa sääksi luokiteltiin edelleen silmälläpidettäväksi lajiksi.

Sääksen levinneisyydessä ei ole tapahtunut suuria muutoksia viime vuosikymmeninä. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaskartoituksen välillä levinneisyysalue on ehkä hieman laajentunut Keski-Suomessa, Kuusamon seudulla ja Lapissa. Kolmannen atlaksen aikana pesintä onnistuttiin varmistamaan yli 1 100 atlasruudulla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1140	29,5 %
Todennäköinen	226	5,8 %
Mahdollinen	578	15 %
Yhteensä	1944	50,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tuulihaukka (*Falco tinnunculus*)

SV: Tornfalk, EN: Kestrel

Tuulihaukka on Kuolan niemimaata ja Islantia lukuun ottamatta levinnyt koko Eurooppaan sekä suureen osaan Aasiaa ja Afrikkaa. Taannoin tuulihaukka oli yleinen koko Etelä- ja Keski-Suomessa, mutta taantui rajusti 1960- ja 1970-luvulla mahdollisesti ympäristömyrkkyjen vuoksi. Viime vuosikymmeninä kanta on kuitenkin uudelleen elpynyt, ja tällä hetkellä maassamme arvioidaan pesivän noin 7 000 paria. Vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa tuulihaukan luokitus muutettiin silmälläpidettävästä elinvoimaiseen.

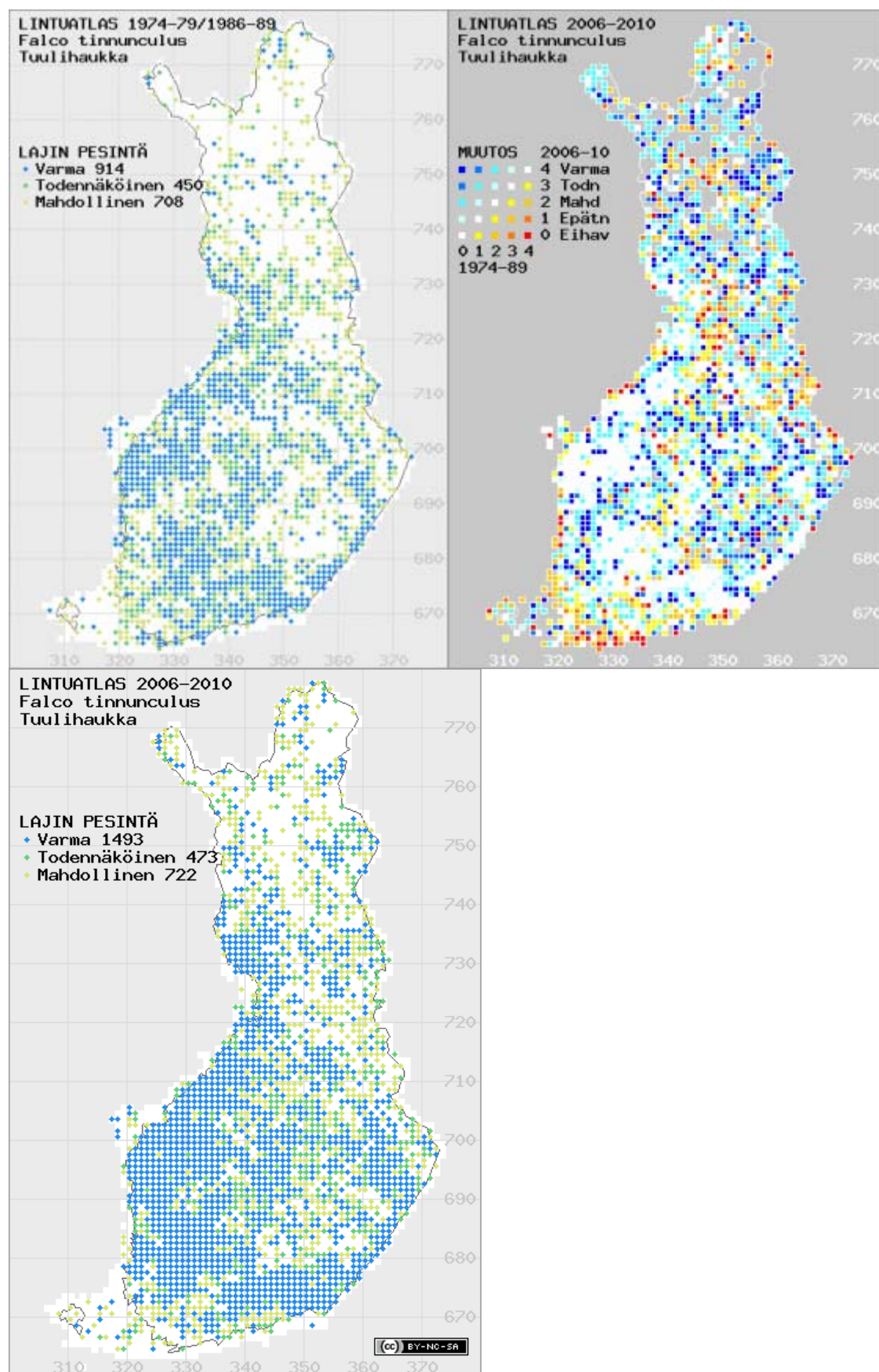
Tuulihaukka on ennen kaikkea viljelymaiden lintu. Perinteisesti se on käyttänyt pesäpaikkanaan peltosaarekkeiden ja pellonreunametsien vanhoja variksen ja harakan pesiä. 1980-luvulla laji saatiin pesimään pöntöissä, joita oli sijoitettu joko yksittäisiin puihin tai latojen päätyihin. Nykyään suuri osa maamme tuulihaukoista pesiikin latopöntöissä. Peltojen lisäksi tuulihaukkoja pesii jonkin verran myös hakkuualueilla sekä saaristossa.

Ensimmäisen atlaksen aikana tuulihaukasta tehtiin pesimäaikaisia havaintoja 1 489 ruudussa. Näistä pesintä varmistettiin 607 ruudussa. Toisessa atlaksessa havaintoja kertyi 1 344 ruudusta ja pesintä varmistettiin 491 ruudussa. Toisen ja kolmannen atlaksen välillä tuulihaukka onnistui valtaamaan Suomen takaisin, sillä kolmannessa atlaksessa pesintään viittaavia havaintoja kertyi 2 684 ruudusta ja pesintä varmistui 1 484 ruudussa. Tällä hetkellä tuulihaukka onkin yleinen lähes koko maassa Kainuuta ja Keski- ja Pohjois-Lappia lukuun ottamatta, mutta lounais- ja etelärannikon tuntumassa se on ainakin vielä toistaiseksi harvalukuinen pesimälintu.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1493	38,6 %
Todennäköinen	473	12,2 %
Mahdollinen	722	18,7 %
Yhteensä	2688	69,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punajalkahaukka (*Falco vespertinus*)

SV: Aftonfalk, EN: Red-footed Falcon

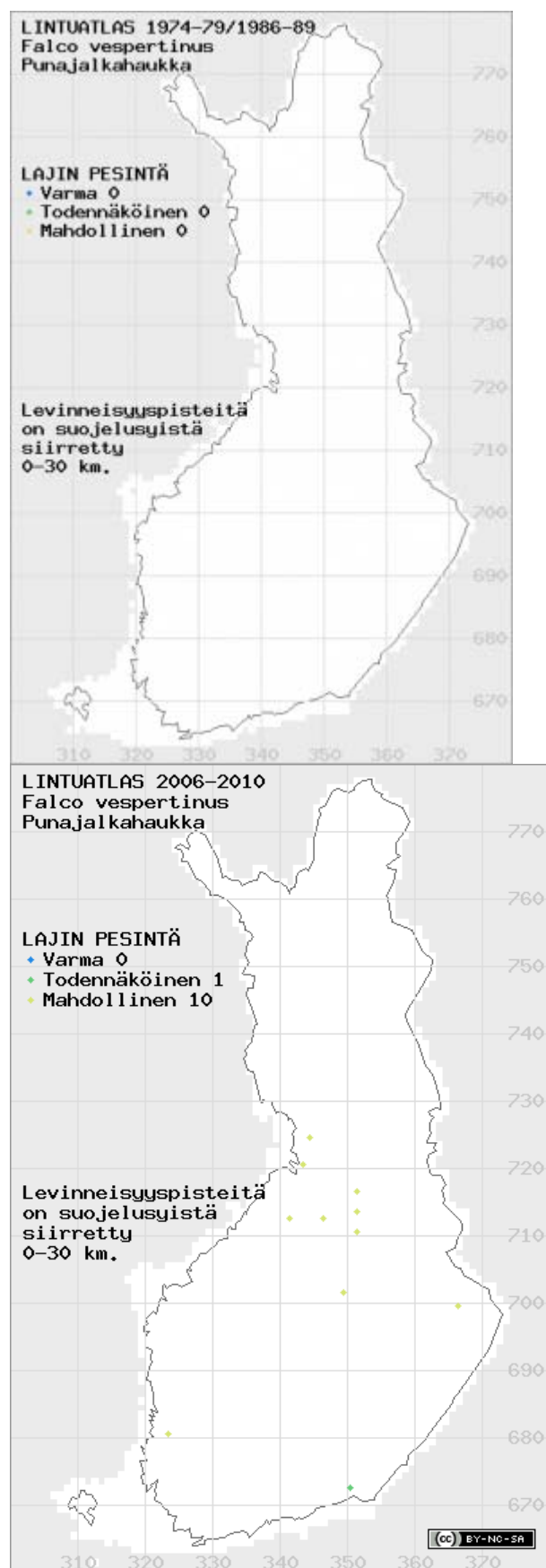
Punajalkahaukka on Itä-Euroopassa ja Länsi- ja Keski-Aasiassa pesivä pieni petolintulaji. Suomessa punajalkahaukka on pääasiassa loppukeväisin ja alkusyksyisin havaittava harhailija, mutta lajista on myös varmistettuja pesintöjä. Valtaosa vajaasta kymmenestä pesinnästä ovat vanhempia havaintoja 1800-luvun lopulta 1950-luvulle ja ne sijoittuvat etenkin maan keskiosiin. Tuorein pesimähavainto, ja samalla ensimmäinen sitten 1950-luvun, tehtiin 2003 Limingassa, missä punajalkahaukka pesi onnistuneesti suoympäristössä.

Punajalkahaukasta tehtiin kymmenkunta pesimäaikaista havaintoa tuoreimmassa atlaksessa. Yksikään havainnoista ei koskenut kahta lintua samalla paikalla, ja valtaosa havainnoista koski yhden päivän havaintoa. Suurin osa havainnoista koskee todennäköisesti pesimättömiä kiertelijöitä, ja 3. atlaksen havainnot tukevat siten käsitystä, että laji on Suomessa satunnaispesijä. Havaintopisteiden sijainteja on siirretty suojelusyistä 0 - 30 km.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	1	0 %
Mahdollinen	10	0,3 %
Yhteensä	11	0,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Ampuhaukka (*Falco columbarius*)

SV: Stenfalk, EN: Merlin

Ampuhaukka on holarktinen laji, josta erotetaan useita alalajeja. Nimialalaji *columbarius* pesii Pohjois-Amerikassa, mutta Suomen pesimäkanta kuuluu alalajiin *aesalon*. Suomessa ampuhaukka pesii koko maassa, mutta kanta on vahvin Pohjois-Suomessa. Pohjois-Suomessa se asustaa karuilla tunturialueilla. Etelä- ja Keski-Suomessa tyypillistä elinympäristöä ovat mäntyvaltaiset metsät. Pesä on usein vanhassa variksen tai korpin pesässä, Lapissa myös maassa.

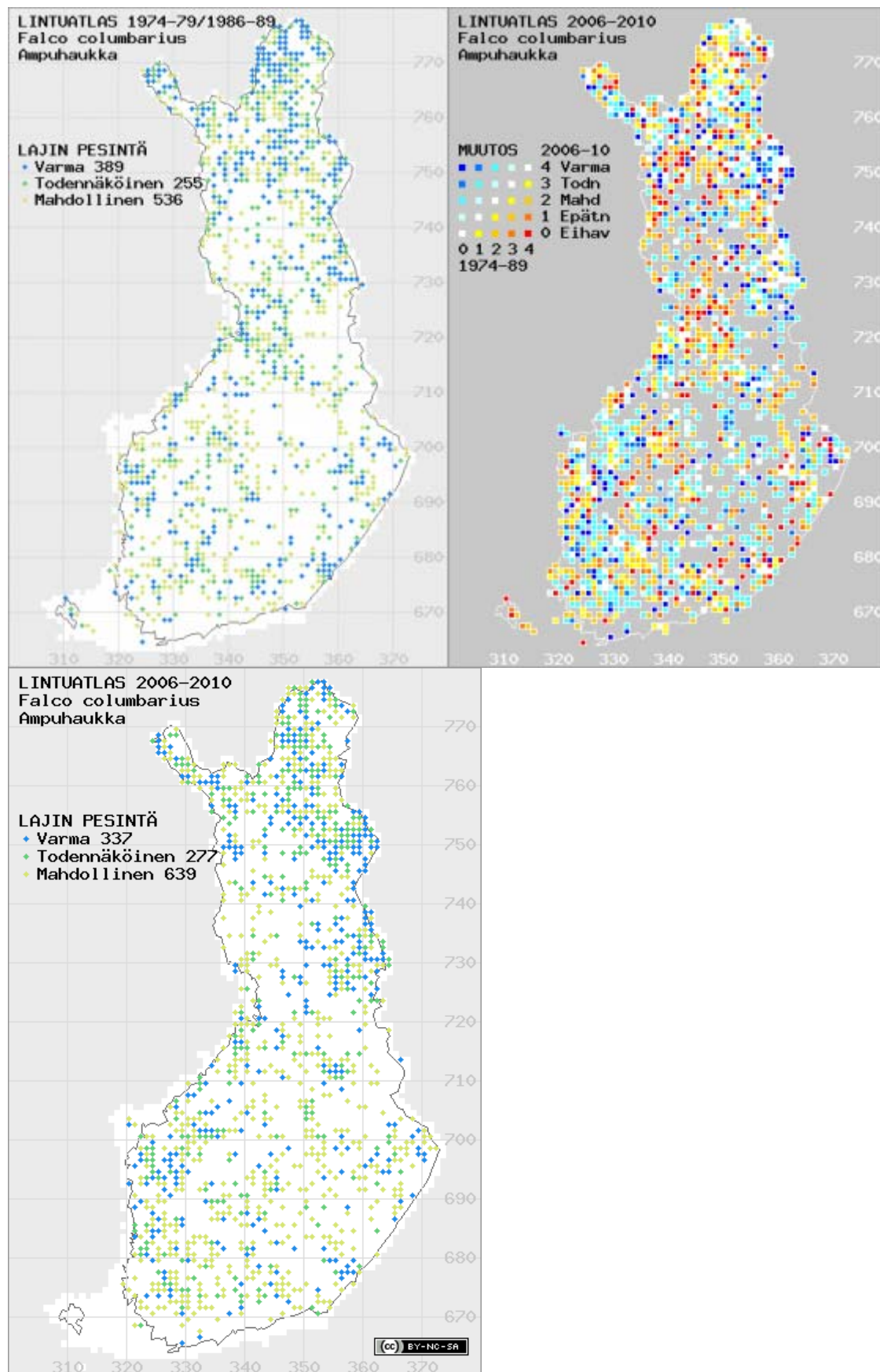
Suomen pesimäkannan kooksi arvioidaan noin 3 200 paria. Kannan arvellaan pysyneen viime vuosina vakaana. Vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa lajin luokitus siirrettiin vaarantuneesta elinvoimaiseen.

Pääosa maamme ampuhaukoista pesii Pohjois-Suomessa, eikä tämän suhteen ole tapahtunut merkittäviä muutoksia eri atlasien välillä. Kolmannessa atlaskartoituksessa laji tavattiin pesimäaikaan noin 1 250 ruudussa, ja noin joka neljännessä näistä onnistuttiin pesintä varmistamaan. Varmistettujen pesintöjen osuus ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa oli noin kolmannes. Maan etelä- ja keskiosissa lajin levinneisyys on hajanainen. Varmistettuja pesintöjä tai pesintään viittaavia havaintoja on eniten alueelta, joka ulottuu Kymenlaaksosta Porin seudun ja Suupohjan kautta Pohjanmaalle.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	337	8,7 %
Todennäköinen	277	7,2 %
Mahdollinen	639	16,5 %
Yhteensä	1253	32,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Nuolihaukka (*Falco subbuteo*)

SV: Lärkfalk, EN: Hobby

Nuolihaukan levinneisyys ulottuu Länsi-Euroopasta Aasian kautta Tyynellemerelle saakka. Suomessa pesimäalue ulottuu pohjoisessa Metsä-Lappiin saakka, mutta kanta on tihein etelässä ja etenkin kaakossa vesistöjen läheisyydessä. Tavallisimmin nuolihaukan pesän voikin löytää järven rantametsästä tai saaresta, mutta niitä voi löytää myös soiden liepeiltä.

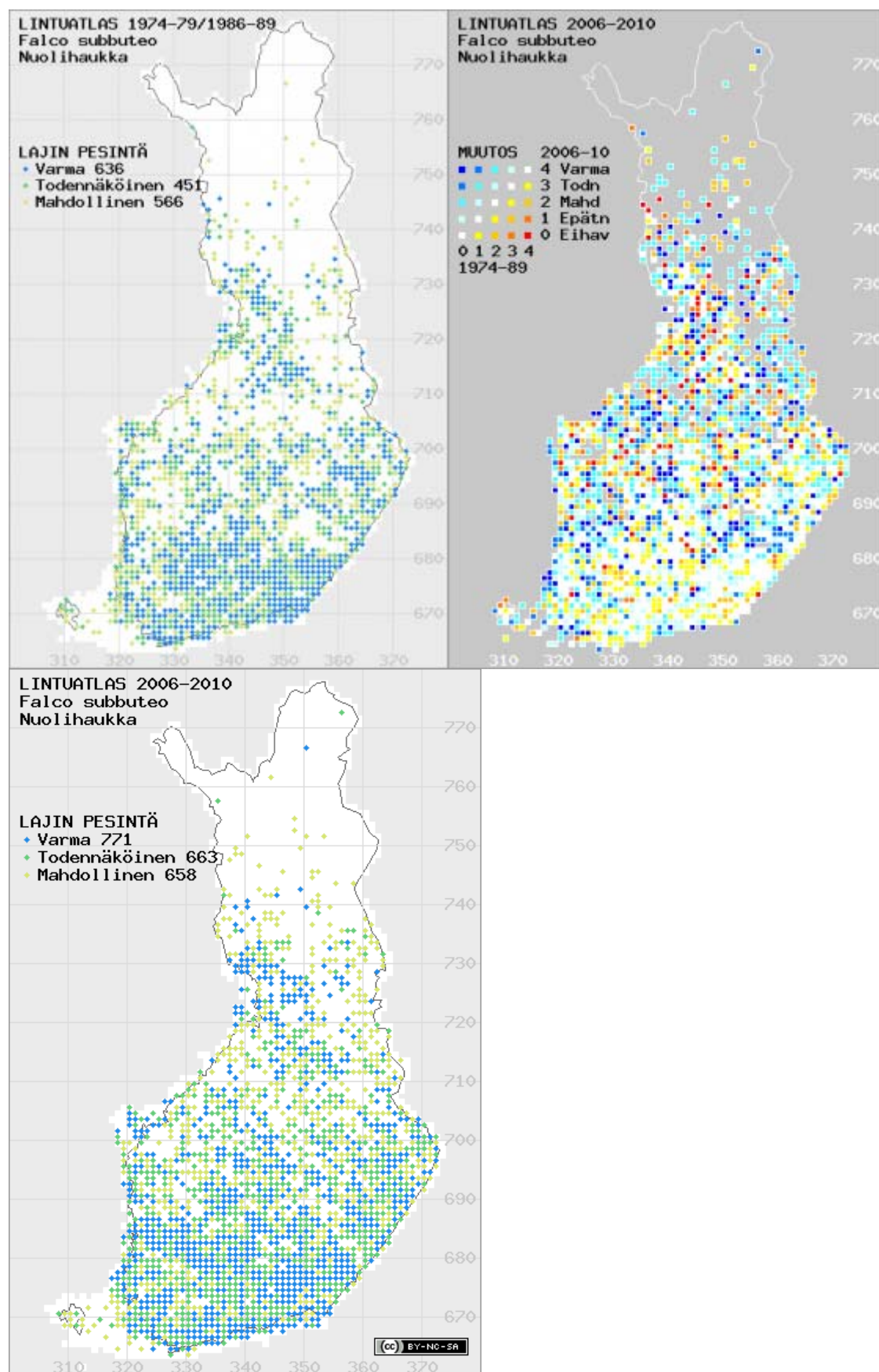
Petolintuseurannan mukaan Suomen nuolihaukkakanta on ollut lievässä kasvussa. Tuorein kannanarvio on noin 3 000 paria. Kanta arvioitiin vuonna 2010 elinvoimaiseksi.

Nuolihaukan levinneisyys Suomessa ei juuri ole muuttunut kahden ensimmäisen ja kolmannen lintuatlaskartoituksen välillä – laji on edelleen selvästi Etelä- ja Keski-Suomen asukki. Tällä alueella tyhjiin ruutujen määrä on kuitenkin selvästi vähentynyt. Kahden ensimmäisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa nuolihaukasta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja 1 653 ruudussa, mutta kolmannessa atlaksessa näiden ruutujen määrä oli jo lähes 2 100.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	771	19,9 %
Todennäköinen	663	17,2 %
Mahdollinen	658	17 %
Yhteensä	2092	54,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tunturihaukka (*Falco rusticolus*)

SV: Jaktfalk, EN: Gyrfalcon

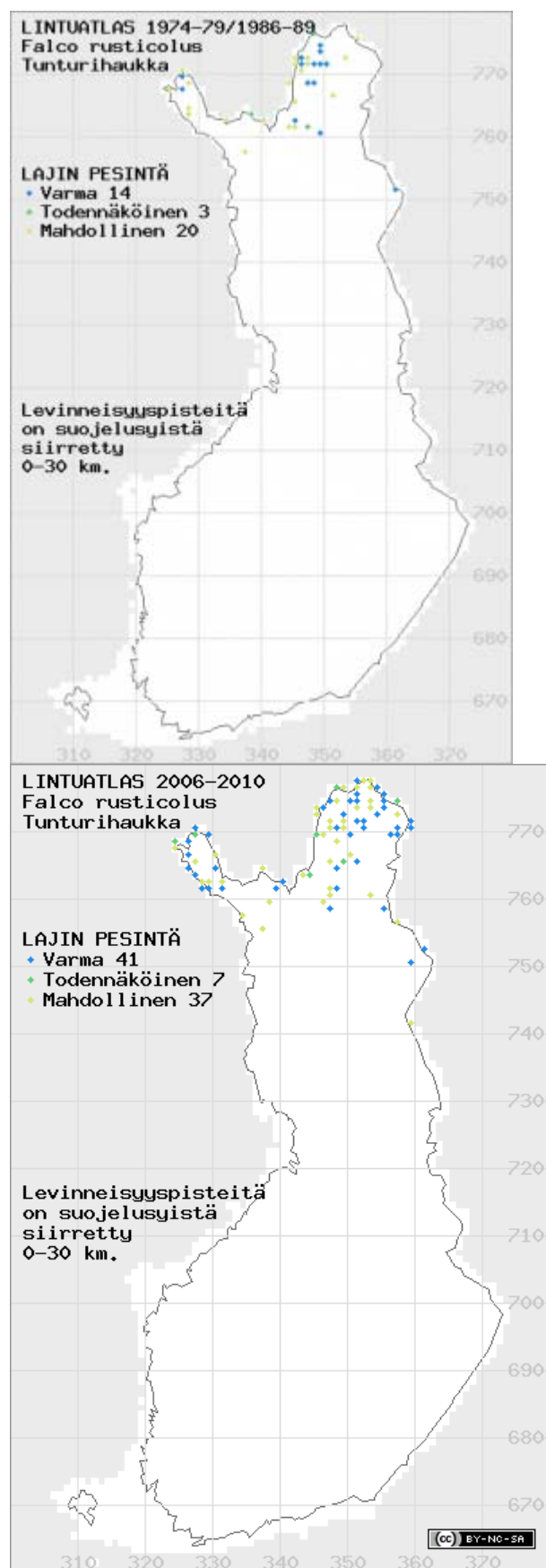
Tunturihaukka pesii napapiirin tuntumassa Euroopassa, Aasiassa ja Pohjois-Amerikassa. Euroopassa arvellaan pesivän 1 300–2 300 paria, joista Suomessa alle 40 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa tunturihaukka arvioitiin erittäin uhanalaiseksi. Tunturihaukan suurimpia uhkia ovat olleet, ja edelleenkin osittain ovat, vaino, munienkeruu ja häirintä pesäpaikoilla. Riekko ja kiiruna ovat tunturihaukalle erittäin tärkeitä saaliseläimiä. Huonoina kanalintuvuosina haukat jättivät usein pesinnän kokonaan väliin. Tunturihaukka pesii lähes yksinomaan kalliopahdoilla.

Ensimmäisen atlaksen aikana tunturihaukasta tehtiin pesintään viittaavia (vähintään mahdollinen pesintä) havaintoja 16 atlasruudun alueella. Toisen atlaksen aikana tällaisia ruutuja kertyi 28, mutta kolmannessa atlaksessa niiden määrä oli jo 85. Pesintä varmistettiin vastaavasti 6, 11 ja 41 ruudun alueella. Ruutumäärien kasvu ei kuitenkaan merkitse tunturihaukkakannan kasvua tai levittäytymistä, vaan paremminkin tietämyksen paranemista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	41	1,1 %
Todennäköinen	7	0,2 %
Mahdollinen	37	1 %
Yhteensä	85	2,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Muuttohaukka (*Falco peregrinus*)

SV: Pilgrimsfalk, EN: Peregrine

Muuttohaukka pesii kaikilla mantereilla Antarktista lukuun ottamatta. Sitä voidaan siis hyvällä syyllä kutsua kosmopoliitiksi. Muuttohaukasta voidaan erottaa useita alalajeja, joista nimialalaji *peregrinus* pesii Suomessa. Vaikka lajin suomenkielinen nimi viittaakin muuttamiseen, ovat useimmat maailman muuttohaukat paikkalintuja, ja vain pohjoiset populaatiot muuttavat talveksi etelään.

Muuttohaukan ja ihmisen suhde ei aina ole ollut onnellinen, ainakaan linnun näkökulmasta. Haukkoja on koulutettu metsästyshaukoiksi, niitä on vainottu vahinkolintuina ja ne ovat kärsineet ympäristömyrkyistä, minkä seurauksena useat populaatiot kutistuivat sukupuuton partaalle. DDT:n ja muiden ympäristömyrkyjen kieltäminen ja lajiin kohdistetut tehokkaat suojelutoimet kuitenkin pelastivat muuttohaukan täydellisestä umpikujasta.

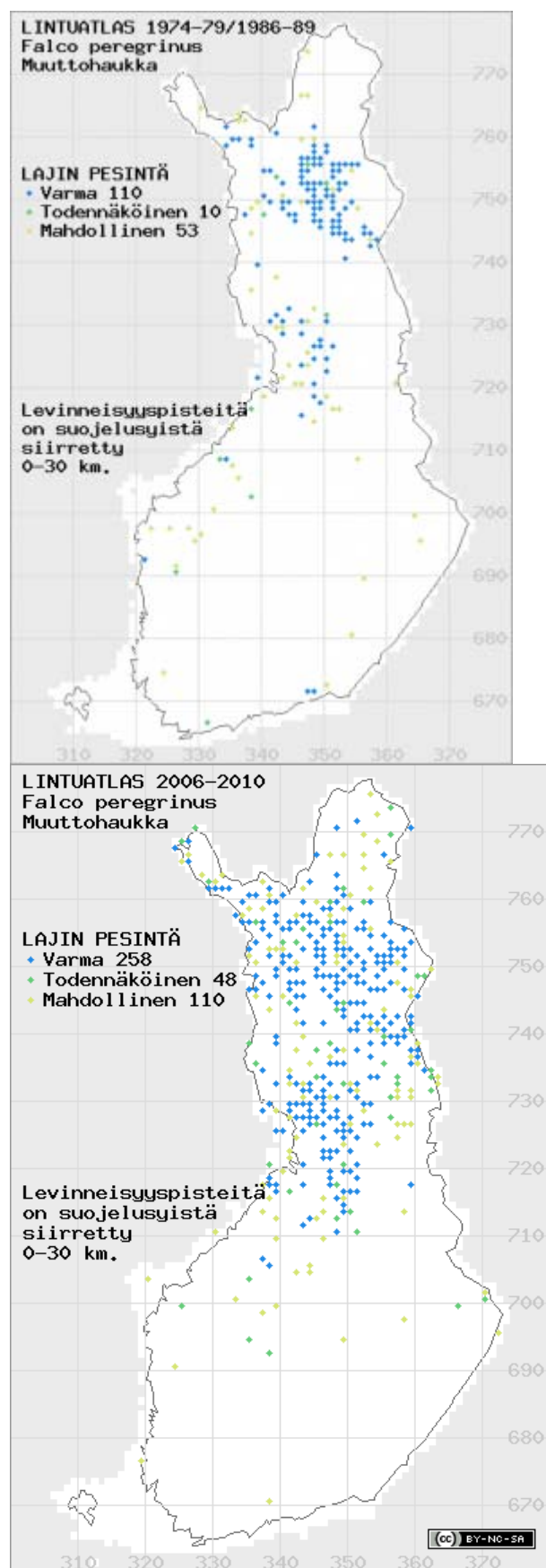
Aikoinaan muuttohaukka on pesinyt koko Suomessa saariston kalliojyrkänteiltä aina Lapin pahdoille ja aapasoille saakka. Suomessa luultiin vielä 1950-luvulla pesivän jopa 1 000 paria, mutta kannan perusteellinen inventointi paljasti, että pareja olikin kenties vain noin 50. Muuttohaukkakanta oli alimmillaan 1970-luvun alussa, jolloin parimääräksi arvioitiin vain noin 30. Noista päivästä kanta on hiljalleen elpynyt, ja tällä hetkellä Suomessa arvioidaan pesivän 250–290 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa muuttohaukka luokiteltiin vaarantuneeksi.

Ensimmäisen lintuatlaksen aikana muuttohaukan pesintä varmistettiin 42 ruudussa. Toisessa atlaksessa määrä oli 95 ja kolmannessa jo 258. Kun kaikkien havaintoruutujen määrä ensimmäisessä atlaksessa oli vain 74, nousi se kolmannen atlaksen aikana jo 412:een. Muutos kertoo sekä muuttohaukkakannan elpymisestä että tarkastustehokkuuden kasvusta. Vaikka muuttohaukka voikin Suomessa nyt suhteellisen hyvin, on sen leviäminen kohti etelää edelleen kovin hidasta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	258	6,7 %
Todennäköinen	48	1,2 %
Mahdollinen	110	2,8 %
Yhteensä	416	10,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Luhtakana (*Rallus aquaticus*)

SV: Vattenrall, EN: Water Rail

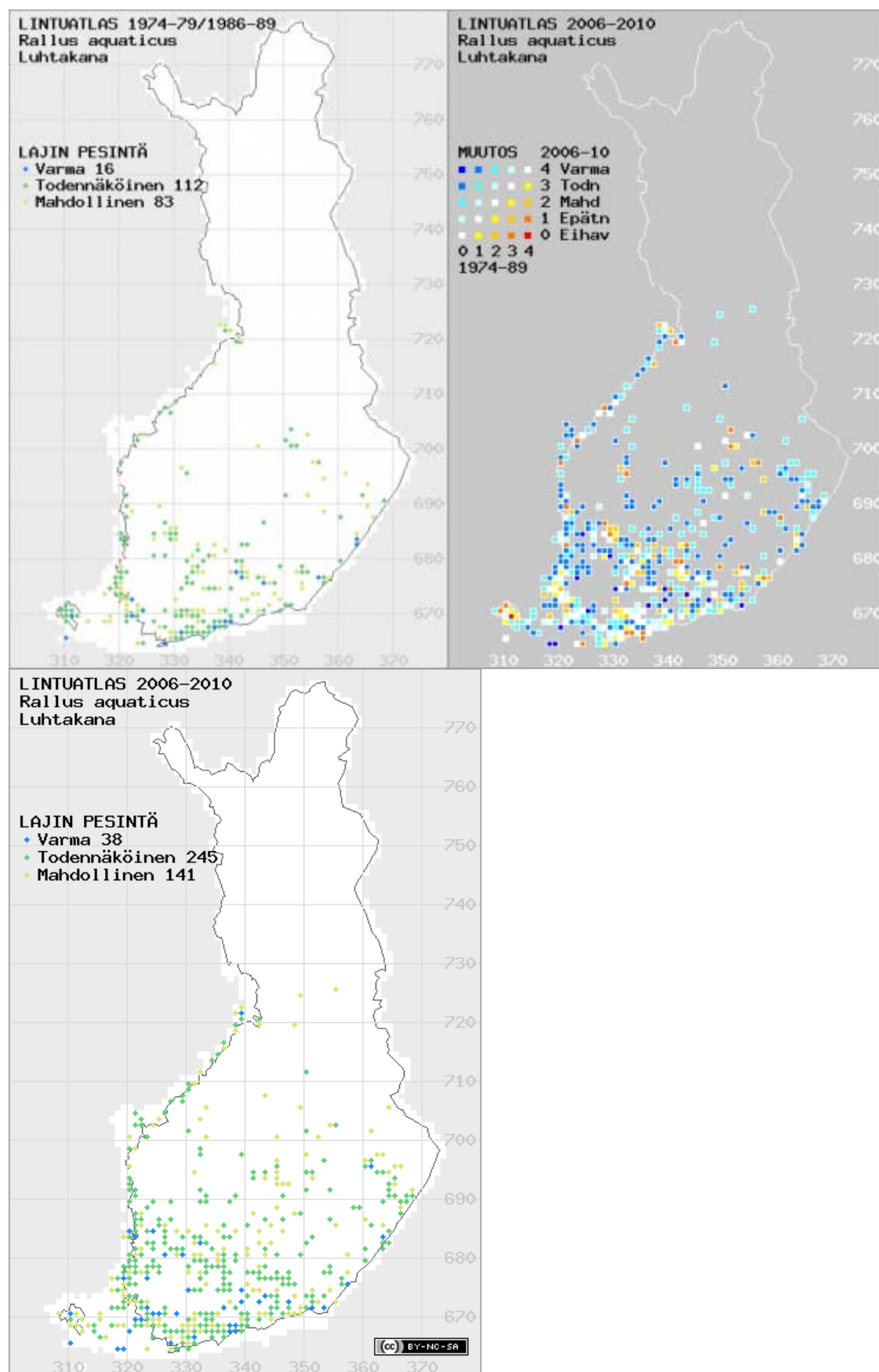
Luhtakana pesii Euroopassa ja Aasiassa. Arviot Euroopan pesimäkannan koosta vaihtelevat, mutta enimmillään se voi olla jopa 360 000 paria. Suomen linnustossa luhtakana on uusi tuttavuus, sillä se levisi meille vasta 1900-luvun aikana ja on edelleen varsin eteläinen laji. Sen tyypillistä elinympäristöä ovat ruovikkoiset järvet ja merenlahdet. Rannikkovyöhykkeellä luhtakana on levinnyt Oulun korkeudelle saakka, mutta sisämaassa levittäytyminen on ollut selvästi hitaampaa. Suomen pesimäkannaksi on arvioitu 500–800 paria, ja vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa laji arvioitiin elinvoimaiseksi.

Kahdessa ensimmäisessä atlaksessa luhtakanasta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja 211 ruudussa. Kolmannessa atlaksessa ruutumäärä tuplaantui 423:een. Muutokartassa sininen värisävy onkin vallitseva. Uusia luhtakanaruutuja näyttää ilmestyneen Etelä-Suomen lisäksi koko länsirannikolle, mutta myös maan keskiosiin. Luhtakana on ilmeisen hyvin sopeutumassa rehevöityneisiin vesistöihimme.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	38	1 %
Todennäköinen	245	6,3 %
Mahdollinen	141	3,6 %
Yhteensä	424	11 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Luhtahuitti (*Porzana porzana*)

SV: Småfläckig sumphöna, EN: Spotted Crane

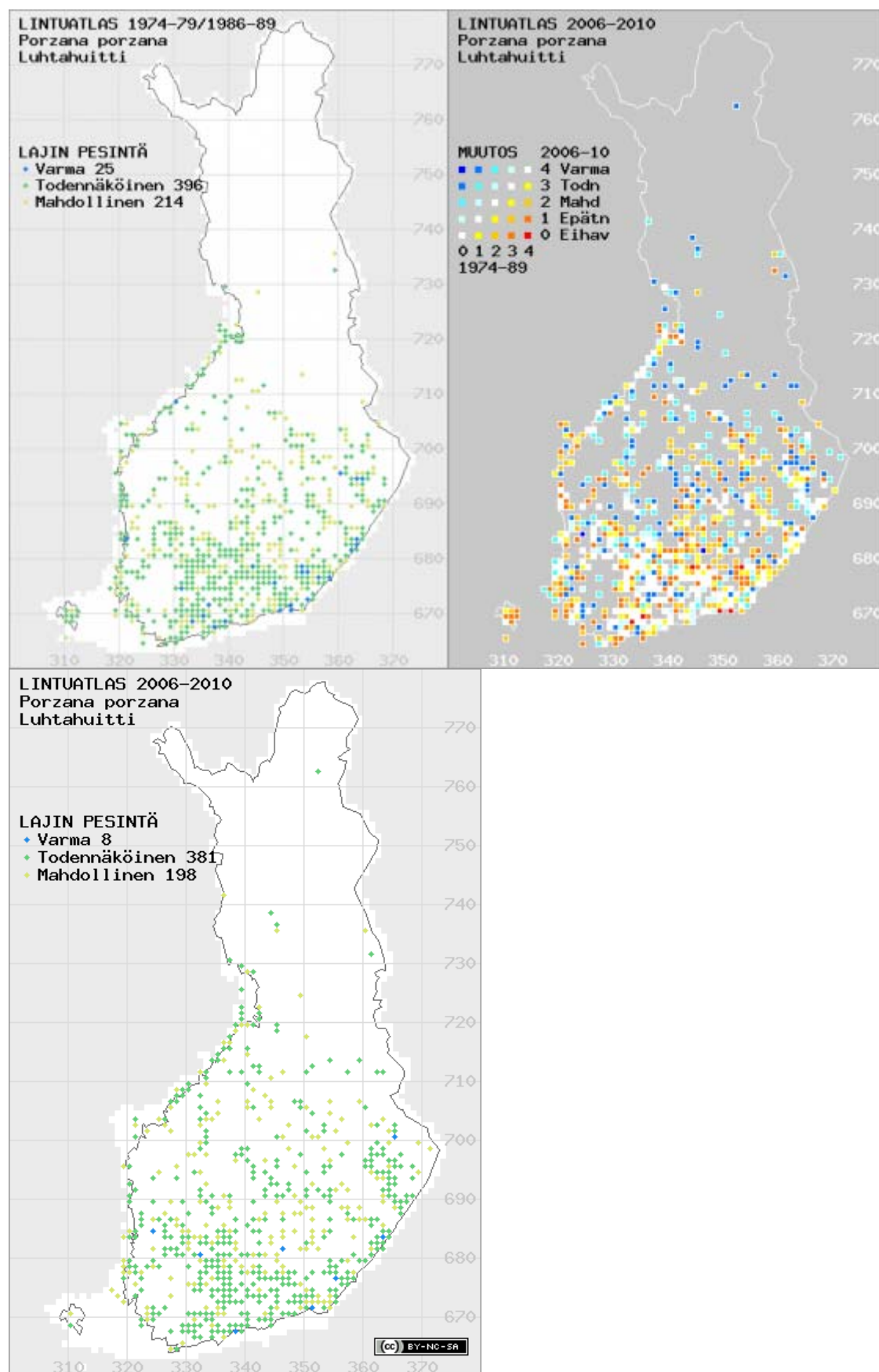
Luhtahuittia tavataan alueella, joka ulottuu Länsi-Euroopasta Keski-Aasiaan. Levinneisyysalue ei kuitenkaan ole aivan yhtenäinen. Luhtahuitin tyypillistä elinympäristöä ovat erilaiset kosteikot, kuten märät rantaluhdat, ruovikot ja osmankäämiköt. Se on viime vuosina taantunut Euroopassa ja syyksi on arveltu juuri lajille sopivien kosteikkojen vähenemistä. Euroopassa arvioidaan pesivän 120 000–260 000 paria, joista Suomen osuus on varsin vaatimaton 500–1 000 paria. Koska laji on taantunut voimakkaasti myös Suomessa, muutettiin sen uhanalaisuusluokitus vuonna 2010 elinvoimaisesta silmälläpidettävään.

Luhtahuitin levinneisyys ulottuu länsirannikolla Perämeren pohjukkaan saakka, mutta itärajan pinnassa vain noin Joensuun korkeudelle asti. Yksittäisiä havaintoja on saatu jopa Pohjois-Lapista. Kahden ensimmäisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa luhtahuitista tehtiin pesintään viittaavia (vähintään mahdollinen pesintä) havaintoja 635 ruudussa, mutta kolmannessa atlaksessa näiden määrä laski 586:een. Luhtahuitin pesä tai poikue on vaikea löytää, minkä vuoksi kolmannessa atlaksessa tuli tietoon vain kahdeksan varmaa pesimäruutua. Luhtahuitin levinneisyysalue Suomessa on pysynyt atlaskartoitusten välillä suhteellisen vakaana, kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä aukkoisuus lienee muutokartan perusteella kasvanut.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	8	0,2 %
Todennäköinen	381	9,9 %
Mahdollinen	198	5,1 %
Yhteensä	587	15,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkuhuitti (*Porzana parva*)

SV: Mindre sumphöna, EN: Little Crane

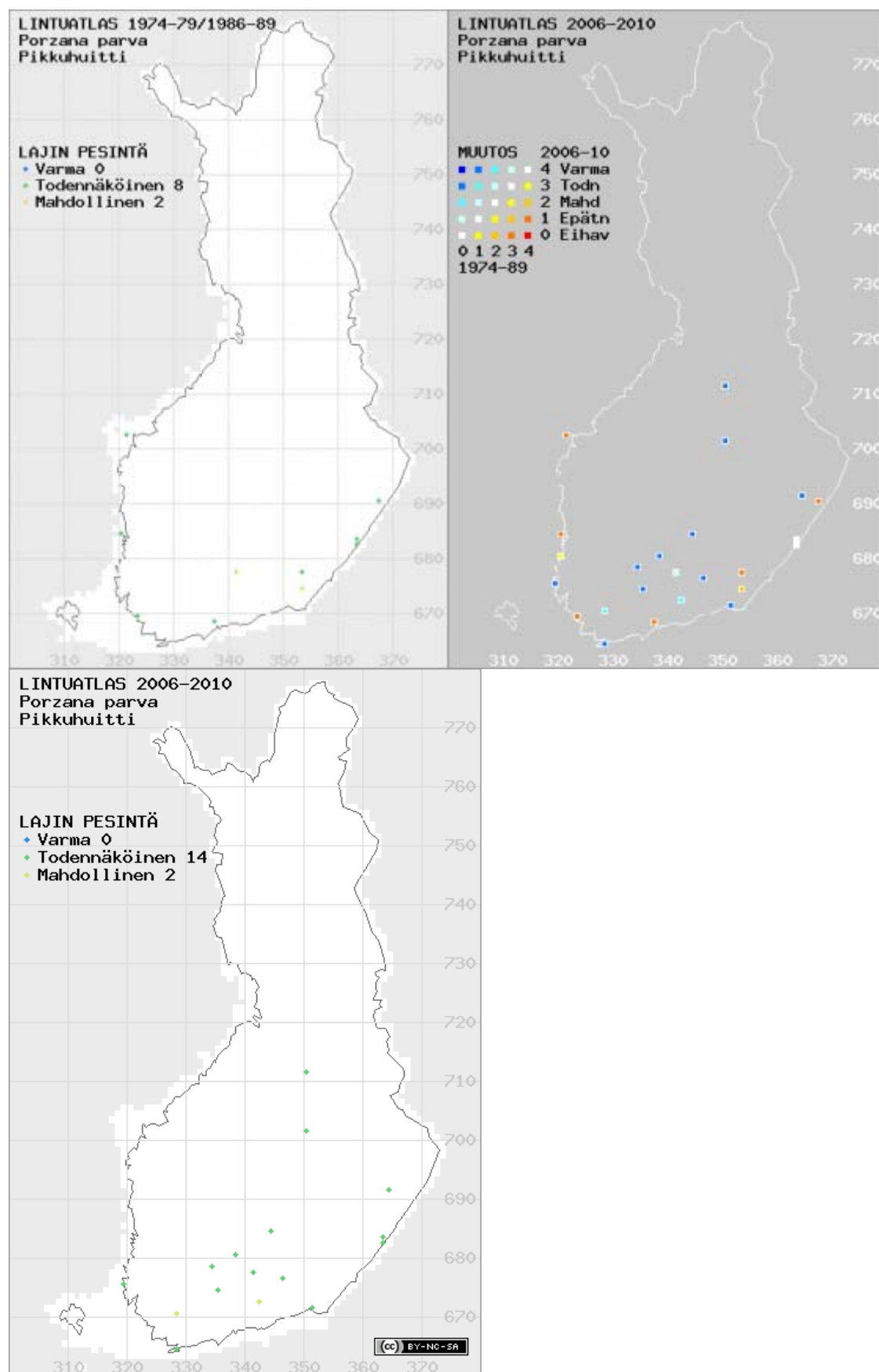
Pikkuhuitin levinneisyysalue ulottuu Itä-Euroopasta Kiinan luoteisosiin. Sitä tavataan siellä täällä myös Länsi-Euroopassa. Suomessa ja muualla Pohjoismaissa se on varsin uusi tulokas, sillä näille alueille se saapui vasta 1900-luvun lopulla. Suomen kannanarvio on nykykäsityksen mukaan 5–10 paria, mutta lienee parempi puhua reviireistä, sillä pesinnän varmistaminen on lajilla hyvin vaikeaa. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa pikkuhuitti luokiteltiin vaarantuneeksi.

Yhdessäkään lintuatlaskartoituksessa Suomessa ei ole todettu varmistettua pikkuhuitin pesintää. Ensimmäisessä atlaksessa 1970-luvulla pesintää pidettiin todennäköisenä kolmessa ruudussa. Toisessa atlaksessa todennäköisiä pesintähavaintoja tehtiin kuudessa ja mahdollisia kahdessa ruudussa. Kolmannessa atlaksessa todennäköisten pesimäruutujen määrä oli kohonnut 14:een, lisäksi pesintää pidettiin mahdollisena kahdessa ruudussa. Suurin osa pikkuhuittiruuduista sijaitsee Rauma–Joensuu -linjan kaakkoispuolella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	14	0,4 %
Mahdollinen	2	0,1 %
Yhteensä	16	0,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Ruisrääkkä (*Crex crex*)

SV: Kornknarr, EN: Corncrake

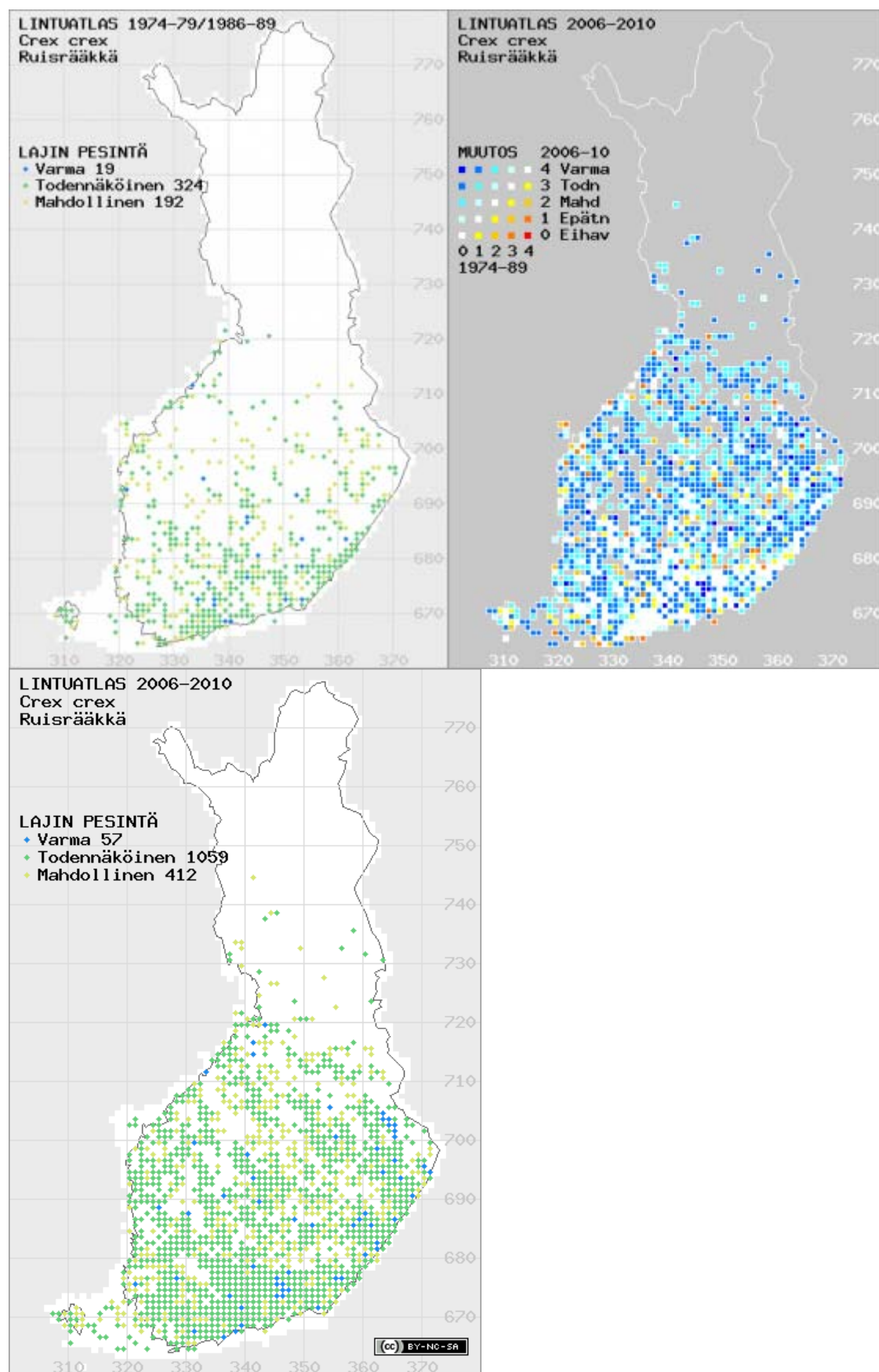
Ruisrääkän levinneisyysalue ulottuu Länsi-Euroopasta Aasian länsiosiin. Eniten ruisrääkkiä on Valko-Venäjällä, Baltian maissa ja Venäjällä, mutta Länsi-Euroopassa niitä tavataan laikuttaisemmin. Suomessa ruisrääkkien reviirimäärä vaihtelee huomattavasti vuosien välillä. Lämpiminä keväinä ja kesinä, etenkin jos kaakkoisvirtaukset vallitsevat, ruisrääkkiä tulee Suomeen enemmän kuin kylminä keväinä. Ruisrääkät talvehtivat Itä-Afrikassa ja saapuvat Suomeen yleensä vasta toukokuun lopulla. 2000-luvun lopulla reviirien määräksi arvioitiin 3 000–7 000. Kanta on viime vuosina hiljalleen kasvanut, mutta yksilömäärät ovat edelleen selvästi pienempiä kuin 1900-luvun alussa. Ruisrääkkä on miltei koko levinneisyysalueellaan kärsinyt maatalouden tehostumisesta, pienpetokannan lisääntymisestä ja metsästyksestä muuttomatkojen varrella. Viime vuosikymmenen runsastumisen vuoksi laji kuitenkin siirrettiin vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa silmälläpidettävien luokasta elinvoimaisiin.

Kahden ensimmäisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa ruisrääkästä tehtiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 535 ruudussa. Kolmannessa atlaksessa havaintoruutujen määrä oli lähes kolminkertainen, 1 523. Muutuskartan vallitseva sininen väri kertoo, että ruisrääkkä on parin viime vuosikymmenen aikana nopeasti levittäytynyt länteen ja pohjoiseen. Nykyinen levinneisyysalueen pohjoisraja ulottuu suunnilleen Oulu–Joensuu -linjalle. Keski- ja Pohjois-Lapin pesimälinnustosta ruisrääkkä ainakin toistaiseksi puuttuu. Ruisrääkän pesinnän varmistaminen on tällä piilottelevalla lajilla hankalaa, ja valtaosa havainnoista kaikissa atlaksissa koskee soivia koiraita.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	57	1,5 %
Todennäköinen	1059	27,4 %
Mahdollinen	412	10,7 %
Yhteensä	1528	39,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Liejukana (*Gallinula chloropus*)

SV: Rörhöna, EN: Moorhen

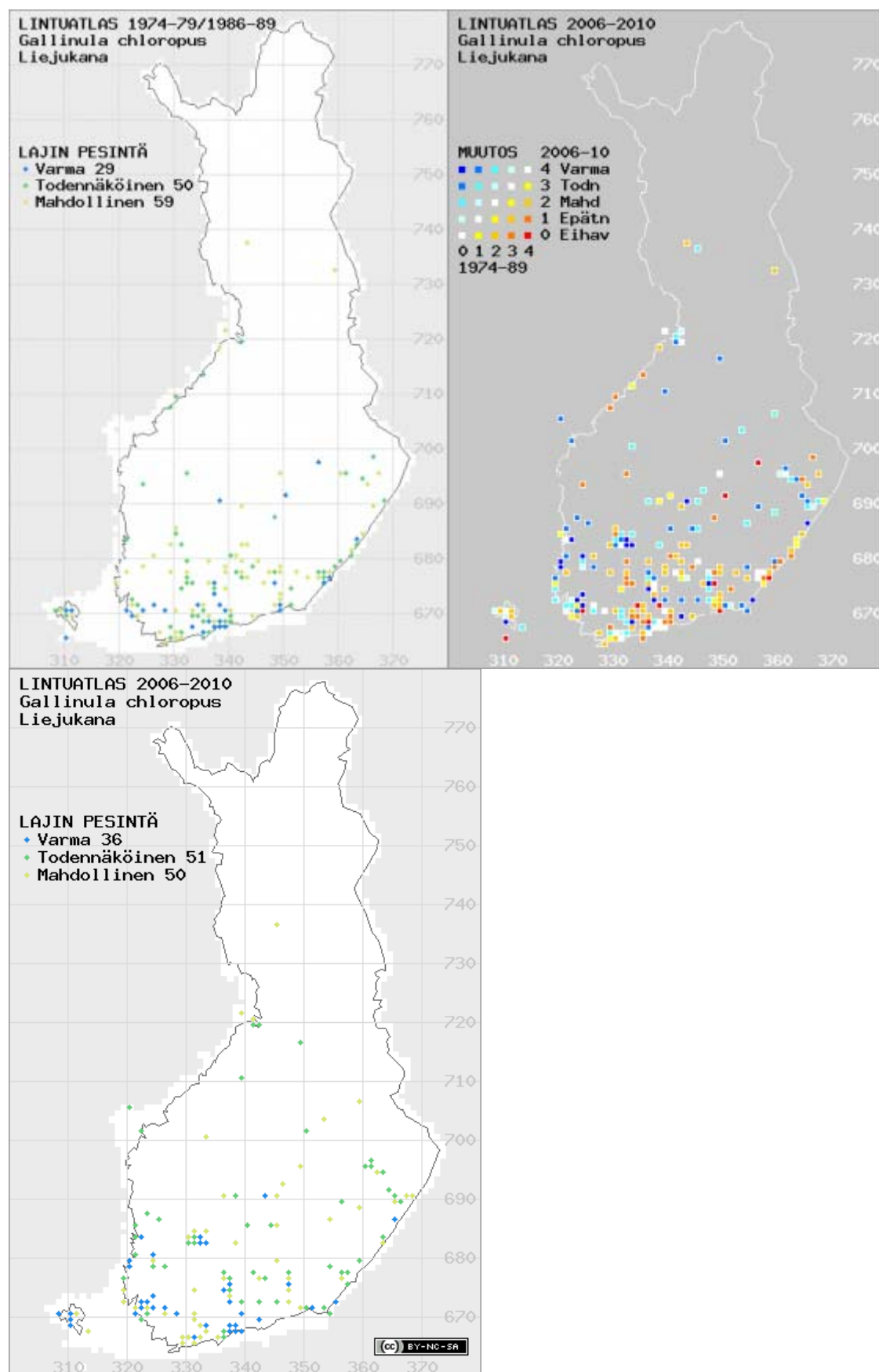
Liejukanaa tavataan kaikkialla muualla paitsi Australiassa ja Etelämantereella. Se on yleinen kaikenlaisilla kosteikoilla ja on sopeutunut hyvin asustelemaan ihmisen muokkaamissa kosteissa ympäristöissä kuten puistoissa, puutarhoissa ja jätevedenpuhdistamoiden läheisyydessä. Suomen linnustossa liejukana on verrattain uusi tuttavuus, sillä ensimmäiset pesinnät tulivat tietoon vasta 1800-luvun lopulla. Tämän jälkeen se hiljalleen yleistyi, mutta taantui 1980-luvulla. Nykyään Suomessa pesii 50–200 paria, mutta pesimäkannan koko voi vaihdella huomattavasti vuosien välillä. Uhanalaistarkastelussa vuonna 2010 liejukana luokiteltiin vaarantuneeksi.

Kahden ensimmäisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa liejukanasta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 138 ruudussa. Kolmannessa atlaksessa päädyttiin melkein samaan tulokseen, sillä potentiaalisia pesimäruutuja havaittiin 134. Liejukan levinneisyydessä ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia kahden ensimmäisen ja kolmannen lintuatlaksen välillä. Muutoskartalla näkyy sekä sini- että punasävyisiä ruutuja, mutta jälkimmäisiä lieenee kuitenkin hieman enemmän, mikä tarkoittaa että lajin katoaminen ruuduilta (tai PV-indeksin lasku) on ollut yleisempää kuin sen ilmaantuminen uusille ruuduille (tai PV-indeksin nousu). Laji vaikuttaa kuitenkin olevan toipumassa 1980-luvun ilmeisesti kylmien talvien aiheuttamasta kannanotkahduksesta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	36	0,9 %
Todennäköinen	51	1,3 %
Mahdollinen	50	1,3 %
Yhteensä	137	3,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Nokikana (*Fulica atra*)

SV: Sothöna, EN: Coot

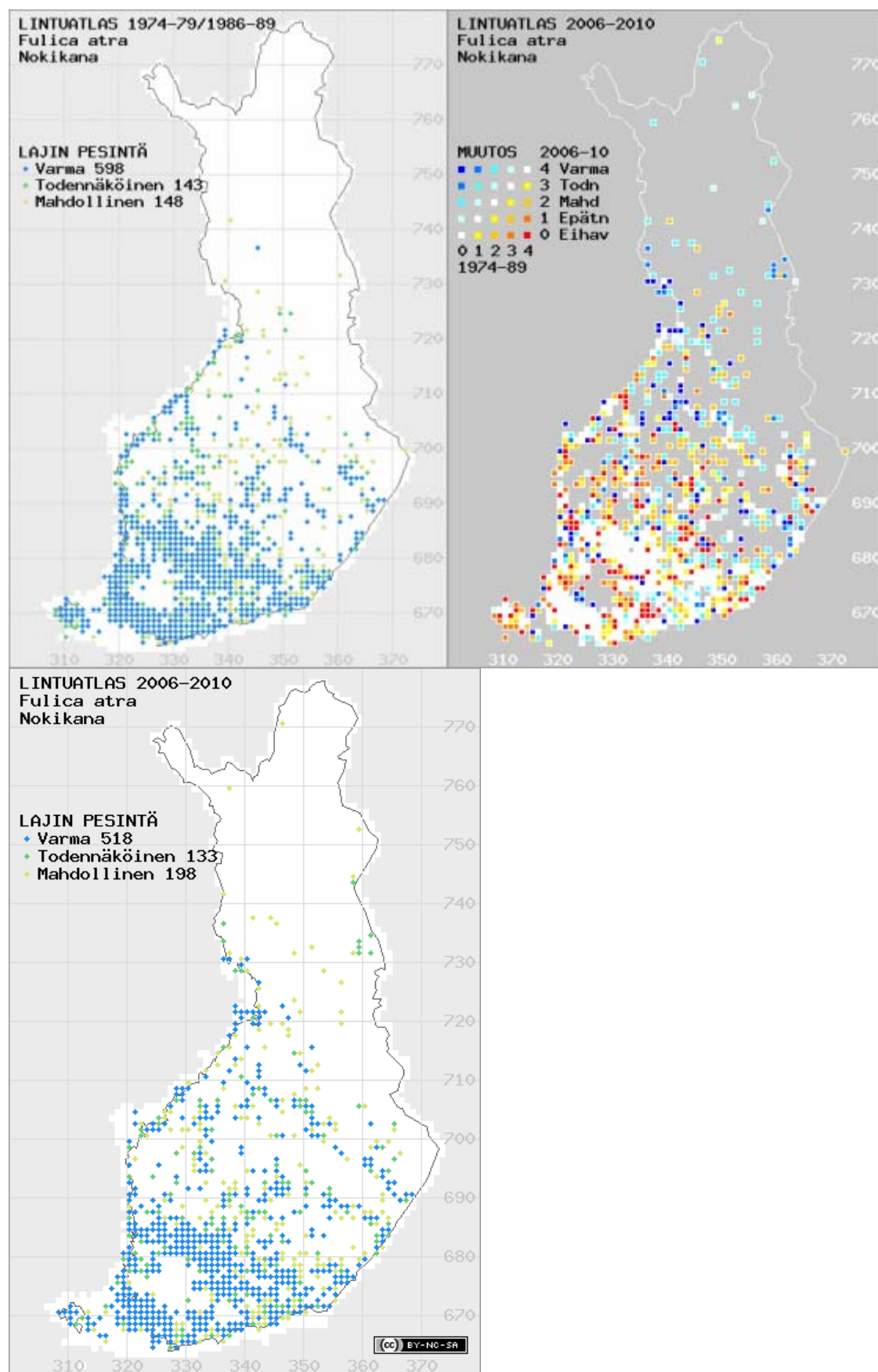
Nokikanan esiintymisalue on laaja. Se jatkuu Länsi-Euroopasta Japaniin saakka, ja nokikanaa tavataan myös Australaasiassa. Suomessa nokikana viihtyy rehevillä lintuvesillä noin Oulun korkeudelle saakka, sisämaassa se käy harvalukaiseksi kuitenkin jo etelämpänä. Suomen pesimäkannaksi arvioitiin 2000-luvun lopussa 5 000–10 000 paria. Nokikanojen määrä saattaa vuosien välillä vaihdella huomattavasti. Suomen kanta lienee ollut huipussaan 1990-luvulla, mutta se on sen jälkeen pienentynyt. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa Suomen nokikanapopulaatio arvioitiin kuitenkin edelleen elinvoimaiseksi.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa sellaisia ruutuja, joissa nokikanasta todettiin vähintään mahdollinen pesintä, oli 889. Kolmannessa atlaksessa tällaisia ruutuja kertyi hieman vähemmän, 848. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä nokikanan levinneisyysalue ei sinänsä ole muuttunut, mutta muutokartan voittopuolisesti punakeltainen sävy viittaa siihen, että monilta ruuduilta laji on joko kokonaan kadonnut tai ainakin sen pesimisvarmuusindeksi on pienentynyt.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	518	13,4 %
Todennäköinen	133	3,4 %
Mahdollinen	198	5,1 %
Yhteensä	849	22 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kurki (*Grus grus*)

SV: Trana, EN: Crane

Kurjen levinneisyysalue kattaa Euroopan ja Länsi-Aasian pohjoisosat. Kurkitutkija Arto Miikkulainen arvioi Suomen kurkikannaksi 2000-luvun alussa vähintään 19 000 paria. Luonnontieteellisen keskusmuseon seuranta-aineistojen mukaan kurkikanta on ollut koko viime vuosikymmenen voimakkaassa kasvussa. Niinpä vuosia 2006–2009 koskeva kannanarvio oli jo 30 000–40 000 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa Suomen kurkipopulaatio arvioitiin elinvoimaiseksi.

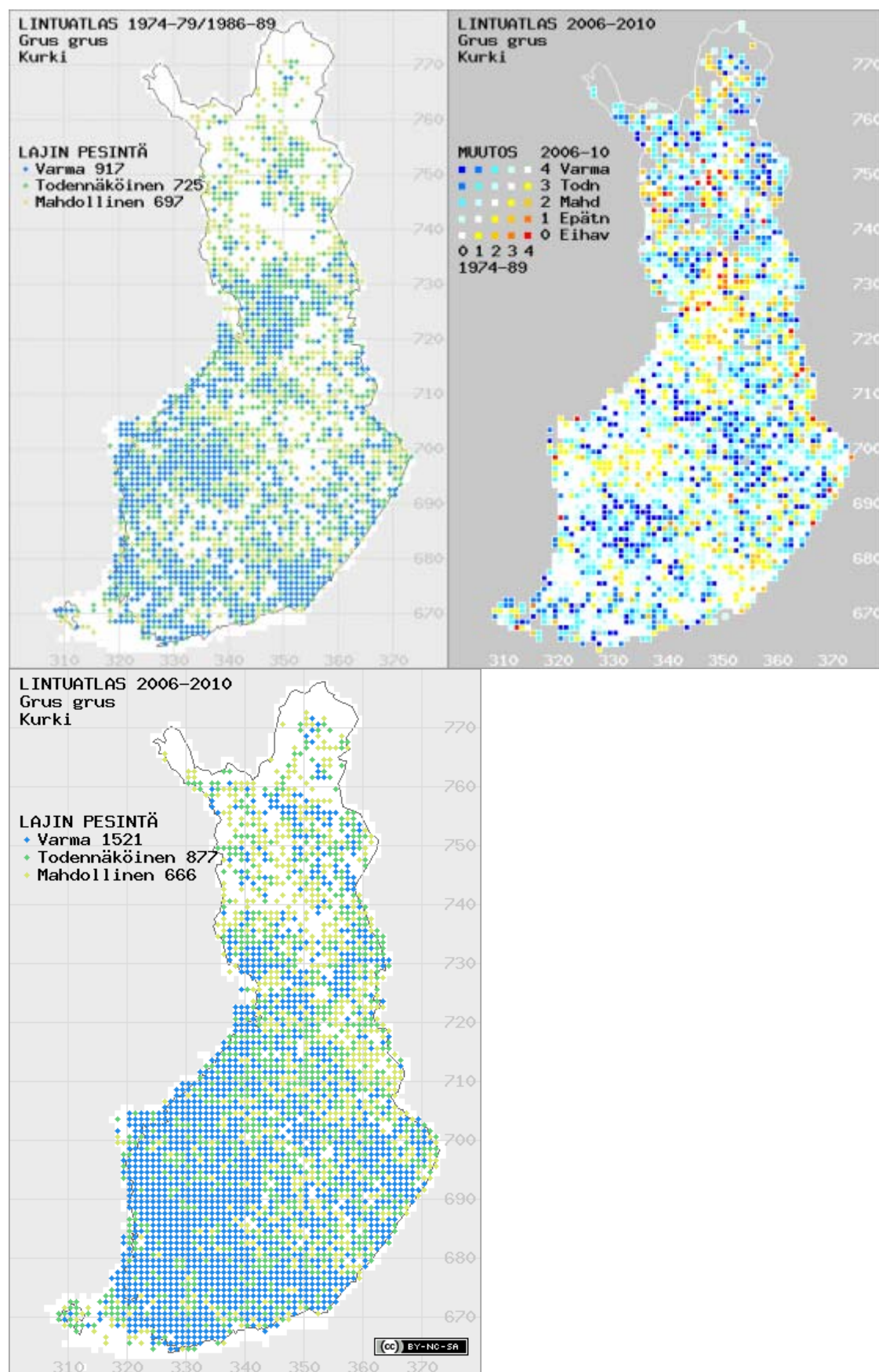
Suomalaiset kurjet talvehtivat Etelä-Euroopassa ja Afrikassa. Keväällä ne palaavat huhtikuussa, varhaisimmat yksilöt jo maaliskuun lopulla. Syysmuutto käynnistyy elokuussa ja on kiivaimmillaan syys–lokakuussa. Suot ja rehevien lintujärvien rantaluhdat ovat kurjen perinteistä pesimäympäristöä. Kannan kasvaessa pesiä on alkanut löytyä monenlaisista pienistä kosteikoista, jopa hakkuuaukeilta.

Kurjen runsastuminen ja levittäytyminen uusille alueille näkyy hyvin atlaskartoilla. Kun ensimmäisen ja toisen atlaksen aikana kurjesta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja 2 339 ruudulla, oli vastaava luku kolmannessa atlaksessa jo 3 061. Varmojen pesimäruutujen määrä kahdessa ensimmäisessä atlaksessa oli 917 ja kolmannessa 1 509, eli niiden määrä on kasvanut yli 60 %. Atlaskartoitusten mukaan kurjella menee hyvin — Oulun eteläpuolelta ei montaa kurjetonta ruutua löydy.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1521	39,4 %
Todennäköinen	877	22,7 %
Mahdollinen	666	17,2 %
Yhteensä	3064	79,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Meriharakka (*Haematopus ostralegus*)

SV: Strandskata, EN: Oystercatcher

Meriharakkaa tavataan pesivänä kaikilla muilla mantereilla paitsi Etelämantereella. Pohjois- ja Länsi-Euroopassa meriharakka on lähinnä rannikkoalueiden asukki, mutta Keski-Aasiassa ja Itä-Euroopassa sisämaalaji. Suomessa meriharakkaa on esiintynyt perinteisesti rannikkoseuduilla, mutta viimeisen noin kymmenen vuoden aikana laji on alkannut levittäytyä sisämaahan, lähinnä suurille järville, joskus myös mm. puhdistamojen lietealtaille. Saaristossa meriharakka suosii puuttomia luotoja, joissa on alavia rantoja ruokailumaastoiksi, mutta se tulee toimeen myös metsäsaarten rantamilla.

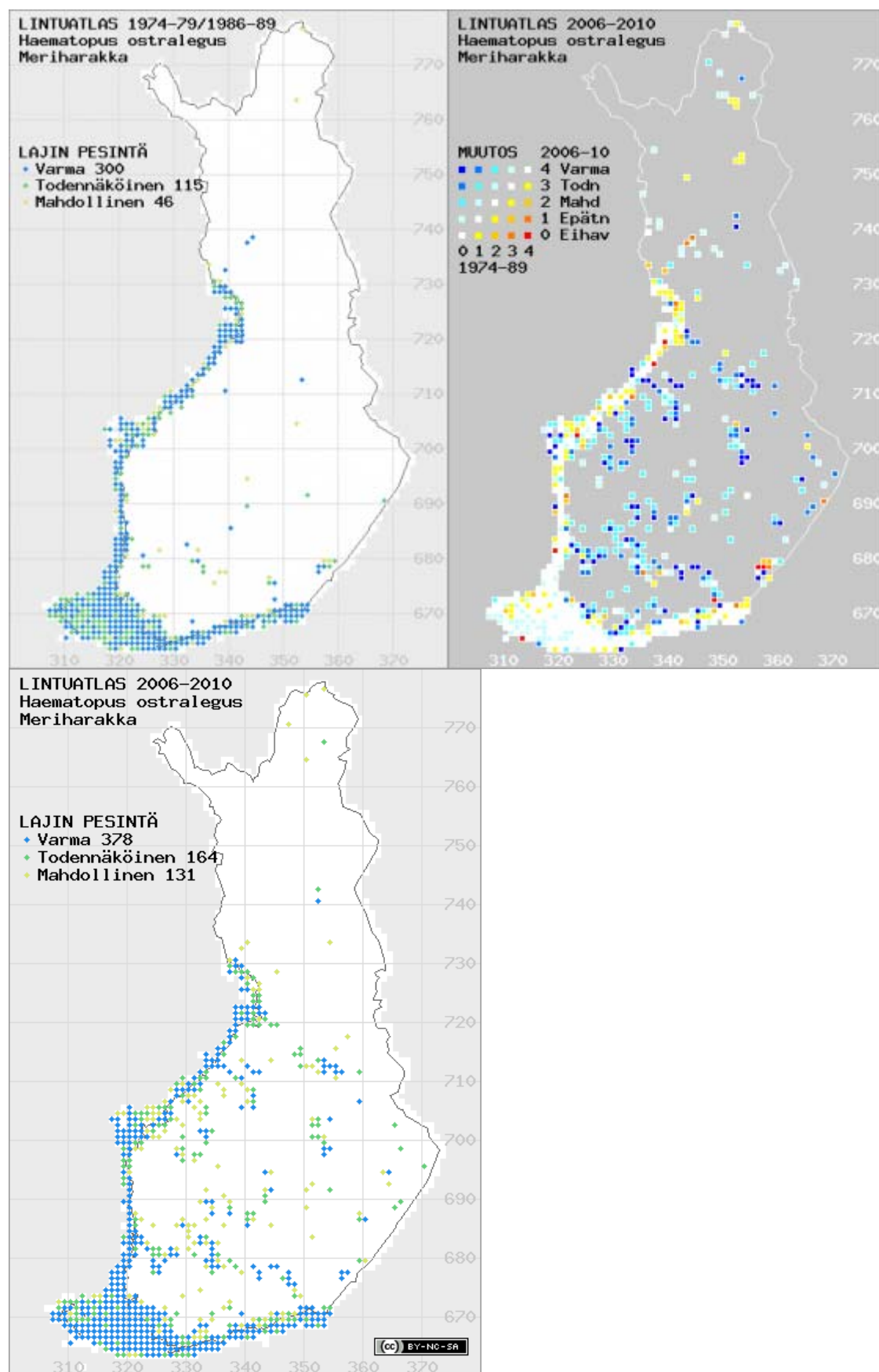
Meriharakan tiedetään runsastuneen Länsi-Euroopassa 1900-luvun jälkimmäisellä puoliskolla, ja myös Suomen kanta runsastui, eritoten 1970- ja 1980-luvuilla ja Suomenlahden alueella. 1950-luvulla maamme meriharakkakannan kooksi arvioitiin vain n. 600 paria, mutta 1980-luvun alussa n. 1 500–1 800 paria, ja 1990-luvun alussa jo n. 3 600 paria. Nykykannan suuruudeksi arvioidaan 3 000–4 000 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa meriharakka luokiteltiin edelleen elinvoimaiseksi.

Atlasaineistojen perusteella meriharakan levinneisyys maamme rannikko- ja merialueilla ei ole merkittävästi muuttunut viimeisen parinkymmenen vuoden aikana. Sisämaapesintöjen määrä on kuitenkin selvästi lisääntynyt. Uusimmassa atlaksessa sisämaasta varmennettiin pesintä lähemmäs 70 atlasruudulla, kun kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa varmojen sisämaapesintöjen ruutumäärä oli n. 15.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	378	9,8 %
Todennäköinen	164	4,2 %
Mahdollinen	131	3,4 %
Yhteensä	673	17,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkutylli (*Charadrius dubius*)

SV: Mindre strandpipare, EN: Little Ringed Plover

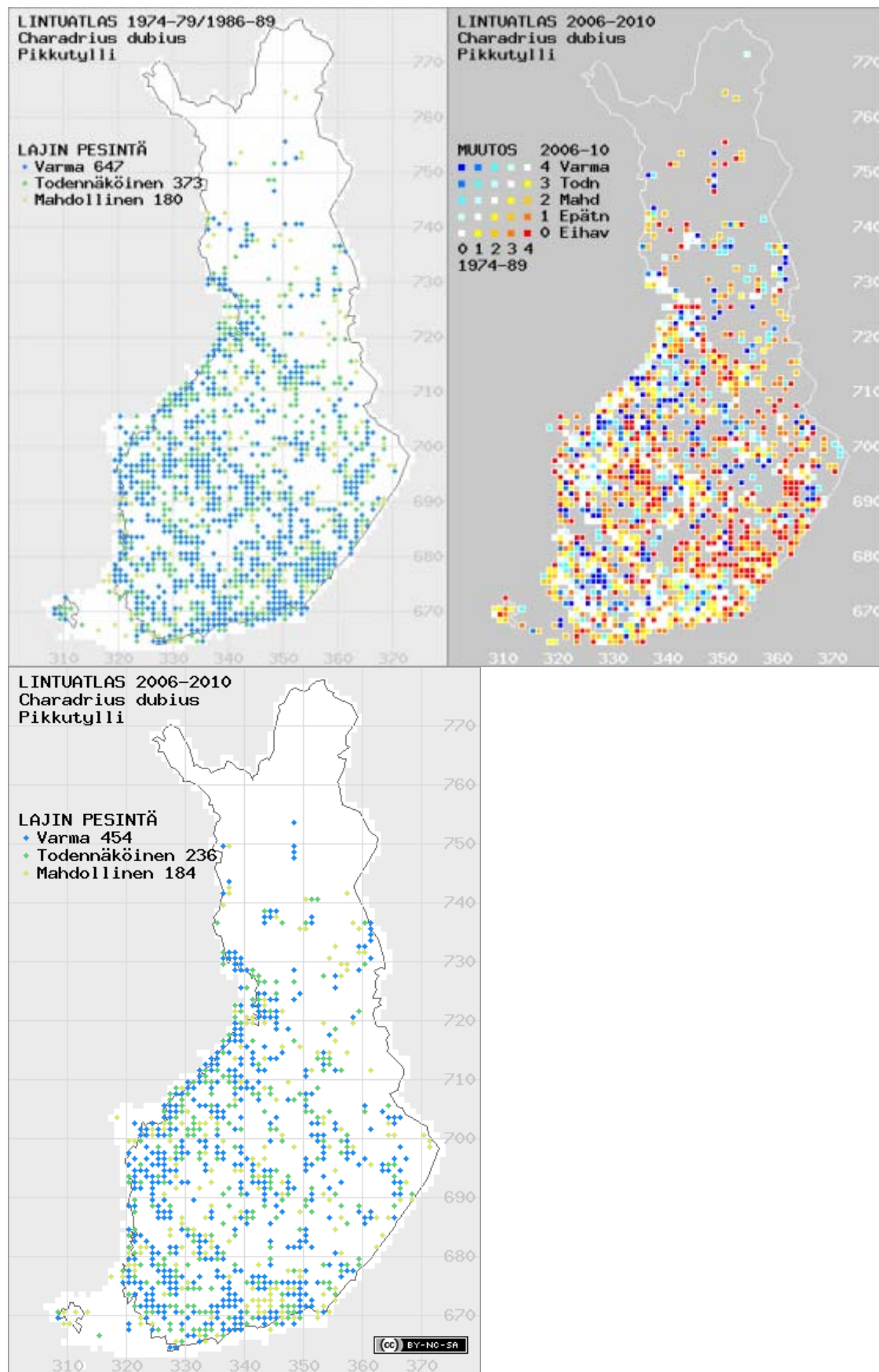
Pikkutylli pesii yleisenä, mutta harvalukuisena, aina Keski-Lapin korkeudelle asti. Tylliin verrattuna pikkutyllin elinympäristö on hyvin erilainen. Siinä missä tylli on etupäässä rannikoiden lintu, pikkutylli on levittäytynyt tasaisesti eri puolille Etelä- ja Keski-Suomea. Se viihtyy erinomaisesti ihmisen muovaamissa ympäristöissä, kuten varastointialueilla, sorakuopilla, kaatopaikoilla ja tehdasalueilla. Suomessa on arvioitu pesivän 4 000–6 000 pikkutylliparia. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa pikkutylli arvioitiin edelleen elinvoimaiseksi.

Kahden ensimmäisen lintuatlaskartoituksen yhdistetyssä aineistossa pikkutyllistä tehtiin pesintään viittaavia (PV-indeksi vähintään 2) havaintoja 1 200 ruudussa. Kolmannessa atlaksessa tällaisten ruutujen määrä oli ainoastaan 871. Muutuskartan punakeltainen väri eri puolilla Etelä- ja Keski-Suomessa antaa aiheen olettaa, että laji olisi kadonnut tai ainakin harvinaistunut näillä alueilla. Näin voi ollakin, sillä luultavasti monet pikkutyllien suosimat sorakuopat ovat muuttuneet sille asuinkelvottomiksi maisemoinnin ja umpeenkasvun myötä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	454	11,7 %
Todennäköinen	236	6,1 %
Mahdollinen	184	4,8 %
Yhteensä	874	22,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tylli (*Charadrius hiaticula*)

SV: Större strandpipare, EN: Ringed Plover

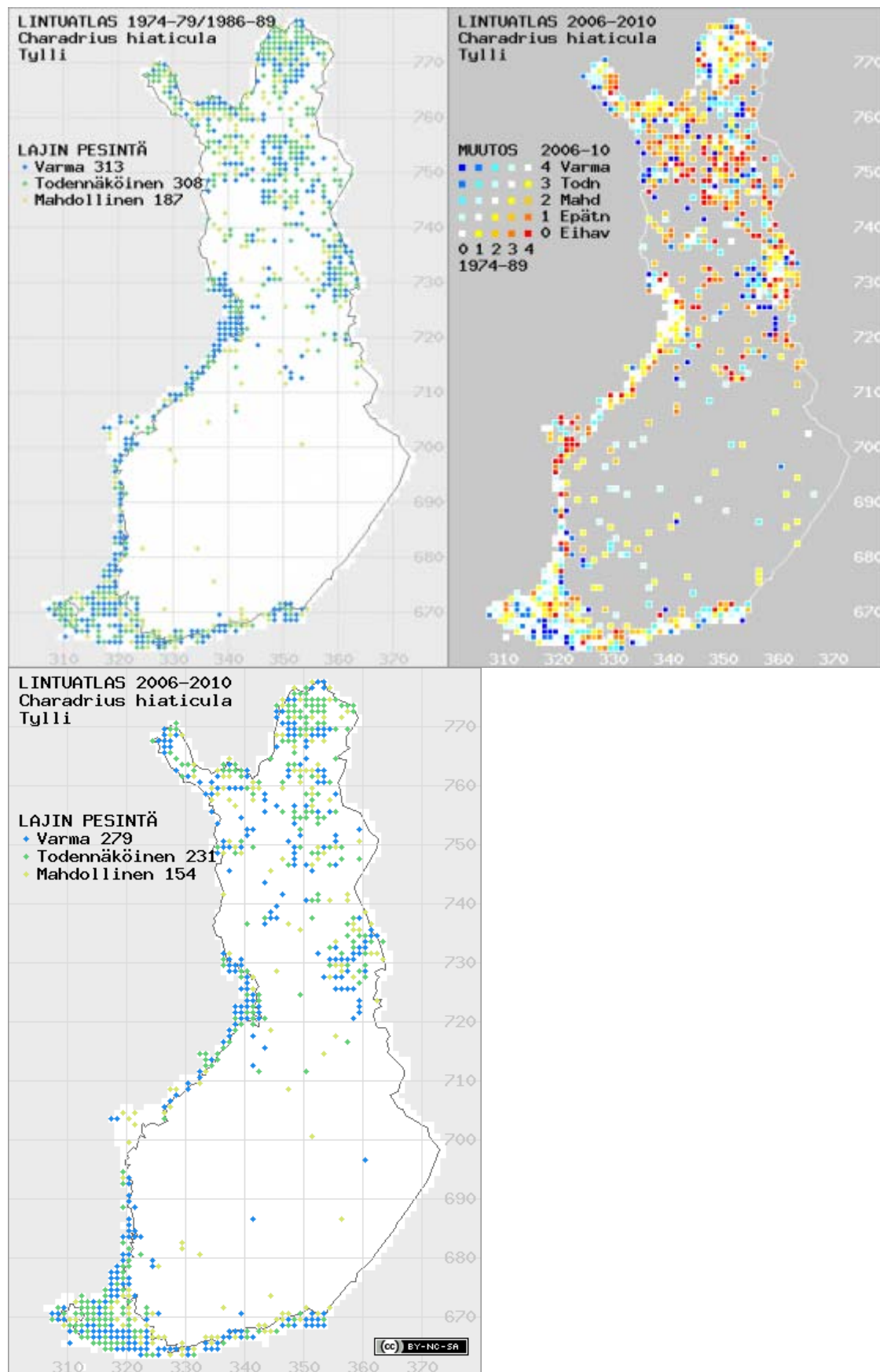
Tylli pesii Pohjois-Euraasiassa, Islannissa, Grönlannissa ja Luoteis-Kanadassa. Suomessa se asustaa koko rannikkoalueella ja sisämaassa Kainuun korkeudelta pohjoiseen. Rannikkoalueella tylli pesii avoimilla tai paljailla rannoilla ja tulvaniityillä, Lapissa myös palsasoilla. Maamme pesimäkannaksi on arvioitu 3 000–6 000 paria. Lajin on arveltu taantuneen Suomessa viime vuosikymmeninä, mutta muualla Euroopassa sen kanta on ilmeisesti pysynyt vakaana. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa tyllin luokitus muutettiin elinvoimaisesta silmälläpidettävään.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen aikana tyllistä tehtiin vähintään mahdolliseen pesintään viittaavia havaintoja 808 ruudusta. Kolmannessa atlaksessa tällaisten ruutujen määrä putosi 661:een. Muutostarkastusta näkyy, että monilta ruuduilta tylli on joko kokonaan kadonnut tai ainakin sen pesimisvarmuusluokka on laskenut edellisiin atlaskausiin verrattuna. Voimakkainta väheneminen on ollut Merenkurkussa ja Keski-Lapissa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	279	7,2 %
Todennäköinen	231	6 %
Mahdollinen	154	4 %
Yhteensä	664	17,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Keräkurmitsa (*Charadrius morinellus*)

SV: Fjällpipare, EN: Dotterel

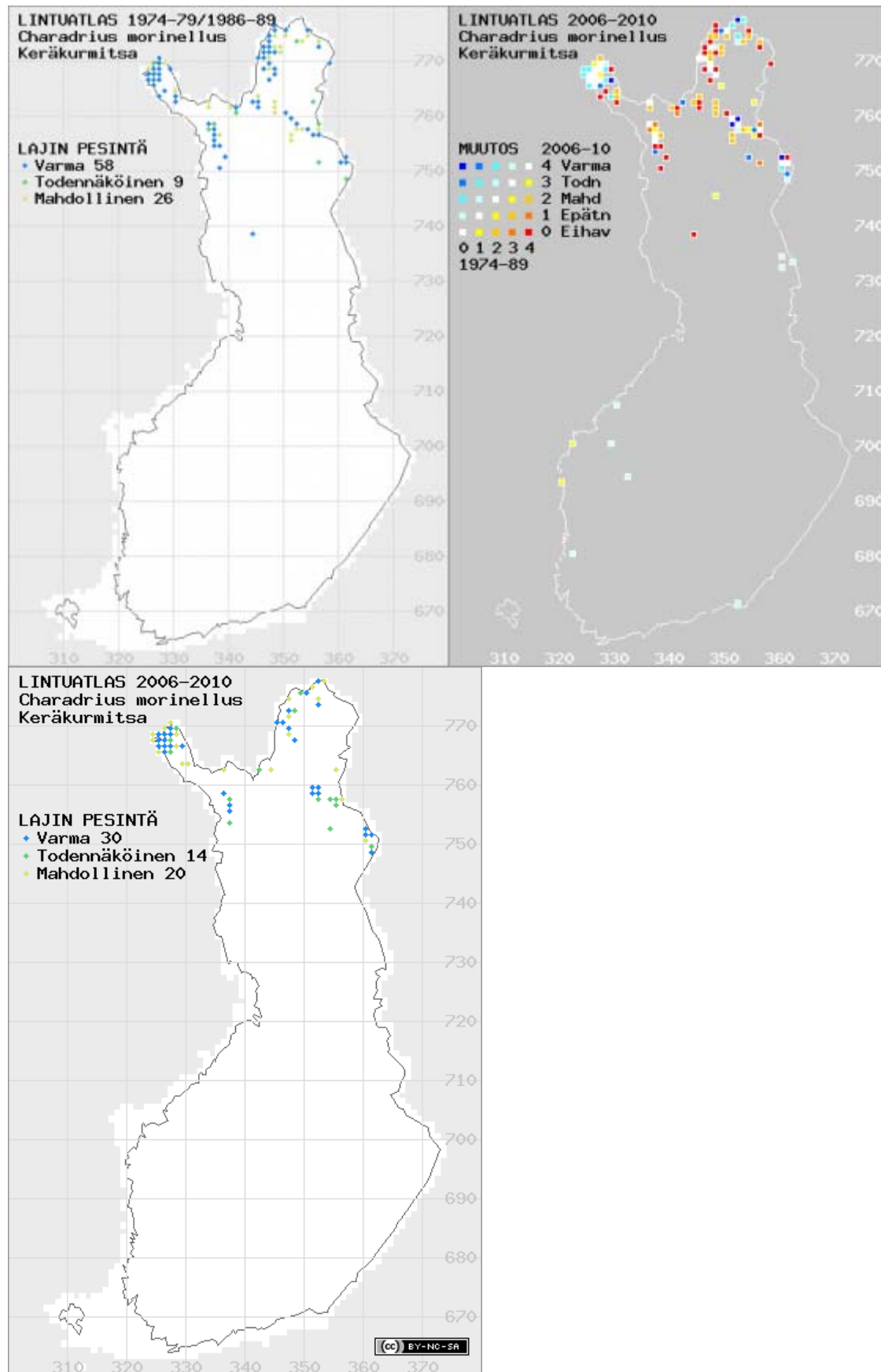
Keräkurmitsa pesii tunturialueella Pohjois-Norjasta Siperiaan. Sitä tavataan myös vuoristoalueilla mm. Alpeilla ja Skotlannissa. Euroopan pesimäkannan kooksi on arvioitu alle 42 000 paria. Suomessa keräkurmitsan pesimäalueet sijaitsevat Tunturi-Lapissa. Kanta on runsain Enontekiön, Utsjoen ja Sallan alueilla. Kokonaiskannaksi on arvioitu 1 500–3 000 paria. Keräkurmitsa luokiteltiin vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa silmälläpidettävien lajien joukkoon.

Kolmannen atlaksen aikana pesintä varmistettiin 30 ruudussa, minkä lisäksi pesintä oli todennäköinen tai mahdollinen 34 ruudussa. Kahden ensimmäisen atlaksen aikana pesintään viittaavia havaintoja tehtiin 93 ruudussa, joista 58:ssa varmistettiin pesintä. Kolmannen atlaksen tulosten perusteella laji näyttää hävinneen monilta perinteisiltä asuinalueiltaan.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	30	0,8 %
Todennäköinen	14	0,4 %
Mahdollinen	20	0,5 %
Yhteensä	64	1,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kapustarinta (*Pluvialis apricaria*)

SV: Ljungpipare, EN: Golden Plover

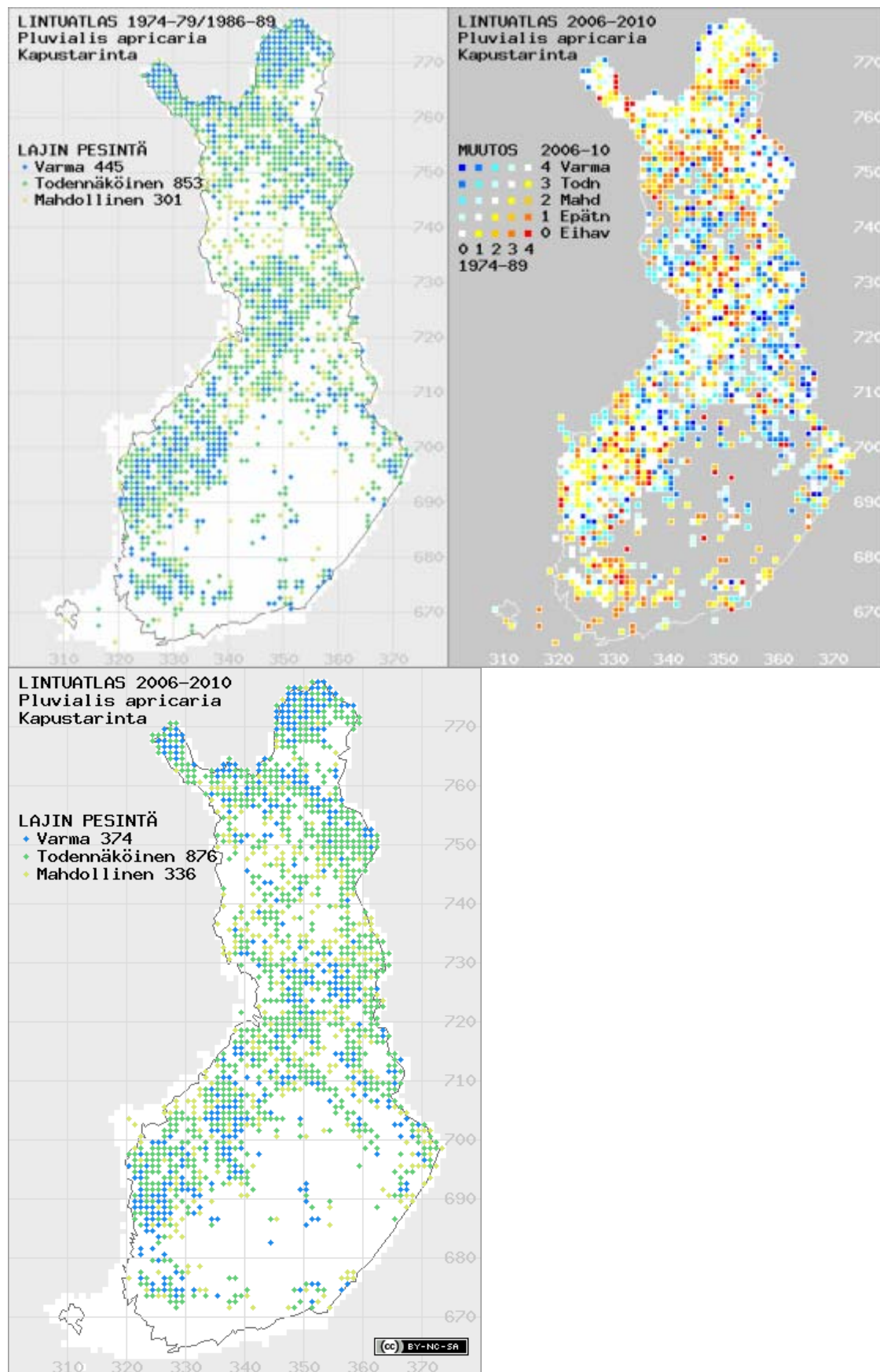
Kapustarinta pesii Pohjois-Euroopassa ja -Venäjällä sekä Grönlannissa ja Länsi-Aasian pohjoisosissa. Euroopassa arvioidaan pesivän yli 460 000 paria. Kapustarinta on Lapin tunturinummiin tyypillinen. Etelässä se on yleisin Satakunnan ja Pohjanmaan avosoilla. Muuttoaikaan, etenkin keväisin, kapustarintoja nähdään suurina parvina myös pelloilla. Suomen parimääräksi on arvioitu 50 000–80 000, ja kanta on mitä ilmeisimmin lievässä laskussa. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa kapustarinta luokiteltiin kuitenkin elinvoimaisten lajien joukkoon.

Kapustarinnan levinneisyydessä ei ole tapahtunut suuria muutoksia atlaskartoitusten välillä. Ensimmäisen atlaksen aikana varma tai todennäköinen pesintä todettiin 861 ruudussa, toisessa atlaksessa vastaavasti 942 ruudussa ja kolmannen atlaksen tulos oli jo 1 247 varmaa tai todennäköistä pesimäruutua. Etelä-Suomen sisämaassa on edelleen suhteellisen laaja ja melko yhtenäinen alue, jolla lajia ei pesivänä tavata lainkaan, mikä johtunee siitä että tällä alueella ei ole sille sopivaa pesimisympäristöä. Lounais-Suomessa kapustarinta näyttää hävinneen monilta ruuduilta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	374	9,7 %
Todennäköinen	876	22,7 %
Mahdollinen	336	8,7 %
Yhteensä	1586	41 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Töyhtöhyppä (*Vanellus vanellus*)

SV: Tofsvipa, EN: Lapwing

Töyhtöhyypän levinneisyys ulottuu Länsi-Euroopasta pitkälle itään Aasiaan. Suomessa lajin levinneisyys keskittyy maan eteläpuolikkaaseen, mutta myös Etelä-Lapista hyyppiä löytää. Lajin alkuperäistä pesimäympäristöä ovat avosuot ja kosteat niityt, mutta maatalousympäristöissä se on sopeutunut elämään monenlaisilla pelloilla. Heinä- ja nurmipellot sekä laitumet ovat tärkeitä ruokailuympäristöjä. Liian kuivilla ja pienillä peltoaukeilla töyhtöhyppä ei viihdy. Töyhtöhyypille on tunnusomaista, että ne usein pesivät löyhissä ryhmittymissä.

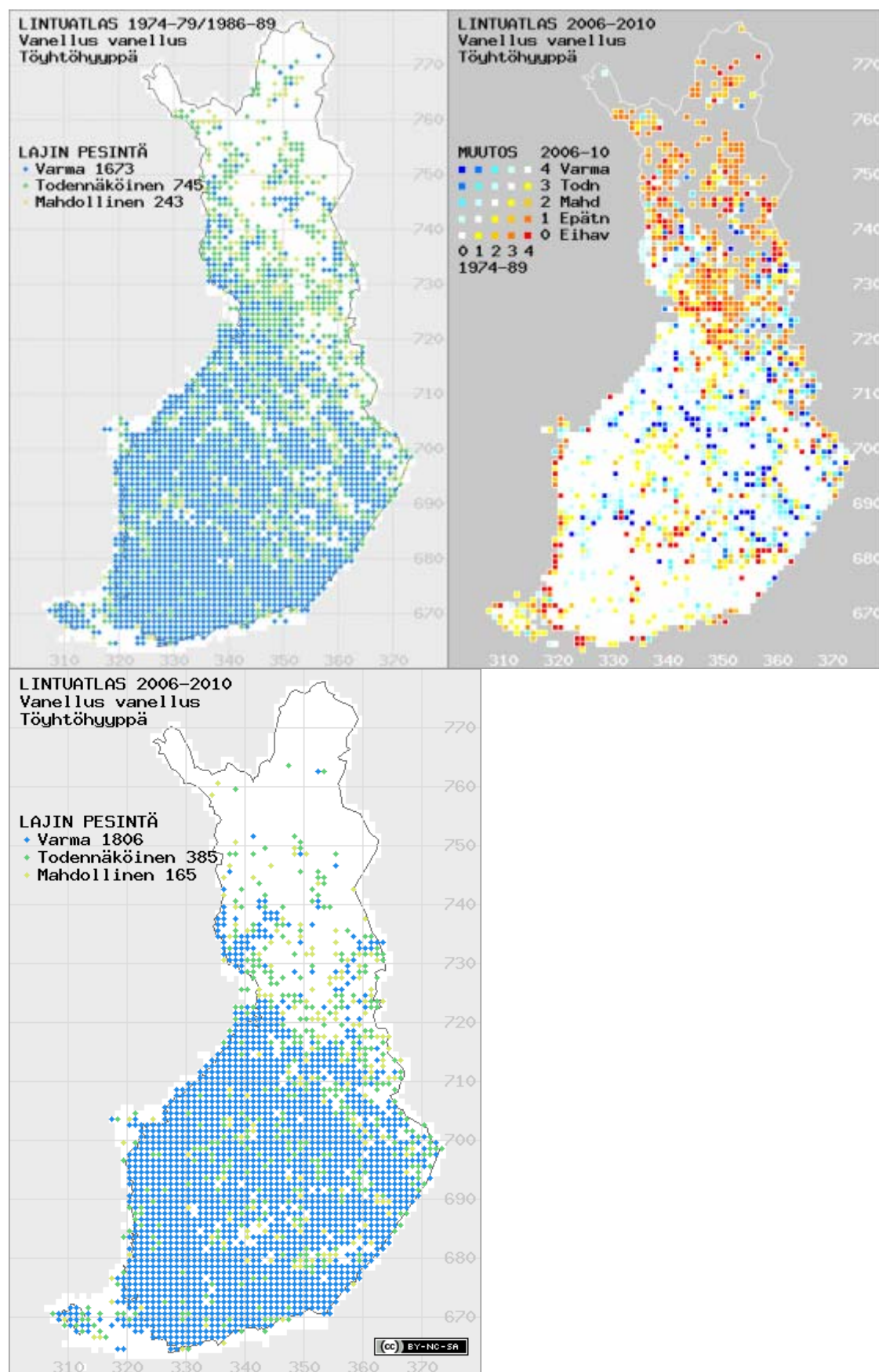
Töyhtöhyypän levittäytyminen kohti pohjoista alkoi Keski-Euroopasta 1800-luvun loppupuolella, ja 1900-alkuun mennessä laji oli vakiintunut pesimälajiksi Lounais-Suomeen. Seuraavien vuosikymmenten aikana töyhtöhyppä runsastui ja levittäytyi pohjoisemmaksi, ja 1940- ja 1950-luvuilla pesimäkannan kooksi arvioitiin n. 15 000 paria. 1960- ja 1970-lukujen aikana levinneisyysalue edelleen laajeni, ja kanta kasvoi erityisesti Pohjois-Suomessa. 1980-luvulla eteläisen Suomen hyppäkannat alkoivat kuitenkin taantua sekä rantaniityillä että peltoympäristössä. Rantaniityillä väheneminen liittyi kasvillisuuden umpeenkasvamiseen laidunnuksen vähennyttyä, ja myös pelloilla taantuma kytkeytyy karjan vähenemiseen. Tehomaatalouden yksipuolituessa 1950- ja 1960-luvulta lähtien viljan viljely (eritoten kevätkylvöiset viljat) lisääntyi, ja suuri osa tiloista luopui karjasta. Tämän seurauksena laidunten sekä heinä- ja nurmipeltojen ala vähentyi voimakkaasti, ja sen on osoitettu heikentäneen töyhtöhyypän pesimämenestystä poikasten heikentyneen ravinnonsaannin kautta. Soilla töyhtöhyppä ei ilmeisimmin taantunut samalla lailla kuin pelloilla ja rantaniityillä. 2000-luvun aikana maamme töyhtöhyppäkanta on ilahduttavasti jälleen alkanut runsastua, jonka johdosta linja- ja pistelaskentojen pitkäaikaistrendi osoittaa kannan pysyneen vakaana, vaikka 1970-luvun huippuvuosien tasolla ei vielä takaisin ollakaan. Etelä-Suomessa tehdyt peltolintujen kartoituslaskennat paljastavat viimeisimpien vuosien noususuuntauksen. Nykyinen kannankoko sijoittuu ilmeisesti n. 70 000 ja 120 000 parin välille.

1970-luvulla, jolloin hyppäkanta oli vahvempi kuin nykyään, laji esiintyi noin 61 %:ssa kaikista atlasruuduista. Myös uusimmassa atlaksessa n. 61 % ruuduista oli asutettuja, mutta on huomionarvoista, että nyt kartoitustehokkuus oli huomattavasti parempi kuin atlaksessa 1974–1979. Verrattaessa kahden edellisen yhdistetyn atlaksen karttaa uusimman atlaksen karttaan, havaitaan, että laji on kadonnut laajoilta alueilta Oulun pohjoispuolisesta osasta maata.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1806	46,7 %
Todennäköinen	385	10 %
Mahdollinen	165	4,3 %
Yhteensä	2356	61 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkusirri (*Calidris minuta*)

SV: Småsnäppa, EN: Little Stint

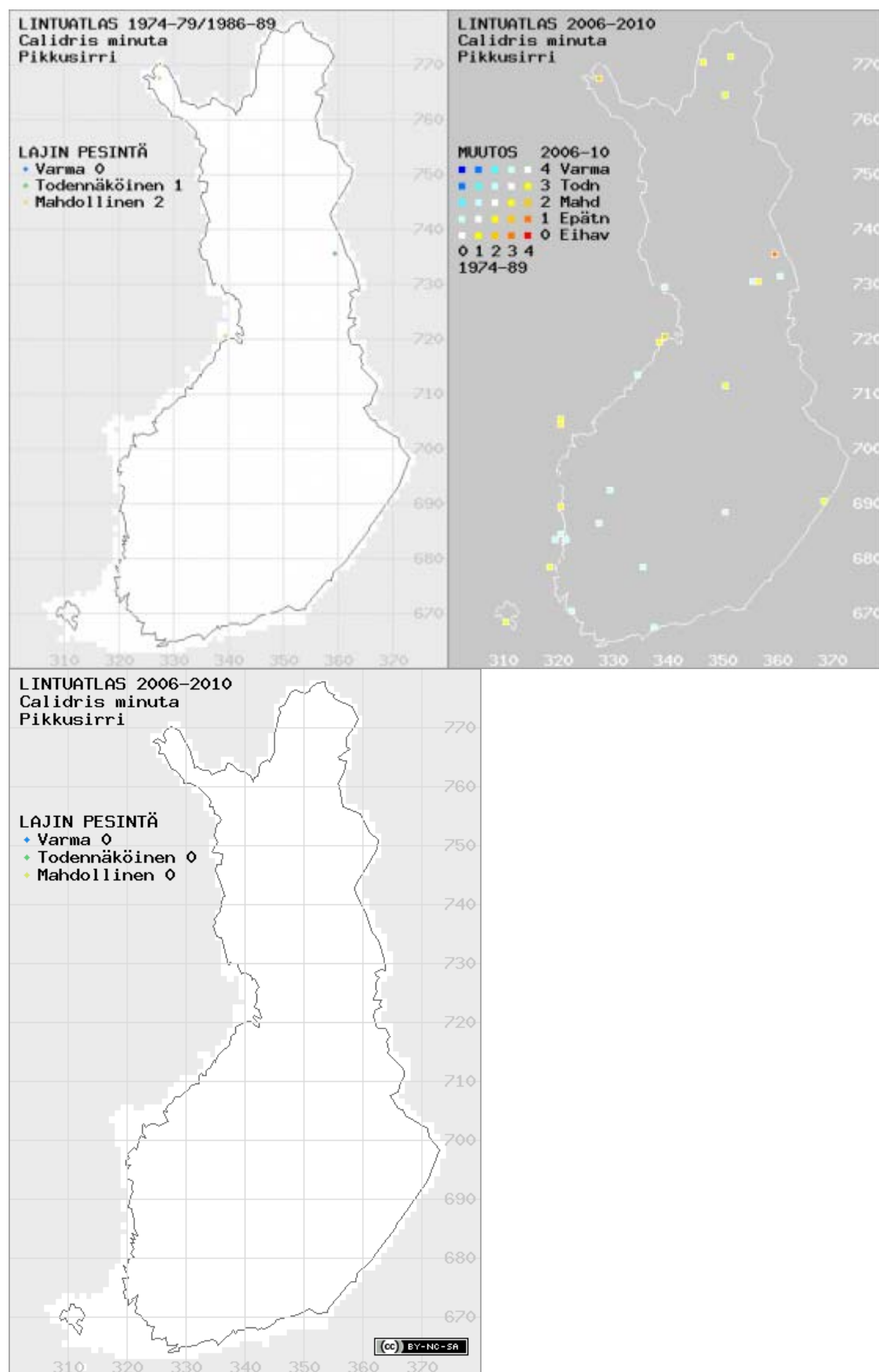
Pikkusirri pesii runsaslukuisena arktisella tundralla Pohjois-Norjasta aina Koillis-Siperiaan saakka. Se ei todennäköisesti kuulu Suomen säännölliseen pesimälinnustoon, vaikka sen tiedetään pesineen mm. Inarissa. Pikkusirrin esiintyminen Lapissa tunnetaan kuitenkin puutteellisesti. Pesimäkanta lienee kuitenkin vain 0–5 paria.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa pikkusirri havaittiin kolmessa atlasruudussa. Kolmannessa atlaksessa siitä ei tehty lainkaan pesintään viittaavia havaintoja.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	0	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapinsirri (*Calidris temminckii*)

SV: Mosnäppa, EN: Temminck's Stint

Lapinsirrin Jäämeren rantoja myötäilevä pesimäalue ulottuu Ruijasta Beringinsalmelle saakka. Suomen pesimäkannan kooksi on arvioitu 1 000–2 000 paria. Kannan pääosa pesii Lapissa, lähinnä Enontekiön ja Utsjoen alueella, mutta Perämerellä elää erillinen pieni populaatio. Perämeren populaatio on voimakkaasti vähentynyt viime vuosina ja se luokiteltiin vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa erittäin uhanalaiseksi. Koko maan tasolla laji luokiteltiin vaarantuneeksi.

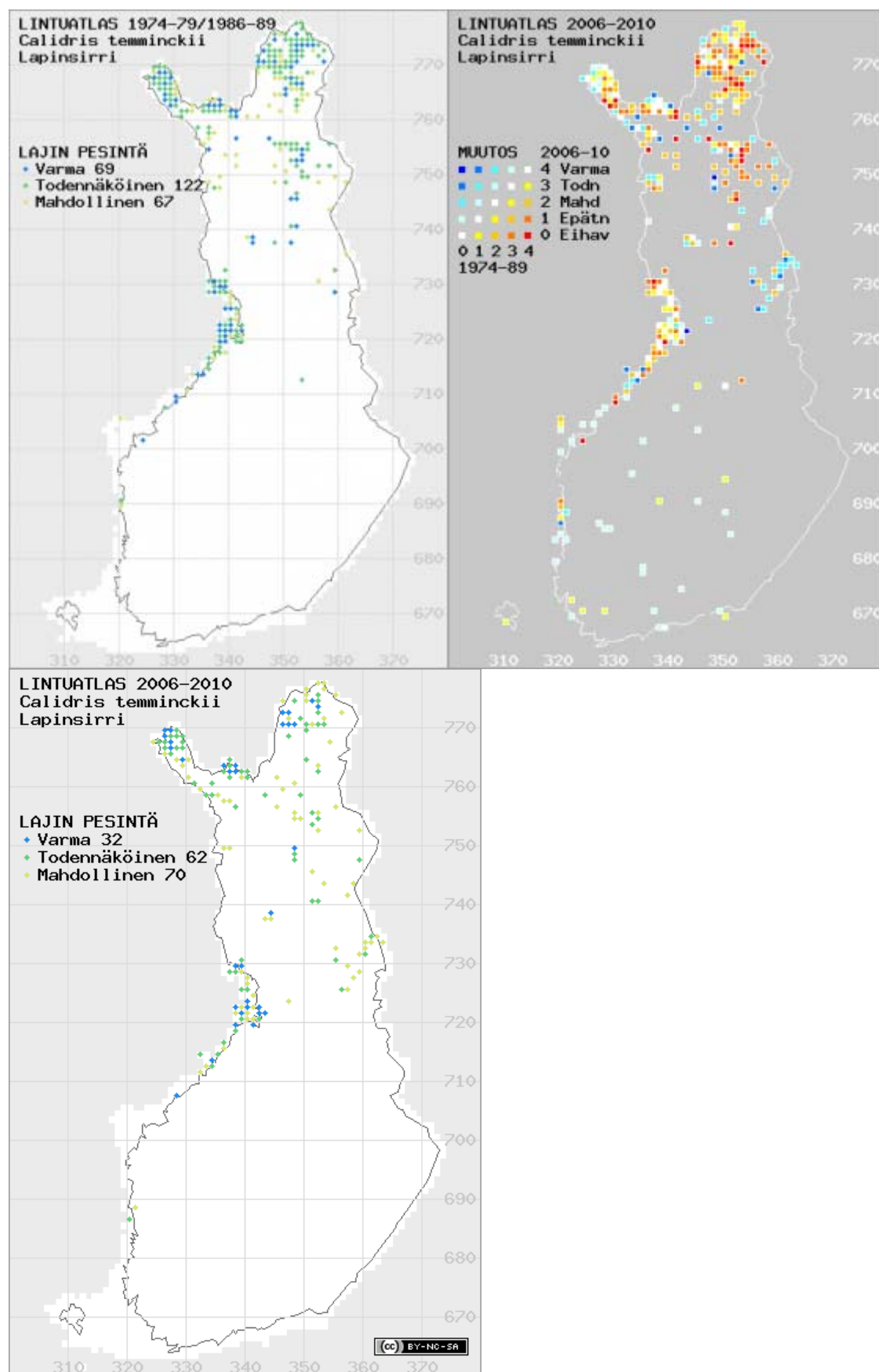
Ensimmäisen ja toisen atlaskartoituksen aikana lapinsirristä saatiin pesintään viittaavia havaintoja (PV-indeksi vähintään 2) 258 ruudusta. Kolmannen atlaksen aikana tällaisia ruutuja oli vain 163.

Lapinsirrin taantuminen näkyy hyvin myös muutoskartalla: punaisen ja keltaisen sävyt ovat vallitsevia sekä Perämerellä että Pohjois-Lapissa. Monista ruuduista laji on siis joko kokonaan kadonnut tai ainakin sen pesimisvarmuusindeksi on laskenut.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	32	0,8 %
Todennäköinen	62	1,6 %
Mahdollinen	70	1,8 %
Yhteensä	164	4,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Merisirri (*Calidris maritima*)

SV: Skärsnäppa, EN: Purple Sandpiper

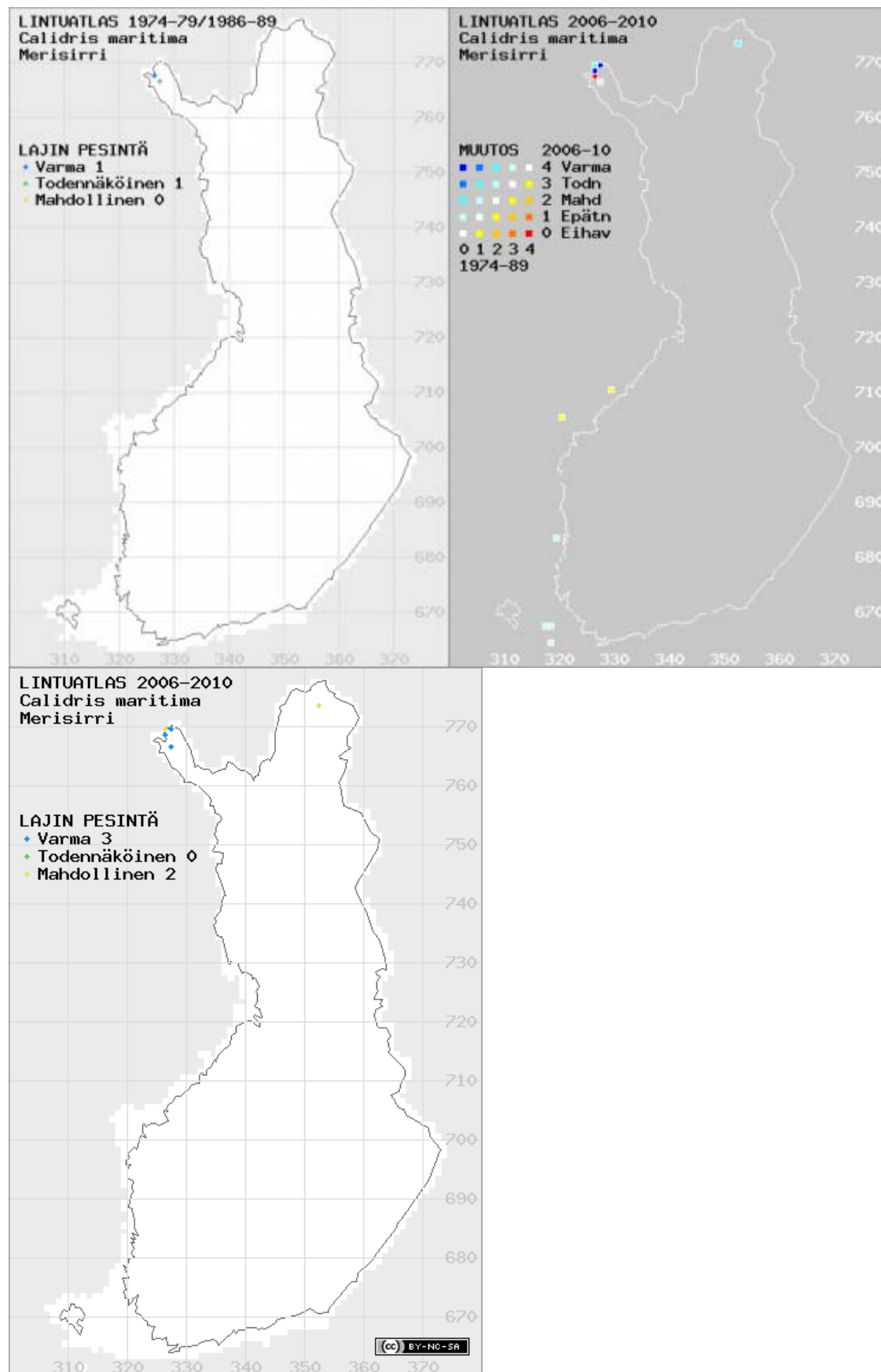
Merisirri pesii mm. Grönlannissa, Ruotsin ja Norjan rannikoilla ja tuntureilla ja Huippuvuorilla. Norjassa arvioidaan pesivän noin 15 000 paria ja Ruotsin tuntureillakin 1 000–3 000 paria. Pohjoisimman Lapin tuntureilla pesii pieni 5–20 parin kanta. Merisirri tunnetaankin Suomessa parhaiten rannikon ja ulkosaariston vierailijana syksyllä ja talvella. Vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa merisirri arvioitiin vaarantuneeksi.

Atlaskartoituksissa merisirrejä on tavattu Lapin käsivarren tuntureilla. Pesintä on varmistettu yhdessä ruudussa ensimmäisellä ja toisella atlaskaudella, ja kolmella ruudulla viimeisen atlaksen aikana. Ruutumäärän kasvu johtuu lajin pesimäalueiden selvittämiseen tähtäävästä erityisprojektista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3	0,1 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	2	0,1 %
Yhteensä	5	0,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Suosirri (*Calidris alpina*)

SV: Kärrsnäppa, EN: Dunlin

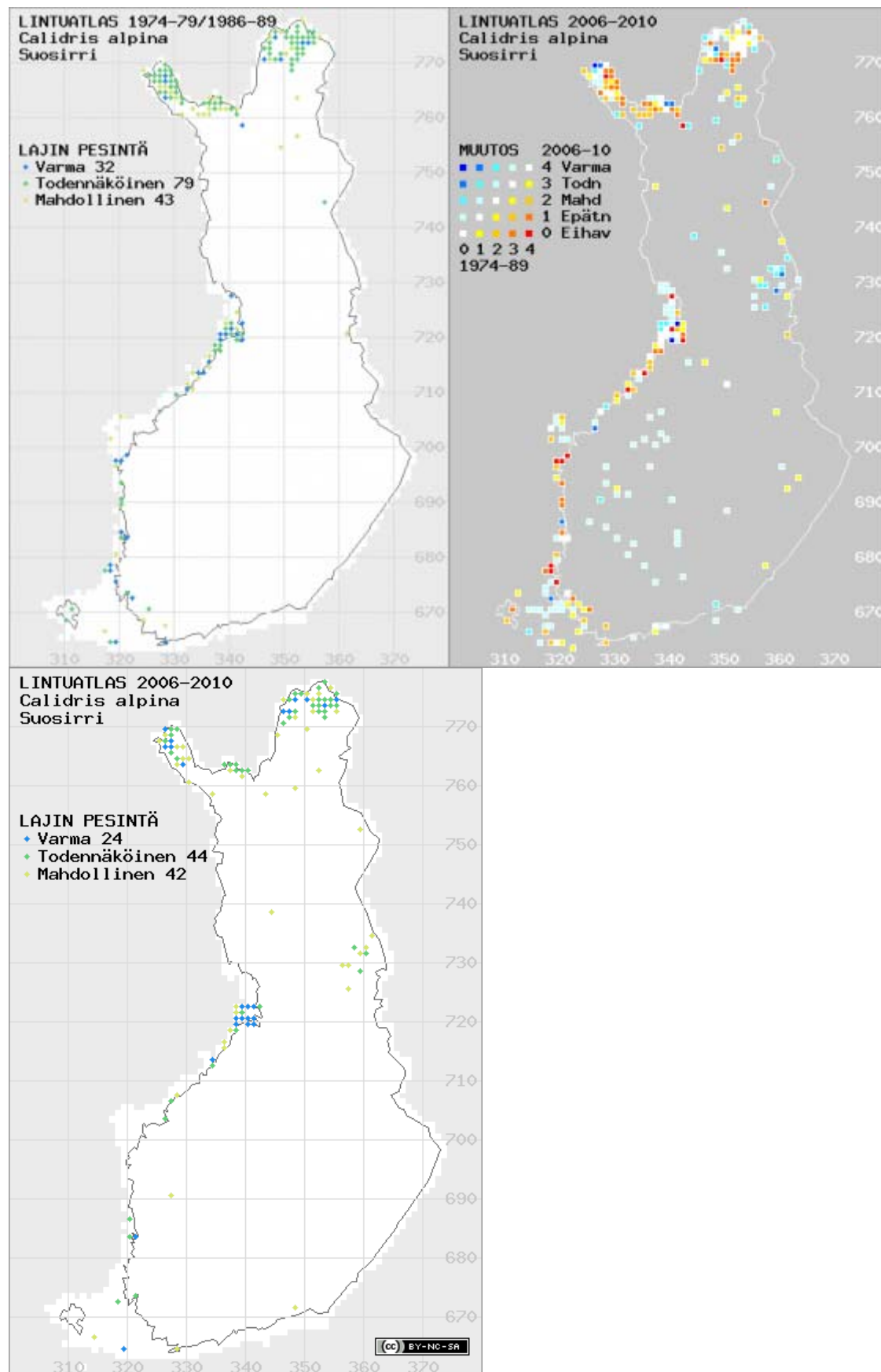
Suosirri pesii Pohjois-Amerikan, Euroopan ja Aasian pohjoisosissa. Suomessa tavataan kahta alalajia. Nimialalaji *alpina* pesii Lapissa tunturisoilla ja sen pesimäkannaksi on arvioitu noin 400 paria. Itämeren piirissä pesivän *schinzii*-alalajin (etelänsuosirri) pesimäkannan kooksi vuonna 2008 on arvioitu vain 1 500–2 000 yksilöä, kun se vielä 1980-luvulla oli 6 000–7 000 yksilöä. Suomen puolella, Pohjanlahden rantamilla pesii 50–55 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa *schinzii*-alalaji pidettiin edelleen äärimmäisen uhanalaisten joukossa, mutta nimialalajin status pysyi elinvoimaisena. Etelänsuosirri on kärsinyt rantaniittyjen umpeenkasvusta, joka puolestaan on seurausta sekä rehevöitymisestä että laidunnuksen loppumisesta.

Itämeren piirissä pesivän *schinzii* -alalajin taantuminen näkyy selvästi myös atlaskartoilla. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välisenä aikana etelänsuosirrin levinneisyysalue oli supistunut lähes pelkästään Oulun seudulle. Kahden ensimmäisen atlaksen aikana lajin pesintä varmistettiin Vaasan eteläpuolella 11 ruudussa, mutta kolmannessa atlaksessa varmoja pesimäruutuja löytyi samalta alueelta ainoastaan kaksi. Pohjois-Lapissakaan suosirrillä ei näytä menevän kovin hyvin, sillä sielläkin muutuskartan vallitseva värisävy on punaisen ja keltaisen sävyinen. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä vähintään todennäköisten pesimäruutujen määrä on pudonnut noin kolmanneksella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	24	0,6 %
Todennäköinen	44	1,1 %
Mahdollinen	42	1,1 %
Yhteensä	110	2,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Jänkäsirriäinen (*Limicola falcinellus*)

SV: Myrsnäppa, EN: Broad-billed Sandpiper

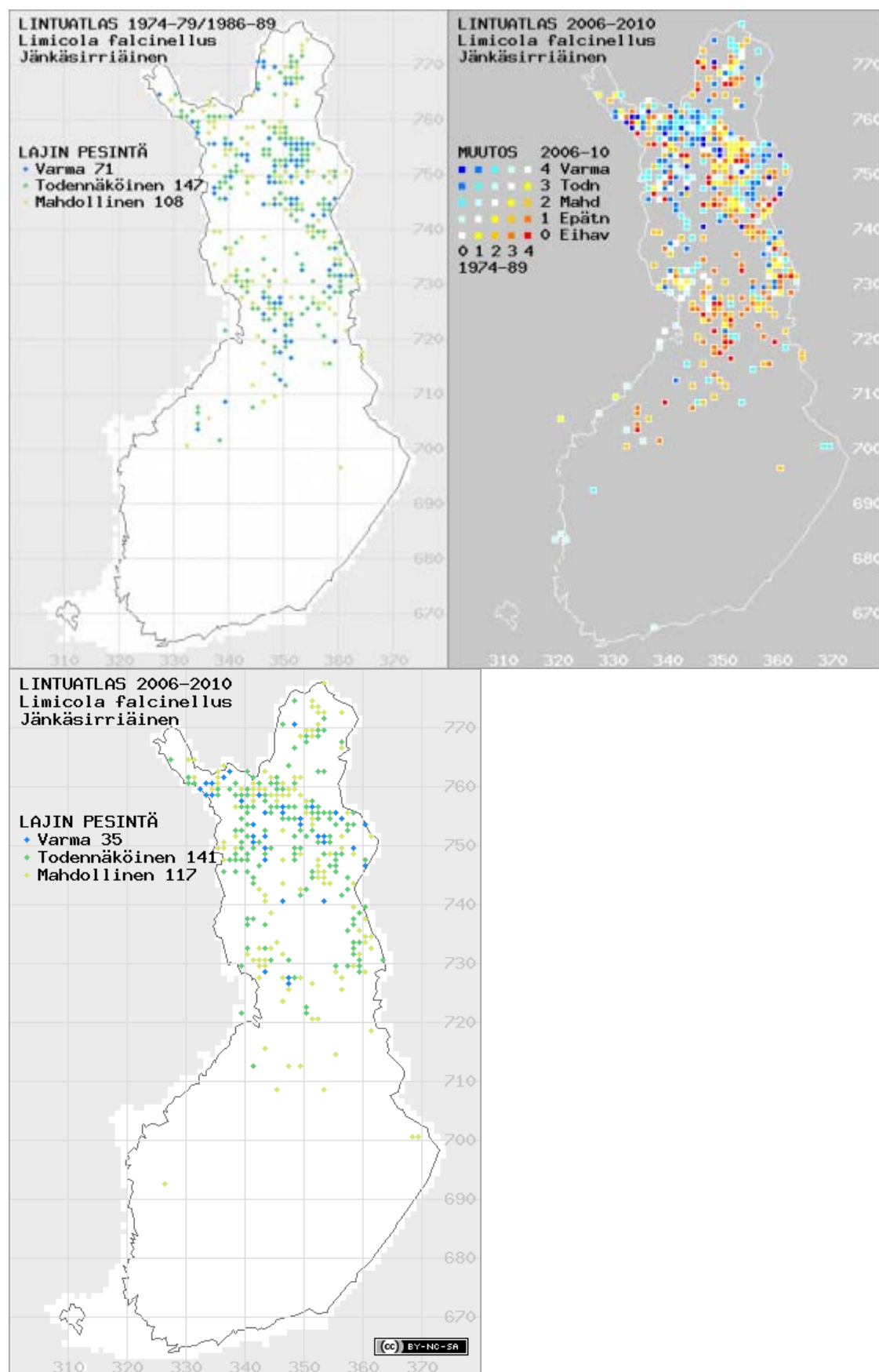
Jänkäsirriäinen pesii Fennoskandiassa ja Pohjois-Venäjällä. Se on meillä melko harvalukuinen pesimälintu, joka esiintyy runsaimmillaan Pohjois-Suomen jängillä ja avosoilla. Suomen pesimäkannaksi on arvioitu 25 000–35 000 paria. Aiemmin laji luokiteltiin meillä silmälläpidettäväksi, mutta parantuneiden kannanarvioiden myötä se todettiin elinvoimaiseksi vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa.

Kahden ensimmäisen ja kolmannen lintuatlaskartoituksen välillä jänkäsirriäisen levinneisyydessä ei näytä tapahtuneen suuria muutoksia. Pohjanmaalla havaintoruutujen määrä on kuitenkin selvästi vähentynyt. Tällä hetkellä esiintymisalueen eteläraja kulkee suunnilleen Oulun korkeudelta Kuusamoon.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	35	0,9 %
Todennäköinen	141	3,6 %
Mahdollinen	117	3 %
Yhteensä	293	7,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Suokukko (*Philomachus pugnax*)

SV: Brushane, EN: Ruff

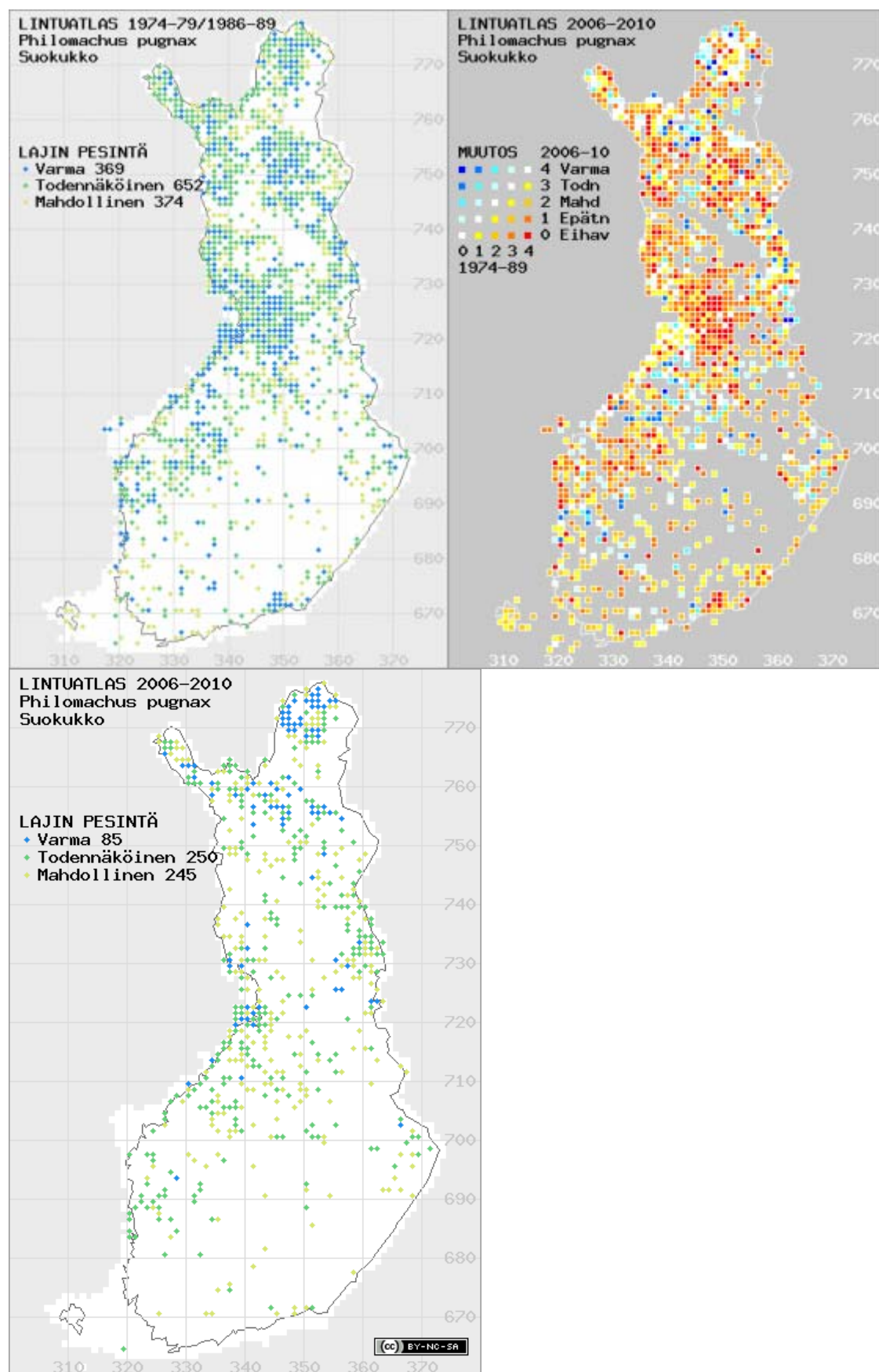
Suokukko pesii Pohjois-Euroopassa ja Venäjällä. Suokukko on pohjoisten avosoiden ja rantaniittyjen lintu. Se on yleisin Lapissa, Perämeren rannikolla ja muualla länsirannikolla. Suomenlahdella sekä Etelä- ja Keski-Suomen sisäosissa suokukko on harvinainen pesijä. Suomen pesimäkanta on 5 000–8 000 paria. Viime vuosikymmeninä suokukko on rajusti vähentynyt Euroopassa myös muualla kuin Suomessa (yli 85 % 30 vuodessa), minkä vuoksi vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa sen luokitus muutettiin silmälläpidettävästä erittäin uhanalaiseksi. Vähentymisen saattaa olla yhteydessä Länsi-Afrikan talvehtimisalueilla tapahtuneisiin ympäristömuutoksiin, mutta on myös esitetty, että lajin levinneisyyden painopiste on siirtynyt pohti itää.

Ensimmäisen atlaksen aikana todettiin varma tai todennäköinen pesintä 716 atlasruudussa. Toisessa atlaksessa vastaava luku oli 591 ja kolmannessa enää 332. Todennäköisten ja varmojen pesimäruutujen määrä on siis reilussa 30 vuodessa pudonnut alle puoleen. Tämäkin lienee aliarvio, sillä ensimmäisessä ja toisessa atlaksessa ruutujen selvitysaste oli alhaisempi kuin kolmannessa. Muutostarkastusta näkee heti, että suokukko on kokonaan kadonnut laajoilta alueilta Kaakkois-Suomesta, Pohjanmaalta ja Lapista. Vielä 1980-luvun lopulla sen pesintöjä varmistettiin eri puolilla Etelä- ja Keski-Suomea, mutta tuoreimmassa kartoituksessa eteläisimmät pesinnät löytyivät muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta vasta Oulun korkeudelta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	85	2,2 %
Todennäköinen	250	6,5 %
Mahdollinen	245	6,3 %
Yhteensä	580	15 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Jänkäkurppa (*Lymnocryptes minimus*)

SV: Dvärgbeckasin, EN: Jack Snipe

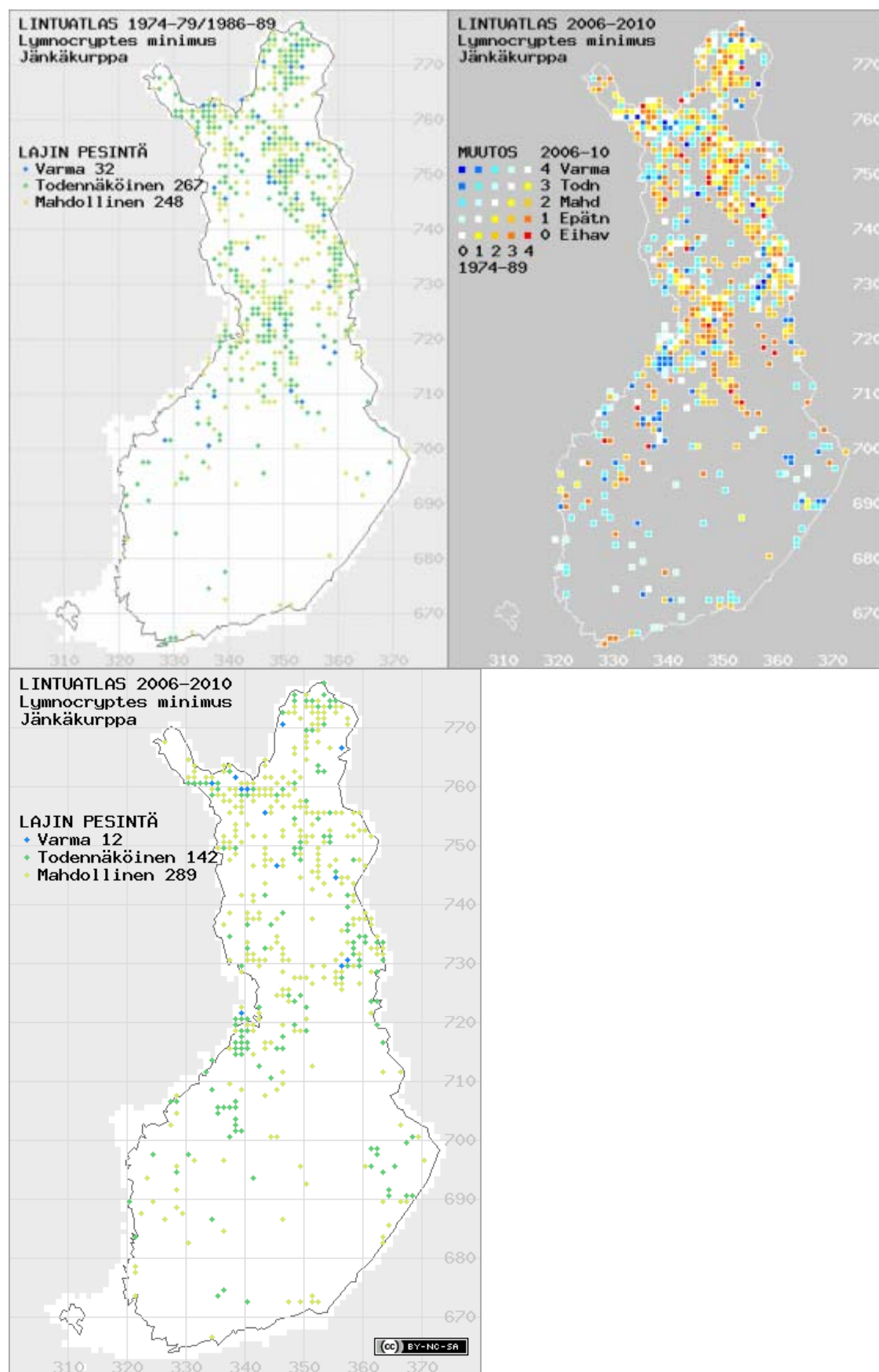
Jänkäkurppa pesii Euroopan ja Venäjän pohjoisosissa. Suomessa sen tyypillisin elinympäristö on märkä avosuo tai rantaniitty. Maamme pesimäkannaksi on arvioitu noin 4 000–8 000 paria, joista suurin osa pesii Oulun pohjoispuolisella alueella. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa jänkäkurppa luokiteltiin edelleen elinvoimaiseksi.

Jänkäkurpan levinneisyydessä ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaskartoituksen välillä. Muutoskartalla kuitenkin näkyy keltaista ja punaista väriä etenkin Pohjois-Pohjanmaalla ja Lapin keski- ja pohjoisosissa. Näillä alueilla on siis ruutuja, joilta jänkäkurppa on joko kokonaan hävinnyt tai sen pesimisvarmuusindeksi on laskenut kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	12	0,3 %
Todennäköinen	142	3,7 %
Mahdollinen	289	7,5 %
Yhteensä	443	11,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Taivaanvuohi (*Gallinago gallinago*)

SV: Enkelbeckasin, EN: Snipe

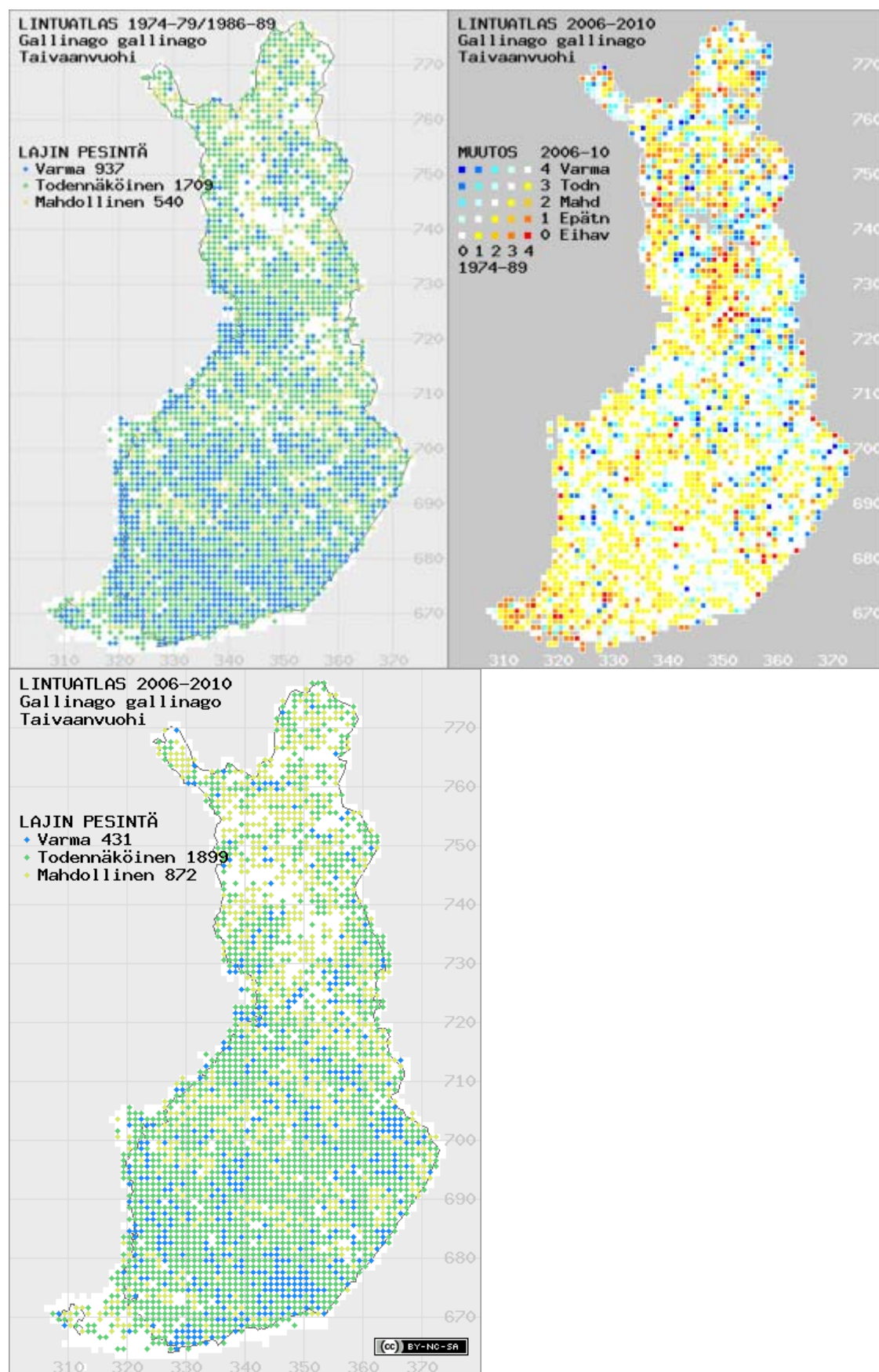
Taivaanvuohen levinneisyys ulottuu Pohjois-Euroopasta Venäjän itäosiin. Pohjoisamerikkalainen amerikantaivaanvuohi *Gallinago delicata* luetaan nykyään useimmiten omaksi lajikseen. Suomessa taivaanvuohi pesii yleisenä koko maassa kosteilla luhtaniityillä ja painanteilla sekä rehevillä soilla. Suomessa arvioidaan pesivän 80 000–120 000 paria. Taivaanvuohi luokiteltiin vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa elinvoimaiseksi.

Ensimmäisessä ja toisessa atlaskartoituksessa taivaanvuohesta tehtiin vähintään mahdolliseen pesintään viittaava havainto 3 186 ruudussa. Kolmannen lintuatlaksen aikana vastaava ruutumäärä oli 3 200. Muutoskartalla näkyvä keltainen väri johtuu siitä, että varmojen pesimäruutujen määrä pieneni noin 500:lla kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä. Ei ole tiedossa mistä tämä johtuu, mutta luultavasti se ei kerro taivaanvuohen vähenemisestä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	431	11,2 %
Todennäköinen	1899	49,1 %
Mahdollinen	872	22,6 %
Yhteensä	3202	82,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Heinäkurppa (*Gallinago media*)

SV: Dubbelbeckasin, EN: Great Snipe

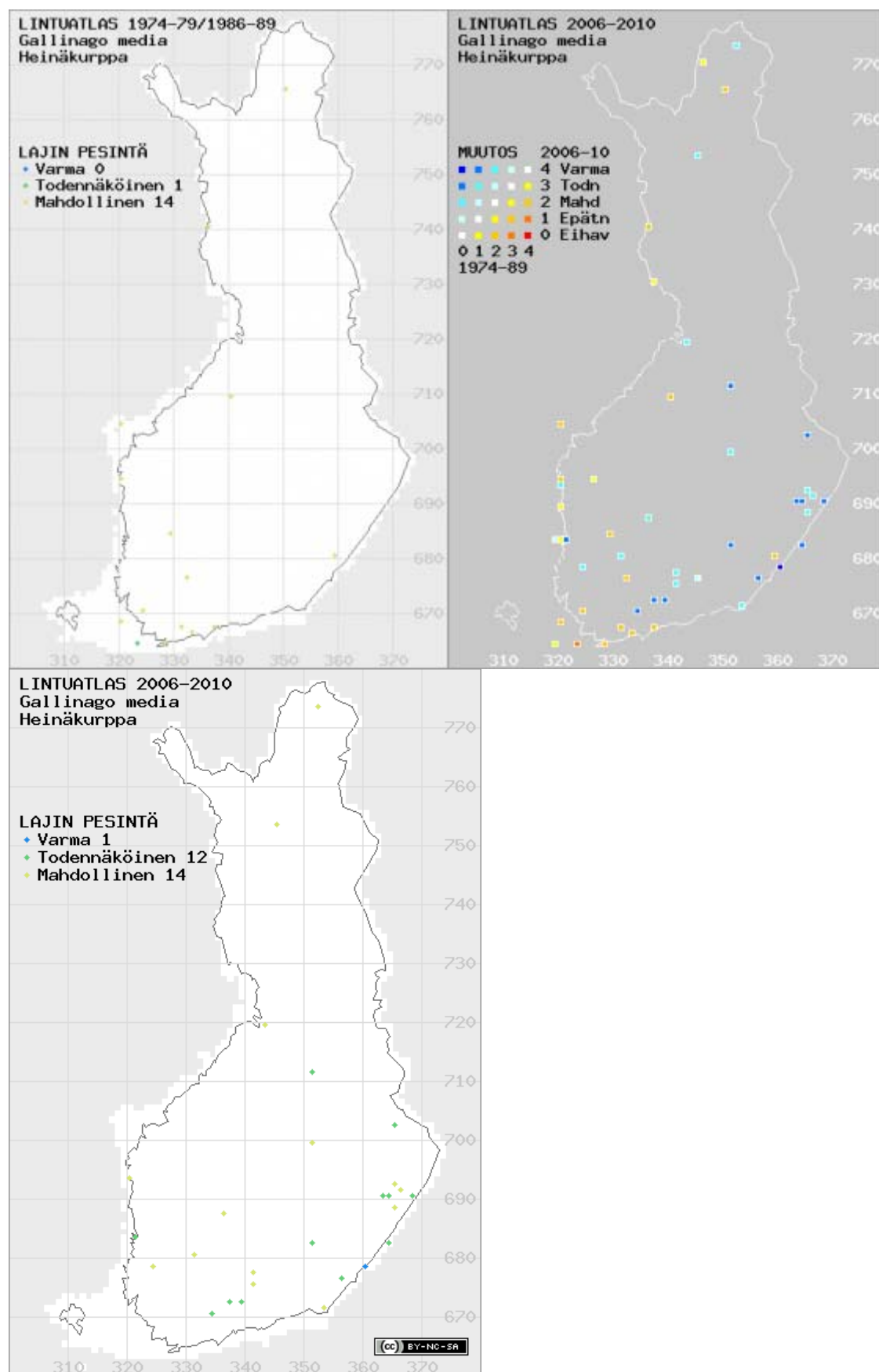
Heinäkurpan pesimäalueet sijaitsevat Koillis-Euroopassa ja Luoteis-Venäjällä. Heinäkurppa on vielä 1800-luvulla ollut yleinen pesimälintu Suomessa. Metsästyksen ja tuntemattomiksi jääneiden muiden syiden takia laji kuitenkin taantui voimakkaasti koko Euroopassa. Suomen pesimäkanta on nykyään tiettävästi vain muutamia pareja. Se luokitellaankin äärimmäisen uhanalaiseksi.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa heinäkurpan pesintää ei onnistuttu varmistamaan kertaakaan, ja todennäköisiä pesintöjäkin tuli tietoon vain yhdestä ruudusta. Heinäkurppa ehdittiinkin jo luokitella Suomesta hävinneeksi lajiksi, mutta ilmeisesti tilanne ei sittenkään ole vielä täysin toivoton. Tuoreessa atlaskartoituksessa tuli nimittäin pesintä tietoon yhdestä ruudusta (Imatra 2007), ja todennäköinen pesintä kirjattiin 12 ruudussa. Suurin osa kolmannen atlaksen heinäkurppatiedoista kertyi Kaakkois-Suomesta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1	0 %
Todennäköinen	12	0,3 %
Mahdollinen	14	0,4 %
Yhteensä	27	0,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lehtokurppa (*Scolopax rusticola*)

SV: Morkulla, EN: Woodcock

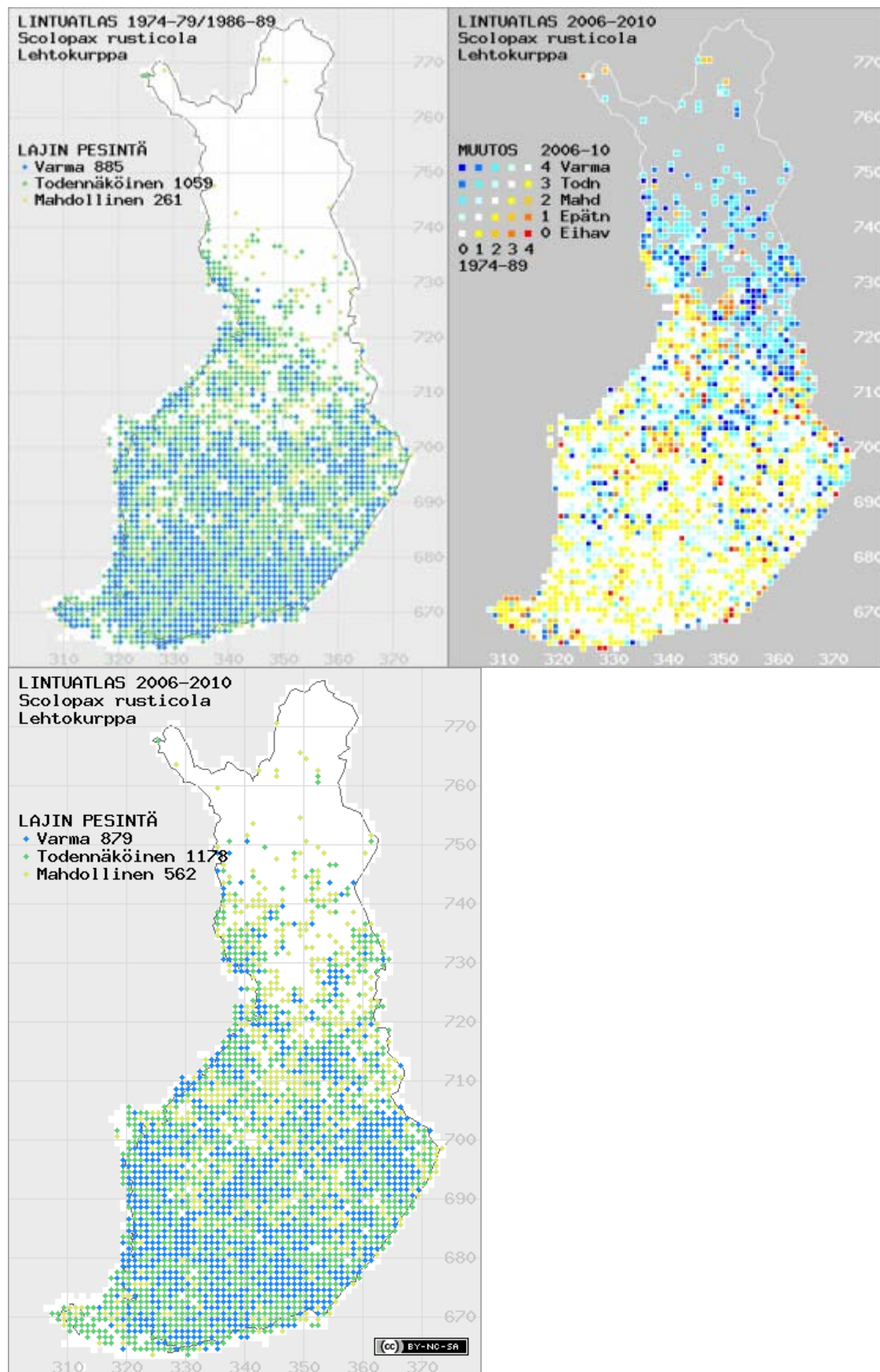
Lehtokurpan levinneisyys kattaa koko subarktisen Euraasian, mutta puuttomilla alueilla sitä ei pääsääntöisesti tavata. Lehtokurppa on yleinen pesimälintu Etelä- ja Keski-Suomessa, mutta sen esiintymisen pohjoisraja alkaa tulla vastaan jo Perämeren pohjukan ja Kainuun korkeudella. Suomen pesimäkannaksi on arvioitu noin 160 000 paria. Pesimäkanta on linjalaskentojen perusteella lähes kaksikertaistunut viimeisen 30 vuoden aikana. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa lehtokurppa arvioitiin elinvoimaiseksi.

Ensimmäisessä lintuatlaksessa lehtokurpasta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja (mahdollinen, todennäköinen tai varma pesintä) 1 728 ruudussa. Toisessa atlaksessa tällaisten ruutujen määrä oli 1 820, mutta kolmannessa peräti 2 618. Lehtokurppa on levittäytynyt koilliseen ja pohjoiseen. Levittäytyminen alkoi jo kahden ensimmäisen atlaksen välillä, mutta selvintä se on ollut toisen ja kolmannen atlaksen välillä. Levinneisyyden laajeneminen tukee käsitystä kannankasvusta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	879	22,7 %
Todennäköinen	1178	30,5 %
Mahdollinen	562	14,5 %
Yhteensä	2619	67,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustapyrstökuiri (*Limosa limosa*)

SV: Rödspov, EN: Black-tailed Godwit

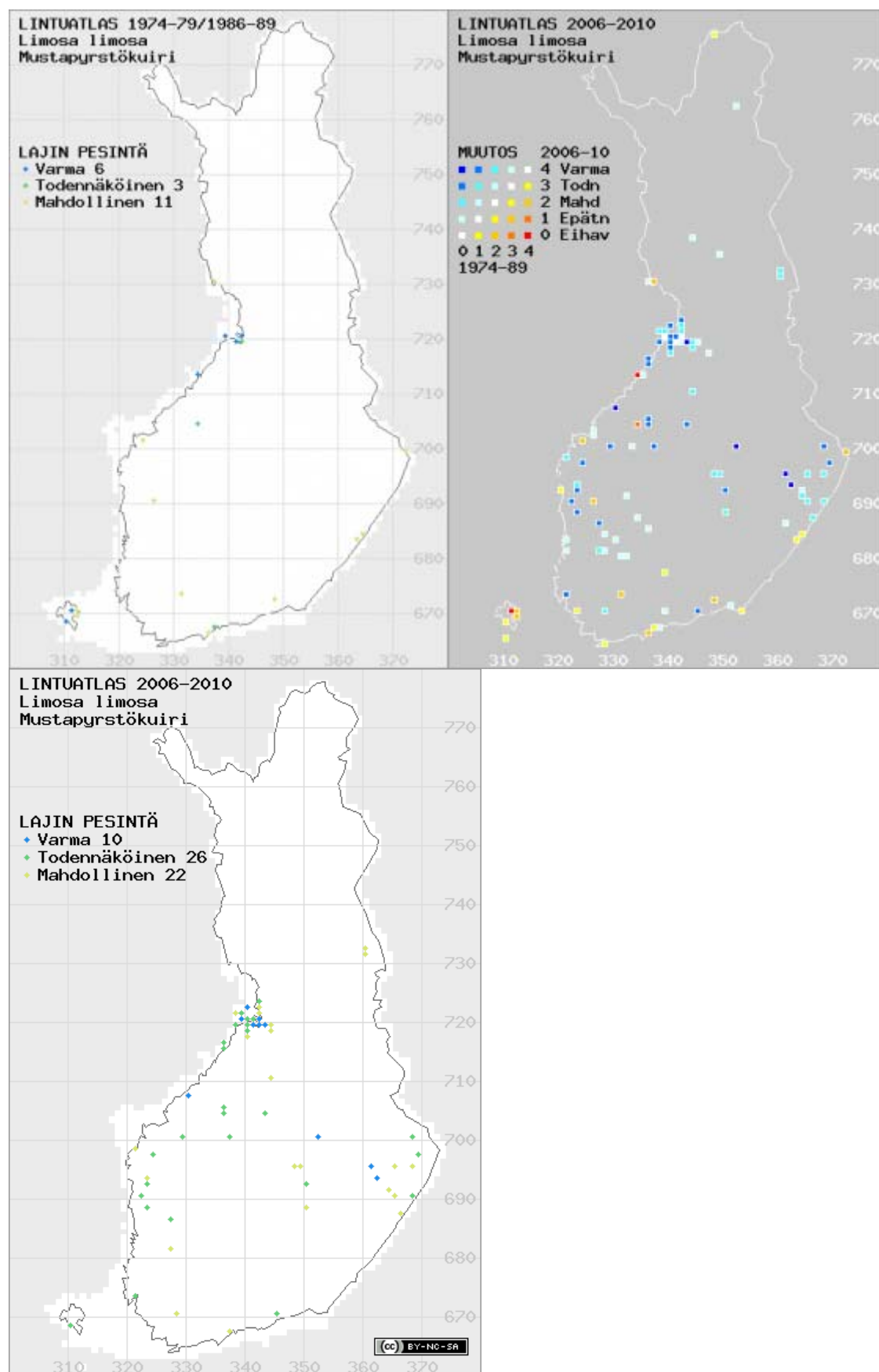
Mustapyrstökuiirin päälevinneisyysalue ulottuu Keski-Euroopasta Keski-Aasiaan. Mustapyrstökuiri on Suomessa harvinainen pesimälintu, jonka ainoat säännölliset pesimäalueet ovat Pohjois-Pohjanmaan rannikolla, erityisesti Liminganlahdella. Mustapyrstökuiirin pääasiallista elinympäristöä ovat rantaniityt, mutta laji pesii vähemmässä määrin myös pelloilla ja soilla. Suomessa pesii vain 70–90 paria, ja laji on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi.

Ensimmäisen atlaskartoituksen aikana mustapyrstökuireista saatiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 14 ruudusta. Toisella atlasjaksolla tällaisten ruutujen määrä oli 12. Kolmannen atlaksen aikana vähintään mahdollisten pesimäruutujen määrä oli kohonnut jo 58:aan, ja näistä 10:ssä pesintä oli varmistettu. Pesintöjä varmistettiin myös Itä-Suomesta. Todennäköisiä pesintöjä tuli tietoon eri puolilta Etelä-Suomea, ja aika näyttää onko laji leviämässä myös eteläisempään Suomeen. Vielä 1970-luvulla laji pesi Ahvenanmaalla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	10	0,3 %
Todennäköinen	26	0,7 %
Mahdollinen	22	0,6 %
Yhteensä	58	1,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punakuiri (*Limosa lapponica*)

SV: Myrspov, EN: Bar-tailed Godwit

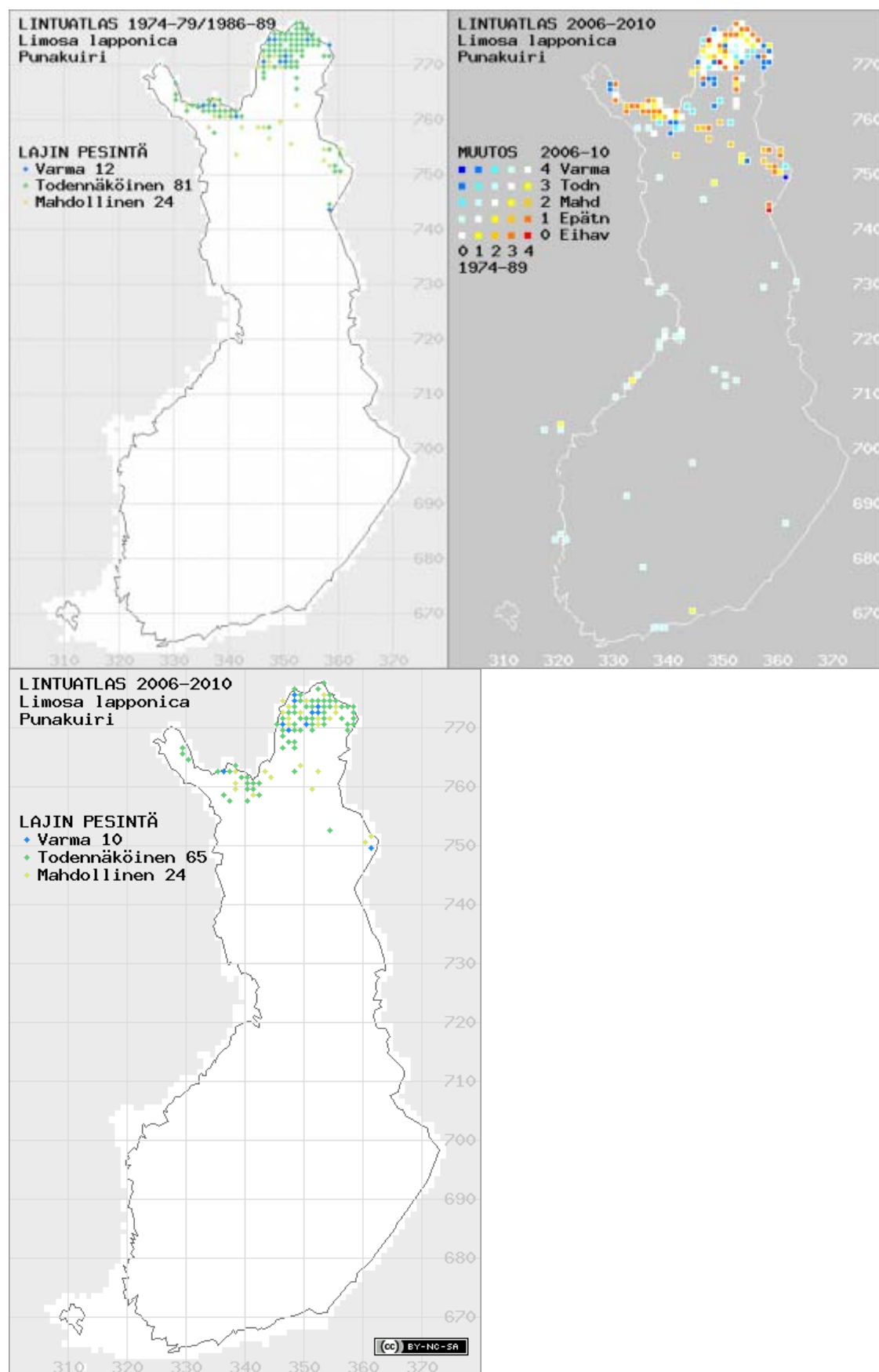
Punakuiri pesii tundravyöhykkeellä Pohjois-Fennoskandiassa, Pohjois-Venäjällä, Aasiassa ja Alaskassa. Euroopan pesimäkannaksi on arvioitu enintään 7 400 paria. Suomen pesimäkanta on keskittynyt Pohjois-Lappiin, etenkin Utsjoen alueelle. Koko maassa arvioidaan pesivän 2 000–3 000 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa punakuiri arvioitiin elinvoimaiseksi.

Lintuatlaskartoitusten mukaan punakuirin levinneisyydessä ei ole tapahtunut kovin suuria muutoksia viime vuosikymmeninä. Päälevinneisyysalueen sisällä laji on kuitenkin kadonnut monesta ruudusta kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä, ja lisäksi pesimisvarmuusindeksit ovat niin ikään laskeneet usealla ruudulla. Kolmannen lintuatlaksen aikana pesintä varmistettiin 10 atlasruudussa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	10	0,3 %
Todennäköinen	65	1,7 %
Mahdollinen	24	0,6 %
Yhteensä	99	2,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkukuovi (*Numenius phaeopus*)

SV: Småspov, EN: Whimbrel

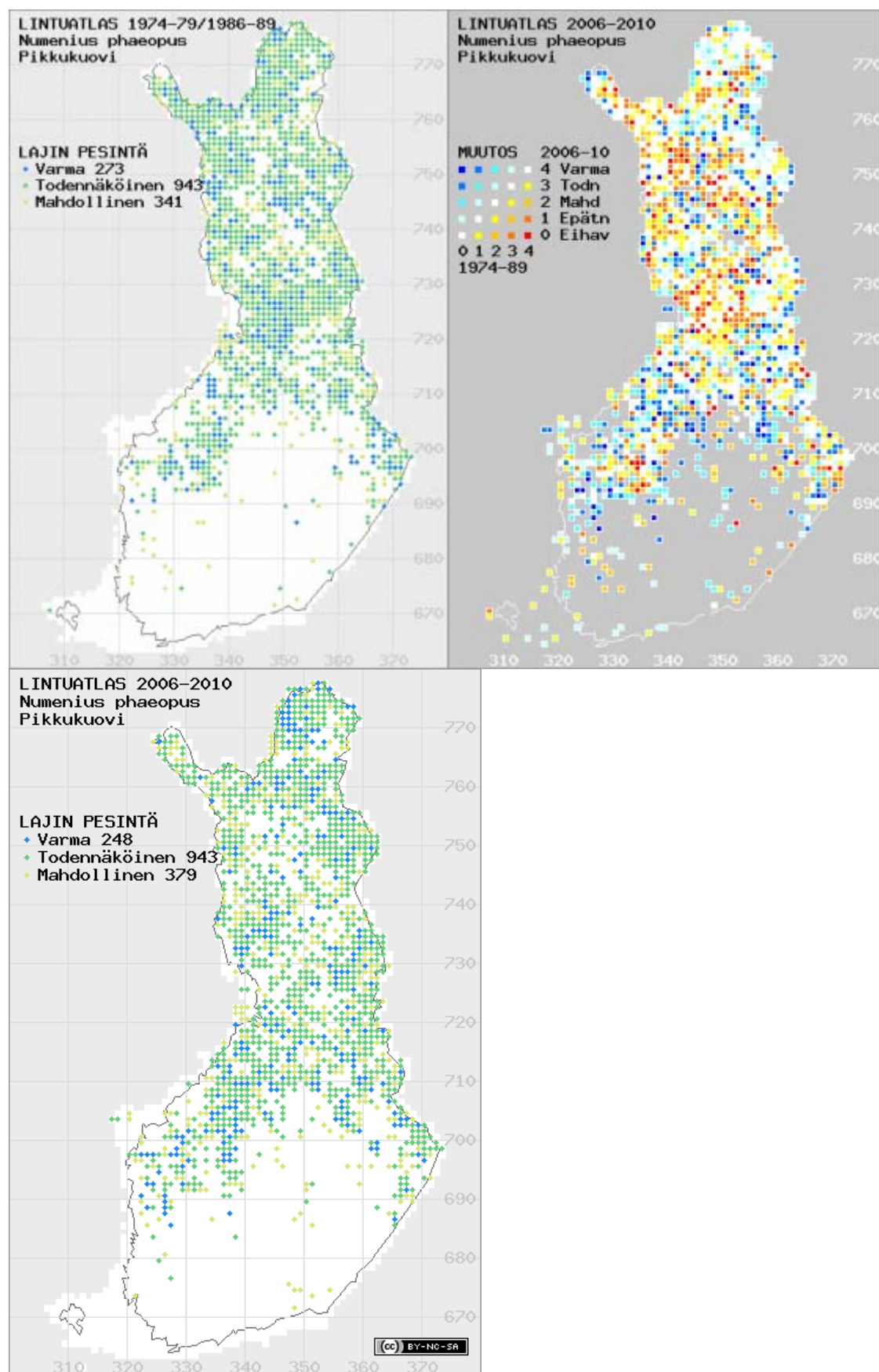
Pikkukuovin laaja levinneisyysalue kattaa Euroopan, Aasian ja Pohjois-Amerikan subarktiset alueet. Suomessa laji pesii tavallisimmin karuilla avosoilla Pohjanmaalla ja Pohjois-Suomessa, mutta etenkin Pohjanmaalla pikkukuovista on tullut myös peltolintu. Koko maassa pesii 30 000–50 000 paria. Pikkukuovi luokiteltiin vuonna 2010 tehdyssä uhanalaisarvioinnissa edelleen elinvoimaiseksi.

Kolmannen atlaksen aikana pikkukuovin pesintä varmistettiin 245 ruudussa. Lisäksi todennäköinen tai mahdollinen pesintä kirjattiin 1 323 ruudulle. Suuria muutoksia pikkukuovin levinneisyydessä ei ole tapahtunut. Karttoja vertailemalla huomaa kuitenkin, että lännessä laji on levittäytynyt hivenen etelämmäksi. Myös Pohjois-Savossa se näyttää tavatun useammassa ruudussa kuin aiemmin. Toisaalta Pohjois-Pohjanmaalla ja Lapin keskiosissa on alueita, joilta pikkukuovi näyttää kadonneen tai ainakin pesimisvarmuusindeksi on pienentynyt.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	248	6,4 %
Todennäköinen	943	24,4 %
Mahdollinen	379	9,8 %
Yhteensä	1570	40,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kuovi (*Numenius arquata*)

SV: Storspov, EN: Curlew

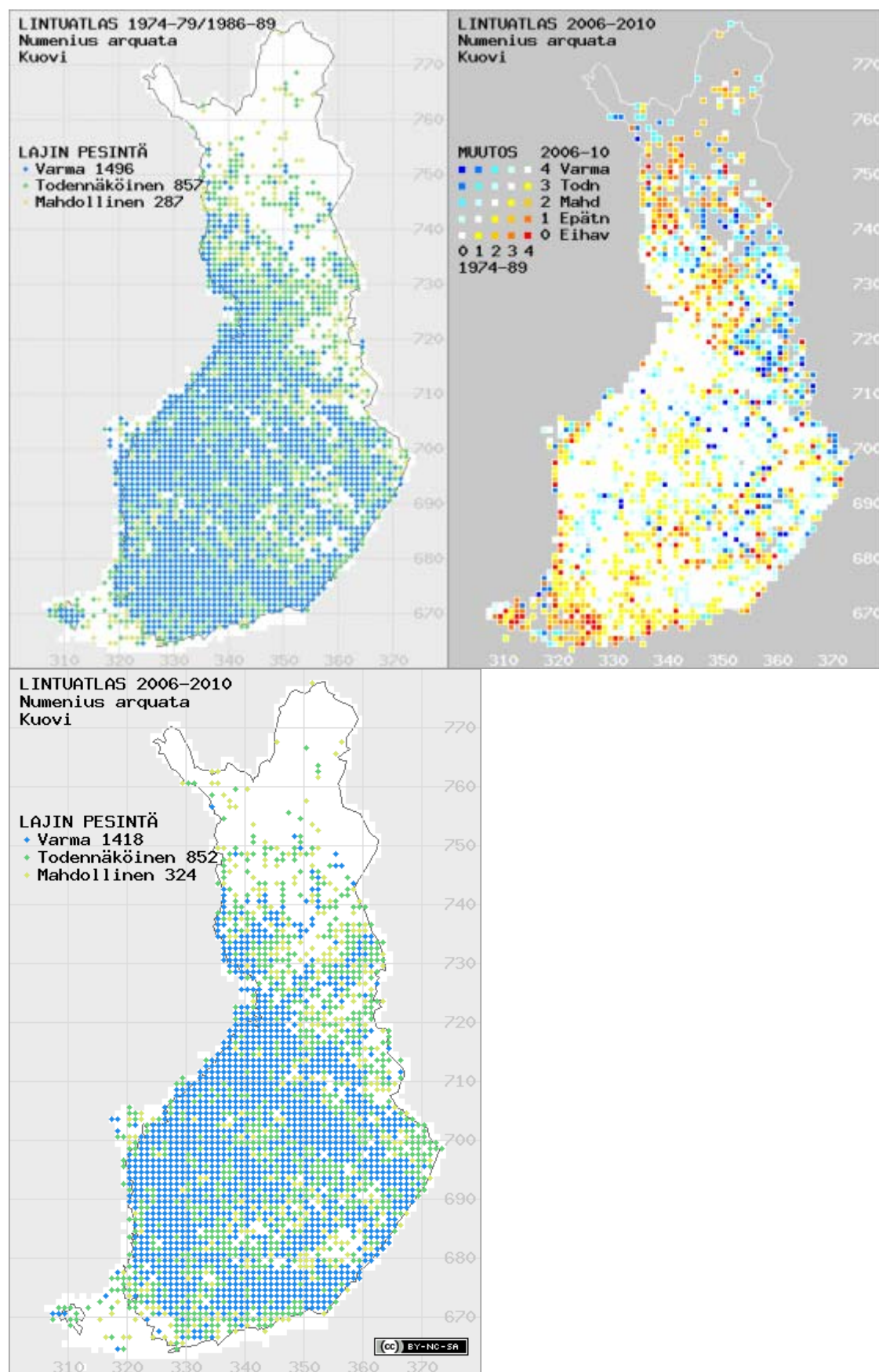
Kuovin nimialalajin *arquata* levinneisyys kattaa koko Keski- ja Pohjois-Euroopan. Pääosa Keski- ja Itä-Venäjän kannasta kuuluu hieman suurikokoisempaan alalajiin *orientalis*, jonka yksilöt talvehtivat Afrikassa ja Intian valtameren rannikoilla. Euroopan kuovikannan kooksi on arvioitu 220 000–360 000 paria. Eniten kuoveja pesii Iso-Britanniassa (> 99 500), Venäjällä (> 48 000) ja Suomessa (50 000–90 000 paria). Suomessa kuovi on viljelymaiden, rantaniittyjen ja avosoiden asukki. Sen levinneisyys yltää pohjoisessa noin Sodankylän korkeudelle asti. Viime vuosikymmeninä tämä Etelä-Pohjanmaan maakuntalintu on taantunut etenkin eteläisessä Suomessa, ja sama suuntaus on havaittu koko Euroopassa. Taantumana on arveltu johtuvan maatalousympäristön muutoksista, metsästyksestä ja petojen aiheuttamista pesätappioista. Taantumasta huolimatta kuovi on edelleen luokiteltu elinvoimaiseksi.

Kolmannessa atlaskartoituksessa kuovi havaittiin pesimäaikaan 2 593 atlasruudussa ja pesintä varmistettiin 1 416 ruudussa. Kuovin levinneisyydessä on tapahtunut pieniä, mutta selkeitä muutoksia kahden ensimmäisen ja kolmannen kartoituksen välillä. Se näyttää ensinnäkin selvästi kadonneen useilta ruuduilta Länsi-Lapista, vaikka kyseisten ruutujen selvitysaste oli parempi kuin ennen. Etelä- ja lounaisrannikon tuntumassa sekä Hämeessä ja Keski-Suomessa on melko laajoja alueita, joilla kahden ensimmäisen atlaksen aikana pesintä onnistuttiin varmistamaan, mutta nyt pesimisvarmuus jäi todennäköiseksi. Pahimmilla alueilla laji oli jopa kokonaan hävinnyt ruudulta. Koska usein kuovien pesintä onnistutaan varmistamaan vasta poikasvaiheessa, on mahdollista että todennäköisten pesintöjen kasvanut osuus selittyy pesätappioiden kasvulla. Atlastiedot tukevat laskenta-aineistojen tuloksia, että kuovi on taantunut sekä Etelä- että Pohjois-Suomessa, mutta maan keskiosissa kanta on pysynyt vakaana.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1418	36,7 %
Todennäköinen	852	22 %
Mahdollinen	324	8,4 %
Yhteensä	2594	67,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustaviklo (*Tringa erythropus*)

SV: Svartsnäppa, EN: Spotted Redshank

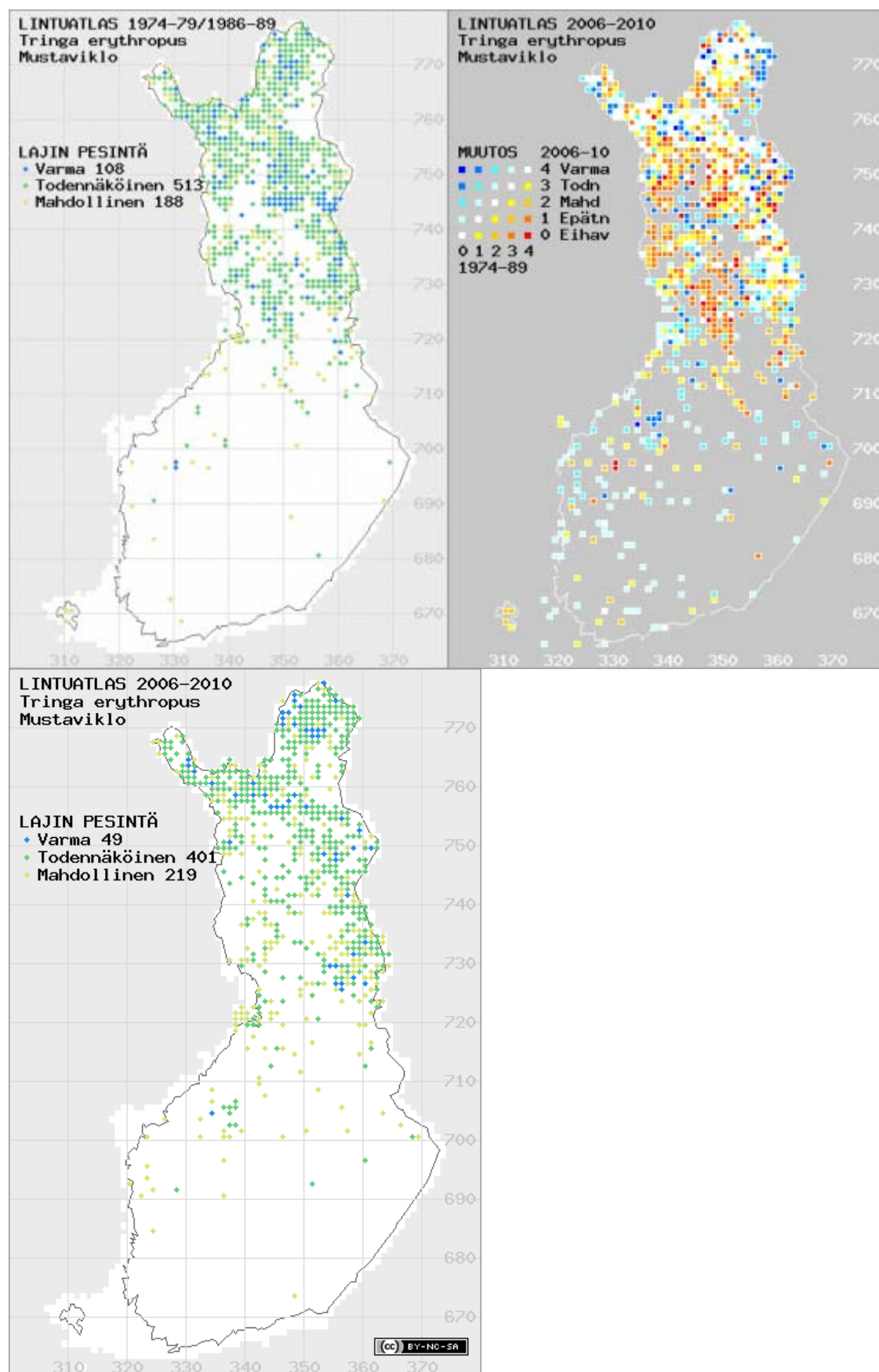
Mustaviklon pesimäalueet sijaitsevat Fennoskandian ja Venäjän pohjoisosissa. Suomen 15 000–20 000 parin kanta pesii Raahe–Ilomantsi -linjan pohjoispuolella. Maamme mustaviklopopulaatio on vuonna 2010 tehdyn arvioinnin mukaan pysynyt elinvoimaisena.

Mustaviklo kuuluu kuitenkin viime vuosikymmeninä taantuneiden lajien joukkoon. Sen levinneisyysalue on kahden ensimmäisen ja kolmannen lintuatlaskartoituksen välillä supistunut etenkin Pohjois-Pohjanmaalla ja Länsi-Lapissa. Näyttää ikään kuin siltä, että mustaviklon levinneisyys olisi vetäytynyt itään tai itäkoilliseen. Kahdessa ensimmäisessä atlaksessa mustaviklostä saatiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 809 ruudusta. Kolmannessa atlaksessa vastaava luku oli 668. Varmojen pesimäruutujen osuus kaikista havaintoruuduista on laskenut yli 13 prosentista noin seitsemään prosenttiin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	49	1,3 %
Todennäköinen	401	10,4 %
Mahdollinen	219	5,7 %
Yhteensä	669	17,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punajalkaviklo (*Tringa totanus*)

SV: Rödbena, EN: Redshank

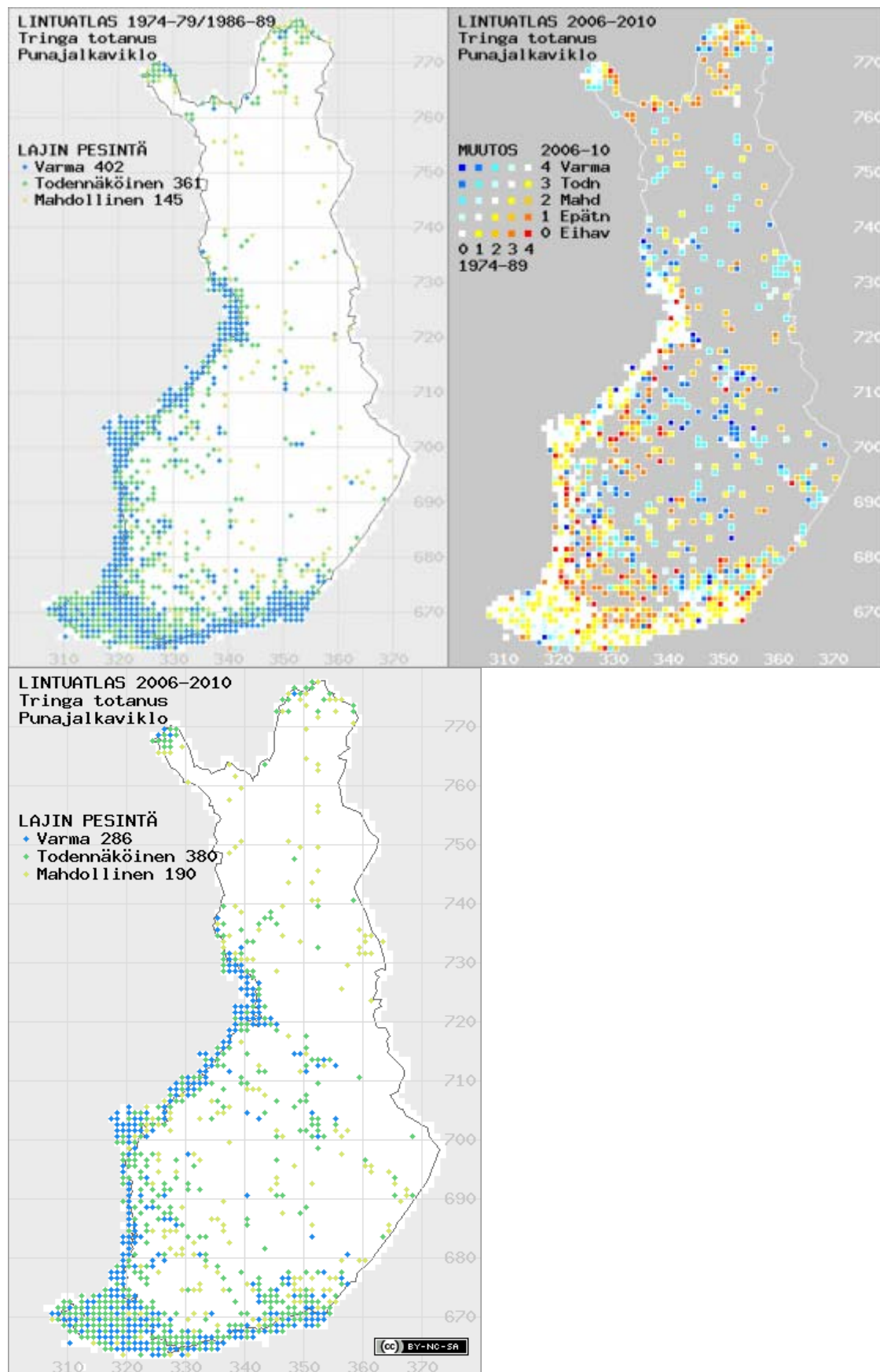
Punajalkaviklo pesii lähes koko Euroopassa ja siitä itään päin laikuittain aina Tyynellemerelle asti. Punajalkaviklon levinneisyys kattaa koko Suomen rannikko- ja saaristovyöhykkeen Suomenlahden pohjukasta Perämeren perukkaan saakka. Lisäksi punajalkavikloja pesii Pohjois-Lapissa sekä paikoin Etelä- ja Keski-Suomen sisämaassa. Suomessa on arvioitu pesivän noin 4 500–6 000 paria. Punajalkaviklo on vähentynyt mantereella tehtävien linja- ja pistelaskentojen perusteella noin 50 % 30 vuodessa, minkä vuoksi sen uhanalaisuusluokka muutettiin vuonna 2010 elinvoimaisesta silmälläpidettäväksi.

Ensimmäisen atlaksen aikana punajalkaviklosta saatiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 691 ruudusta, toisen atlaksen aikana tällaisten ruutujen määrä oli 734 ja kolmannen 853. Muutoskartalla näkyy runsaasti kellan- ja punasävyisiä ruutuja, jotka viittaavat siihen, että laji on näistä ruuduista kokonaan kadonnut tai ainakin sen pesimisvarmuusindeksi näissä ruuduissa on laskenut. Tällaisia alueita löytyy Etelä- ja Lounais-Suomesta ja Pohjois-Lapista. Etelä- ja Keski-Suomen sisämaasta löytyy toisaalta myös sinisävyisiä ruutuja, joille punajalkaviklo on ilmestynyt kolmannen atlaksen aikana.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	286	7,4 %
Todennäköinen	380	9,8 %
Mahdollinen	190	4,9 %
Yhteensä	856	22,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lampiviklo (*Tringa stagnatilis*)

SV: Dammsnäppa, EN: Marsh Sandpiper

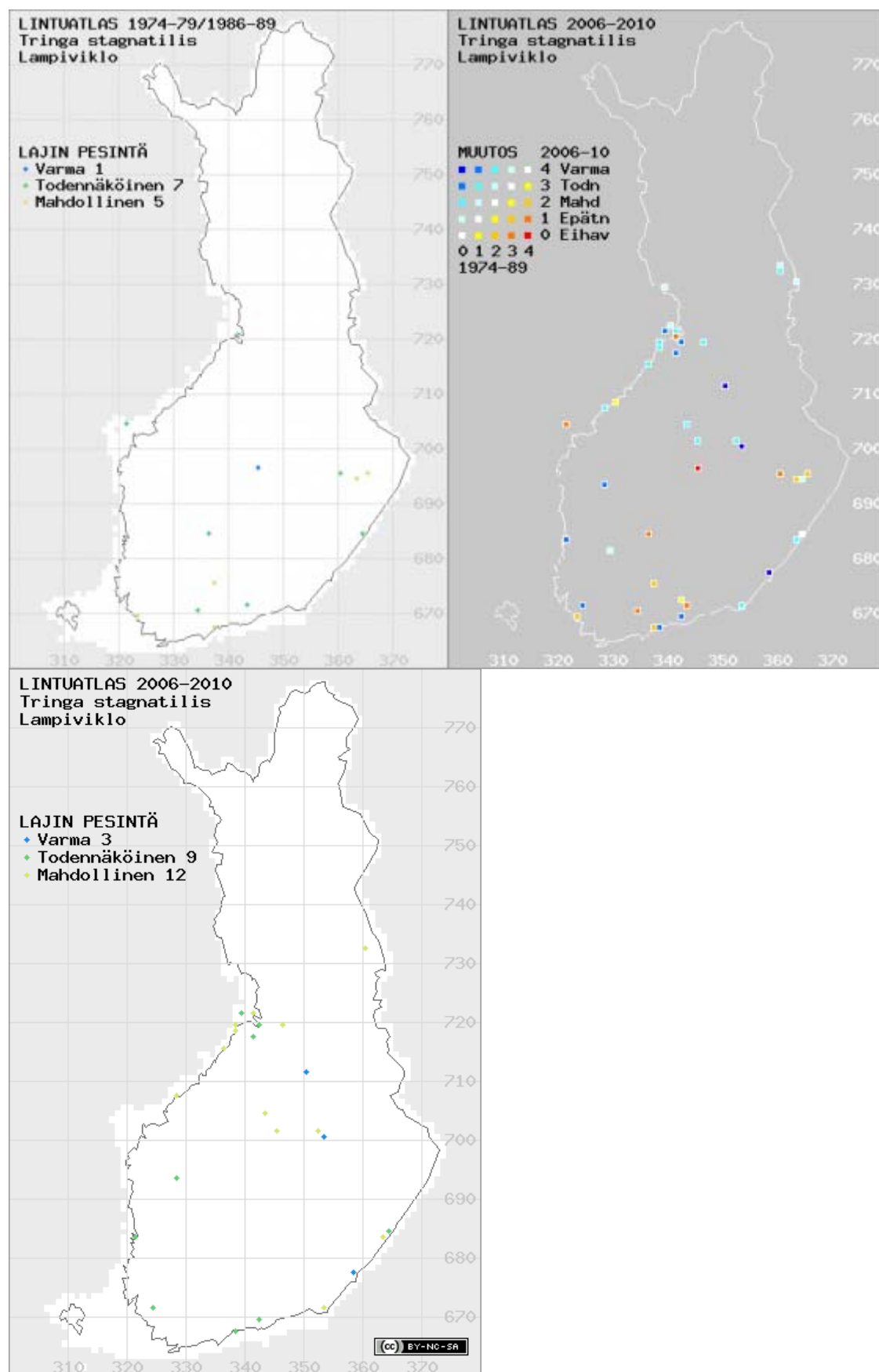
Lampiviklon levinneisyys ulottuu Itä-Euroopasta Aasiaan. Sen elinympäristöä ovat lammet ja kosteat ruohostot aroilla ja taigalla. Suomeen lampivikloja harhautuu lähinnä muuttoaikoina, mutta laji pesii maassamme ainakin satunnaisesti korkeintaan viiden parin kannan verran. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa lampivikloa ei vielä luokiteltu, koska se katsottiin levittäytyväksi reuna-alueen lajiksi.

Kahden ensimmäisen atlaksen aikana lampiviklosta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja 13 ruudussa, ja näistä yhdessä pesintä varmistettiin (Konnevesi 1987). Kolmannessa atlaskartoituksessa havaintoruutujen määrä lähes tuplaantui 24:ään, ja pesintä varmistui kolmessa ruudussa (Joutseno 2007, Kajaani 2007, Siilinjärvi 2010).

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3	0,1 %
Todennäköinen	9	0,2 %
Mahdollinen	12	0,3 %
Yhteensä	24	0,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Valkoviklo (*Tringa nebularia*)

SV: Gluttsnäppa, EN: Greenshank

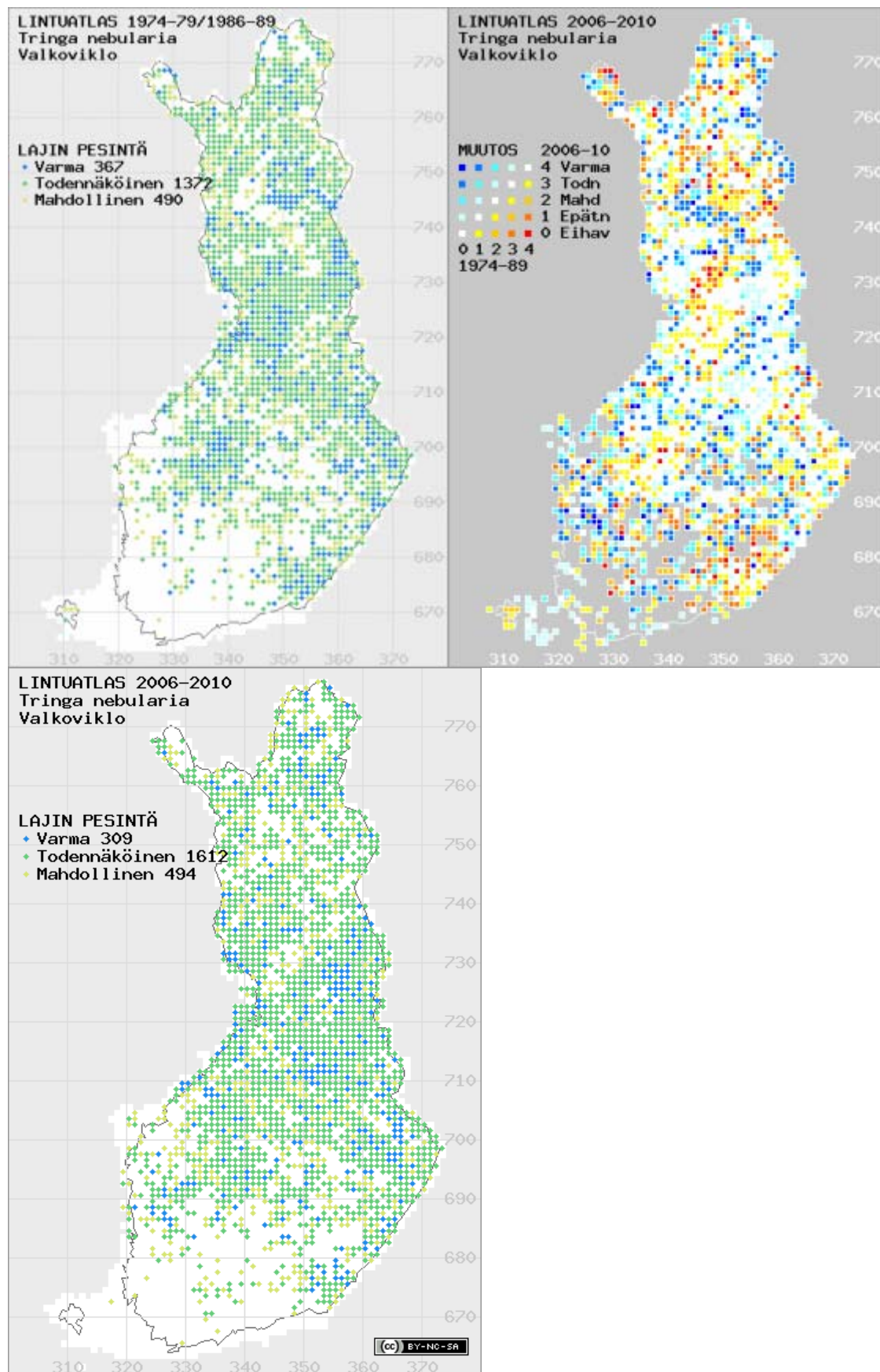
Valkoviklon levinneisyysalue ulottuu Skotlannista aina Aasian pohjoisosiin saakka. Suomessa se on pohjoinen laji kannan painopisteen ollessa Vaasa–Lappeenranta -linjan pohjoispuolella. Lounais-Suomessa se on pesivänä harvinainen. Suomen pesimäkanta on noin 50 000–70 000 paria. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa valkoviklon statuksena säilyi edelleen elinvoimainen.

Kahden ensimmäisen atlaksen aikana valkoviklostä tehtiin pesintään viittaavia havaintoja (mahdollinen, todennäköinen tai varma pesintä) 2 229 ruudussa. Kolmannessa atlaksessa tällaisia vähintään mahdollisia pesimäruutuja oli 2 411. Levinneisyydessä ei näytä tapahtuneen suuria muutoksia kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä, mutta pientä lounaaseen / länteen hivuttautumista saattaa olla havaittavissa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	309	8 %
Todennäköinen	1612	41,7 %
Mahdollinen	494	12,8 %
Yhteensä	2415	62,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Metsäviklo (*Tringa ochropus*)

SV: Skogssnäppa, EN: Green Sandpiper

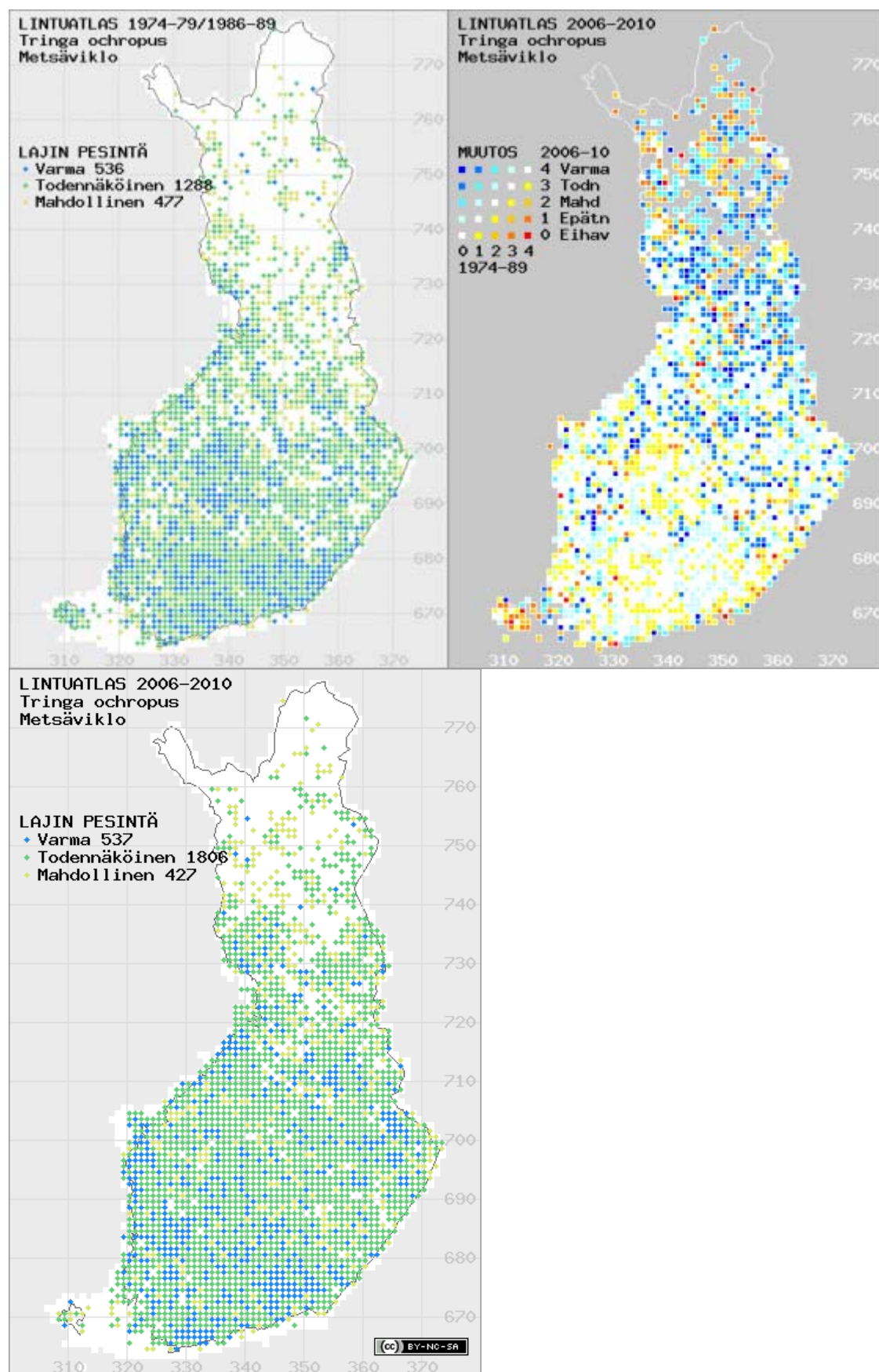
Metsäviklon levinneisyys ulottuu Itä-Euroopasta ja Skandinaviasta Venäjän itäosiin asti. Arktisilta alueilta se kuitenkin puuttuu. Suomessa metsäviklo pesii lähes koko maassa, mutta Pohjois-Lapissa se on melko harvalukuinen. Koko maan parimääräksi on arvioitu 150 000. Nimensä mukaisesti metsäviklo on soistuneiden metsien ja korpien tyyppilaji, mutta muuttoaikoina niitä tavataan myös avoimilla alueilla. Lajin pesimäkanta on linjalaskentojen perusteella kasvanut noin puolella viimeisen 25 vuoden aikana. Suomen metsäviklopopulaatio arvioitiin elinvoimaiseksi vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa.

Atlaskartoitusten mukaan metsäviklon levinneisyys näyttää pysyneen ennallaan. Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa lajista saatiin pesintään viittaavia (vähintään mahdollinen pesintä) 2 301 ruudusta. Kolmannessa atlaksessa näiden vähintään mahdollisten pesimäruutujen määräksi saatiin 2 769. Muutoskartalla vallitseva väri on sininen. Näyttää siltä, että metsäviklo on hyvää vauhtia levittäytymässä kohti pohjoista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	537	13,9 %
Todennäköinen	1806	46,7 %
Mahdollinen	427	11 %
Yhteensä	2770	71,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Liro (*Tringa glareola*)

SV: Grönbena, EN: Wood Sandpiper

Liron levinneisyysalue kattaa koko Keski- ja Pohjois-Euraasian. Se on Suomen runsaslukuisin kahlaaja, ja sen pesimäkannaksi on arvioitu 300 000–450 000 paria. Kanta on tihein Keski- ja Pohjois-Suomessa. Vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa liro luokiteltiin edelleen elinvoimaisten lajien joukkoon, vaikka laji on linjalaskentojen perusteella taantunut noin kolmanneksen viimeisen 30 vuoden aikana.

Kolmannessa lintuatlaskartoituksessa lirosta tehtiin pesintään viittaavia havaintoja (mahdollinen, todennäköinen tai varma pesintä) 2 558 ruudussa. Kahden ensimmäisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku oli 2 872. Muutoskartta paljastaa, että liro on selvästi harvinaistunut Etelä- ja Kaakkois-Suomessa, mutta muualla levinneisyydessä ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia. Havainnot tukevat kuitenkin käsitystä taantuvasta populaatiokoosta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	539	13,9 %
Todennäköinen	1608	41,6 %
Mahdollinen	414	10,7 %
Yhteensä	2561	66,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Rantakurvi (*Xenus cinereus*)

SV: Tereksnäppa, EN: Terek Sandpiper

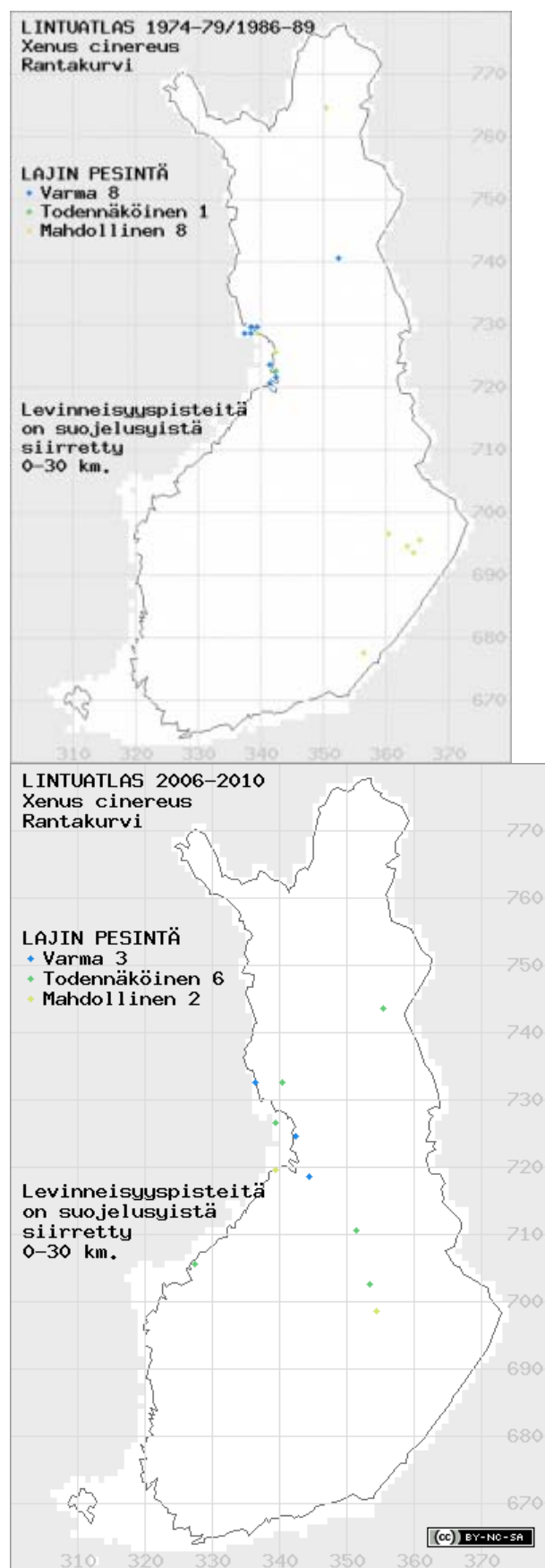
Rantakurvin levinneisyysalue ulottuu Venäjän länsiosista Itä-Aasiaan. Suomessa rantakurvi on aina ollut harvinainen, vaikka sen tiedetään pesineen Perämerellä ainakin 1950-luvulta lähtien. Pesimäkanta on viime vuosikymmeninä edelleen pienentynyt noin 30 parista 5–10 pariin. Suomessa laji esiintyykin levinneisyysalueensa länsilaidalla. Rantakurvi kuuluu äärimmäisen uhanalaisten lajien joukkoon. Se viihtyy rantaniityillä, satamissa, puunlajittelualueilla ja muilla kosteilla ja aukeilla paikoilla.

Atlasaineisto tukee käsitystä lajin taantumisesta. Kahden ensimmäisen atlaksen aikana rantakurvista tehtiin pesintään viittaavia havaintoja (mahdollinen, todennäköinen, varma) 17 ruudussa, ja pesintä varmistettiin kahdeksassa ruudussa. Kolmannen atlaksen aikana laji havaittiin pesintäaikaan 11 ruudussa, mutta pesintä varmistui vain kolmessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3	0,1 %
Todennäköinen	6	0,2 %
Mahdollinen	2	0,1 %
Yhteensä	11	0,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Rantasipi (*Actitis hypoleucos*)

SV: Drillsnäppa, EN: Common Sandpiper

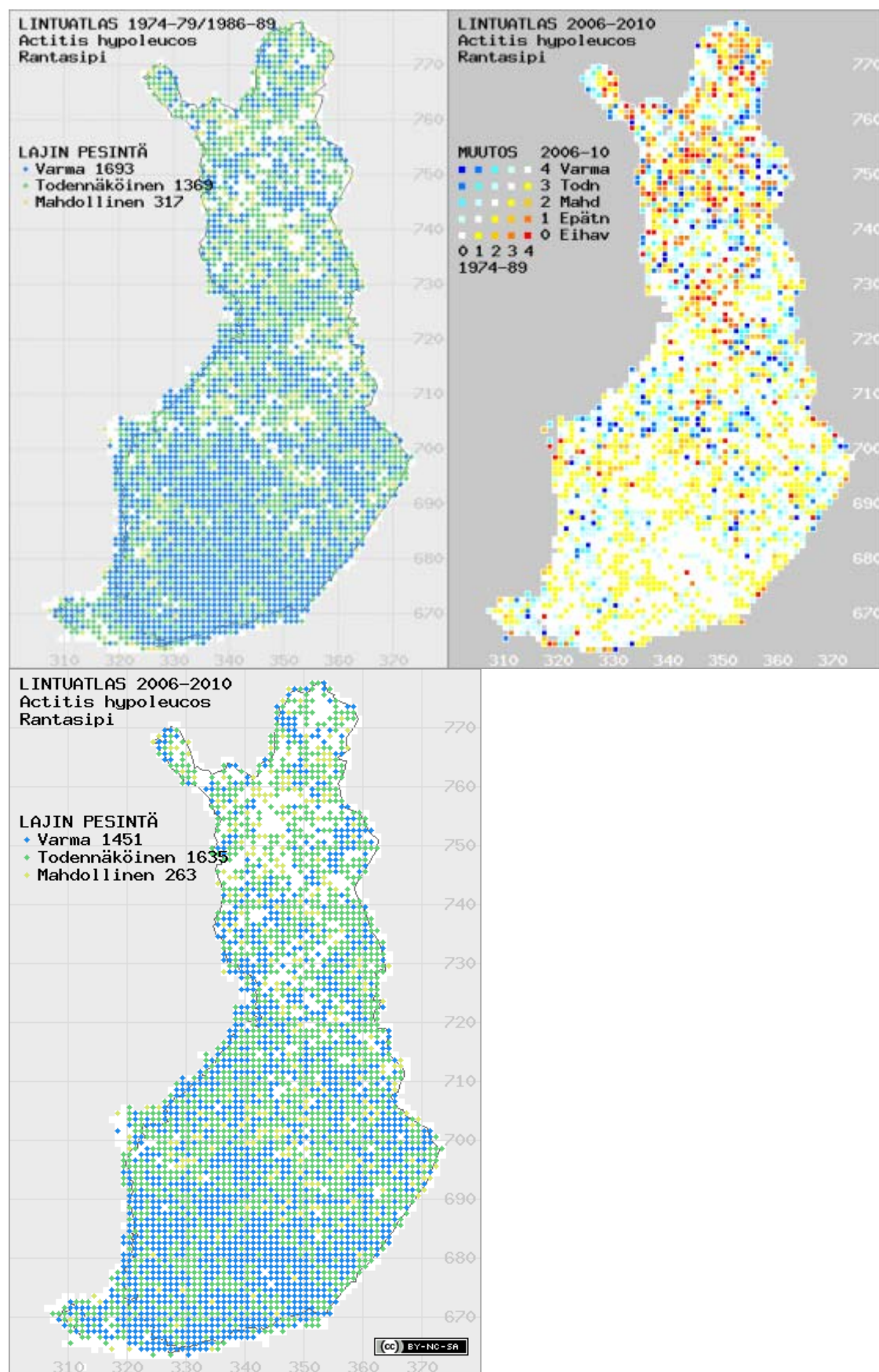
Rantasipi pesii lähes koko Euroopassa ja suuressa osassa Aasiaa aina Japaniin saakka. Suomessa sitä tavataan vesien äärellä lähes koko maassa, vain Tunturi-Lapissa ja ulkosaaristossa se on harvalukuinen. Suomessa pesii noin 150 000 paria. Viime vuosina laji on vähentynyt siinä määrin, että vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa se siirrettiin elinvoimaisten joukosta silmälläpidettäviin.

Lintuatlaskartoitusten mukaan rantasipin levinneisyydessä ei ole tapahtunut suuria maantieteellisiä muutoksia, vaan laji pesii edelleen koko maassa. Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa siitä saatiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) yli 3 379 ruudusta. Kolmannessa atlaksessa tällaisia ruutuja oli 3 349. Niiden ruutujen osuus, jossa pesintä onnistuttiin varmistamaan, pieneni hieman kahden ensimmäisen ja kolmannen lintuatlaksen välillä (50 -> 43 %). Muutostietokartan vallitseva väri on keltainen tai punasävyinen, mikä kertoo, että laajoilla alueilla rantasipin pesimisvarmuusindeksi on laskenut kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaskartoituksen välillä. Tämä tukee käsitystä kannan pienoisesta taantumisesta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1451	37,5 %
Todennäköinen	1635	42,3 %
Mahdollinen	263	6,8 %
Yhteensä	3349	86,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Karikukko (*Arenaria interpres*)

SV: Roskarl, EN: Turnstone

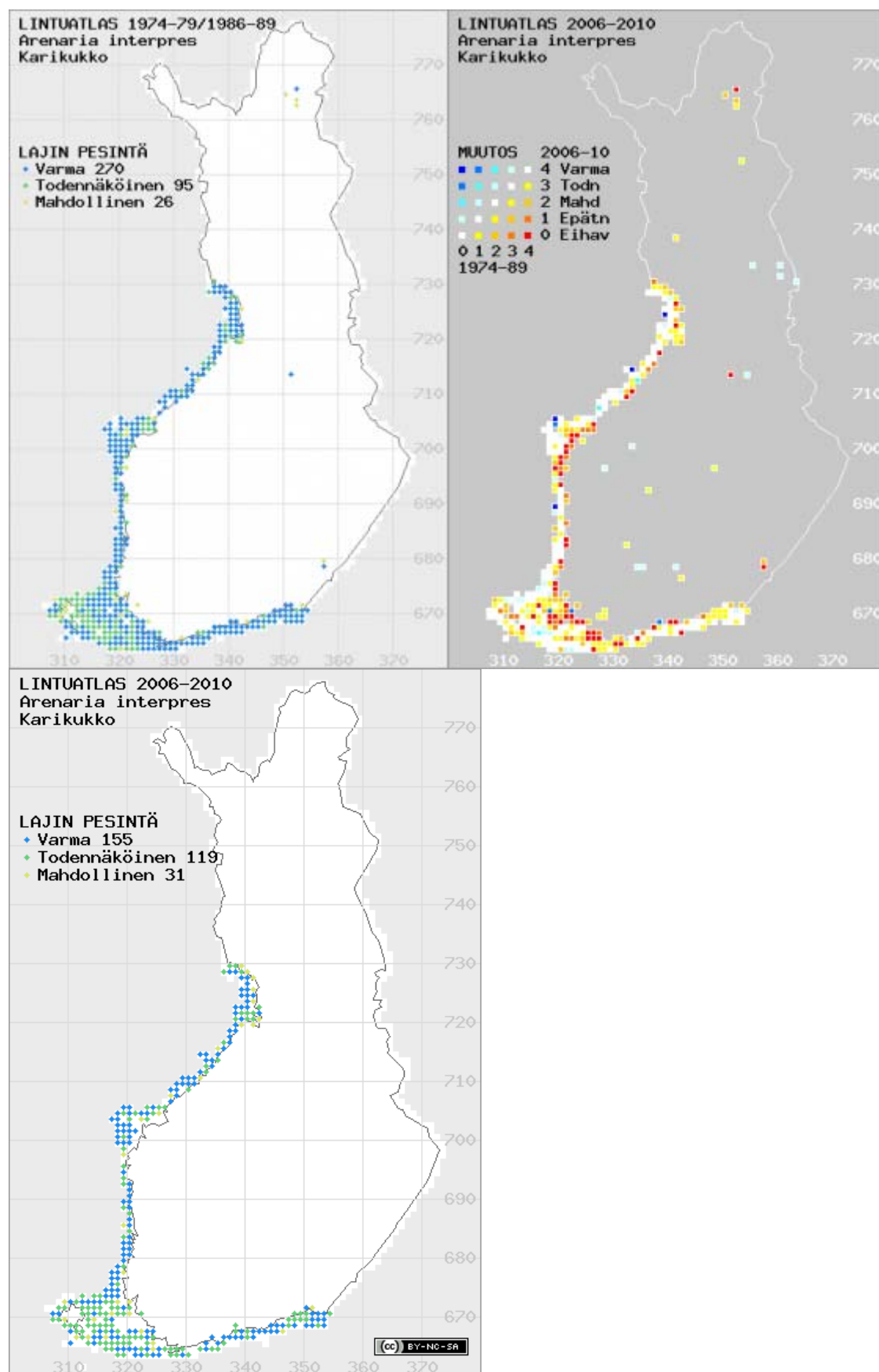
Karikukon levinneisyys kattaa Euraasian pohjoisrannikot sekä Grönlannin, Kanadan ja Alaskan rannikkoalueet. Suomessa karikukko pesii ulkosaariston puuttomilla luodoilla. Se viihtyy erityisesti tiira- ja lokkiyhdyksissä. Suomen pesimäkannaksi on arvioitu noin 3 000 paria. Laji on vähentynyt, ja vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa sen luokitus muutettiin elinvoimaisesta suoraan vaarantuneeksi.

Karikukon levinneisyys kattaa koko rannikkoalueen Kymenlaaksosta Ahvenanmaan kautta Perämeren pohjukkaan saakka. Ensimmäisen ja toisen atlaksen aikana karikukosta saatiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 391 ruudusta, mutta kolmannessa atlaksessa määrä jäi noin kolmeensataan. Varmojen pesimäruutujen osuus on laskenut samassa suhteessa. Muutoskartalla vallitseva värisävy on punakeltainen: etenkin sisäsaaristosta karikukko on kokonaan kadonnut tai sen esiintyminen on muuttunut entistä laikkuisemmaksi. Sisämaasta karikukko näyttää tyystin kadonneen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	155	4 %
Todennäköinen	119	3,1 %
Mahdollinen	31	0,8 %
Yhteensä	305	7,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Vesipääsky (*Phalaropus lobatus*)

SV: Smalnäbbad simsnäppa, EN: Red-necked Phalarope

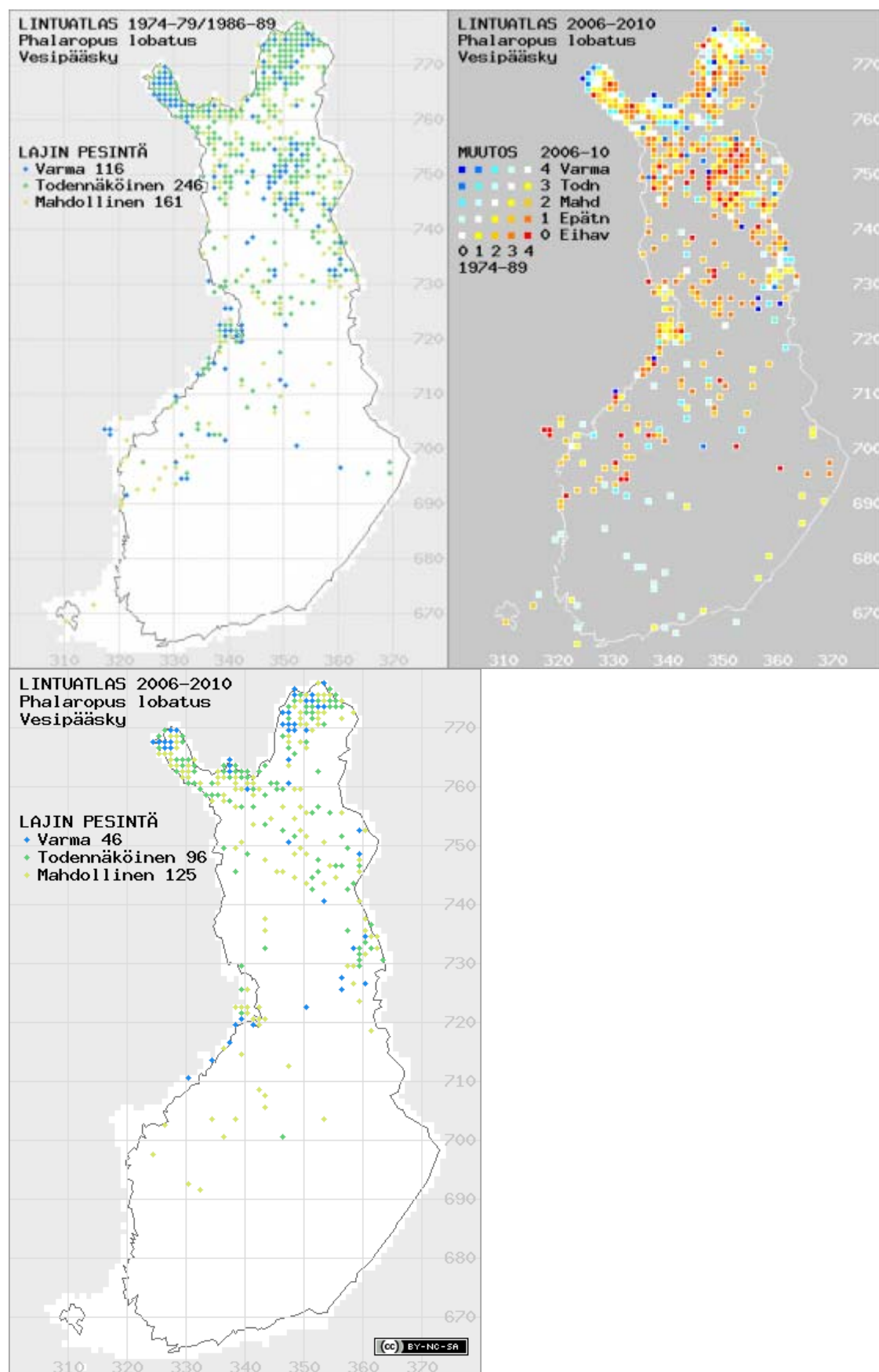
Vesipääsky pesii Euraasian ja Pohjois-Amerikan arktisilla alueilla. Suomessa vesipääskyt pesivät pääasiassa Lapin soilla, mutta paikoin myös Pohjanlahden rannikolla. Ne viihtyvät suolampareilla sekä matalilla ja niittyisillä rannoilla. Maamme pesimäkannaksi on arvioitu 7 000–9 000 paria. Vuonna 2000 lajin kanta arvioitiin vielä elinvoimaiseksi, mutta vuoden 2010 arvioinnissa luokitus muutettiin rajun taantumisen vuoksi suoraan vaarantuneeksi.

Myös lintuatlasaineisto osoittaa, että vesipääskyn tilanne on huolestuttava. Kahden ensimmäisen atlaksen aikana siitä tehtiin pesintään viittaavia havaintoja yli 500 ruudussa, mutta kolmannessa atlaksessa havaintoruutujen määrä oli hädin tuskin puolet tästä. Oulun eteläpuolelta vesipääsky on lähes tyystin kadonnut. Kato on ollut huomattavan rajua myös Lapissa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	46	1,2 %
Todennäköinen	96	2,5 %
Mahdollinen	125	3,2 %
Yhteensä	267	6,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Merikihu (*Stercorarius parasiticus*)

SV: Labb, EN: Arctic Skua

Merikihu on pohjoisten merialueiden pesimälaji. Suomessa laji pesii vain merellä, saaristossa, ja varmimmin lajin löytää läntisten merialueiden ulkoluodoilta. Tihein pesimäkanta sijoittuu Saaristomereltä ja Ahvenanmaalta Perämerelle ulottuvalle vyöhykkeelle, ja Suomenlahdella laji on hyvin harvinainen pesimälintu. Laji pesii Suomessa yksittäispareina, joskin tiheimmän kannan alueella lähimmät pesimäluodot voivat sijaita jopa viereisillä luodoilla.

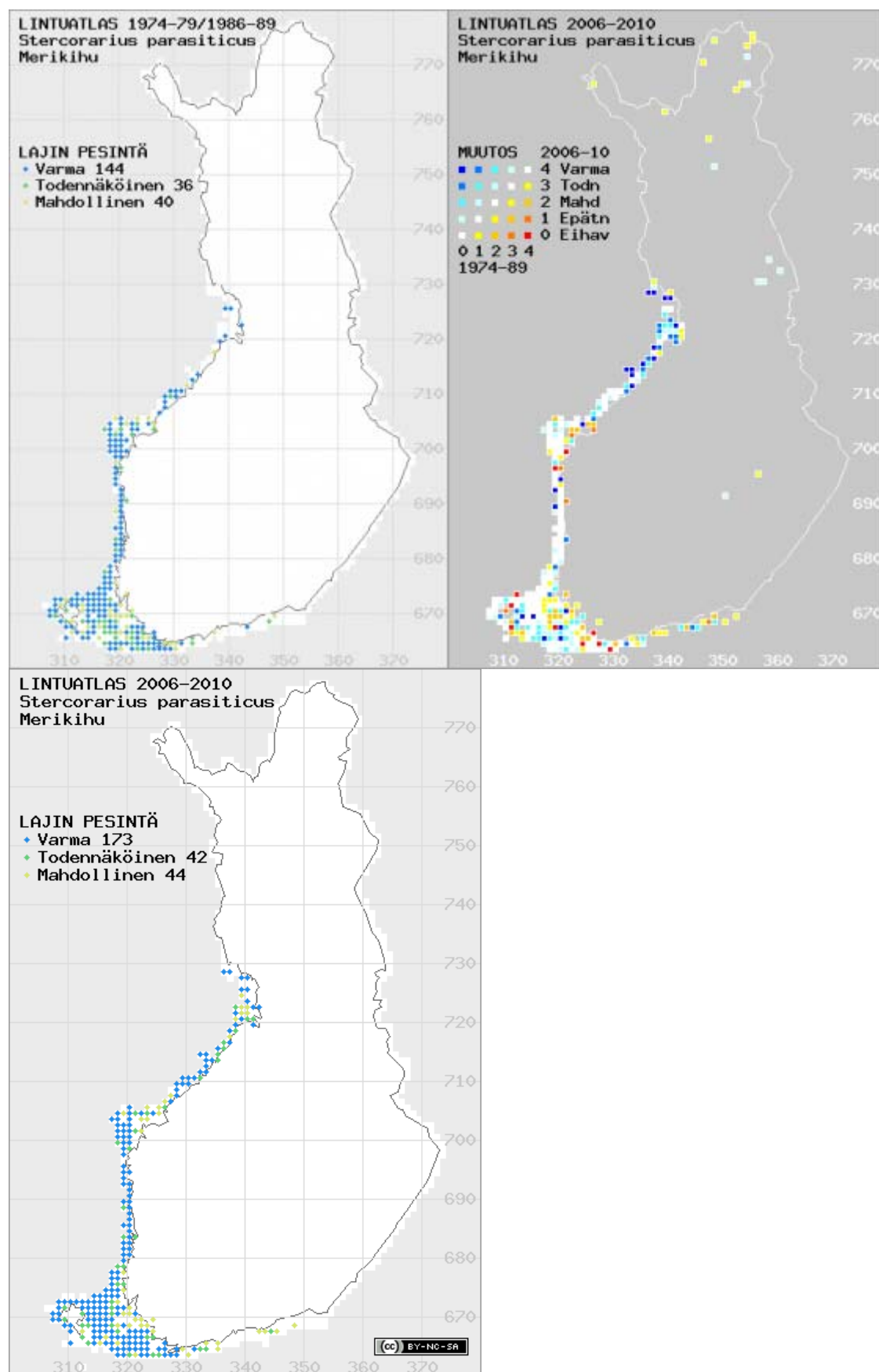
Merikihu on runsastunut 1900-luvun jälkipuoliskolla pesimäalueilla esiintyneen vainon loputtua. Yhdistetyissä 1970- ja 80-luvun atlaksissa pesintä varmistettiin noin 140 atlasruudussa, kun 2000-luvulla lukumäärä oli yli 170. Pesimäkannan kooksi arvioitiin 1990-luvun lopulla 520 paria, ja nykykanta lienee vähintään 500–600 parin korvilla.

Kolmannessa lintuatlaksessa kannan kasvu näkyy myös levinneisyyden laajentumisena etenkin Perämeren alueella, mutta kanta on tihentynyt myös Lounaissaaristossa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	173	4,5 %
Todennäköinen	42	1,1 %
Mahdollinen	44	1,1 %
Yhteensä	259	6,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tunturikihu (*Stercorarius longicaudus*)

SV: Fjällabb, EN: Long-tailed Skua

Tunturikihu on puuttoman Euraasian ja Pohjois-Amerikan tundra-alueen laji, jota pesii Suomessa vain Tunturi-Lapin paljakka-alueella. Enontekiön ja Utsjoki-Inarin tunturialueiden lisäksi lajilla on erillinen esiintymisalue Ounas-Pallastunturin alueella. Lajin pesinnän onnistuminen riippuu täysin pikkunisäkästiheyksistä. Hyvinä myyrä- ja sopulivuosina pesimäkanta voi olla paikoin varsin tiheä, mutta pikkunisäkkäiden katovuosina kihut jättävät pesinnän kesken jo muninta- tai haudontavaiheessa ja poistuvat tunturista viimeistään heinäkuun alussa. Pesivät tunturikihut ovat kuitenkin varsin näkyviä, vaikka pesinnän varmistaminen ei ole usein helppoa.

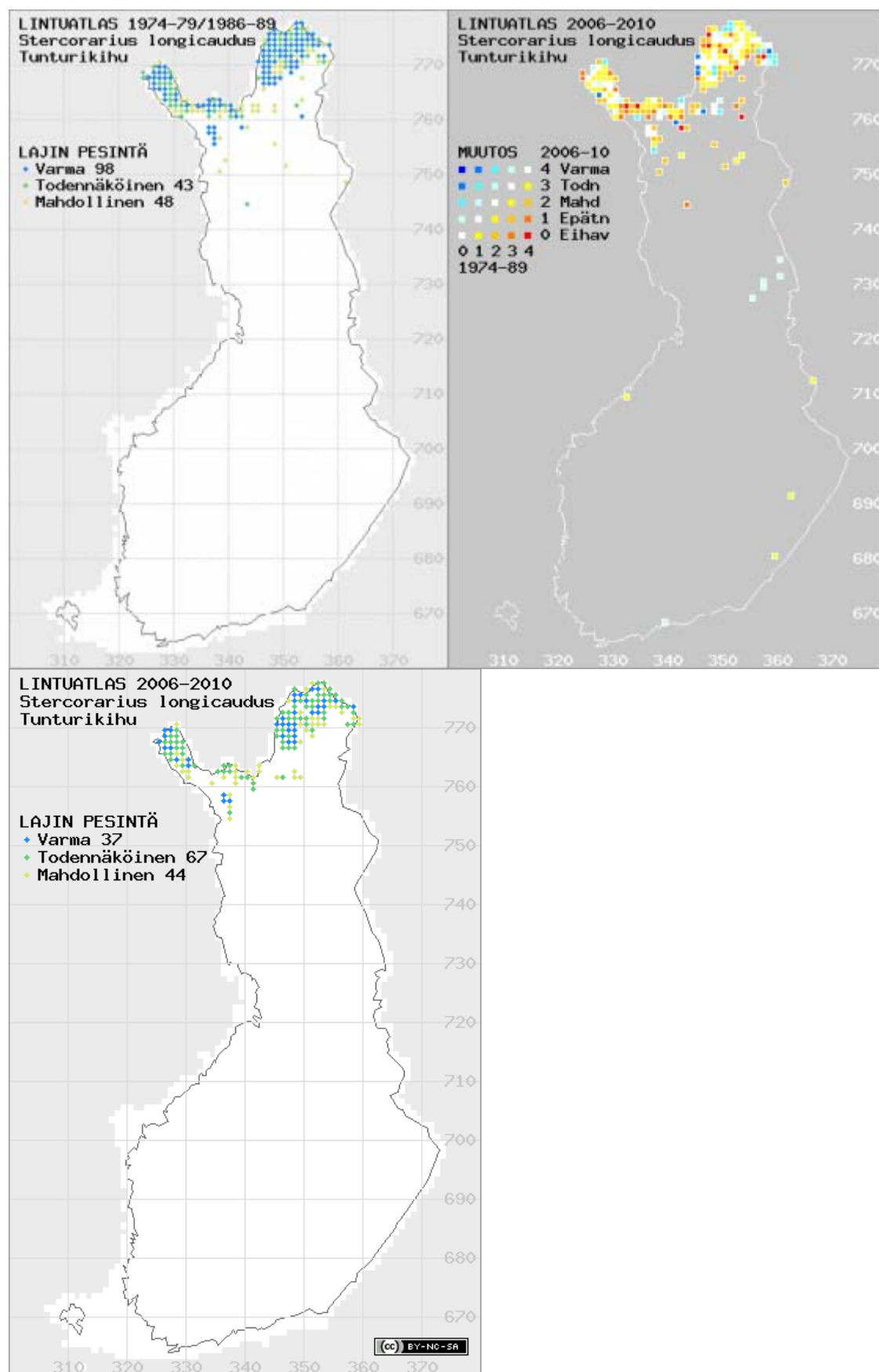
Tunturikihun kannankehitys tunnetaan huonosti lajin vuosittaisten voimakkaiden vaihteluiden takia. Pesimäkanta vaihtelee vuosittain välillä 100–5000 paria.

Vaikka kokonaisruutujen määrä ei laskenut tuoreimman atlaksen ja aiempien atlasten välillä, havaittiin 2000-luvulla selkeästi vähiten varmistettuja pesintöjä (37) kuin aiemmissa atlaksissa (1970-luvulla 56, 1980-luvulla 69). Tämä voisi viitata siihen, että pesinnät eivät onnistuneet tuoreimman atlaksen aikaan yhtä hyvin kuin aiemmissa atlaksissa. Pohjois-Lapin säännöllinen myyräsykli katosikin 1980-luvun lopulla, jonka jälkeen myyrien kannanvaihtelut ovat olleet epäsäännöllisiä, ja kihujen pesinnän kannalta olennaiset suuret keväiset pikkunisäkäsmäärät ovat puuttuneet.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	37	1 %
Todennäköinen	67	1,7 %
Mahdollinen	44	1,1 %
Yhteensä	148	3,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkulokki (*Hydrocoloeus minutus*)

SV: Dvärgmåsar, EN: Little Gull

Pikkulokkia esiintyy Euroopan itäosissa ja Aasian keskiosissa. Laji on melko yleinen pesimälaji etenkin Keski-Suomessa ja Etelä-Lapissa rehevähkkoilla järvillä, mutta lajia tavataan paikoin myös merenrannikon luodoilla. Kanta puuttuu kokonaan tai on hyvin harva Lounaisimmassa Suomessa sekä Keski-Lapista pohjoiseen ulottuvalla alueella. Pohjoisin pesimäalue sijoittuu Inarinjärven lounaisosiin. Laji on pesimäpaikkojen suhteen varsin ailahteleva, ja yhdyskunnat voivat siirtyä paikasta toiseen peräkkäisten vuosien välillä. Pikkulokki on varsin näkyvä laji, ja pesivät linnut voivat ruokailla melko kaukana yhdyskunnista, mikä kasvattanee kokonaisruutujen määrää.

Pikkulokin pesimäkanta on kasvanut Suomessa huomattavasti lajin levittyä maahan kaakosta 1900-luvun aikana. BirdLife Suomen vuoden laji kartoituksissa 2008 pesimäkannan kooksi arvioitiin 10000–13000 paria, vaikka lajin todettiin taantuneen osassa tarkemmin seuratuista yhdyskunnista viimeisen kymmenen vuoden aikana. Mahdollisesta viimeaikaisesta taantumasta huolimatta laji on huomattavasti runsaampi 2000-luvun lopulla kuin vielä 20–30 vuotta sitten.

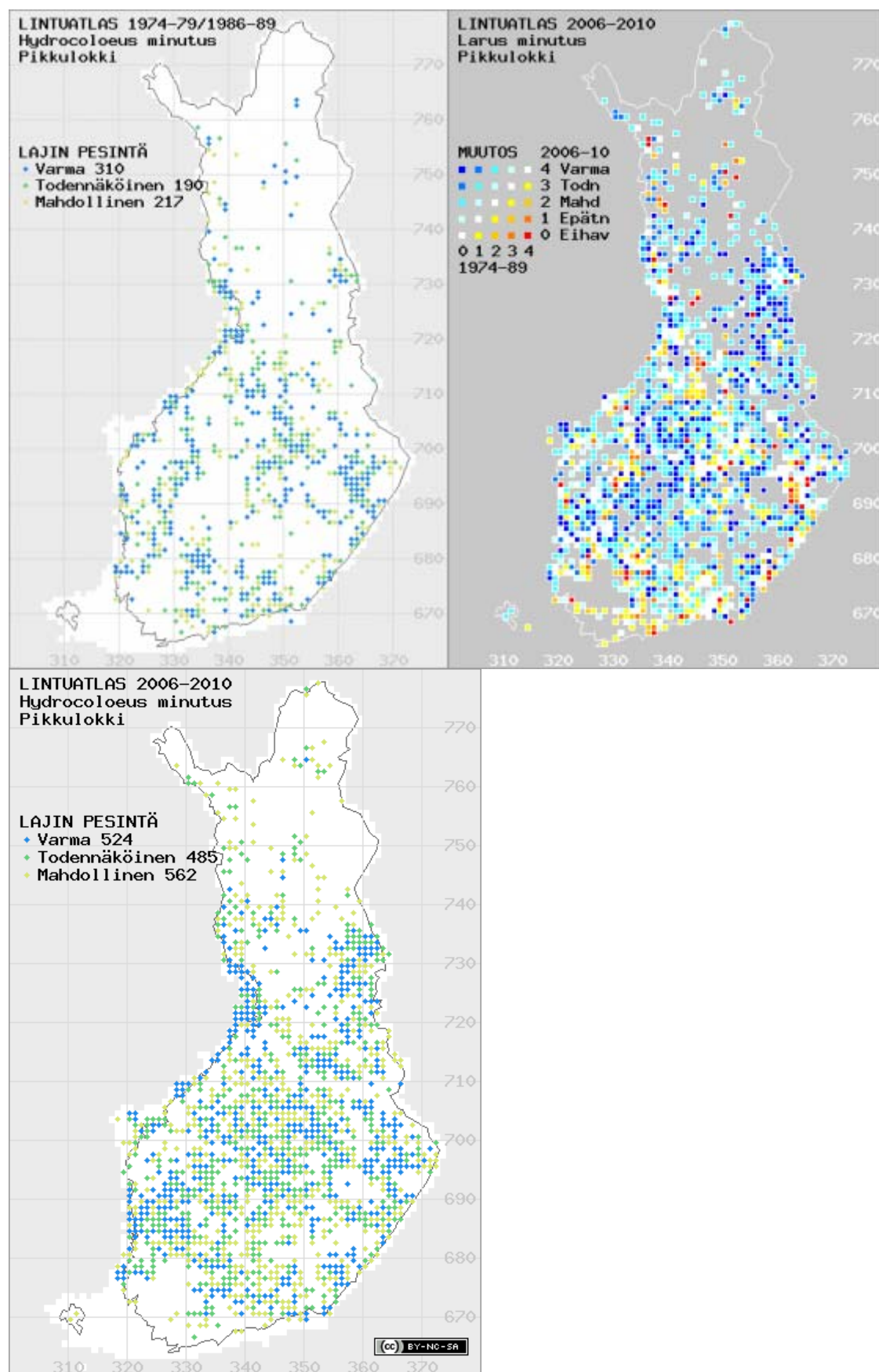
Kannan runsastuminen näkyy hyvin atlasien välillä. Varmistettuja pesintöjä todettiin 1970-luvulla alle 140 ruudussa, ja esiintyminen oli varsin laikuittaista. 1980-luvulla pesintä varmistettiin reilusta 230 ruudusta ja 2000-luvulla yli 520 ruudusta. Kokonaisruutujen määrä on kasvanut myös samassa suhteessa.

Voimakkaimmin näyttää tihentyneen keskisen Suomen levinneisyysalue, kun taas Keski-Lapin alueella varmistettujen pesintöjen määrä on vähentynyt.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	524	13,6 %
Todennäköinen	485	12,5 %
Mahdollinen	562	14,5 %
Yhteensä	1571	40,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Naurulokki (*Larus ridibundus*)

SV: Skrattnäs, EN: Black-headed Gull

Naurulokki on Euraasiassa laajalle levinnyt laji. Suomessa sitä tavataan pesivänä rehevien järvillä sekä merenlahdilla että paikoin myös saaristossa. Laji pesii yleensä yhdyskunnissa, joissa voi olla muutamista pareista jopa muutamiin tuhansiin pareihin. Yhdyskuntien keskikoko on kuitenkin reilu sata paria. Naurulokin levinneisyys ulottuu etelärannikolta aina Etelä-Lappiin asti. Keski-Lapissa laji on hyvin harvinainen pesimälaji, ja Tunturi-Lapin alueelta se puuttuu kokonaan.

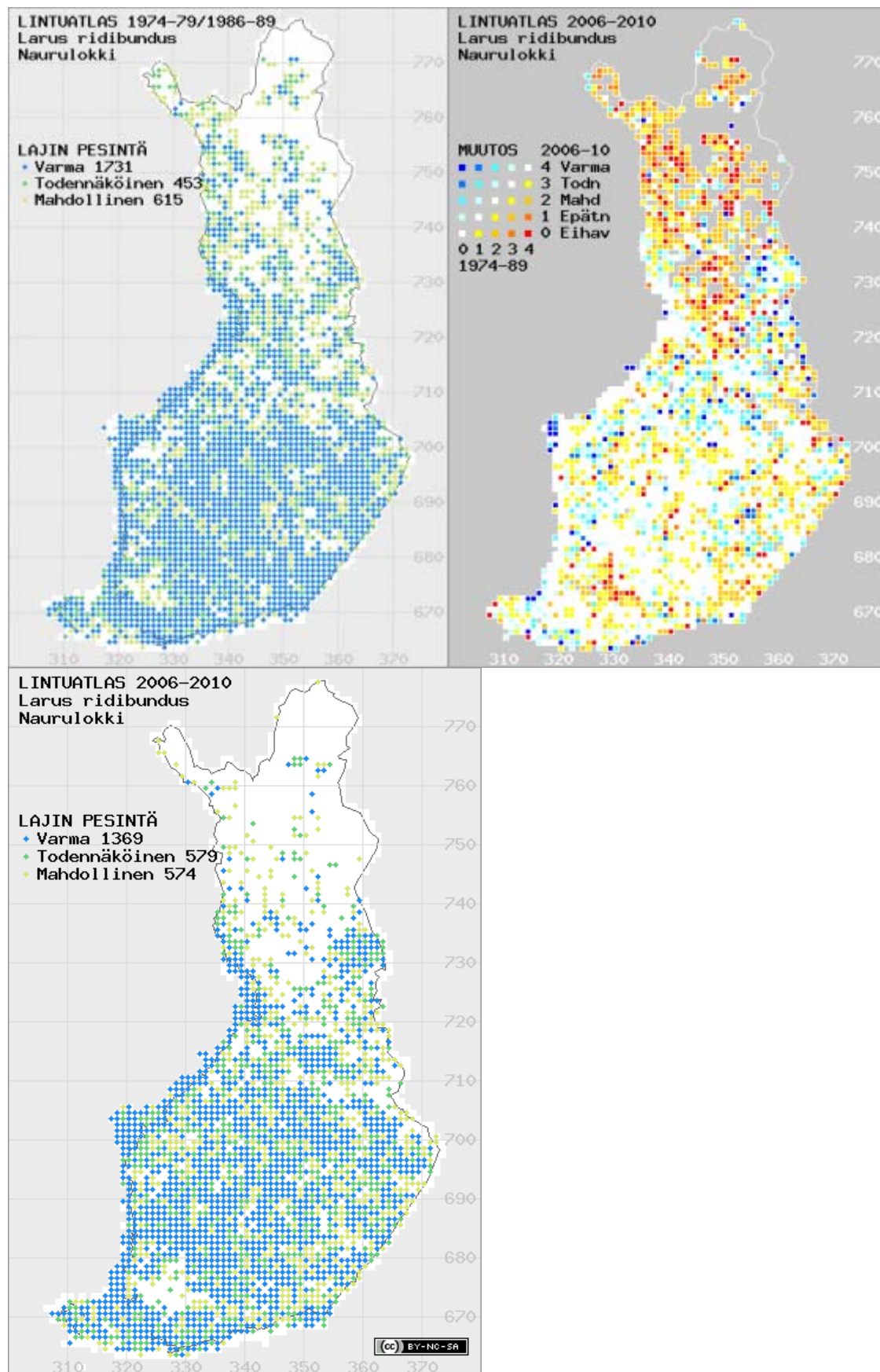
Naurulokki levittäytyi Suomeen 1800-luvun alussa, ja laji runsastui voimakkaasti 1900-luvulla. Lajin pesimäkanta olisi suurimmillaan Etelä-Suomessa 1960- ja 70-luvuilla, jonka jälkeen monet yhdyskunnat alkoivat taantua ja jopa kadota kokonaan. BirdLife Suomen vuoden laji (2008) -kartoituksissa naurulokin pahimman taantumisen arveltiin kuitenkin olevan ohitse ja kannan olevan nykyään vakaa. Pesimäkannan kooksi on arvioitu 95 000–110 000 paria. Naurulokki on kosteikkojen avainlaji, jonka yhdyskunnat antavat vesilintujen pesille ja poikasille suojaa.

Vertailemalla yksittäisiä atlaksia ei lajien pesimävarmuuksissa näy suuria eroja 1970-luvulta 2000-luvulle, mutta levinneisyysalueissa on nähtävissä selkeä ero: naurulokki on lähestulkoon kadonnut Keski-Lapista, jossa se oli vielä 1970- ja 80-lukujen atlaksessa melko yleinen pesimälaji. Runsaslukuisten lajien, kuten naurulokin, kannan väheneminen näkyykin selkeimmin juuri levinneisyyden reuna-alueilla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1369	35,4 %
Todennäköinen	579	15 %
Mahdollinen	574	14,9 %
Yhteensä	2522	65,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kalalokki (*Larus canus*)

SV: Fiskmåsar, EN: Common Gull

Kalalokki on Euraasian ja Amerikan pohjoisosissa esiintyvä laji. Suomessa laji on laajimmalle levittäytynyt lokkilintu, jota tavataan pesivänä niin merensaaristossa kuin sisävesillä aina Etelä-Suomesta pohjoisen tunturijärville. Runsain pesimäkanta keskittyy meren saaristoon, ja pesimätiheydet ovat korkeimpia Pohjanlahden rannikolla. Vastaavasti harvimman kannan alue keskittyy Keski-Lapin alueelle. Kalalokki voi pesiä niin yhdyskunnissa kuin yksittäispareina, ja urbanisoituneimmat parit pesivät kaupunkien katoilla ja puistoissa.

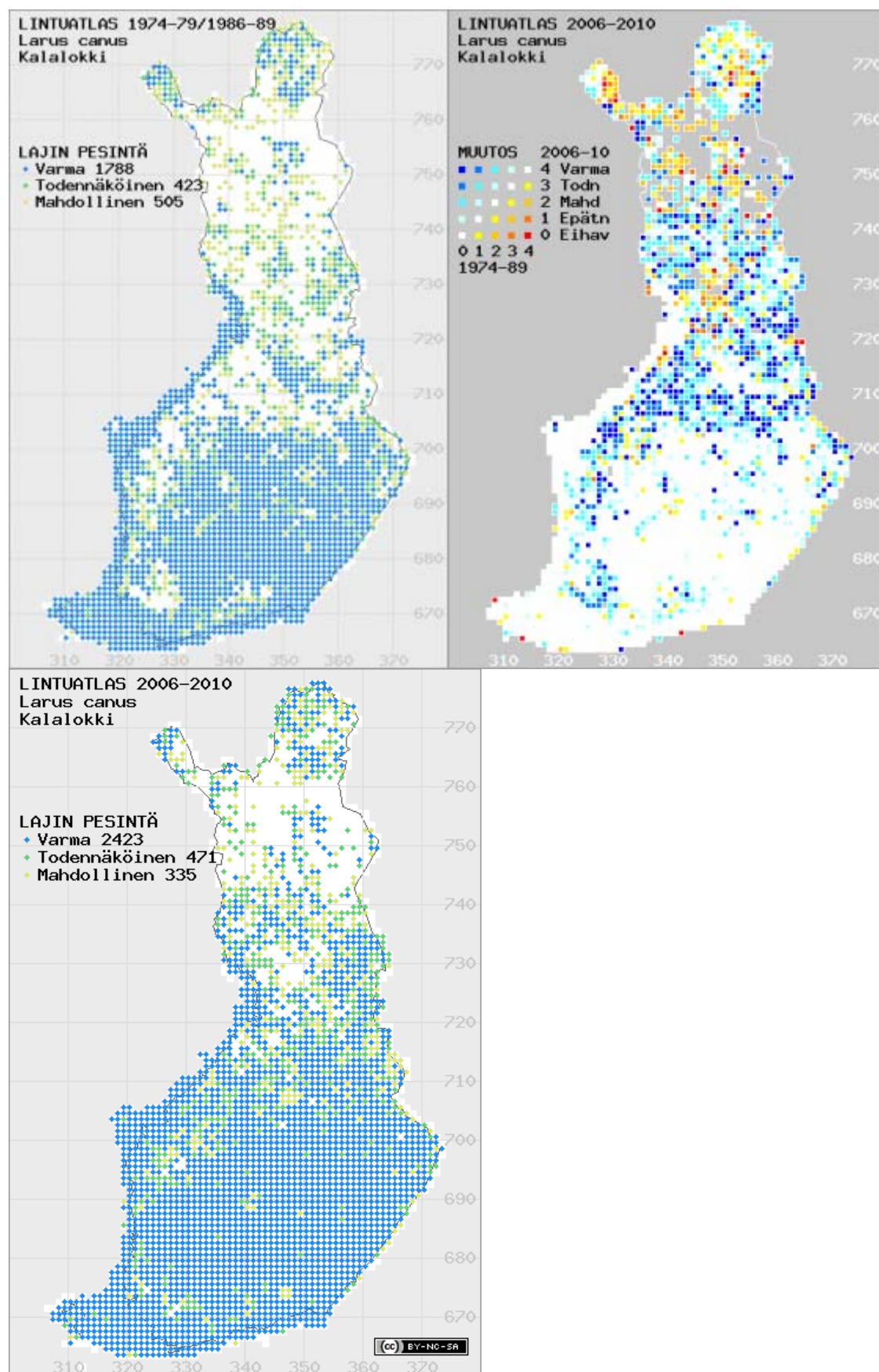
Kalalokki kuuluu vanhaan suomalaiseen pesimälajistoon. Sen pesimäkannat ovat kasvaneet aina 1900-luvun puolivälistä lähtien, jolloin vaino saaristossa alkoi vähentyä. Runsastuminen on jatkunut niin saaristossa kuin sisämaassakin viimeisten vuosikymmenten aikana. Pesimäkanta on noin 80 000 parin luokka, joista noin 55 000 pesii meren saaristossa.

Kannankasvu näkyy pesimävarmuuksien lisääntymisenä myös atlaksissa. 1970-luvulla varmistettiin pesintä vajaassa 1300 ruudussa, 1980-luvulla vajaassa 1500 ruudussa ja 2000-luvulla pesintä todettiin yli 2400 ruudussa. Eniten levinneisyysalue näyttää tihentyneen Pohjanmaan, Kainuun ja Etelä-Lapin alueella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2423	62,7 %
Todennäköinen	471	12,2 %
Mahdollinen	335	8,7 %
Yhteensä	3229	83,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Selkälokki (*Larus fuscus*)

SV: Silltrut, EN: Lesser Black-backed Gull

Selkälokkia tavataan Länsi-Euroopasta aina Keski-Aasiaan, mutta Suomessa pesivää nimialalajia tavataan lähinnä vain Fennoskandian alueella. Suomessa selkälokki on meren saariston ja selkävesien uljas pesimälaji. Lajin levinneisyys on keskittynyt tiukasti merialueille sekä Kesken Suomen suurimmille sisävesialueille. Eteläistä Lappia lukuun ottamatta selkälokki on Lapissa satunnainen pesimälaji.

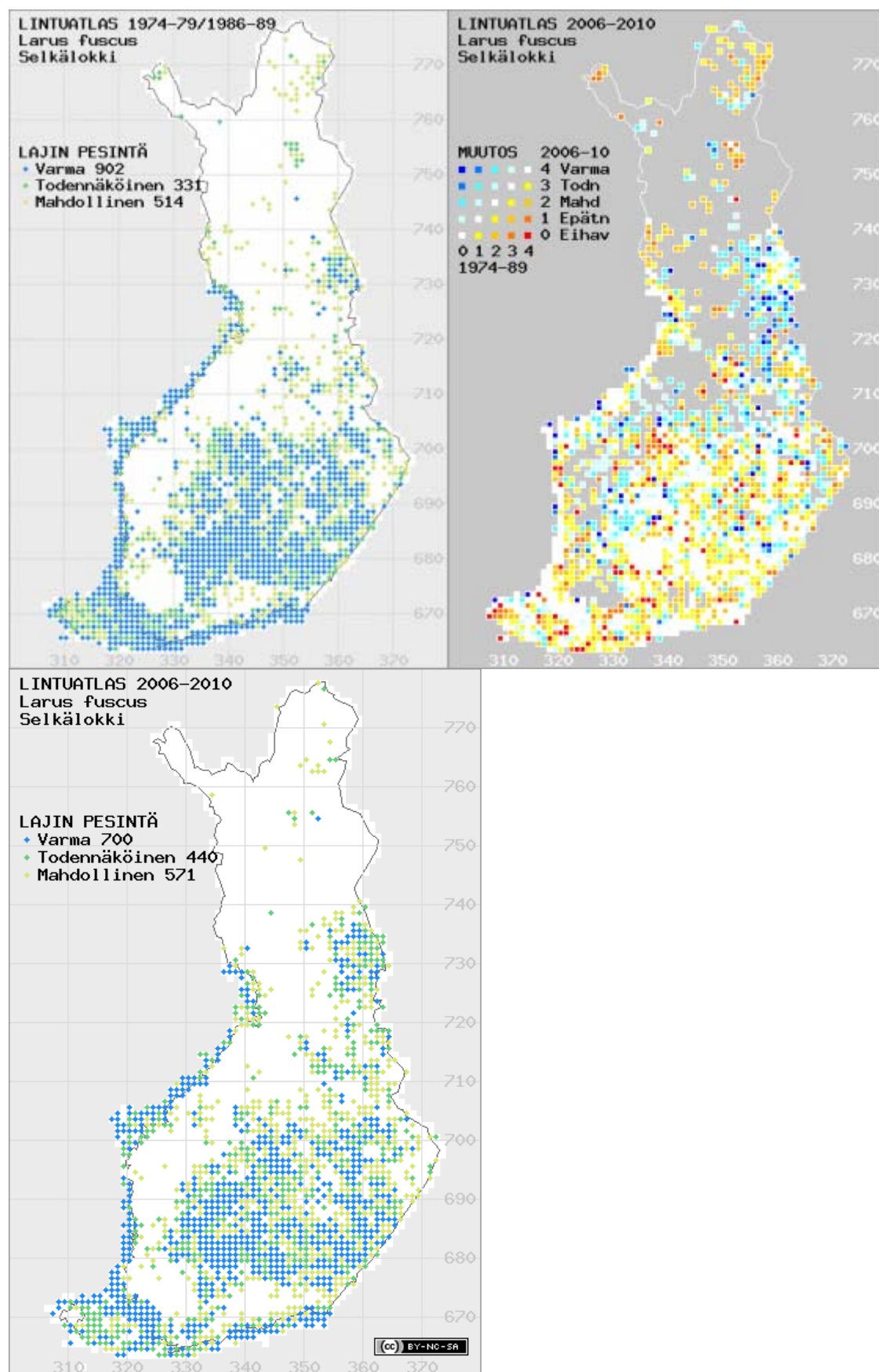
Selkälökin pesimäkanta on taantunut voimakkaasti 1970-luvulta lähtien, kun vielä 1900-luvun alkupuolella se oli kalalökin ohella Suomen runsain lökölöintu. Taantumän synä ovat etenkin talvehtimäsalueelta ravinnon kautta lintuihin kertyvät ympäristömyrkyt sekä paikoin runsastuneen harmaalökkikannan aiheuttama poikassaalistus. Arvio Suomen pesimäkannan nykykoosta on noin 7000 paria, joista noin 5000 pesii merialueilla.

Atlaksessa selkälökin väheneminen ei näy kun verrataan yksittäisiä atlaksia toisiinsa, mutta 1970- ja 80-luvun atlasten yhteistuloksen vertailu 2000-luvun tilanteeseen paljastaa taantumän. Selkälökki on hyvin pesäpaikkausköllinen laji, joka voi pesiä kymmenien lintujen yhdyskunnissa. Siten varmistettujen pesintöjen ruutumäärän väheneminen on huolestuttava merkki lajin kannalta. Varmojen pesintöjen vähenemistä on tapahtunut niin etelärannikolla kuin myös sisämaassa ja Perämerellä. Saaristolinnustoseurannan perusteella parhaiten kanta on säilynyt Lounaissaaristossa sekä Merenkurkun ja Selkämeren alueella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	700	18,1 %
Todennäköinen	440	11,4 %
Mahdollinen	571	14,8 %
Yhteensä	1711	44,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Harmaalokki (*Larus argentatus*)

SV: Gråtrut, EN: Herring Gull

Harmaalokki pesii niin meren saaristossa kuin suuremmilla sisämaan järvillä. Lajin levinneisyys ulottuu etelärannikolta aika Keski-Lappiin asti, ja harvinta levinneisyys on maan pohjoisosissa. Harmaalokki pesii sekä yksittäispareina että yhdyskuntina, joista jälkimmäiset ovat yleisempiä etenkin saaristossa.

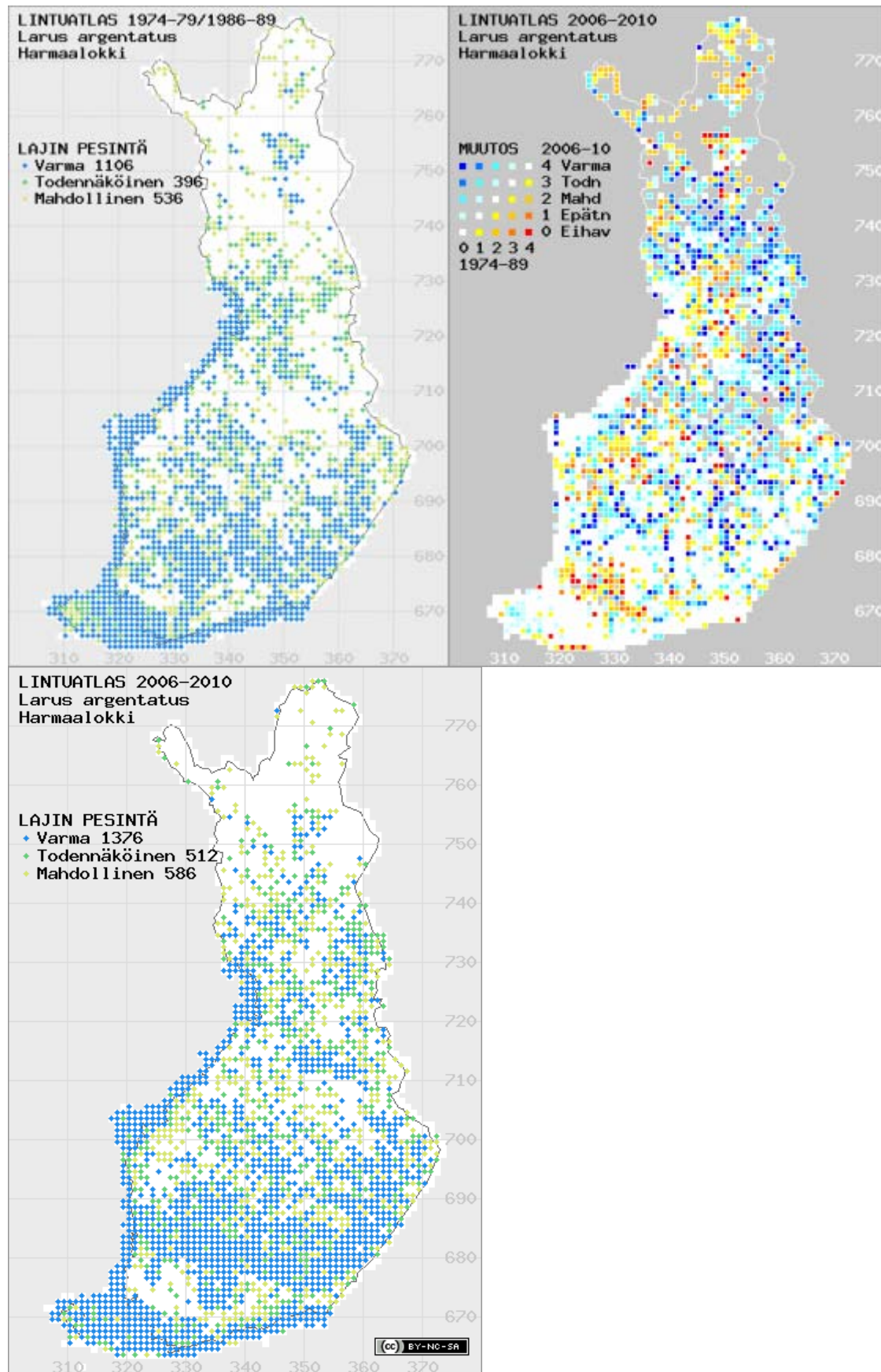
Harmaalokin pesimäkanta on kasvanut hyvin voimakkaasti 1900-luvun puolivälistä lähtien. Alun perin kannankasvun taustalla oli saaristolaisten harjoittaman vainon vähentyminen, mutta laji on oppinut hyödyntämään jo vuosikymmeniä sitten sekä kaatopaikkojen että turkistarhojen tarjoamia ruoka-apajia. Voimakkain runsastuminen todettiin 1960-luvulta 1980-luvuille etelärannikolla, jossa kanta on viimeisten vuosikymmenten aikana pysynyt vakaana tai taantunut kaatopaikoilla tapahtuneen kannanrajoitustoimien myötä. Toisaalta harmaalokkimäärät ovat kasvaneet viime aikoina sisämaassa ja Pohjanlahdella, joista jälkimmäisellä alueella kanta on yli kaksinkertaistunut kahdessa vuosikymmenessä. Suomen pesimäkannan nykykooksi on arvioitu noin 30 000 paria.

Yhdyskuntalintuna kannanmuutoksia ei juuri näy atlasien välillä rannikon tiheän kannan alueella, mutta etenkin sisämaan kanta on tihentynyt vaikka 2000-luvun atlasta verrattaisiin yhdistettyihin 1970- ja 80-luvun atlastietoihin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1376	35,6 %
Todennäköinen	512	13,2 %
Mahdollinen	586	15,2 %
Yhteensä	2474	64 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Merilokki (*Larus marinus*)

SV: Havstrut, EN: Great Black-backed Gull

Merilokkia tavataan nimensä mukaisesti pesivänä meren rannikoilla Pohjois-Euroopasta Pohjois-Amerikan itärannikolle asti. Suomessakin kanta on keskittynyt pesimään merialueelle, joskin yksittäisiä sisämaapesintöjäkin tunnetaan mm. Lapin suurten järvien alueelta, Hämeestä sekä Saimaalta. Merilokki pesii tyypillisesti yksittäispareina, mutta se voi tiheimmän kannan alueilla muodostaa pieniä yhdyskuntia.

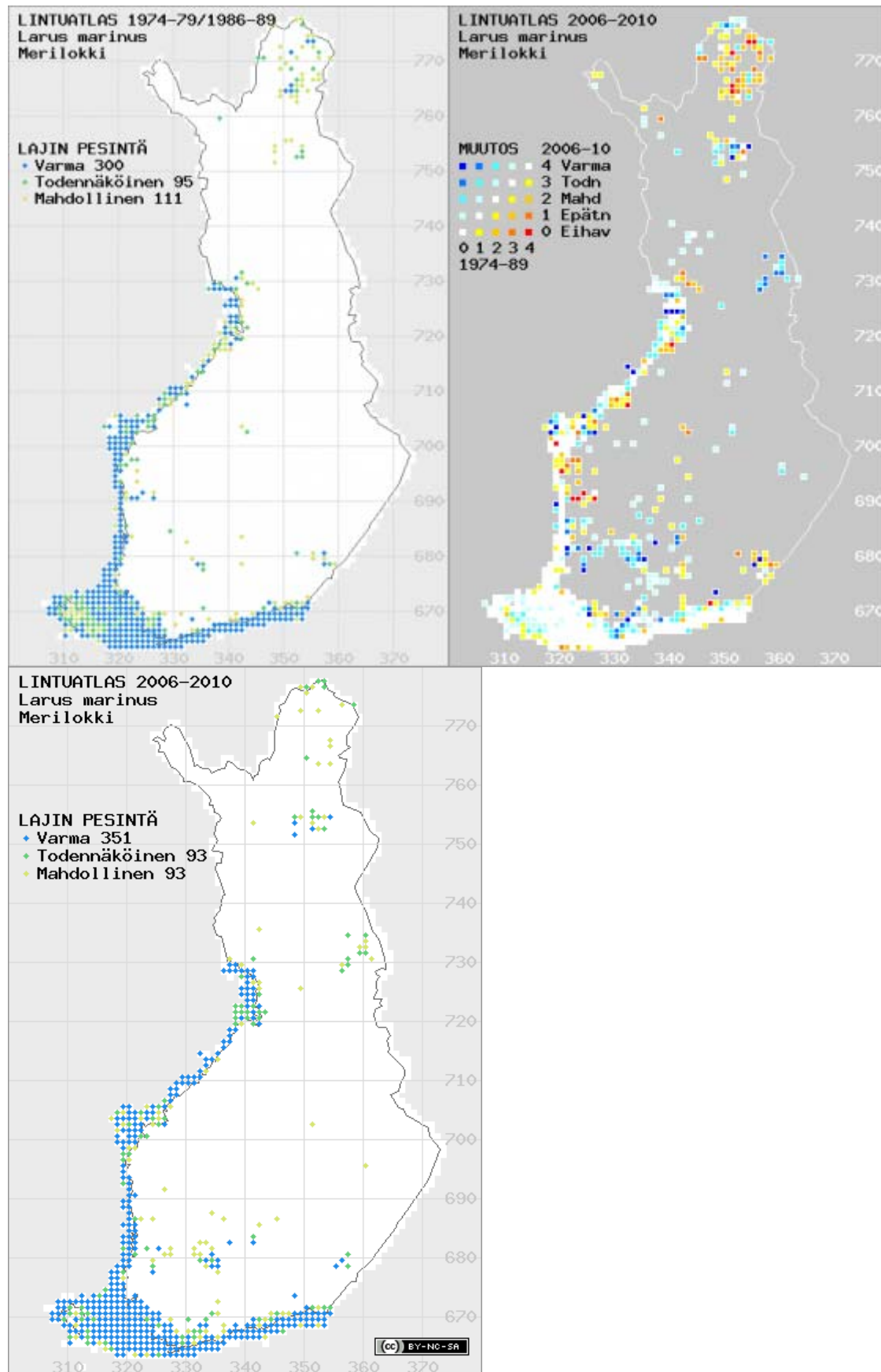
Harmaalokin tapaan maassamme pesivien merilokkien määrät olivat alamaissa vielä 1900-luvun puolivälissä, jonka jälkeen alkoi nopea kannankasvun aika. Pohjanlahden kannan on arvioitu kasvaneen noin 1,5-kertaisesti viimeisen 20 vuoden aikana, kun taas Suomenlahden ja Lounaissaariston kannat ovat harventuneet viime aikoina kaatopaikoilla tapahtuneen kannanrajoitustoimien takia. Koko maan pesivien parien määrän arvioidaan olevan n. 2500.

Ensimmäisessä atlaksessa 1970-luvulla varmistettiin pesintöjä 184 ruudussa. 1980-luvulla vastaavia ruutuja oli 259 ja 2000-luvulla peräti 350. Yhdistettyihin 1970- ja 80-lukujen atlastietoihin nähden kannan tihentyminen on tapahtunut etenkin Ahvenanmaalla sekä Perämerellä. Pohjois-Suomessa on tapahtunut myös mielenkiintoisia muutoksia. Edellisiin atlaksiin verrattuna laji on alkanut pesiä Lokan ja Porttipahdan tekoaltailla ja saamassa mahdollisesti jalansijaa Koillismaalla. Tästä runsastumisesta huolimatta lajin pesintää ei varmistettu ollenkaan Inarinjärven alueelta, josta oli useita pesimähavaintoja niin 1970- kuin 80-luvun atlaksista. Löytyisikö selitys Inarinjärven muutokseen Pohjois-Norjan merilokkitilanteesta? Laji on selkeästi runsastunut sisämaassa myös Vajaveden ympäristössä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	351	9,1 %
Todennäköinen	93	2,4 %
Mahdollinen	93	2,4 %
Yhteensä	537	13,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Räyskä (*Hydroprogne caspia*)

SV: Skräntärna, EN: Caspian Tern

Räyskä on levinnyt maailmalla laajalle, mutta esiintymät ovat laikuttaisia, eikä laji ole missään kovin runsas. Suomessa räyskä on merensaariston pesimälaji, jota pesii kaikilla merialueilla. 2000-luvun atlaksessa todettiin myös Suomen ensimmäinen varmistettu sisämaapesintä Vanajavedellä vuonna 2009.

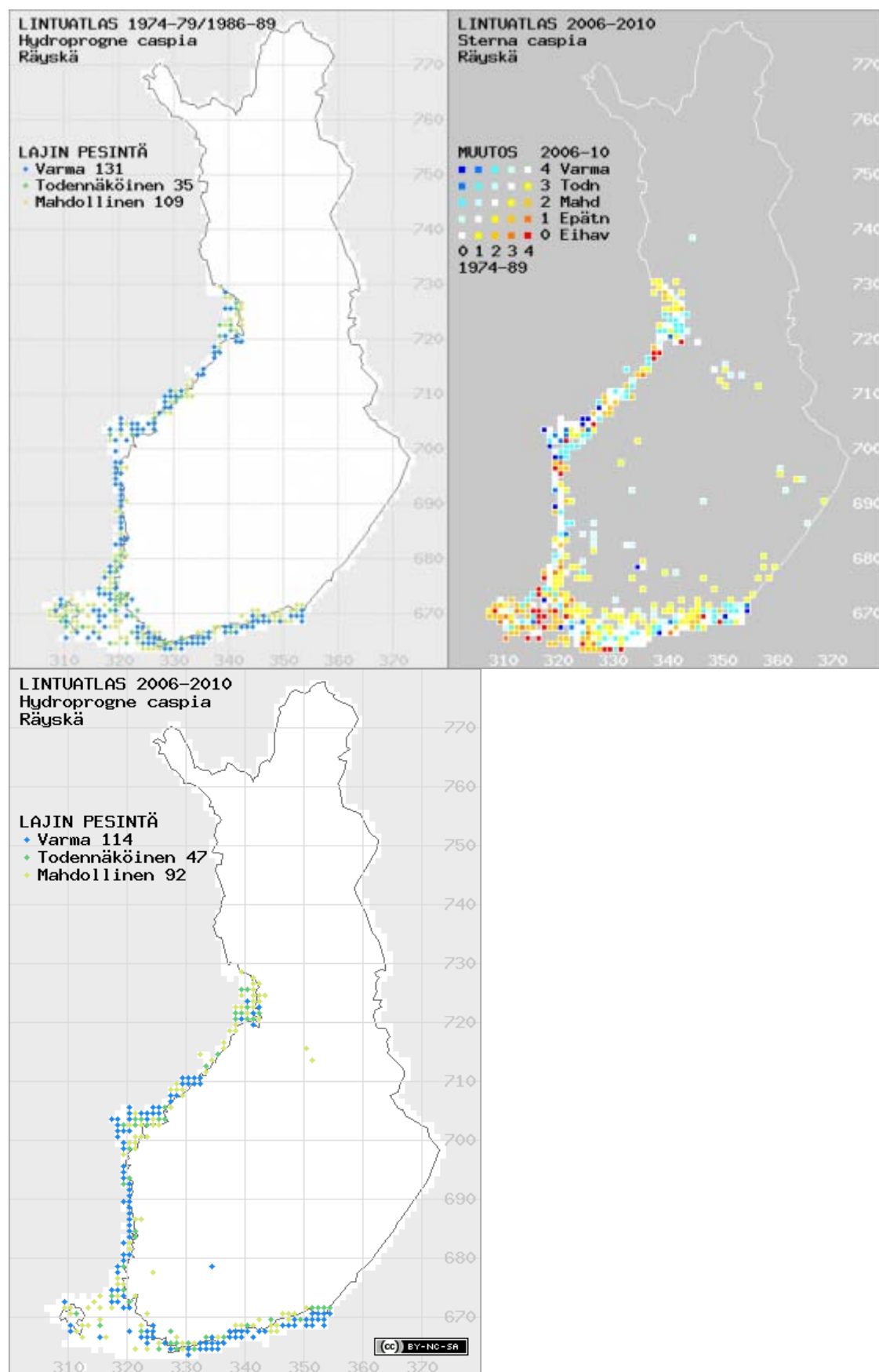
Räyskän pesimäkanta on kasvoi 1900-luvun alkupuolelta 1970-luvulle, jonka jälkeen tapahtui väliaikainen taantuminen 1970- ja 80-luvun taitteessa. Kanta alkoi kasvaa jälleen 1990-luvulla, mutta 2000-luvulla koko maan kanta on ollut pitkälti vakaa. Suomen nykykanta on noin 850 paria, joka on huomattava osa koko Itämeren alueen noin 2000 parin kannasta.

Räyskän pesimäruutujen määrä oli 2000-luvun atlaksessa hieman suurempi kuin aikaisemmissa yksittäisissä atlaksissa, mutta toisaalta hieman vähäisempi kuin yhdistetyissä 1970- ja 80-luvun atlastiedoissa. Räyskä pesii niin yksittäispareina kuin myös yhdyskuntina. Rauhallisissa olosuhteissa laji suosii yhdyskuntapesimistä, ja suurimmissa yhdyskunnissa on Suomessakin todettu olevan jopa yli 150 paria. Räyskä on herkkä laji vaihtamaan pesimäpaikkaa, ja häirintä voi johtaa nopeasti suurtenkin yhdyskuntien pirstoutumisen pienempiin yksiköihin. Tämän takia pesimäruutujen määrän lisääntyminen ei välttämättä suoraan kerro pesimäkannan kasvusta tai päinvastoin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	114	2,9 %
Todennäköinen	47	1,2 %
Mahdollinen	92	2,4 %
Yhteensä	253	6,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kalatiira (*Sterna hirundo*)

SV: Fisktärna, EN: Common Tern

Kalatiira pesii laajalla alueella Euraasiassa sekä Pohjois-Amerikassa. Suomessa laji on sisämaan järvien sekä meren sisäsaariston asukki. Levinneisyys ulottuu sisämaassa Etelä-Lappiin asti, ja laji on yleinen pesimälintu kaikilla merialueilla.

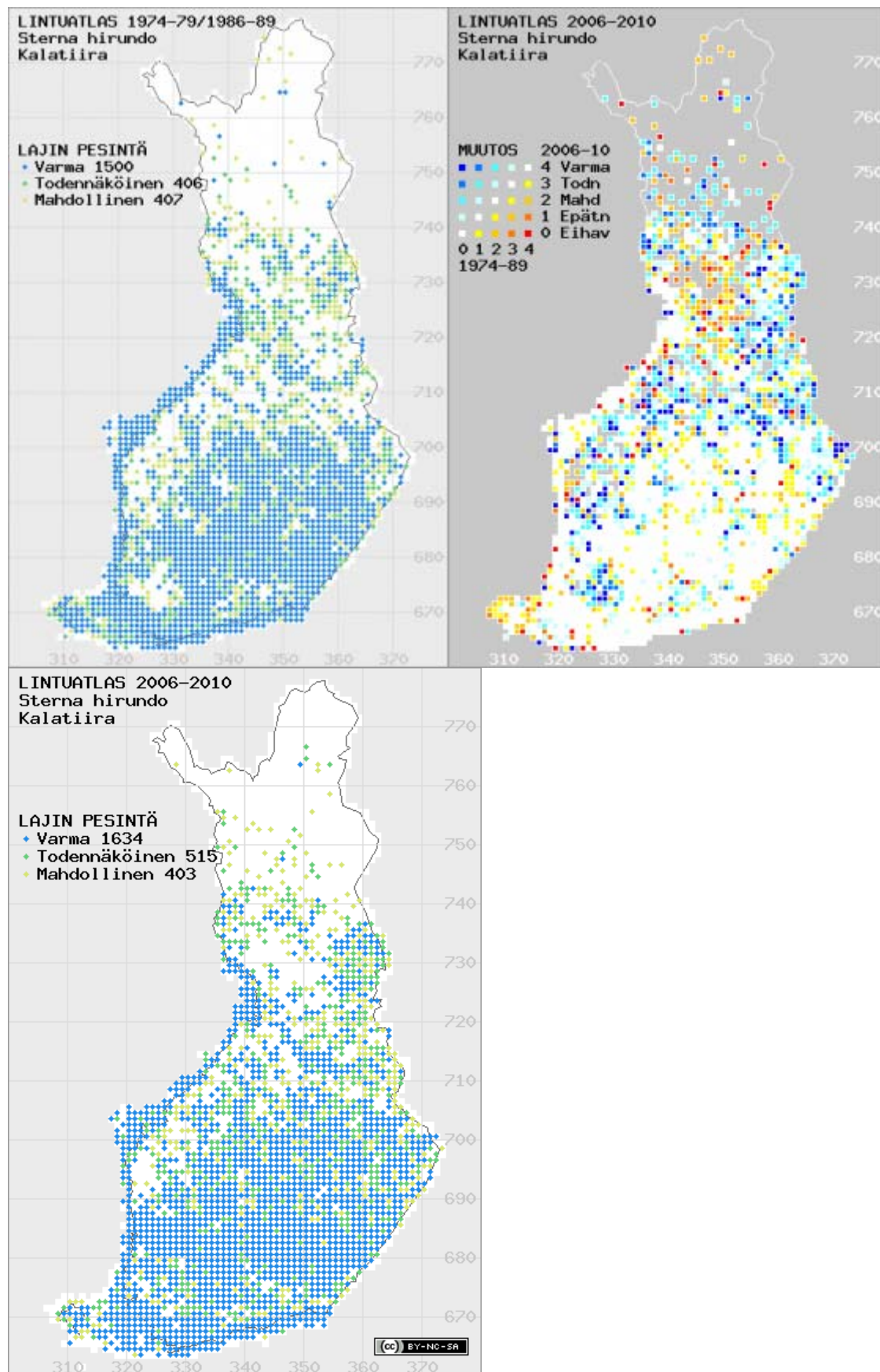
Kalatiira oli 1900-luvun alkupuolella monin paikoin meren saariston runsain tiiralaji, mutta kanta romahti vuosisadan jälkipuoliskolle tullessa eikä ole kunnolla toipunut sen jälkeen. Kanta on kasvanut saaristolintuseurannan mukaan Suomenlahdella 1986–2006 noin kolminkertaisesti, mutta toisaalta Pohjanlahdella on tapahtunut pientä taantumista. Suomessa pesii suuruusluokkaa 50 000 paria kalatiiroja, joista noin 10 000 pesii meren saaristossa.

2000-luvun lintuatlaksessa on hieman enemmän havaintoruutuja kuin yhdistetyssä 1970- ja 80-luvun atlasaineistossa, mikä voisi kertoa kannan yleisestä vahvistumisesta. Lajin pääesiintymisalue on kuitenkin pysynyt hyvin samanlaisena kolmen vuosikymmenen ajan.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1634	42,3 %
Todennäköinen	515	13,3 %
Mahdollinen	403	10,4 %
Yhteensä	2552	66 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapintiira (*Sterna paradisaea*)

SV: Silvertärna, EN: Arctic Tern

Lapintiiran levinneisyysalue kattaa karkeasti Euraasian ja Pohjois-Amerikan pohjoisosien alueet. Suomessa pesimäalue on yleisesti ottaen kaksiosainen. Lajia tavataan etenkin ulkosaaristossa kaikilla merialueilla sekä sisämaassa maan pohjoisosissa Koillismaalta aina Tunturi-Lappiin asti. Oulujärvellä on selkeä säännöllinen sisämaaesintymä, ja sisämaapesintöjä on lisäksi varmistettu mm. Pohjanmaan, Suomenselän ja Saimaan alueella. Laji voi pesiä niin yksittäispareina kuin monisatapäisinä yhdyskuntina, joskin keskimääräiset yhdyskunnat ovat melko pieniä.

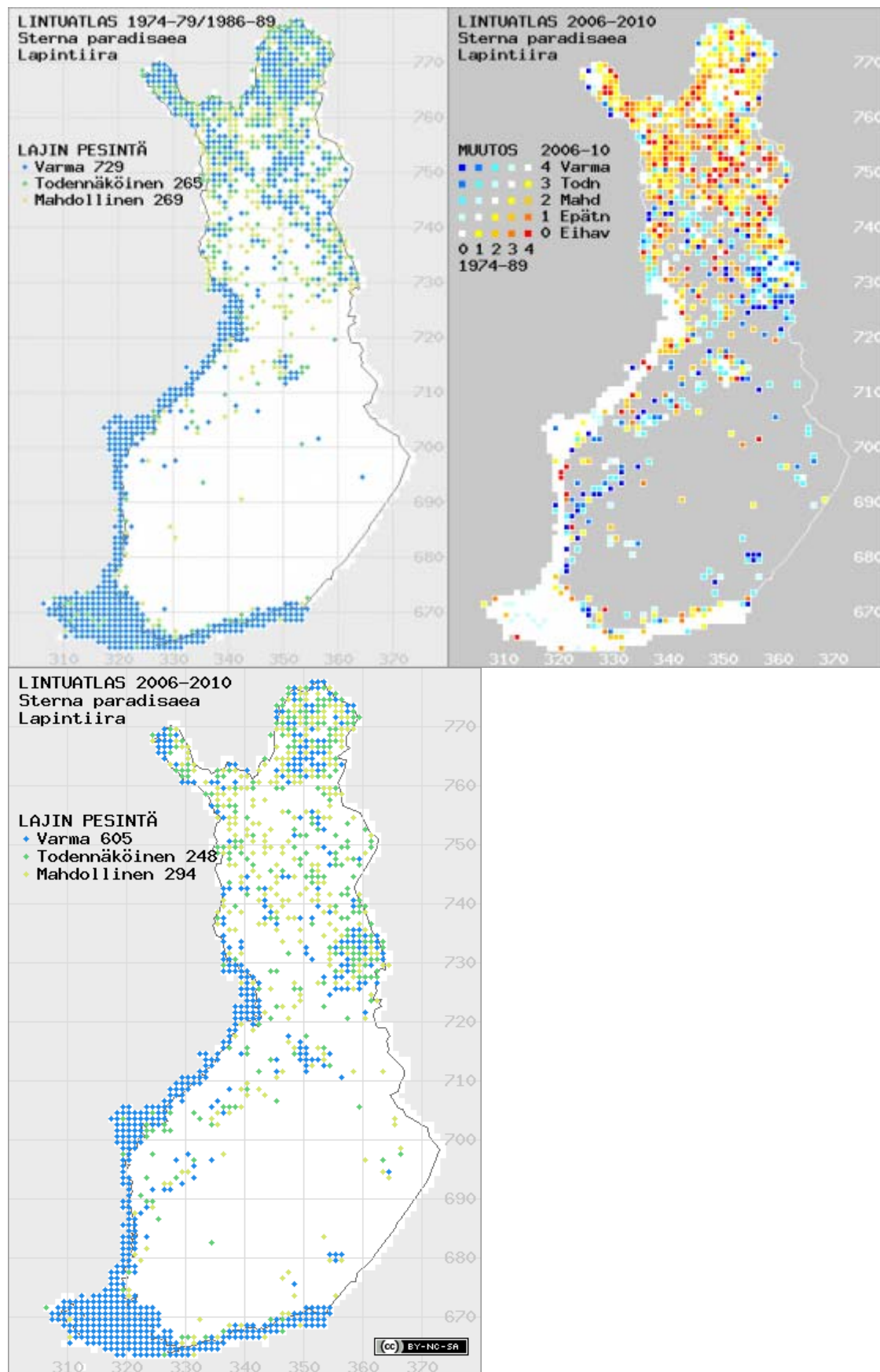
Lapintiirakannat ovat pysyneet joko vakaana tai runsastuneet merialueilla 1900-luvun jälkipuoliskolla. Saaristolintuseurannan perusteella Suomenlahden ja Lounaissaariston kannat kasvoivat vuosina 1986–2006 1,5–2-kertaisiksi. Perämeren kanta puolestaan taantui samalla jaksolla hieman. Suomen pesimäkanta on noin 60 000–90 000 paria, joista valtaosa pesii merensaaristossa.

Lapintiira on niin yleinen laji saaristossa, että pienet runsauden muutokset eivät näy levinneisyyden muutoksissa. Keskeisimmät levinneisyysmuutokset näkyvätkin sisämaan alueella. Oulujärven ja Koillismaan alueiden kasvaneet pesimävarmuusindeksit vanhojen ja 2000-luvun atlaksen välillä voivat ainakin osittain selittyä paremmalla havainnointitehokkuudella. Sen sijaan lajin esiintyminen on selkeästi harventunut 2000-luvulla Keski-Lapin alueella sekä 1970- että 80-luvun atlaksiin verrattuna.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	605	15,7 %
Todennäköinen	248	6,4 %
Mahdollinen	294	7,6 %
Yhteensä	1147	29,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkutiira (*Sternula albifrons*)

SV: Småtärna, EN: Little Tern

Pikkutiira on pääosin eteläisessä Euraasiassa ja Pohjois-Amerikassa pesivä laji. Suomessa pikkutiira on harvalukuinen pesimälaji, jonka 55–65 parin pesimäkanta on keskittynyt Perämeren rannikolle. Lisäksi lajilla on ollut säännöllinen muutaman parin erillisesiintymä Saaristomerellä 1970-luvulta lähtien, ja satunnaispesintöjä on todettu Satakunnassa.

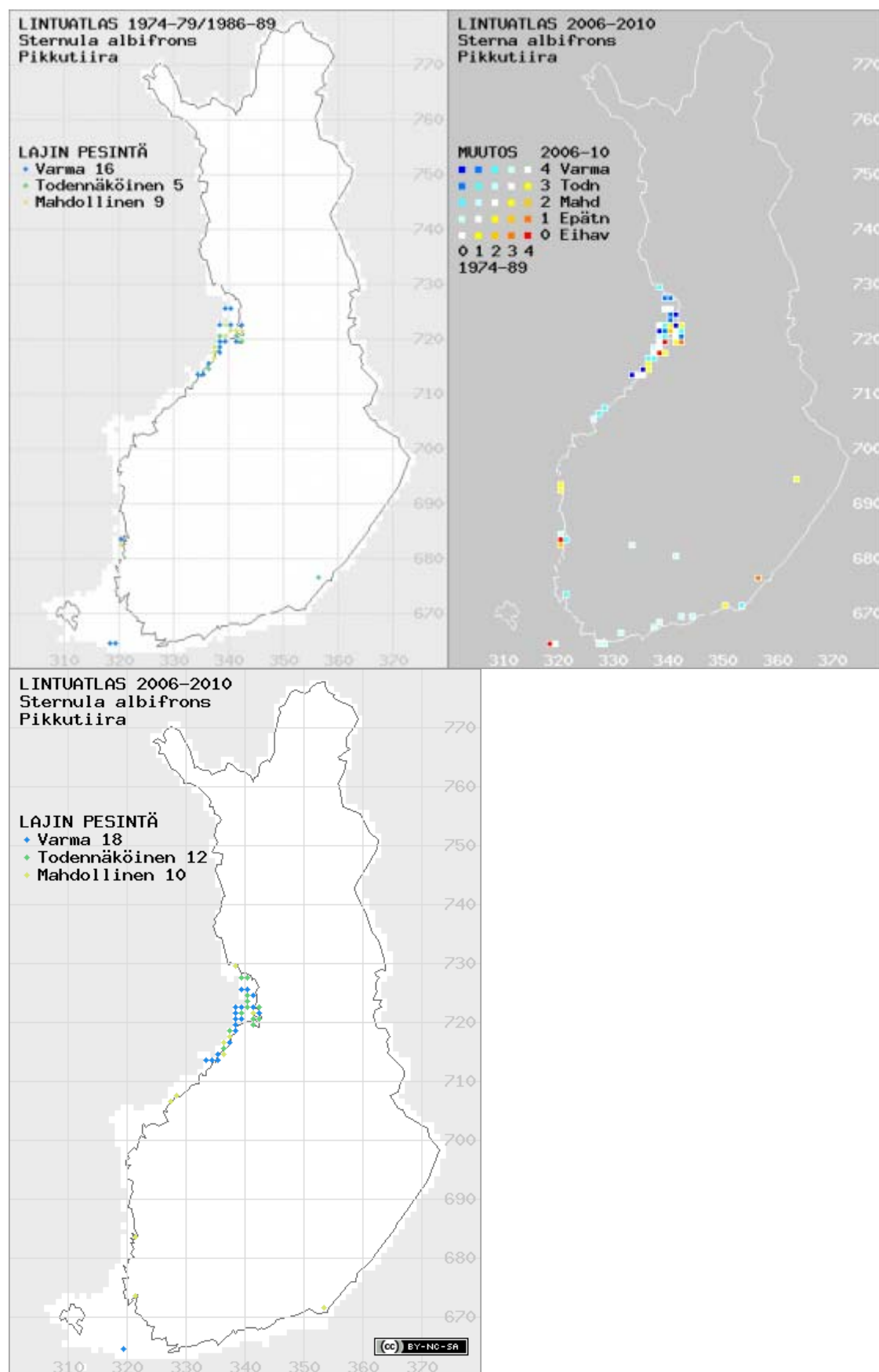
Pikkutiira on Suomessa melko tuore pesimälaji, jonka ensipesintä todettiin 1964 Hailuodossa. Perämeren kanta on kasvanut pikkuhiljaa aina 2000-luvulle asti.

Kannankasvu näkyy myös atlastiedoissa. Kun 1970- ja 1980-luvun atlaksissa todettiin Perämerellä varmistettu pesintä 11 ja 10 ruudussa, löytyi varma pesintä 2000-luvulla 16 ruudusta. Mahdolliset pesinnät tunnettujen pesimäalueiden ulkopuolella koskenevat muuttomatalla olleita lintuja

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	18	0,5 %
Todennäköinen	12	0,3 %
Mahdollinen	10	0,3 %
Yhteensä	40	1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustatiira (*Chlidonias niger*)

SV: Svarttärna, EN: Black Tern

Mustatiira Pohjois-Amerikassa ja Euroopassa pesivä laji. Suomessa se on hyvin harvalukuinen muutamien kosteikkopaikkojen pesimälaji. Varmistetut pesimäkohteet ovat Suomessa keskittyneet Länsi- ja Kaakkois-Suomen reheville järville.

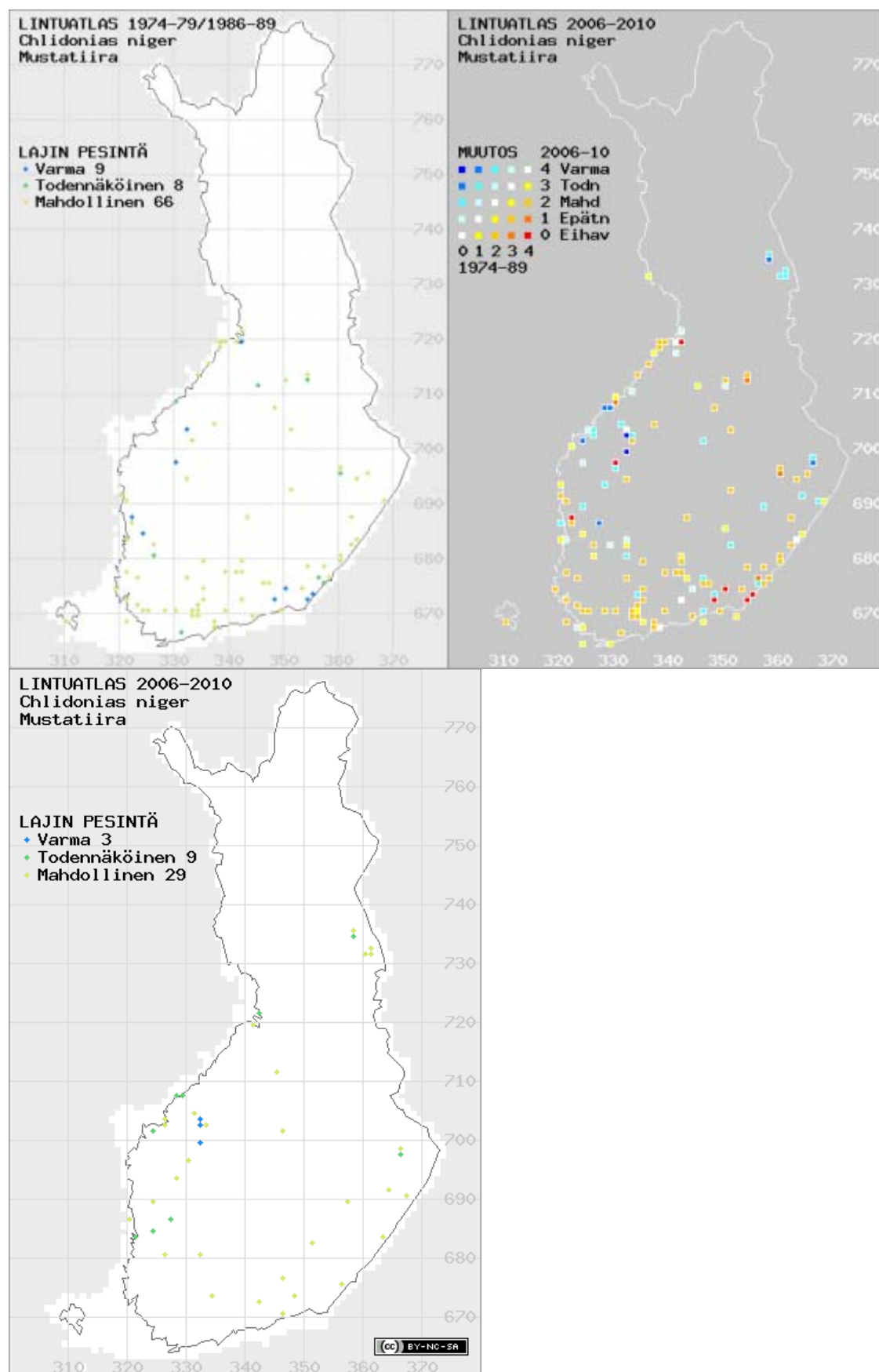
Mustatiiran ensipesinnät nykyisen Suomen alueella varmistettiin 1960-luvulla, ja kanta on kasvanut hitaasti tämän jälkeen. Suomen pesimäkanta on arviolta 30 paria, ja kannan koossa ei ole tapahtunut voimakkaita muutoksia pariin vuosikymmeneen.

2000-luvun atlaksessa pesintä varmistettiin kolmelta Etelä-Pohjanmaan ruudulta. Kaakkoiset pesimäalueet ovat sen sijaan autioituneet. Valtaosa mahdollisista ja todennäköisistä pesinnöistä koskenee kevätmuuton aikaan Suomeen saapuneita kierteleviä lintuja.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3	0,1 %
Todennäköinen	9	0,2 %
Mahdollinen	29	0,8 %
Yhteensä	41	1,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Etelänkiisla (*Uria aalge*)

SV: Sillgrissla, EN: Guillemot

Etelänkiislalla on sirkumpolaarinen levinneisyys pohjoisilla merialueilla. Suomessa laji on hyvin harvalukuinen ulkosaariston pesimälaji, jonka pesimäyhdyskunnat ovat laskettavissa yhden käden sormilla.

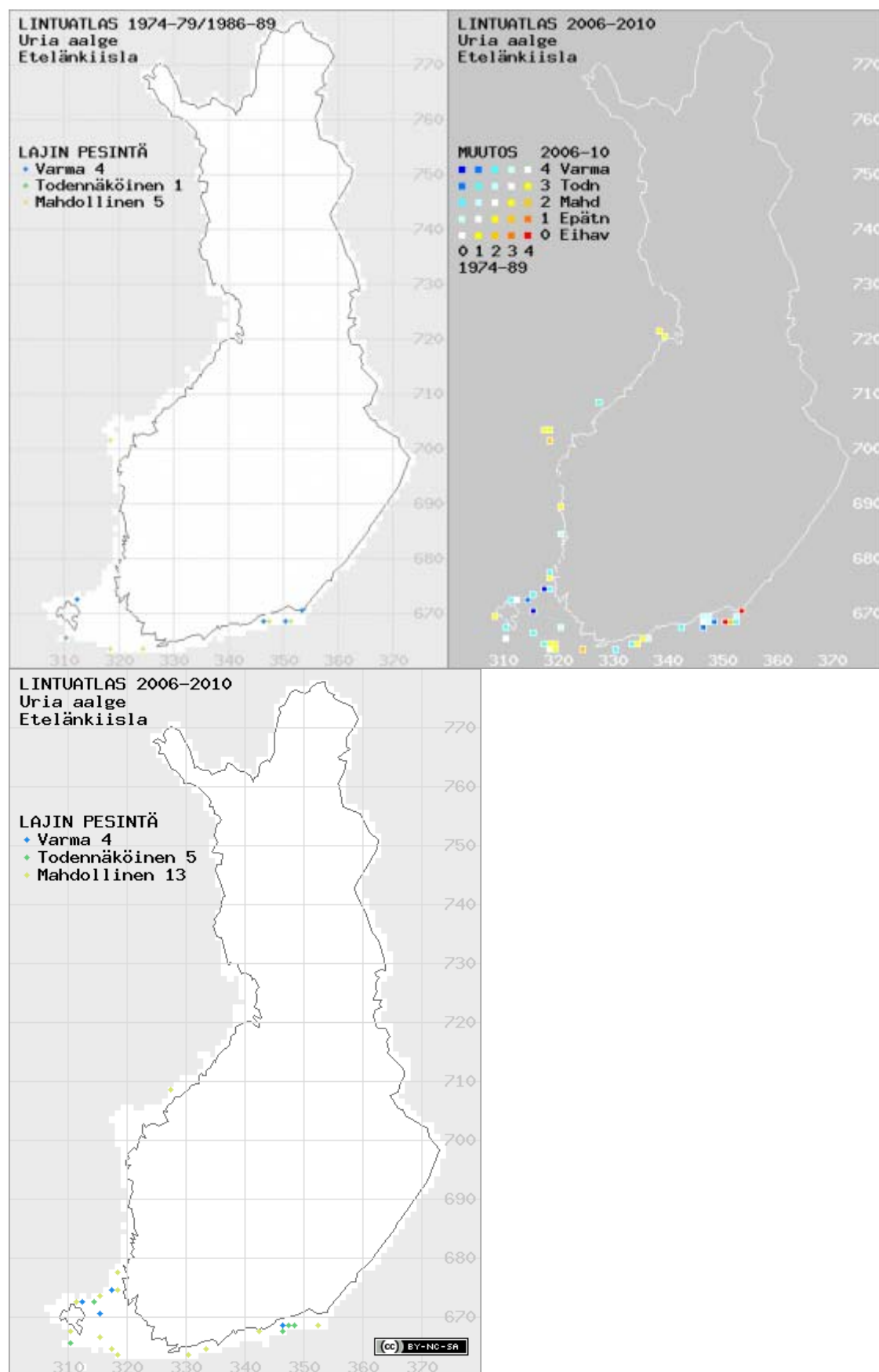
Suomen ensimmäinen eteläkiislapesintä varmistettiin vuonna 1957 Pernajan Aspskärin ruokkiyhdyskunnassa, jossa pesii nykyään valtaosa Suomen 35–70 parin etelänkiislakannasta. Toinen säännöllinen pienempi yhdyskunta on sijainnut Ahvenanmaan pääsaaren pohjoispuolella. Suomen eteläkiislapopulaatio oli pitkään loivasti kasvussa, mutta ajoittaiset aikuisten lintujen kuolemat Itäisellä Suomenlahdella pesimäaikaan 1990- ja 2000-luvulla ovat pysäyttäneet kannan kasvun.

Säännöllisten kahden pesimäkohteen lisäksi 2000-luvun atlaksessa pesintä varmistettiin kahdella Saaristomeren ruudussa, ja aikaisemmissa atlaksissa on todettu satunnaispesintöjä kahdessa Itäisen Suomenlahden ruudussa. Etelänkiisloja nähdään säännöllisesti vierailemassa monien muiden ruokkiyhdyskuntien liepeillä, mutta näistä valtaosa osa koskenee pesimättömiä kiertelijöitä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	4	0,1 %
Todennäköinen	5	0,1 %
Mahdollinen	13	0,3 %
Yhteensä	22	0,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Ruokki (*Alca torda*)

SV: Tordmule, EN: Razorbill

Ruokin pesimäalueet rajoittuvat pitkälti Atlantin rannikolle ja Itämeren alueelle. Suomessa se on puhtaasti ulkosaariston kivikkoisten luotojen pesimälaji. Laji pesii tyypillisesti yhdyskunnissa, mutta myös yksittäispesintöjä tunnetaan. Suomen pesimäkanta on keskittynyt kolmeen saaristoalueeseen: Itäiseen Suomenlahteen, Saaristomeren ja Ahvenanmaan alueelle sekä Merenkurkun saaristoon. Läntisellä Suomenlahdella, Selkämerellä ja Perämerellä laji on harvinainen pesimälaji.

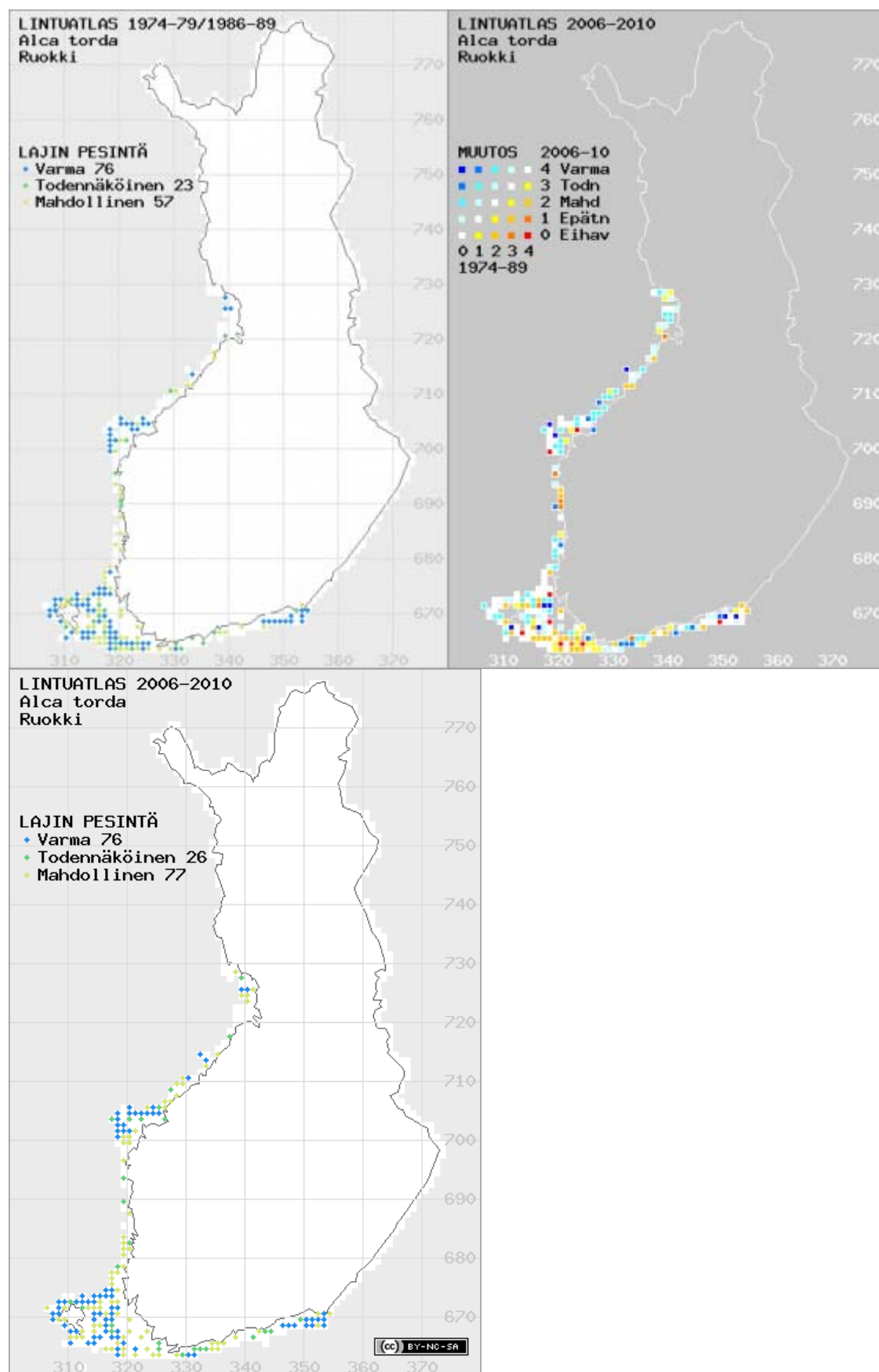
Ruokkikannan vitsauksia olivat 1900-luvun alkupuolella metsästys ja munien keruu sekä etenkin toisen maailmansodan aikaan sattuneet lukuisat öljyonnettomuudet ja erittäin kylmät talvet. Kannan nopea kasvu alkoi 1900-luvun jälkipuoliskolla päättyen minkin levitessä saaristoon 1970-luvulla. Kanta on kuitenkin ollut edelleen lievässä kasvussa viime vuosikymmeninä, joskin Itäisen Suomenlahden pesimäaikaiset joukkokuolemat vuosina 1992, 2000 ja 2006 ovat paikoin tukahduttaneet kannankasvun. Nykykannanarvio on noin 8000 paria.

Ruokkiyhdyskunnat ovat varsin pysyviä, jos mitään häiriötä ei alueella ilmene. Lintuatlasten välisissä levinneisyyksissä ei ole tapahtunut radikaaleja muutoksia vuosien välillä. Kanta näyttäisi hieman harventuneet Saaristomeren eteläosissa ja toisaalta tihentyneen hieman Pohjanlahdella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	76	2 %
Todennäköinen	26	0,7 %
Mahdollinen	77	2 %
Yhteensä	179	4,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Riskilä (*Cepphus grylle*)

SV: Tobisgrissla, EN: Black Guillemot

Riskilöitä pesii Pohjois-Amerikan itärannikolla ja Euroopan merialueilla. Laji on Suomen ruokkilinnuista runsain ja laajalle levinnein. Sitä tavataan kaikilla merialueilla, joskin ruokin tavoin pesimäkannan tihein osa on keskittynyt Itäisen Suomenlahden, Saaristomeren ja Ahvenanmaan sekä Merenkurkun alueelle. Keskimääräinen yhdyskuntien koko on riskilällä pienempi kuin ruokilla, joskin satapäisiäkin yhdyskuntia tunnetaan.

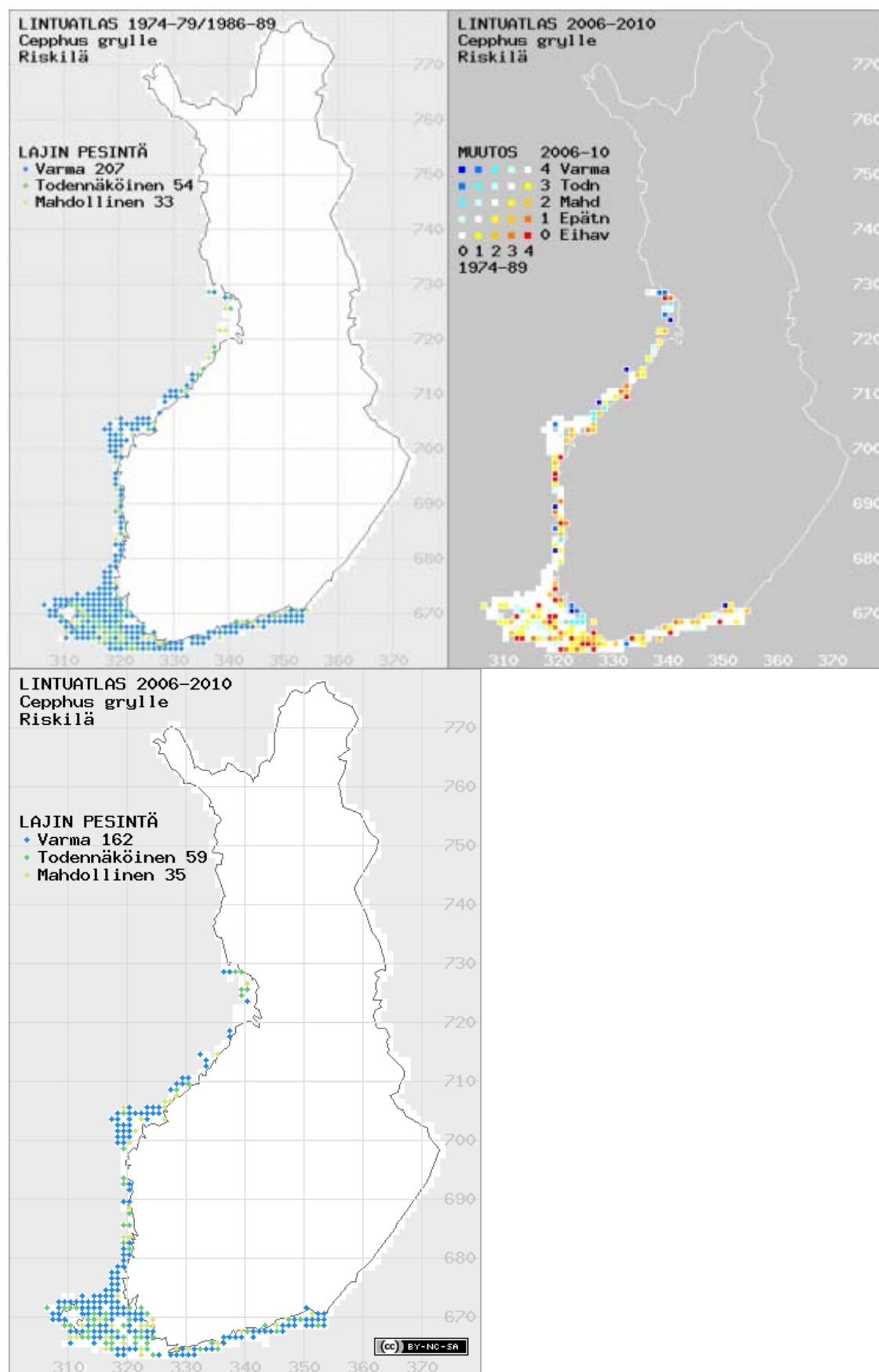
Kanta kasvoi voimakkaasti sotavuosien aallonpohjasta 1970-luvulle asti, jolloin saaristoon levinnyt minkki alkoi verottaa monien muiden merilintujen lisäksi myös riskiläkantoja. Minkin saalistuksen takia monet yhdyskunnat ovatkin autioituneet. Kokonaiskanta on kuitenkin ollut viime aikoina vakaa ja käsittää noin 18 000 paria.

Riskiläyhdyskunnat ovat hyvin pysyviä, mikäli häiriötä ei tapahdu. Verrattaessa 2000-luvun atlasta yhdistettyihin 1970- ja 80-luvun atlastietoihin, on esiintyminen etenkin varmistettujen pesintöjen osalta harventunut Suomenlahden, Saaristomeren ja Selkämeren osalta. Positiivisia kannan leviämiseen viittaavia merkkejä on puolestaan havaittavissa aivan Perämeren pohjukassa. Kokonaislevinneisyys näyttää silti kuitenkin supistuneen hieman. Tämä sopii hyvin yksin riskilän kannankehityksen kanssa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	162	4,2 %
Todennäköinen	59	1,5 %
Mahdollinen	35	0,9 %
Yhteensä	256	6,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kesykyyhky (*Columba livia*)

SV: Tamduva, EN: Rock Dove

Kesykyyhky eli pulu on kosmopoliitti, joka on ihmisen mukana levinnyt kaikkiin maanosiin Etelämannerta lukuun ottamatta. Alkuperäisiä kalliokyyhkyjä, jotka edustavat kesykyyhkyn kantamuotoa, tavataan enää harvoilla vuoristo- ja jyrkännealueilla. Suomessa kesykyyhky on levittäytynyt suurimpien kaupunkien ja asutuskeskusten ympäristöön. Kanta on keskittynyt Suomen eteläpuoliskoon ja on tihein Etelä-Suomessa. Pohjoisimmat esiintymät ovat Sodankylässä ja Ivalossa. Suomen pesimäkanta on peräisin karanneista ja tarhoista vapautetuista linnuista.

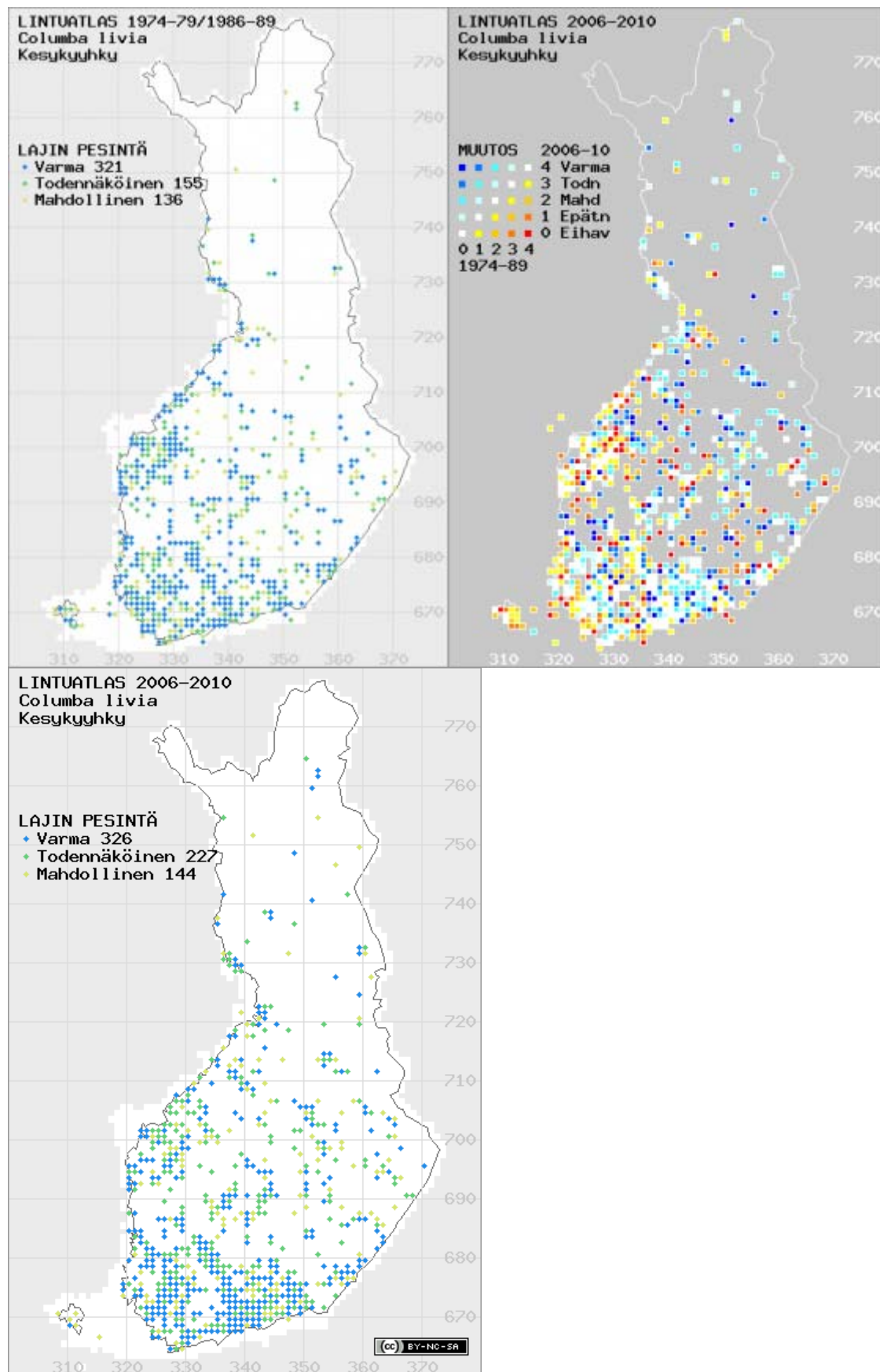
Kesykyyhky runsastui 1900-luvun alkupuolella, mutta talvilintulaskentojen perusteella kannankehitys on ollut likimain vakaa. Viime aikoina on havaittavissa pienoista nousua. Suomen pesimäkanta on arviolta 30 000–50 000 paria. Nykyisin lämmitettävien parkkihallien ja muiden kaupunkien keskustan puoli-ulkotilojen suojissa pulut pystyvät lisääntymään läpi talvenkin.

Kokonaisruutumäärä on vajaa sata enemmän kuin yhdistetyssä 1970- ja 80-luvun atlaksissa, mikä viestii lajin levinneisyyden laajentumisesta. Laajentumista näyttää tapahtuneen etenkin Keski- ja Pohjois-Suomen asutuskeskusten ympäristössä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	326	8,4 %
Todennäköinen	227	5,9 %
Mahdollinen	144	3,7 %
Yhteensä	697	18 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Uuttukyyhky (*Columba oenas*)

SV: Skogsduva, EN: Stock Dove

Uuttukyyhky on eteläinen laji, jonka levinneisyys painottuu Etelä- ja Keski-Eurooppaan. Suomessa se esiintyy levinneisyytensä pohjoisrajalla. Pesimäkanta on keskittynyt etenkin Lounais-Suomeen, mutta pesiviä pareja tavataan myös Kaakkois-Suomessa sekä Pohjanlahden rannikkoseutua pitkin aina Ouluun asti. Keski-Suomen sisämaassa laji on jo harvinainen. Uuttukyyhkyn pesii maatalousympäristössä, missä ruokailualueet sijaitsevat pelloilla ja pesä metsänreunan tai saarekkeen puun kolossa tai pöntössä.

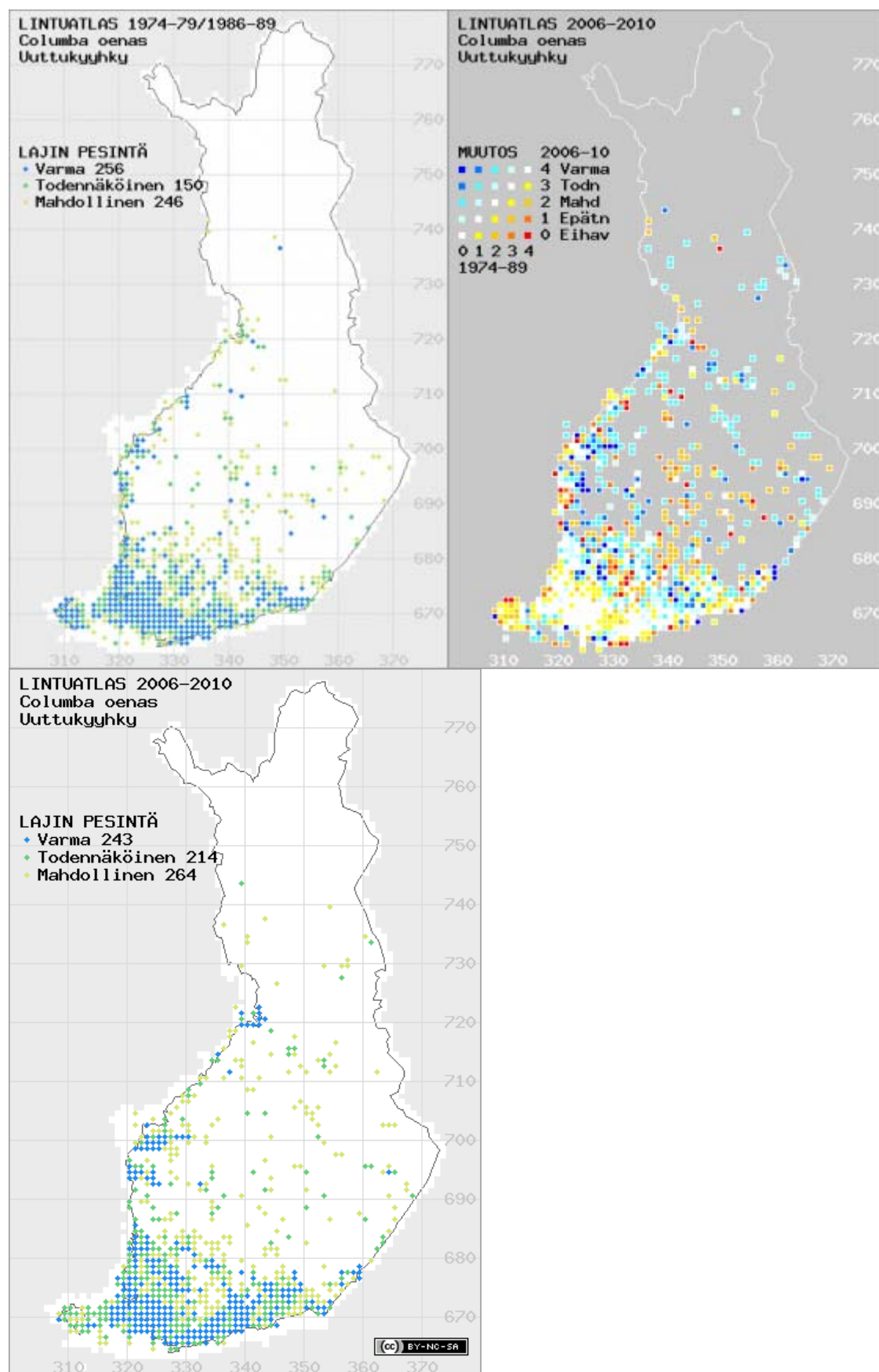
Uuttukyyhkykanta on taantunut pohjoisessa jo pitkään, ja kannanlaskun on arvioitu alkaneen jo 1900-luvun alkupuolella. Linjalaskentojen perusteella kanta taantui aina vuosituhaten vaihteeseen asti, mutta tämän jälkeen on tapahtunut elpymistä. Nykykannan koko lieenee lähes samansuuruinen kuin 1980-luvun puolivälissä. Uuttukyyhkyn pesimäkanta luokitellaan nykyään positiivisen kannankehityksen myötä elinvoimaiseksi. Kokonaisparimäärä on noin 4 000 parin luokkaa.

Kannan taantuminen ei näy tuoreimmassa atlaksessa, ja kolmannessa atlaksessa uuttukyyhky havaittiin jopa useammalla ruudulla kuin kahden ensimmäisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa. Uuttukyyhky näyttääkin laajentaneen levinneisyyttään etenkin Satakunnan ja Pohjanmaan rannikkoalueella. Tiheimmän kannan alueella Lounais-Suomessa levinneisyys näyttää pysyneen samanlaisena.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	243	6,3 %
Todennäköinen	214	5,5 %
Mahdollinen	264	6,8 %
Yhteensä	721	18,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sepelkyyhky (*Columba palumbus*)

SV: Ringduva, EN: Wood Pigeon

Sepelkyyhkyn levinneisyys kattaa valtaosan Euroopasta, mutta laji on levinnyt hieman Afrikan ja Aasian puolellekin. Suomessa sen yhtenäinen levinneisyys ulottuu Etelä-Lappiin asti ja suurimmillaan tiheydet ovat Etelä-Suomessa. Sepelkyyhky oli pitkään puhtaasti maaseutujen pesimälaji, jonka pesä sijaitsi tyypillisesti metsän siimeksessä, mutta viimeisen 15 vuoden aikana laji on alkanut levittäytyä keskieuropalaiseen tapaan myös kaupunkeihin.

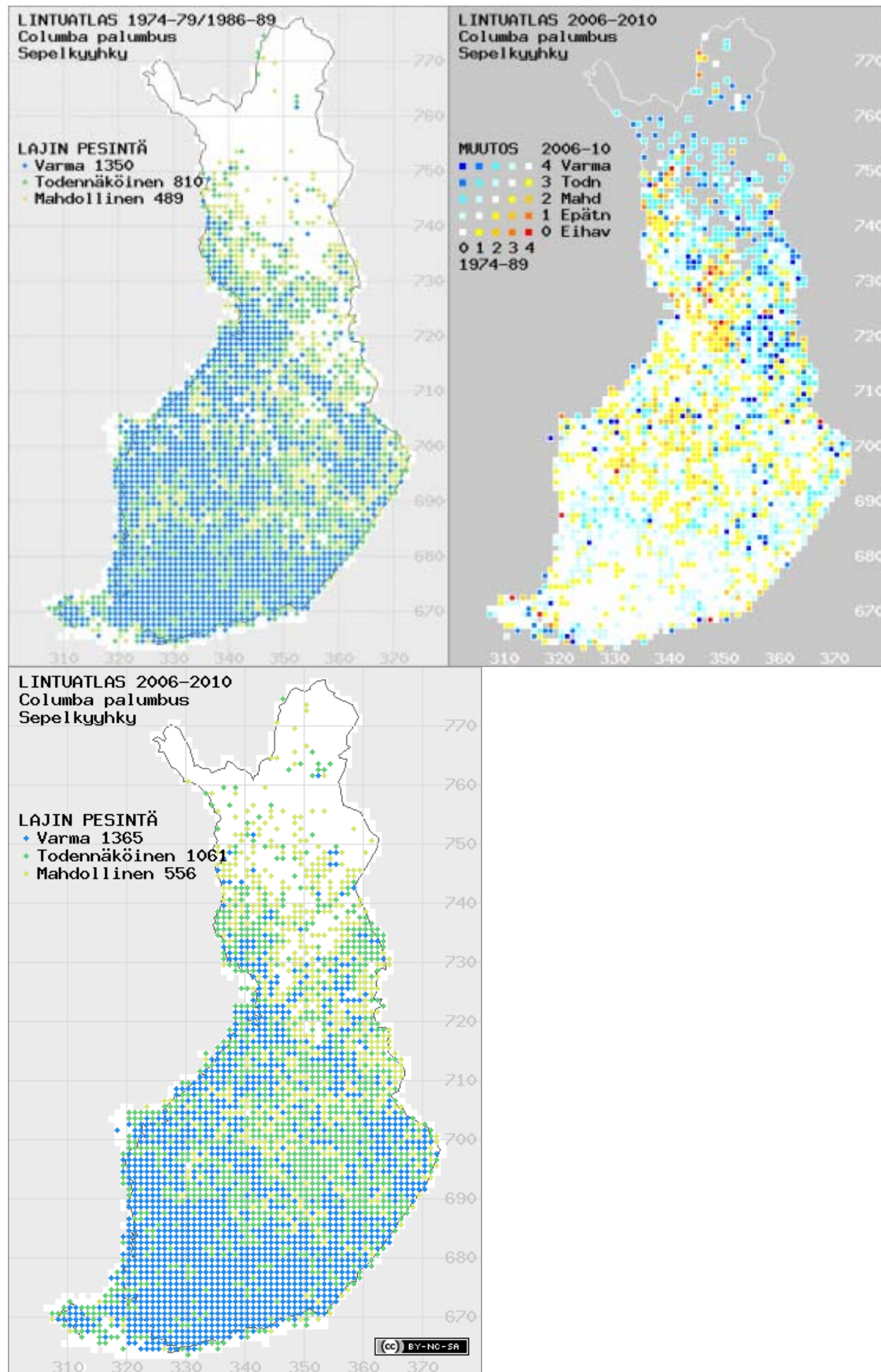
Sepelkyyhkyn pesimäkanta on runsastunut 1940-luvulta alkaen, ja linjalaskentojen perusteella pesimäkanta on noin 1,5-kertaistunut 1970-luvun puolivälistä vuoteen 2010. Suomen pesivien parien määrä on noin 250 000.

Sepelkyyhkyn esiintymisruutujen määrä kasvoi hieman tuoreimmassa atlaksessa kahden ensimmäisen atlaksen yhteisaineistoon verrattuna. Huomionarvoista on pesimisvarmuusindeksien kasvaminen ja uusien asuttujen ruutujen ilmestyminen Itä-Suomeen ja Keski-Lappiin, mikä kertonee levinneisyysalueen laajentumisesta kohti pohjoista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1365	35,3 %
Todennäköinen	1061	27,5 %
Mahdollinen	556	14,4 %
Yhteensä	2982	77,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Turkinkyyhky (*Streptopelia decaocto*)

SV: Turkduva, EN: Collared Dove

Turkinkyyhky on levinnyt laajalle alueelle Aasiaa, Etelä-Eurooppaa sekä Pohjois-Afrikkaa. Laji on lisäksi istutettu Pohjois-Amerikkaan. Suomessa turkinkyyhky on harvalukuinen, lähinnä länsirannikon alueella esiintyvä, laji joka levittäytyi Suomeen 1960- ja 70-lukujen aikana. Ensimmäinen pesintä varmistettiin Vaasassa 1966, ja pysyvämpi kanta on maassamme ollut 1970-luvulta lähtien. Turkinkyyhky pesii ihmisasutusten liepeillä, tyypillisimmät pesimäalueet ovat maaseutu- tai taajamien omakotitaloasutusta.

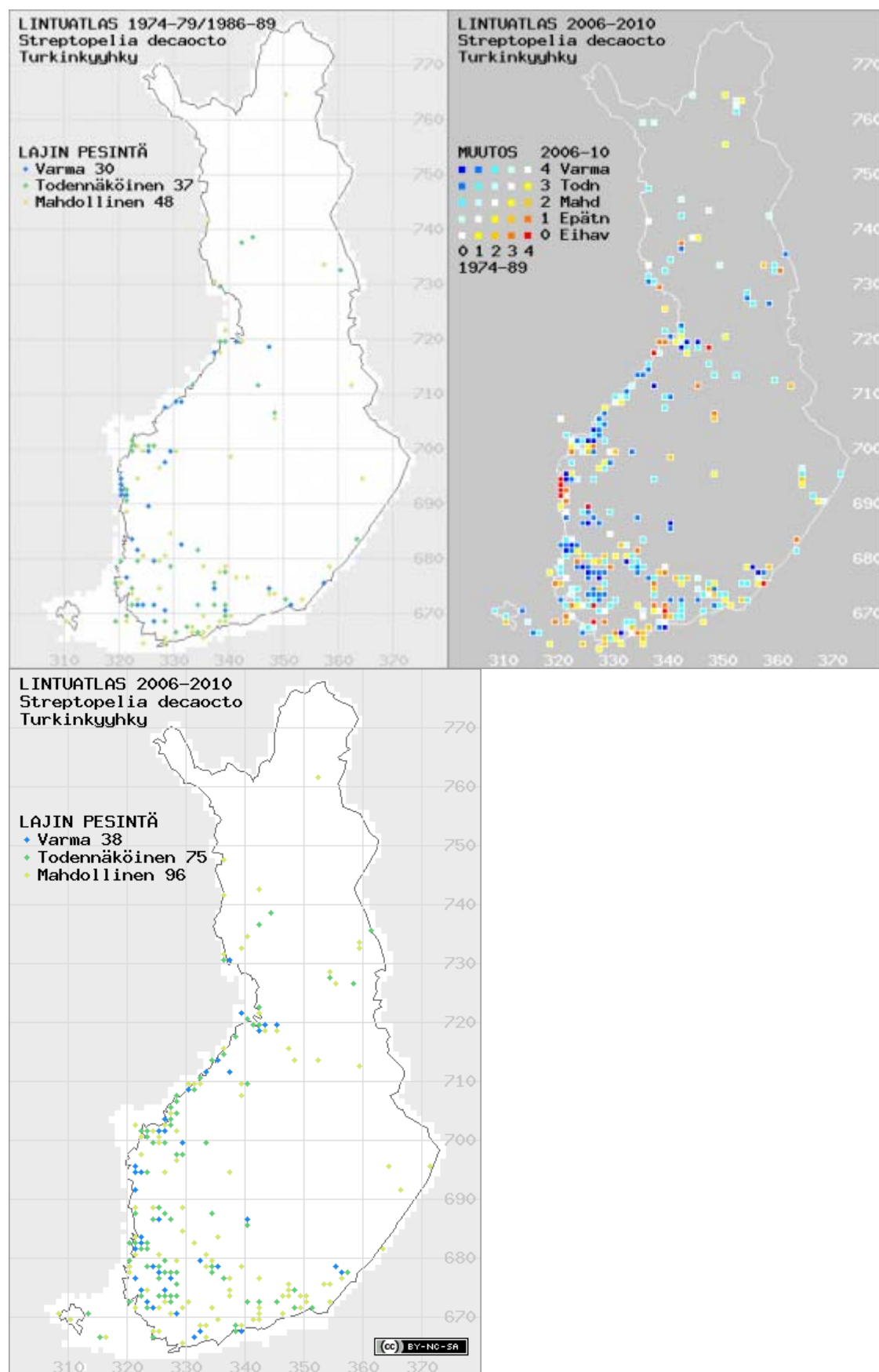
Turkinkyyhkyn pesimäkanta on ollut 1970-luvulta lähtien pienoisessa kasvussa, vaikka paikallisesti useat vielä 1990-luvulla useampien kymmenien yksilöiden populaatiot ovat lähes kadonneet kokonaan 2000-luvulla. Suomen pesimäkannan nykykooksi on arvioitu noin 150 paria, ja laji on tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa luokiteltu vaarantuneeksi pienen populaatiokoon takia.

Turkinkyyhkyn runsastuminen näkyy tuoreimman atlaksen aineistossa hyvin. Kokonaisruutujen määrä lähes kaksinkertaistui kahden ensimmäisen atlaksen yhteisaineistoon verrattuna, ja varmistettujen pesintöjenkin määrä kasvoi noin kolmanneksella. Eniten levinneisyys näyttää tihentyneen aikaisempiin atlaksiin nähden Varsinais-Suomesta Ouluun ulottuvalla rannikkoalueella. Pohjoisin varmistettu pesintä on Torniossa kesältä 2009.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	38	1 %
Todennäköinen	75	1,9 %
Mahdollinen	96	2,5 %
Yhteensä	209	5,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Turturikyyhky (*Streptopelia turtur*)

SV: Turturduva, EN: Turtle Dove

Turturikyyhkyn levinneisyys kattaa huomattavan osan Eurooppaa sekä osia Länsi-Aasiasta ja Pohjois-Afrikasta. Suomessa turturikyyhky on harvinainen pesimälaji lähinnä maan kaakkoisosissa. Sen pesimäalueet sijaitsevat maatalousympäristössä, ja pesä on tyypillisesti pellon reunapuissa.

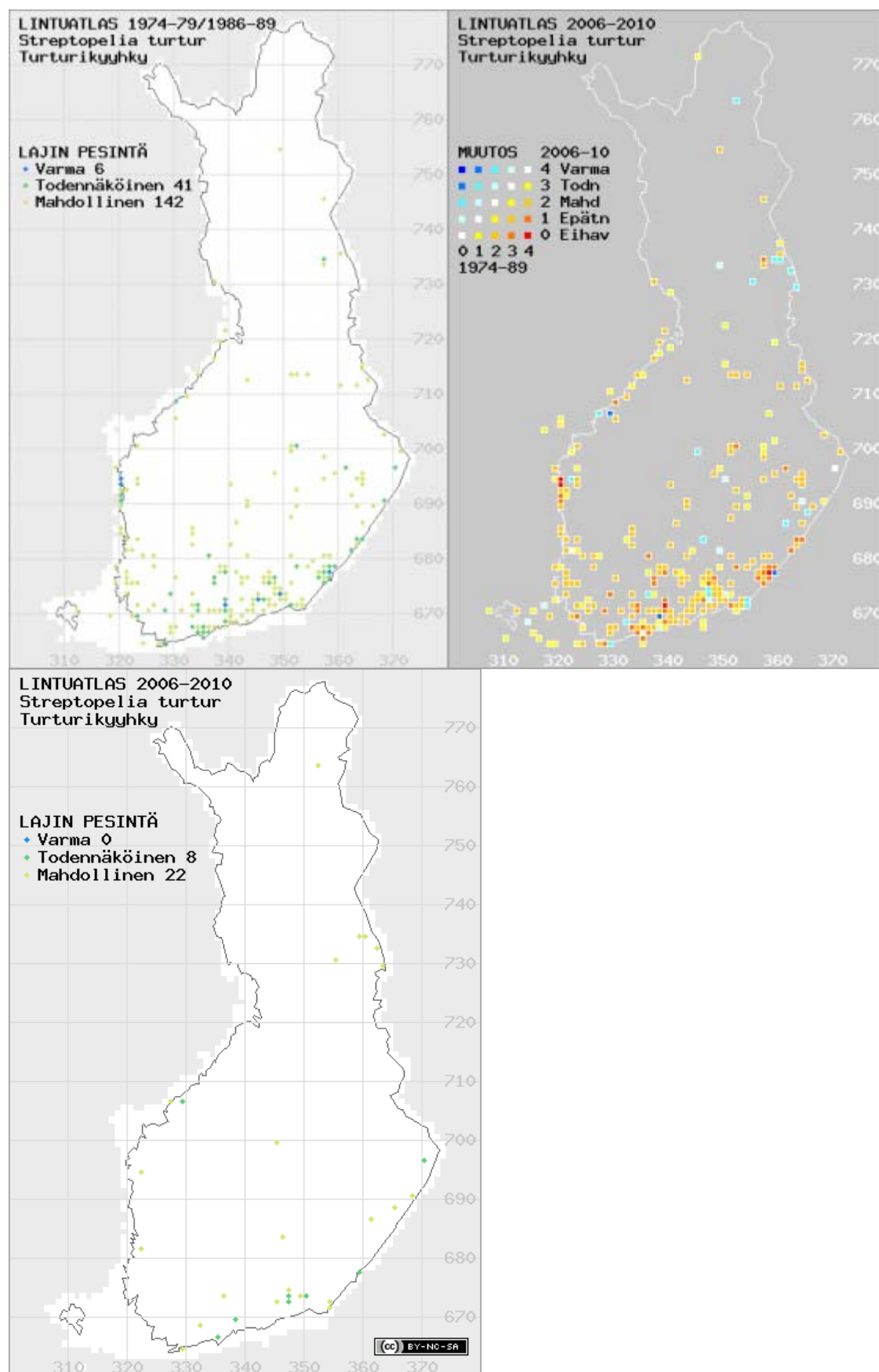
Turturikyyhkyn tiedetään harhautuneen Suomeen jo 1800-luvun lopulla, mutta runsaammin se levisi Suomeen vasta 1970-luvulla. Ensipesintä varmistettiin 1979, ja vaikka pesintöjä varmistettiin tämän jälkeen, alkoivat vuosittaiset yksilömäärät laskea 1980-luvulta alkaen vakioituilla muutontarkkailupaikoilla. Nykykannan kooksi on arvioitu noin viisi paria, kun 1980-90-lukujen taitteessa kannanarvio oli vielä 70 paria. Turturikyyhky onkin luokiteltu Suomen tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa äärimmäisen uhanalaiseksi lajiksi. Turturikyyhkyn väheneminen liittyyne laajempaan, lähes koko Euroopan alueella tapahtuvaan taantumiseen.

Turturikyyhkyn taantuminen näkyy erittäin hyvin kolmannessa pesimäatlagsessa. Kokonaisruutujen määrä on pudonnut jokaisessa atlagsessa. 1970-luvulla laji havaittiin 130 ruudussa, 1980-luvulla lähes 90 ruudussa ja 2000-luvulla laji havaittiin pesimäaikaan vain 30 ruudussa. Kolmannessa atlagsessa pesintää ei varmistettu yhdessäkään ruudussa, kun aikaisemmissa atlagsissa pesintöjä oli todettu kahdessa ja viidessä ruudussa. Havainnot painottuvat edelleen maan kaakkoisosiin. Mikäli nykysuuntaus jatkuu, voi turturikyyhky kadota Suomen pesimälajistosta lähivuosien aikana.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	8	0,2 %
Mahdollinen	22	0,6 %
Yhteensä	30	0,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Käki (*Cuculus canorus*)

SV: Gök, EN: Cuckoo

Käen levinneisyys kattaa laajan alueen Euroopasta Aasian itäosiin asti. Suomessa käki pesii lähes koko maassa, jopa tunturipaljakan alaosissa asti. Käen yleisin isäntälaji on leppälintu, mutta muitakin isäntälajeja tunnetaan useita kymmeniä. Tyypillisimmin käen tapaa metsäisillä alueilla, vaikka käkitiheydet eivät ole missään kovin suuria.

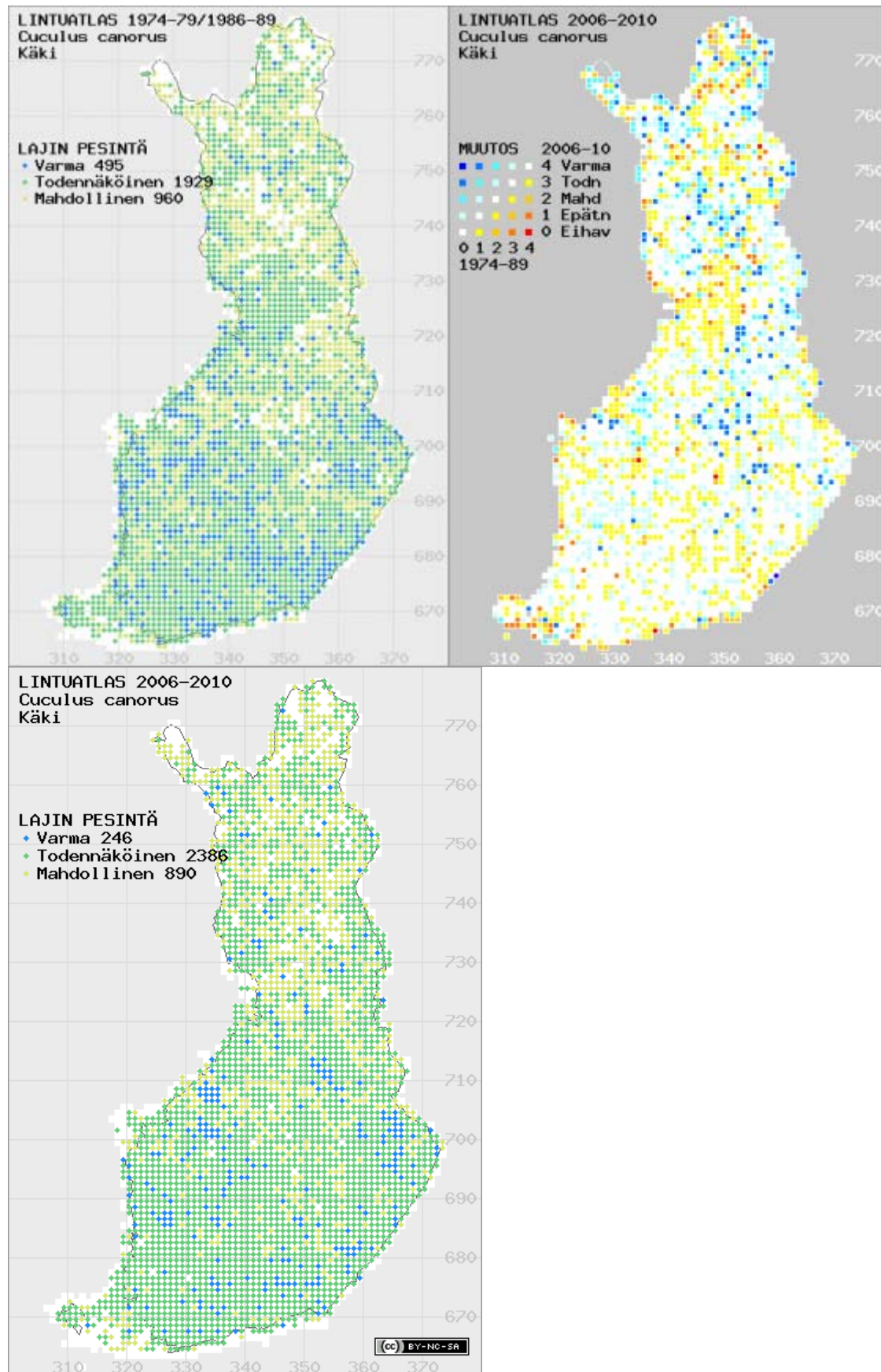
Käen kannankehitys on pysynyt vakaana pitkällä aikajänteellä. Lajin katsotaan taantuneen 1970-luvulta 1990-luvulle, mutta kanta on kääntynyt kasvuun tämän jälkeen. Nykykanta lieenee samaa runsausluokkaa ellei jopa runsaampi kuin 1970-luvulla. Lajin pesivien parien määrän on arvioitu 2000-luvulla olevan noin 120 000 paria, ja kanta on elinvoimainen.

Kolmas atlas ei paljasta merkittäviä muutoksia käen levinneisyydessä. Lajin pesintä on vaikea varmistaa, mutta kukkuvat koiraat on helppo havaita. Tämän takia käki onkin havaittu yli 90 %:ssa ruuduista. Vain korkeimpien tunturien lakiosista se puuttuu. Kokonaisruutumäärän kasvu edellisten atlasien yhteisaineistoon nähden johtuneen ainakin osittain parantuneesta havainnointitehokkuudesta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	246	6,4 %
Todennäköinen	2386	61,7 %
Mahdollinen	890	23 %
Yhteensä	3522	91,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Huuhkaja (*Bubo bubo*)

SV: Berguv, EN: Eagle Owl

Huuhkajan levinneisyysalue kattaa suuren osan Eurooppaa ja Aasiaa. Venäjän pohjoisosista se puuttuu. Suomessa pesimäkanta on tihein etelässä ja lounaassa. Lapissa huuhkaja on melko harvalukuinen. Huuhkajan pesän voi löytää kalliojyrkänteeltä, valoisalta mäntykankaalta, hakkuuaukealta tai vaikkapa sorakuopan lähistöltä. Vain muutama vuosikymmen sitten huuhkaja oli erittäin arka takamaiden lintu. Pitkään jatkuneen vainon päätyttyä ja toisaalta kaatopaikkojen runsaan rottaravinnon turvin se on vähitellen sopeutunut pesimään hyvin lähellä, jopa keskellä, ihmisasutusta.

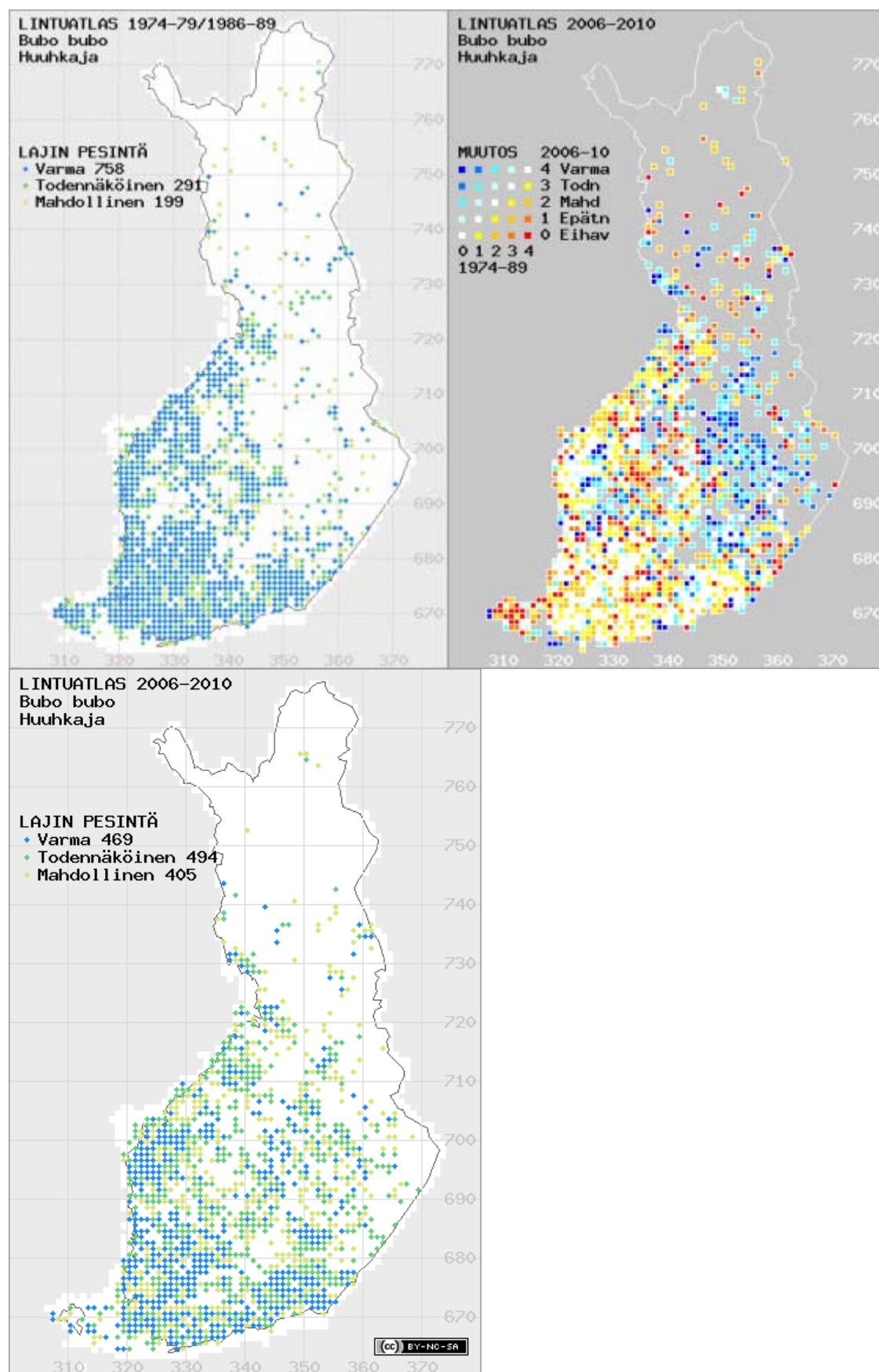
Vuonna 1982 käynnistyneen valtakunnallisen petolinturuutuseurannan mukaan huuhkaja runsastui reilun prosentin vuosivauhdilla vuoteen 1994 saakka, mutta alkoi sen jälkeen äkisti taantua noin 4 % vuodessa. Aivan viime vuosina taantuminen on ilmeisesti pysähtynyt. Taantumisen vuoksi huuhkajan luokitus vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa muutettiin elinvoimaisesta silmälläpidettäväksi. Suomen pesimäkannaksi arvioidaan noin 1 200 paria.

Ensimmäisessä atlaskartoituksessa pääosa huuhkajista löydettiin Lounais-Suomesta ja Pohjanmaalta. Lajista saatiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 595 ruudusta. Toisen kartoituksen aikana lounaisosan kanta oli entuudestaan tihentynyt, ja huuhkajien asuttamia ruutuja löytyi yhä enemmän Pohjanmaalta ja Keski- ja Kaakkois-Suomesta. Pesintää pidettiin vähintäänkin mahdollisena peräti 1 110 ruudussa. Toisen ja kolmannen atlaksen välillä uusia huuhkajaruutuja näyttää ilmaantuneen etenkin Etelä- ja Pohjois-Savoon, mutta mahdollisesti tämä johtuu ainakin osittain tutkimuksen tehostumisesta. Mielenkiintoista on, että toisessa atlaksessa niiden ruutujen osuus, joissa pesintä varmistettiin, oli n. 60 %, mutta kolmannessa atlaksessa vain 33 %. Kato näyttää osuneen Ahvenanmaalle, Lounais-Suomeen ja Pohjanmaalle.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	469	12,1 %
Todennäköinen	494	12,8 %
Mahdollinen	405	10,5 %
Yhteensä	1368	35,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tunturipöllö (*Bubo scandiacus*)

SV: Fjälluggla, EN: Snowy Owl

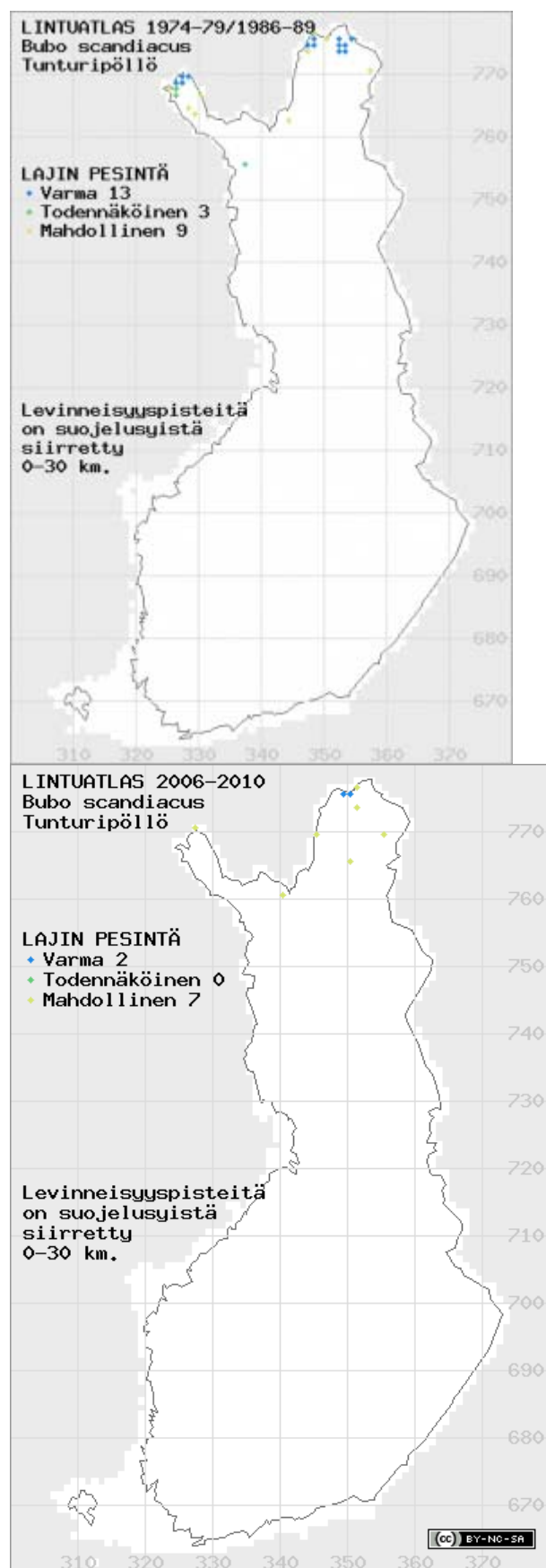
Tunturipöllö asustaa arktisella tundralla kautta koko pohjoisen pallonpuoliskon. Suomessa se pesii nykyään vain satunnaisesti Pohjois-Lapin tuntureilla erittäin hyvinä jyräjävuosina. Useimpina vuosina laji ei pesi Suomessa lainkaan. Toisen maailmansodan jälkeen tunturipöllö on pesinyt Suomessa vain muutamana vuonna, viimeksi tiettävästi 2007. Niinpä tunturipöllö arvioitiinkin vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa äärimmäisen uhanalaiseksi.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa tunturipöllöstä tehtiin pesintään viittaavia havaintoja 25 ruudun alueella. Pesintä varmistettiin 13 ruudussa Enontekiön ja Utsjoen tuntureilla. Kolmannen atlaksen aikana pesimäaikaista havaintoja saatiin vain yhdeksästä ruudusta, joista kahdessa pesintä varmistui.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2	0,1 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	7	0,2 %
Yhteensä	9	0,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Hiiripöllö (*Surnia ulula*)

SV: Hökuggla, EN: Hawk Owl

Hiiripöllöjä tavataan Pohjois-Amerikassa, Pohjois-Euroopassa ja Venäjän keski- ja pohjoisosissa. Suomessa hiiripöllö on pääsääntöisesti pohjoinen pesimälaji. Sen pesimäalue ja -kanta on kuitenkin suuresti riippuvainen pikkunisäkkäiden esiintymisestä ja runsaudesta: hyvinä myyrävuosina pesintöjä on todettu myös Etelä-Suomessa. Hiiripöllön pesimäympäristöä ovat mm. syrjäseutujen hakkuuaukeat ja suonlaiteet. Pesä on useimmiten matalassa kolossa, joskus myös pöntössä.

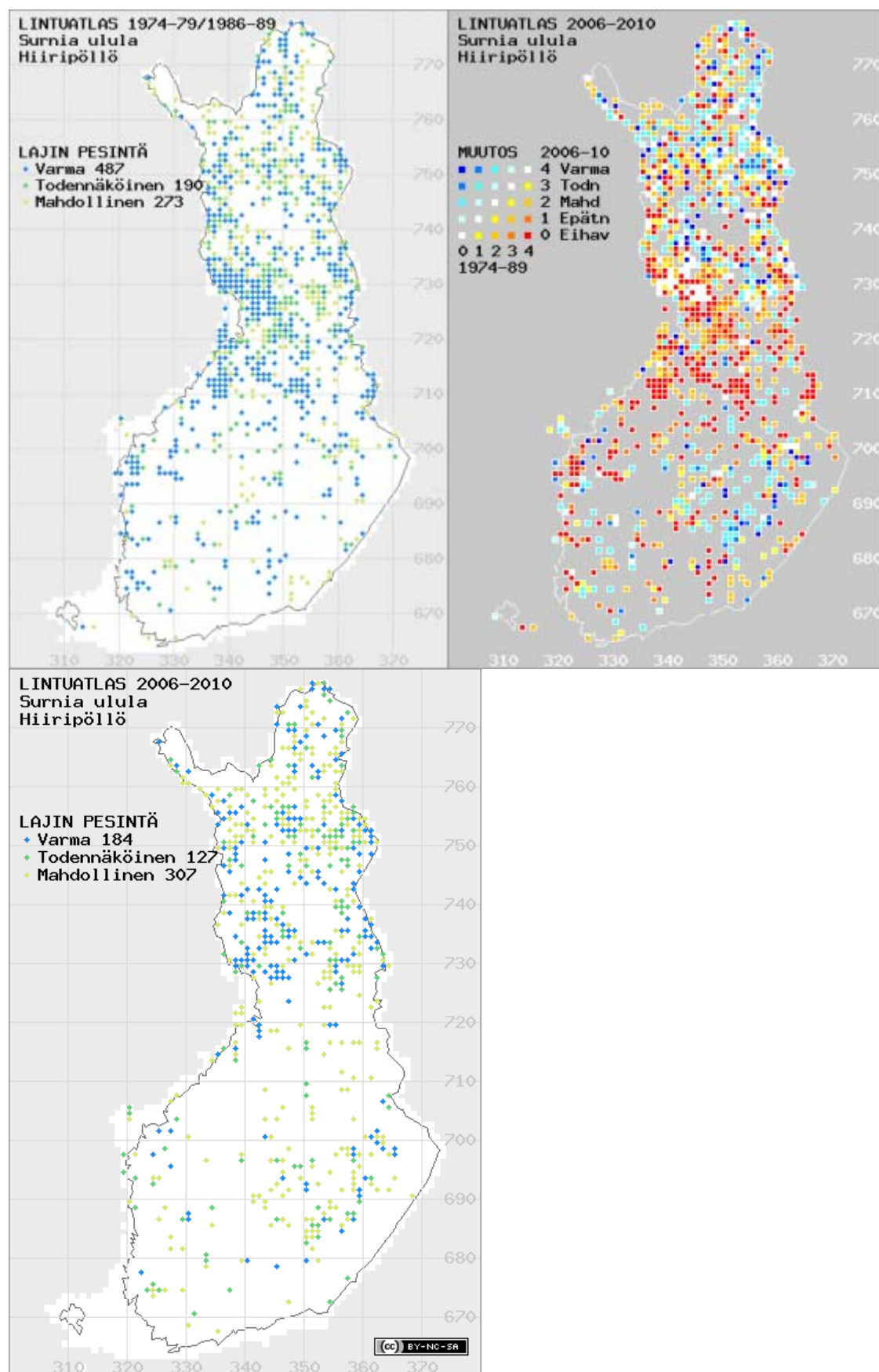
Ravintotilanteesta riippuen pesimäkanta vaihtelee 1 000–6 000 parin välillä. Hiiripöllökanta on ilmeisesti pysynyt suhteellisen vakaana, ja vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa laji luokiteltiin elinvoimaiseksi.

Hiiripöllö on atlaskartoitusten mukaan yleisin Oulun ja Lapin läänien alueella. Ensimmäisen atlaskartoituksen aikana niitä ei juuri tavattu pesimäpuuhissa tämän alueen ulkopuolella. Toisen atlaksen aikana niitä tavattiin hyvinä myyrävuosina pesivinä mm. Suupohjassa, Satakunnassa ja Varsinais-Suomessa. Kolmannen atlaskartoituksen aikana hiiripöllöjä tavattiin vain harvakseltaan pesivänä Oulun eteläpuolella, poikkeuksena kuitenkin Etelä-Savo ja Pohjois-Karjala, mistä pesiä jonkin verran löydettiin. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen vertailu viittaa siihen, että hiiripöllö olisi taantunut etenkin Pohjois-Pohjanmaalla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	184	4,8 %
Todennäköinen	127	3,3 %
Mahdollinen	307	7,9 %
Yhteensä	618	16 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Varpuspöllö (*Glaucidium passerinum*)

SV: Sparvuggla, EN: Pygmy Owl

Varpuspöllö pesii Keski- ja Pohjois-Euroopassa ja siitä itään kapealla vyöhykkeellä aina Tyynellemerelle saakka. Suomessa sen levinneisyys ulottuu yhtenäisenä noin Oulun korkeudelle saakka, mutta sitä tavataan myös pohjoisempana. Varpuspöllö viihtyy järeissä havupuuvaltaisissa metsissä, joissa on tarjolla vanhoja tikankoloja pesäpaikoiksi.

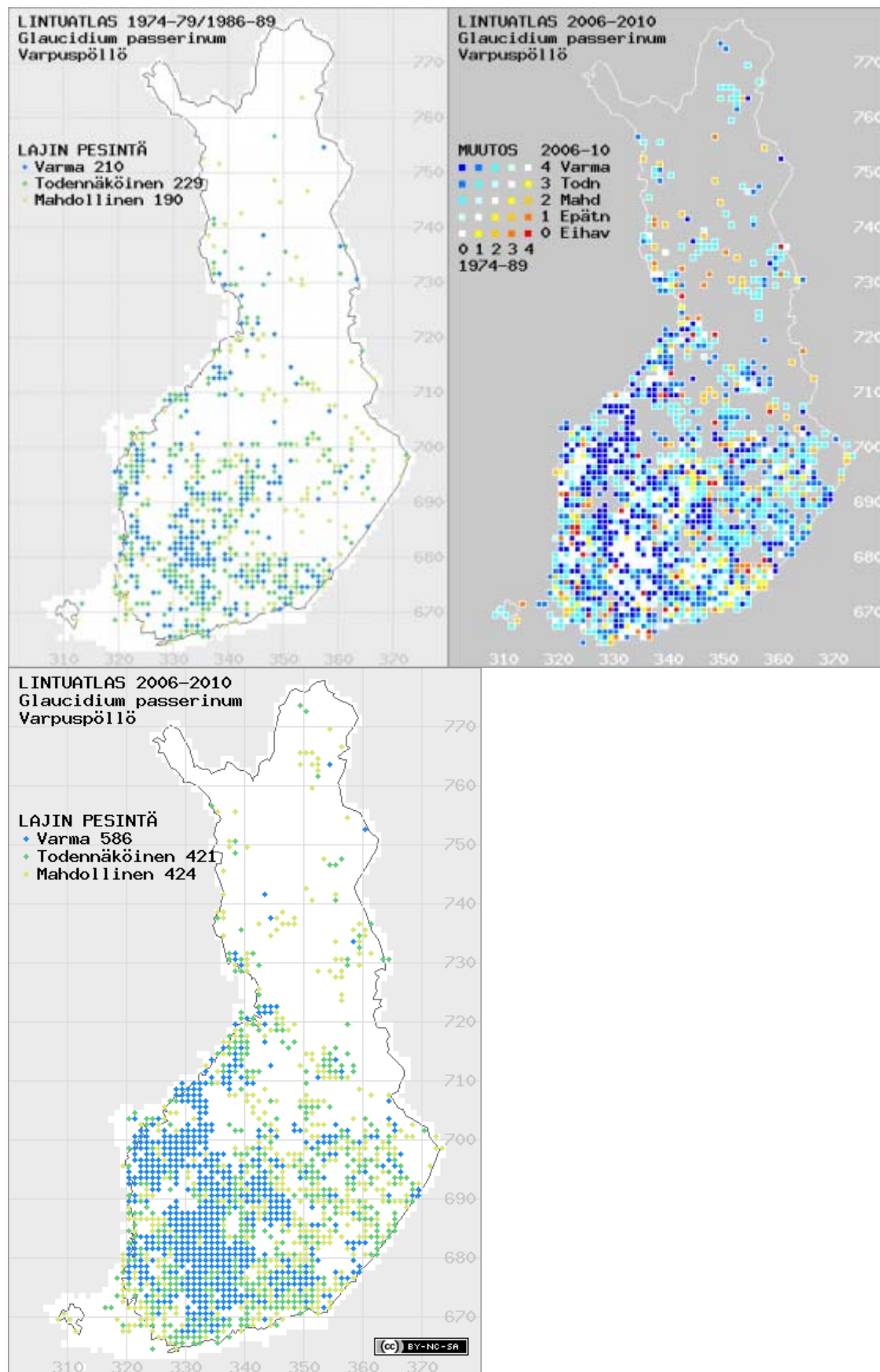
Vuonna 1982 käynnistyneen petolintuseurannan aikana varpuspöllö on runsastunut, vaikka ilmeistä on, että pöllöjen määrä saattaa vaihdella rajusti myyrätilanteen mukaan. Maamme varpuspöllökannaksi on arvioitu noin 5 800 paria. Uhanalaistarkastelussa vuonna 2010 varpuspöllökanta todettiin elinvoimaiseksi.

Ensimmäisessä atlaskartoituksessa varpuspöllöstä tehtiin pesintään viittaavia havaintoja 366 ruudussa, toisessa atlaksessa vastaava luku oli 394. Toisen ja kolmannen atlaksen välillä havaintoruutujen määrä lähes nelinkertaistui, sillä kolmannessa atlaksessa pikkupöllön toimet viittasivat vähintään mahdolliseen pesintään yli 1 400 ruudulla! Tästä ei kuitenkaan tule vetää suoraan sitä johtopäätöstä, että varpuspöllön levinneisyys olisi samassa suhteessa laajentunut. Näin siksi, että kahden viimeisen atlaksen välisenä aikana varpuspöllö on saatu pesimään pöntössä, ja pönttöjä on viety metsiin tuhansia kappaleita. Pöntöissä olevat pesät tulevat tietenkin helpommin löydettyiksi kuin hankalissa luonnonkoloissa kaukana teistä sijaitsevat pesät. Kolmannen atlaksen aineiston mukaan varpuspöllö on yleisin Hämeessä, Pirkanmaalla ja Pohjanmaalla sekä osassa Keski-Suomea.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	586	15,2 %
Todennäköinen	421	10,9 %
Mahdollinen	424	11 %
Yhteensä	1431	37 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lehtopöllö (*Strix aluco*)

SV: Kattuggla, EN: Tawny Owl

Lehtopöllö pesii yleisenä Etelä- ja Keski-Euroopassa, ja sen levinneisyys ulottuu pitkälle Venäjän keskiosiin saakka. Suomen linnustoon lehtopöllö on kuulunut vasta runsaat sata vuotta, ja täällä se asusteleekin levinneisyytensä pohjoisrajalla. Lehtopöllön levinneisyysraja yltää suunnilleen Vaasa–Joensuu -linjan tasolle. Lehtopöllön tyypillistä elinympäristöä ovat lehtomaiset metsät peltojen, laidunmaiden ja rantaniittyjen tuntumassa. Se pesii usein aivan asutuksen tuntumassa. Pesäpaikkana on luonnonkolo tai pönttö.

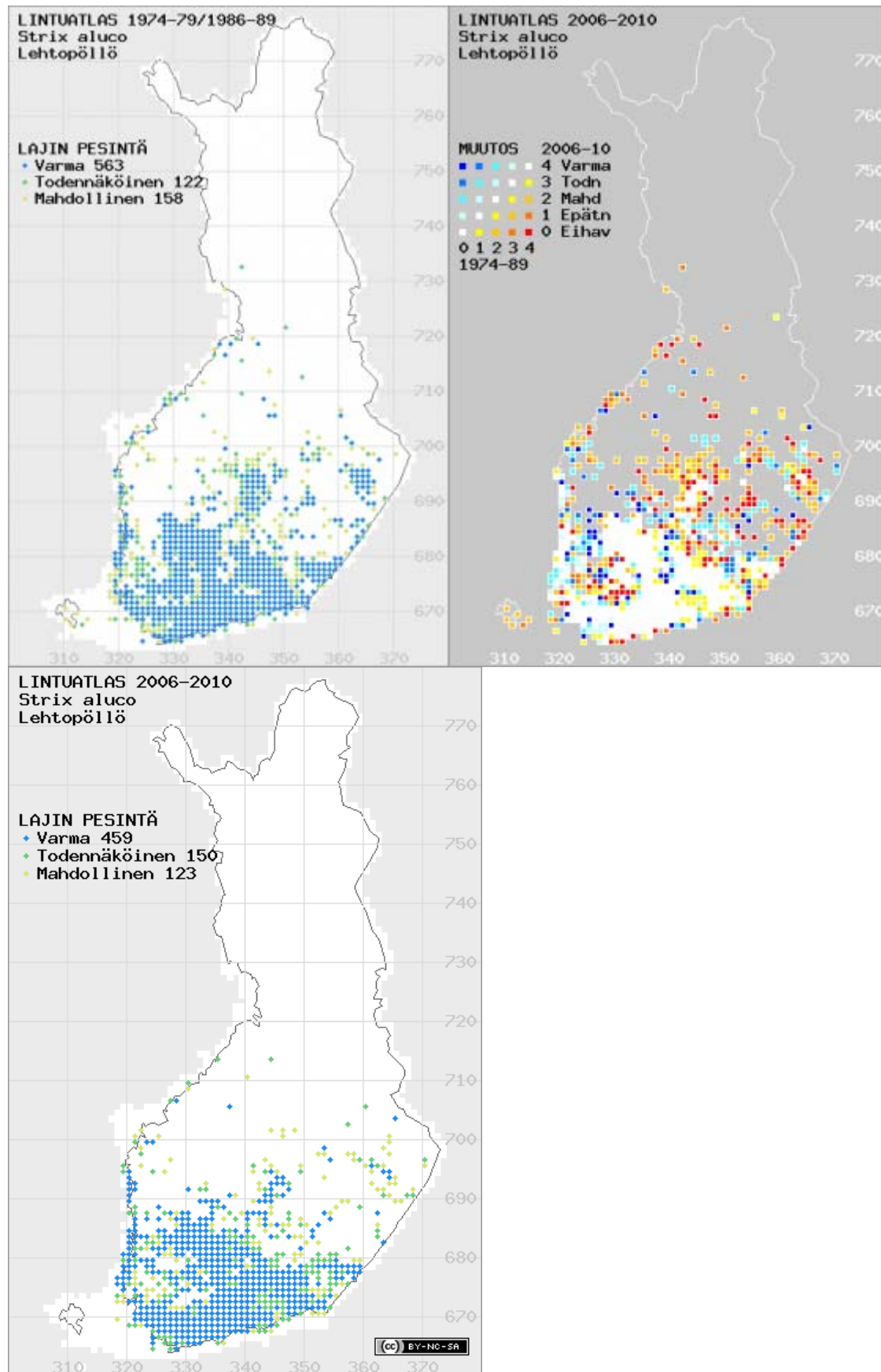
Valtakunnallisen petolintuseurannan mukaan lehtopöllön runsaudessa ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia viimeksi kuluneen 30 vuoden aikana. Maassamme arvioidaan pesivän noin 1 300 paria, joista pääosa etelä- ja lounaisrannikolla. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa lehtopöllö arvioitiin elinvoimaiseksi.

Pääosa lehtopöllöistämme pesii Pori–Tampere–Lappeenranta -linjan eteläpuolella. Lisäksi sekä Jyväskylän että Joensuun ympäristössä näyttää olevan vakiintunut populaatio. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä lehtopöllön levinneisyydessä ei sen pääesiintymisalueella ole tapahtunut suuria muutoksia, mutta Keski- ja Itä-Suomesta laji on monilta ruuduilta kokonaan kadonnut. Lehtopöllön leviämistä pohjoiseen rajoittanevat eniten kylmät ja runsaslumiset talvet.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	459	11,9 %
Todennäköinen	150	3,9 %
Mahdollinen	123	3,2 %
Yhteensä	732	18,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Viirupöllö (*Strix uralensis*)

SV: Slaguggla, EN: Ural Owl

Viirupöllö on tyypillinen taigan pesimälintu. Sen levinneisyysalue ulottuu Skandinaviasta Venäjän kautta Tyynelle valtamerelle saakka. Suomessa se on yleisin etelä- ja keskiosissa maata. Viirupöllö viihtyy etupäässä vanhoissa havu- ja sekametsissä, mutta ei kaihda asettua asutuksenkaan liepeille. Pesäpaikkana voi olla luonnonkolo, vanha petolinnun pesä tai pönttö.

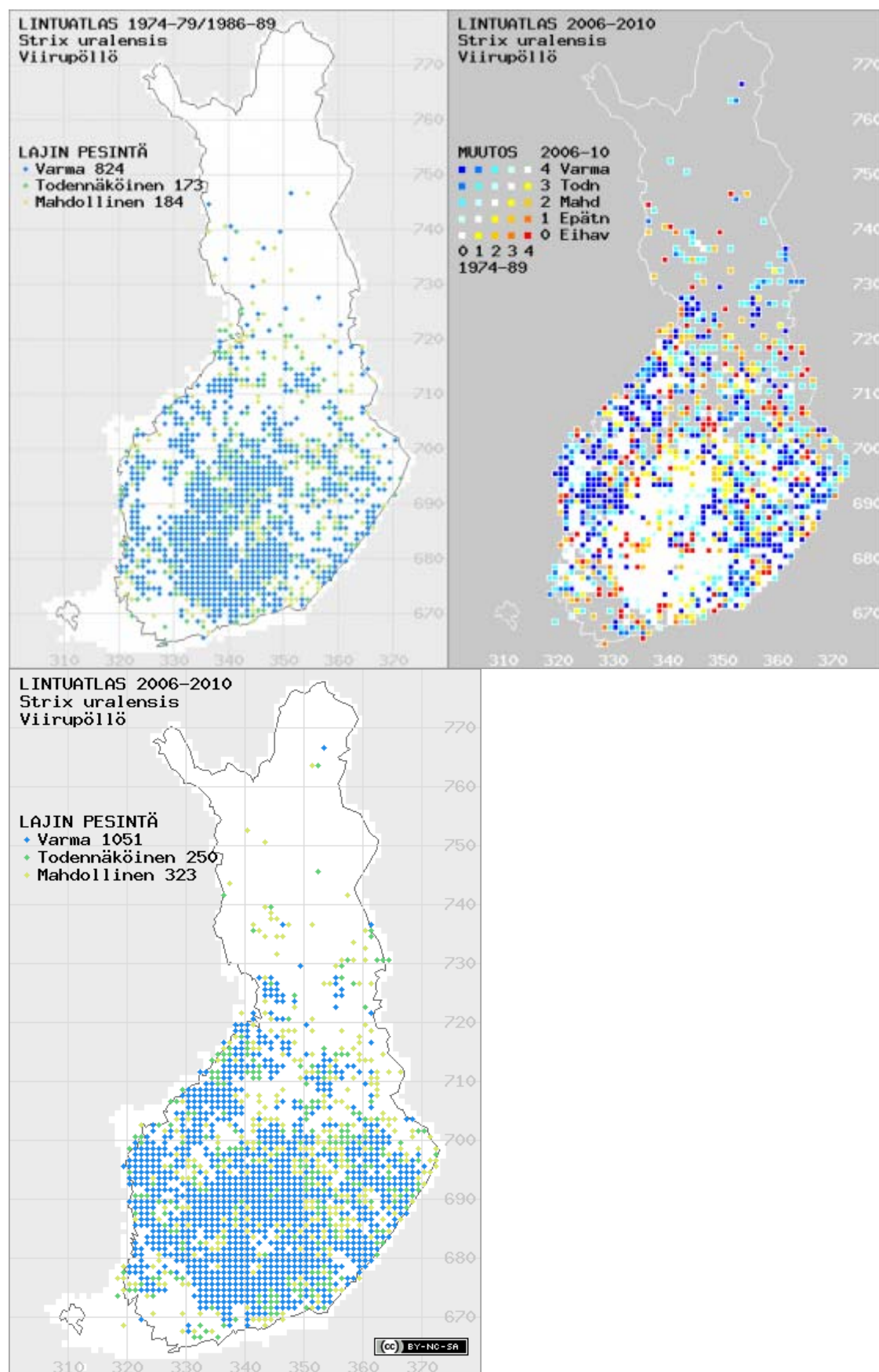
Vuodesta 1982 käynnissä olleen valtakunnallisen petolinturuutuseurannan mukaan viirupöllöllä menee suomalaismetsissä hyvin, sillä kanta on kasvanut noin yhden prosentin vuosivauhdilla. Vuoden 2010 uhanalaistarkastelussa laji todettiin elinvoimaiseksi. Suomessa pesii noin 3 000 paria.

Pääosa viirupöllöistämme pesii Oulu–Joensuu -linjan lounaispuolella, eikä tähän alueeseen ole juuri tullut muutoksia eri atlaskartoitusten välillä. Viirupöllöruutujen (vähintään mahdollinen pesintä) lukumäärä on yli kaksinkertaistunut ensimmäisen ja kolmannen atlaksen välillä (I: 732; III: 1 622). Aukkopaikat ovat siis täyttyneet ja kokonaan viirupöllöttömiä ruutuja on enää harvakseltaan. Ainoan poikkeuksen tekee Lounais-Suomi, jossa viirupöllöjä on koko ajan ollut niukalti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1051	27,2 %
Todennäköinen	250	6,5 %
Mahdollinen	323	8,4 %
Yhteensä	1624	42 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapinpöllö (*Strix nebulosa*)

SV: Lappuggla, EN: Great Grey Owl

Lapinpöllö pesii Euraasiassa ja Pohjois-Amerikassa. Euraasiassa sen levinneisyysalue ulottuu Skandinaviasta Venäjän kautta Tyynellemerelle asti. Suomessa pääosa lapinpöllöistä pesii noin Joensuu–Kokkola -linjan pohjoispuolella Metsä-Lappiin saakka. Etelämpänä lapinpöllöjä pesii hyvinä myyrävuosina. Lapinpöllö asustelee vanhoissa havu- ja sekametsissä. Pesäpaikakseen se kelpuuttaa usein vanhan petolinnun pesän tai pötkelön. Joskus pesä voi olla maassakin.

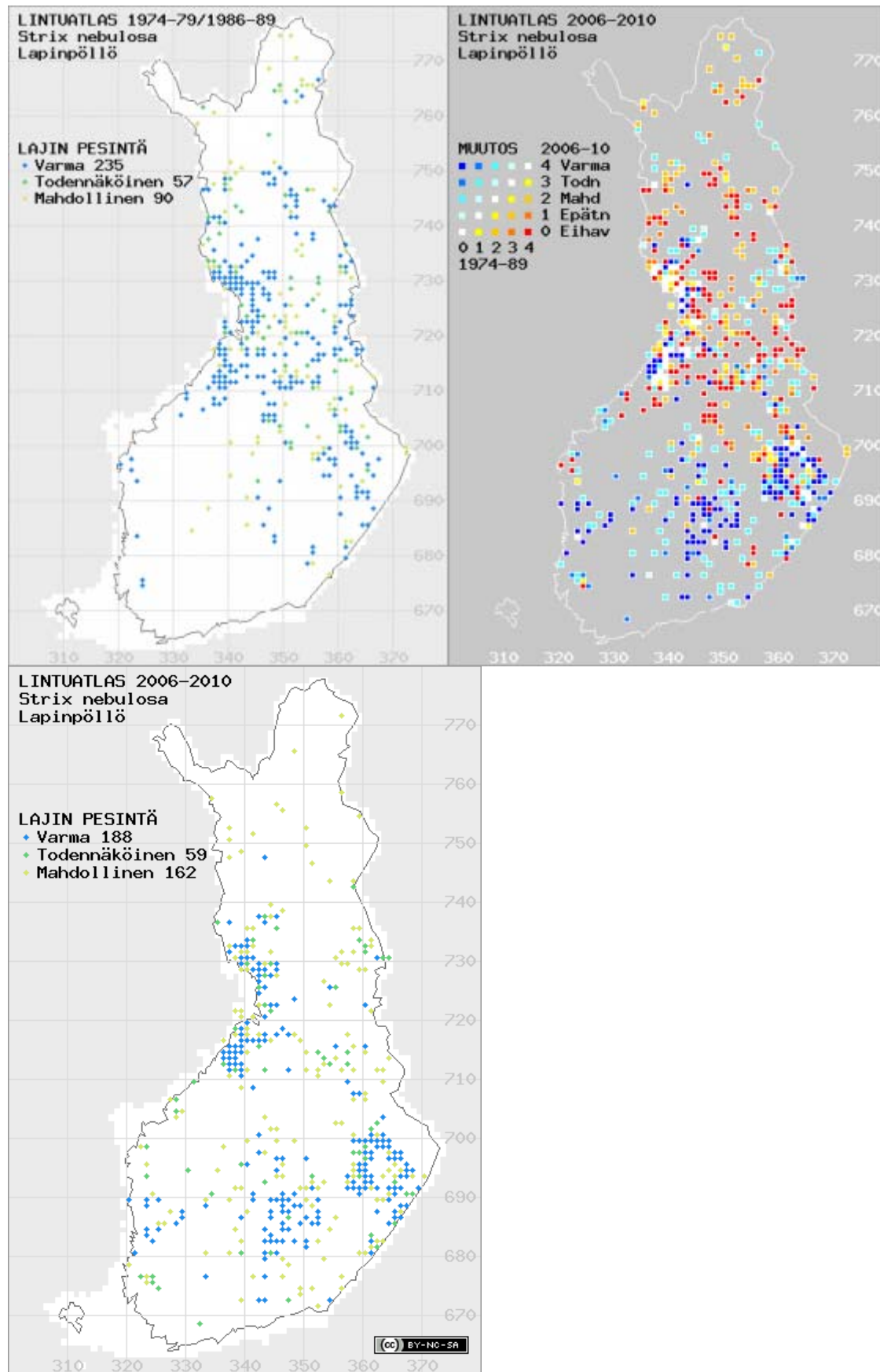
Suomessa arvioidaan pesivän noin 600 lapinpöllöparia, mutta vuosienväliset kannanvaihtelut voivat olla suuria. Vuoden 2010 uhanalaisarvioinnissa lapinpöllö arvioitiin elinvoimaiseksi lajiksi.

Kaikissa atlaskartoituksissa vahvimaksi lapinpöllöseuduksi on osoittautunut Perämeren pohjukan rannikkoseutu Haapavedeltä Oulun kautta Tornioon saakka. Toinen merkittävä esiintymisalue sijoittuu Keski-Suomen itäosiin, Savoon ja Pohjois-Karjalaan. Myös Varsinais-Suomessa ja Satakunnassa on pieni pesimäkanta. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen vertailu viittaa jopa siihen, että laji olisi jonkin verran taantunut Pohjanmaalla ja Lapissa mutta samaan aikaan levittäytynyt etelämmäksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	188	4,9 %
Todennäköinen	59	1,5 %
Mahdollinen	162	4,2 %
Yhteensä	409	10,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sarvipöllö (*Asio otus*)

SV: Hornuggla, EN: Long-eared Owl

Sarvipöllön levinneisyys on laaja. Se pesii sekä Pohjois-Amerikassa että Euraasiassa Länsi-Euroopasta Kiinaan ulottuvalla alueella. Suomessa sarvipöllö on yleisin maan etelä- ja keskiosissa; esiintymisen pohjoisraja kulkee Tornio–Kuusamo -linjan paikkeilla. Koska sarvipöllö on myyräpesialisti, pesivien parien määrä ja esiintymisalue vaihtelevat vuosittain huomattavasti. Sarvipöllö pesii vanhoissa harakan ja variksen pesissä peltujen reunametsissä tai metsäsaarekkeissa. Usein pesintä paljastuu vasta kun poikaset alkavat äänekkäästi kerjätä emoiltaan ruokaa.

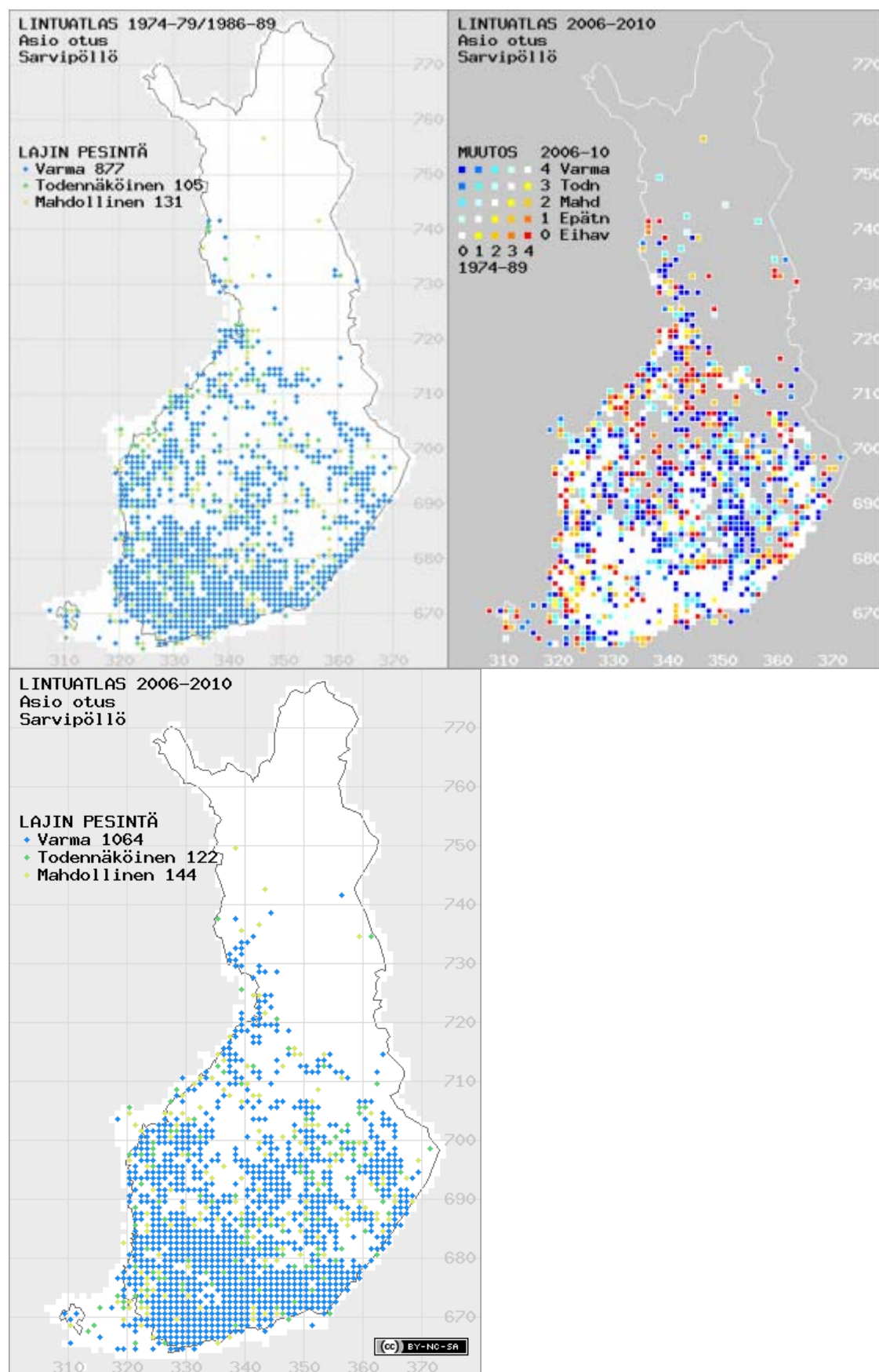
Valtakunnallisen petolintuseurannan mukaan sarvipöllö on taantunut Suomessa viimeksi kuluneen 30 vuoden aikana. Myyrätilanteesta riippuen pesivien parien määrä on 2 000–10 000. Vuoden 2010 uhanalaisuusselvityksessä sarvipöllö luokiteltiin elinvoimaiseksi.

Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa sarvipöllöstä saatiin pesintään viittaavia havaintoja (vähintään mahdollinen pesintä) 1 113 ruudusta. Kolmannessa atlaksessa vastaava luku oli 1 328. Ruutumäärän kasvu saattaa osaksi selittyä tehostuneella havainnoinnilla. Sarvipöllön levinneisyydessä ei kuitenkaan ole tapahtunut merkittäviä muutoksia.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1064	27,5 %
Todennäköinen	122	3,2 %
Mahdollinen	144	3,7 %
Yhteensä	1330	34,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Suopöllö (*Asio flammeus*)

SV: Jorduggla, EN: Short-eared Owl

Suopöllön levinneisyys on laaja. Sitä tavataan sekä Etelä- että Pohjois-Amerikassa, Euroopassa ja Aasiassa. Suomessa pesivät suopöllöt ovat muuttolintuja, jotka talvehtivat pääasiassa Etelä-Euroopassa. Suopöllö pesii melko yleisenä Suupohjassa, Pohjanmaalla ja Lapin läänin lounaiskolkassa. Etelä-Suomessa se pesii lähinnä vain erittäin hyvinä myyrävuosina, mutta voi tuolloin olla paikoin jopa kohtuullisen yleinen. Suopöllö pesii ja saalistaa soilla, hakkuuaukoilla, rantaniityillä ja pelloilla. Sen pesä on aina maassa.

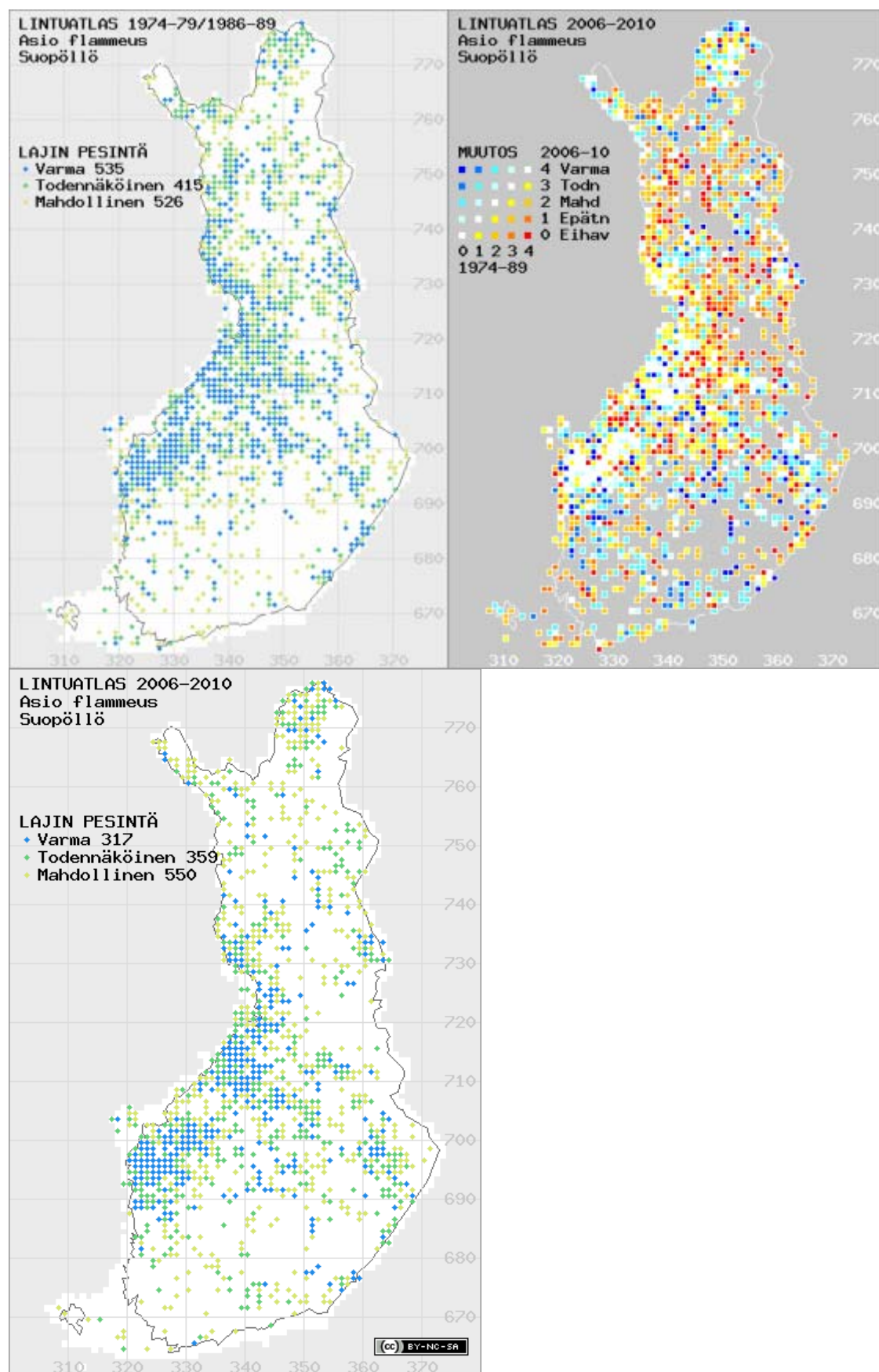
Suomessa arvioidaan pesivän 3 000–10 000 suopöllöparia. Pesimäkannan koko vaihtelee huomattavasti eri vuosina myyrätilanteesta riippuen. Vuonna 2010 tehdyssä uhanalaistarkastelussa suopöllö arvioitiin elinvoimaiseksi.

Atlasaineiston mukaan suopöllön vakituisen pesimäalueen eteläraja on suunnilleen Jyväskylän korkeudella. Kahden ensimmäisen ja kolmannen lintuatlaksen vertailu viittaa siihen, että suopöllön levinneisyysalue olisi selvästi kutistunut Länsi-Lapissa ja Pohjois-Pohjanmaalla. Ilmiö lienee todellinen, koska kolmannessa atlaksessa Lapin selvitysaste oli parempi kuin aiemmissa atlaksissa. Lisäksi suopöllö on myös näkyvä ja helposti havaittava laji. Kolmannessa atlaksessa suopöllöjä havaittiin aiempaa vähemmän myös Kokkolan eteläpuolisella alueella ja joillakin alueilla Keski-Suomessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	317	8,2 %
Todennäköinen	359	9,3 %
Mahdollinen	550	14,2 %
Yhteensä	1226	31,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Helmipöllö (*Aegolius funereus*)

SV: Päruggla, EN: Tengmalm's Owl

Helmipöllöä tavataan Euroopassa, Aasiassa ja Pohjois-Amerikassa. Suomessa se pesii koko maassa tunturialueita lukuun ottamatta. Helmipöllö viihtyy miltei kaikenlaisissa metsissä kunhan sopivia pesäkoloja ja ravintoa on tarjolla. Helmipöllö käyttää ravinnokseen pikkunisäkkäitä, joten sen runsaus ja esiintymisalueet ovat yhteydessä myyrätilanteeseen. Nuoret linnut ja naaraat voivat vaeltaa parempia ruoka-apajia etsiessään jopa satoja kilometrejä.

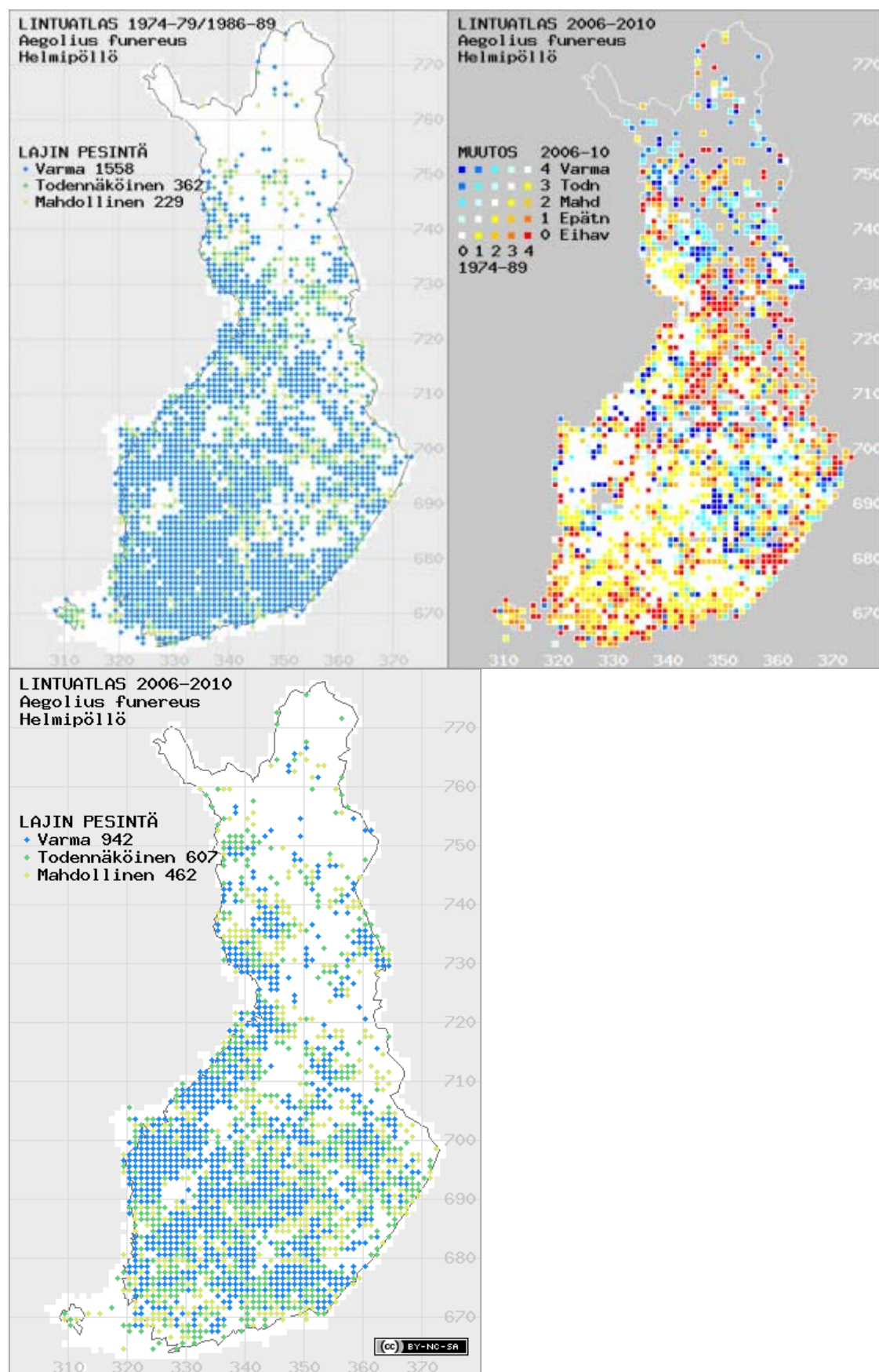
Valtakunnallisen petolintuseurannan mukaan helmipöllö on taantunut viimeksi kuluneen 30 vuoden aikana. Tämän vuoksi lajin uhanalaisuusluokka muutettiin vuonna 2010 elinvoimaisesta silmälläpidettäväksi. Pesimäkanta on myyrätilanteesta riippuen 3 000–8 000 paria.

Ensimmäisessä atlaksessa helmipöllö havaittiin pesimäaikaan 1 391 ruudussa ja toisessa vastaavasti 1 782 ruudussa. Kolmannessa atlaksessa luku oli jo yli 2 000. Määrän kasvu saattaa kuitenkin selittyä tehostuneella seurannalla. Varmistettuja pesintöjä kirjattiin kolmannen atlaksen aikana vähemmän kuin kahden edellisen atlaksen aikana. Kahden ensimmäisen ja kolmannen atlaksen vertailu paljastaa, että helmipöllön levinneisyys on selvästi supistunut Etelä-Suomessa ja Pohjois-Pohjanmaalla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	942	24,4 %
Todennäköinen	607	15,7 %
Mahdollinen	462	12 %
Yhteensä	2011	52 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Jari Valkama**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kehrääläinen (*Caprimulgus europaeus*)

SV: Nattskärre, EN: Nightjar

Kehrääläinen on harvalukuinen mäntykankaiden ja mäntyvaltaisten sekametsien laji, jonka levinneisyysalue kattaa eteläisen Suomen, noin Vaasa-Lieksa -akselin korkeudelle asti. Kehrääläinen on hämärä- ja yöaktiivinen laji, ja helpointa laji on havaita lajityypillisestä surisevasta soidinäänestä. Hyönteispyynnissä valoisina keskikesän öinä lenteleviä lintuja on myös melko helppo havaita sopivassa pesimäympäristössä.

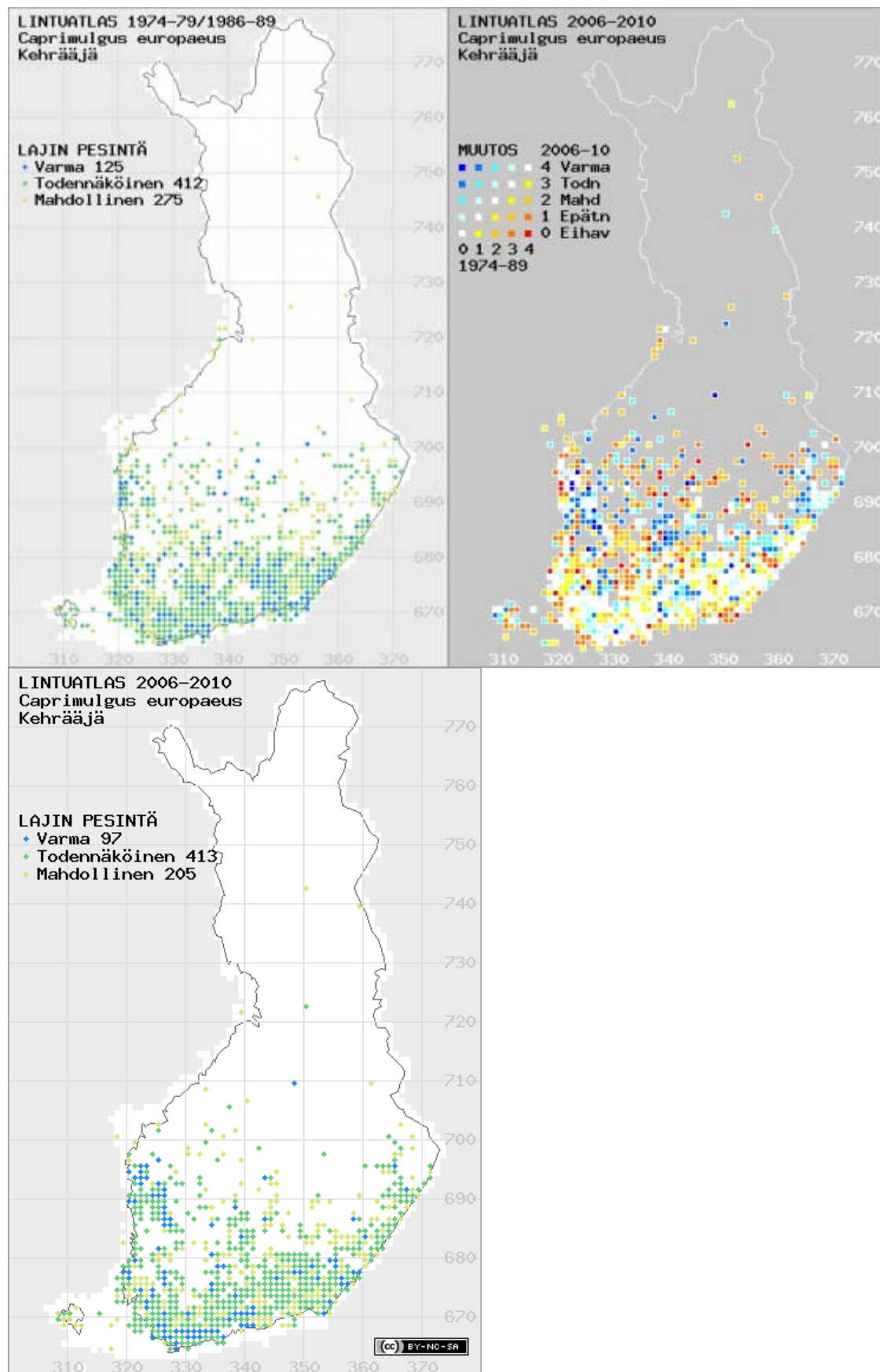
Edellisen atlaksen aikoihin 1980-luvulla kehrääläinen luokiteltiin taantuvaksi ja silmälläpidettäväksi lajiksi. Ensimmäiseen atlakseen (1974-79) verrattuna esiintymisruutujen määrä oli pudonnut noin kolmanneksen, ja selvimmän levinneisyysalue oli harventunut pohjoisosista. Vähenemisen syiksi esitettiin ennen kaikkea liikenteen aiheuttamaa aikuiskuolleisuutta, sillä kehrääläiset laskeutuvat usein ilta- ja aamuhämärissä tielle. Lisäksi myös asutuksen ja rakentamisen lisääntyminen mäntykangasmailla sekä hyönteismäärien väheneminen kylmien ja sateisten kesien takia saattoivat harventaa kehrääläiskantaa.

Uusimman atlaskartoituksen perusteella kehrääläjän levinneisyysalue on kuitenkin ilahduttavasti jälleen hyvinkin samankaltainen kuin 1970-luvulla, eli huomattavasti laajempi kuin 1980-luvun kartoitusten perusteella. Osittain kyse voi olla nykyatlaksen aiempia atlaksia huomattavasti paremmasta ruutujen kartoitusehokkuudesta. Lajin esiintymisruutujen määrä on nyt suurempi kuin kummassakaan edellisessä atlaksessa. Uusimmassa eliälajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) kehrääläistä ei enää luokitella silmälläpidettäväksi vaan elinvoimaiseksi, ja kannan koon arvioidaan olevan noin 4000 paria.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	97	2,5 %
Todennäköinen	413	10,7 %
Mahdollinen	205	5,3 %
Yhteensä	715	18,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tervapääsky (*Apus apus*)

SV: Tornseglare, EN: Swift

Tervapääsky on laajalle Euraasiaan ja Pohjois-Afrikkaan levinnyt laji. Sen levinneisyys kattaa lähes koko Suomen aivan pohjoisinta Lappia lukuunottamatta. Alun perin tervapääskyt ovat pesineet metsien ja erämaiden tikankoloissa, mutta nyky maailmassa valtaosa kannasta pesii rakennetussa ympäristössä, pöntöissä ja rakennusten koloissa. Tervapääsky pesii usein yhdyskunnissa, ja eteläisen Suomen suurissa kaupungeissa tiheydet voivat olla todella korkeita, jopa useita satoja pareja neliökilometrillä.

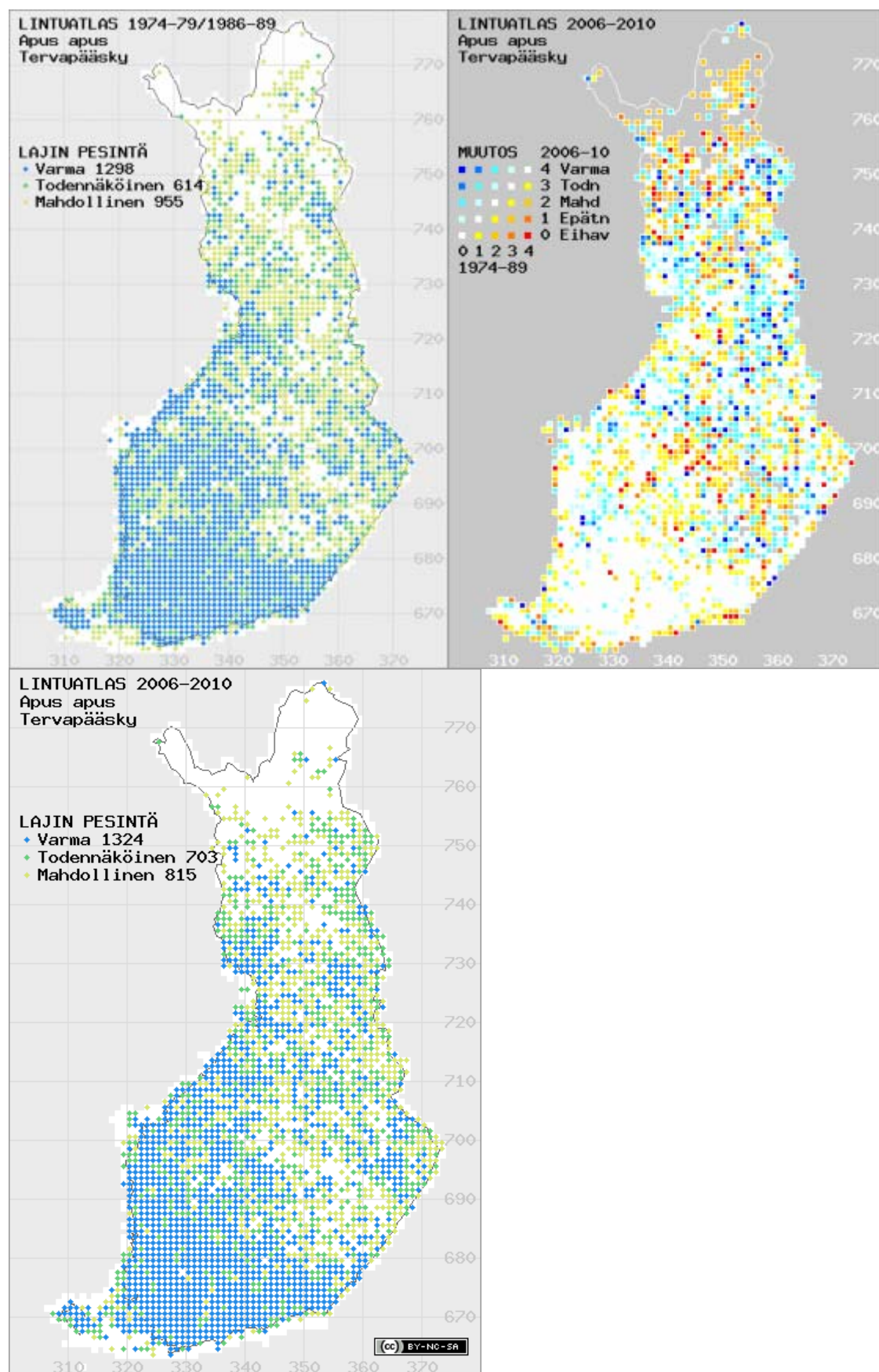
Urbaniassa ympäristössä tervapääskyn pesinnän toteaminen on yleensä helppoa koloihin lentävien lintujen perusteella, mutta tarkkojen parimäärien laskeminen voi olla isoissa kolonioissa hyvinkin hankalaa. Erämaatervapääskyjen pesinnän varmistaminen on puolestaan huomattavasti vaikeampaa, jos pesäpuuta ei löydy. Tervapääskyn pesimäkannan tiedetään kasvaneen 1900-luvun ensimmäisen puoliskon ajan, ja kanta on nykyäänkin kaiken kaikkiaan elinvoimainen. Kuitenkin linjalaskenta-aineiston perusteella kanta on pikkuhiljaa taantunut 1980-luvun alukupuolelta 2000-luvun puoliväliin tullessa. Linjalaskentojen tuloksiin tulee kuitenkin suhtautua pienellä varauksella lajin oikukkaan havaittavuuden takia. Erämaapesijöiden määrän epäillään vähentyneen viimeisten vuosikymmenten aikana kolopuiden vähenemisen myötä. Arvio nykykannan koosta on 30 000–50 000 paria.

Lintuatlaskartoituksen perusteella tervapääskyn levinneisyydessä ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia nykyatlaksen ja edellisten atlasien välillä. Kuten 1970- ja 1980-luvun yhdistetyssä aineistossa, lajista on pesintään viittavia havaintoja noin 3 000 atlasruudusta, ja aukkoisin levinneisyysalue on pohjoisessa ja itäisessä Suomessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1324	34,3 %
Todennäköinen	703	18,2 %
Mahdollinen	815	21,1 %
Yhteensä	2842	73,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kuningaskalastaja (*Alcedo atthis*)

SV: Kungsfiskare, EN: Kingfisher

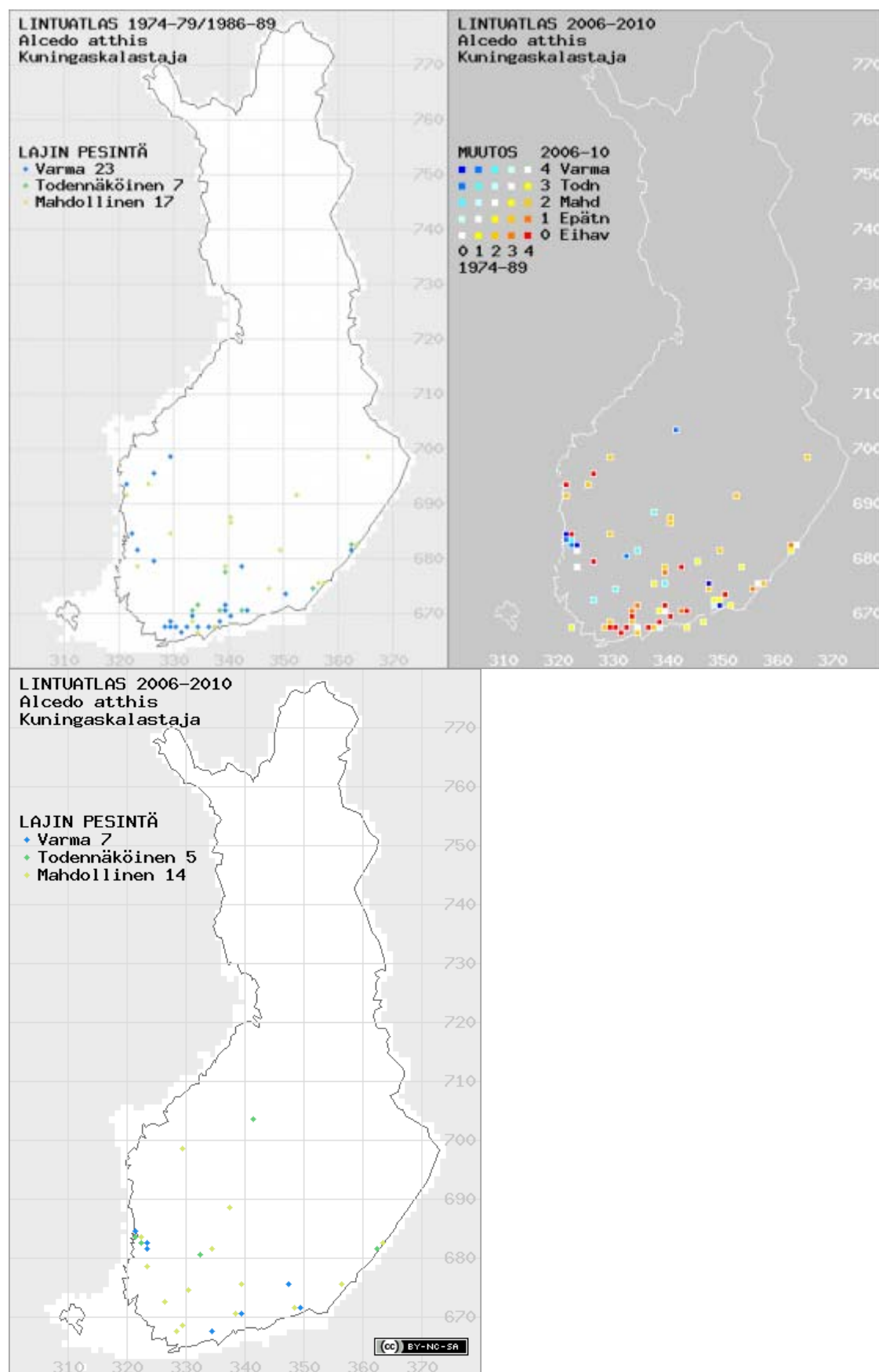
Kuningaskalastaja esiintyy Etelä-Suomessa erittäin harvinaisena pesimälajina levinneisyysalueensa pohjoisrajoilla. Suomessa kannankasvua rajoittavat ankarat pakkastalvet. Kuningaskalastaja tekee pesänsä pehmeään joentörmään, ja suosii hitaasti virtaavia jokia. Kuningaskalastajapopulaatiomme on hyvin pieni (arvio 5-30 paria) ja keskittynyt eteläisimpään Suomeen. Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) laji luokiteltiin äärimmäisen uhanalaiseksi.

Ensimmäinen kuningaskalastajan pesintä todettiin maassamme vuonna 1939, ja huipussaan kanta oli kesällä 1975, jolloin suomessa arvioitiin pesivän muutamia kymmeniä pareja. Ensimmäisessä 1970-luvun atlaksessa pesintä varmistettiin peräti 22 ruudussa, ja laji havaittiin yhteensä yli 40 ruudussa pesimäaikaan. 1970-luvun lopulle tultaessa kanta kuitenkin romahti muutamaan pariin usean ankaran talven johdosta, ja myös 1980-luvulla sama meno jatkui. Atlaksessa 1986-89 kuningaskalastajasta todettiin varma pesintä vain kahdella ruudulla, ja todennäköinen tai mahdollinen vain seitsemällä ruudulla. Uusimmassa atlaksessa kuningaskalastajan pesintä on varmistettu ilahduttavasti seitsemällä ruudulla, ja 18 ruudusta on todennäköinen tai mahdollinen pesintä. Lajin kanta on siis hieman toipunut 1980-luvun aallon pohjasta, mutta määrät eivät ole vielä palanneet 1970-luvun tasolle.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	7	0,2 %
Todennäköinen	5	0,1 %
Mahdollinen	14	0,4 %
Yhteensä	26	0,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Käenpiika (*Jynx torquilla*)

SV: Göktyta, EN: Wryneck

Käenpiika on euraasialainen laji, jonka levinneisyysalue Suomessa painottuu maan etelä- ja keskiosiin. Tyypillistä käenpiian pesimäympäristöä ovat kulttuurimaiseman valoisat lehti- ja sekametsiköt sekä pihat ja puistot. Vuosikymmeniä sitten, sekamaatalouden aikaan, jolloin useimmilla tiloilla oli karjaa, lajille mieluista pesimäympäristöä olivat metsälaitumet peltojen reunamilla. Käenpiika pesii myös saaristossa suurilla saarilla, useimmiten lähellä ihmisasutusta. Pesä on tikan tekemässä kolossa tai pöntössä.

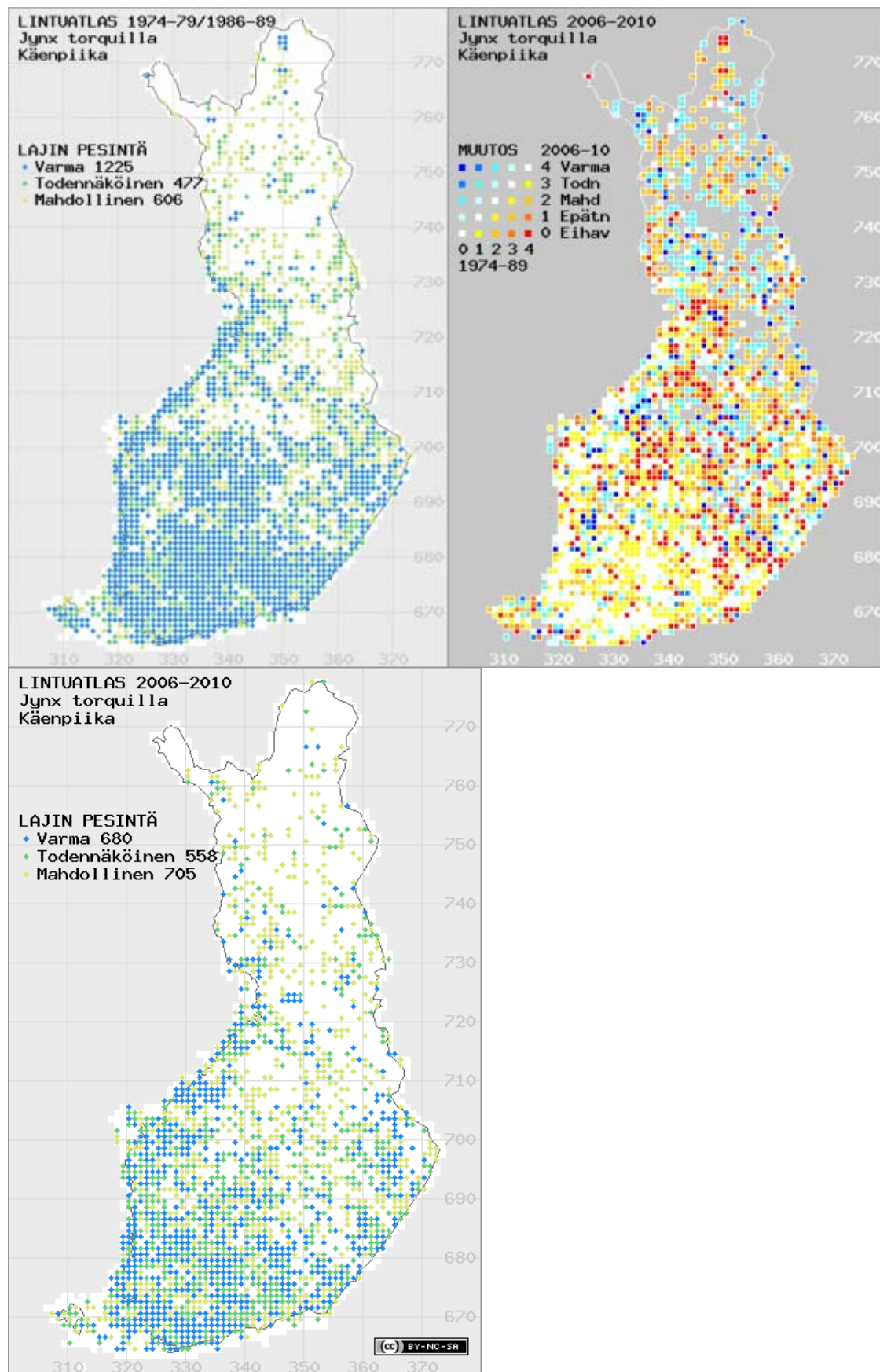
Käenpiian pesimäkannat ovat taantuneet viimeisen noin sadan vuoden aikana kaikkialla Länsi-Euroopassa. Suomessa laji on linjalaskenta-aineiston perusteella taantunut huimat 70–80 % viimeisen 30 vuoden aikana. Esimerkiksi Isossa-Britanniassa käenpiika on tällä hetkellä todellinen harvinaisuus, vaikka se ennen oli säännöllinen pesimälaji. Taantumien syiksi on esitetty ainakin pesimäympäristöjen muutoksia, Suomessa ennen kaikkea metsälaitumien jyrkkää vähenemistä tehomaaatalouden myötä, ympäristömyrkyjä sekä ilmastonmuutosta, jotka ovat voineet alentaa selviytymistä muuttomatkoilla. Käenpiika talvehtii trooppisessa Afrikassa, ja talvehtimisalueiden olosuhteista ei tiedetä paljoakaan. Eliölajien uusimmassa uhanalaisuusluokituksessa (v. 2010) käenpiika on sijoitettu luokkaan *Silmälläpidettävät* (eli lähellä uhanalaista). Jyrkin kannanlasku on mitä ilmeisimmin kuitenkin ainakin toistaiseksi ohi ja kannankooksi arvioitiin 2000-luvulla 10 000–20 000 paria.

Käenpiian taantuma maassamme näkyy selvästi atlasaineistoista. Verrattaessa uusimman atlaksen tuloksia kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon havaitaan, että lajin esiintymisruutujen määrä on vähentynyt noin 15 %. Ennen kaikkea on vähentynyt varmojen pesintöjen ruutumäärä (ennen noin 1 200, nyt noin 700). Voimakkain kannan harveneminen on tapahtunut maan keskiosissa ja kaakossa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	680	17,6 %
Todennäköinen	558	14,4 %
Mahdollinen	705	18,2 %
Yhteensä	1943	50,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Harmaapäätikka (*Picus canus*)

SV: Gråspett, EN: Grey-headed Woodpecker

Harmaapäätikka on euraasialainen laji, joka Suomessa esiintyy levinneisyysalueensa pohjoisrajoilla. Meillä sen levinneisyys keskittyy tammimetsävyöhykkeelle etelässä ja lounaassa, mutta harmaapäätikkoja pesii myös maamme keskiosissa, sekä tätä nykyä yhä useammin harvalukuisena Pohjois-Suomessa asti. Mieluisinta ympäristöä ovat lehtomaiset seka- ja lehtimetsät, mutta harmaapäätikka pesii myös havumetsäalueiden lehtipuulaikuissa, useimmiten haavikoissa.

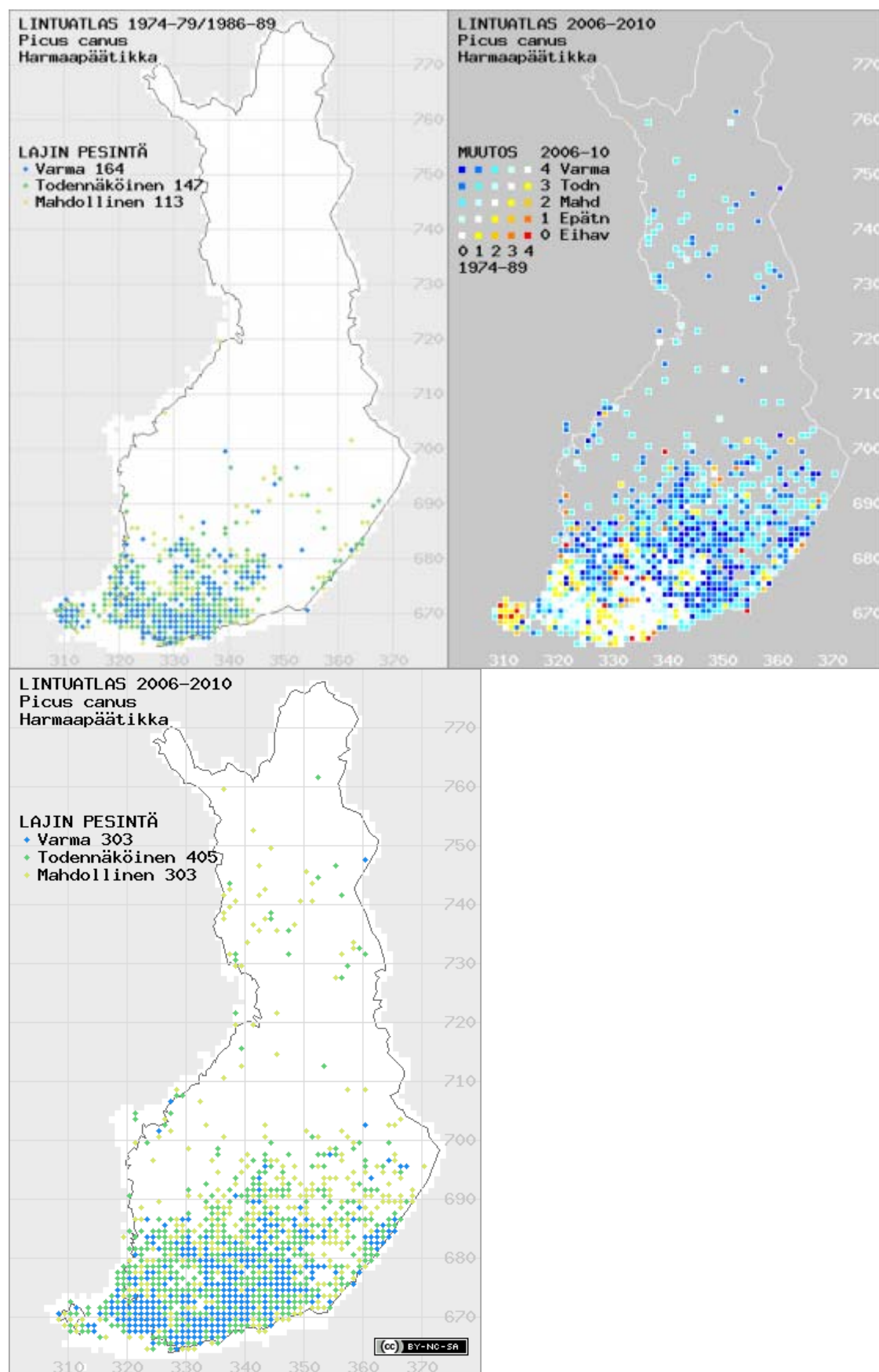
1990-luvun lopulla maamme harmaapäätikkakannaksi arvioitiin noin 2 000 pesivää paria. Nykypäivänä parimäärä on kasvanut 3 000–4 000 pariin, ja kanta on luokiteltu elinvoimaiseksi.

Uusimman atlaksen tuloksista ilmenee selvä levinneisyysalueen laajeneminen. Pohjoisin varmistettu pesintä on nyt Sallasta, kun se 1980-luvun atlaksessa oli Jyväskylän korkeudelta. Esiintymisalueen keskipiste on yhä Etelä- ja Lounais-Suomen lehtimetsäalueilla, mutta levittäytyminen Keski-Suomeen on selvää, ja levinneisyysalue on yhtenäistynyt. Esiintymisruutujen määrä on kasvanut noin kaksinkertaiseksi verrattaessa uutta atlasta kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	303	7,8 %
Todennäköinen	405	10,5 %
Mahdollinen	303	7,8 %
Yhteensä	1011	26,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Palokärki (*Dryocopus martius*)

SV: Spillkråka, EN: Black Woodpecker

Palokärki on euraasialainen tikkalaji, joka Suomessa esiintyy koko maassa aivan pohjoisinta Lappia lukuun ottamatta. Lähes variksen kokoinen palokärki viihtyy monenlaisissa metsissä suosien männiköitä ja sekametsiä. Pesäkolo koverretaan tyypillisesti korkealle suureen haapaan tai mäntyyn. Ravintoa laji löytää voimakasta nokkaansa hyväksikäyttäen niin elävistä puista kuin keloista ja lahokannoista sekä muurahaispesistä.

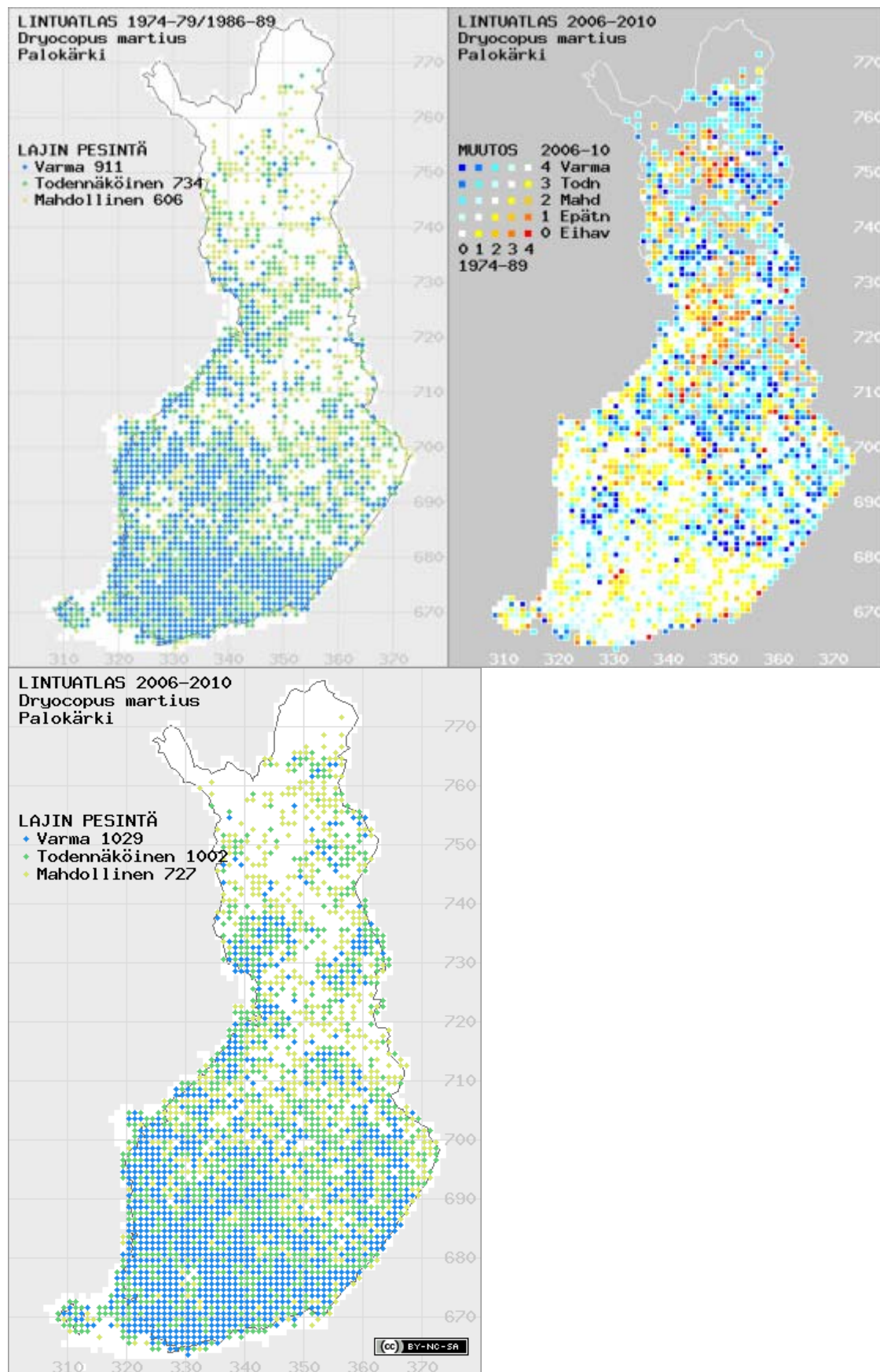
Palokärjen pesimäkanta maassamme taantui 1900-luvun alkupuolen ja 1970–80-lukujen välillä huomattavasti, etenkin Pohjois-Suomessa. Taantumaa on selitetty vanhojen metsien vähenemisellä metsätalouden tehostumisen myötä. 1980-luvun lopulla pesimäkannan kooksi arvioitiin enää noin 11 000 paria, kun 1940- ja 1950-luvuilla kannanarvio oli noin 30 000 paria. Sitten palokärki on ilahduttavasti runsastunut. Linjalaskenta-aineisto osoittaa pesimäkannan yli kaksinkertaistuneen 1980-luvun alun ja 2000-luvun puolivälin välillä. Tätä nykyä kannan kooksi arvioidaan 30 000–50 000 pesivää paria. Runsastumista ovat saattaneet edesauttaa lajin sopeutuminen pesimään lähempänä ihmisasutusta ja leutojen vähälumisten talvien yleistyminen.

Palokärjen runsastuminen sitten edellisten atlasten näkyy selvästi uuden atlaksen kartalta levinneisyysalueen laajenemisena. Esiintymisruutujen määrä on noussut noin 2 300 ruudusta noin 2 800 ruutuun, kun verrataan kahden edellisen atlaksen yhdistettyä aineistoa uuden atlaksen aineistoon. Kuten aiemminkin, levinneisyyden pohjoisraja noudattaa pääpiirteittäin havumetsäalueen pohjoisrajaa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1029	26,6 %
Todennäköinen	1002	25,9 %
Mahdollinen	727	18,8 %
Yhteensä	2758	71,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Käpytikka (*Dendrocopos major*)

SV: Större hackspett, EN: Great Spotted Woodpecker

Käpytikka on Suomen runsaslukuisin ja yleisin tikkalaji. Käpytikat asuttavat kaikenlaisia metsiköitä, mieluisinta ympäristöä ovat aukkoiset ja valoisat metsiköt. Toisin kuin useat muut tikkalajit, käpytikka ei ole riippuvainen lahoppuusta. Käpytikan paikallisiin runsauksiin ja esiintymiseen vaikuttaa eniten talviravinnon saatavuus, eli männyn ja kuusen siemensatojen vaihtelut, joiden seurauksena vuosien väliset suuret kannanvaihtelut ovat yleisiä. Lajin levinneisyys seuraileekin havupuiden levinneisyysrajoja; Tunturi-Lapista käpytikkoja ei löydy.

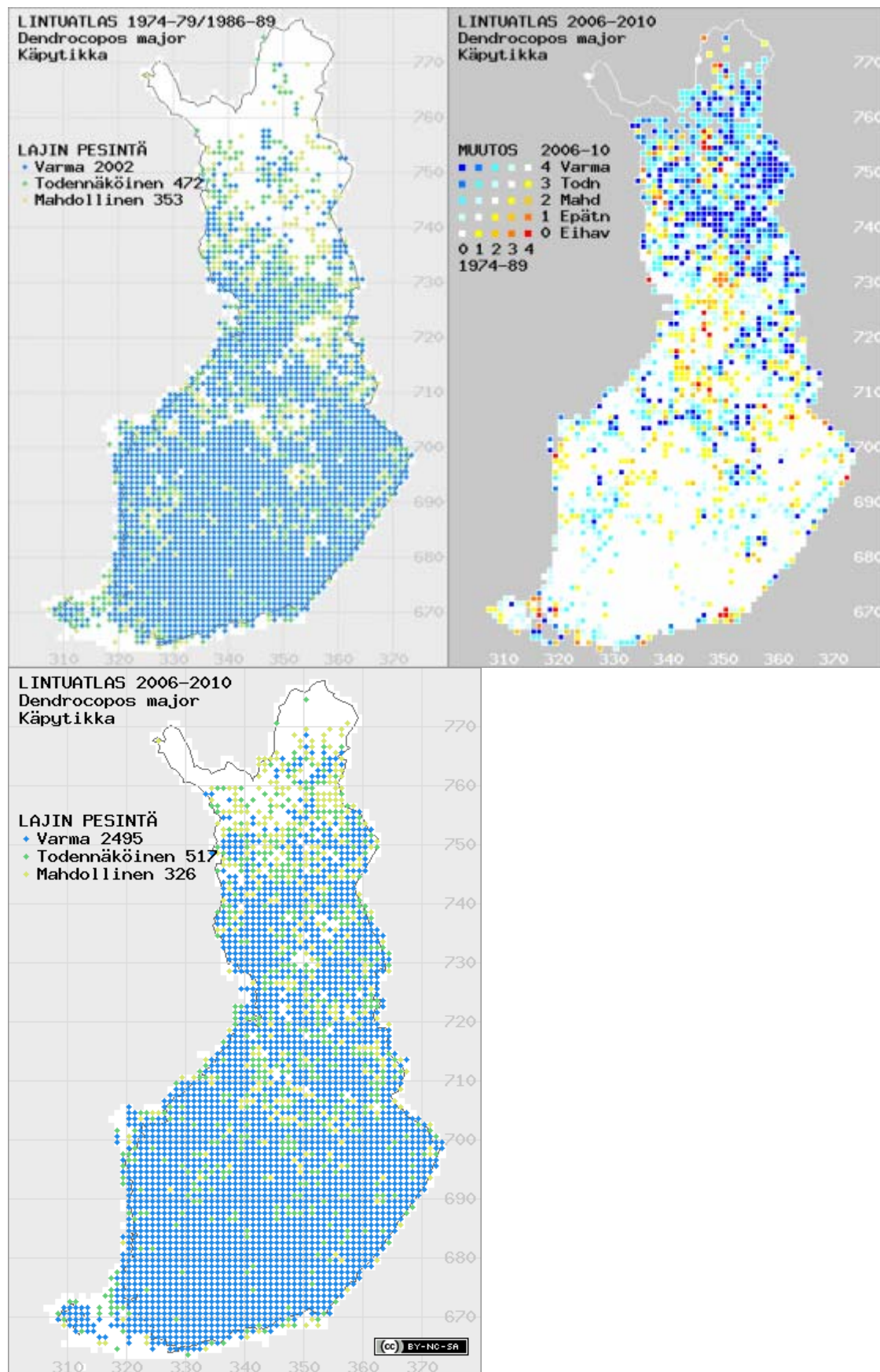
Maamme käpytikkakanta runsastui 1900-luvun puolivälin tienoilta 1980-luvulle, ja linjalaskentojen perusteella sama trendi on jatkunut myös viimeiset 15 vuotta, eritoten Pohjois-Suomessa. Runsastumiselle tarjottuja selityksiä ovat mm. puumäärän kasvu ja metsäalan laajeneminen talousmetsien runsastumisen myötä, talviruokinnan yleistyminen, sekä leutojen talvien yleistyminen. Kannan nykyiseksi kooksi arvioidaan 300 000–700 000 paria.

Uusimman atlaksen perusteella käpytikka esiintyy pesivänä 86 %:ssa maamme kaikista atlasruuduista. Vertailu kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon osoittaa selvän levinneisyysalueen laajenemisen Oulu–Kainuu -akselin pohjoispuolella, mikä tuskin johtuu pelkästään kartoitustehokkuuden kasvamisesta pohjoisen atlasruuduilla. Tämä viittaa lajin levinneisyyden laajentumiseen kohti pohjoista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2495	64,6 %
Todennäköinen	517	13,4 %
Mahdollinen	326	8,4 %
Yhteensä	3338	86,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Valkoselkätikka (*Dendrocopos leucotos*)

SV: Vitryggig hackspett, EN: White-backed Woodpecker

Valkoselkätikka on Suomessa uhanalainen euraasialainen laji, joka on elinympäristön valinnassaan muita tikkojamme huomattavasti vaateliaampi. Valoisat ja rehevät lehti- ja sekametsät ovat valkoselkätikan kelpuuttamaa ympäristöä. Vanhakantaisen maatalouden aikaansaamat kaski- ja hakamaat tuottivat sille soveltuvaa ympäristöä vielä 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla, mutta tehmaatalouden myötä tällaiset ympäristöt ovat voimakkaasti vähentyneet. Ensiarvoisen tärkeää on, että reviirillä on paljon lahoppua, josta valkoselkätikat etsivät hyönteisten toukkia ravinnokseen. Valkoselkätikan esiintyminen on maassamme liitetty perinteisesti vanhoihin ja laajoihin koivikoihin. Kuitenkin 2000-luvun aikana on havaittu, että lajia esiintyy tätä nykyä aiempaa luultua enemmän myös tervaleppä-, harmaaleppä- ja haapavaltaisissa rehevissä metsäympäristöissä, eritoten vesistöjen lähistöllä. Uusi tietämys on peräisin Kaakkois-Suomesta, jossa lajia lähdettiin runsastuneiden havaintojen myötä kartoittamaan pesimäaikana muuallakin kuin koivuvaltaisista metsiköistä.

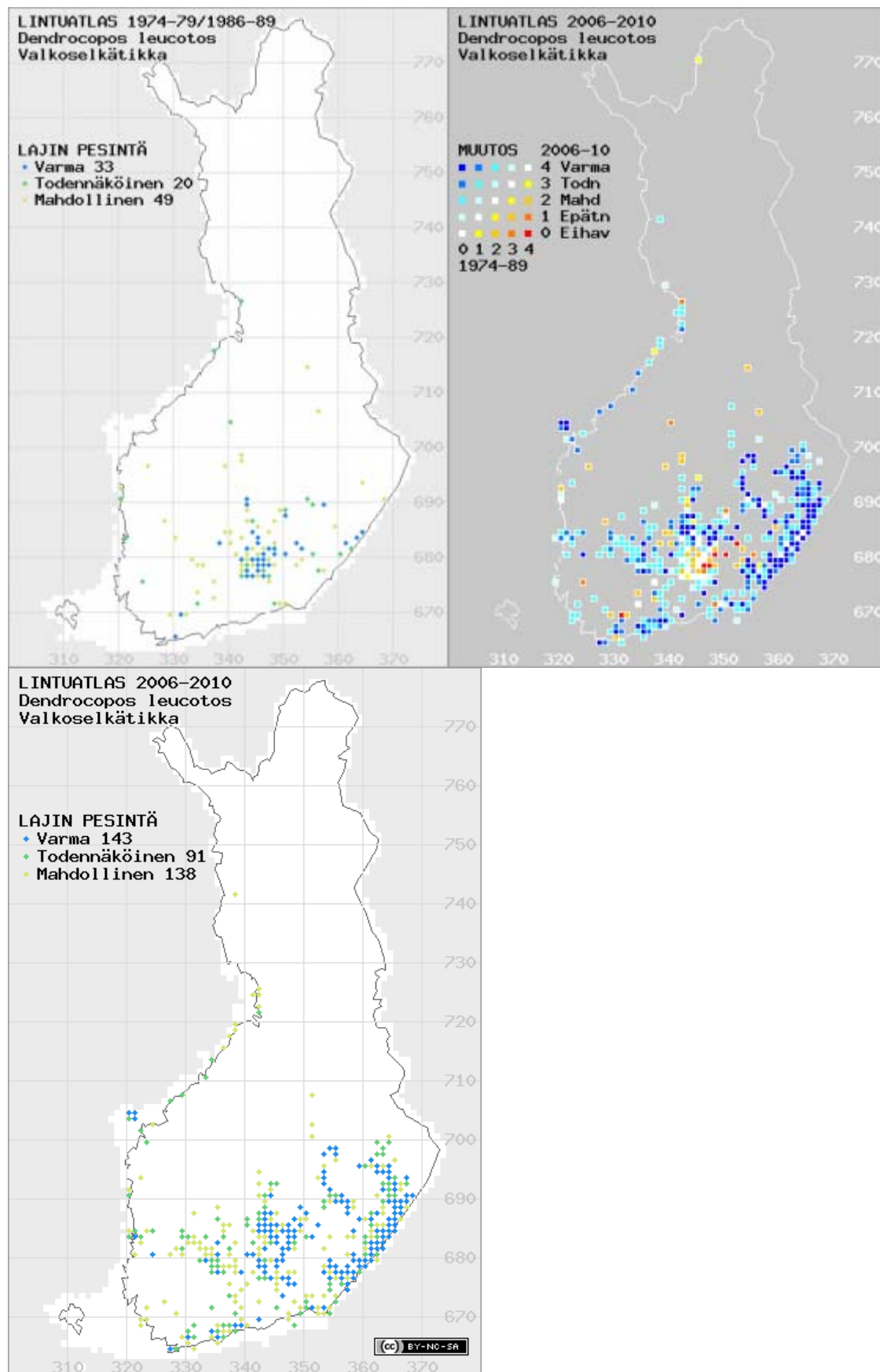
1800-luvulla valkoselkätikka esiintyi maassamme etelärannikolta Kainuun korkeudelle asti yleisenä pesimälajina, vaikka kanta ei liene tuolloinkaan ollut kovin runsas. 1900-luvun aikana laji taantui rajusti, ja sen myötä levinneisyysalue supistui dramaattisesti. 1950- ja 1980-lukujen aikana valkoselkätikka hävisi useasta maakunnasta. 1980-luvun lopulle tultaessa esiintymisalue keskittyi käytännössä Päijät-Hämeeseen ja Etelä-Savoon, ja pesimäkannan kooksi arvioitiin ainoastaan 20–30 paria. Voimakkaan taantumun syitä olivat vanhojen lehtimetsien väheneminen, istutuskuusikoiden lisääntyminen tehometsätalouden myötä ja kaskikoivikoiden väheneminen. Nykyään valkoselkätikan pesimäkanta on arviolta kolminkertaistunut sitten 1990-luvun alun, ja sen kooksi arvioidaan vähintään 120–180 paria. Huolimatta viimeaikaisesta kannankasvusta valkoselkätikka on yhä uhanalainen laji, joka uusimmassa eliölajien uhanalaisuusluokituksessa (v. 2010) on luokiteltu *erittäin uhanalaiseksi*. Vuonna 2000 luokka oli pykälää korkeampi eli *äärimmäisen uhanalainen*.

Uusimmalla atlaskartalla näkyy selvästi valkoselkätikan levittäytyminen Venäjältä Kaakkois- ja Itä-Suomeen itärajan tuntumaan, sekä lajin ilahduttava paluu lännemmäksi muutamille alueille, joista se aiemmin oli ehtinyt hävitä. Uusimmassa atlaksessa pesintä varmistettiin 105 atlasruudulla, kun vuosien 1986–89 atlaksessa pesintä varmistettiin 16 ruudulta. Lisäksi todennäköisiä tai mahdollisia pesintöjä havaittiin n. 200 ruudulla, joten todennäköisesti maamme pesimäkanta on nykyään joitakin satoja reviirejä. On kuitenkin huomioitava, että osa mahdollisista pesimäaikaisista havainnoista voi koskea pesimättömiä yksilöitä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	143	3,7 %
Todennäköinen	91	2,4 %
Mahdollinen	138	3,6 %
Yhteensä	372	9,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkutikka (*Dendrocopos minor*)

SV: Mindre hackspett, EN: Lesser Spotted Woodpecker

Pienimmän tikkalajimme pikkutikan levinneisyysalue ulottuu Euroopan länsirannoilta Aasiaan tyynenmeren rannikolle. Suomessa pikkutikan levinneisyys keskittyy etelä- ja keskiosiin, ja Oulun pohjoispuolella lajia tavataan harvalukuisena vain paikoittain. Pikkutikka on lehtojen, rehevien lehtimetsien ja lepikoiden laji, joka tarvitsee reviirilleen lahoa lehtipuustoa.

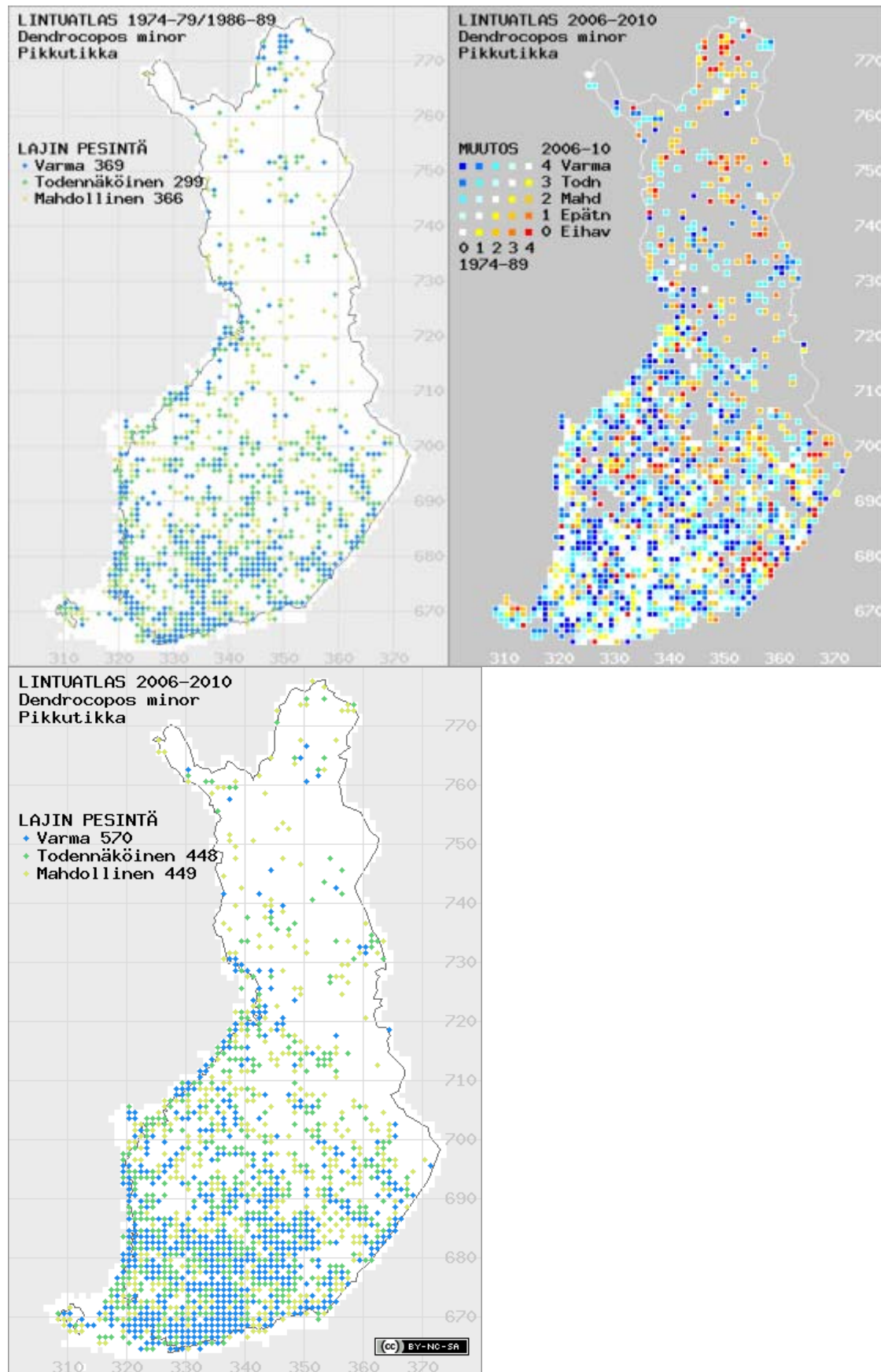
Pikkutikan pesimäkanta on viimeisen noin 50 vuoden aikana taantunut selvästi, ja taantuma ilmenee sekä talvilintulaskentojen että pesimäaikaisten linjalaskentojen aineistoista. Vuosituhannen vaihteessa pesimäkannan kooksi arvioitiin 4 000–7 000 paria, ja kannan on todettu romahtaneen noin 80 % 1960-luvun alun ja 1980-luvun puolivälin välisenä aikana. Taantumun syyt eivät ole täysin selvillä, mutta todennäköisesti syyt löytyvät metsätaloudesta. Muuttuneiden metsänkäsittelytapojen myötä lahojen ja lahoavien lehtipuiden määrä on vähentynyt, ja lajin kannalta tärkeiden rantalehtojen määrä on vähentynyt. Myös hakamaiden häviäminen ja kuusettuminen maatalouden muutoksen myötä ovat olleet pikkutikalle kielteistä kehitystä. Pikkutikan kannankehityksen tarkastelua vaikeuttavat jonkin verran lajin huomattavan suuret vuosien väliset määrävaihtelut, jotka liittyvät hyvin paljon talviaikaisiin olosuhteisiin. Viime aikoina pikkutikan pesimäkanta on kuitenkin kohentunut tai ainakin kannan taantuminen on pysähtynyt. Tuorein kannanarvio on aiemman arvion tapaan 4 000–7 000 paria.

Uusimmassa atlasaineistossa pikkutikan taantuma ei näy – päinvastoin. Esiintymisruutujen määrä on kasvanut. Talvien viimeaikaisella leudontumisella saattaa olla vaikutuksensa, ja lisäksi täytyy muistaa, että uusimmassa atlaksessa atlasruutujen kartoitustehokkuus oli parempi kuin kahdessa edellisessä atlaksessa yhteensä. Huomioitavaa on kuitenkin pohjoisen Lapin pesimäkannan harventuminen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	570	14,7 %
Todennäköinen	448	11,6 %
Mahdollinen	449	11,6 %
Yhteensä	1467	38 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pohjantikka (*Picoides tridactylus*)

SV: Tretåig hackspett, EN: Three-toed Woodpecker

Pohjantikka esiintyy Euraasiassa sekä Pohjois-Amerikassa. Suomessa levinneisyysalue kattaa koko maan, joskin aivan pohjoisimmassa Lapissa laji esiintyy hyvin harvakseltaan. Pohjantikka on leimallisesti havumetsien laji. Eteläisessä Suomessa pesäkolo koverretaan kuuseen tai haapaan, pohjoisemmassa missä mänty dominoi, mäntyyn. Hyönteistoukkaravinnon saannin kannalta on ensiarvoisen tärkeää, että pohjatikoilla on reviirillään lahonnutta tai lahoavaa puuta.

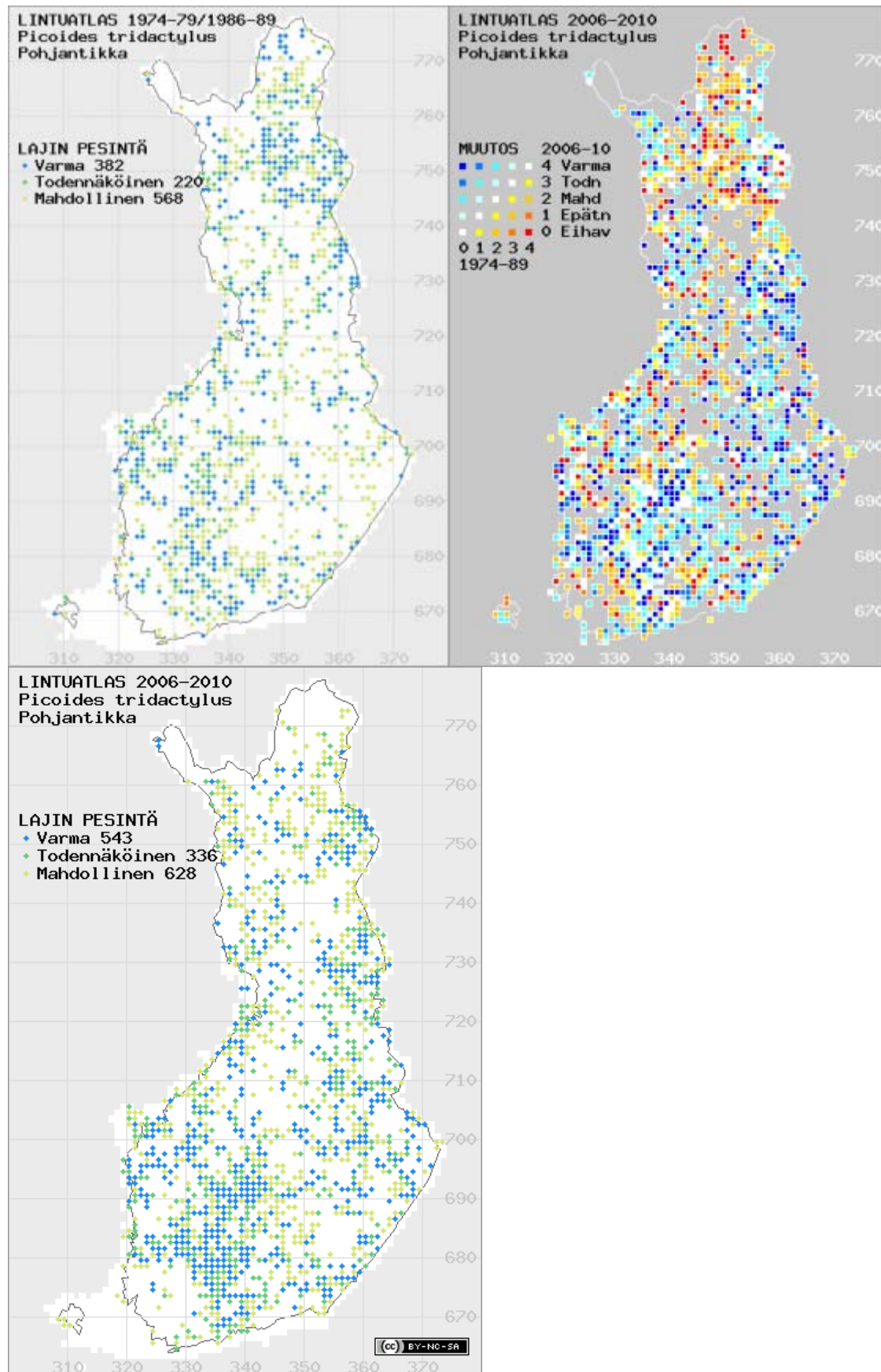
Pohjantikan pesimäkannan on oletettu taantuneen jonkin verran eteläisessä Suomessa metsätalouden aiheuttaman metsien nuorentumisen takia. Luotettavien kannanarvioiden tekeminen on kuitenkin hankalaa, esimerkiksi sen tähden että laji on maastossa erittäin vaikeasti havaittavissa muninnan ja haudonnan aikaan toukokuun loppupuolella ja kesäkuussa, jolloin pesimälintujen vuotuinen linjalaskenta-aineisto pääsääntöisesti kerätään. Suuntaa-antava nykyinen kannanarvio on 20 000–30 000 pesivää paria.

Atlasaineistojen perusteella pohjantikan levinneisyysalue on pysynyt ennallaan sitten edellisten atlasien. Levinneisyys on varsin aukkoinen, mutta kattaa lähes koko maan. Ruutujen, joissa lajista on pesintään viittaavia havaintoja, määrä on itse asiassa uusimmassa atlaksessa lähes 30 % suurempi kuin kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa. Ruutujen parantunut kartoitustehokkuus, etenkin Itä- ja Pohjois-Suomessa, saattaa osittain selittää muutosta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	543	14 %
Todennäköinen	336	8,7 %
Mahdollinen	628	16,2 %
Yhteensä	1507	39 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kangaskiuru (*Lullula arborea*)

SV: Trädlärka, EN: Woodlark

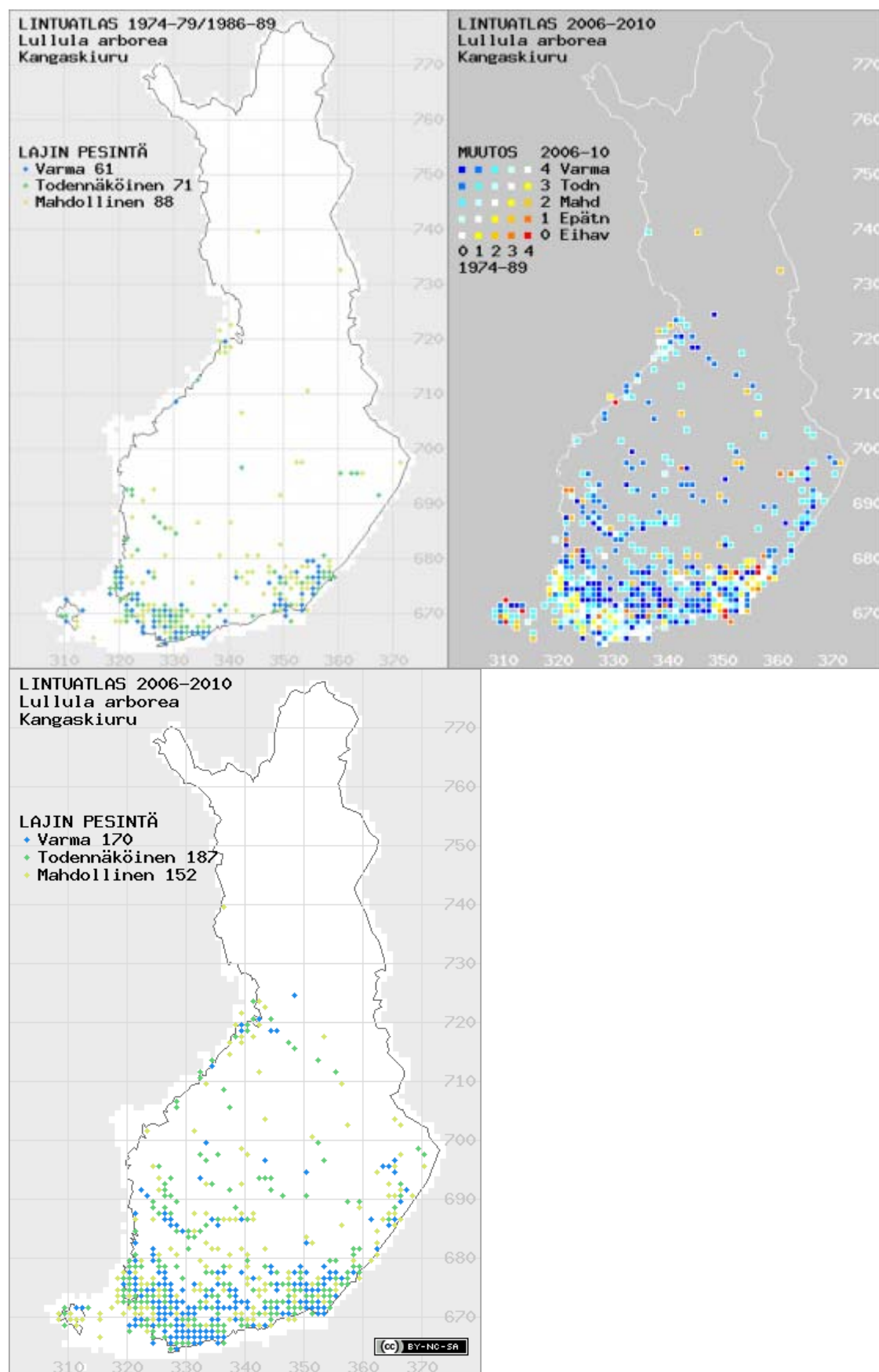
Kangaskiuru esiintyy Euroopassa, Pohjois-Afrikassa ja Lähi-idässä. Lajin pohjoisimmat esiintymisalueet sijaitsevat Suomen eteläosissa. Kangaskiurut pesivät avoimissa ja valoisissa kalliomännikköissä. Harjut, hiekkakuoppien laitametsät ja kallioisten alueiden kuivat ja paahteiset männikkölaikut ovat lajille ominta elinympäristöä. Myös hakkuuaukeat soveltuvat pesimäpaikoiksi, kunhan maaperä ei ole liian kosteaa. Lehtimetsistä tai kuusikoista lajia ei löydy.

Kangaskiurun pesimäkannan koosta ja kannanmuutoksista 1800-luvulla ja 1900-luvun alkupuolella ei tiedetä paljoakaan, mutta oletettavasti laji runsastui 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla. 1950-luvulta lähtien kangaskiurukanta alkoi voimakkaasti taantua, ja taantuma näkyi selvästi atlasien 1974–79 ja 1986–89 välillä. Samanlainen taantuma havaittiin myös monissa muissa Euroopan maissa. Taantumana syiksi oletettiin mm. elinympäristömuutoksia sekä pesimä- että talvehtimisalueilla, ja kylmiä talvikuolleisuutta lisääviä talvia. Maamme vuoden 2000 uhanalaisuusluokituksessa kangaskiuru luokiteltiin silmälläpidettäväksi lajiksi, ja kannan kooksi arvioitiin 600–1 000 paria. Viimeksi kuluneen noin kymmenen vuoden aika kangaskiuru on voimakkaasti runsastunut maassamme, ja uusimassa uhanalaisuusluokituksessa pesimäkanta arvioitiin elinvoimaiseksi. Runsastuminen ja levinneisyysalueen laajeneminen pohjoisemmaksi ilmenee selkeästi atlasaineistoista. 1980-luvun atlaksessa lajista todettiin varma pesintä vain 20 ruudulta, mutta tuoreimmassa atlaksessa sellainen löytyi 170 ruudulta. Kaiken kaikkiaan esiintymisruutujen määrä kasvoi 85:stä yli 500:aan. Nykyään pohjoisimmat pesinnät ovat Oulun korkeudelta, kun aiemmin niitä löytyi pääasiassa etelärannikon tuntumasta. Tuorein kannanarvio vuosilta 2006–2009 on 4 000–7 000 paria.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	170	4,4 %
Todennäköinen	187	4,8 %
Mahdollinen	152	3,9 %
Yhteensä	509	13,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kiuru (*Alauda arvensis*)

SV: Sånglärka, EN: Skylark

Kiuru on euraasialainen laji, joka levittäytyi Eurooppaan Aasian aroalueilta maanviljelyn myötä, ja tätä nykyä se on keltasirkun ja räkättirastaan ohella yksi maamme runsaslukuisimmista peltolintulajeista (maan etelä- ja länsiosissa runsaslukuisin). Kiuru suosii avoimia suuria peltoaukeita ja välttää metsän reunaa. Etelä- ja Keski-Suomessa lajin löytää varmimmin vähintään kymmenen hehtaarin kokoisilta peltoaukeilta ja harvemmin sitä pienemmiltä. Kiuru saapuu maahamme aikaisin keväällä ensimmäisten muuttolintujen etujoukoissa. Pesinnän onnistumisen kannalta kiurulle on hyväksi, jos pelloilla on keväällä viljelykauden alkaessa kasvipeitettä (nurmet, kesannot ja syysviljapelot). Paljailla alkukesän mullospellolla (mm. kevätviljapelot) pesät munineen ovat alttiita petojen, kuten ketun tai varislintujen, saalistukselle. Etelä-Suomessa tehdyissä peltolintujen pitkäaikaisseurannoissa onkin havaittu, että kiurun vuosien väliset kannanvaihtelut seurailevat vuoden viiveellä keväällä kasvipeitteisen peltoalan vaihteluja. Esimerkiksi 1990-luvun alkupuolen nelivuotinen velvoitekesannointijakso näkyy kiurupopulaatiossa selvänä kannankasvuna. Nykyään yleistynyt suorakylvö suosii kiurua.

Kiurun pesimäkanta kasvoi maassamme 1900-luvun puolivälin tienoilta 1970-luvulle viljelyalan kasvaessa voimakkaasti. Tehomaatalouden vallatessa alaa kiurun pesimäkanta lähti laskuun 1980-luvun aikana, ja laji taantui ainakin 1990-luvulle asti. Sittenkin kanta on pysynyt jokseenkin muuttumattomana vuosivaihteluita lukuun ottamatta. Maatalouden tuotantotapojen tehostuessa ja yksipuolistuessa 1960–1980-luvuilla kiurun pesimäkantaa pienensivät ainakin seuraavat asiat: pesimäkauden alkupuolella kasvipeitteisen peltoalan väheneminen kevätviljan viljelyn runsastumisen ja karjatalouden vähenemisen myötä, salaojituksen lisääntyminen (vähemmän pesiä suojaavia pientareita), ja hyönteis- ja rikkakasvihävitteiden lisääntynyt käyttö. Lisäksi kiurujen vuotuisia määriä pienentävät ainakin talvien kylmyys Keski- ja Etelä-Euroopassa sekä kesien sateisuus ja kylmyys pesimäalueilla.

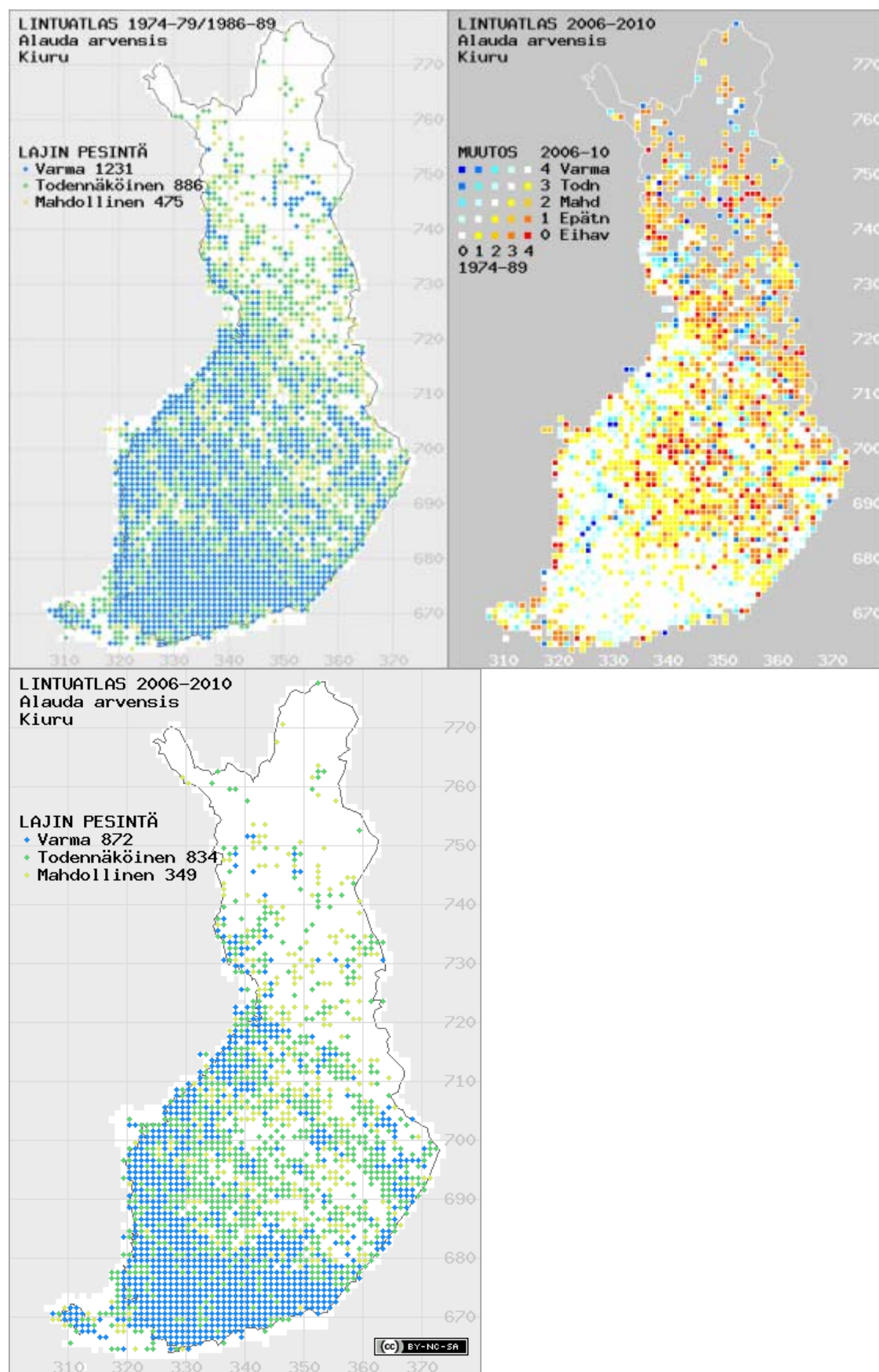
Kiurun pesimäkannan koon arviot muotoutuvat hyvin erilaisiksi riippuen siitä, käytetäänkö pelkkää yhdistettyä piste- ja linjalaskenta-aineistoa vai otetaanko huomioon lähes 30 vuoden ajan Etelä- ja Lounais-Suomessa kerätyt kartoituslaskenta-aineistot. Kiurutiheyksien arviointiin linja- ja pistelaskennat sopivat huomattavasti kartoituslaskentoja huonommin, sillä useita laulavia koiraita sisältävien kiururyhmittymien laskeminen peltoaukealta vaatii runsaasti aikaa. Pelkkien linja- ja pisteaineistojen perusteella kiuru olisi taantunut huimat n. 75 % vuosien 1975 ja 2010 välillä. Kartoituslaskennoissa on havaittu Etelä- ja Lounais-Suomen keskimääräisten kiurutiheyksien olevan noin 50–70 paria peltoneliökilometrillä (parhailla alueilla yli 100 paria), ja mm. Pohjanmaan peltolakeuksilla keskimääräiset tiheydet ovat vähintään yhtä suuria. Kartoitusaineiston perusteella on pelkästään Helsingin Seudun Lintutieteellisen Yhdistyksen Tringan toimialueen (Uusimaa ja osa Itä-Uuttamaata) kiurumääräksi arvioitu n. 45 000 paria, kun laskelmissa on otettu huomioon peltoalueiden maisemarakenteen vaikutus kiurun esiintymiseen. Näiden tietojen perusteella nykyinen kiurukantamme on vähintään luokkaa 350 000–400 000 paria. Koko Euroopan alueella kiuru taantui 1980-luvulta 2000-luvun puoliväliin n. 40 %, ja kannankooksi arvioidaan noin 40–80 miljoonaa paria.

Atlasaineistosta kiurun runsaus 1970-luvulla verrattuna nykypäivään ilmenee levinneisyysalueen aukkoistumisena etenkin Keski- ja Itä-Suomessa sekä Etelä-Lapin alueella. Vaikka ensimmäisessä atlaksessa ruutujen kartoitustehokkuus oli uutta atlasta huomattavasti alhaisempi, esiintymisruutujen määrä oli noin 2 400, kun se tuoreimmassa atlaksessa oli noin 2 000.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	872	22,6 %
Todennäköinen	834	21,6 %
Mahdollinen	349	9 %
Yhteensä	2055	53,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tunturikiuru (*Eremophila alpestris*)

SV: Berglärka, EN: Shore Lark

Tunturikiuru esiintyy pohjoisella pallonpuoliskolla arktisilla alueilla sekä etelämpänäkin vuoristoalueilla. Suomessa tunturikiuru on tätä nykyä erittäin harvalukuinen pesimälaji. Toista oli 1800-luvun jälkimmäisellä puoliskolla, jolloin lajin kerrotaan olleen yhtä runsas tunturialueilla kuin lapinsirkku ja pulmunen. Tunturikiurun taantuma maassamme alkoi 1950- tai 1960-luvun aikana. Pesimäkannan romahdus havaittiin parhaiten Etelä-Suomessa muuttoparvien pienenemisenä, joka jatkui aina 1970-luvun jälkipuoliskolle asti. Laji luokiteltiin maassamme *äärimmäisen uhanalaiseksi* pesimälajiksi jo 1980-luvulla, ja samassa luokassa se on uusimmassakin (v. 2010) eliölajiemme uhanalaisuusluokituksessa. Nykyisin maassamme pesinee vuosittain vain 0–10 tunturikiuruparia.

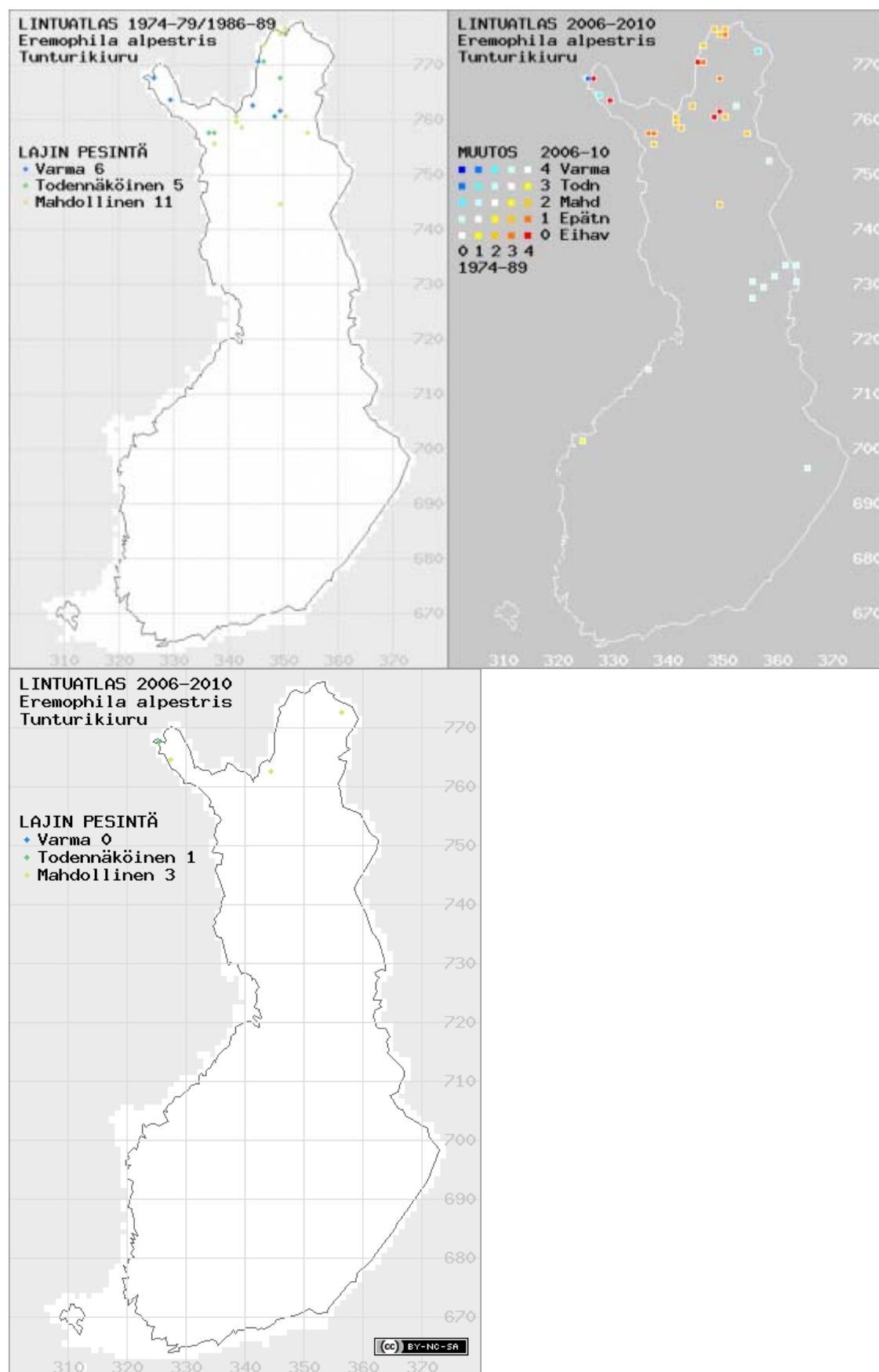
Taantuman syyt eivät ole kovin hyvin tiedossa, mutta lajin oletetuilla talvehtimisalueilla Mustanmeren tienoilla on saattanut tapahtua maataloudessa jotain, mikä heikentää tunturikiurujen selviytyvyyttä.

Ensimmäisessä 1974–79 atlaksessa tunturikiurun pesintä varmistettiin kuudella atlasruudulla, ja lisäksi todennäköinen tai mahdollinen pesintä 14 ruudulla. Toisessa atlaksessa vuosina 1986–89 varmoja pesintöjä ei havaittu lainkaan, ja muita pesintään viittaavia havaintoja vain kuudella ruudulla. Uusimassa atlaksessa havaittiin todennäköinen pesintä yhdellä ruudulla ja mahdollinen kolmella. Vaikuttaa siltä, että tunturikiuru on valitettavasti pikku hiljaa häviämässä pesimälajistostamme.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	1	0 %
Mahdollinen	3	0,1 %
Yhteensä	4	0,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Törmäpääsky (*Riparia riparia*)

SV: Backsvala, EN: Sand Martin

Törmäpääsky esiintyy useilla alueilla pohjoisella pallonpuoliskolla, ja Suomessakin lajia tavataan koko maassa. Törmäpääsky pesii koloissa ihmistoiminnan seurauksena syntyvien hiekka- ja sorakuoppien seinämissä sekä luonnonympäristöissä joentörmissä. Se pesii usein yhdyskunnissa, mutta myös yksittäispesintöjä esiintyy. Joskus pesintöjä havaitaan myös laskettelurinteissä tms. tavallisesta poikkeavista ympäristöissä. Etelä- ja Keski-Suomessa lajin esiintyminen määräytyy pääsääntöisesti soran- ja hiekanottoalueiden mukaan, mutta Pohjois-Suomessa huomattava osa yhdyskunnista löytyy luonnonympäristöistä.

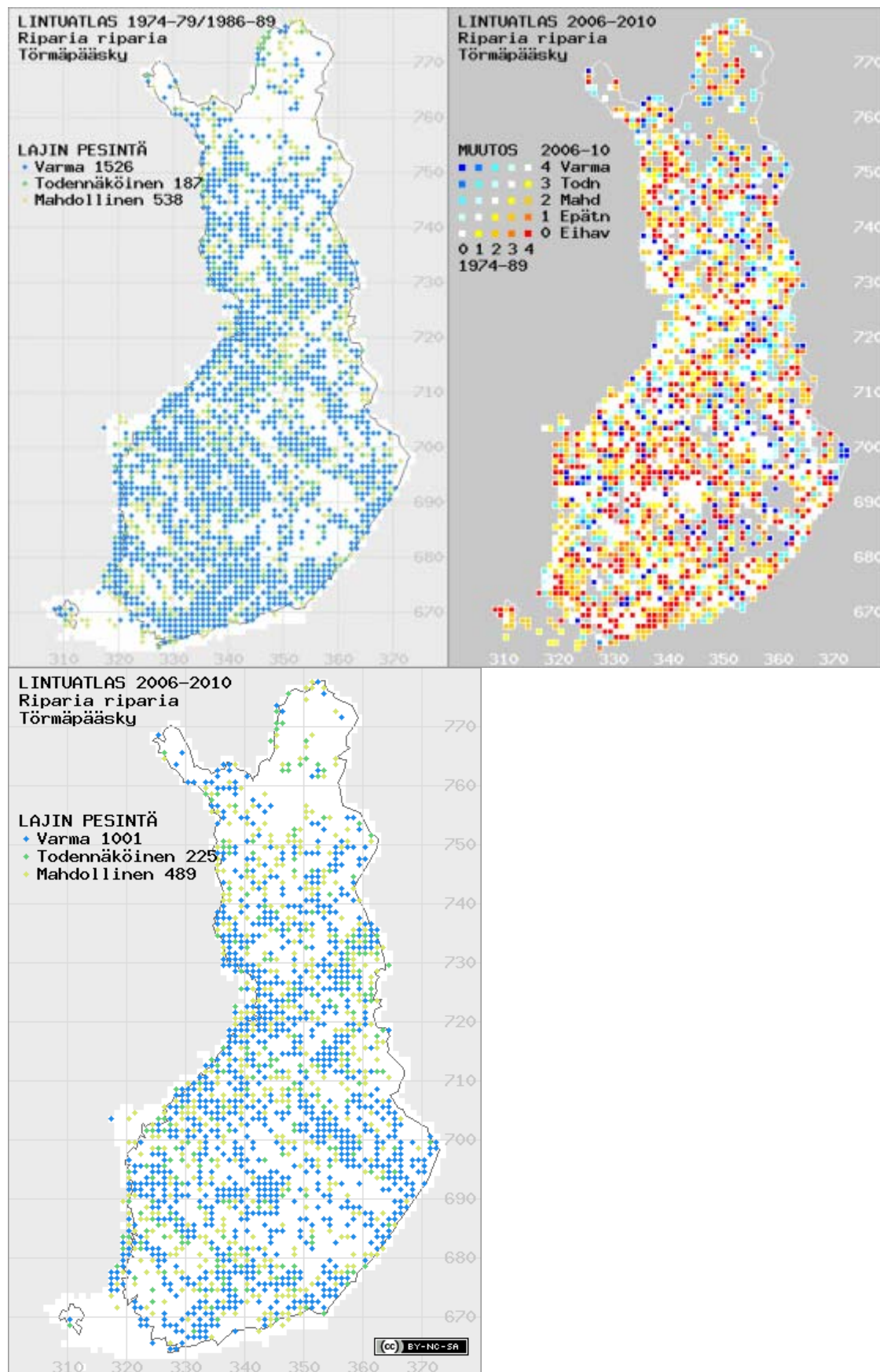
Törmäpääskyn kannanmuutokset maassamme tunnetaan heikosti, sillä laji ei ryhmittynyt esiintymiskuvansa takia sovellu kovin hyvin linjalaskentamenetelmillä kartoitettavaksi. 1950-luvulla parimäärän on esitetty olleen noin 200 000, mutta 1980-luvun lopulla suuntaa-antava arvio pesimäkannasta oli enää 50 000-100 000 paria. Tuorein kannanarvio vuosilta 2006–2009 on 30 000–60 000 paria. Törmäpääsky onkin luokiteltu *vaarantuneeksi* uusimmassa vuoden 2010 maamme lajien uhanalaisuustarkastelussa.

Atlaskartoitusten perusteella törmäpääskyn levinneisyysalue on muuttunut jonkin verran aukkoisemmaksi parimäärien vähenemisen myötä koko maassa, kun uusia tuloksia verrataan 1970- ja 1980-lukujen atlasien yhdistettyyn aineistoon. Varmojen pesintöjen ruutumäärä on pudonnut noin 1 500:sta noin tuhanteen, ja kaiken kaikkiaan esiintymisruutujen määrä väheni noin neljänneksen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1001	25,9 %
Todennäköinen	225	5,8 %
Mahdollinen	489	12,7 %
Yhteensä	1715	44,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Haarapääsky (*Hirundo rustica*)

SV: Ladusvala, EN: Swallow

Haarapääsky pesii laajalla alueella pohjoisella pallonpuoliskolla. Suomessa sen levinneisyys kattaa lähes koko maan pohjoisimpia osia lukuun ottamatta. Haarapääskyt tekevät pesänsä erilaisiin rakennuksiin ja rakenteisiin, niinpä niitä tavataan tyypillisesti ihmisen läheisyydessä. Tavallisia haarapääskyn pesäpaikkoja ovat mm. maaseudun ladot ja muut ulkorakennukset. Räystäs- ja törmäpääskyn tapaan haarapääskyt voivat pesiä ryhmissä, yhdyskunnissa, mutta hyvin usein ne pesivät myös yksittäisinä pareina.

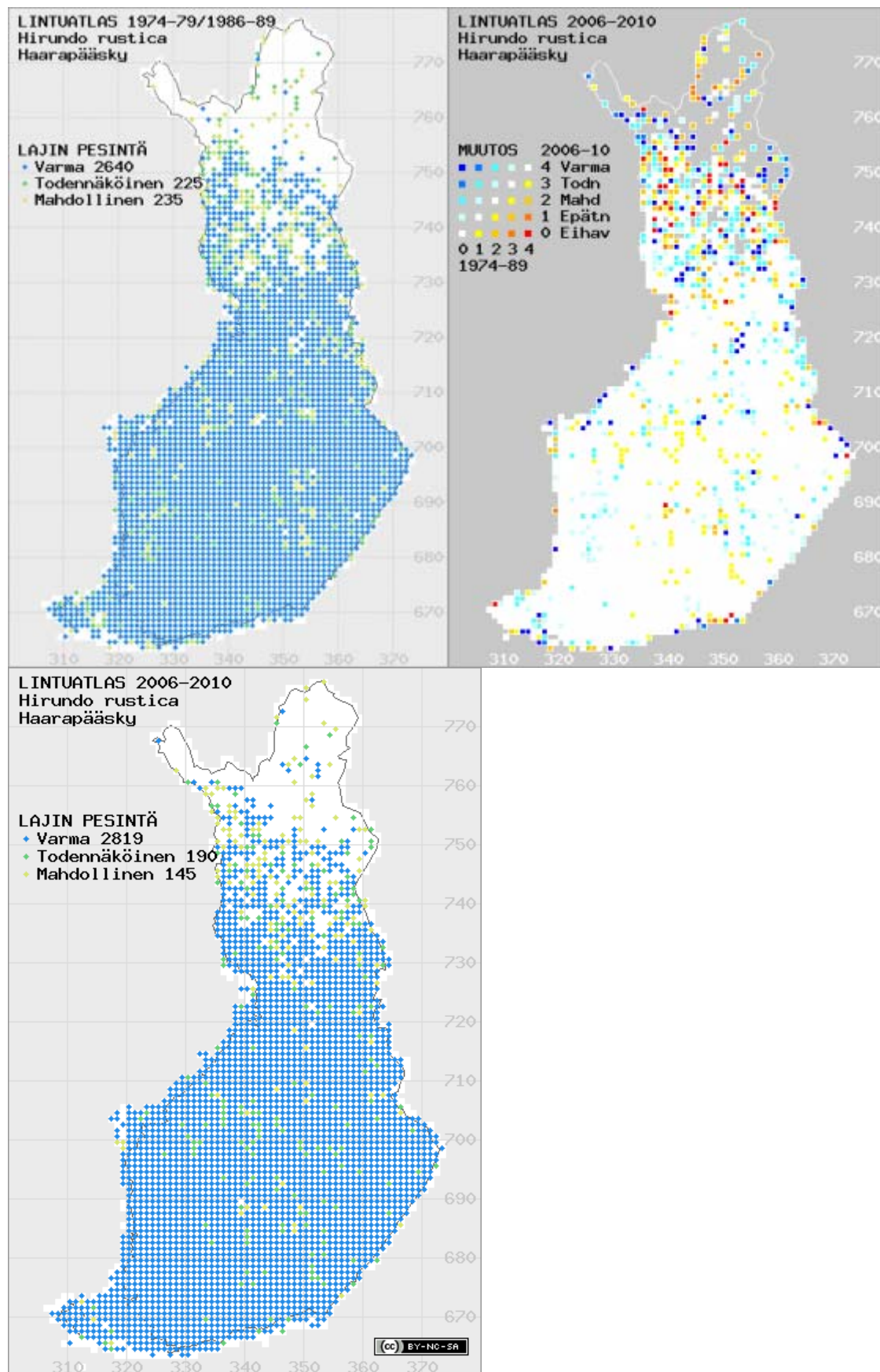
Maamme haarapääskykanta mitä ilmeisimmin taantui 1940-luvulta 1970-luvulle noin viidenneksen, ja taantumaa yhdeksi syyksi on ounasteltu karjatalouden vähenemistä maatalouden tehostumisen ja yksipuolistumisen myötä. Karjatilojen väheneminen vähentää hyönteisten määrää pelloilla (vähemmän laiturumia) ja lisäksi pesäpaikkoina käytettyjä latoja ja navetoita. Haarapääskyn pesimäkannat taantuivat monissa muissakin Länsi-Euroopan maissa 1970–1990-luvuilla, mm. Ruotsissa ja Isossa-Britanniassa. Suomessa linjalaskenta-aineisto osoittaa haarapääskyn taantumaa jatkuneen myös 1980-luvun alkupuolelta ainakin 2000-luvun puoliväliin, jona aikana todettiin noin 30 %:n väheneminen. Haarapääskyn kannanarvio 1940–1950-luvuilla oli noin 280 000 paria ja 1990-lopulla 150 000–200 000 paria. 2000-luvun lopun arvio on 100 000–150 000 paria.

Atlasaineistoista haarapääskyn pesimäkannan pieneneminen ei ilmene levinneisyysalueen muutoksena. Levinneisyysalue kattaa, kuten ennenkin, lähes koko Suomen. Laji esiintyy pesivänä noin 82 %:ssa kaikista atlasruuduista, ja valtaosassa näistä ruuduista todennettiin varma pesintä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2819	72,9 %
Todennäköinen	190	4,9 %
Mahdollinen	145	3,8 %
Yhteensä	3154	81,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Räystäspääsky (*Delichon urbicum*)

SV: Hussvala, EN: House Martin

Räystäspääsky on laajalle levinnyt laji Euraasiassa. Suomessa se pesii kaikenlaisen ihmisasutuksen piirissä, kunhan rakennuksissa ja rakennelmissa (esimerkiksi sillat) on sopivia räystäitä tai muita rakenteita, joihin savesta tehty pesä saadaan muurattua. Pohjois-Suomesta tunnetaan myös muutamia pahtayhdyskuntia.

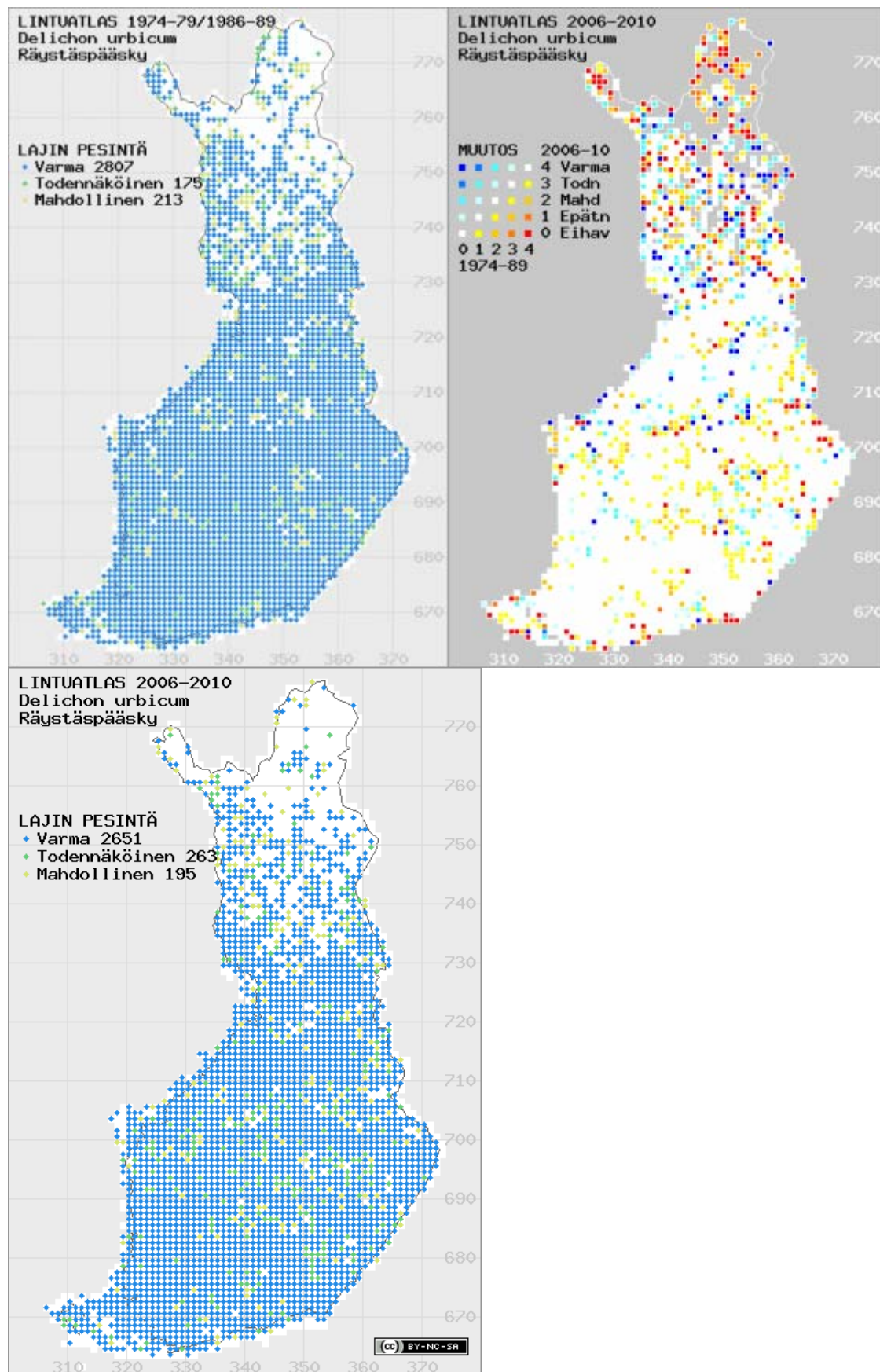
Linjalaskenta-aineistojen perusteella räystäspääskyn pesimäkanta taantui noin 60 % 1980-luvun alusta 2000-luvun puoliväliin. Uusin kannanarvio (v. 2006–2009) on noin 70 000–110 000 pesivää paria. Maaseudulla taantuma liittyy maatalouden rakennemuutokseen, jonka seurauksena karjatilojen määrä maassamme on vähentynyt voimakkaasti viimeisen 40–50 vuoden aikana. Karjasta ja laitumista hyötyvien lajien, kuten räystäspääskyn, kannankehitys heijastelee tätä muutosta. Kaupunkiympäristössä laji vähenee, mikäli uusissa rakennuksissa ei ole sopivia rakenteita pesää varten.

Räystäspääskyn levinneisyydessä pesimäkannan väheneminen sen sijaan ei näy: uusimmassa atlaksessa räystäspääskystä todettiin pesintään viittaavia havaintoja noin 80 %:ssa kaikista atlasruuduista, mikä on samaa suuruusluokkaa kuin yhdistetyssä 1970- ja 1980-lukujen atlasen aineistossa. Aivan levinneisyysalueen pohjoisimmissa osissa esiintyminen näyttää muuttuneen aukkoisemmaksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2651	68,6 %
Todennäköinen	263	6,8 %
Mahdollinen	195	5 %
Yhteensä	3109	80,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Nummikirvinen (*Anthus campestris*)

SV: Fältpiplärka, EN: Tawny Pipit

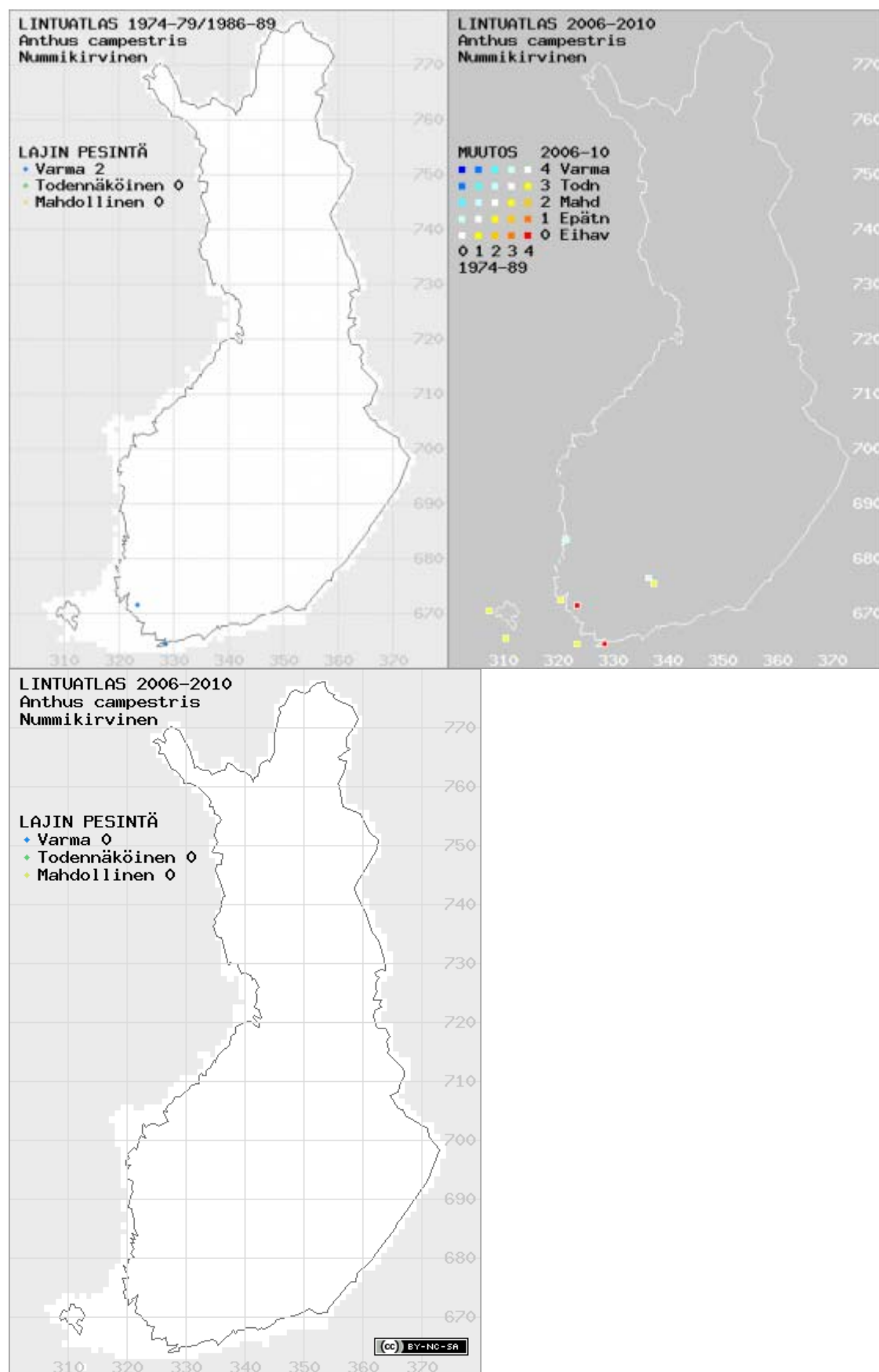
Nummikirvinen pesii laajalla alueella Keski- ja Etelä-Euroopassa, mutta se on lähes kaikkialla harvalukuinen. Laji on harvinaistunut voimakkaasti viimeisen parin vuosikymmenen aikana etenkin levinneisyytensä pohjoisreunalla. Nummikirvisestä ennustettiin vielä 1970- ja 1980-luvulla säännöllistä pesimälajia Suomeen: se pesi 1970-luvulla viidesti Suomessa, ja pesinnöistä kaksi osui ensimmäisen atlaksen aikaan. Tämän jälkeen määrät alkoivat vähentyä. 1980-luvulla nummikirvinen pesi kerran ja 1990-luvulla kahdesti, viimeksi vuonna 1995. Vuosittaiset harhailijoiden havaintomäärät romahtivat lopulta 2000-luvulla, eikä laji ole ollut viimeisen kymmenen vuoden aikana läheskään jokavuotinen harvinaisuus.

Vuosina 2000–2009 nummikirvinen havaittiin Suomessa vain 17 kertaa, mikä on alle neljäsosa 1990-luvun havaintomääristä. Tuoreimmassa atlaksessa siitä ei tehty pesintään viittaavia havaintoja. Viimeinen rariteettikomitean tarkistama reviiriä pitävä lintu on havaittu vuonna 2004 Hangossa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	0	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Metsäkirvinen (*Anthus trivialis*)

SV: Trädpiplärka, EN: Tree Pipit

Metsäkirvisen levinneisyysalue kattaa suuren osan Euraasiaa, ja Suomessa lajia tavataan lähes koko maassa Tunturi-Lappia lukuun ottamatta. Metsäkirvinen asuttaa monenlaisia havumetsäalueen metsätyyppejä, joista suosituimpia ovat mäntyvaltaiset, aukkoiset ja avoimet metsät sekä rämeet. Laji viihtyy hyvin myös hakkuuaukoilla ja nuorissa kasvatusmetsissä, eli ympäristöissä, joita suomalainen tehometsätalous on jo vuosikymmeniä maahamme tuottanut.

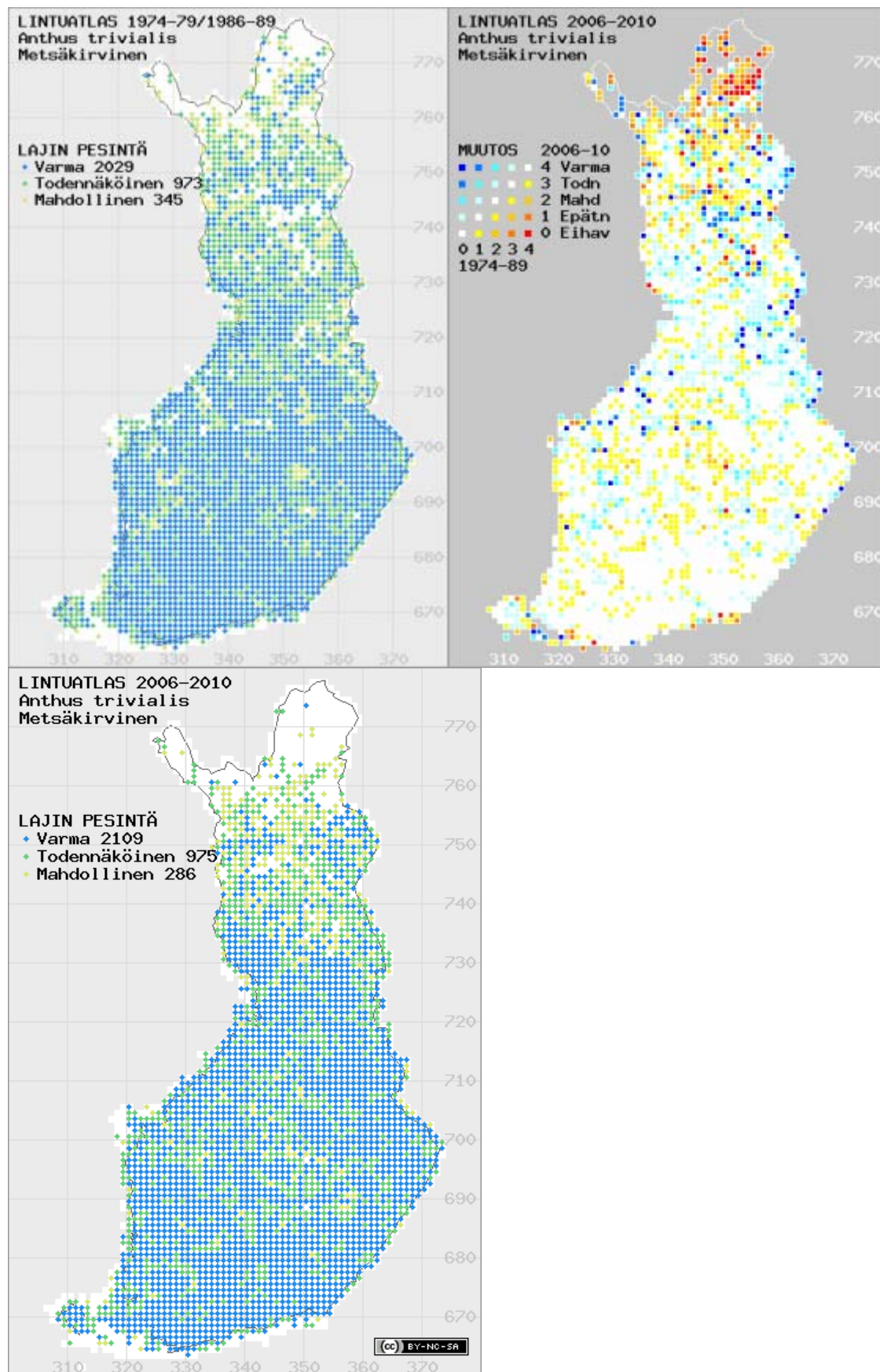
Metsäkirvisen pesimäkanta oli 1900-luvulla suurimmillaan ilmeisesti 1940- ja 1950-luvuilla, mutta sen jälkeen populaatio on taantunut. Taantuma liittyyne muutto- ja talvehtimisalueiden olosuhteisiin, sillä Suomessa sopiva pesimäympäristö ei ole nykymetsätalouden myötä todellakaan vähentynyt – päinvastoin. 1980-luvun lopulla pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 2,2 miljoonaa paria, ja tuolloin metsäkirvisen arveltiin olevan maamme kolmanneksi runsain pesimälaji. Linjalaskenta-aineistojen perusteella metsäkirviskanta väheni 1980-luvun alkupuolen ja 2000-luvun puolivälin välisenä aikana noin 50 %. Vähentymisen oli rajumpaa Pohjois- kuin Etelä-Suomessa. Tuorein kannanarvio 2000-luvun lopusta on noin 2 miljoonaa pesivää paria. Se perustuu parempaan otantaan kuin aikaisempi arvio, joka nykykäsityksen mukaan lienee ollut selkeä aliarvio.

Lintuatlasten levinneisyyskartalla pesimäkannan pieneneminen ei näy selkeästi, mutta kanta on vähentynyt aivan pohjoisimmassa osassa maata lajin reuna-alueella. Metsäkirvinen on yhä yksi runsaslukuisimmista pesimälinnuistamme, ja asuttaa yhä noin 87 % maamme kaikista lähes 3 900 atlasruudusta. Asutettujen ruutujen määrä on jotakuinkin sama kuin 1970- ja 1980-lukujen atlasien yhdistetyssä aineistossa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2109	54,6 %
Todennäköinen	975	25,2 %
Mahdollinen	286	7,4 %
Yhteensä	3370	87,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Niittykirvinen (*Anthus pratensis*)

SV: Ängspiplärka, EN: Meadow Pipit

Niittykirvinen on euraasialainen laji, jonka levinneisyys kattaa koko Suomen. Niittykirvinen asuttaa erilaisia avomaita. Pohjois-Suomessa pesimätiheydet ovat korkeimpia erilaisissa suoympäristöissä ja tunturinummilla. Maan eteläosissa niittykirvisen löytää varmimmin puolestaan merensaaristosta ja pelloilta. Pelloilla se suosii laituria, heinäpeltoja ja niittyjä, ja tiheydet ovat korkeampia avo-ojitetuilla pelloilla kuin salaojitetuilla pelloilla.

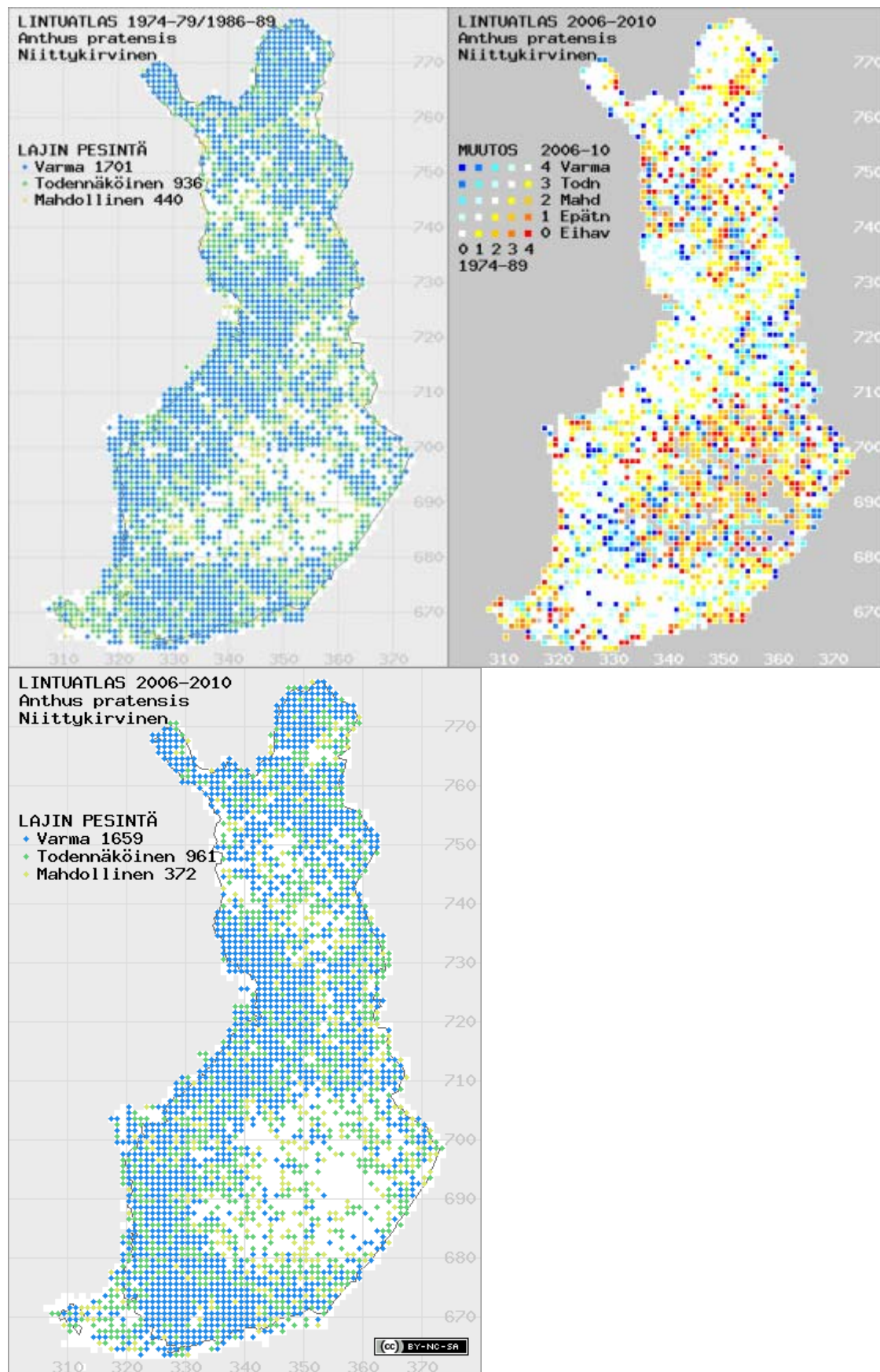
Maamme niittykirviskanta kasvoi 1940-luvulta ainakin 1990-luvun puolivälin tienoille. Runsastumisen syitä ei tunneta kunnolla. On spekuloitu, että Pohjois-Suomessa avohakkuualueiden lisääntyminen 1970- ja 1980-luvuilla olisi luonut paljon sopivaa ympäristöä lajille. Toisaalta samaan aikaan soiden lisääntynyt ojitus lieene vähentänyt sopivaa pesimäympäristöä. Talvehtimisolosuhteiden paraneminen Etelä-Euroopassa ilmaston lämpenemisen myötä on saattanut parantaa lajin talvehtimismenestystä, ja näin edesauttaa pesimäkannan kasvua, mutta tästä ei ole olemassa tutkimustietoa. Niittykirvisen pesimäkannan kooksi arvioitiin 1980-luvun loppupuolella noin 990 000 paria. Linjalaskenta-aineisto 1983–2010 paljastaa suuret vuosien väliset vaihtelut, sekä kannan lievän mutta merkitsevän vähenemisen. Pesivien parien määräksi arvioidaan nykyään noin 400 000–700 000 paria, ja uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) niittykirvinen on nostettu luokkaan *silmälläpidettävä*, kun kymmenen vuotta aikaisemmin lajin kanta luokiteltiin vielä elinvoimaiseksi. Parimäärät ovat ilmeisesti laskussa tunturinummilla ja soilla, joista jälkimmäisiä etenkin Etelä- ja Keski-Suomessa hävitetään turvetuotantoalueiksi. Etelä-Suomen vuotuisissa peltolintujen kartoituslaskennoissa niittykirvismäärissä on havaittu voimakkaitakin vuosivälisiä vaihteluja, mutta ei taantumaa.

Atlaskarttojen perusteella niittykirvisen levinneisyysalue ei ole muuttunut sitten 1970- ja 1980-lukujen. Levinneisyysalue kattaa koko maan, mutta se on aukkoinen Järvi-Suomessa. Niittykirvisestä on todennettu pesintään viittaavia havaintoja noin 77 %:ssa kaikista atlasruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1659	42,9 %
Todennäköinen	961	24,9 %
Mahdollinen	372	9,6 %
Yhteensä	2992	77,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapinkirvinen (*Anthus cervinus*)

SV: Rödstrupig piplärka, EN: Red-throated Pipit

Lapinkirvinen on subarktisen ja arktisen alueen tundran laji, ja niinpä sitä esiintyy Skandinaviassa, Siperian pohjoisosissa ja Alaskassa. Suomessa ollaan sen levinneisyyden länsireunoilla, sillä Ruijan levinneisyysalue ulottuu maamme tuntureille. Lapinkirvisen pesimäympäristöä ovat tunturipaljakoiden ja -koivikoiden rehevät pajukkosuot ja saraniityt. Hyvin harvoin, ja ilmeisesti ei enää nykyään, laji on pesinyt niinkin etelässä kuin Peräpohjolan avosoilla.

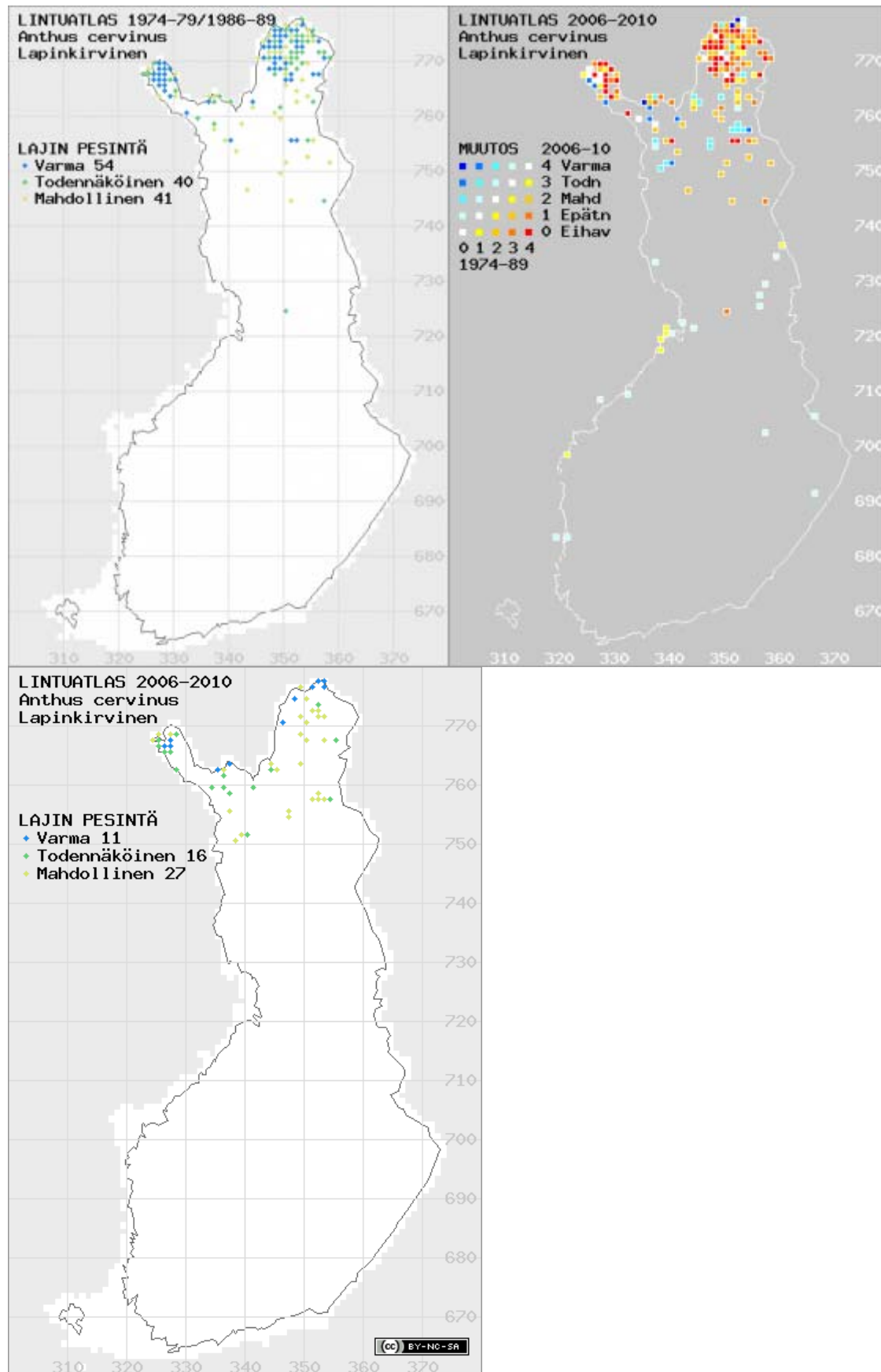
Lapinkirvinen on Suomessa harvalukuinen pesimälaji. 1950-luvulla kannanarvio oli vain 300–500 paria, mutta sen epäillään johtuneen osittain siitä, ettei lajia kunnolla tunnettu maastossa, eikä sitä sen tähden osattu myöskään etsiä. Linjalaskenta-aineistojen perusteella kannan kooksi arvioitiin 1970- ja 1980-luvuilla noin 3 000 paria. Arvioihin tulee kuitenkin suhtautua varauksella, sillä lapinkirvisellä on todettu suuria vuosienvälisiä määrävaihteluja, ja kaiken kaikkiaan vuotuiset havaintomäärät linjalaskennoissa ovat harmillisen pieniä. Viimeisen noin 20 vuoden aikana on joka tapauksessa tunturialueilla havaittu parimäärien pienenemistä, minkä tähden laji on uusimmassa eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) määriteltä *vaarantuneeksi*, kun edellisessä arvioinnissa (v. 2000) se määriteltiin vielä luokkaan elinvoimaiset. Kannan kooksi arvioidaan enää 1 000–2 000 paria. Taantumaa syitä ei tarkkaan tiedetä, mutta oletetaan että olosuhteilla lajin talvehtimisalueilla Saharan eteläpuolisessa Afrikassa on osuutensa meillä havaittuun vähenemiseen. Lisäksi tulevaisuuden uhkana on, että lapinkirviselle sopiva tundramainen ympäristö vähenee maamme pohjoisosista ilmastonmuutoksen myötä.

Uusimmassa atlaksessa lapinkirvisestä todennettiin varma pesintä vain 11 atlasruudusta tunturialueilla. Atlaksessa 1974–79 vastaava ruutumäärä oli 40, ja atlaksessa 1986–89 vielä 23. Myös todennäköisten ja mahdollisten pesintöjen ruutumäärä on vähentynyt sitten 1970-luvun. Levinneisyysalueen pientyminen entisestään on ilmeisen todellista, varsinkin kun huomioidaan, että tässä uusimmassa atlaksessa ruutujen kartoitustehokkuus oli tunturialueilla, kuten koko Suomessa, parempi kuin kummassakaan edellisessä atlaksessa. Atlastiedot kertovat siis osaltaan lajin huolestuttavasta vähenemisestä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	11	0,3 %
Todennäköinen	16	0,4 %
Mahdollinen	27	0,7 %
Yhteensä	54	1,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Luotokirvinen (*Anthus petrosus*)

SV: Skärpiplärka, EN: Water Pipit

Luotokirvinen on Pohjois- ja Länsi-Euroopan rannikkoalueiden laji, jonka Suomessa pesii harvalukuisena ulkosaaristossa. Pesimäympäristöä ovat avoimet karut luodot ja kivikkosaaret. Valtaosa maamme luotokirvisistä pesii Saaristomeren alueella, harvalukuisin laji on Perämerellä.

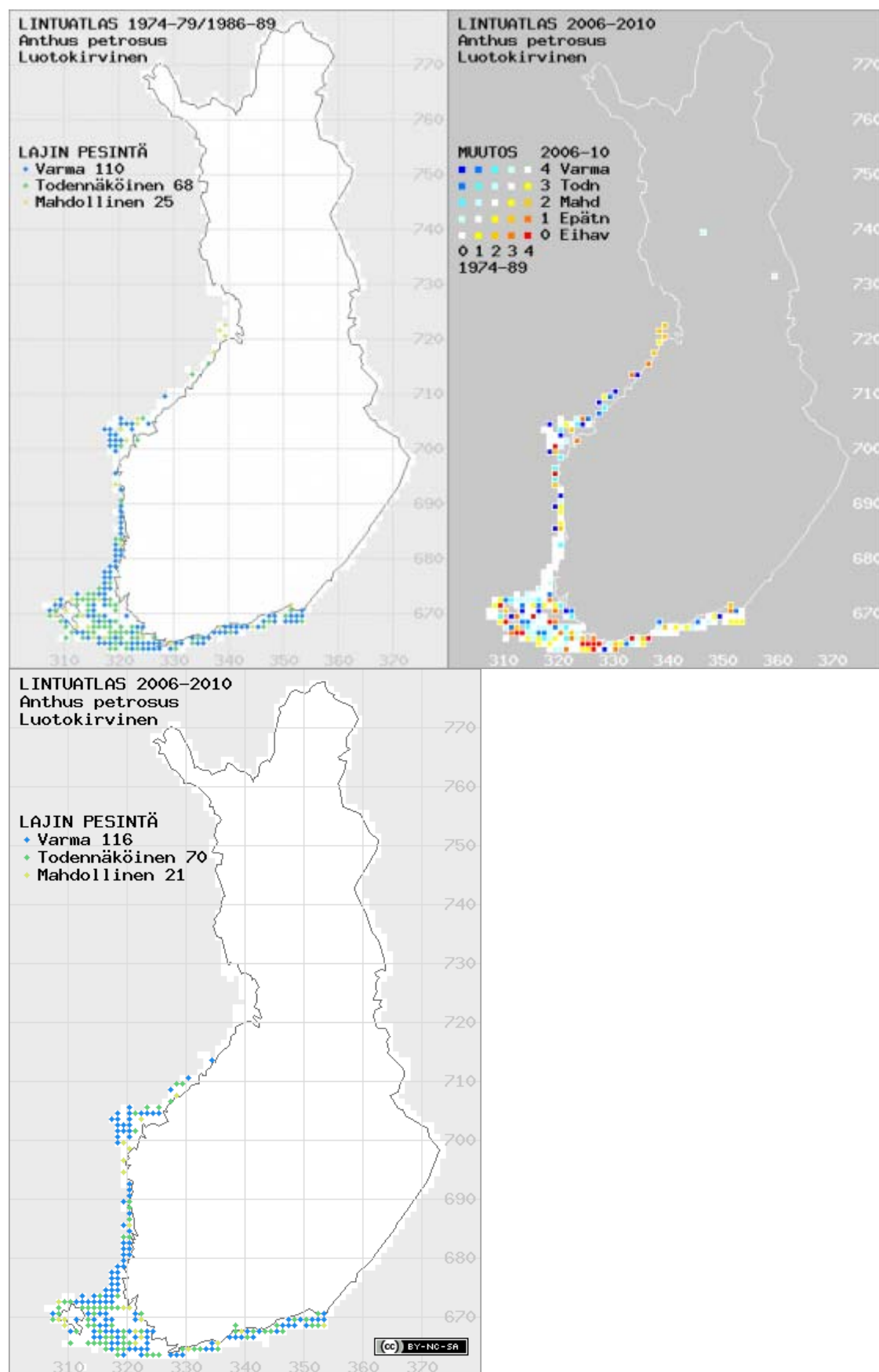
Maamme luotokirvispopulaation kokoa on aina ollut melko hankala arvioida, mutta mitä ilmeisimmin laji runsastui ainakin Merenkurkun, Selkämeren ja Suomenlahden alueilla 1960–1970 -lukujen ja 1980–1990-lukujen välisenä aikana. 1980-luvun loppupuolella luotokirvisen kannan kooksi arvioitiin noin 1 500–1 800 paria, ja samoissa lukemissa oltaneen nykyäänkin.

Vertailtaessa uuden atlaksen aineistoa kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon, huomataan että luotokirvisen merellinen levinneisyysalue on pysynyt muuttumattomana viimeiset kolme vuosikymmentä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	116	3 %
Todennäköinen	70	1,8 %
Mahdollinen	21	0,5 %
Yhteensä	207	5,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Keltavästäräkki (*Motacilla flava*)

SV: Gulärta, EN: Yellow Wagtail

Keltavästäräkki on Euraasian alueella esiintyvä avomaiden lintu. Suomessa keltavästäräkki asuttaa koko maata niin että yhtenäisin levinneisyys sijoittuu jotakuinkin Vaasa–Joensuu -akselin pohjoispuolelle. Maassamme pesii sekä pohjoisen *thunbergi*-alalajin (maan pohjoisosa) että lounaisen *flava*-alalajin (maan eteläiset osat) yksilöitä sekä näiden risteymiä. Pohjois-Suomessa lajin pääasiallista pesimäympäristöä ovat erilaiset suot, tyypillisimmin märät avosuot. Pohjoisessa keltavästäräkkejä löytää myös hakkuuaukeilta ja maatilojen pihapiireistä, jos lähistöllä on laitumia. Suomen eteläosien keltavästäräkit pesivät enimmäkseen pelloilla sekä rantaniityillä. Pelloilla lajia vetävät puoleensa avo-ojat, laitumet ja heinäpellot sekä niityt.

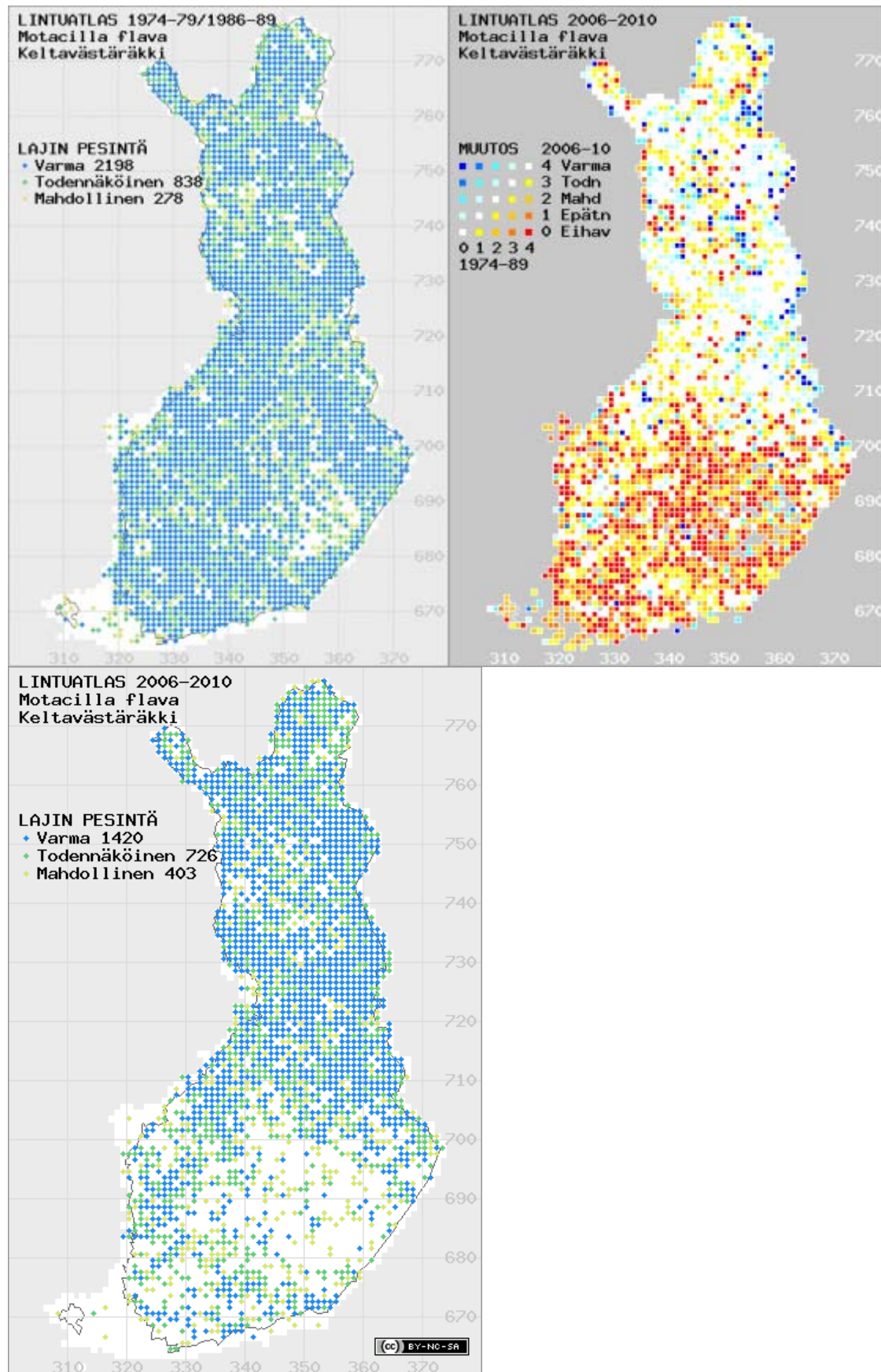
Pohjois-Suomen keltavästäräkkikanta kasvoi 1950-luvulta 1980-luvulle asti, mutta eteläisen Suomen peltopopulaatiot pysyivät jotakuinkin vakaina. 1970-luvulla kannanarvio oli noin 700 000 paria, mutta nykyään tämän arvion tulkitaan olleen selvästi alakanttiin, sillä silloinen linjalaskentaverkosto ei kattanut soita kovin hyvin. 1980-luvun aikana keltavästäräkki alkoi taantua ennen kaikkea Etelä-Suomessa, jossa tehomaatalous ja siihen liittyvä karjatilojen voimakas väheneminen heikensi lajin pesimä- ja ruokailuympäristöjä. Soiden ojitus ja turvetuotanto ovat vähentäneet, ja vähentävät yhä, lajille soveltuvan pesimäympäristön määrää. Keltavästäräkkikanta väheni noin puoleen 1980-luvun alun ja 2000-luvun puolivälin välillä, ja nykykannan kooksi arvioidaan n. 600 000 paria. Uusimassa maamme eliölajien uhanalaisuusluokituksessa (v. 2010) keltavästäräkki onkin määritelly *vaarantuneeksi* lajiksi, kun se vielä edellisessä luokituksessa (v. 2000) oli elinvoimaisten luokassa. Pesimäympäristömuutosten lisäksi taantumaa ovat saattaneet vaikuttaa olosuhteiden mahdolliset muutokset lajin talvehtimisalueilla Afrikassa, mutta niistä ei ole tarkkaa tietoa.

Atlaskartat heijastelevat selvästi keltavästäräkin vähenemistä maan eteläosissa viimeisen kolmen vuosikymmenen aikana. Vertailu kahden edellisen atlaksen aineistoon, joka kartoitustehokkuudeltaan on vertailukelpoinen uusimman atlaksen kanssa, osoittaa, että levinneisyysalue on muuttunut huomattavan aukkoiseksi maan eteläisimmässä kolmanneksessa. Mikäli nykyinen kehitys jatkuu, voi laji kadota lähes kokonaan eteläisestä Suomesta. Lajin esiintymisruutujen määrä on pudonnut noin 3 300:sta noin 2 500:aan.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1420	36,7 %
Todennäköinen	726	18,8 %
Mahdollinen	403	10,4 %
Yhteensä	2549	66 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sitruunavästäräkki (*Motacilla citreola*)

SV: Citronärla, EN: Citrine Wagtail

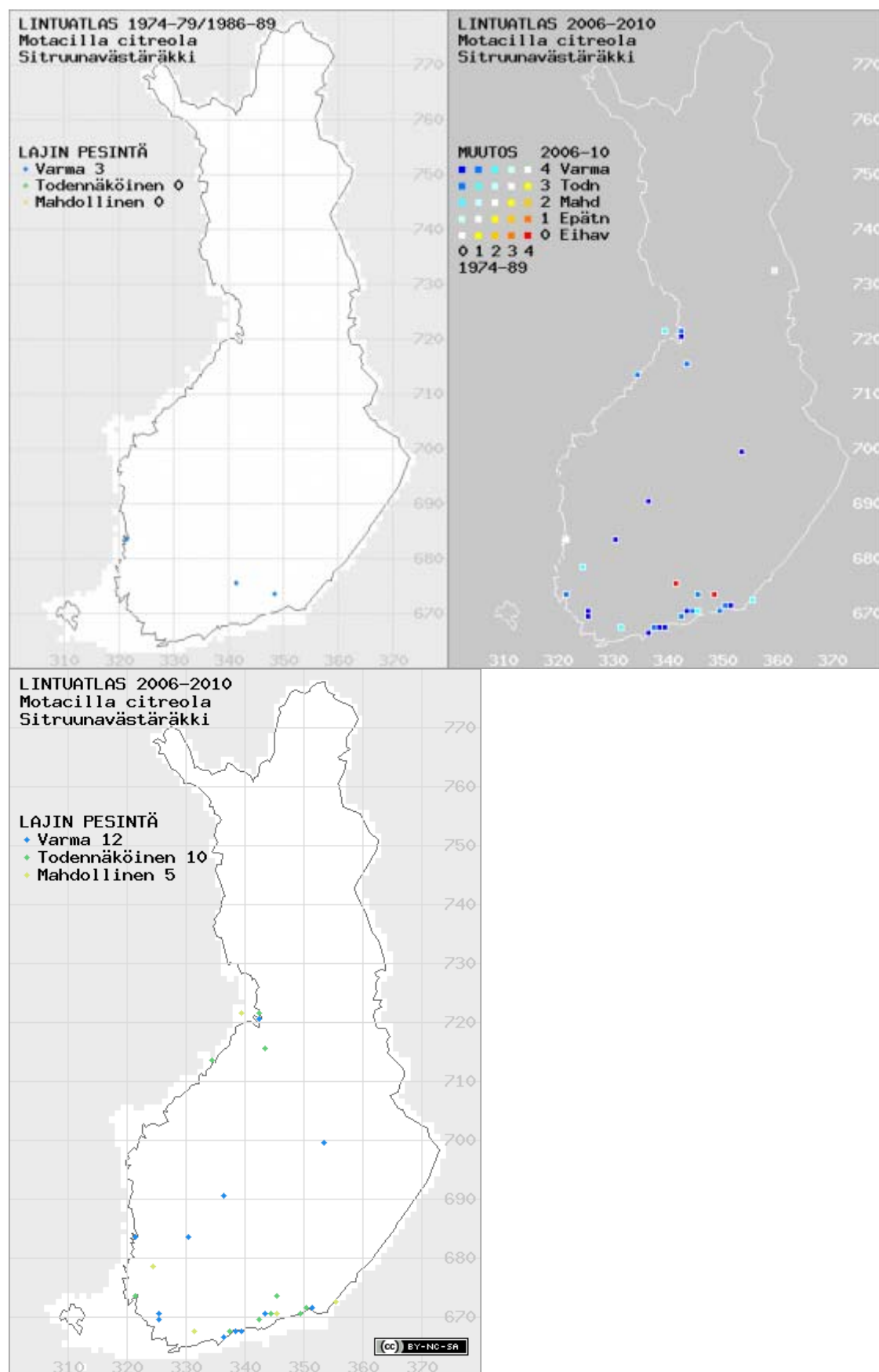
Sitruunavästäräkki on maassamme erittäin tuore tulokas, sillä ensihavainto siitä tehtiin 1960-luvun alussa. Se on aasialainen laji, jonka levinneisyysalue on viimeisen parin vuosikymmenen aikana laajentunut idästä ja kaakosta kohti Eurooppaa. Pääasiallisella esiintymisalueella sen pesimäympäristöä ovat kosteat niityt sekä kostea pensaikkoinen tundra. Suomessa pesimäaikaisen havainnot ovat tyypillisesti kosteilta rantaniityiltä ja luhdilta rehevien lintulahtien läheisyydessä. Suomen sitruunavästäräkkikanta on määritelty *vaarantuneeksi* pienen populaatiokoon (5–30 paria) takia.

Sitruunavästäräkin ensipesintä havaittiin vuonna 1983 Anjalankoskella, jossa koiras pariutui kahden keltavästäräkkinaaraan kanssa. Ensimmäinen sitruunavästäräkin puhdas pesintä varmistettiin vuonna 1991 Porin Yyterissä. Tämän jälkeen laji on pikkuhiljaa runsastunut maassamme, ja nykyään pesintöjä varmistetaan vuosittain, mutta myös risteymäpesintöjä keltavästäräkin kanssa esiintyy yhä. Uusimmassa atlaksessa lajista todennettiin varma pesintä 13 ruudulla, ja todennäköinen tai mahdollinen 14 ruudulla. Pesintöjä on ilahduttavasti sekä rannikolta että sisämaasta. Pohjoisin pesintä on löydetty Oulusta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	12	0,3 %
Todennäköinen	10	0,3 %
Mahdollinen	5	0,1 %
Yhteensä	27	0,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Virtavästäräkki (*Motacilla cinerea*)

SV: Forsärla, EN: Grey Wagtail

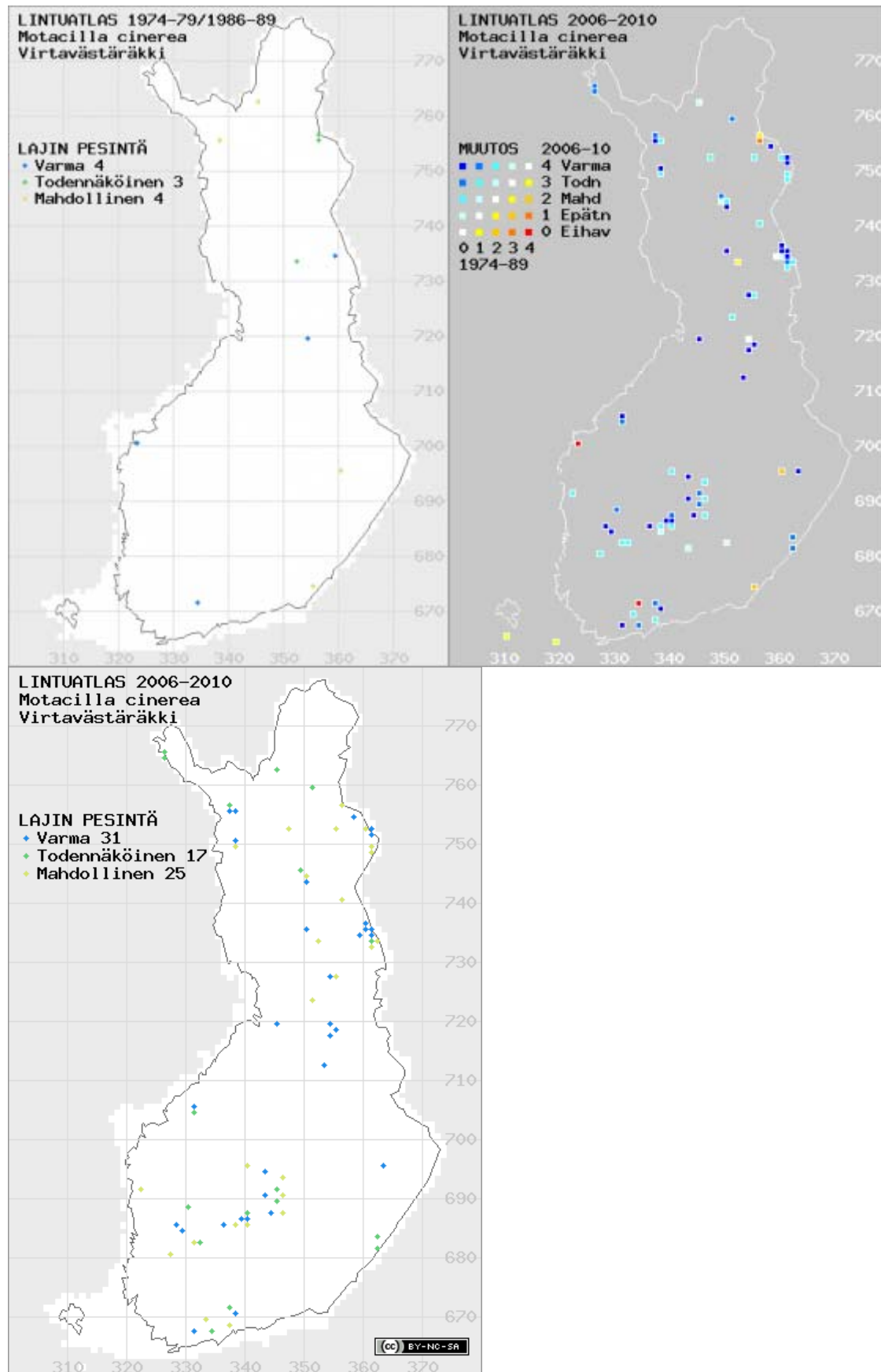
Virtavästäräkin laaja levinneisyysalue kattaa Länsi- ja Etelä-Euroopan ja Aasiaa Tyynellemerelle asti. Suomessa virtavästäräkki on melko tuore tulokas. Ensimmäiset havainnot lajista tehtiin 1930- ja 1940-luvuilla. Ensipesintä varmistettiin vuonna 1967. Nimensä mukaisesti lajin pesimäympäristöä ovat paikat, joissa on virtaavaa vettä. Laji suosii kirkasvetisiä pensaikkojen tai metsän reunustamia kivikkorantaisia puroja ja jokia, ja koskipaikkoja. Suomen nykykannaksi on arvioitu 10-40 paria. Huolimatta kannankasvusta, virtavästäräkki on uusimmassa eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa määritelty vaarantuneeksi pienen populaatiokoon takia.

Erittäin harvalukuisen lajin osuminen atlasruuduille kartoituksissa on enemmän tai vähemmän sattuman kauppaa, ellei lajia etsitä systemaattisesti sopivista ympäristöistä. Atlaksissa 1974–79 ja 1986–89 pesintä varmistettiin kummassakin vain kahdella ruudulla, ja todennäköinen tai mahdollinen pesintä vain muutamilla ruuduilla. Uusimmassa atlaksessa 2006–2010 lajista todennettiin varma pesintä 31 ruudulla, lisäksi todennäköinen pesintä 17 ja mahdollinen 24 ruudulla. Ilahduttavasti pesintöjä löytyi niin Etelä-, Keski- kuin Pohjois-Suomestakin, ja laji on selkeästi vakiintumassa pesimälajistoomme.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	31	0,8 %
Todennäköinen	17	0,4 %
Mahdollinen	25	0,6 %
Yhteensä	73	1,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Västäräkki (*Motacilla alba*)

SV: Sädessärla, EN: White Wagtail

Västäräkki on laajalle alueelle Aasiaa, Eurooppaa ja Afrikkaa levittäytynyt laji, joka Suomessa esiintyy koko maassa. Västäräkki pesii hyvin monenlaisissa ympäristöissä, ja se sopeutuu hyvin erilaisiin uusiin ihmistoiminnan myötä syntyviin ympäristöihin. Lajin löytää usein ihmisen läheisyydestä erilaisissa rakennetuissa ympäristöissä, mutta yhtä hyvin myös saarilta, rannoilta, tienvarsilta, hakkuuaukeilta, pelloilta, niityiltä, jopa valoisista ja aukeista männiköistä.

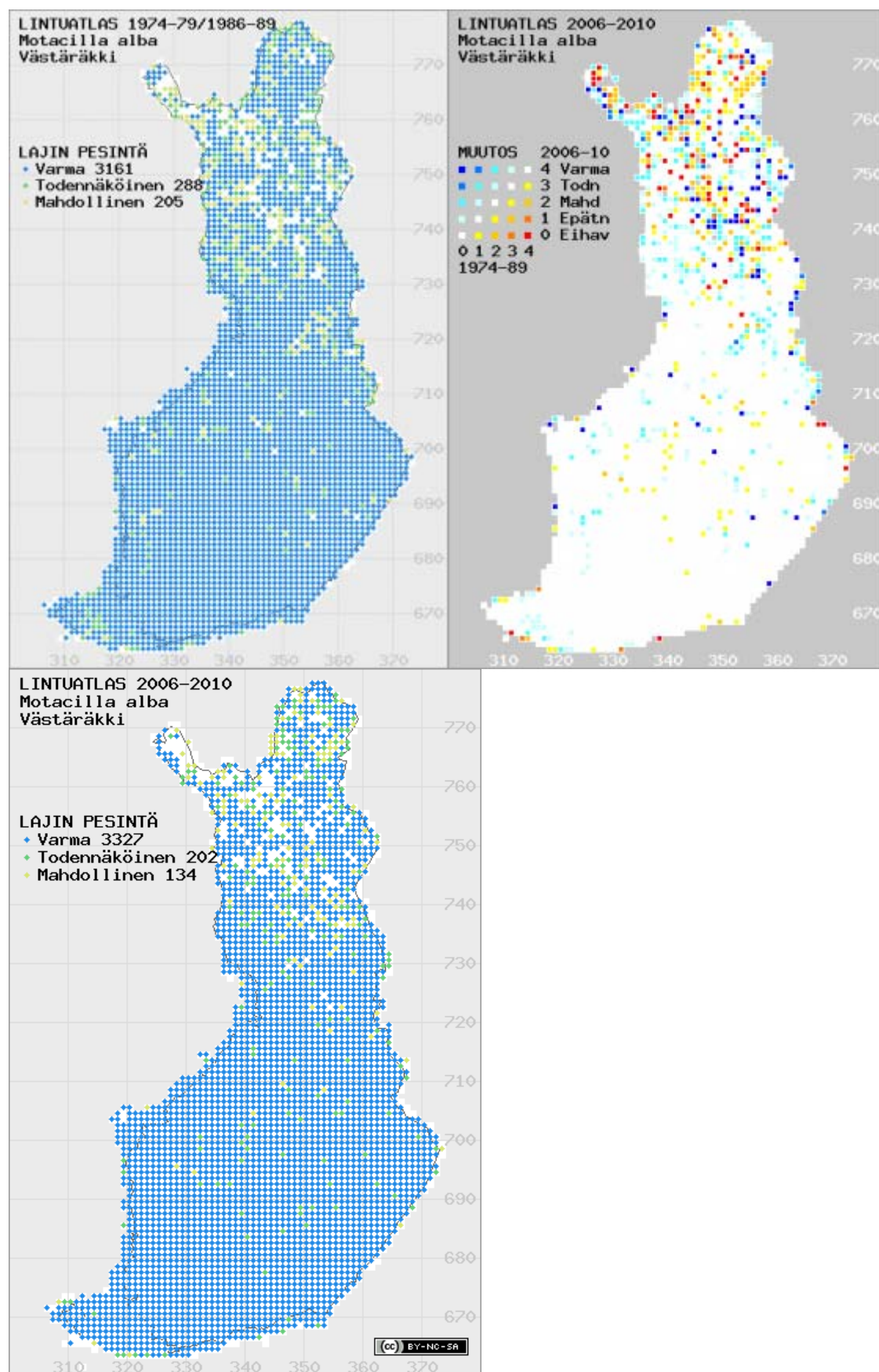
Linjalaskentojen mukaan maamme västäräkkikanta kasvoi n. 70 % 1940-luvulta 1970-luvulle, ja oletettavasti kasvu liittyi ihmisen rakentamien ympäristöjen runsastumiseen. Sitten västäräkkikanta on piste- ja linjalaskenta-aineistojen perusteella jonkin verran taantunut jaksolla 1976–2010. Toisaalta 2000-luvun aineistot Etelä-Suomen peltolintujen kartoituslaskennoista vihjaavat västäräkin jälleen jonkin verran runsastuneen, mutta nämä laskennat eivät kata koko maata. Vuosienväliset kannanvaihtelut ovat suuria, ja ne voivat liittyä sääolosuhteisiin Euroopan talvehtimisalueilla. 1970- ja 1980-lukujen kannanarvio oli n. 800 000 paria (linjalaskenta-aineisto), ja nykyisin 400 000–600 000 paria.

Atlasen perusteella lajin levinneisyysalue on pysynyt muuttumattomana viime vuosikymmenet. Västäräkki on yksi Suomen laajimmalle levinneimmistä lintulajeista, sillä se löydettiin noin 95 % kaikista ruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3327	86,1 %
Todennäköinen	202	5,2 %
Mahdollinen	134	3,5 %
Yhteensä	3663	94,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tilhi (*Bombycilla garrulus*)

SV: Sidensvans, EN: Waxwing

Tilhi on boreaalisen havumetsävyöhykkeen laji, jonka levinneisyysalue kattaa niin Euraasiaa kuin Pohjois-Amerikkaa. Suomessa tilhi pesii maan pohjoisosissa, missä levinneisyys painottuu itään. Tilhi pesii myös maan eteläpuoliskossa, mutta satunnaisemmin eikä levinneisyysalue ole yhtenäinen. Tilhen vuotuisiin pesimäkantoihin ja levinneisyysalueeseen vaikuttaa suuresti pihlajanmarjasadon vaihtelut. Tilhet vaeltavat marjasadon perässä syksyisin, ja silloin kun Suomessa ei ole paljon pihlajanmarjoja ne matkaavat Keski-Eurooppaan (jopa Etelä-Eurooppaan) asti. Hyvinä marjavuosina tilhistä valtaosa talvehtii Suomessa tai lähialueilla. Pihlajanmarjojen runsaus eri alueilla ja talvehtimismenestys voivat vaikuttaa seuraavan pesimäkauden kannan kokoon.

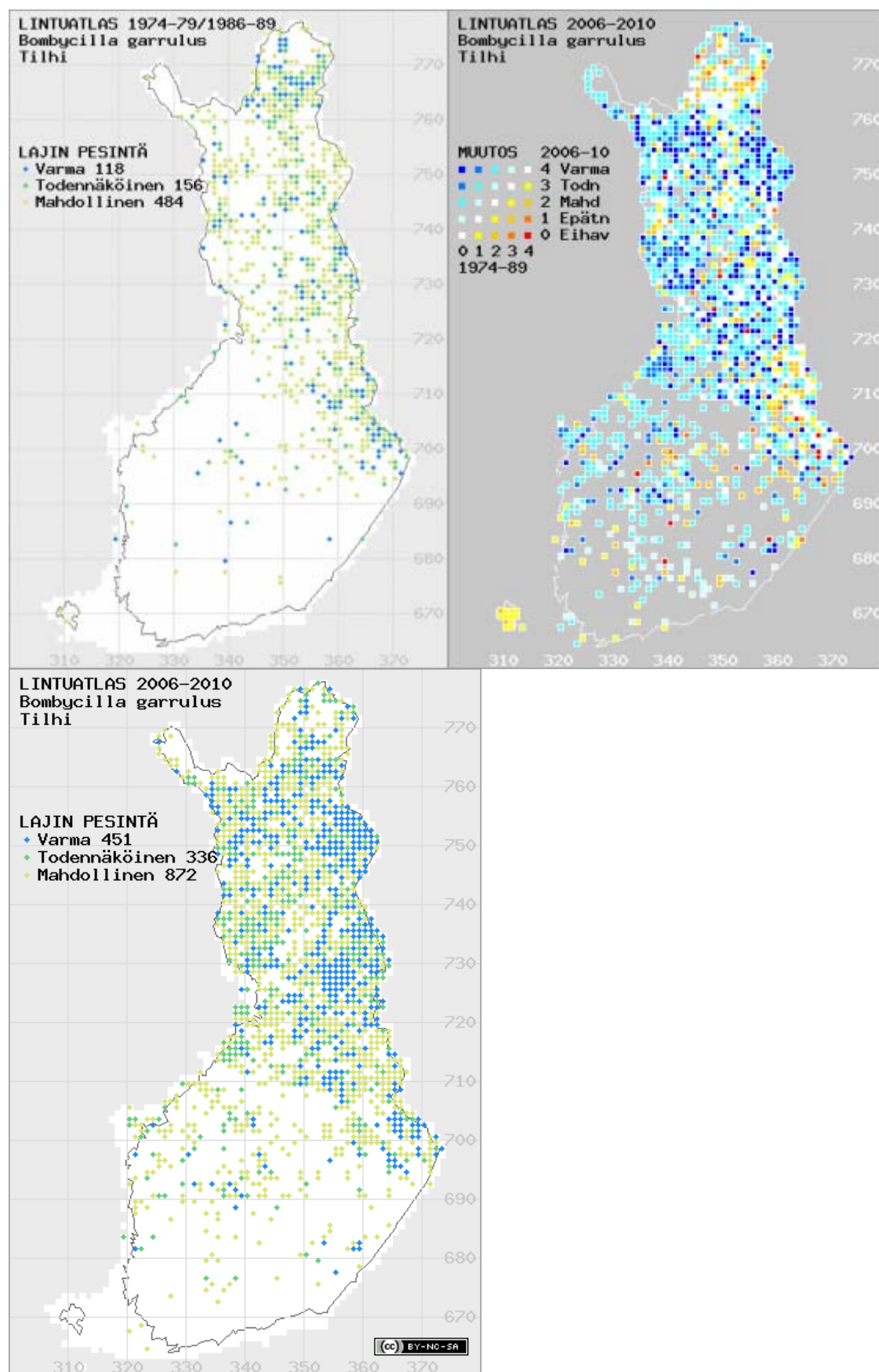
Tilhi on pesimäaikaan hiljainen ja vaikeasti havaittava laji, minkä tähden siitä ei ole kertynyt kovin luotettavaa aineistoa esimerkiksi vuotuisissa linjalaskennoissa. 1940-luvulla se on ilmeisesti ollut vähälukuisempi kuin 1950- ja 1960-luvuilla. Kanta kasvoi 1970-luvulta 1980-luvulle, jolloin kannanarvioksi esitettiin 10 000–50 000 paria. Arvio kuvaa hyvin suurta vuosienvälistä vaihtelua. Uusin kannanarvio 2000-luvun lopusta on 20 000–90 000 paria.

Atlaskartat todistavat tilhen viimeaikaista runsastumista. Lajista saatiin pesintään viittaavia havaintoja lähes 1 700 atlasruudulta, kun vastaava luku 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä atlasaineistossa oli noin 800. Varmojen pesintöjen ruutumäärä on lähes nelinkertaistunut. Levinneisyysalue painottuu yhä Oulun pohjoispuoliseen Suomeen, mutta nyt huomionarvoinen muutos on se, että alue on aiempaa yhtenäisempi Pohjois-Suomen länsiosissa. Kuten aiemminkin, maan eteläosista on havaintoja sieltä täältä, ja eteläisin pesintä on varmistettu Etelä-Karjalasta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	451	11,7 %
Todennäköinen	336	8,7 %
Mahdollinen	872	22,6 %
Yhteensä	1659	42,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Koskikara (*Cinclus cinclus*)

SV: Strömstare, EN: Dipper

Koskikaran levinneisyys kattaa laikuittaisesti Euroopan ja Keski-Aasian vuoristoalueita. Suomessa koskikara on harvalukuinen pesijä, jonka levinneisyys keskittyy Itä-Lappiin ja Kuusamoon, jossa lajia tavataan niin tunturissa kuin metsäalueilla. Maan eteläosissa koskikara pesii satunnaisemmin. Sen pesimäympäristöä ovat runsasravinteiset, puhdasvetiset purot ja joet, joiden varsilla täytyy olla pesipaikaksi soveltuvia kallionjyrkänkaita, kivenmurikoita tms., joista sopivia koloja löytyy. Koskikara pesii usein myös sillan tai muiden virtaavien vesien varsilla oleviin rakenteisiin. Etelä-Suomessa suuri osa koskikaroista pesii niille siltoihin tai muihin vastaaviin paikkoihin kiinnitetyissä pöntöissä. Talvisin Suomessa talvehtii tuhansia koskikaroja, mutta niistä valtaosa on Norjassa ja Ruotsissa pesiviä lintuja.

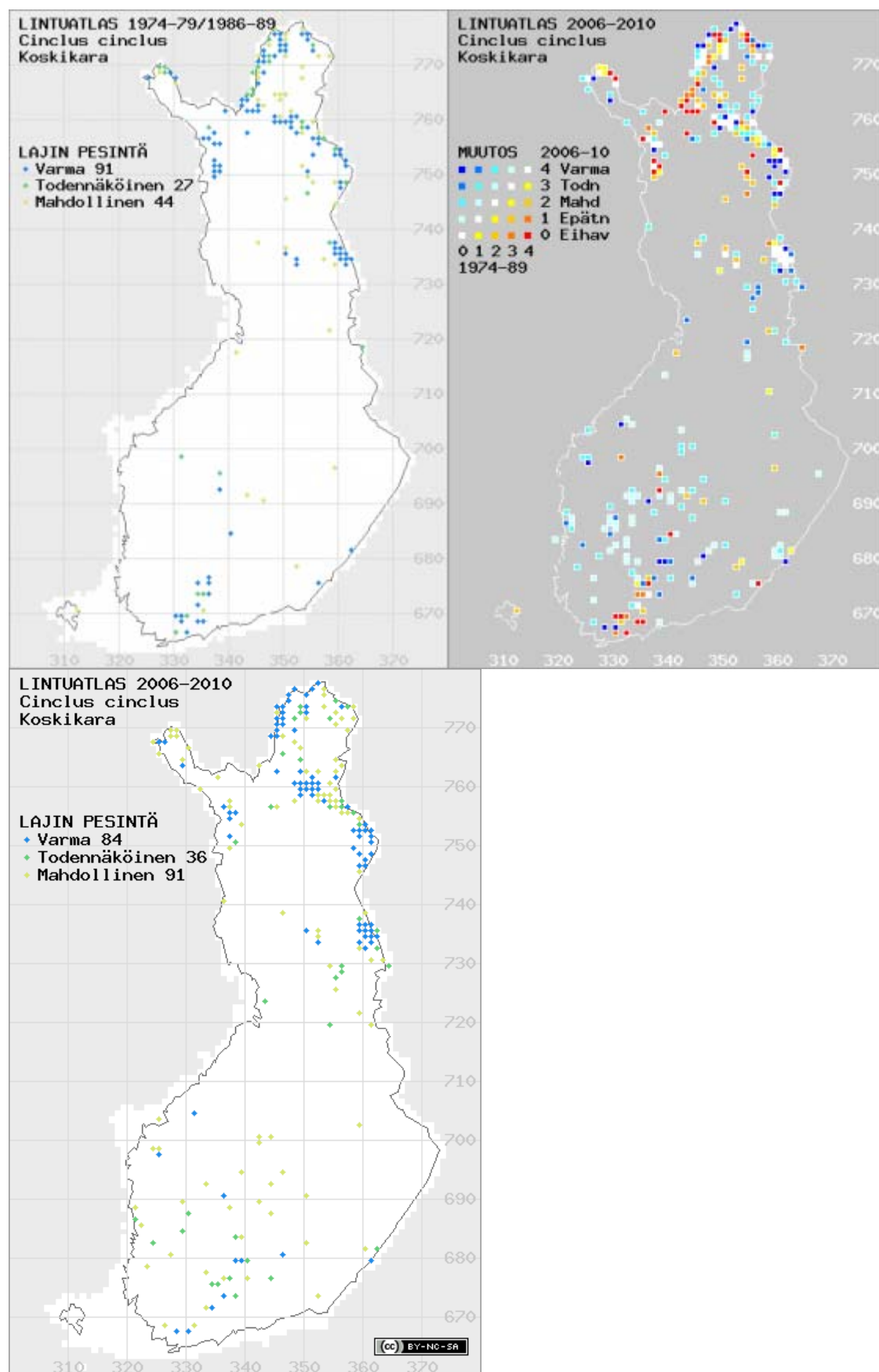
Koskikaran pesimäkannan muutokset tunnetaan Suomessa huonosti. 1950-luvun parimääräarvio oli 400, mutta 1980-luvulla parimääräksi arvioitiin enää noin 180 paria. 1990-luvun lopulla kannanarvio nostettiin jälleen ylemmäksi, noin 300 pariin, ja samoissa lukemissa ollaan nykyäänkin.

Vertailtaessa uusimman atlaksen tuloksia kartoitustehokkuudeltaan vertailukelpoiseen kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon, havaitaan että koskikaran levinneisyysalue on maassamme pysynyt melko muuttumattomana. Varmojen pesintöjen ruutumääräkin on pysynyt samalla tasolla (80–90), mutta uusimmassa atlaksessa on aiempaa enemmän mahdollisia tai todennäköisiä pesintöjä eteläisen Suomen atlasruuduilta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	84	2,2 %
Todennäköinen	36	0,9 %
Mahdollinen	91	2,4 %
Yhteensä	211	5,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Peukaloinen (*Troglodytes troglodytes*)

SV: Gärdsmyg, EN: Wren

Peukaloinen pesii laajalla alueella pohjoisella pallonpuoliskolla. Suomessa sitä esiintyy noin Oulun/Kainuun korkeudelle, ja sitä pohjoisempana yksittäisiä pesintöjä on sieltä täältä. Peukaloisen pesimäympäristöä ovat havu- ja sekametsät, erityisesti kuusivaltaiset metsät. Rehevät puronvarret ja korpinotkelmat ovat tyypillisiä pesimäympäristöjä samoin kuin hakkuuaukioiden laitamat raivuukasoinen ja pöheikköineen. Keski- ja Etelä-Euroopassa peukaloiset pesivät hyvin usein pihapiireissä, ja tällainen saattaa tulevaisuudessa yleistyä myös Suomessa.

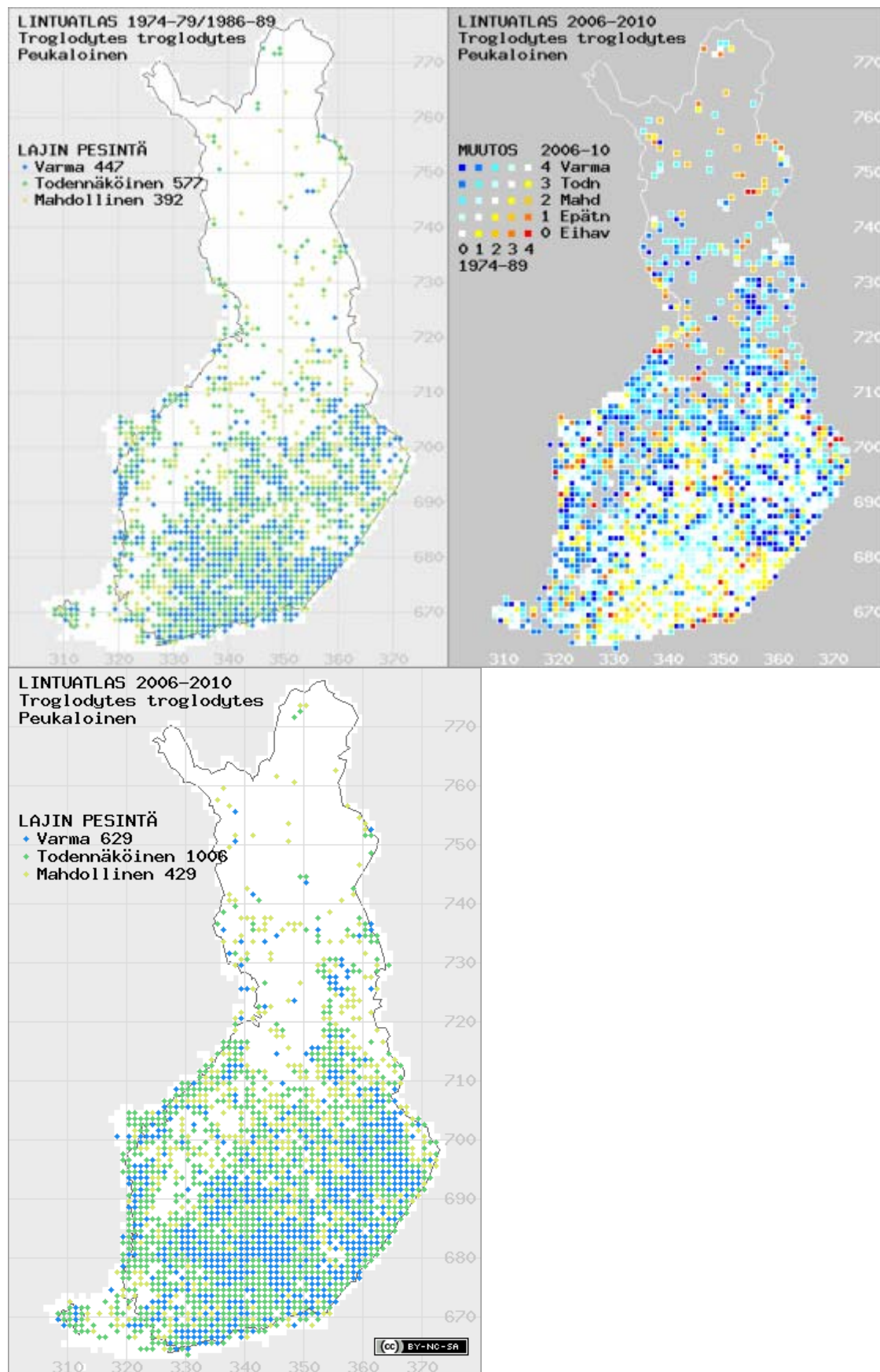
Peukaloisen pesimäkannan koko maassamme vaihtelee paljon vuosien välillä. Erityisesti ankarat talvet Euroopan talvehtimisalueilla verottavat pesimäkantaamme. Peukaloinen runsastui 1940–50 -luvulta 1990-luvulle, ja voimakkaiden vuotuisten vaihteluiden sävyttämä runsastuminen on jatkunut siitä lähtien. Laskenta-aineistot osoittavat kannan yli kaksinkertaistuneen 1980-luvun alkupuolelta vuoteen 2010. 1980-luvun kannanarvio oli 40 000–50 000 paria, ja nykyinen populaatiokoko on 50 000–120 000 pesivää paria. Runsastumista on edesauttanut ilmeisesti talvien leudontuminen ilmastomuutoksen myötä Keski-Euroopan talvehtimisalueilla.

Atlaskartoilta peukaloisen viimeaikainen runsastuminen ilmenee selkeästi levinneisyysalueen laajenemisena ja yhtenäistymisenä. 1970- ja 1980-lukujen atlanten yhdistetyssä aineistossa esiintymisruutujen määrä oli noin 1 400 ja uusimmassa noin 2 000. Erityisesti varmojen ja todennäköisten pesintöjen ruutumäärä on kasvanut, ja levinneisyysalue on muuttunut yhtenäisemmäksi maan keskiosissa. Atlaskartat antavat luotettavan kuvan levinneisyydestä, sillä äänekäästi ja ahkerasti laulava peukaloinen harvoin jää kartoituksissa huomaamatta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	629	16,3 %
Todennäköinen	1006	26 %
Mahdollinen	429	11,1 %
Yhteensä	2064	53,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Rautiainen (*Prunella modularis*)

SV: Järnsparv, EN: Dunnock

Rautiainen on euraasialainen laji, jonka levinneisyys Suomessa painottuu maan eteläpuoliskoon. Rautiainen pesii mieluiten rehevissä, aukkoisissa kuusikoissa tai taimikkoisissa metsänreunoissa, mutta myös sekametsissä, kunhan niissä on pesäpaikaksi sopivia matalia pieniä havupuita. Rautiainen pesii harvalukuisena myös saariston katajikoissa ja tunturialueiden tunturikoivikoissa. Puhtaasti mäntymetsissä rautiaiset eivät viihdy.

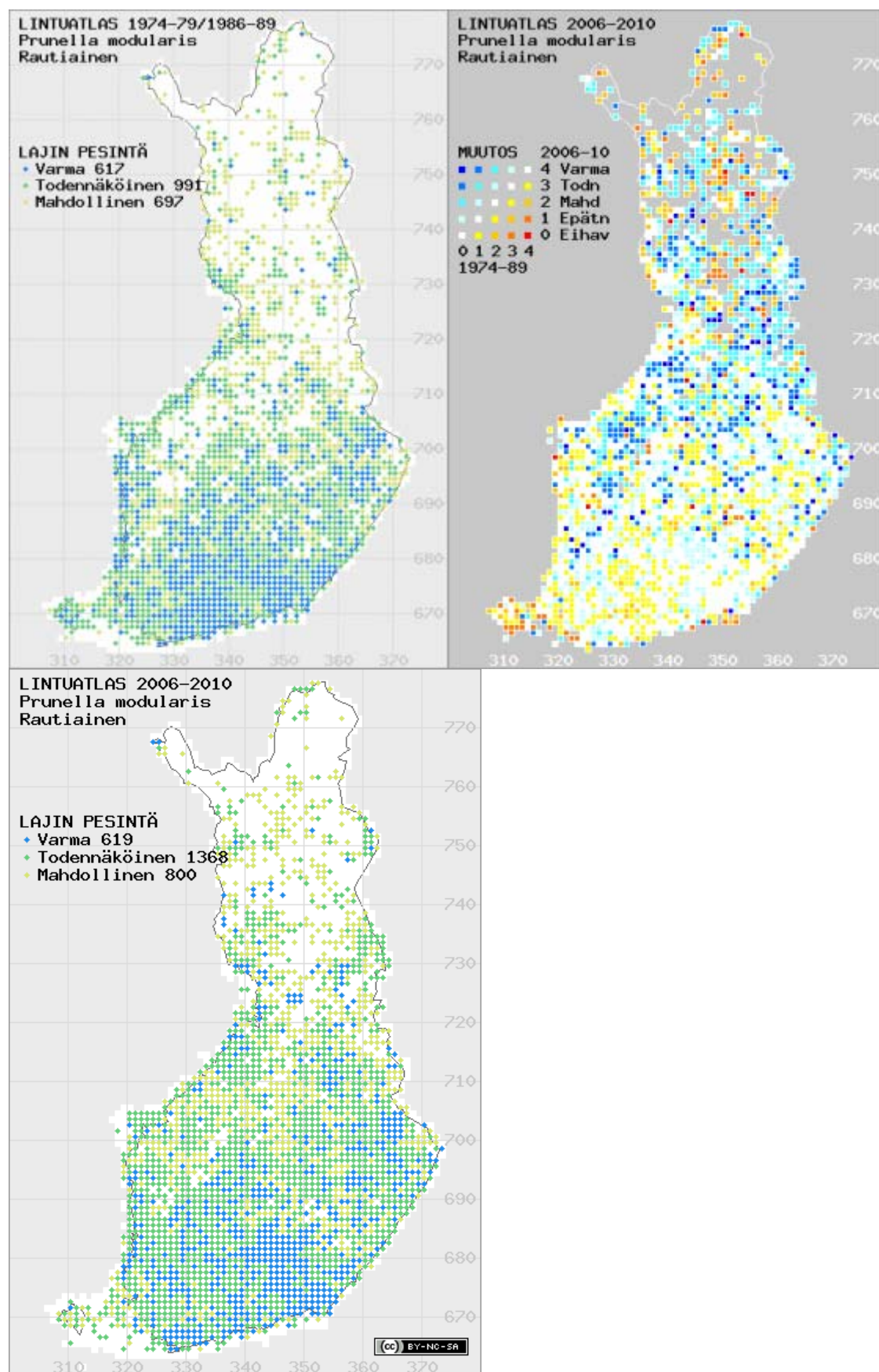
Rautiaisen pesimäkanta kasvoi maassamme todella voimakkaasti 1940-luvulta 1980-luvulle. 1950-luvun kannanarvio oli noin 28 000 paria, mutta 1980-luvun lopulla populaatiokooksi arvioitiin jo noin 400 000 paria. Sittemmin kannankasvu on hiipunut, ja pesimäkanta on ollut viimeiset 20 vuotta melko vakaa. Nykyinen kanta-arvio on 500 000–700 000 pesivää paria. Rautiaisen voimakkaan ja pitkään kestäneen runsastumisen takana on kuusimetsien alan kasvaminen ja metsien pirstoutumisen tehometsätalouden myötä. Havupuutaimikoiden pinta-ala metsämaasta on kasvanut, ja näin pesäpuiksi soveltuvia matalia taimia on rautiaisille tarjolla enemmän kuin esimerkiksi 50 vuotta sitten. Myös talvien leudontumisesta Euroopan talvehtimisalueilla ilmastonmuutoksen myötä on saattanut olla lajille hyötyä.

Atlaskartoilla rautiaisen runsastuminen ilmenee levinneisyyden kasvuna. Esiintymisruutujen määrä oli uusimmassa atlaksessa noin 2 800, kun se 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä aineistossa oli noin 2 300. Kanta on tihentynyt etenkin maan keskiosissa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	619	16 %
Todennäköinen	1368	35,4 %
Mahdollinen	800	20,7 %
Yhteensä	2787	72,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punarinta (*Erithacus rubecula*)

SV: Rödhake, EN: Robin

Punarinta on euraasialainen laji. Se on Suomessa runsaslukuinen ja sen levinneisyysalue on Metsä- ja Tunturi-Lappia lukuun ottamatta yhtenäinen. Punarinnan elinympäristöä ovat erilaiset metsät, etenkin kuusi-, lehti- ja sekametsät sekä pensaikkoympäristöt, joissa on rehevää aluskasvillisuutta. Erityisen mieluisia ovat pensaikkoiset puronvarsiympäristöt.

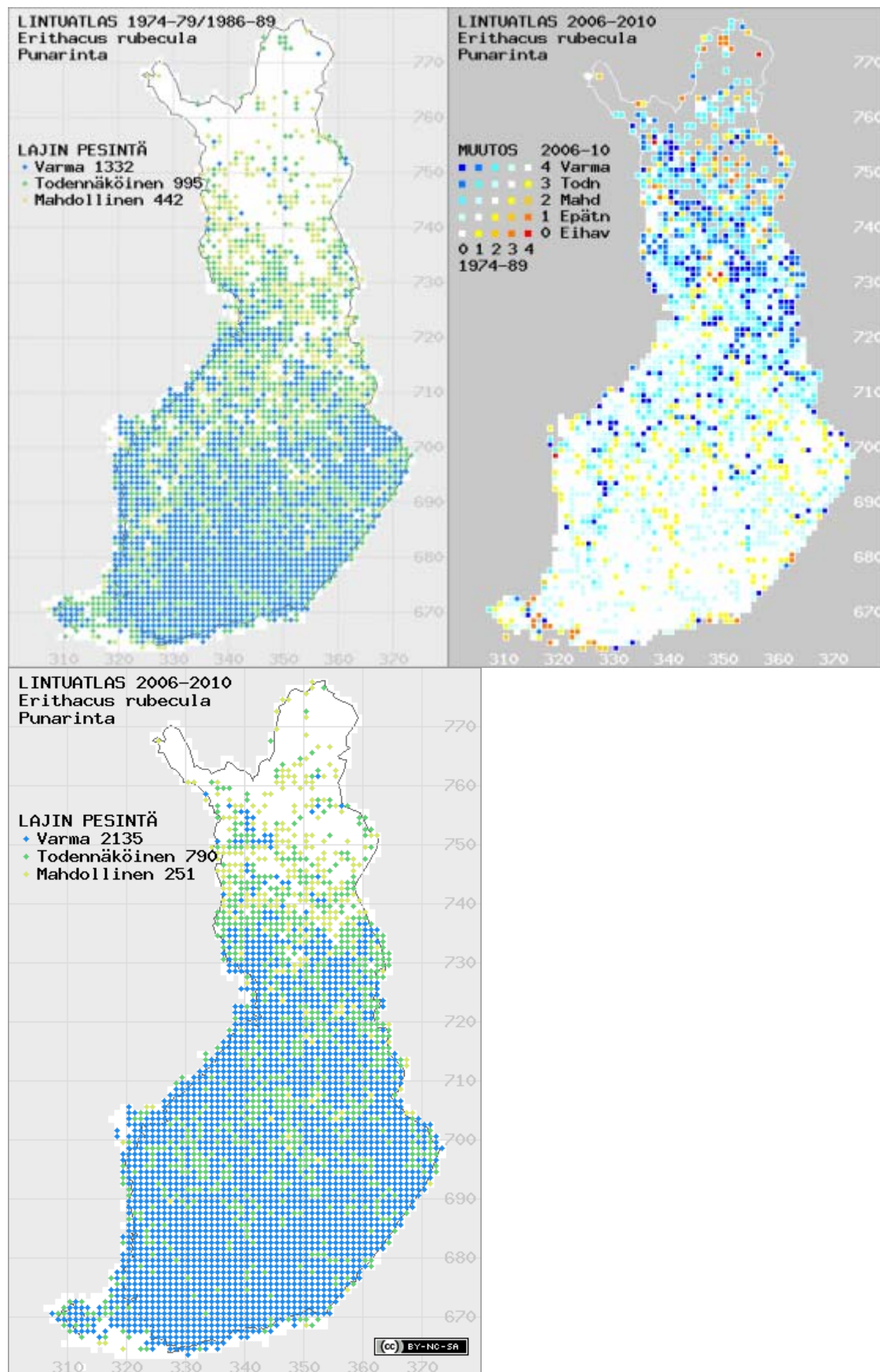
Suomen punarintakannan tiedetään noin kaksinkertaistuneen 1940–1950-luvuilta 1970-luvulle, mutta sitten jonkin verran taantuneen 1970-luvun puolivälin tienoilta 1980-luvun lopulle. Linjalaskentojen perusteella punarinta on runsastunut voimakkaasti 1980-luvun lopulta 2000-luvun loppupuolelle. Pesimäkannan nykykooksi arvioidaan 2–3 miljoonaa paria, kun 1980-luvun arvio oli noin miljoona paria. Kannanvaihteluja aiheuttanevat erityisesti sääolosuhteiden vaihtelut läntisen ja eteläisen Euroopan talvehtimisalueilla, jossa alhaiset lämpötilat ja lumiset olosuhteet lisäävät talvehtijoiden kuolleisuutta.

Uusimmassa atlaksessa punarinnan esiintymisruutujen määrä oli noin 3 200 (82 % kaikista ruuduista), kun se yhdistetyissä kahdessa edellisissä atlaksissa oli noin 2 800. Levinneisyys näyttää laajentuneen selkeästi kohti pohjoista Etelä- ja Keski-Lapin alueella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2135	55,2 %
Todennäköinen	790	20,4 %
Mahdollinen	251	6,5 %
Yhteensä	3176	82,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Satakieli (*Luscinia luscinia*)

SV: Näktergal, EN: Thrush Nightingale

Satakieli on euraasialainen laji, jonka levinneisyys painottuu Suomen kaakkoispuolelle. Suomessa yhtenäinen levinneisyys keskittyy maan eteläosiin, jotakuinkin Pori–Lappeenranta -linjan eteläpuolelle. Satakielen elinympäristöä ovat ryteikköiset, mutta kuitenkin tarpeeksi aukkoiset, nuorehkot lehtimetsät, myös lehdonreunukset ja puistometsiköt. Usein reviirillä tai sen läheisyydessä on vettä.

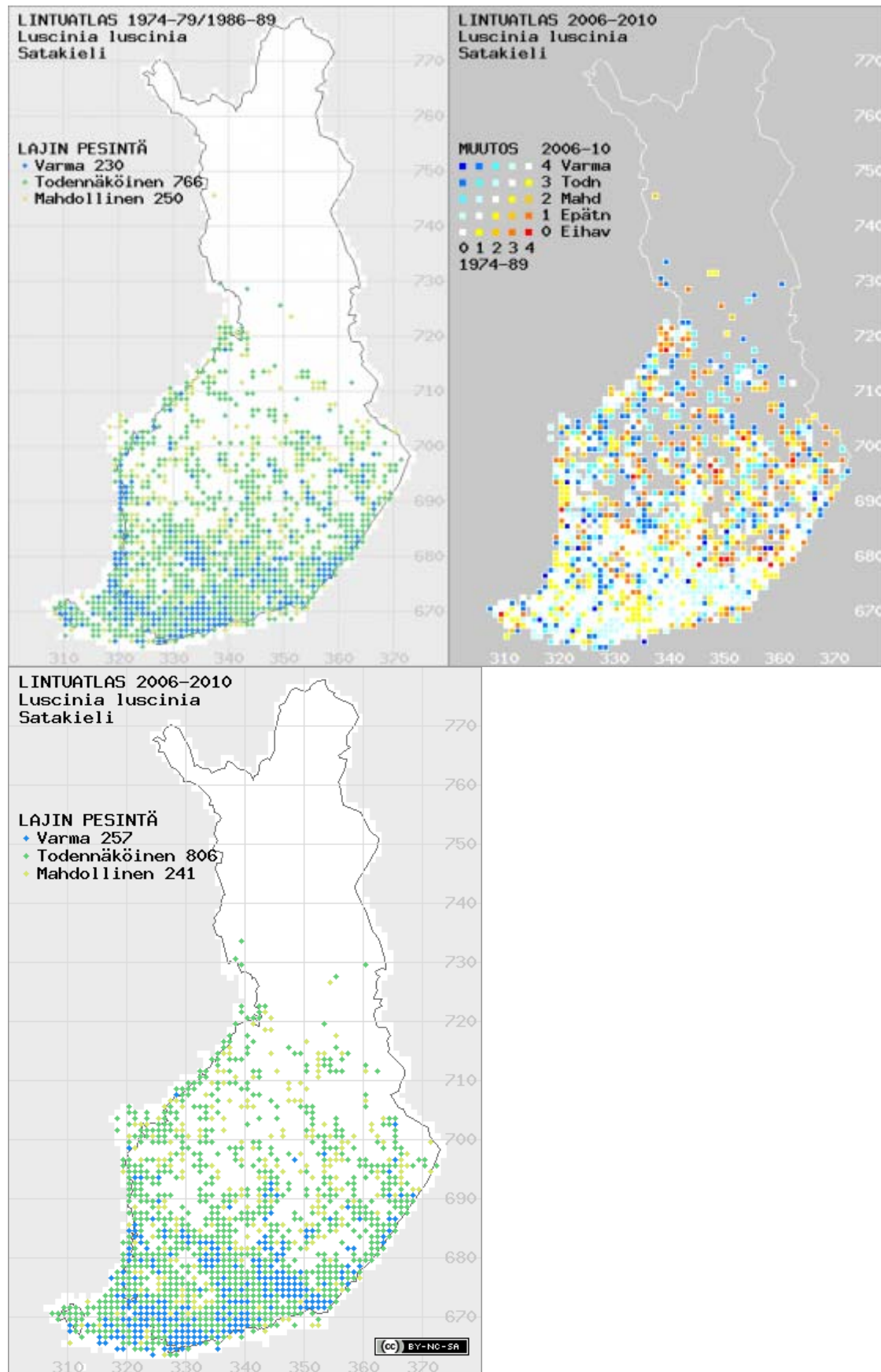
Satakieli oli Suomessa 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla harvalukuinen pesimälaji, jota esiintyi vain maan kaakkoisimmassa nurkassa. Noin 1950–1960 -luvulta lähtien se alkoi levittäytyä länteen ja lounaaseen, ja tätä levittäytymistä ilmeisimmin edesauttoi pensoittumisen ja metsittymisen lisääntyminen eli nuorten lehtipuuvaltaisten metsäalueiden alan kasvu. Laskenta-aineistot (yhdistetty linja- ja pistelaskentadata) jaksolta 1979–2010 paljastavat kannan kaksinkertaistuneen. Pelkkiin linjalaskentoihin perustuva 1970-luvun parimääräarvio oli noin 8 500, mutta 1980-luvun lopulla jo noin 17 000 paria. Nykykannaksi arvioidaan 18 000–25 000 paria.

Satakielen eteläinen levinneisyysalue maassamme on pysynyt pääpiirteissään muuttumattomana, kun verrataan uusimman atlaksen aineistoa kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon, joka on ruutujen kartoitustehokkuuden suhteen vertailukelpoinen uusimpaan atlakseen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	257	6,6 %
Todennäköinen	806	20,9 %
Mahdollinen	241	6,2 %
Yhteensä	1304	33,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sinirinta (*Luscinia svecica*)

SV: Blåhake, EN: Bluethroat

Sinirinta on Euraasian alueella pesivä laji, joka Suomessa on pohjoinen Metsä- ja Tunturi-lapin asukki. Sinirinnan pesimäympäristöä ovat kosteat pusikot ja metsät, eritoten se on mieltynyt pajukkoihin ja tunturikoivikoihin. Hyvin usein reviiri on soiden tai vesistöjen reunamilla.

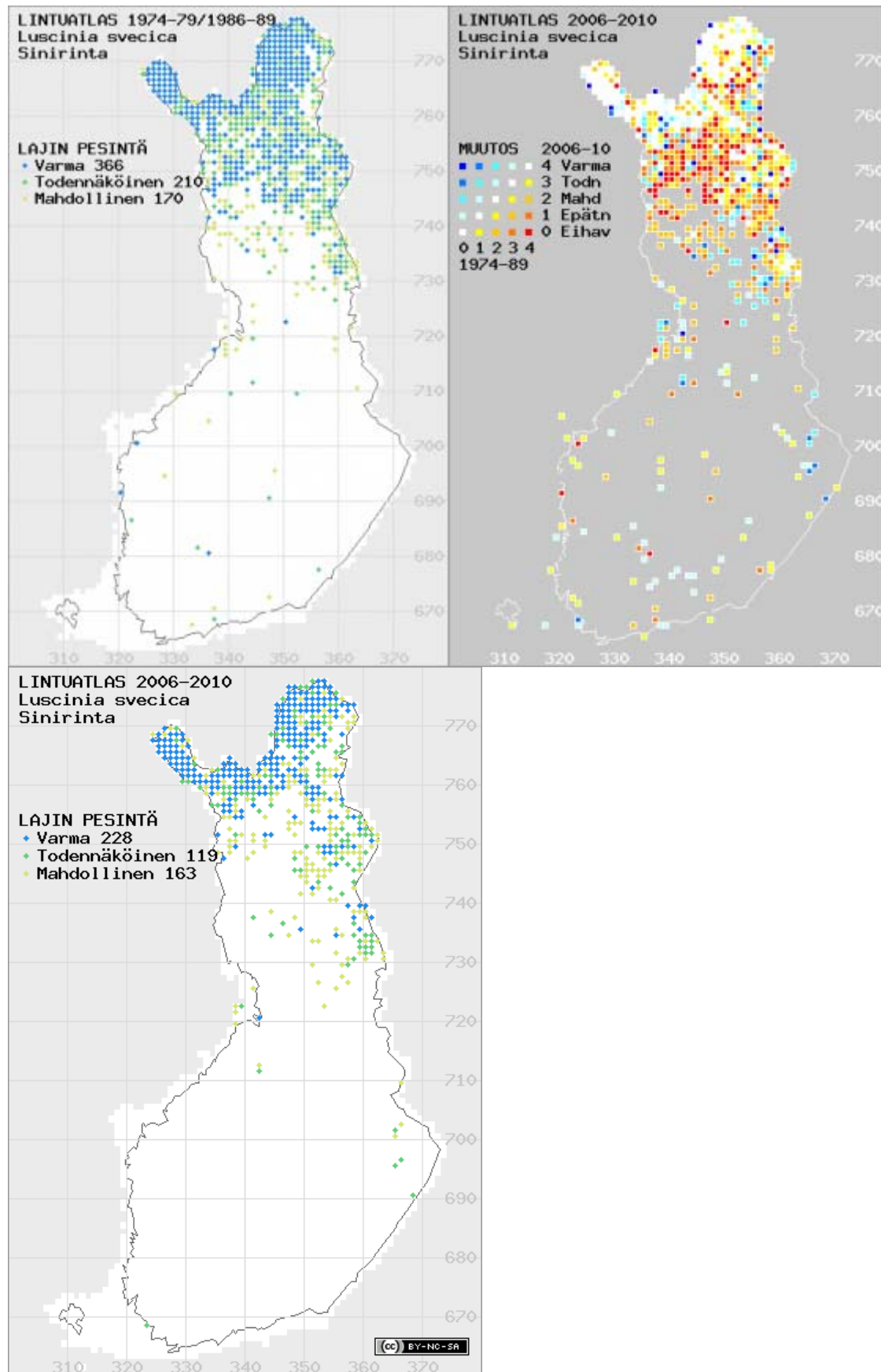
Sinirinnan pesimäkannat vaihtelevat paljon vuosien välillä, minkä tähden pesimäkannan koon arvioihin tulee suhtautua tietyllä varauksella. Mitä ilmeisimmin laji väheni 1800-luvulta 1900-luvun alkupuolelle tultaessa, mutta kaksinkertaistui 1950-luvulta 1970-luvulle. Laskenta-aineistot vuosilta 1981–2010 osoittavat pesimäkannan taantuneen ainakin noin 50 %. Kannanarvio 1980-alkupuolella oli noin 100 000 paria, mutta uusin arvio (2006–2009) vain 30 000–80 000 paria. Maamme uusimmassa eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) sinirinta onkin luokiteltu *silmälläpidettäväksi*, kun vuoden 2000 arvioinnissa sen kanta todettiin vielä elinvoimaiseksi.

Uusimmassa atlaksessa sinirinnasta saatiin pesintään viittaava havainto noin 500 atlasruudusta, kun kahden edellisen atlaksen yhdistetty aineisto kertoo lajin esiintyneen noin 750 atlasruudussa. Jopa toisessa atlaksessa 1986–89 sinirinta esiintyi useammassa ruudussa kuin nykyään, vaikka toinen atlas on kartoitustehokkuudeltaan uusinta atlasta huomattavasti heikkotasoisempi erityisesti maan pohjoisosissa. Pesimäkannan koon pieneneminen ilmenee levinneisyysalueen rajuna supistumisena Metsä-lapissa, eli lajin kanta on nykyään yhä selvemmin keskittynyt Tunturi-Lappiin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	228	5,9 %
Todennäköinen	119	3,1 %
Mahdollinen	163	4,2 %
Yhteensä	510	13,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sinipyrstö (*Tarsiger cyanurus*)

SV: Blåstjärt, EN: Red-flanked Bluetail

Sinipyrstö on Siperian ja muunkin Venäjän taigan laji, jonka levinneisyysalue ulottuu idästä Suomeen. Se on harvalukuinen pesimälaji maamme itäosissa, pesimäaikaiset havainnot kertyvät tätä nykyä pääasiassa Pohjois-Karjalasta, Kainuusta, Kuusamosta ja Itä-Lapista. Sinipyrstö on ennen kaikkea iäkkäiden ja runsaslahopuisten kuusimetsien laji. Tyypillinen ympäristö reviirille on vaaran rinteiden kuusikko, mutta myös muunlaisissa lähellä luonnontilaa olevissa metsissä lajia voi tavata.

Sinipyrstön levinneisyysalueen ja populaatiokoon muutoksia tarkasteltaessa on huomioitava, että laji esiintyy maassamme pääasiassa sangen syrjäisillä ja vähänretkeilyillä seuduilla. Suomen ensimmäinen sinipyrstöhavainto tehtiin vuonna 1949. Sen jälkeen ennen vuotta 1990 varmistettiin noin 120 reviiriä, mutta vain kaksi pesintää. 1950-luvun alussa sinipyrstöllä havaittiin jonkinasteinen leviämisaalto maahamme, kuten myös 1960- ja 1970-lukujen vaihteessa. Vuodesta 1990 alkaen sinipyrstöreviireitä on löydetty useammin: vuosina 1990–2005 noin 360 reviiriä, joista pesintä varmistettiin noin 20:llä. 1990-luvun lopulla pesimäkannan kooksi arvioitiin 200–300 paria.

Toukokuun lämpötilat näyttävät vaikuttavan siihen, kuinka paljon sinipyrstöjä muuttoaikana maahamme idästä saapuu. Lämpimien keväiden ansiosta todettiin vuosina 2009–2010 ennennäkemättömän voimakas sinipyrstöinvaasio. Reviirejä varmistettiin kaikkiaan noin 400 kumpanakin vuonna, ja laulavia koiraita löydettiin aiempaa suuremmalta alueelta. Vuosina 2006–2008 vuotuiset reviirimäärät vaihtelivat välillä 50–90. Kasvaneiden määrien myötä sinipyrstöjä myös osattiin etsiä aiemmista vuosista poiketen laajemmalla alueella. Ennen etsintä keskittyi hyvin paljon tiettyihin Kuusamon ja Kainuun ”perinteisiin sinipyrstöpaikkoihin”. Tehostunein menetelmin lajia löydettiin, ja etenkin pesintöjä varmistettiin runsaasti vielä heinä–elokuussa.

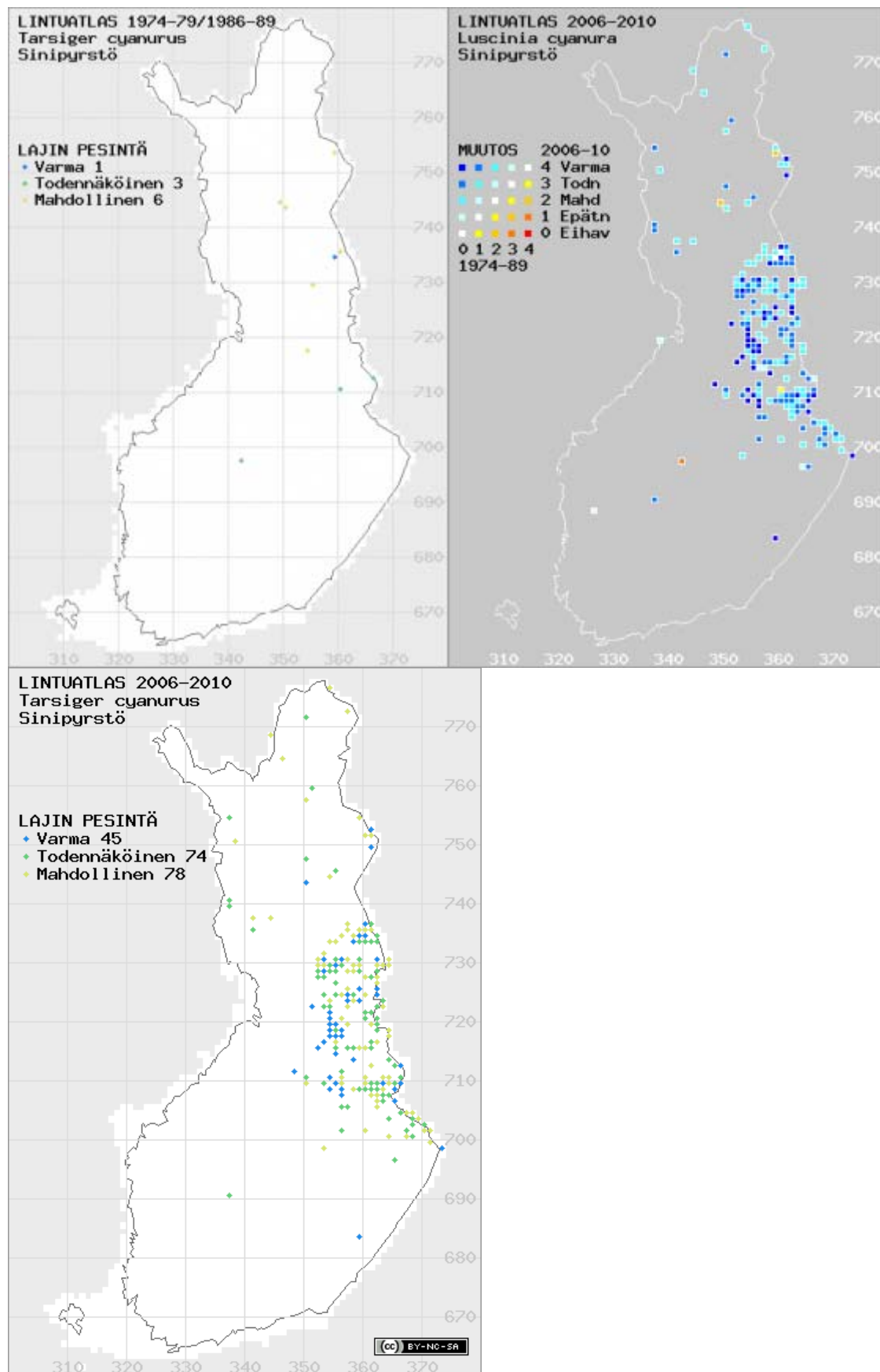
Uusimmassa atlasessa sinipyrstön runsaus 2009–2010 näkyy komeasti: koko atlasjaksolla lajista varmistettiin pesintä kaiken kaikkiaan 45 atlasruudulla (yhteensä noin 80 pesintää), ja lisäksi todennäköinen tai mahdollinen pesintä noin 150 ruudulta. Ero on huima verrattuna edellisiin atlasisiin: 1974–79 lajista todennettiin yksi varma pesintä ja 1986–89 ei yhtään. Myös todennäköisten tai mahdollisten pesintöjen ruutumäärät olivat kummassakin atlasessa hyvin pieniä. Suomen ja Venäjän lisäksi sinipyrstön pesintä on Euroopassa varmistettu kerran Virossa (1980) ja kerran Ruotsissa (1996).

Sinipyrstö on luonnollisesti yhä hyvin itäinen laji maassamme, mutta aiempaan verrattuna levinneisyysalue on hyvin yhtenäinen sekä työntyy nyt hivenen lännemmäksi ja etelämmäksi lajin perinteisiltä alueilta Kuusamosta ja Kainuusta. Venäjän puolen levinneisyydestä ei ole täsmällistä tietoa. Suomen pesimäkanta on nykyään huomattavasti suurempi kuin 1990-luvun lopun arvioitu muutama sata paria. Metsähallituksen linjalaskenta-aineiston perusteella on arvioitu 2000-luvun pesimäkannan kooksi 100–4500 paria, kun se nykykäsityksen mukaan oli 1980- ja 1990-luvuilla 10–500 paria. Sinipyrstön pesimäkanta on maassamme yhä sen verran pieni, ja esim. Itä- ja muuallakin Lapissa huonosti tunnettu, että laji on luokiteltu uusimmassa vuoden 2010 uhanalaisuustarkastelussa vaarantuneeksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	45	1,2 %
Todennäköinen	74	1,9 %
Mahdollinen	78	2 %
Yhteensä	197	5,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustaleppälintu (*Phoenicurus ochruros*)

SV: Svart rödstjärt, EN: Black Redstart

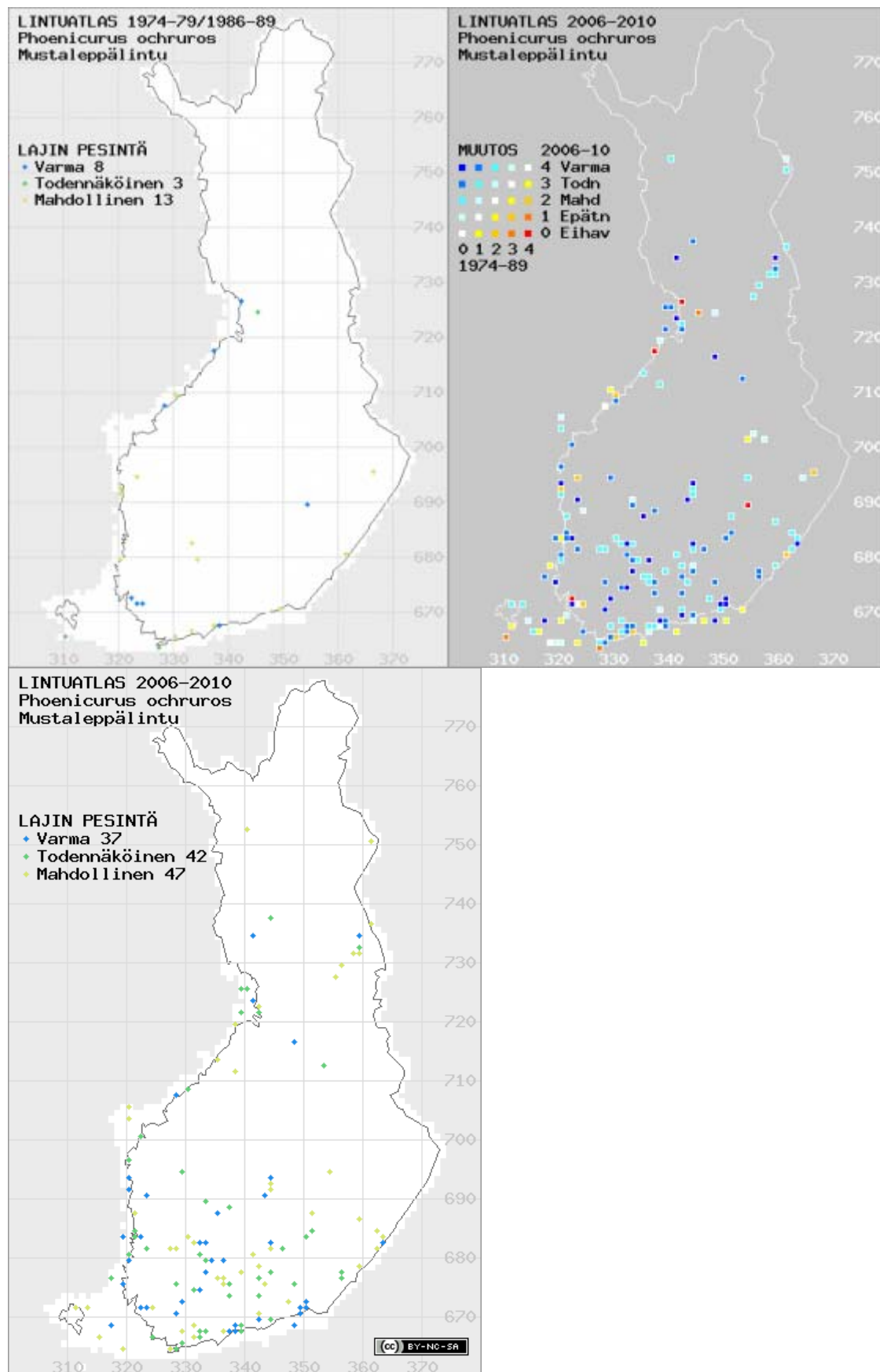
Mustaleppälintu on eurooppalainen alun perin vuoristoalueiden laji, joka 1900-luvun aikana on levittäytynyt laajalle alueelle Euroopan kaupunkiympäristöjä. Tyypillisiä pesimämaastoja ovat mm. teollisuusalueet, ratapihat ja muut urbaanit ympäristöt. Kannankasvun myötä laji on viimeisen noin puolen vuosisadan aikana levittäytynyt Keski- ja Etelä-Euroopasta kohti pohjoista. Suomessa mustaleppälintu on tuore tulokas pesimälajistoon. 1900-luvun ensimmäiseltä puoliskolta tunnetaan vain muutamia havaintoja (silloin tosin lintuharrastajia oli nykyistä huomattavasti vähemmän). 1950-luvulta lähtien havaintomäärät vähitellen kasvoivat, ja ensipesintä varmistettiin v. 1966. Sekä ensimmäisessä atlaksessa 1974–79 että toisessa atlaksessa 1986–89 mustaleppälinnun pesintä varmistettiin neljällä ruudulla (Etelä- ja Lounais-Suomessa ja länsirannikolla), lisäksi todennäköisiä tai varmoja pesintöjä havaittiin vajaalla kymmenellä ruudulla. 1990-luvun lopulla vuotuisen pesimäkannan kooksi arvioitiin 5–20 paria. Uusin atlaskartoitus paljastaa mustaleppälinnun voimakkaan runsastumisen ja levittäytymisen kohti pohjoista. Pesintä varmistettiin lähes 40 atlasruudulla, pohjoisin Etelä-Lapista. Lisäksi todennäköinen tai mahdollinen pesintä löytyi noin 90 ruudulta. Esiintymiskuvan muutos maassamme heijastelee lajin levinneisyyden laajenemista Keski-Euroopasta kohti pohjoista. Talvien leudontuminen ilmastomuutoksen myötä edesauttaa mustaleppälinnun levittäytymistä ja kannankasvua Pohjois-Euroopassa.

Pienen populaatiokoon (arvio 150–300 paria) myötä mustaleppälintu on luokiteltu *silmiälläpidettäväksi* uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	37	1 %
Todennäköinen	42	1,1 %
Mahdollinen	47	1,2 %
Yhteensä	126	3,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Leppälintu (*Phoenicurus phoenicurus*)

SV: Rödstart, EN: Redstart

Leppälintu on koko Suomessa esiintyvä euraasialainen laji. Se pesii valoisissa aukkoisissa metsissä, mieluiten männiköissä, mutta myös muissa kangasmaiden metsissä. Hyvin usein leppälintu pesii myös pihapiirissä pönttöön.

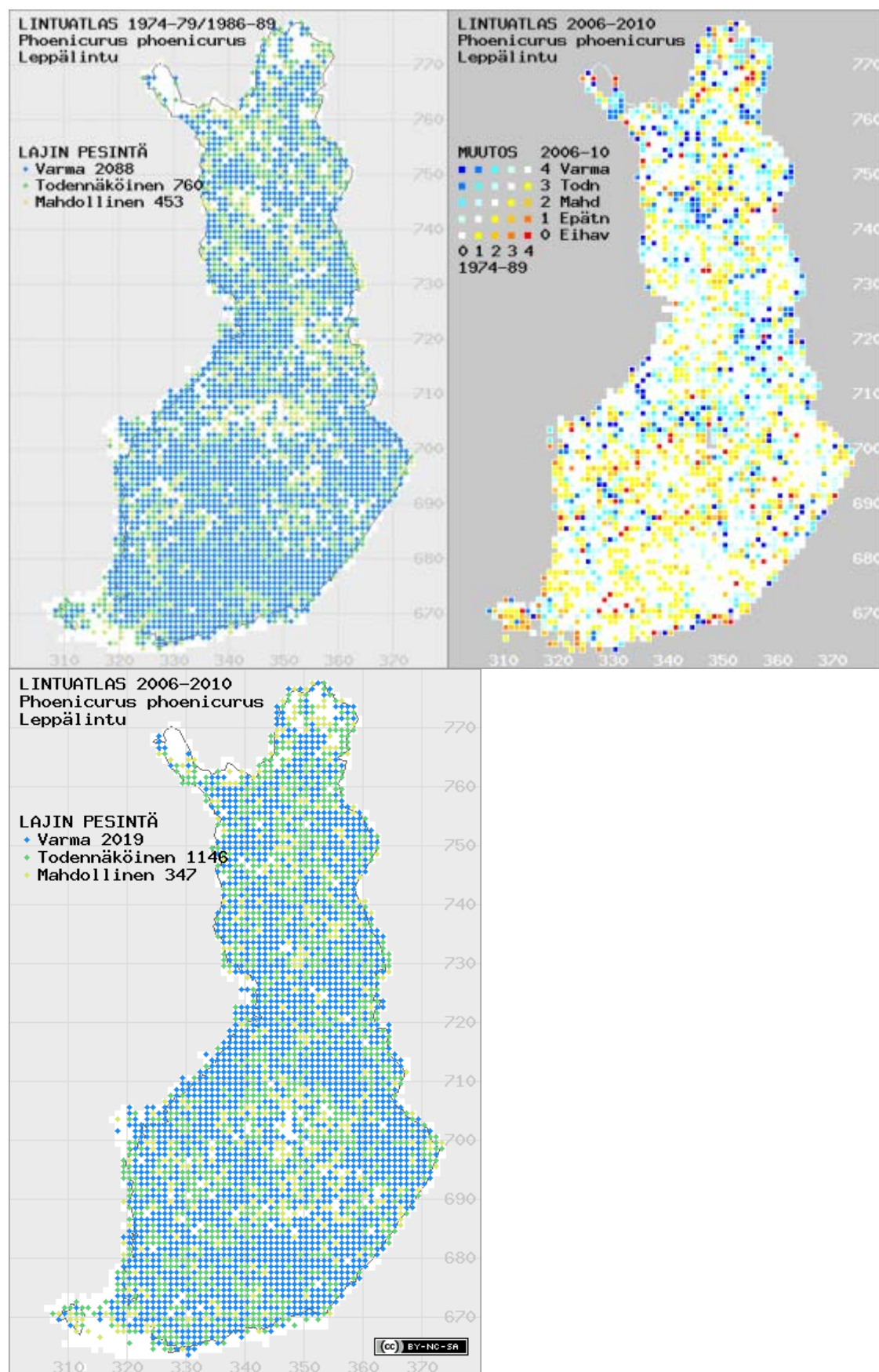
Leppälinnun pesimäkanta väheni voimakkaasti, noin 60 %, 1950-luvulta 1970-luvulle. Tärkeä tekijä vuotuisten kannanvaihtelujen takana on Pohjois-Afrikan talvehtimisalueiden sääolosuhteet, ennen kaikkea kuivuus (mm. Sahelin alueella), jonka tiedetään verottaneen Pohjois-Euroopan pesimäkantoja. 1980-luvulta lähtien leppälintu on jälleen runsastunut, etenkin Pohjois-Suomessa, josta linjalaskentaineisto jaksolta 1983–2005 paljastaa noin 50 % kasvun. Etelä-Suomessa lajin pesimäkanta on pysynyt melko vakaana, mutta yhä suurten vuosienvälisten vaihteluiden värittämänä. Koko maan laskentaineistot vuosilta 1978–2010 osoittavat kannan kasvaneen noin kolmanneksella. 1940- ja 1950-lukujen kannanarvio oli noin miljoona paria, ja 1980-luvun lopulla 500 000–700 000 paria. Viimeaikaisen runsastumisen valossa nykyinen pesimäkannan koko on 500 000–800 000 paria.

Uusimman atlaksen ja kahden edellisen yhdistetyn atlaksen välillä ei ole tapahtunut muutosta leppälinnun levinneisyysalueessa. Uusimmassa atlaksessa laji löydettiin noin 3 500 atlasruudusta (91 % kaikista ruuduista).

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2019	52,2 %
Todennäköinen	1146	29,7 %
Mahdollinen	347	9 %
Yhteensä	3512	90,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pensastasku (*Saxicola rubetra*)

SV: Buskskvätta, EN: Whinchat

Pensastasku on euraasialainen avomaiden laji, jonka levinneisyys kattaa lähes koko Suomen pohjoisen tunturialueita lukuun ottamatta. Tyypillisiä pensastaskun pesimämaastoja ovat avosuot ja hakkuaukeat (etenkin Pohjois-Suomessa) ja pellot (etenkin Etelä-Suomessa). Esimerkiksi pensoittuvat kesannot ovat mieluisia, samoin kuin pensaikkoiset niityt sekä urbaanimmassa ympäristössä rikkakasvustoiset joutomaat.

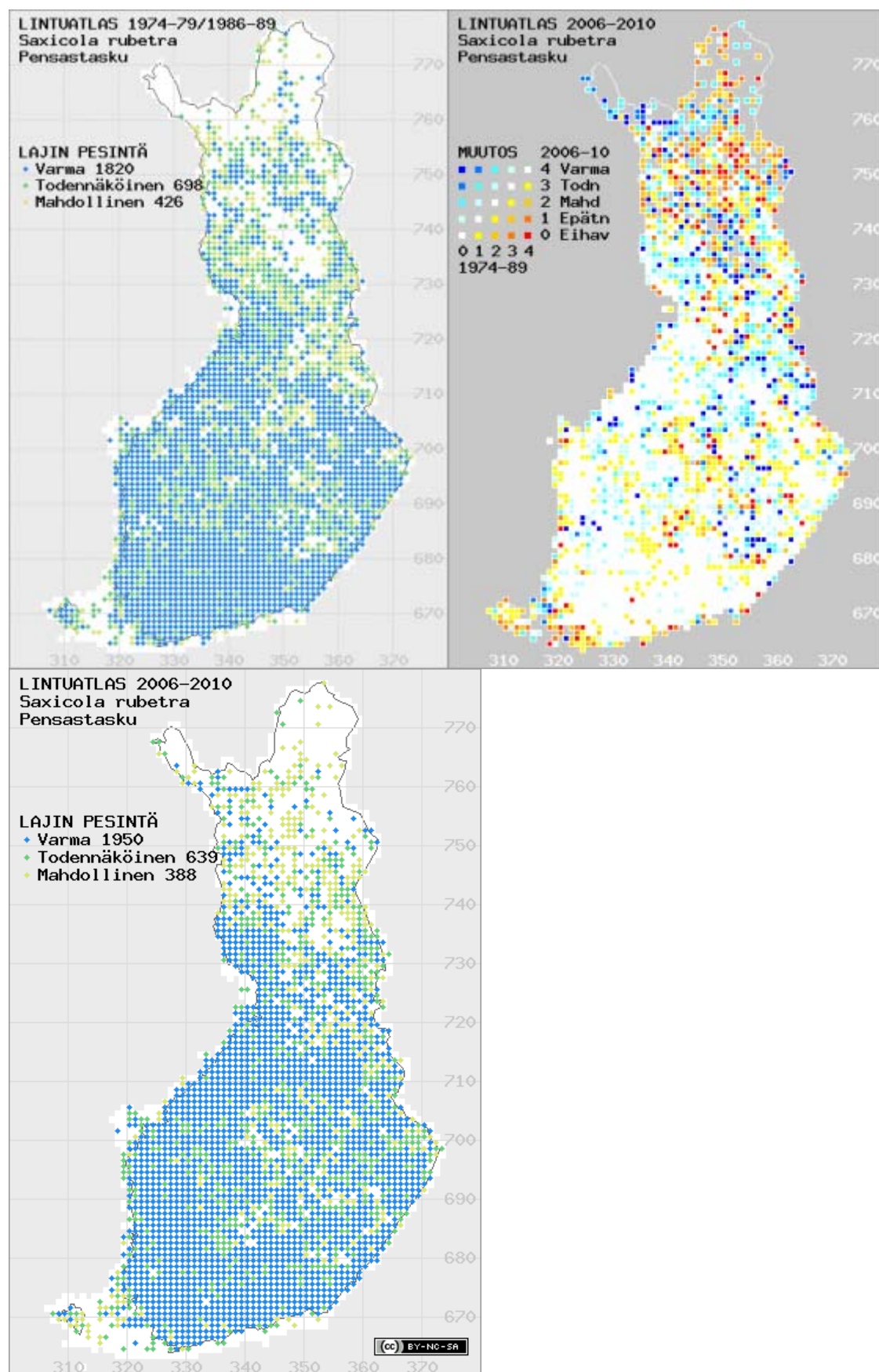
Pensastaskun pesivien parien määrä väheni maassamme 1970-luvulta 1980-lopulle noin kolmanneksen, mutta taantuminen on jatkunut tämän jälkeenkin. Laskenta-aineistot jaksolta 1979–2010 paljastavat lähes 50 % taantumisen koko maan mittakaavassa, mikä johtuu ennen kaikkea Etelä-Suomen parimäärän vähenemisestä. Pohjois-Suomessa ei ole tapahtunut yhtä merkittävää vähenemistä. Taantumana takana ovat ilmeisesti ainakin sääolosuhteet (kuivuus) talvehtimisalueilla Afrikassa, ja 1950–1960-luvuilta alkanut maatalouden voimakas tehostuminen ja yksipuolistuminen, mikä on köyhdyttänyt peltoympäristöjen monimuotoisuutta. 2000-luvun aikana taantuma on mitä ilmeisimmin tasaantunut, mikä ilmenee mm. peltolintujen vuotuisesta kartoituslaskenta-aineistosta eteläisestä Suomesta. Pesimäkannan arvio oli 1980-loppupuolella noin 400 000–600 000 paria, mutta nykyään parimäärä lienee 250 000–350 000.

Uusimmassa atlaksessa pensastaskun asuttamien atlasruutujen määrä on pysynyt jokseenkin samalla tasolla kuin yhdistetyssä ensimmäisessä (1974–79) ja toisessa (1986–89) atlaksessa. Laji esiintyi 77 %:ssa kaikista maamme atlasruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1950	50,5 %
Todennäköinen	639	16,5 %
Mahdollinen	388	10 %
Yhteensä	2977	77 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustapäätasku (*Saxicola torquatus*)

SV: Svarthakad buskskvätta, EN: Stonechat

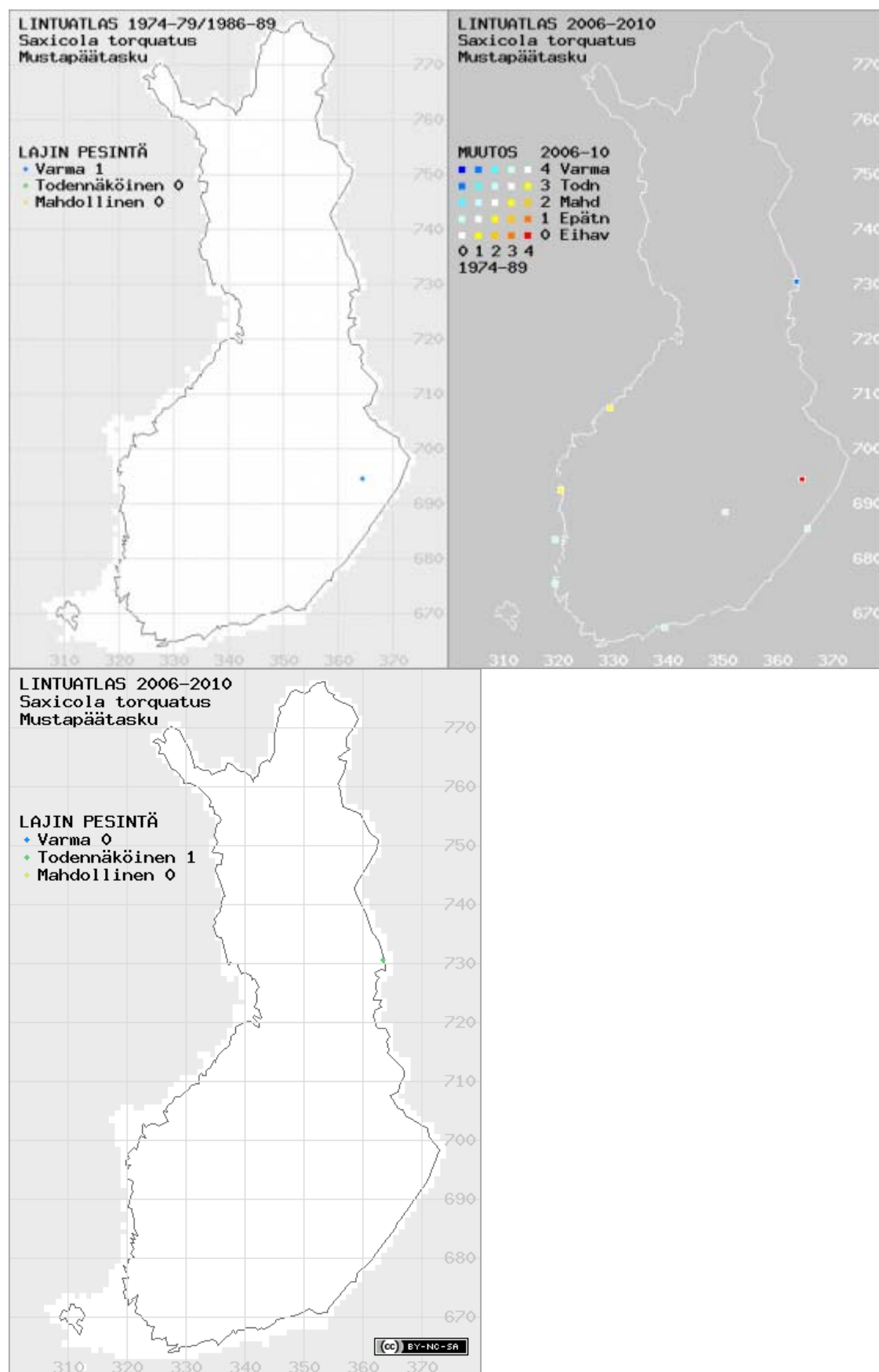
Mustapäätasku on levinnyt laajalle alueelle Euraasiassa ja Afrikassa. Suomessa tavataan itäistä *maurus*-alalajia sekä läntisen *rubicola/hibernans*-alalajiryhmän edustajia, mutta laji on pääasiassa harvalukuinen joskin vuosittainen harhailija.

Suomesta tunnetaan neljä puhdasta pesintää itäisestä alalajista (Kuusamo 1992 2 paria, 1997 1 pari, Utsjoki 1992 1 pari) sekä kolme sekapesintää pensastaskun kanssa (Joensuu 1986, Siilinjärvi 1997, Kuusamo 2003). 2000-luvulla reviiriä pitäviä koiraita on havaittu Itä-Suomessa useampana vuotena. Tuoreimmassa atlaksessa havaittiin reviiriä pitävä koiras Kuusamossa kesäkuussa 2006. Pesimäaikaisten havainnot ovat siis edelleen keskittyneet maan itäosiin, vaikka läntisten mustapäätaskujen harhailijahavaintomäärät ovat kasvaneet Suomessa viime vuosina.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	1	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	1	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kivitasku (*Oenanthe oenanthe*)

SV: Stenskvätta, EN: Wheatear

Kivitasku on levittäytynyt laajalle holarktisella alueella. Suomessa kivitasku esiintyy koko maassa saaristosta tunturiseuduille. Kivitasku on avomaiden lintu, joka on sopeutunut monenlaisiin kuiviin avoympäristöihin. Sille kelpaavat niin tunturien kivikkopaikat, pelto jossa on sopivia kivikasoja, meren avoluodot, teiden penkat, hakkuaukeat, rakennustyömaat, joutomaat jne. Pohjois-Suomessa lajin voi löytää pesivänä myös avoimista ja valoisista männiköistä.

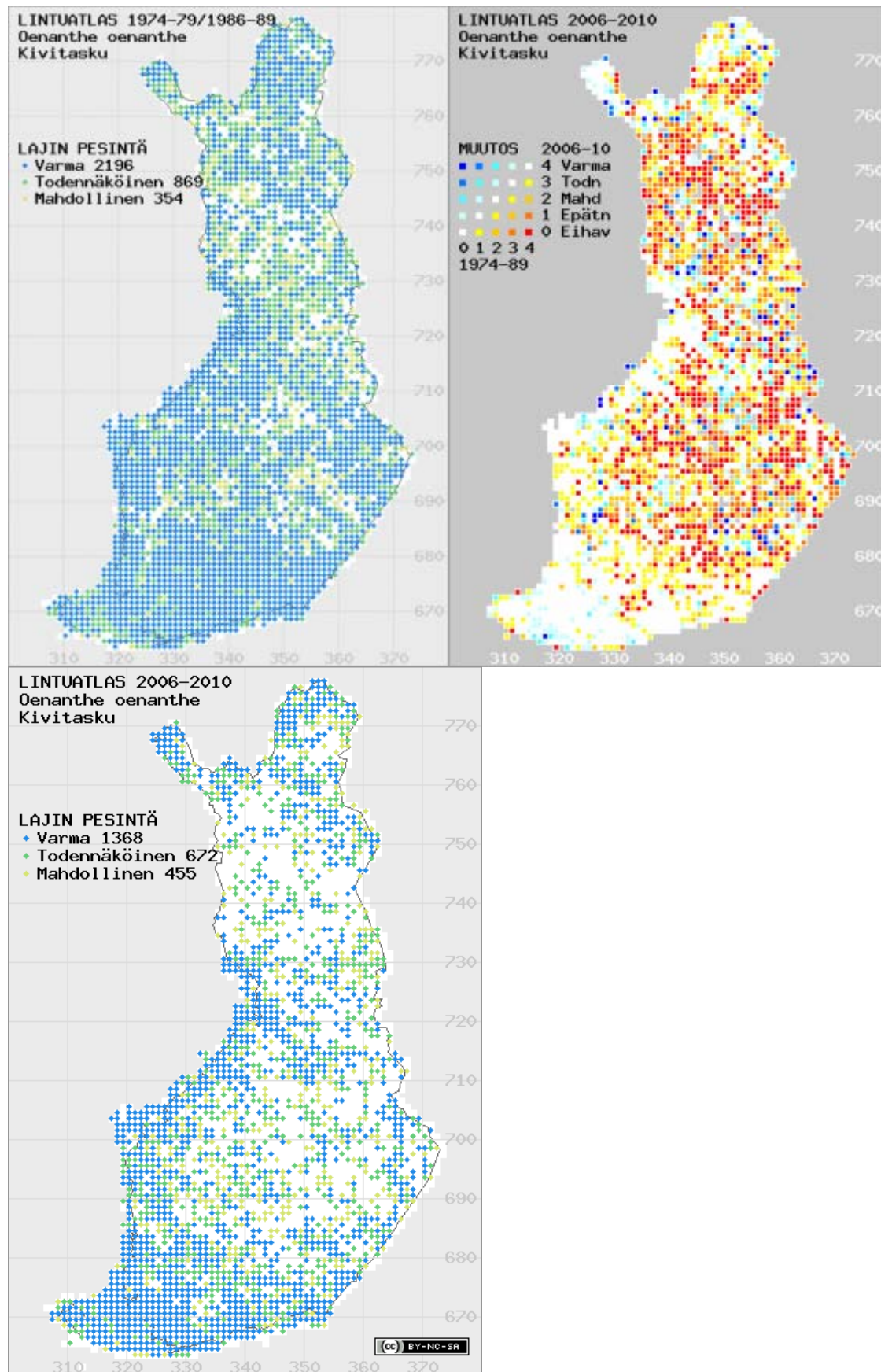
Linjalaskenta-aineisto paljastaa kivitaskun pesimäkannan pysyneen ennallaan, tai korkeintaan taantuneen hivenen, 1940-luvulta 1950-luvulle. Tämän jälkeen laji alkoi runsastua, ja kannankasvua jatkui maan eteläpuoliskossa 1970-luvulle, pohjoispuoliskossa aina 1980-luvulle asti. Maan pohjoisosissa kivitaskun oletetaan hyötynneen pellonraivaustoimista, aurattujen hakkuualojen kasvusta, rakentamisen kasvusta ja metsäautoteiden määrän kasvusta. Etelä-Suomessa pohjoista populaatiota suurempi osa kivitaskuista pesii pelloilla, ja etelässä alkoikin syvä taantuma jo 1970-luvulla. Taantuma on yhdistetty viljelykäytäntöjä yksipuolistavan tehomaatalouden mukanaan tuomaan monimuotoisuuden heikkenemiseen. Laidunten ja kivikkoisten hakamaiden väheneminen karjan vähenemisen myötä on vähentänyt kivitaskun ruokailu- ja pesimäympäristöjä peltomaisemassa. Isojen työkoneiden tiellä olleet kivikasat ovat lähes tyystin kadonneet. Yhdistetty linja- ja pistelaskenta-aineisto jaksolta 1975–2010 paljastaa kivitaskun kannan taantuneen noin puoleen. Peltolintujen kartoituslaskenta-aineistossa vuosilta 2001–2008 Etelä-Suomesta kivitaskun kannassa ei näy tilastollisesti merkitsevää trendiä suuntaan tai toiseen. 1970- ja 1980-luvuilla maassamme arvioitiin pesivän noin 300 000 kivitaskuparia. Nykykannan kooksi on arvioitu 50 000–100 000 paria. Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 kivitasku määritellään *vaarantuneeksi*, kun se vielä aiemmassa arviossa v. 2000 oli silmälläpidettävä. Peltomaiseman muutosten lisäksi kivitaskumäärin ovat voineet vaikuttaa sääolosuhteet Afrikan talvehtimisalueilla.

Atlaskartat heijastavat selvästi kivitaskun pesimäkannan pienenemistä levinneisyysalueen supistumisena: esiintymisruutujen määrä uusimmassa atlaksessa on enää noin 2 500, kun se 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä atlaksessa oli noin 3 500 (noin 90 % kaikista atlasruuduista). Pelkästään ensimmäisessä 1974–79 atlaksessa lajista saatiin pesintään viittaava havainto noin 2 900 ruudulla, vaikka ensimmäinen atlas oli tätä uusinta atlasta huomattavasti heikkolaatuisempi ruutujen kartoitustehokkuuden suhteen. Levinneisyysalue kattaa yhä koko Suomen, mutta on aiempaa huomattavasti aukkoisempi. Yhtenäisin kanta on rannikkoalueilla ja tuntureilla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1368	35,4 %
Todennäköinen	672	17,4 %
Mahdollinen	455	11,8 %
Yhteensä	2495	64,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sepelrastas (*Turdus torquatus*)

SV: Ringtrast, EN: Ring Ouzel

Sepelrastas on vuoristoseutujen laji, jota esiintyy laikuittaisesti Euroopassa sekä Keski-Aasiassa. Suomessa sepelrastas pesii harvalukuisena Tunturi-lapissa, joskus erittäin harvoin myös Metsä-Lapin tuntureilla ja jyrkänteillä. Sepelrastaan pesimäympäristöä ovat puuttomat tai korkeintaan harvakseltaan tunturikoivua kasvavat tunturien rinteet, jyrkänteet ja kurut. Suomen kannasta valtaosa pesii Käsivarren tunturialueella.

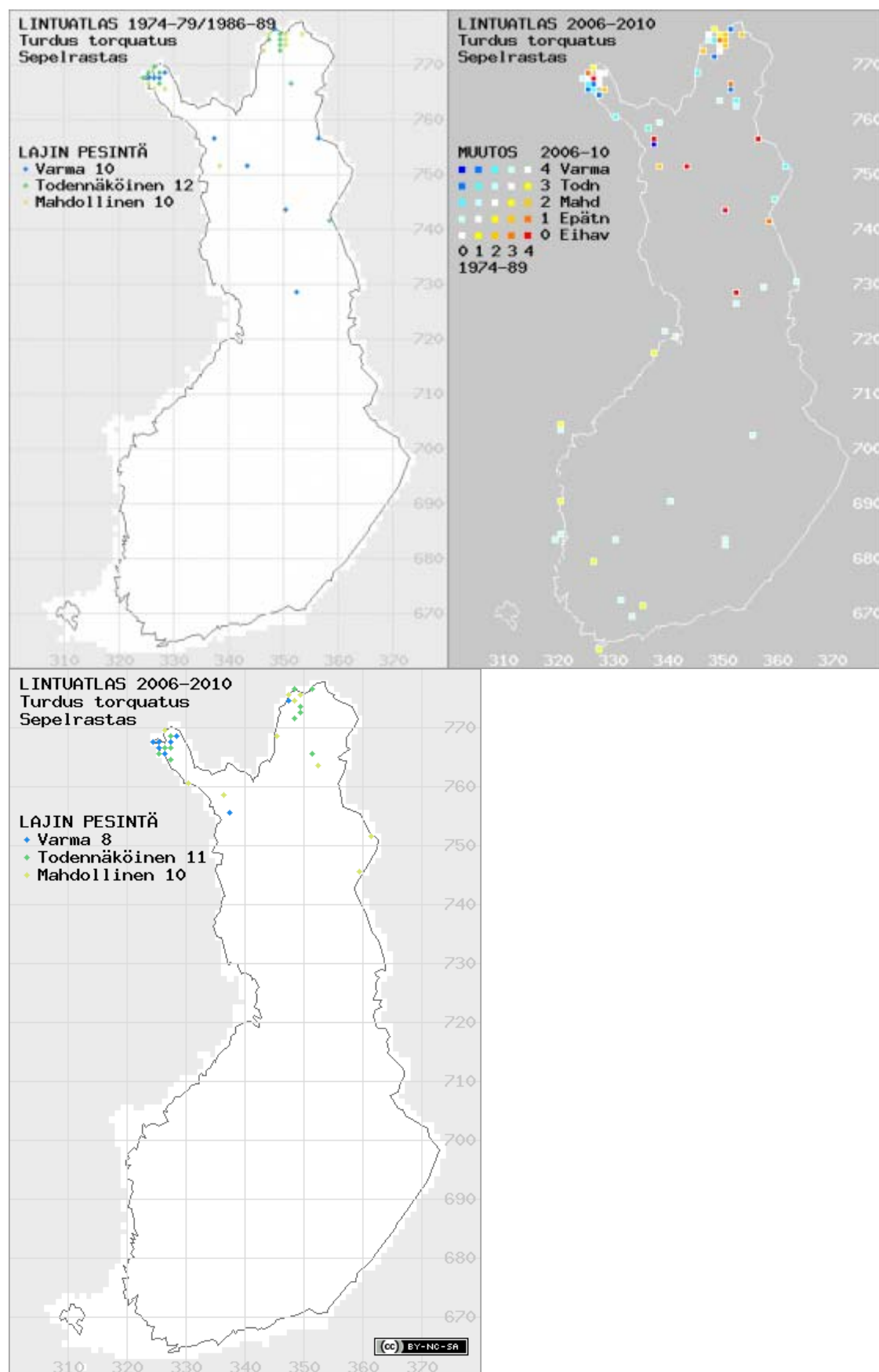
Sepelrastas on maassamme niin harvalukuinen pesimälaji, ettei sen pitkäaikaisia mahdollisia kannanmuutoksia tunneta kunnolla. 1950-luvulla pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 20 paria ja 1990-luvun lopulla 100–200 paria. Kannanarvioiden takana oleva havaintomäärien kasvu saattaa johtua enimmäkseen retkeilyn lisääntymisestä lajille sopivilla alueilla. Sopivia pesimäpaikkoja osataan nykyään etsiä huomattavasti tehokkaammin kuin esimerkiksi 1950-luvulla. Pienen populaatiokoon (noin 100 paria) johdosta sepelrastas on määritelty maamme uusimmassa eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) vaarantuneeksi.

Atlaskartoitusten perusteella sepelrastaan levinneisyys ei ole muuttunut Tunturi-Lapissa viimeisen noin kolmen vuosikymmenen aikana, mutta valtaosa vanhoista Metsä-Lapin pesimäalueista on autioitunut, mikä voi olla merkki lajin levinneisyyden pienenemisestä. Varmojen pesintöjen ruutumäärä on kolmessa atlaksessa vaihdellut viiden ja kahdeksan välillä ja todennäköisten tai mahdollisten pesintöjen ruutumäärä 15 ja 20 välillä. Varmimmin pesivän sepelrastaan löytää yhä Enontekiön ja Utsjoen korkeimmilta tuntureilta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	8	0,2 %
Todennäköinen	11	0,3 %
Mahdollinen	10	0,3 %
Yhteensä	29	0,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustarastas (*Turdus merula*)

SV: Koltrast, EN: Blackbird

Mustarastaan levinneisyysalue kattaa suurimman osan Eurooppaa, Pohjois-Afrikan rannikkoa ja Kaukoitää. Lisäksi mustarastaita on istutettu Australiaan ja Uuteen-Seelantiin. Suomessa mustarastaan levinneisyys painottui 1900-luvun alkupuoliskolla vain maamme eteläisimpiin osiin, mutta sen jälkeen laji on voimakkaasti levittäytynyt kohti pohjoista. Mustarastaan pesimäympäristöä ovat erilaiset rehevät metsiköt, mm. seka- ja lehtimetsät, joissa esiintyy myös jonkin verran kuusta. Lisäksi laji viihtyy hyvin myös ihmisen läheisyydessä, esimerkiksi pihapiireissä ja puistoissa. Nykyään mustarastasta tavataankin yhä enemmän Keski- ja Etelä-Euroopan tapaan kaupunki- ja taajamaympäristöissä.

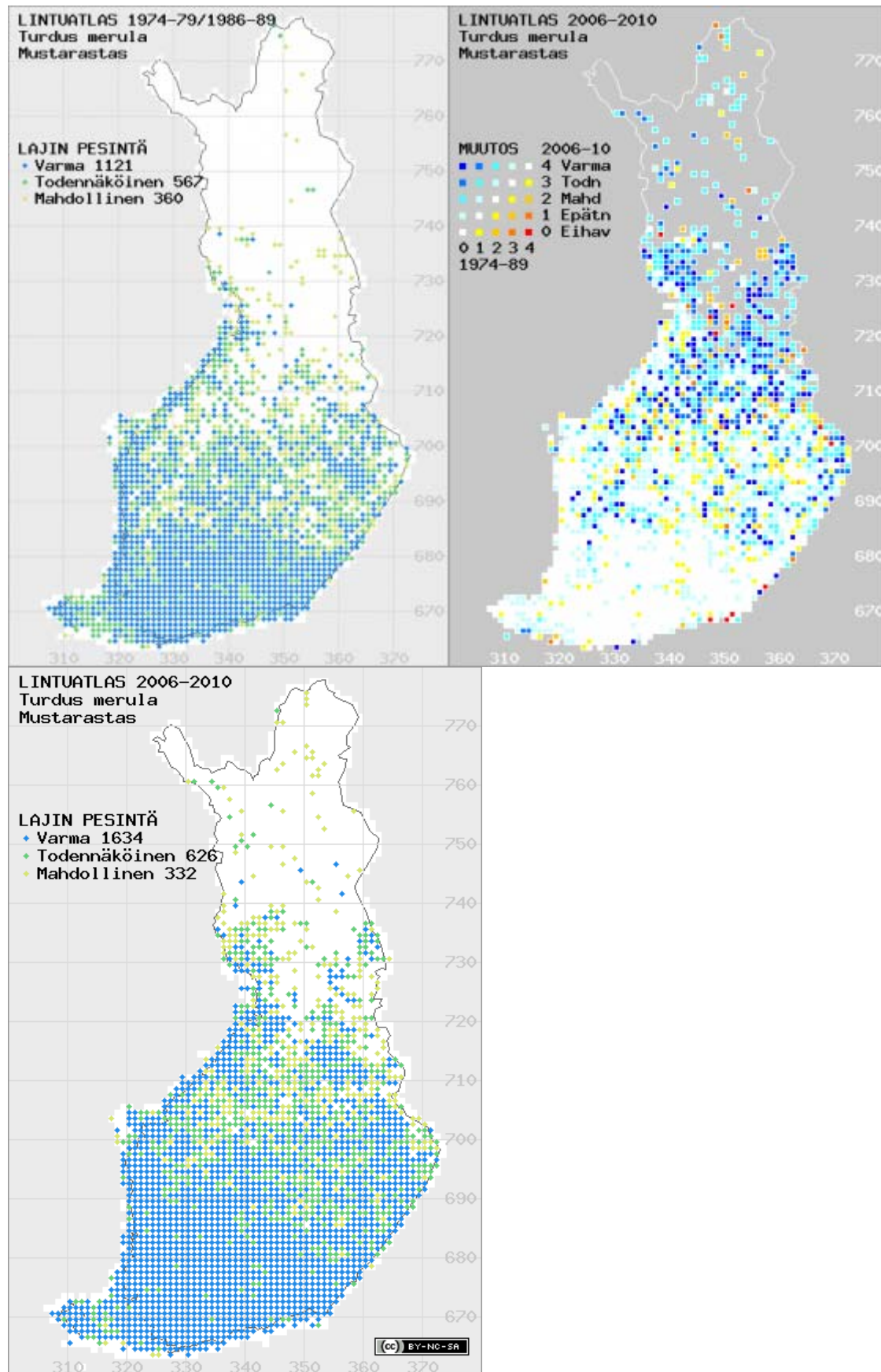
Mustarastaan voimakas kannankasvu 1900-luvulla näkyi nopeana levittäytymisenä suurimpaan osaan Suomea. Maan lounaisnurkasta mustarastas levisi 1930-luvulla jo mm. Hämeeseen, ja 1960-luvulla esimerkiksi Pohjois-Karjalaan. 1970-luvun aikana se valloitti jo Lapin eteläisiä osia. 1950-luvulla pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 17 000 paria, mutta 1970-luvulla jo 300 000 paria. Mustarastat ovat osittaismuuttajia Suomessa, ja niinpä vuotuisiin pesimäkantoihin vaikuttaa suuresti talvien ankaruus, ja erittäin suuria vuosienvälisiä vaihteluja esiintyy. 1980-luvun lopulla ankarat talvet pudottivat populaatiokoon noin 130 000 pariin, mutta jo 1990-luvun lopulla kannan maksimikooksi arvioitiin jälleen 250 000 paria. 2000-luvulla mustarastaan runsastuminen jatkui, ja nykyään maassamme pesii arviolta 400 000–600 000 paria. Mustarastaan runsastumisen syitä ei tarkkaan tiedetä, mutta ainakin talviriukinnan yleistymisen ja talvien leudontuminen ovat suosineet mustarastaita.

Uuden atlaksen levinneisyyskartan vertailu kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn karttaan osoittaa yhtenäisen levinneisyysalueen ulottuvat selvästi pohjoisemmaksi kuin muutama vuosikymmen sitten. Nyt Oulun eteläpuolinen Suomi on yhtenäisen levinneisyyden aluetta, kun vielä edellisen atlaksen aikaan levinneisyys muuttui aukkoisemmaksi noin Vaasa-Joensuu -akselin pohjoispuolella. Esiintymisruutujen määrä on kasvanut noin 2 000 ruudusta noin 2 600 ruutuun, ja pohjoisin varmistettu pesintä on Sodankylän korkeudelta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1634	42,3 %
Todennäköinen	626	16,2 %
Mahdollinen	332	8,6 %
Yhteensä	2592	67,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Räkättirastas (*Turdus pilaris*)

SV: Björktrast, EN: Fieldfare

Räkättirastas on euraasialainen laji, jonka levinneisyys kattaa koko Suomen. Räkättirastaat pesivät usein yhdyskunnissa, joissa on muutamasta jopa useampaan kymmeneen paria. Räkätin oletetaan olleen muinoin harvalukuinen metsäalueiden lintu, ja metsäpesintöjä esiintyy nykyäänkin, lähinnä maan pohjois- ja itäosissa. Pääasiallisia lajin elinympäristöjä ovat kuitenkin peltojen reunametsiköt, puistikot, pihapiirit ja puutarhat, eli oikeastaan kaikenlaiset alueet, joiden läheisyydessä on ruokailumaastoiksi sopivia pelloja, nurmikoita tai muita avomaita.

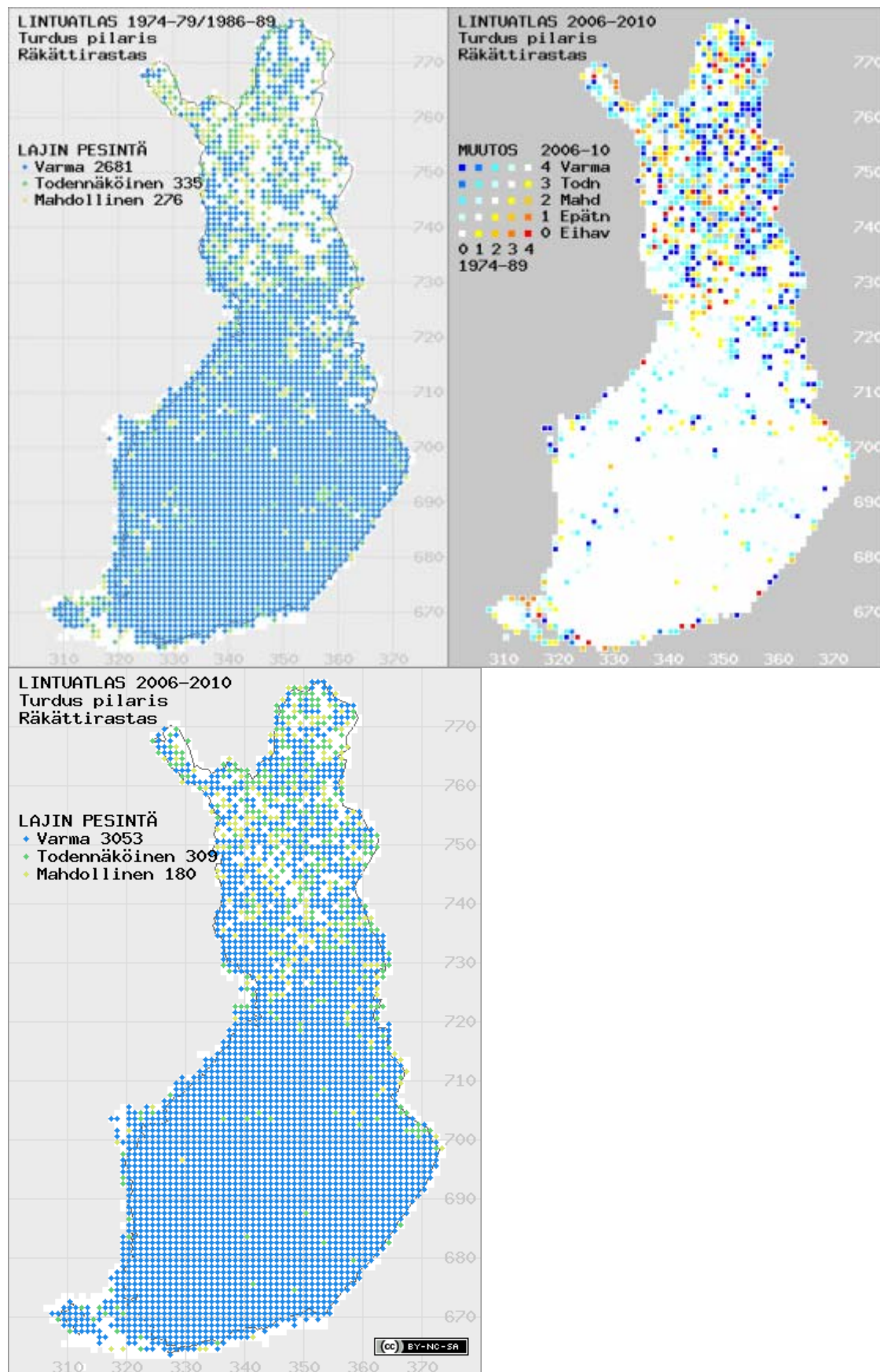
Räkättirastas runsastui ja laajensi levinneisyysaluettaan länteen Keski-Euroopassa 1900-luvun jälkimmäisellä puoliskolla. Linjalaskentoihin perustuen 1940- ja 1950-luvuilla pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 850 000 paria, 1970-luvulla ja 1980-luvun lopulla jo 1,5 miljoonaa paria (1980-luvulla esiintyi notkahduksia ankarien talvien takia). Linja- ja pistelaskenta-aineistot jaksolta 1975–2010 sekä peltolintujen kartoituslaskenta-aineistot vuodesta 1984 kertovat selvästi kannankasvusta etenkin Etelä-Suomessa. Nykykannan voidaankin arvioida olevan 1,3–2 miljoonaa paria.

Vertailu kahden edellisen atlaksen yhdistetyn aineiston ja uusimman atlaksen välillä osoittaa, että jatkuneen kannankasvun myötä lajin koko maan kattava levinneisyysalue on muuttunut aiempaa yhtenäisemmäksi Pohjois-Suomessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3053	79 %
Todennäköinen	309	8 %
Mahdollinen	180	4,7 %
Yhteensä	3542	91,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Laulurastas (*Turdus philomelos*)

SV: Taltrast, EN: Song Thrush

Laulurastas on euraasialainen laji, joka Suomessa pesii yleisenä ja runsaslukuisena koko maassa. Laulurastas kelpuuttaa pesimäympäristökseen monenlaisia metsiä, mutta mieluiten seka- tai kuusimetsiä, joissa aluskasvillisuus on rehevää. Sille kelpaavat myös puhtaat kuusikot ja männiköt, ja Lapissa se pesii jopa tunturikoivikoissa. Toisin kuin räkätti- tai mustarastas, laulurastas harvemmin pesii pihapiiriin tai muuten ihmisen välittömään läheisyyteen.

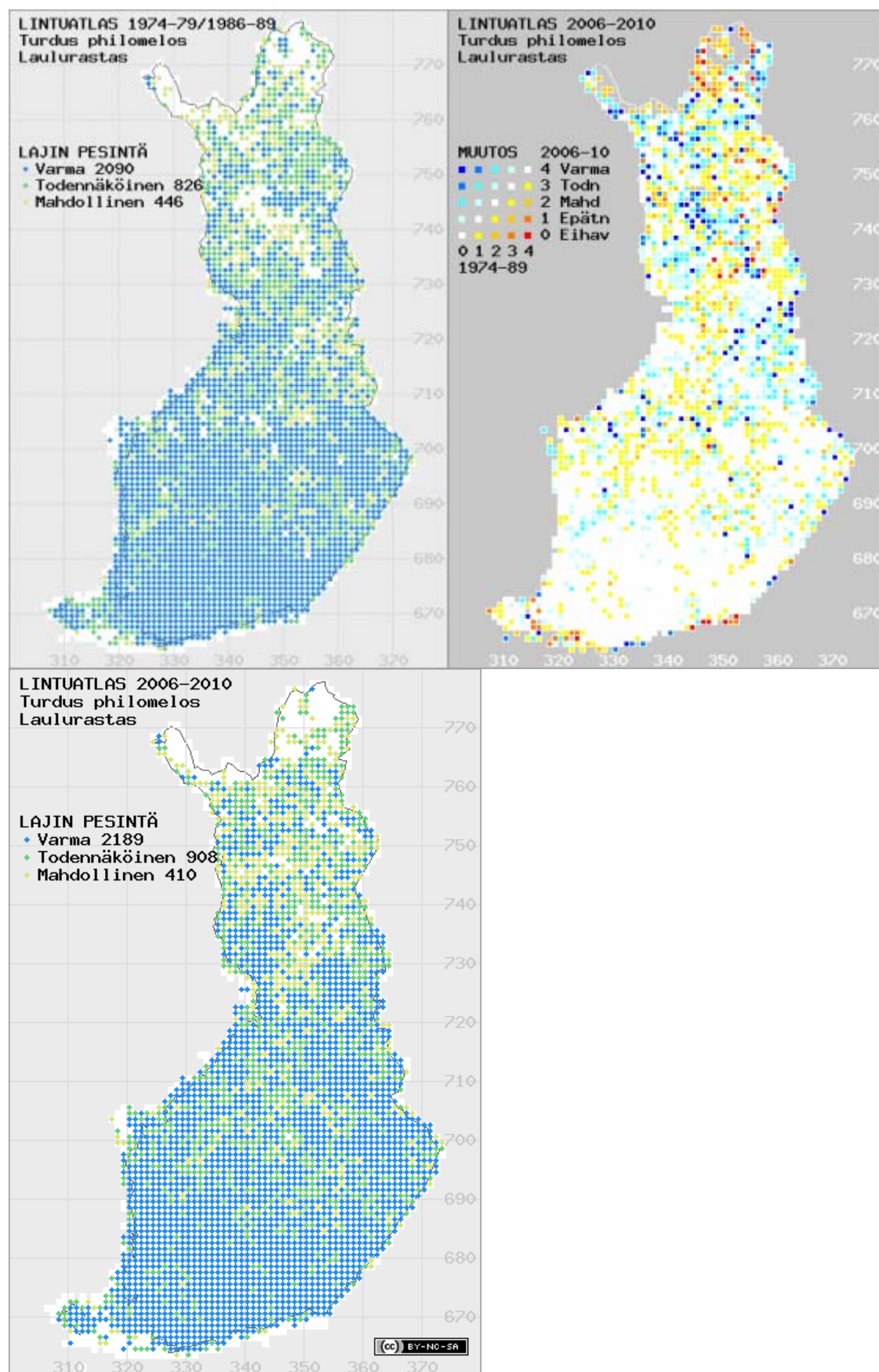
Laulurastaan pesimäkannan kooksi arvioitiin 1940- ja 1950-luvuilla noin 620 000 paria, mutta 1970-luvulla jo noin 800 000 paria. Kannankasvua tuona jaksolla edisti mitä ilmeisimmin nuorten kuusikoiden alan kasvaminen tehometsätalouden myötä. 1980-luvun lopulla parimäärän arvioitiin vaihtelevan vuosittain 600 000 ja 900 000 välillä. Linjalaskenta-aineisto 1990-luvun lopulta eteenpäin osoittaa sekä voimakkaiden vuosivaihtelujen että runsastumisen jatkuneen. Tätä nykyä pesivien parien määräksi arvioidaan 800 000–1,4 miljoonaa.

Atlaskartat osoittavat laulurastaan levinneisyysalueen ja asutettujen ruutujen määrän pysyneen melko muuttumattomina viimeisen kolmen vuosikymmenen ajan. Laulurastas pesii lähes koko Suomessa tunturipaljakoita lukuun ottamatta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2189	56,6 %
Todennäköinen	908	23,5 %
Mahdollinen	410	10,6 %
Yhteensä	3507	90,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punakylkirastas (*Turdus iliacus*)

SV: Rödvingetrast, EN: Redwing

Punakylkirastas on euraasialainen laji, jonka Euroopan puoleisesta populaatiosta valtaosa pesii Fennoskandiassa. Suomessa se on runsaslukuinen pesimälaji ja asuttaa koko maata. Punakylkirastaalle kelpaavat pesimäympäristöksi hyvin monenlaiset metsät. Erityisen mieluisia ovat seka- ja lehtimetsien reunamat ja aukkopaikat, esim. hakkuiden laitamat. Havumetsistä kelpuutetaan mieluiten nuoret metsät. Pohjoisimmassa Lapissa kelpaavat myös pajupusikot ja tunturikoivikot. Punakylkirastaan löytää usein pesimästä myös puistoista ja pihapiireistä.

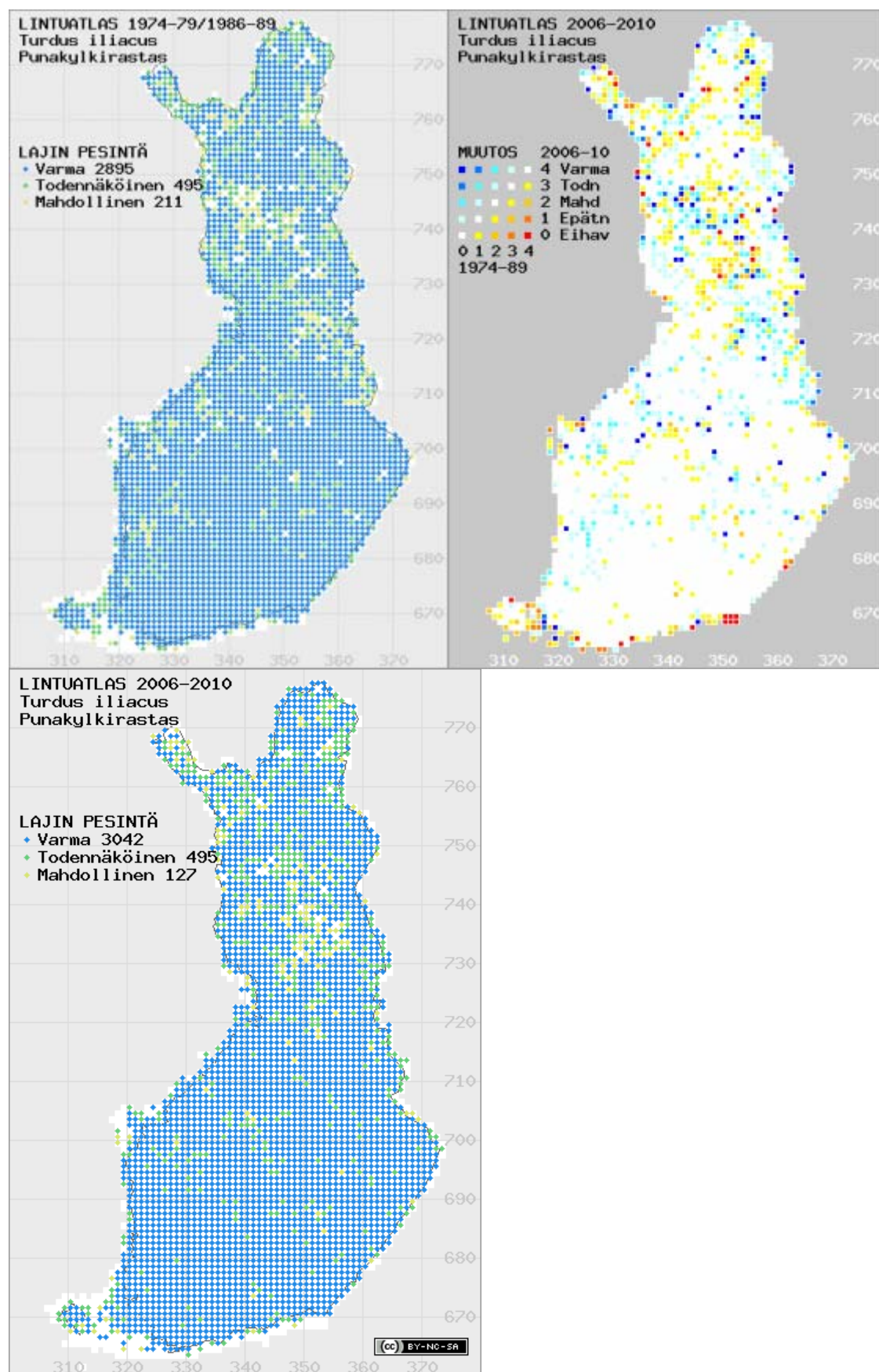
1940- ja 1950-luvuilla punakylkirastaan levinneisyys painottui Pohjois-Suomeen ja Keski- ja Etelä-Suomessa tiheydet olivat huomattavasti pohjoista matalampia. 1970-luvulle mennessä laji kuitenkin runsastui Keski- ja Etelä-Suomessa, siten että etelän kanta noin nelinkertaistui 1940-lukuun verrattuna. Linnustonseuranta-aineistot jaksolta 1975–2010 osoittavat kannan pitkäaikaiskehityksen olleen vakaata, mutta vuosienvälisen vaihtelun voimakkaita. Pesimäkannan koko oli huipussaan 1970-luvulla, jolloin parimääräksi arvioitiin noin 2,7 miljoonaa paria (1940–1950-luvuilla 1,2 milj. paria). Siitä lähtien kanta kuitenkin taantui etenkin Etelä-Suomessa, ja 1980-luvun lopulla kannan kooksi arvioitiin 1,2–2,5 miljoonaa paria. 1990-lopulta tähän päivään punakylkirastaan pesimäkannan koko on ilmeisesti pysynyt suhteellisen vakaana, mutta suuret vuosienväliset vaihtelut ovat jatkuneet.

Punakylkirastas on yksi laajimmille levinneistä lajeista Suomessa. Atlaskartat osoittavat punakylkirastaan levinneisyysalueen ja asutettujen ruutujen määrän pysyneen samalla tasolla viimeisen kolmen vuosikymmenen ajan.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	3042	78,7 %
Todennäköinen	495	12,8 %
Mahdollinen	127	3,3 %
Yhteensä	3664	94,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kulorastas (*Turdus viscivorus*)

SV: Dubbeltrast, EN: Mistle Thrush

Kulorastaan pääasiallinen levinneisyysalue kattaa suuren osa Eurooppaa, lisäksi lajia pesii osassa Pohjois-Afrikkaa ja Aasiaa. Monessa Euroopan maassa kulorastas on puistojen ja puistomaisten metsien laji, mutta Suomessa selkeästi metsälintu, joka ei viihdy pihapiirien lähellä tai puistomailla. Levinneisyysalue ulottuu pohjoisessa aina havumetsävyöhykkeen pohjoisrajoille asti. Mieluisinta elinympäristöä kulorastaalle ovat valoisat ja harvat männiköt, mutta lajin voi löytää myös mäntyvaltaisista sekametsistä ja jopa kuusikoiden valoisista aukkopaikoista.

Kulorastaan pesimäkannan arvellaan taantuneen 1800- ja 1900-lukujen vaihteessa, ja taantumista havaittiin myös 1950-luvulta 1970-luvulle. Jälkimmäisen taantumun on arveltu liittyvän metsätalouden tehostumiseen, mikä vähensi iäkkäiden mäntymetsien alaa. Sen jälkeen kulorastas kuitenkin runsastui: 1970-luvun alun ja 1980-luvun lopun välissä Pohjois-Suomen kanta kaksinkertaistui linjalaskentojen perusteella (etelässä kanta pysyi jotakuinkin vakaana). Runsastumisen syitä pohjoisessa ei tunneta. Ensimmäisen (1974–79) ja toisen (1986–89) atlaksen välillä levinneisyysalue kuitenkin pysyi jotakuinkin ennallaan tai korkeintaan laajeni hivenen. Laskenta-aineistot jaksolta 1983–2010 kertovat kulorastaan pesimäkannan koon voimakkaasta kasvusta. Kulorastaan pesimäkannan kooksi arvioitiin linjalaskenta-aineiston perusteella 1940- ja 1950-luvuilla n. 125 000 paria, mutta 1970- ja 1980-luvuilla enää 50 000–60 000 paria. Viimeisen kolmen vuosikymmenen aikana jatkuneen kannankasvun valossa nykyinen arvio on 130 000–200 000 paria.

Atlaskartoilla kulorastaan viimeaikainen runsastuminen näkyy selvästi: uusimmassa atlaksessa asuttujen atlasruutujen määrä on noin 3 100 (joista noin puolesta varma pesintä), kun 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä aineistossa se oli noin 2 200 (joista noin joka kolmannessa varma pesintä). Levinneisyysalue on entistä huomattavasti yhtenäisempi koko maassa ja se on vankistunut eritoten Pohjois-Suomessa, jossa kulorastas puuttuu enää aivan pohjoisimmilta tunturialueilta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1626	42,1 %
Todennäköinen	897	23,2 %
Mahdollinen	624	16,1 %
Yhteensä	3147	81,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pensassirkkalintu (*Locustella naevia*)

SV: Gräshoppsångare, EN: Grasshopper Warbler

Pensassirkkalintu on euraasialainen laji, joka pesii Etelä- ja Keski-Suomessa melko harvalukuisena. Pesimämaastoa ovat viljelysmaiden ja muiden avointen ympäristöjen (esim. rantaluhdat, umpeenkasvavat hylätyt pellot) pensaikot. Viljapeltojen ojien varsiltakin pensassirkkalintuja löytyy öisin laulamassa, kunhan ojien varsilla on sopivia pensaikkoja.

Harvalukuisena pesimälajina pensassirkkalinnun kannanvaihteluja ei tunneta kovin hyvin, mutta lajin tiedetään pesineen maassamme jo 1800- ja 1900-lukujen vaihteessa. 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla pensassirkkalinnun pesimäkanta mitä ilmeisimmin pieneni lähes olemattomiin, mutta alkoi elpyä 1950- ja 1960-luvuilla. Kanta on kasvanut myös 1980-luvulta alkaen. On kuitenkin huomioitava, että osa kannankasvusta saattaa selittyä sillä, että yöllä aktiivisten lintujen havainnointi on yleistynyt ja tehostunut huomattavasti 1980-luvulta lähtien. 1950-luvun kannanarvio pensassirkkalinnusta oli noin 50 paria, 1980-luvun alussa 2 000–2 500 paria ja 1990-luvun lopussa – yölaulajätietämyksen kartuttua – noin 5 000 paria. Tuorein arvio (2006–2009) on 2 000–4 000 paria. Pensassirkkalintuja on eniten Etelä-Suomen maatalousympäristössä.

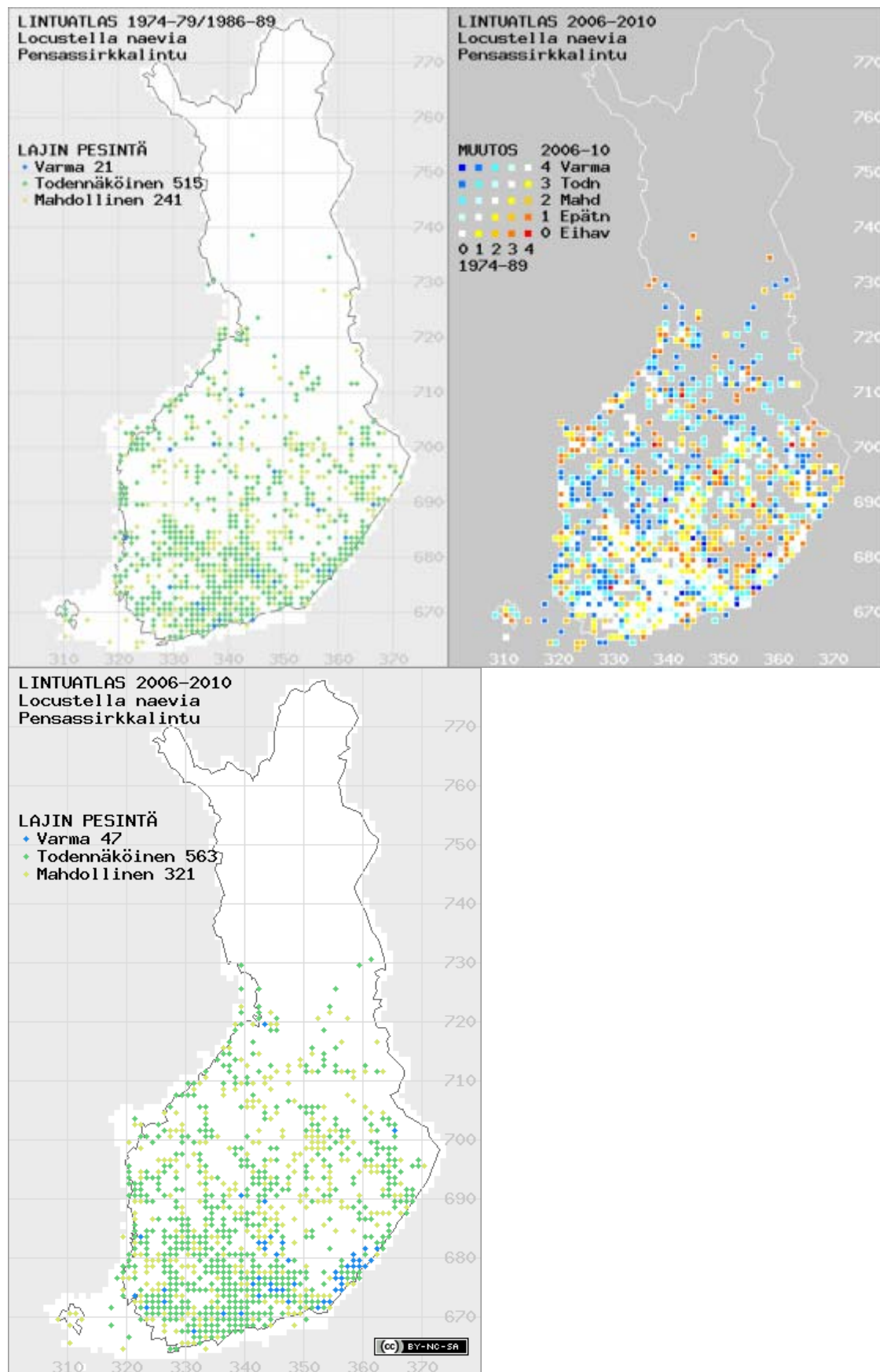
Pensassirkkalinnun pesinnän varmistaminen on työlästä, mikä ilmenee hyvin atlaskartoituksista. 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä aineistossa pesintä varmennettiin vain 21 atlasruuduilla, kun todennäköinen tai mahdollinen pesintä todettiin lähes 800 ruudulta. Uusimmassa atlaksessa pesintä varmistettiin ilahduttavasti lähes 50 atlasruudulla, ja todennäköinen tai mahdollinen lähes 900 ruudulta.

Levinneisyysalue on viimeisen kolmen vuosikymmenen aikana yhtenäistynyt Etelä- ja Keski-Suomessa, mutta levinneisyyden pohjoisraja on pysynyt jotakuinkin samoilla leveysasteilla, noin Oulun korkeudella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	47	1,2 %
Todennäköinen	563	14,6 %
Mahdollinen	321	8,3 %
Yhteensä	931	24,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Viitasirkkalintu (*Locustella fluviatilis*)

SV: Flodsångare, EN: River Warbler

Viitasirkkalinnun levinneisyysalue kattaa suppean alueen Itä- ja Keski-Eurooppaa. Suomessa laji pesii harvalukuisena maan eteläosissa. Viitasirkkalinnun tyypillistä elinympäristöä ovat rehevät viljelysmaiden ja niittyjen ympäröimät puronvarsi- ja rantapensaikot. Hyvin usein reviirillä on reheviä lepikoita tai pajukoita, mutta myös villinä rehottavat hoitamattomat pihapiirit kelpaavat.

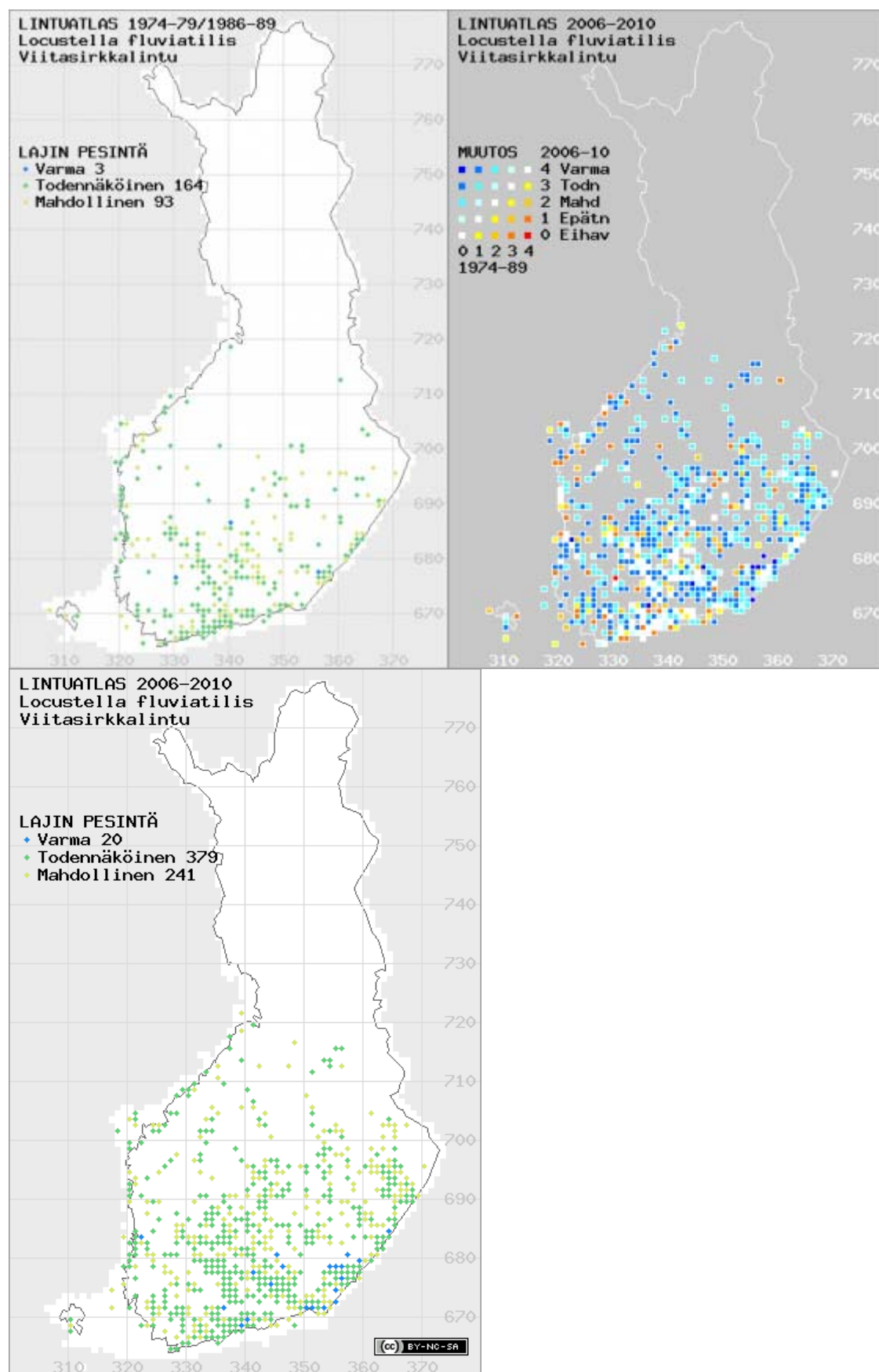
Viitasirkkalinnun kannan- ja levinneisyysalueenmuutokset tunnetaan osittain puutteellisesti, toisaalta lajin vähälukuisuuden ja toisaalta öisen aktiivisuuden tähden. Mitä ilmeisimmin viitasirkkalintu pesi erittäin harvalukuisena maassamme jo 1800- ja 1900-lukujen vaihteessa. 1950-luvulla siitä on vain 12 havaintoa, mutta sen jälkeen havaintomäärät alkoivat vähitellen kasvaa. Mitä ilmeisimmin yölaulajaretkeilyn yleistymisen nosti havaintomääriä. 1980-luvulta lähtien viitasirkkalinnun pesimäkanta kasvoi entistä voimakkaammin, ja kasvu on siitä lähtien jatkunut. Laji on silti edelleen pysynyt harvalukuisena pesimälajina. 1990-luvun loppupuolella pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 500–700 paria. Aiempien vuosikymmenten arviot liikkuivat noin 100 parin tienoilla. Nykyään kannan arvellaan kasvaneen 1 000–2 000 pariin.

Tuorein atlaskartoitus tukee arviota viitasirkkalinnun runsastumisesta. Kun se kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa esiintyi noin 250 ruudulla (vain kolmella varma pesintä), havaittiin se vuosien 2006–2010 aikana 650 ruudulla (20 varmaa pesintää). Kuten ennenkin, viitasirkkalinnun levinneisyysalue keskittyy itäisellä painotuksella Etelä- ja Keski-Suomeen, mutta kolmannen atlaksen aikana havaintoja kertyi aiempaa enemmän aina Oulun korkeudelle asti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	20	0,5 %
Todennäköinen	379	9,8 %
Mahdollinen	241	6,2 %
Yhteensä	640	16,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Ruokosirkkalintu (*Locustella luscinioides*)

SV: Vassångare, EN: Savi's Warbler

Ruokosirkkalinnun levinneisyysalue kattaa osan Eurooppaa, Pohjois-Afrikkaa ja Keski-Aasiaa. Suomen lähialueilla ruokosirkkalintu on muutamien viimeisimpien vuosikymmenten aikana vakiintunut pesimälajiksi Viroon ja Etelä-Ruotsiin, ja meillekin tämä pohjoisemmaksi levittäytyvä laji on viime aikoina havaintomäärien perusteella vakiintumassa. Nimensä mukaisesti ruokosirkkalintu pesii ruovikoissa rehevillä merenlahdilla ja umpeenkasvavilla järvillä.

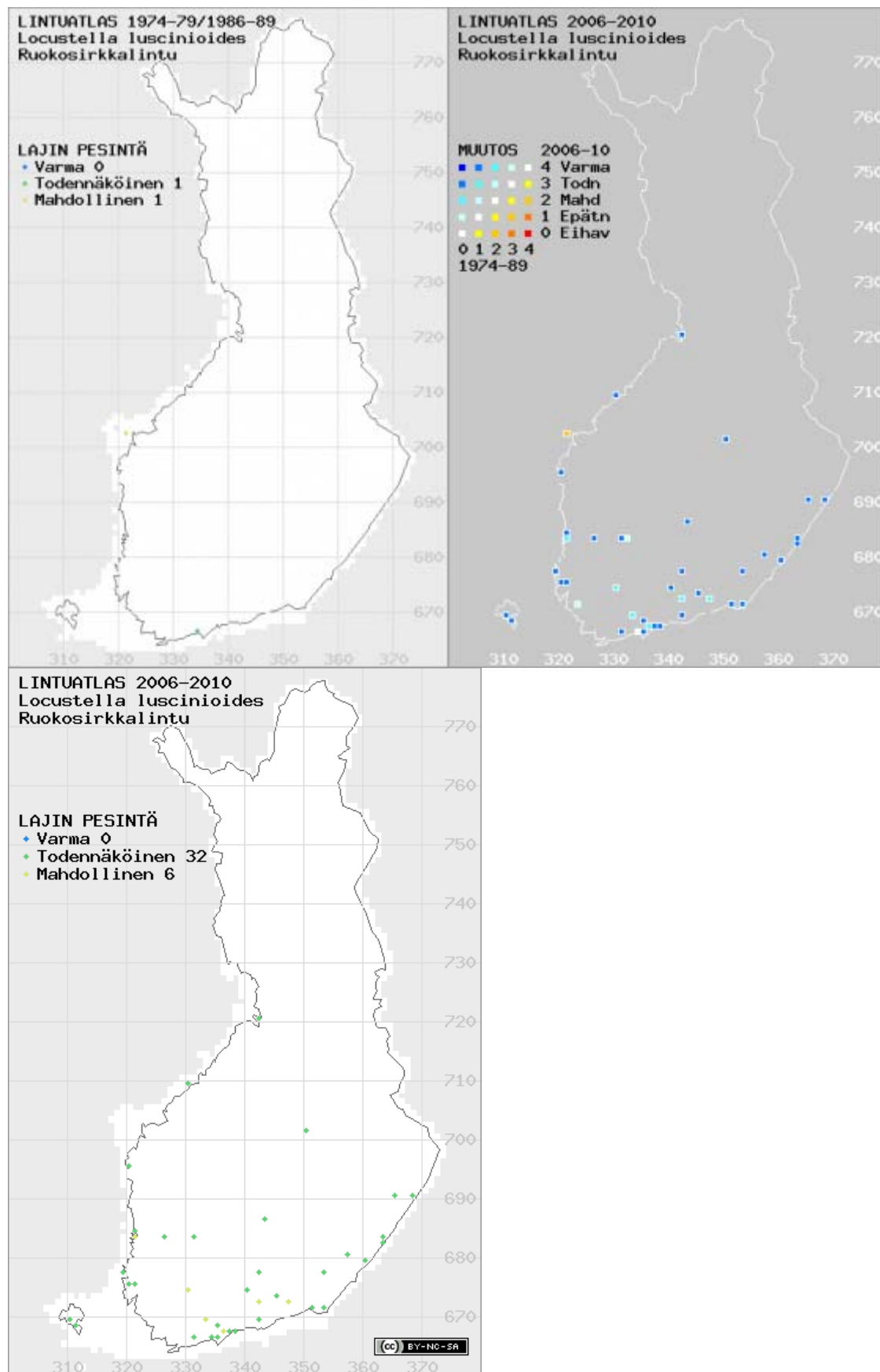
Ruokosirkkalinnun levinneisyysalue laajeni 1960- ja 1970-luvuilla huomattavasti Itämeren eteläpuolisissa maissa ja samalla levittäytyi kohti Tanskaa ja Ruotsia. Suomessa lajin ensi havainnot ovat vuodelta 1984, jolloin varmistettiin myös pesintä Pukkilassa. Sen jälkeen havaintomäärät ovat pikkuhiljaa kasvaneet, varsinkin viimeisen noin 15 vuoden aikana. Parimääräarviot ovat olleet maltillisia, 2-5 pesivää paria vuosittain, ja samoissa lukemissa ollaan nykyäänkin.

Uusin atlaskartoitus paljastaa selvästi, että ruokosirkkalinnun levittäytyminen maahamme jatkuu. Todennäköinen pesintä havaittiin yli 30 atlasruudulla ja mahdollinen yli viidellä ruudulla. Vuosien 1986–89 atlaksessa havaittiin vain todennäköinen pesintä yhdellä ja mahdollinen pesintä yhdellä ruudulla. Pohjoisin uusimpaan atlakseen osunut todennäköinen pesintä on Oulun korkeudelta. Havaintomäärien perusteella voi maassamme nykyään hyvinkin pesiä vuosittain jopa parikymmentä ruokosirkkalintuparia, sillä valtaosa havainnoista koskee laulavia koiraita.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	32	0,8 %
Mahdollinen	6	0,2 %
Yhteensä	38	1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Ruokokerttunen (*Acrocephalus schoenobaenus*)

SV: Sävsångare, EN: Sedge Warbler

Ruokokerttusen pesimäaikainen levinneisyys ulottuu laajalle Eurooppaa ja Aasiaa. Suomessa se esiintyy koko maassa, Lapissa harvalukuisempaan kuin etelämpänä. Mieluisinta pesimäympäristöä ruokokerttusella ovat tiheät ruovikot ja ruovikkoiset pensaikot. Laji on kuitenkin joustava pesäpaikkansa valinnassa, ja mm. pelto-ojia reunustavat pensaikot ja kortteikot kelpaavat. Pohjois-Suomessa ruokokerttusasettavat usein soiden laitamien, purojen tai järvien rantojen pajutiheiköihin.

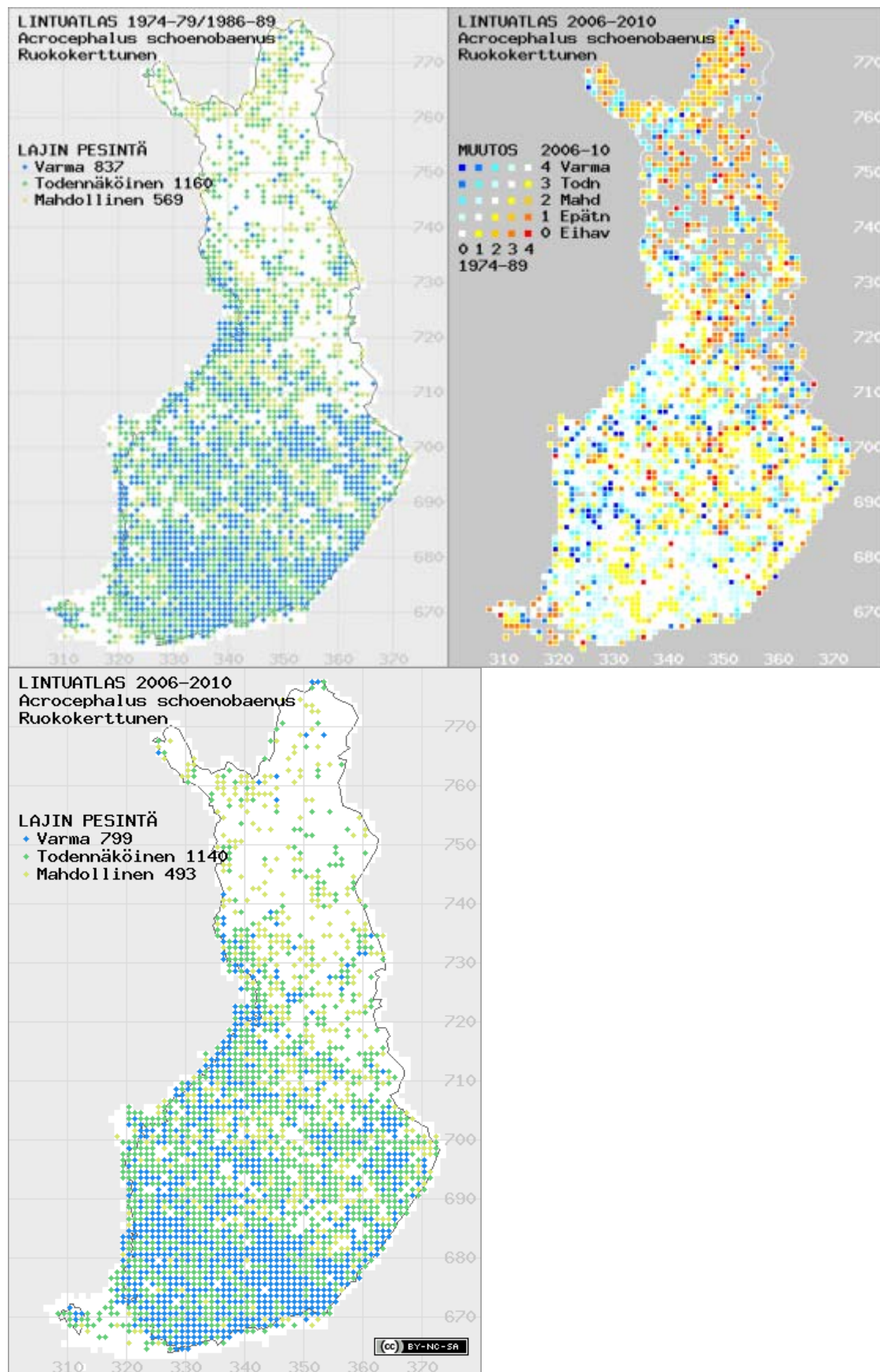
1800- ja 1900-lukujen vaihteessa ruokokerttunen asutti Lappia ja Etelä-Suomea sekä länsirannikkoo, mutta puuttui näiden alueiden välistä. Pian se kuitenkin levittäytyi Keski-Suomeen ja havaittiin 1950-luvulla Kuusamossa asti. 1970-luvun atlas osoittikin ruokokerttusen esiintyvän jo koko maassa. Levinneisyysalueen laajeneminen liittyi voimakkaaseen kannankasvuun, joka oli kaikkein voimakkainta 1950-luvulta 1970-luvulle. Runsastuminen liittyy mitä ilmeisimmin vesistöjen rehevöitymiseen sekä rantojen pusikoitumiseen ja ruovikoitumiseen – eli sopivan pesimäympäristön alan kasvuun. Afrikassa talvehtivan ruokokerttusen vuosienvälisiin kannanvaihteluihin vaikuttanevat suuresti talvehtimisalueiden sääolot. Esimerkiksi Sahelin alueen kuivuus 1980-luvulla näkyi meillä ruokokerttusmäärien romahduksena vuonna 1985. Aivan viime vuosikymmeninä ei 1970-luvulla kiihtynyt runsastuminen ole jatkunut. Laskenta-aineistot jaksolta 1979–2010 osoittavat koko maan kannan pysyneen jokseenkin ennallaan, mutta Pohjois-Suomen kannan vähentyneen (puoliintuminen linjalaskenta-aineistossa v. 1983–2005). 1980-luvun lopulla maassamme arvioitiin pesivän noin 400 000 paria ruokokerttusia. Pohjois-Suomen viimeaikainen väheneminen huomioiden nykykanta on tätä pienempi, 200 000–400 000 paria.

Atlaskartoilla ruokokerttusen väheneminen Pohjois-Suomessa ilmenee pohjoisen levinneisyysalueen muuttumisena aukkoisemmaksi, kun verrataan uusinta atlasia kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn karttaan. Koko maan esiintymisruutujen määrä on pudonnut noin 2 600:sta n. 2 400:aan, vaikka uusien atlasien ruutujen kartoitustehokkuuden suhteen parempi kuin kaksi edellistä yhteensä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	799	20,7 %
Todennäköinen	1140	29,5 %
Mahdollinen	493	12,8 %
Yhteensä	2432	62,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Rytikerttunen (*Acrocephalus scirpaceus*)

SV: Rörsångare, EN: Reed Warbler

Rytikerttusen pääasiallinen levinneisyysalue kattaa suuren osan Keski- ja Etelä-Eurooppaa, lisäksi lajia tavataan Aasiassa. 1900-luvun aikana rytikerttunen on Euroopassa levittäytynyt maanosan pohjoisosia kohti, ja Suomeen se rantautui lounaasta 1920-luvulla. Rytikerttunen on melko harvalukuinen Etelä-Suomen laji (yhtenäisemmän levinneisyyden pohjoisraja noin Jyväskylän korkeudella), joka pesii tiheissä järviruovikoissa niin meren kuin järvienkin lahdilla. Rytikerttunen suosii vankempia ja korkeampia ruovikon osia kuin ruokokerttunen ja viihtyy ruovikon vetisimmissä osissa, usein kasvustojen sisällä olevien avovesilampareiden laitamilla. Toisinaan rytikerttunen kelpuuttaa reviiriikseen osmankäämikasvuston.

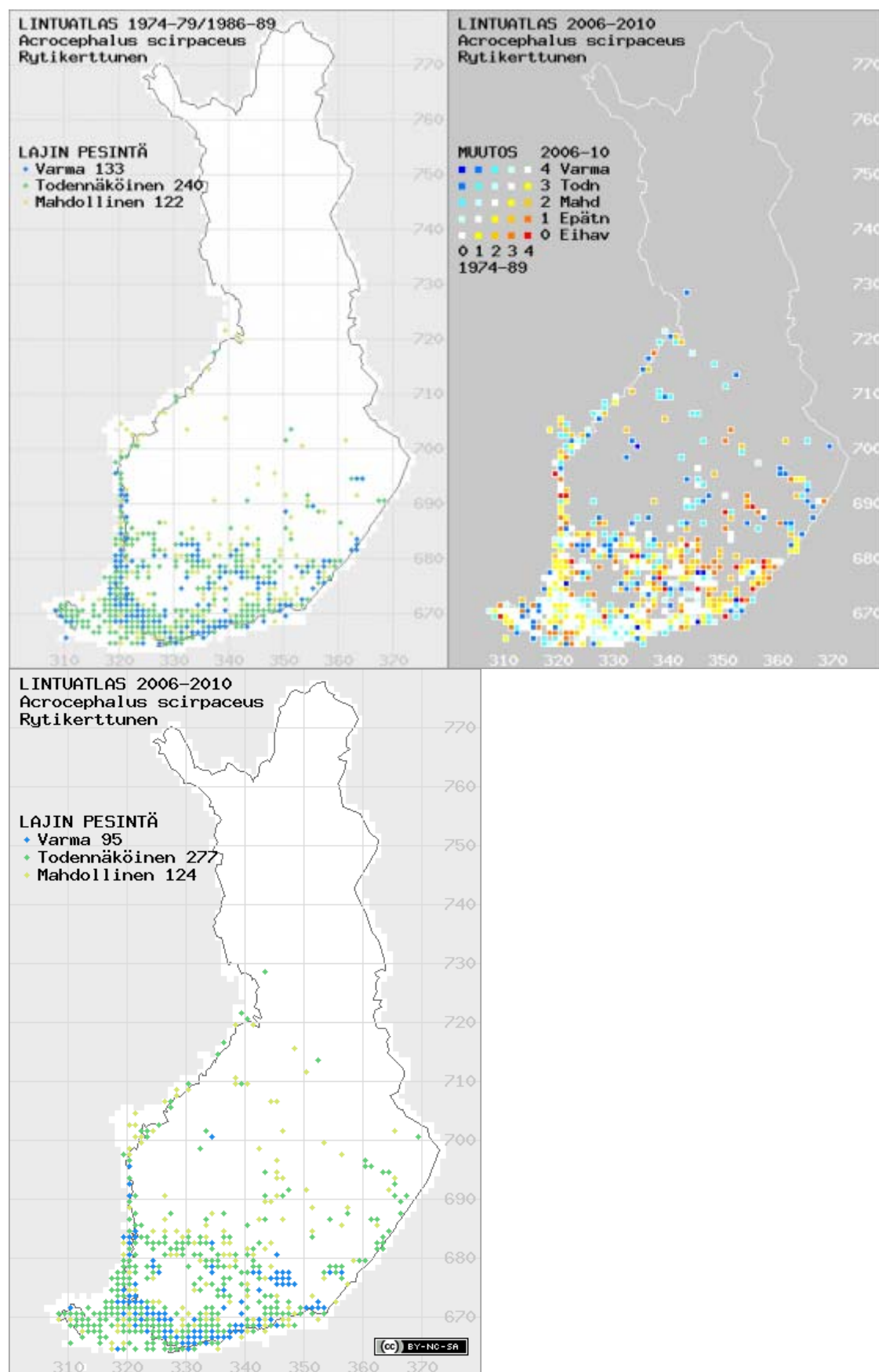
Ensimmäiset dokumentoidut rytikerttushavainnot tehtiin Suomessa lounaisrannikolla 1920-luvulla ja Helsingin seudulla 1930-luvulla. On epäilyjä, että rytikerttusia olisi esiintynyt maassamme jo aiemminkin – mikäli lajin laulu ei ole ennestään tuttu, voi se helposti hautautua ruokokerttusten konsertin alle, etenkin koska rytikerttusukset usein kansoittavat suurten ruovikoiden keskiosia. 1950-luvulta lähtien rytikerttusen levinneisyysalue laajeni nopeasti Etelä-Suomessa. 1970-luvulla meno sen kun kiihtyi ja rytikerttusukset vakiinnuttivat asemiaan myös sisämaan rehevillä lintulahdilla. 1980-luvulla lajin levittäytyminen kuitenkin laantui ja päälevinneisyysalue vakiintui etelä- ja lounaisrannikolle. Nykyisin kannan kooksi arvioidaan 20 000–30 000 paria (1950-luvulla suuntaa-antava kannanarvio oli n. 500 pesivää paria). Vertailun vuoksi: Ruotsin kannanarvio 1990-loputta oli 250 000–500 000 paria. Laskenta-aineistot jaksolta 1979–2010 kertovat suurista vuosien välisistä runsausvaihteluista, mutta ilman merkitsevää kasvavaa tai vähenevää trendiä. Kuten muillakin kerttusilla, toukokuun sääolot vaikuttavat suuresti siihen kuinka paljon lintuja maahamme saapuu ja asettuu reviireille.

Atlaskartoitusten perusteella rytikerttusen levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut muutaman viime vuosikymmenen aikana. Esiintymisruutujen määrä on sekä kahdessa edellisessä yhdistetyssä atlaksessa että tässä uusimmassa n. 500, eli n. 13 % maamme kaikista atlasruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	95	2,5 %
Todennäköinen	277	7,2 %
Mahdollinen	124	3,2 %
Yhteensä	496	12,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Luhtakerttunen (*Acrocephalus palustris*)

SV: Kärrsångare, EN: Marsh Warbler

Luhtakerttunen on euraasialainen laji, joka viimeisen noin viiden vuosikymmenen aikana on laajentanut levinneisyyttään esiintymisalueensa pohjoisosissa, mm. Suomessa. Meillä luhtakerttunen on melko harvalukuinen maan eteläosien laji, jonka pesimäympäristöä ovat erilaiset pensaikkoiset puoliavoimet maastot, kuten niityt, joutomaat, pusikkoiset ojanvarret ja villiintyneet puutarhat. Viitakerttusesta poiketen luhtakerttusukset suosivat kosteampia ja rehevämpiä ympäristöjä (usein reviiirillä on esim. mesiangervokasvustoja), vaikka yleisesti ottaen näiden kahden lajin ympäristövaatimukset ovat melko samankaltaisia, ja ne esiintyvät usein hyvinkin lähellä toisiaan.

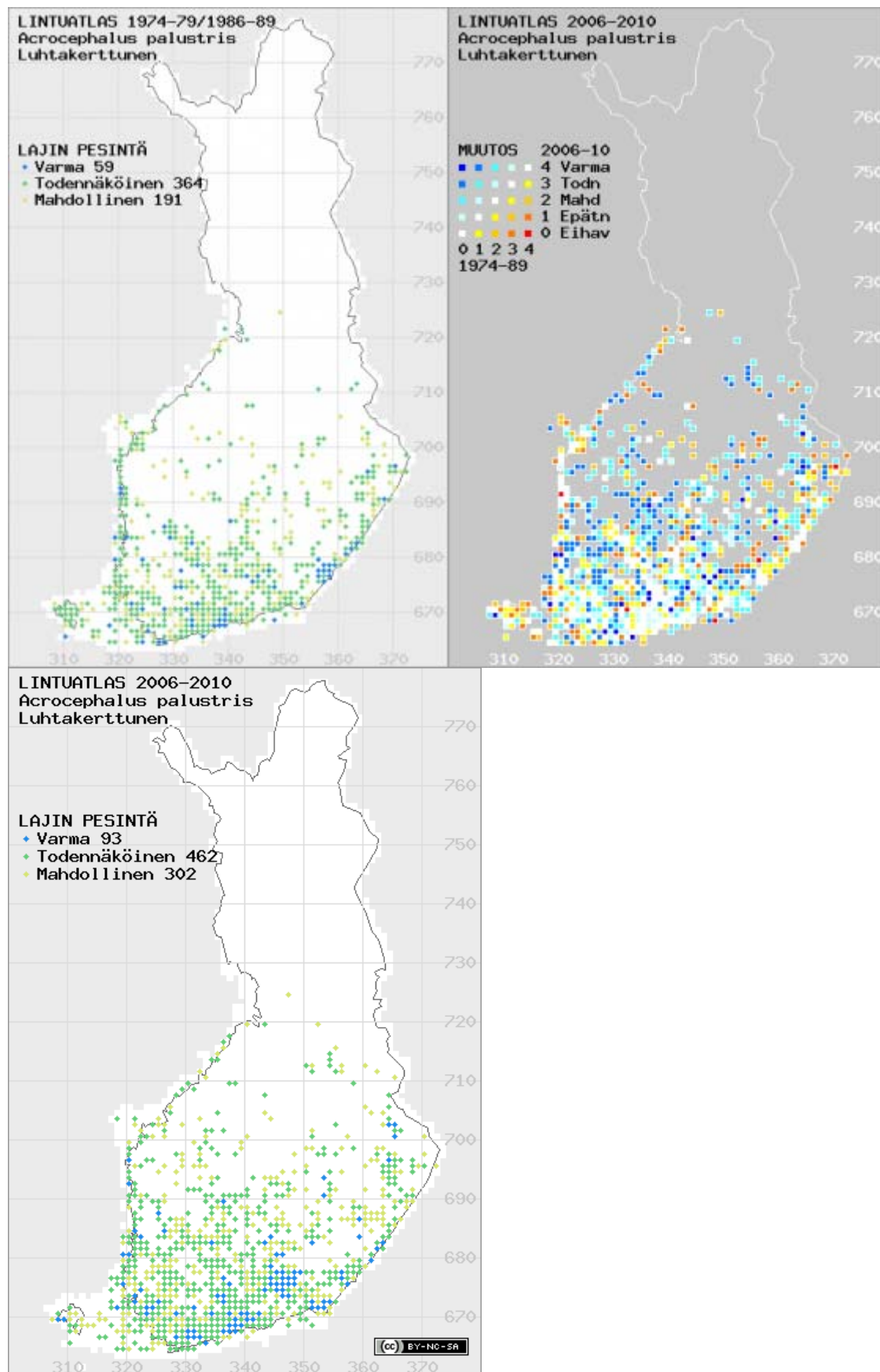
Luhtakerttunen on uusi tulokas pesimälajistossamme, sillä ensimmäinen havainto tehtiin vuonna 1944. Ruotsin eteläosiin se oli levittäytynyt jo 1900-luvun ensimmäisten vuosikymmenten aikana. Lajin runsastuminen maassamme alkoi pikku hiljaa 1960-luvulla, ja kiihtyi 1970- ja 1980-luvuilla. Kuten viitakerttusen kohdalla, myös luhtakerttusen runsastumisen on selitetty ainakin osittain johtuvan sopivien pusikkoympäristöjen määrän kasvulla ihmistoiminnan seurauksena (mm. karjan metsälaidunnuksen väheneminen ja muut muutokset viljelysalueilla). 1950-luvun lopulla luhtakerttusen pesimäkannan kooksi arvioitiin vaivaiset 5–10 paria, mutta 1980-luvun alussa jo 1 500–2 000 paria. Nykyisin maassamme arvioidaan pesivän 5 000–10 000 luhtakerttusparia.

Uusin atlaskartoitus paljastaa luhtakerttusen levittäytymisen pohjoisemmaksi jatkuneen viimeisen parin vuosikymmen aikana. 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä atlaksessa laji esiintyi noin 600 atlasruudulla (suurin osa havainnoista 1986–89 atlaksesta), mutta nyt uusimmassa atlaksessa noin 850 atlasruudulla. Uusia ruutuja on tullut etenkin Keski-Suomeen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	93	2,4 %
Todennäköinen	462	12 %
Mahdollinen	302	7,8 %
Yhteensä	857	22,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Viitakerttunen (*Acrocephalus dumetorum*)

SV: Busksångare, EN: Blyth's Reed Warbler

Viitakerttusen pääasiallinen levinneisyysalue sijaitsee Aasiassa maamme itä- ja kaakkoispuolella. Suomessa laji esiintyy levinneisyysalueensa länsilaidoilla, ja se puuttuu esimerkiksi jo Ruotsin pesimälajistosta. Viitakerttunen on levittäytynyt Venäjältä kohti Eurooppaa pikku hiljaa 1900-luvun aikana. Meillä viitakerttusia pesii melko harvalukuisena maan eteläosissa levinneisyyden painottuessa kaakkoon. Tyypillistä viitakerttusen pesimäympäristöä Etelä- ja Keski-Suomessa ovat mm. viljelymaiden, umpeen kasvavien hylättyjen peltojen, ja rehevien (villiintyneiden) puutarhojen pensaikkomaastot, joissa monesti on mm. pajukoita, tuomia, vadelpensaita ja horsmapöheikköjä. Muista kertusistamme poiketen viitakerttunen välttää kosteita ympäristöjä, kuten ruovikoita tai vesistöjen laitamien märkää kasvillisuutta.

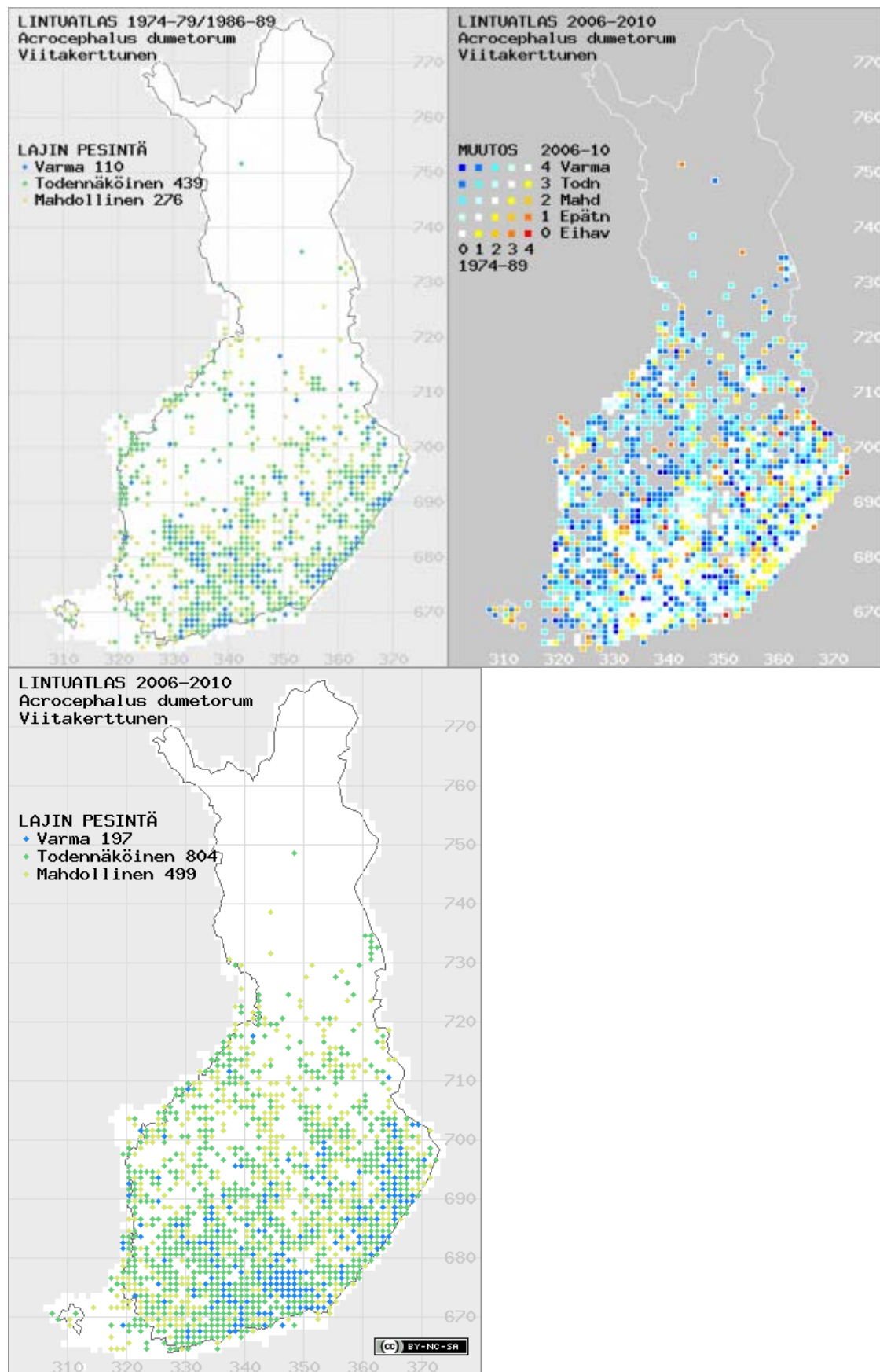
Viitakerttunen on meillä kaakkoinen tulokas, josta ensimmäinen varmistettu havainto maamme nykyisten rajojen sisältä on Savosta v. 1930 (Karjalan kannaksella ja Laatokan ympäristössä lajista on havaintoja jo 1800-luvun lopulta). 1900-luvun puolivälistä alkaen viitakerttunen alkoi levittäytyä Kaakkois-Suomesta kohti länttä ja luodetta. Länsirannikon se saavutti 1960-luvulla. Levinneisyysalueen laajeneminen ja kannan kasvu ovat jatkuneet tämän jälkeenkin. Levittäytymisen syyksi on epäilty ainakin sopivien pesimäympäristöjen runsastumista ihmistoiminnan seurauksena. 1950-luvun puolivälissä maassamme arvioitiin pesivän vain 30–40 paria viitakerttusia ja 1980-luvun alkupuolella 2 000–3 000 paria. Nykykannan kooksi arvioidaan 5 000–15 000 paria.

Atlaskartoitukset todentavat viitakerttusen levinneisyysalueen laajenemisen jatkuneen viimeisen parin vuosikymmenen aikana. Uusimmassa atlaksessa lajista todennettiin pesintään viittaavia havaintoja noin 1 500 atlasruudusta (39 % kaikista ruuduista), kun kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa luku oli noin 800. Erityisen selvästi levinneisyysalue on laajentunut ja yhtenäistynyt maan länsiosissa – ja kohti pohjoista, jossa levinneisyyden pohjoisraja sijaitsee nyt noin Oulun leveysasteilla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	197	5,1 %
Todennäköinen	804	20,8 %
Mahdollinen	499	12,9 %
Yhteensä	1500	38,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Rastaskerttunen (*Acrocephalus arundinaceus*)

SV: Trastsångare, EN: Great Reed Warbler

Rastaskerttusen levinneisyysalue kattaa valtaosan Eurooppaa sekä osan Aasiaa. Laji on 1900-luvun aikana pikku hiljaa levittäytynyt esiintymisalueensa pohjoisrajoilla, kuten Ruotsissa ja Suomessa. Meillä rastaskerttunen on aivan eteläisimmän Suomen harvalukuinen ja vaatelias laji, joka isokokoisena kerttusena kelpuuttaa reviiirikseen vain tarpeeksi tukevat ja korkeat ruovikot. Lisäksi ilmeisen tärkeää on, että ruovikoiden sisällä tai laidoilla on avovesialueita (esim. lampareita), sillä liian tiheissä ruovikoissa rastaskerttunen ei kovin hyvin viihdy. Soveltuvia vankkoja ruovikoita löytyy melko harvoilta merenlahdilta tai sisämaan kosteikoilta.

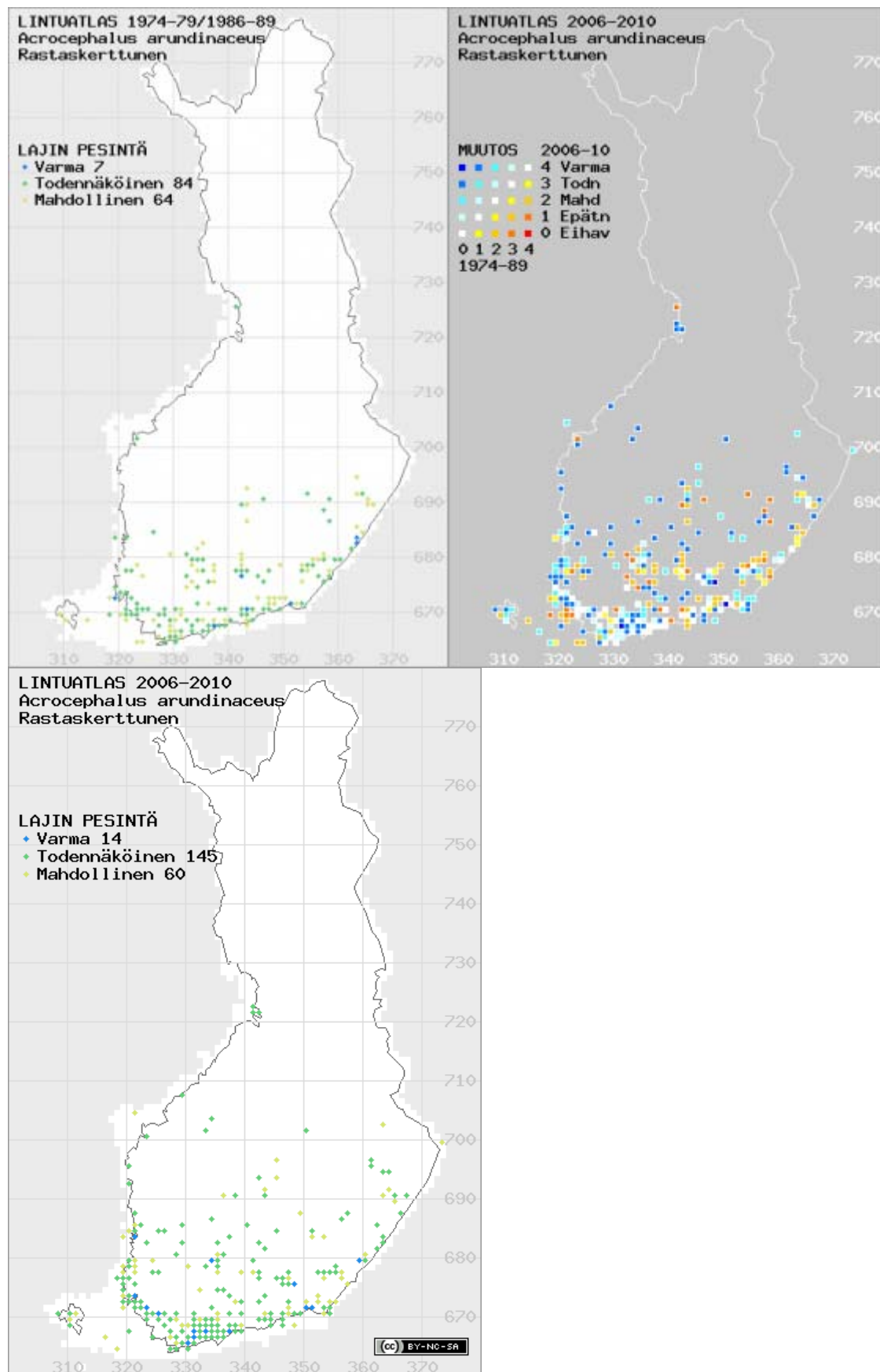
Ensihavainto rastaskerttusesta tehtiin maassamme vuonna 1930. Seuraavina vuosikymmeninä kanta alkoi kasvaa, mutta hyvin hitaasti. 1970-luvulla vuotuisiksi laulavien koiraiden määräksi arvioitiin noin 15–20 yksilöä. 1990-luvun lopulla laulavien koiraiden vuotuisen määrän arvioitiin vaihtelevan välillä 60–100. Nykyinen kannanarvio on 200–500 paria. Uusimmassa maamme vuoden 2010 eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa rastaskerttunen määriteltiin *vaarantuneeksi* pienen populaatiokoon perusteella.

Uusimmassa atlaksessa rastaskerttusesta saatiin pesintään viittaavia havaintoja noin 220 atlasruudulta (pesintä varmistettiin vain 14 ruudulla). 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä aineistossa, joka kartoitustehokkuudeltaan on vertailukelpoinen tämän uusimman atlaksen kanssa, havaintoja on noin 150 ruudulta (varma pesintä seitsemästä ruudusta). Uusia ruutuja on ilmestynyt niin rannikolle kuin harvakseltaan myös sisämaahan. Rastaskerttunen on kuitenkin yhä eteläisimmän Suomen laji.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	14	0,4 %
Todennäköinen	145	3,8 %
Mahdollinen	60	1,6 %
Yhteensä	219	5,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkukultarinta (*Hippolais caligata*)

SV: Stäppsångare, EN: Booted Warbler

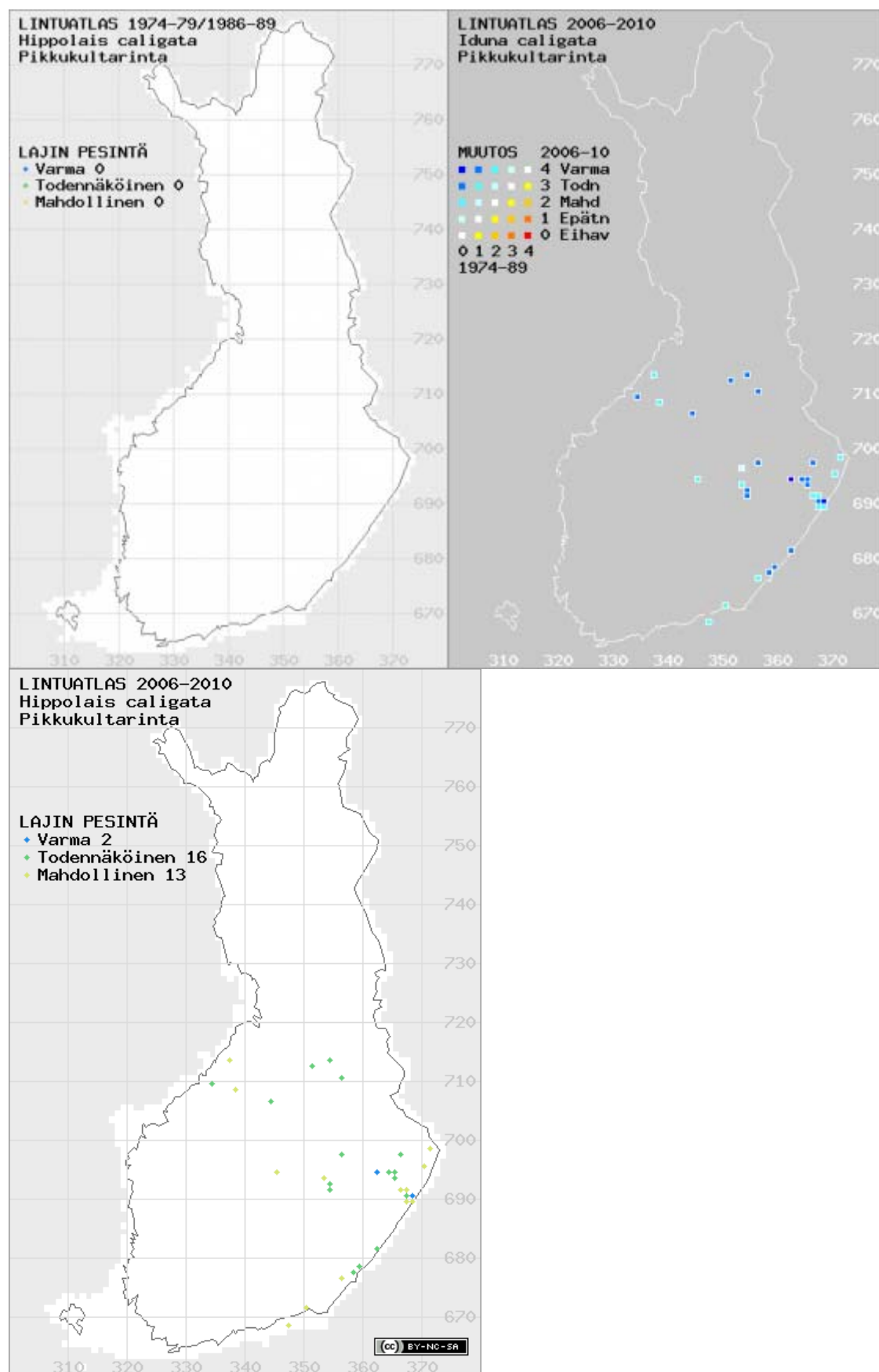
Pikkukultarinta on itäinen aasialainen laji, jonka levinneisyysalue on viimeisen parin kolmen vuosikymmenen aikana työntynyt lännemmäksi, mm. Suomen itäosiin. Pikkukultarinnasta tehtiin maassamme ensimmäinen havainto vuonna 1981. Havaintomäärät lisääntyivät 1990- ja 2000-luvuilla, ja ensimmäiset pesinnät (2) varmistettiin vuonna 2000. Havainnot ovat keskittyneet Pohjois- ja Etelä-Karjalan itäisimpiin kuntiin. Pikkukultarinnan tyypillistä pesimäympäristöä Suomessa ovat tähän mennessä olleet viljelysmaiden (etenkin pakettipeltojen) pensaikot.

Edelliseen atlakseen 1986–89 ei osunut pikkukultarinnasta yhtään pesintään viittaavaa havaintoa. Tässä uusimmassa atlaksessa laji on rynnistänyt väkevästi kartalle. Havaintoja kertyi yhteensä 32 atlasruudusta, joista kahdessa varmistettiin pesintä (Tohmajärvi 2007–2008, Liperi 2009). Huomionarvoisia ovat pesimäaikaiset reviiriä pitävät koirashavainnot muualtakin kuin itärajan tuntumasta. Kehitys kuvastanee todellisen levittäytymisen lisäksi sitä, että lajia on viimeisen vuosikymmenen aikana opittu etsimään tietyillä alueilla hyvinkin tehokkaasti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2	0,1 %
Todennäköinen	16	0,4 %
Mahdollinen	13	0,3 %
Yhteensä	31	0,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kultarinta (*Hippolais icterina*)

SV: Härmsångare, EN: Icterine Warbler

Kultarinnan levinneisyys kattaa osan Eurooppaa ja työntyy itään Venäjän Aasian puoleiseen osaan. Kultarinta on valoisien lehtimetsien ja lehtipuuvaltaisten metsien laji, ja sen levinneisyys maassamme keskittyy Etelä-Suomeen. Rehevät metsät, kuten rantalehdot, vanhat puistot ja puutarhat, ovat kultarinnan tyypillistä pesimäympäristöä.

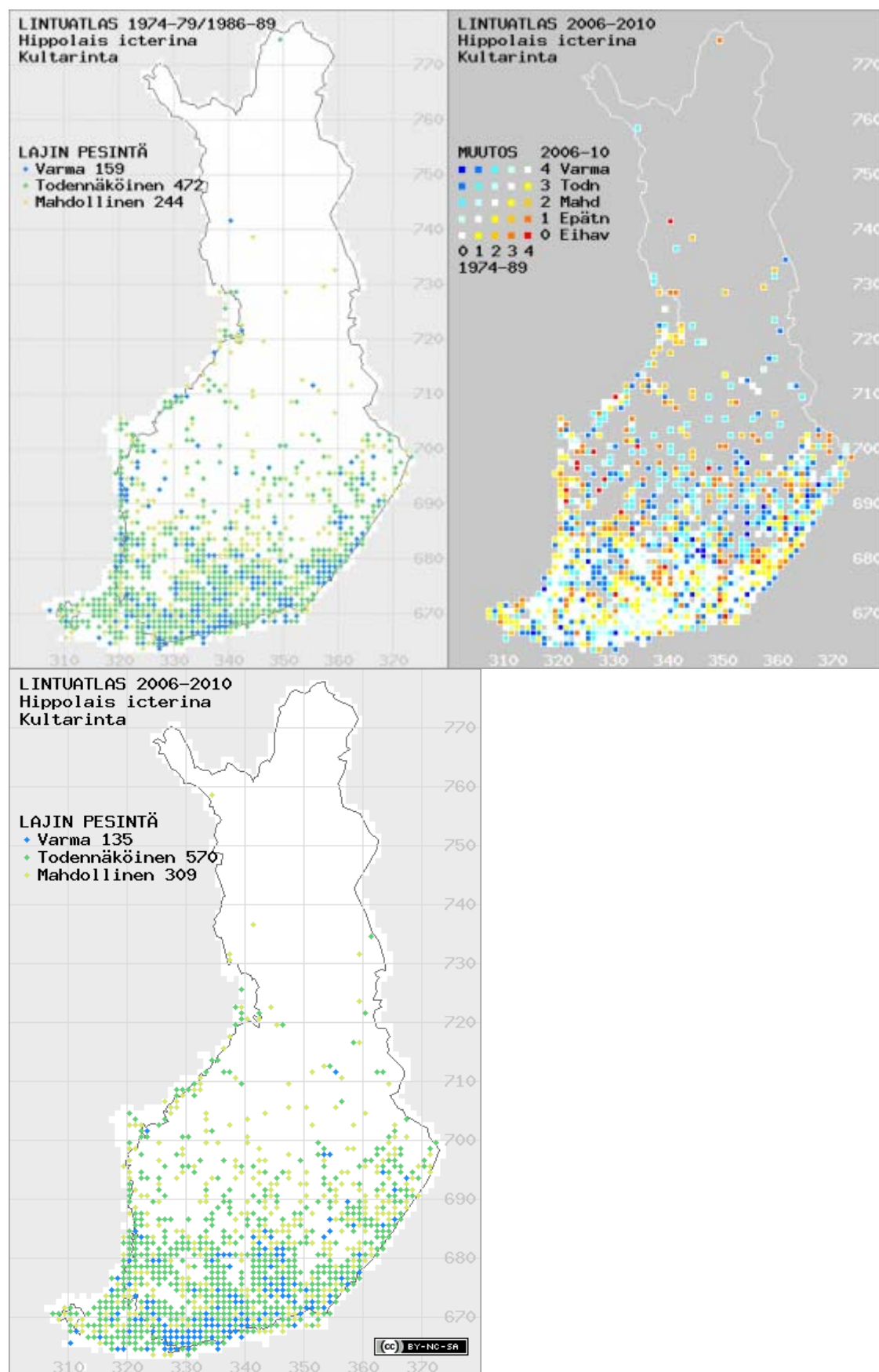
Kultarinnan pesimäkannan mahdollisista muutoksista 1800- luvulla tai 1900-luvun alkupuolella ei tiedetä tarkasti, mutta lajin epäillään taantuneen 1920- ja 1930-luvuilla. Vuotuisiin yksilömääriin vaikuttaa suuresti kevään sääolot, erityisesti toukokuun loppupuolen ja kesäkuun alun lämpöaallot tuovat maahamme paljon kultarintoja. 1900-luvun toisella puoliskolla kultarinta runsastui, eritoten 1980-luvulle tultaessa, ja runsastumisen myötä sen levinneisyys laajeni kohti pohjoista. Kanta on tämän jälkeen taantunut 1980–90 -lukujen taitteessa, mutta 2000-luvulla kanta on ollut vakaa. 1950-luvulla kultarinnan pesimäkannan kooksi maassamme arvioitiin noin 19 000 paria, ja 1980-luvulla oltiin samalla tasolla: 15 000–20 000 paria. Nykyinen kannanarvio on 10 000–20 000 paria.

Kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa kultarinta esiintyi noin 900 atlasruudulla, kun tuoreimmassa atlaksessa luku on noin tuhat ruutua. Levinneisyysalue ei ole siis käytännössä muuttunut viimeisen parin vuosikymmen aikana. Yhtenäinen levinneisyysalue sijaitsee Joensuu–Pori -linjan eteläpuolella, mutta reviirejä löytyy harvakseltaan aina Oulun korkeudelle asti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	135	3,5 %
Todennäköinen	570	14,7 %
Mahdollinen	309	8 %
Yhteensä	1014	26,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustapääkerttu (*Sylvia atricapilla*)

SV: Svarthätta, EN: Blackcap

Mustapääkerttua tavataan pesivänä koko Euroopassa lukuun ottamatta Islantia ja Fennoskandian pohjoisosia. Lisäksi laji asuttaa Aasian länsiosia. Suomessa mustapääkerttu on eteläinen laji, jonka yhtenäinen levinneisyys yltää idässä Pohjois-Karjalaan ja lännessä rannikkoa myöten Oulun korkeudelle. Mustapääkerttu suosii reheviä lehtoja ja lehtipuuvaltaisia sekametsiä, joissa on runsas aluskasvillisuus. Rehevät puronnotkot ovat sille mieluisia, kuten myös rantalehdot, rehevät rinnemetsiköt, vanhat puistikot ja vesakkoiset harvennetut metsät.

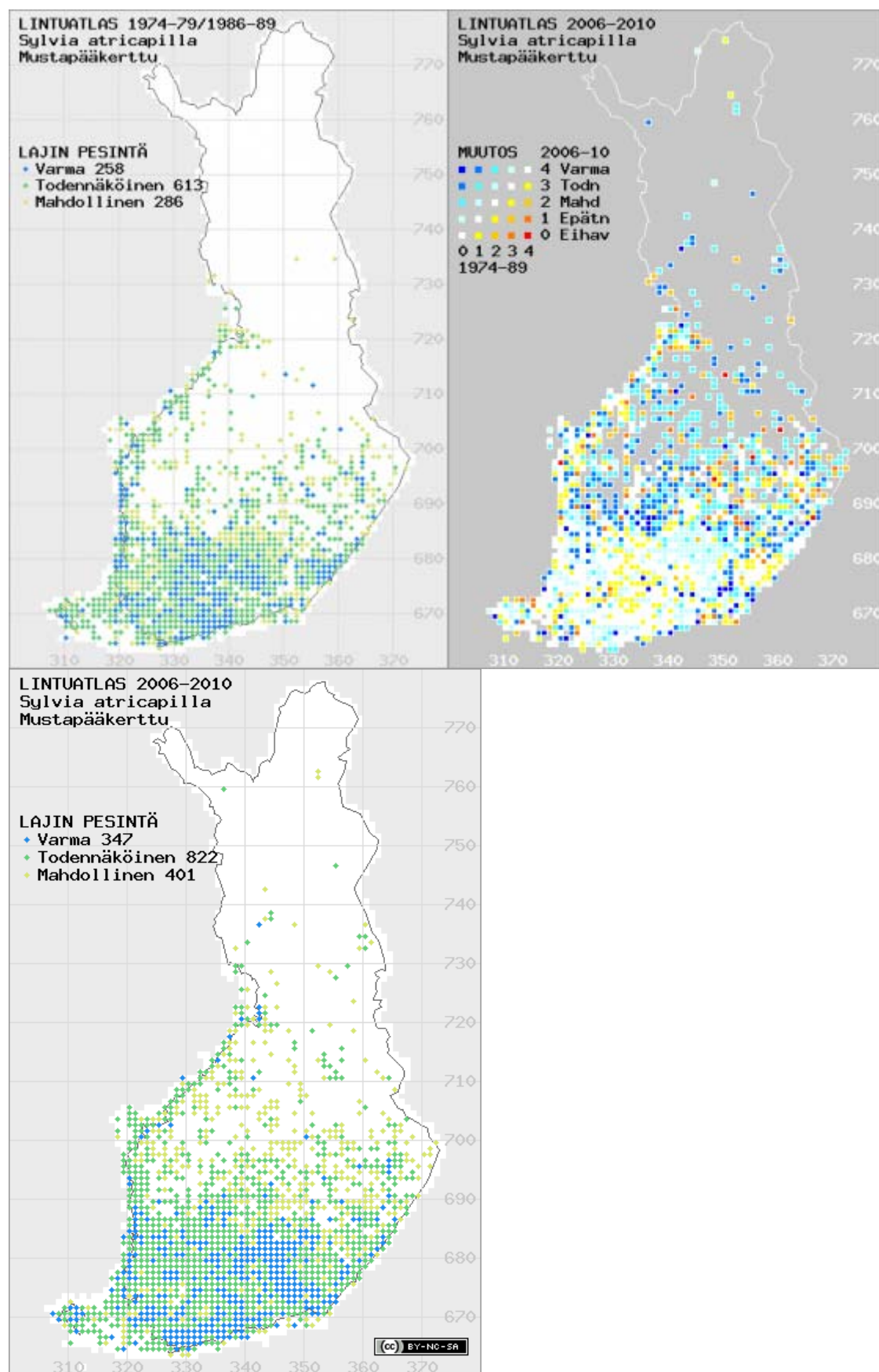
Mustapääkerttu on runsastunut maassamme 1950-luvulta lähtien, ja samalla se on levittäytynyt kohti pohjoista. 1950-luvulta 1970-luvulle pesimäkanta kaksinkertaistui. Runsastumista edesauttoi ilmeisesti mm. karjan metsälaidunnuksen loppuminen, jonka seurauksena sopivien pesimäympäristöjen määrä lisääntyi. Kannankehitys 1970-luvulta 1980-luvulle on epäselvä, sillä linjalaskenta-aineistojen perusteella pesimäkanta olisi taantunut noin kolmanneksen, mutta kuitenkin ensimmäisen (1974–79) ja toisen (1986–89) atlaksen välillä levinneisyys laajeni merkittävästi kohti pohjoista. Linjalaskenta-aineisto kertoo ensin kasvusta 1980-luvulla, sitten väliaikaisesta taantumisesta 1990-luvun alussa, ja viimeksi voimakkaasta kannan kasvusta läpi 2000-luvun. 1940- ja 1950-luvuilla kannan kooksi arvioitiin noin 40 000 paria, 1970-luvun puolivälissä noin 83 000 paria ja 1980-luvun lopulla 40 000–80 000. Nykyinen kannan keskikoko on n. 85 000 paria.

Atlasaineistot paljastavat mustapääkertun asuttamien ruutujen määrä kasvaneen uusimmassa atlaksessa noin 1 600 ruutuun kahden edellisen atlaksen yhdistetystä noin 1 200 ruudusta. Uusia asutettuja ruutuja löytyy tätä nykyä eritoten Keski-Suomesta, mutta ruutulisäystä on tullut myös Etelä-Lapin eteläosiin. Kokonaislevinneisyysalue ei kuitenkaan ole merkittävästi laajentunut kohti pohjoista, sillä yhtenäinen levinneisyys ulottuu yhä länsirannikkoa myöten Oulun korkeudelle.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	347	9 %
Todennäköinen	822	21,3 %
Mahdollinen	401	10,4 %
Yhteensä	1570	40,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lehtokerttu (*Sylvia borin*)

SV: Trädgårdssångare, EN: Garden Warbler

Lehtokertun levinneisyysalue kattaa suurimman osan Eurooppaa sekä Keski- ja Länsi-Aasiaa. Suomessa lehtokerttu on yleinen ja runsaslukuinen laji, jonka yhtenäinen levinneisyys ulottuu pohjoisessa Lapin eteläosiin. Lehtokertun elinympäristöä ovat aukkoiset ja valoisat lehtimetsät ja lehtipuuvaltaiset sekametsät sekä myös puistot, puutarhat ja pihat, lehtipuutaimikot ja pellonreunametsiköt. Reviirillä tulee olla pesäpaikaksi runsasta aluskasvillisuutta, esimerkiksi pensaikkoa.

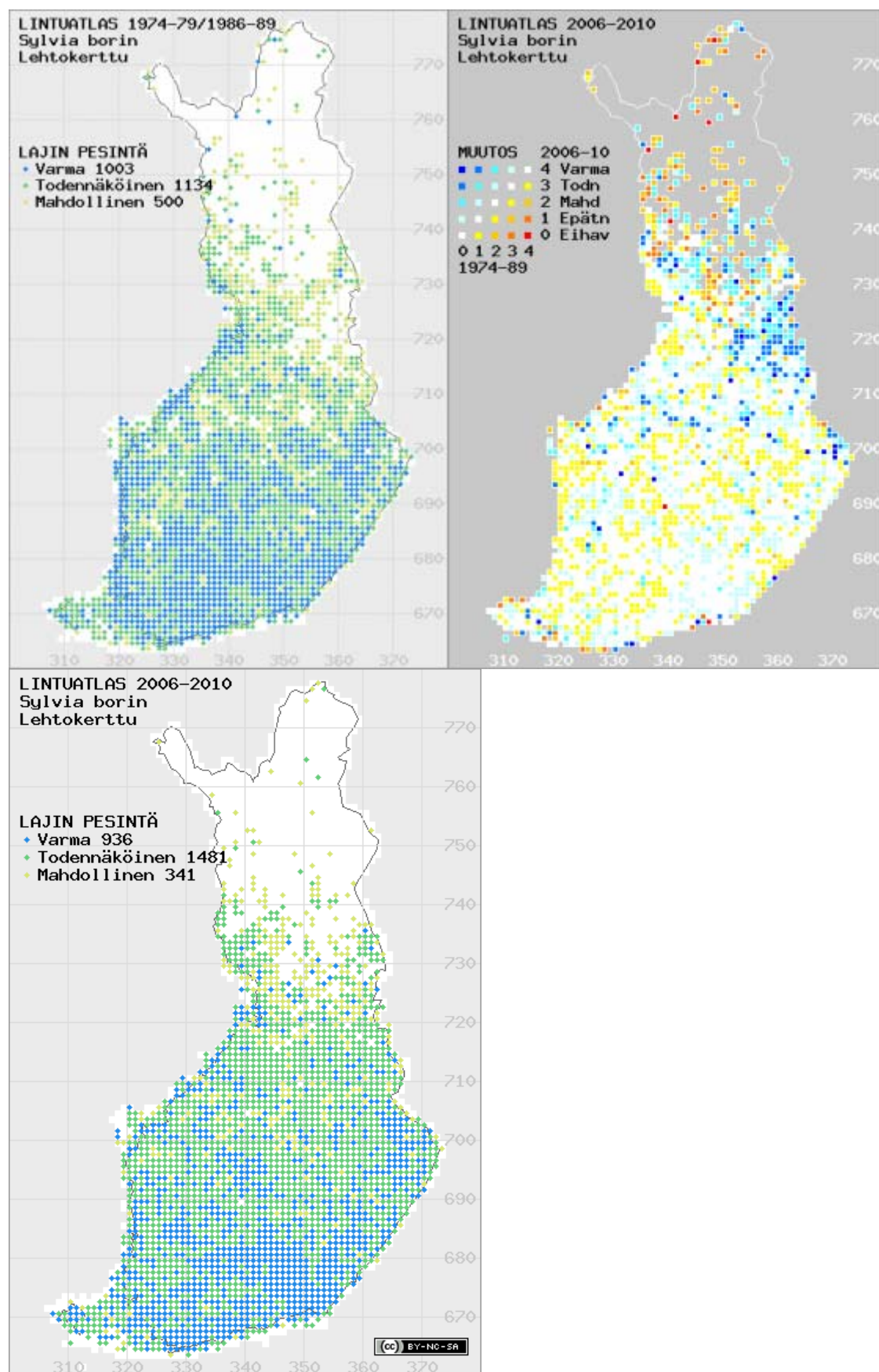
Muiden kanttujen tapaan lehtokerttujenkin parimäärissä on linjalaskenta-aineistossa havaittu huomattavia vuosienvälisiä vaihteluja. Pitkänmatkanmuuttajana lehtokerttu on myös altis trooppisen Afrikan olosuhteiden muutoksille talvehtimisen aikaan. Maassamme pesivien lehtokerttujen määrä mitä ilmeisimmin taantui noin kolmanneksen 1940-luvulta 1950-luvulle, mutta palasi ennalleen 1970-luvulle tultaessa. 1970-luvulta 1980-luvulle kanta pysyi vakaana eivätkä piste- ja linjalaskennat jaksolta 1975–2010 paljasta merkittävää taantumista tai runsastumista. 1940- ja 1950-luvuilla lehtokertun kannanarvio oli n. 770 000 paria, 1970-luvun puolivälissä 900 000 paria ja 1980-luvun lopulla välillä 800 000–1,2 miljoonaa paria. Nykyinen kannanarvio on 700 000–1,0 miljoonaa paria.

Lehtokertun levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut atlasien välillä. Laji havaittiin noin 2 700 atlasruudussa eli noin 70 % maamme kaikista ruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	936	24,2 %
Todennäköinen	1481	38,3 %
Mahdollinen	341	8,8 %
Yhteensä	2758	71,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kirjokerttu (*Sylvia nisoria*)

SV: Höksångare, EN: Barred Warbler

Kirjokertun levinneisyys ulottuu Aasian keskiosista itäiseen Eurooppaan. Suomessa laji esiintyy levinneisyytensä luoteisreunoilla hyvin harvalukuisena Etelä- ja Lounais-Suomen rannikolla ja saaristossa. Kirjokerttu pesii kuivahkoissa, avoimissa tai puoliavoimissa ympäristöissä, joissa on tiheitä pensaikoita ja nuorta puustoa. Esimerkiksi viljelystä poistetut pensoittuvat pellot tai hakkuuaukeat kelpaavat hyvin. Lounaissaaristossa ja Ahvenanmaalla tyypillistä pesimämaastoa ovat katajikkoiset saaret ja laidunmaat. Usein kirjokerttuparit pesivät hyvin lähellä toisiaan, ja usein samassa ympäristössä asustaa pikkulepinkäinen.

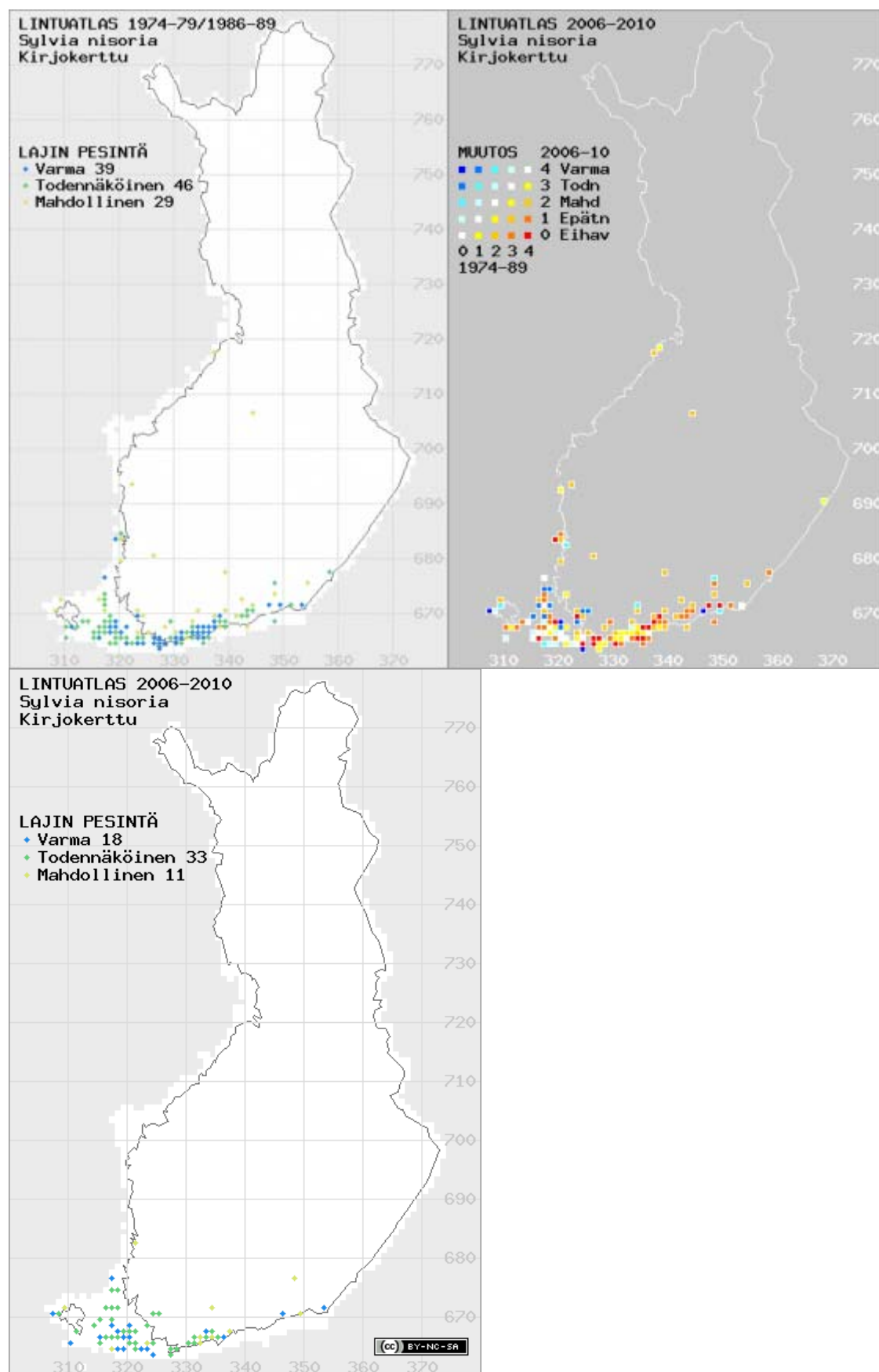
Kirjokertun levinneisyysalue laajeni Euroopassa 1900-luvulla kaakosta kohti luodetta. Suomessa kirjokertun kannankehitys ennen 1940- ja 1950-lukuja on hämärän peitossa, mutta lajista on joitakin havaintoja jo 1800-luvulta. 1940- ja 1950-luvuilla kirjokerttujen pesinnät keskittyivät Saaristomeren saariin ja vähemmässä määrin Uudellemaalle (eritoten Hankoniemelle). Tuolloin pesimäkannaksi arvioitiin 100–200 paria. 1960- ja 1970-luvulla kirjokerttu levittäytyi voimakkaasti moneen paikkaan Uudellemaalle, myös maakunnan itäosiin. 1980-luvulla runsastuminen jatkui, mutta viimeisen parin vuosikymmenen aikana kanta on taantunut voimakkaasti. Laji on hävinnyt valtaosalta Uudenmaan perinteisiltä esiintymispaikoilta. Tarkkoja taantumisen syitä ei tunneta, mutta ne liittynevät olosuhdemuutoksiin talvehtimisalueilla Itä-Afrikassa sekä muuttomatkan varrella. 1980-luvun lopulla kirjokertun pesimäkanta arvioitiin peräti noin 2 500 parin suuruiseksi. Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 kirjokertun pesimäkannan todettiin vähentyneen noin 50 % viimeisen kymmenen vuoden aikana, ja laji määriteltiinkin *erittäin uhanalaiseksi* (vuoden 2000 arvioinnissa laji oli vielä luokassa ”Elinvoimainen”). Nykyinen kannanarvio on 200–800 paria.

1970- ja 1980-luvun atlaksissa kirjokerttu löytyi yllättävän harvoilta ruuduilta (noin 120) ottaen huomioon huippuaikojen muutamissa tuhansissa pareissa laskettavat kannanarviot. Tämän takana voi olla se, että saaristoalueen vaikeasti tavoitettavista potentiaalisista pesimäsaarista kartoitettiin kunnolla vain osa. Uusimman atlaksen kartta heijastaa karulla tavalla kirjokertun viimeaikaista taantumaa: varma pesintä todettiin vain 18 atlasruudulla, joista vain neljä oli mantereella (alueilla joilla kartoitustehokkuus on erinomainen). Todennäköinen tai mahdollinen pesintä saatiin noin 45 ruudulta. Tätä nykyä levinneisyys keskittyy Saaristomerelle. Kaikkein voimakkaimmin kirjokerttu on taantunut Suomenlahden rannikkoalueella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	18	0,5 %
Todennäköinen	33	0,9 %
Mahdollinen	11	0,3 %
Yhteensä	62	1,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Hernekerttu (*Sylvia curruca*)

SV: Ärtsångare, EN: Lesser Whitethroat

Hernekertun levinneisyys kattaa suurimman osan Eurooppaa, minkä lisäksi lajia esiintyy Länsi- ja Keski-Aasiassa. Suomessa hernekerttu on runsaslukuinen pesijä, jonka levinneisyysalue ulottuu pohjoisessa Etelä-Lappiin saakka. Tätä pohjoisempaa sitä tavataan satunnaisesti. Hernekerttu pesii avoimissa ja puoliavoimissa valoisissa ympäristöissä, jotka useimmiten ovat kuivia ja paahteisia. Tällaisia ympäristöjä ovat hakkuuaukeiden ja metsien reunat, katajikkoiset kedot, havupuiden taimikot, puutarhat ja pihat sekä niukkakasvustoiset (usein katajaa kasvavat) saaret. Metsien sisäosista hernekerttua ei löydy.

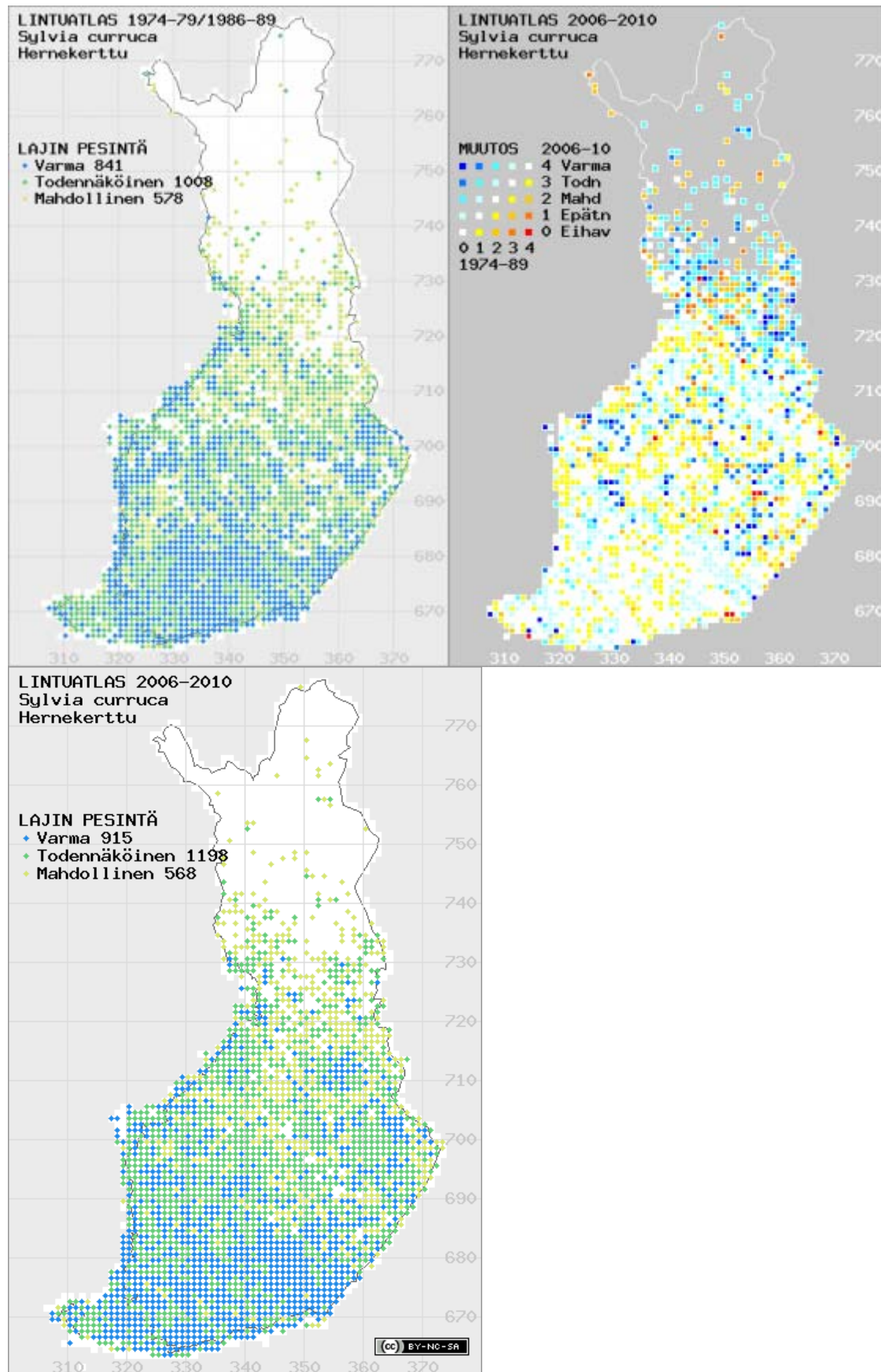
Hernekertun vuotuinen pesimäkannan koko vaihtelee huomattavasti vuosien välillä. Hernekerttu on runsastunut ja samalla laajentanut levinneisyysaluettaan 1930-luvulta lähtien. 1940- ja 1970-lukujen välillä kanta kaksinkertaistui. Linjalaskenta-aineisto jaksolta 1978–2010 ei näytä merkittävää kasvua tai vähenemistä. 1940- ja 1950-luvuilla maassamme pesivien hernekerttujen määräksi arvioitiin n. 180 000 paria ja 1980-luvun lopulla 200 000–350 000 paria. Nykyinen tarkentunut kannanarvio on 250 000–400 000 paria.

Uusimmassa atlaksessa hernekertusta ilmoitettiin pesintään viittaavia havaintoja noin 2 700 ruudulta. Kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku oli noin 2 400 ruutua. Hernekertun levinneisyysalue on pysynyt samanlaisena edellisestä atlaksesta tähän päivään.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	915	23,7 %
Todennäköinen	1198	31 %
Mahdollinen	568	14,7 %
Yhteensä	2681	69,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pensaskerttu (*Sylvia communis*)

SV: Törnsångare, EN: Whitethroat

Pensaskerttu on euraasialainen laji, jonka levinneisyys Suomessa ulottuu pohjoisessa Oulun korkeudelle, siitä pohjoisempaan sitä havaitaan satunnaisesti ja paikoittain. Pensaskertun pesimäympäristöä ovat erilaiset puoliavoimet tai avoimet maastot, joissa on pensaikoita ja korkeavartisia ruohokasvustoja. Lajia löytää mm. pelto-ojien ja teiden varsien pensaikoista, pihoista ja puutarhoista, niittyjen ja laidunten pusikoista sekä erilaisten joutomaiden kasvustoista. Metsien suljetuissa sisäosissa pensaskertut eivät pesi.

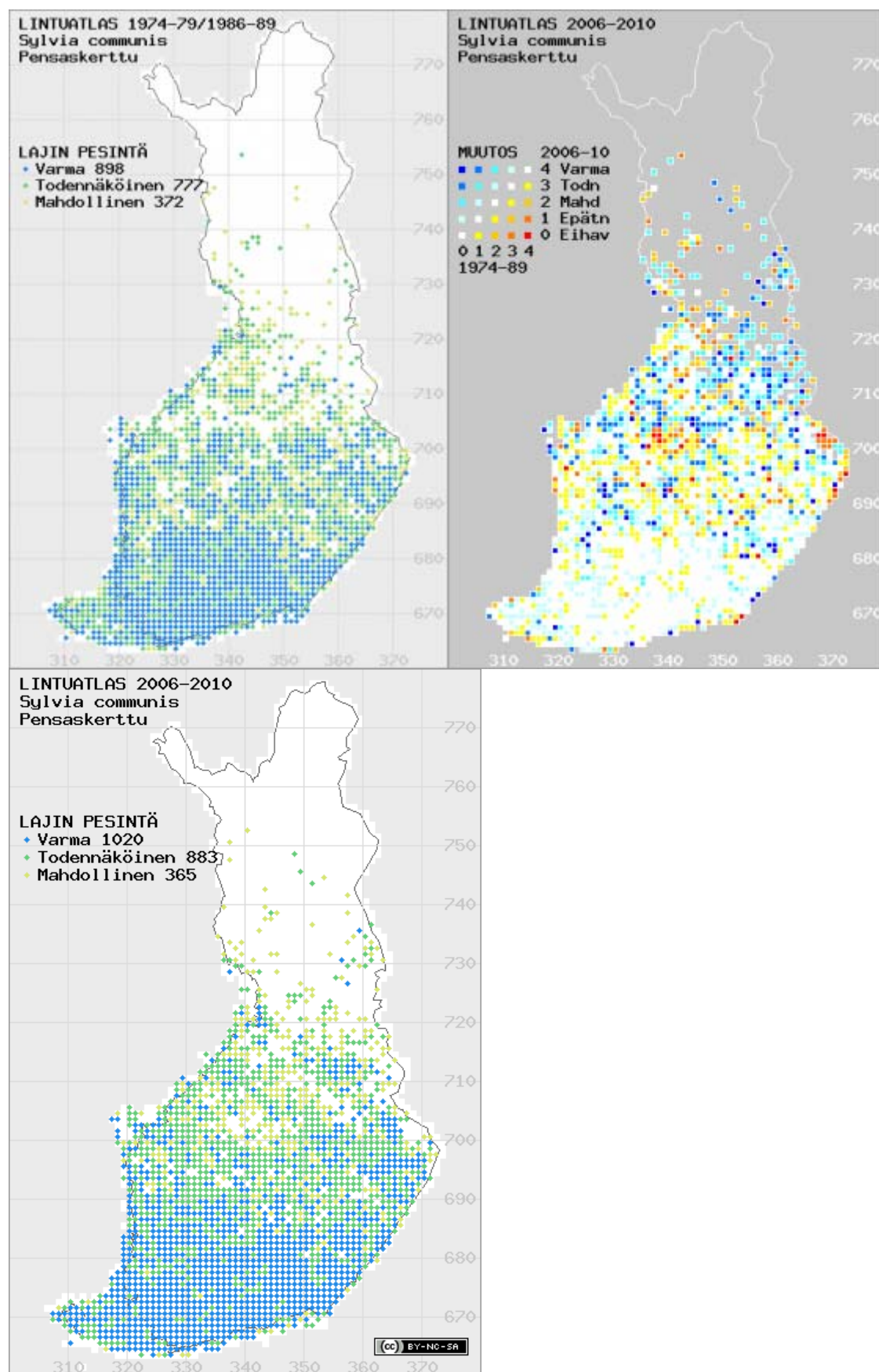
Maassamme pesivien pensaskerttujen määrät vaihtelevat huomattavasti vuosien välillä, ja suuret heilahtelut on liitetty ainakin sääolosuhteisiin Afrikan talvehtimisalueilla. Tunnetuin esimerkki Afrikan sääolojen vaikutuksesta on 1960-luvun lopulle osunut Sahelin alueen kuivuus, joka romahdutti läntisessä Euroopassa pesivien pensaskerttujen määrän kuivuutta seuraavien viiden vuoden aikana noin kuudesosaan entisestään. Suomessa pesivät pensaskertut muuttavat kuitenkin hieman eri talvehtimisalueille kuin Länsi-Euroopan linnut, joten meikäläistä pesimäkantaa Sahelin kuivuus ei verottanut samalla tavalla kuin esim. Ison-Britannian populaatiota. Maamme pensaskerttukannan tiedetään pysyneen jotakuinkin vakaana 1940-luvulta 1970-luvulle, mutta kasvaneen 1970-luvulta 1980-luvun lopulle noin kolmanneksella. Jakson 1975–2010 laskenta-aineistot paljastavat erittäin suuret vuosienväliset vaihtelut, mutta samaan aikaan pesimäkanta on hiljalleen kasvanut noin neljänneksellä. 1940- ja 1950-lukujen parimääräarvio maassamme pesivistä pensaskerttuista oli n. 200 000, 1980-luvun lopulla jo n. 360 000 ja 1990-luvun lopulla 250 000–400 000. Nykyinen pesimäkannan arvio on 300 000–400 000 paria.

Kun verrataan tämän uusimman atlaksen aineistoa kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon, havaitaan että pensaskerttujen asuttamien ruutujen määrä on noussut noin 2 000 ruudusta noin 2 300 ruutuun. Ruutumäärän kasvu saattaa selittyä, ainakin osittain, kartoitustehokkuuden paranemisella. Lajin levinneisyysalue maassamme on pysynyt suurin piirtein entisellään.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1020	26,4 %
Todennäköinen	883	22,8 %
Mahdollinen	365	9,4 %
Yhteensä	2268	58,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Idänuunilintu (*Phylloscopus trochiloides*)

SV: Lundsångare, EN: Greenish Warbler

Idänuunilintu on aasialainen laji, jonka pääasiassa Siperiaan sijoittuva levinneisyysalue ulottuu länsiosassaan Baltian maihin ja Suomeen. Meillä idänuunilintu on maan eteläpuoliskon harvalukuinen pesimälaji, joka suosii reheviä iäkkäitä kuusikoita ja kuusivaltaisia sekametsiä. Idänuunilintu ei kuitenkaan ole niin tiukasti vanhan metsän laji kuin usein saatetaan ajatella. Varsinkin sellaisina vuosina, kun lintuja saapuu otollisten sääolosuhteiden tuomina Suomeen runsaasti, kelpaavat muunkinlaiset metsät, kuten nuorehkot kuusikot sekä jopa koivuvaltaiset sekametsät. Venäjällä, jossa pesimätiheydet ovat meikäläisiä tiheyksiä huomattavasti korkeammat, idänuunilintuja pesii kaikenlaisissa metsissä.

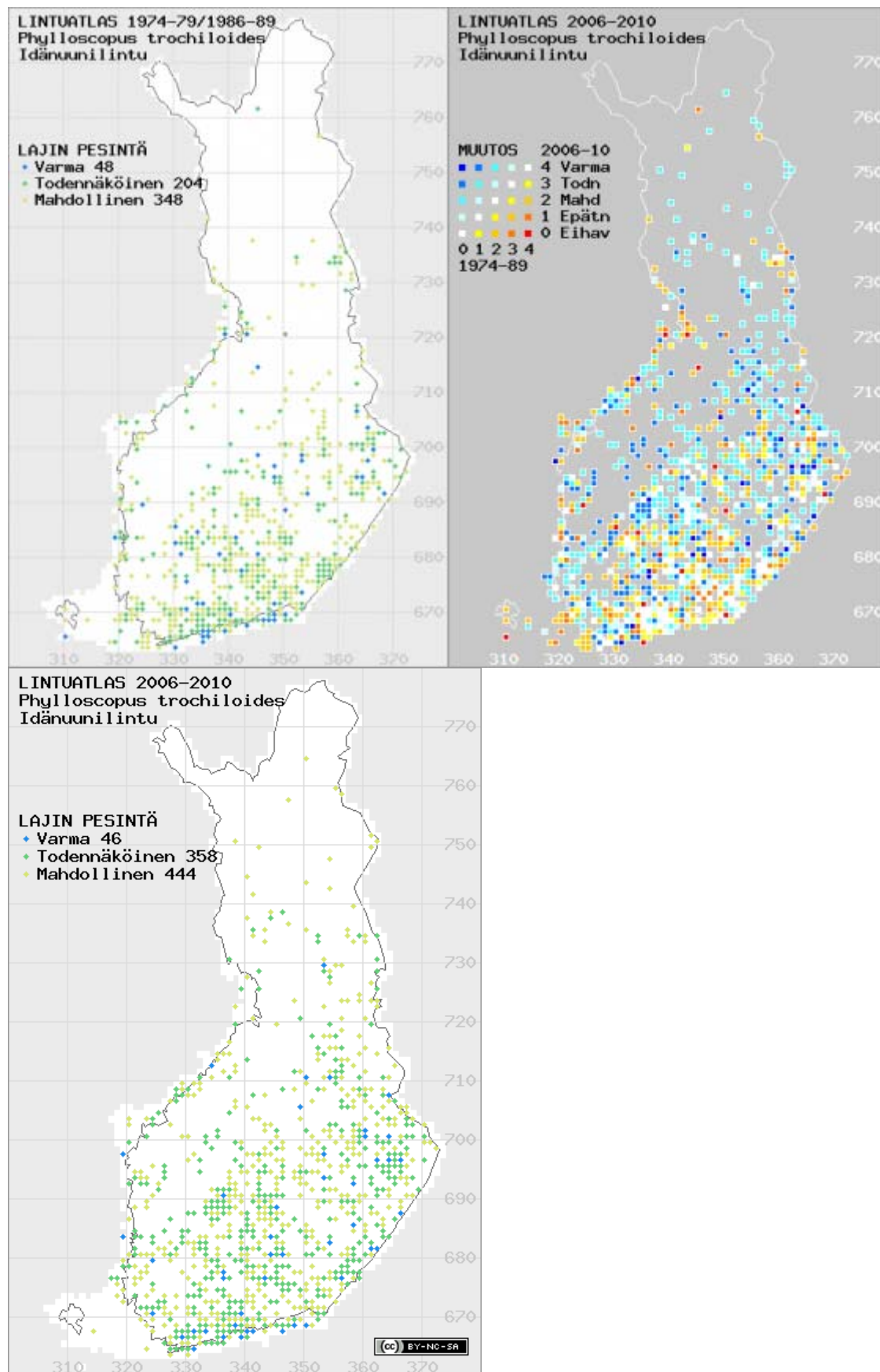
Ensimmäiset idänuunilintuhavainnot maastamme ovat 1800-luvun lopulta. Laji oli suurharvinaisuus 1930-luvulle asti, jolloin se vakiintui pesimälajiksi Suomenlahden saaristoon, mm. Suursaarelle. Manner-Suomen valloitus alkoi 1940-luvulla. Idänuunilintu on runsastunut myös maamme eteläpuolella, mutta runsastumisen syitä ei kunnolla tunneta. Maamme idänuunilinnun pesimäkannan koko vaihtelee vuosittain voimakkaasti siten, että itätuulisten loppukeväiden jälkeen pesimäkanta on runsaimmillaan. Vuosittain kertyneen pienen linjalaskenta-aineiston mukaan viime vuosikymmeninä parhaita idänuunilintuvuosia ovat olleet 1978, 1995, 2003 ja 2010. Hyvinä vuosina Etelä- ja Keski-Suomen parhailta idänuunilintupaikoilla on useana vuonna havaittu kymmenenkin koiraan lauluryhmiä, joskus suurempiakin. Pesimäkannanarviot olivat 1940- ja 1950-luvuilla noin 1 300 paria ja 1990-luvun lopulla 2 000–5 000 paria. 1970-luvun lopulta lähtien kannan koossa ei näy pitkäaikaissuuntausta, ja nykykannan arvio on vuosivaihteluja korostava 3 000–10 000 paria.

Ensimmäiseen atlakseen 1974–79 osui hyviä idänuunilintuvuosia ja lajista ilmoitettiin pesintään viittaavia havaintoja noin 400 ruudulta (varma pesintä vain 31 ruudulta). Toisessa atlaksessa 1986–89 laji havaittiin noin 300 ruudulta. Uusimmassa atlaksessa laji havaittiin 850 ruudulla, ja varma pesintä saatiin todennettua noin 50 ruudulta. Idänuunilintu on selvästi levittäytymässä pohjoiseen ja länteen, ja vaikka levinneisyysalue on yhä aukkoinen, on se yhtenäistynyt maan etelä-, itä- ja keskiosissa. Kasvanut esiintymisruutujen määrä saattaa johtua kartoitustehokkuuden paranemisesta ja hyvän vuoden 2010 osumisesta atlasjaksolle.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	46	1,2 %
Todennäköinen	358	9,3 %
Mahdollinen	444	11,5 %
Yhteensä	848	21,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapinuunilintu (*Phylloscopus borealis*)

SV: Nordsångare, EN: Arctic Warbler

Lapinuunilintu on siperialainen havumetsävyöhykkeen laji, jonka levinneisyys lännessä työntyy Fennoskandian pohjoisosiin. Lisäksi sitä tavataan pesivänä paikoin Alaskassa. Suomessa lapinuunilintu on pääasiassa pohjois- ja itäosien harvalukuinen pesimälaji, joka Lapissa suosii tuntureiden koivikkorinteitä sekä joen- ja puronvarsien koivikoita. Etelämpänä (mm. Kainuu, Pohjois-Karjala) sitä tavataan tyypillisesti vaarojen rinteiden koivu–kuusi -sekametsissä. Lapinuunilinnun voi löytää myös lähes puhtaista havumetsistä, joissa se usein esiintyykin päälevinneisyysalueellaan Venäjällä.

Lapinuunilinnut saapuvat pesimäpaikoilleen meikäläisistä muuttolinnuista myöhäisimpien joukossa, tyypillisesti vasta kesäkuun puolivälin tienoilla ja sen jälkeen. Myöhäisenä saapujana ne voivat jäädä linjalaskentojen ulkopuolelle, ja toisaalta taas Etelä- ja Keski-Suomessa saatetaan muuttomatalla olevia laulavia koiraita atlaskartoituksissa tulkita reviireilleen asettuneiksi pesiviksi linnuiksi. Pesimätiheydet ovat pesimäalueilla Pohjois- ja Itä-Suomen alhaisia ja alueella on vähän retkeilyä, minkä takia useat pesivät parit jäänevät löytymättä mm. atlaskartoituksissa.

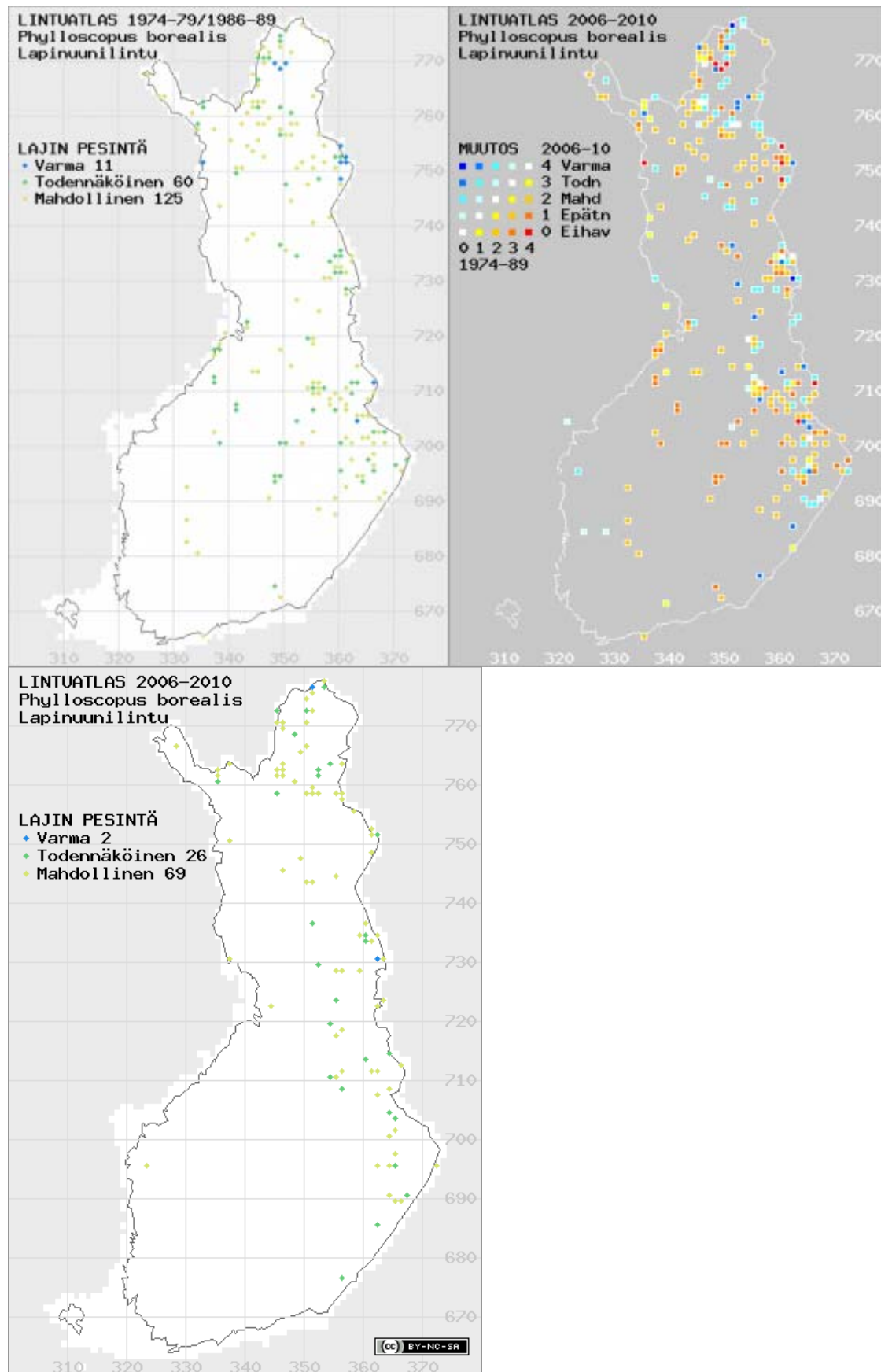
Pesimäkannan koko ja kannanmuutokset tunnetaan maassamme heikosti. Vähäisten havaintomäärien tiedetään kasvaneen 1960-luvulla, minkä epäillään osittain selittyvän lintuharrastuksen lisääntymisellä ja määrittystaidon kohentumisella. Pesimäkannan koon arviointi on hankalaa, sillä harvalukuisena lajina lapinuunilintu osuu harvoin linjalaskentoihin. 1980-luvun lopulla arvioitiin suuntaa-antavasti faunistisen aineiston perusteella kannan vuotuiseksi kooksi noin 3 000 paria. Tässä suuruusluokassa saatetaan ehkä olla nykyäänkin. Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 lapinuunilintu on luokiteltu *silmälläpidettäväksi* lajiksi, eli sellaiseksi jolla on vaara lähitulevaisuudessa muuttua uhanalaiseksi.

Lapinuunilinnun harvaan asuttama levinneisyysalue painottuu maan itäosiin sijoittuen Pohjois-Karjalasta Kainuun halki aina Pohjois-Lappiin. Ensimmäisessä atlaksessa 1970-luvulla lapinuunilinnusta ilmoitettiin pesintään viittaavia havaintoja noin 90 atlasruudulta (joista neljällä varma pesintä) ja 1980-luvun atlaksessa noin 120 atlasruudulta (joista seitsemällä varma pesintä). Tässä uusimmassa atlaksessa havaintoruutujen määrä on noin sata, ja pesintä varmistettiin vain kahdella ruudulla. Havainnointitehon kasvusta huolimatta ruutumäärä ei kasvanut, ja varmistettujen pesintöjen määrä jopa pieneni edellisistä atlaksista. Ruudut ovat tuoreimmassa atlaksessa myös keskittyneet yhä tiukemmin itärajan tuntimaan, mikä voisi myös kertoa kannan taantumisesta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2	0,1 %
Todennäköinen	26	0,7 %
Mahdollinen	69	1,8 %
Yhteensä	97	2,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sirittäjä (*Phylloscopus sibilatrix*)

SV: Grönsångare, EN: Wood Warbler

Sirittäjän levinneisyysalue kattaa suuren osan Eurooppaa sekä osan Aasian länsi- ja keskiosia. Suomessa sirittäjä on maan etelä- ja keskiosien pesimälaji, jonka yhtenäisen levinneisyyden pohjoisraja ylittää noin Oulun korkeudelle. Sirittäjän mieluisinta pesimäympäristöä ovat valoisat, korkearunkoiset lehti- ja sekametsät eritoten lehtomaiset koivikot ja rehevät koivua kasvavat kuusimetsät. Metsät, joissa aluskasvillisuus on kovin rehevää, eivät ole lajin suosiossa. Sirittäjän saattaa löytää pitämästä reviiriä myös valoisista männikköistä.

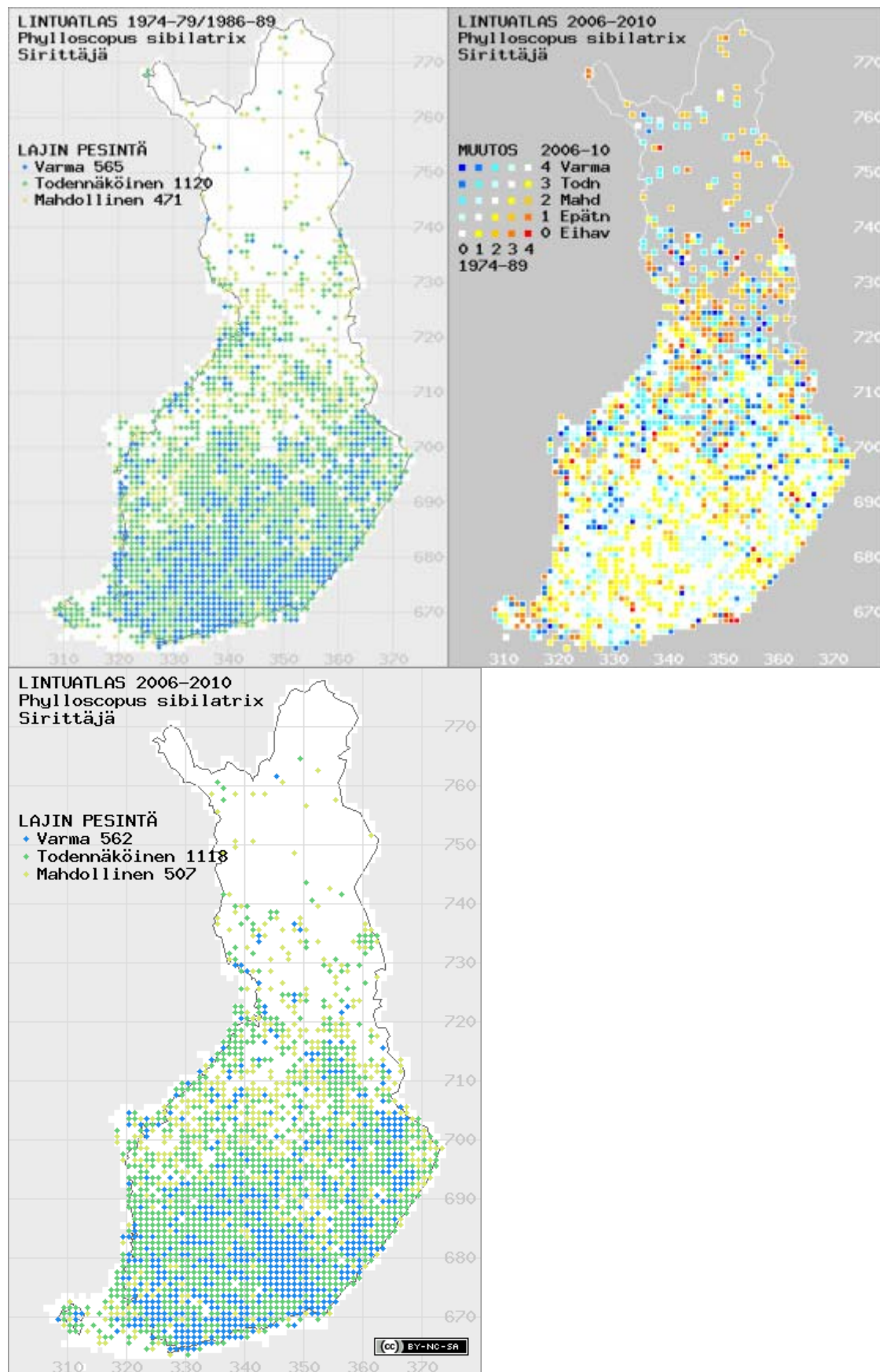
Sirittäjä oli maassamme erittäin harvalukuinen pesimälaji aina 1800-luvulle asti, jonka jälkeen se alkoi runsastua. Kanta runsastui erityisen voimakkaasti, 5–6 -kertaiseksi, 1940-luvulta 1980-luvulle. Voimakkaan kannankasvun myötä laji levittäytyi Suomen eteläosista kohti pohjoista. Pitkääaikaisten piste- ja linjalaskentoja perusteella tiedetään, että sirittäjä runsastui aina 1990-luvun alkupuolelle asti. Syitä lähes koko 1900-luvun jatkuneeseen runsastumiseen ei kunnolla tiedetä. Samalla vuosienvälinen vaihtelu sirittäjämäärissä oli suurta, mikä saattaa liittyä sääolosuhteisiin kevätmuuton aikaan sekä olosuhteisiin lajin talvehtimisalueilla trooppisessa Afrikassa. Pitkään kestäneen runsastumisvaiheen jälkeen sirittäjä on vähentynyt voimakkaasti, ja lintulaskenta-aineistojen perusteella kanta on taantunut 1990-alusta tähän päivään noin 60 %. Sama trendi on havaittu myös mm. Ruotsin sirittäjäkannassa. Vaikka tarkkoja syitä ei tunneta, viimeisten vuosikymmenten taantuma saattaa ilmentää useiden muidenkin Afrikassa talvehtivien pitkänmatkanmuuttajien kohtaamia ongelmia talvehtimisalueilla ja muuttomatkan aikana. 1980-luvun kannanarvio maassamme pesivistä sirittäjistä oli noin 300 000 paria, ja nykyinen kannanarvio on 100 000–200 000 paria. Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 sirittäjä on määritelty *silmälläpidettäväksi*, kun vielä edellisessä arvioinnissa kymmenen vuotta aiemmin lajin populaatio arvioitiin elinvoimaiseksi.

Sirittäjän väheneminen viimeisen parin vuosikymmenen aikana ei ole muuttanut lajin levinneisyysaluetta maassamme. Sekä uusimmassa että kahdessa edellisessä yhdistetyssä atlasessa asutettujen atlasruutujen määrä on noin 2 200, ja yhtenäisen levinneisyyden pohjoisraja on Oulun korkeudella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	562	14,5 %
Todennäköinen	1118	28,9 %
Mahdollinen	507	13,1 %
Yhteensä	2187	56,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tiltalti (*Phylloscopus collybita*)

SV: Gransångare, EN: Chiffchaff

Tiltaltin levinneisyys kattaa suurimman osan Eurooppaa ja laajalti Aasiaa. Lajin muuntelu on suurta, ja tiltaltista esiintyykin useita alalajeja. Suomessa pesii tiltaltin alalaji *abietinus*, jonka yhtenäinen levinneisyysalue ulottuu pohjoisessa Lapin eteläosien tienoille. Satunnaishavaintoja on pohjoisempaakin. Tiltalti kelpuuttaa pesimäympäristökseen monenlaisia metsiä. Mieluisimpia ovat valoisat ja tuoreet kuusikot sekä kuusta ja lehtipuita kasvavat sekametsät. Kovin pienissä metsäkuvioissa laji ei viihdy. Keski- ja länsieurooppalaiset tiltaltit (alalaji *collybita*) pesivät meikäläisiä tiltaltteja useammin lehtimetsissä, lehtipuuvaltaisissa sekametsissä, puistoissa ja jopa pihapiireissä.

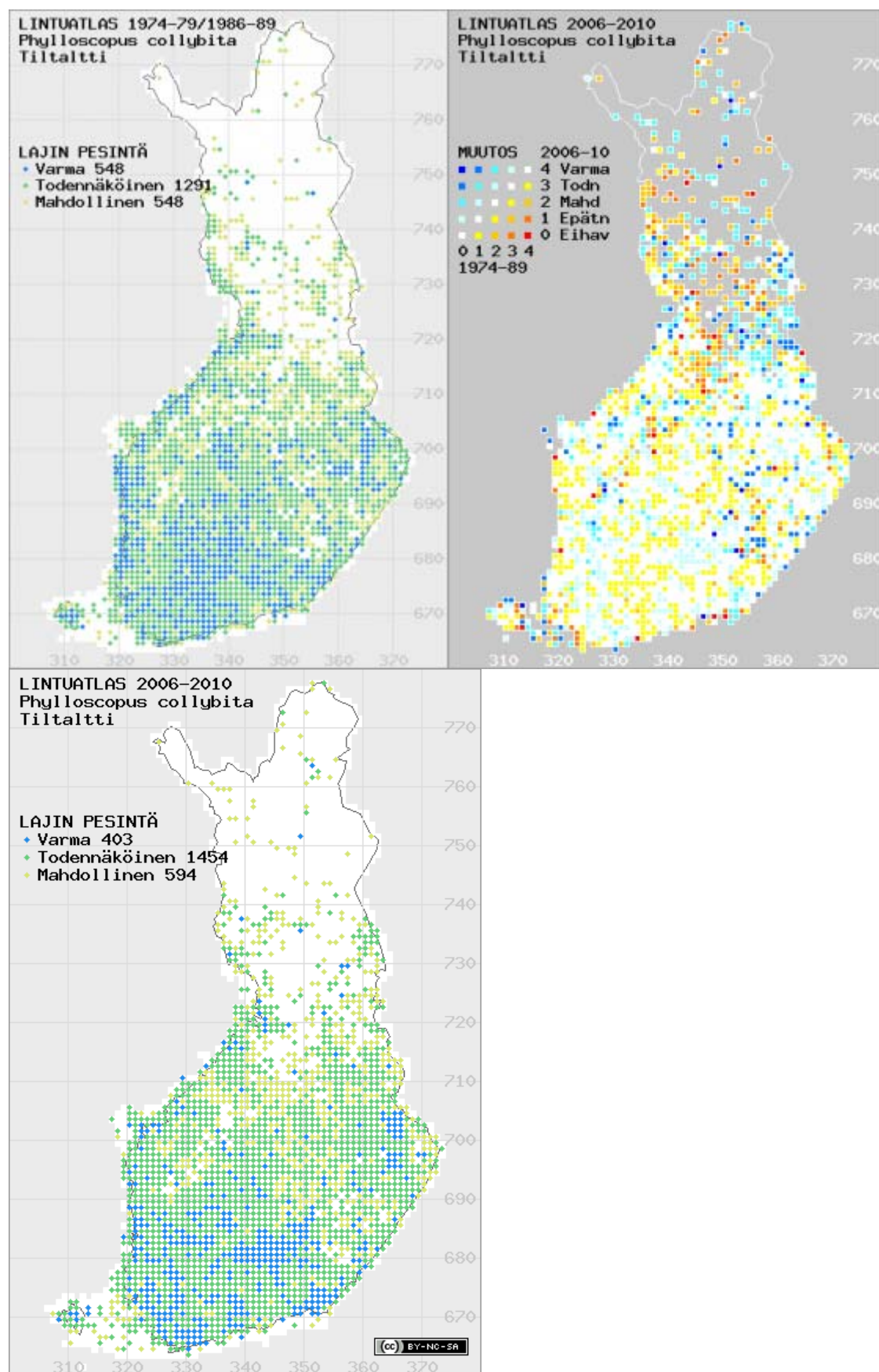
Maamme tiltalttikanta taantui 1940- ja 1950-luvuilta 1970- ja 1980-luvuille siten, että linjalaskentoihin perustuva pesimäkannan kokoarvio putosi noin 410 000 parista noin 220 000 pariin (1980-luvun loppu). Tiltaltin väheneminen jatkui aina 1990-loppupuolelle asti. Yhdistetty piste- ja linjalaskenta-aineisto vuosilta 1975–2010 kertoo kannan aluksi taantuneen noin kolmannekseen 1990-loppupuoleen mennessä, mutta runsastuneen tämän jälkeen jälleen selkeästi. Nykyinen kannanarvio on 250 000–300 000 paria. Tiltalti määriteltiin vuoden 2000 eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa vaarantuneeksi, mutta uusimmassa arvioinnissa (2010) uhanalaisuusstatus on voitu poistaa, ja pesimäkanta määritellään elinvoimaiseksi.

Verrattaessa uusinta atlasista kahden edellisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon, havaitaan että tiltaltin asuttamien atlasruutujen määrä on pysynyt samansuuruisena (noin 2 400–2 500 ruutua), eikä levinneisyysalueessa ole tapahtunut merkittäviä muutoksia.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	403	10,4 %
Todennäköinen	1454	37,6 %
Mahdollinen	594	15,4 %
Yhteensä	2451	63,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pajulintu (*Phylloscopus trochilus*)

SV: Lövsångare, EN: Willow Warbler

Pajulinnun pesimäalue kattaa Pohjois-, Keski- ja Länsi-Euroopan, ja jatkuu Aasiassa Siperian poikki aina Tyynellemerelle asti. Suomessa pajulintu on runsaslukuisin pesimälajimme, jota tavataan koko maassa. Pajulintu on pesimäympäristönsä suhteen erittäin joustava: sitä tavataan kaikenlaisissa metsissä, kunhan niissä on seassa edes muutamia lehtipuita ja suojaavaa aluskasvillisuutta pesäpaikaksi. Lajia tavataan myös mm. tunturikoivikoissa ja -pajukoissa, puistoissa, puutarhoissa, pensaikoissa, taimikoissa, jopa saaristossa karuilla saarilla, joilla kasvaa vain kourallinen puita.

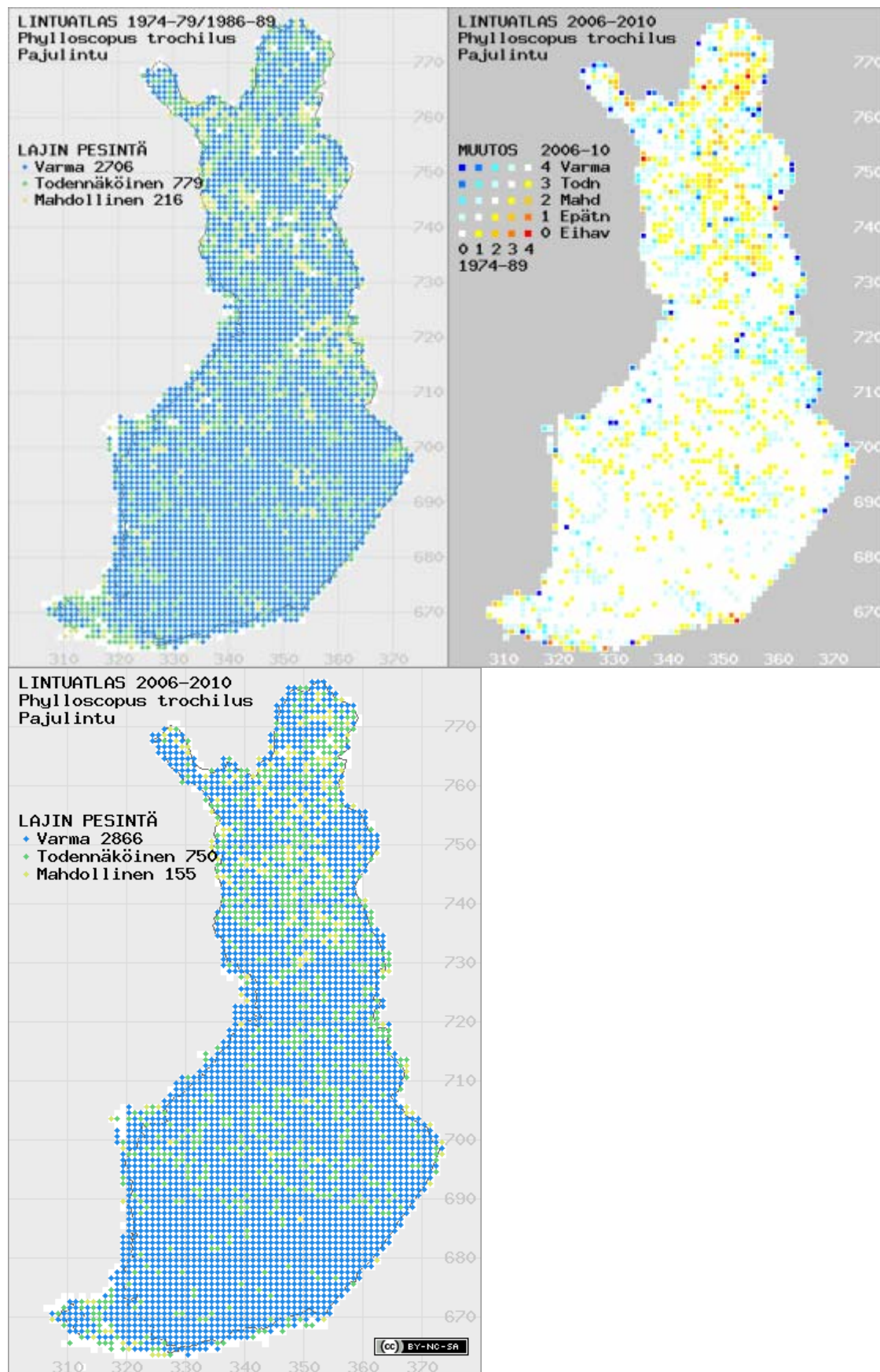
Maamme pajulintukannan tiedetään kasvaneen noin neljänneksellä 1940-luvulta 1980-luvulle. Pitkäaikaistrendi ei kuitenkaan ole ollut tasaisesti kasvava, vaan lajilla on havaittu huomattavia vuosien välisiä vaihteluja sekä äkillisiä kannan romahduksia. Kanta oli huipussaan 1970- ja 80-luvulla, ja lintulaskenta-aineistot osoittavat lievän, mutta tilastollisesti merkitsevän, taantumana (n. 10 %) jaksolta 1975–2010. Taantuminen ajoittuu 1990-luvun puoliväliin ja erityisesti 2000-luvulle. Pajulintu on pitkänmatkanmuuttaja, ja suurten vuosienvälisten vaihteluiden on epäilty liittyvän itäisen Afrikan talvehtimisalueiden olosuhdemuutoksiin. 1990-lopulla maassamme pesivien pajulintujen määrän arvioitiin vaihtelevan 8–13 miljoonan parin välillä. Linja- ja pistelaskenta-aineistojen valossa nykyinen kannanarvio on 7–11 miljoonaa paria.

Atlasien välillä ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia pajulinnun levinneisyydessä. Tässä uusimmassa atlaksessa laji löydettiin lähes 3 800 ruudulta, joka on noin 98 % maamme kaikista atlasruuduista. Pajulintu onkin laajimmalle levinnein laji Suomessa. Kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa asutettujen ruutujen määrä oli noin 3 700. Ero asutettujen ruutujen määrässä saattaa selittyä pelkästään sillä, että uusimmassa atlaksessa vähintään tyydyttävästi kartoitettuja ruutuja oli noin 90 % kaikista ruuduista, kun kahdessa edellisessä yhdistetyssä atlaksessa vastaava osuus oli noin 78 %.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2866	74,2 %
Todennäköinen	750	19,4 %
Mahdollinen	155	4 %
Yhteensä	3771	97,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Hippiäinen (*Regulus regulus*)

SV: Kungsfågel, EN: Goldcrest

Hippiäistä tavataan pesivänä suuressa osassa Eurooppaa sekä osassa Aasiaa. Suomessa hippiäisen levinneisyys painottuu maan eteläosiin, ulottuen pohjoisessa Keski-Lapin eteläosiin. Hippiäisen pesimäympäristöä ovat kuusikot ja kuusivaltaiset sekametsät. Puhtaista männiköistä tai lehtimetsistä ei lajia pesivänä löydy.

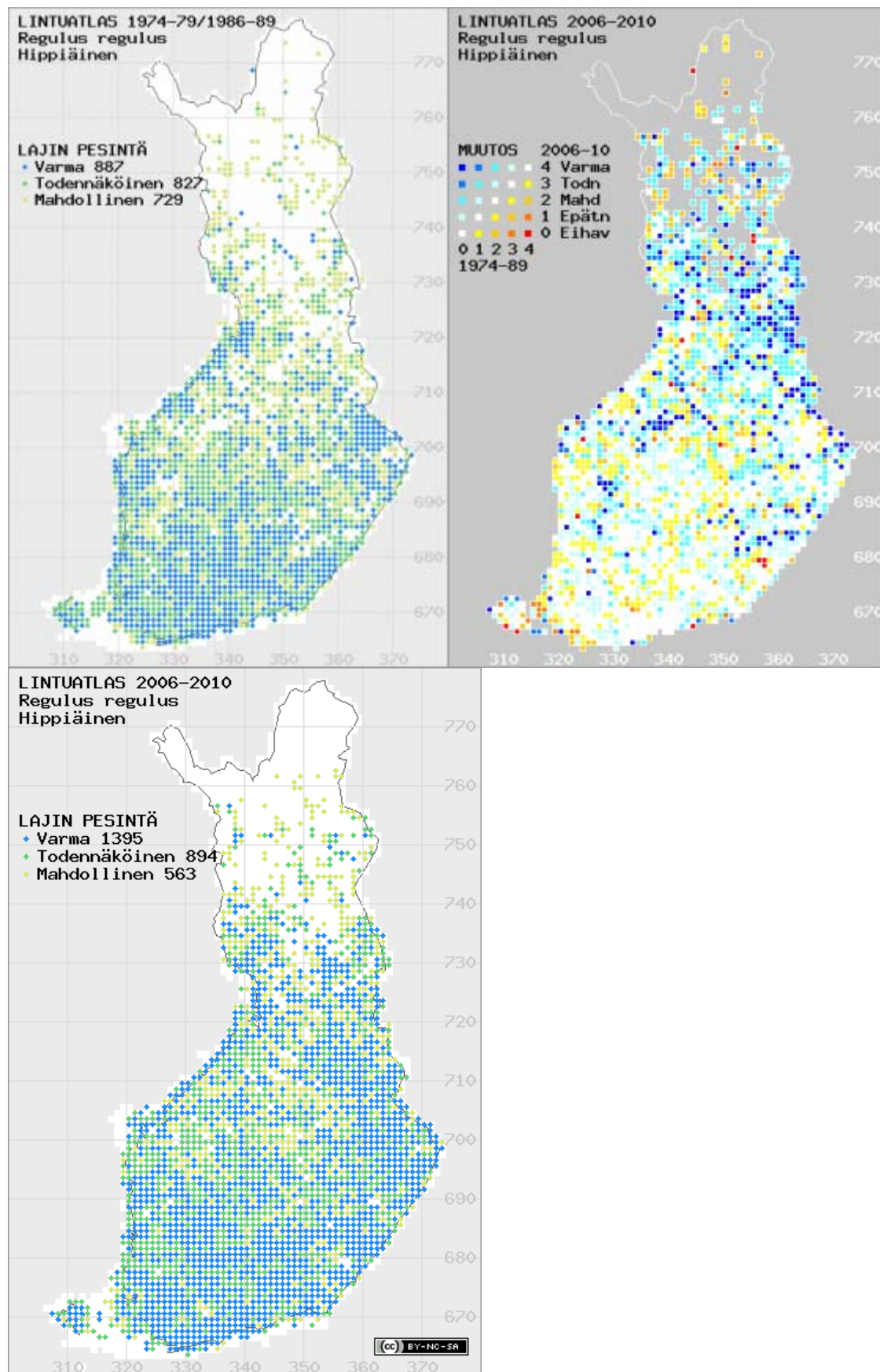
Hippiäisen vuotuiset parimäärät vaihtelevat suuresti ennen kaikkea talvien sääolosuhteiden vaihteluiden mukaan. Noin puolet maassamme pesivistä hippiäisistä talvehtii meillä, ja ankarat kylmät talvet verottavat talvehtivasta kannasta valtaosan. Esimerkiksi erittäin kylmän talven 1986/1987 arveltiin tappaneen noin 97 % talvehtivista hippiäisistämme. Linjalaskentojen perusteella maamme hippiäiskanta runsastui jonkin verran 1940-luvulta 1970-luvulle, mutta väheni sitten noin kolmanneksella 1980-loppuun tultaessa. Yhdistetty piste- ja linjalaskenta-aineisto jaksolta 1975–2010 kertoo lievästi taantumasta, joka ei kuitenkaan ole tilastollisesti merkitsevä. Vuosivaihtelut ovat suuria, mutta vuoden 1987 kaltaista yhtä suurta romahdusta ei ole koettu, vaikka kylmä talvi 2010 verotti kantaa huomattavan paljon.

Vaikka hippiäisen kanta on pitkäaikaisten lintulaskenta-aineistojen perusteella pysynyt viimeiset 35 vuotta jotakuinkin vakaana, on lajin levinneisyys uusimman atlaskartoituksen perusteella selvästi laajentunut. Ensimmäisen ja toisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa hippiäinen havaittiin noin 2 400 atlasruudulla, mutta uusimassa noin 2 900 ruudulla (ensimmäisen atlaksen ruutumäärä n. 2 000, toisen n. 1 800). Muutoksen takana voi olla kartoitustehokkuuden merkittävä paraneminen, etenkin Lapin eteläosissa sekä Suomen keskiosissa. Ankarien talvien määrä vaikuttanee lajin runsauteen atlaskausina. Toiseen atlakseen osui kolme kylmien talvien aiheuttamaa alhaisen kannan vuotta (1986–88) ja vain yksi runsaan kannan vuosi (1989). Toista atlasta pidempikestoiseen ensimmäiseen atlakseen osui neljä hyvää vuotta (1974–77) ja vain kaksi alhaisen pesimäkannan vuotta (1978–79). Ensimmäisessä atlaksessa hippiäisestä saatiin pesintään viittaavia havaintoja selvästi useammalta atlasruudulta kuin toisessa atlaksessa. Nykykannan koon arvioidaan vaihtelevan 600 000 ja 1,6 miljoonan parin välillä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1395	36,1 %
Todennäköinen	894	23,1 %
Mahdollinen	563	14,6 %
Yhteensä	2852	73,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Harmaasieppo (*Muscicapa striata*)

SV: Grå flugsnappare, EN: Spotted Flycatcher

Harmaasiepon levinneisyysalue kattaa Euroopan ja laajalti Aasiaa. Suomessa lajia tavataan yleisenä ja runsaslukuisena koko maassa. Harmaasieppoja pesii monenlaisissa ympäristöissä: pihoissa, puutarhoissa, puistoissa sekä monenlaisissa metsissä, kunhan ne ovat riittävän avoimia tai sisältävät valoisia aukkopaikkoja. Lajin löytää myös mm. hakkuiden, peltojen ja soiden reunamilta sekä rannoilta.

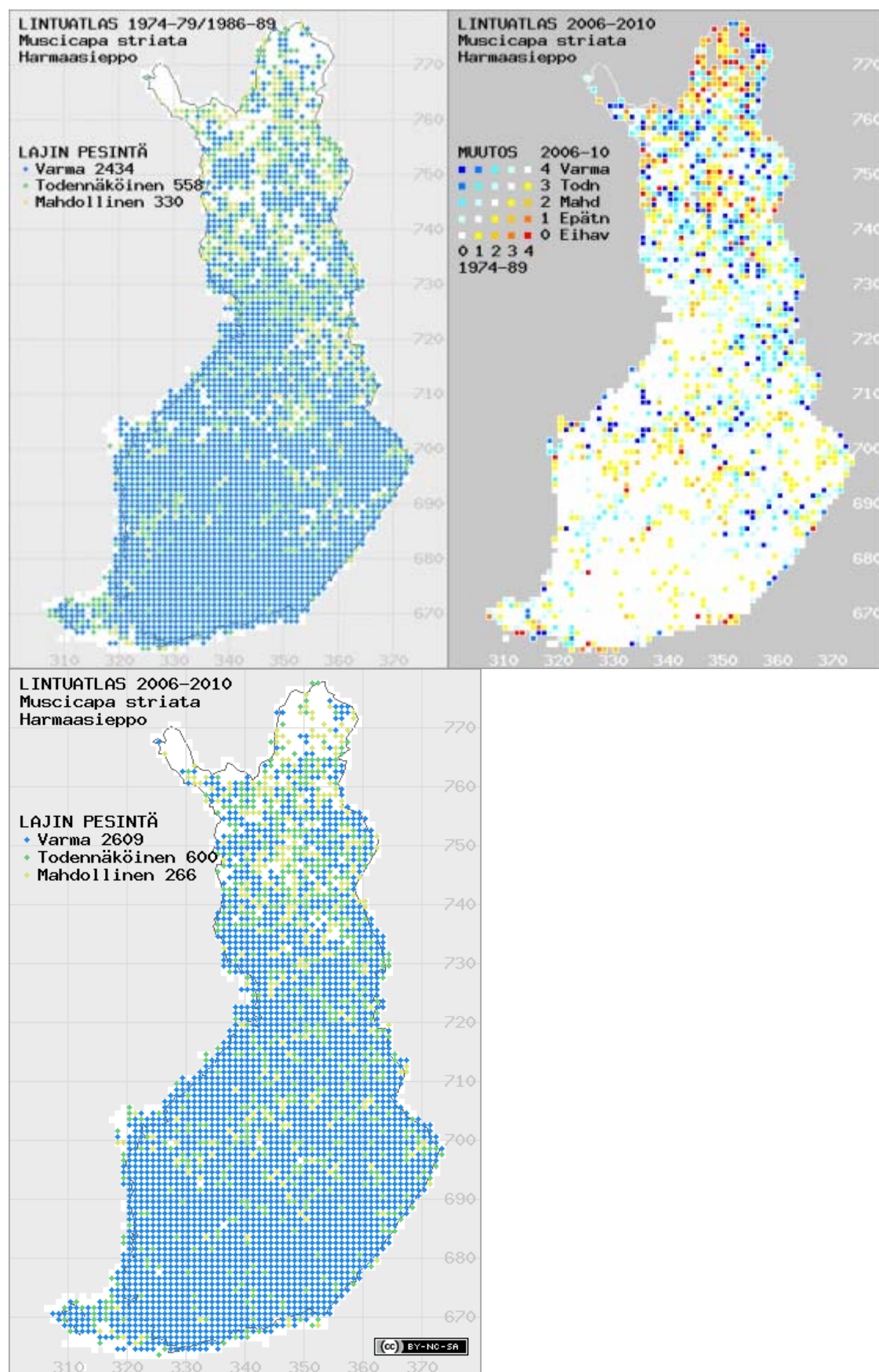
Lintulaskenta-aineistojen perusteella maamme harmaasieppokanta on pysynyt melko vakaana tai hivenen kasvanut viimeisen 35 vuoden jaksolla. Ruotsissa taasen kanta on saman ajanjakson aikana taantunut lähes 50 %. Myös Isossa-Britanniassa harmaasieppo on vähentynyt, jo 1960-luvulta alkaen, ja taantumien syiksi on epäilty kuolleisuuden kasvua trooppisen Afrikan talvehtimisalueilla ja muuttomatkan aikana (mm. Saharan laajenemisesta johtuen). Meillä harmaasieppo on mitä ilmeisimmin hyötynyt metsäympäristöjen muuttumisesta aukkoisemmiksi, etenkin Pohjois-Suomessa, jossa laji runsastui 1940- ja 1950-luvuilta 1970- ja 1980-luvuille. 1990-luvun lopulla pesimäkannan koon arvioitiin vaihtelevan 1,4–1,8 miljoonan parin välillä, ja samassa suuruusluokassa ollaan nykyäänkin.

Harmaasiepon levinneisyys Suomessa ei ole merkittävästi muuttunut viimeisten vuosikymmenten aikana. Laji asuttaa noin 90 % maamme atlasruuduista etelän saaristoalueilta pohjoisimpaan Lappiin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2609	67,5 %
Todennäköinen	600	15,5 %
Mahdollinen	266	6,9 %
Yhteensä	3475	89,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkusieppo (*Ficedula parva*)

SV: Mindre flugsnappare, EN: Red-breasted Flycatcher

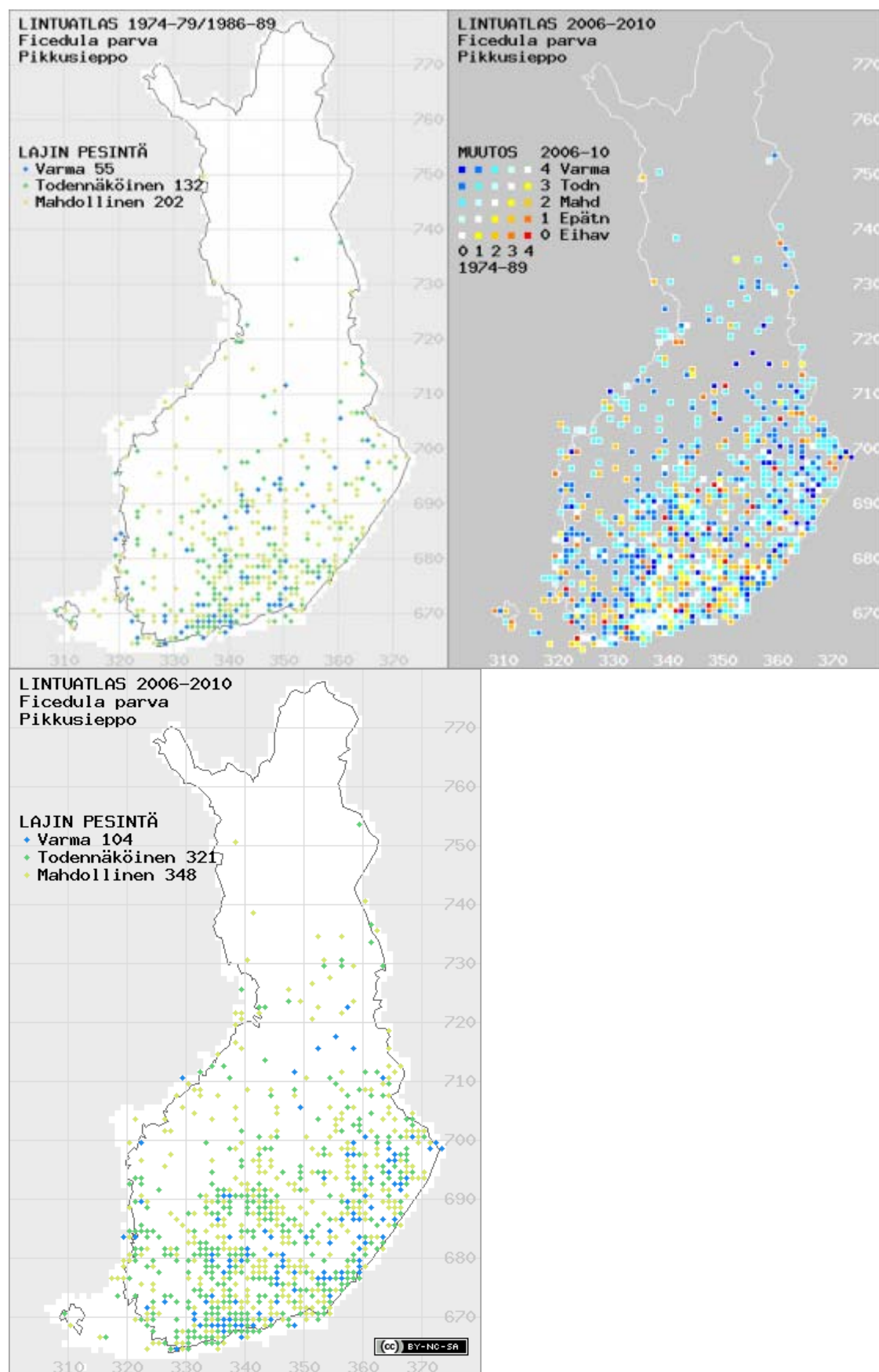
Pikkusiepon pesimäalue ulottuu Tyynenmeren rannoilta halki Siperian itäiseen Eurooppaan. Suomessa pikkusieppo on melko harvalukuinen pesimälaji maan eteläosissa, ja sen levinneisyys painottuu etelärannikolle, kaakkoon ja itään. Pesimäympäristönään pikkusieppo suosii vanhahkoa tai vanhaa (yli 50-vuotiaasta) kosteapohjaista kuusimetsää tai kuusivaltaista sekametsää. Mieluisia ovat kuusimetsän puronvarsien ja muiden vesistöjen ympäristöt. Pikkusiepon voi löytää pesivänä myös rämeiden vanhoista reunametsistä sekä rantojen lehtomaisista metsistä.

Pikkusiepon pesimäkannan koko ja mahdolliset kannanmuutokset tunnetaan huonosti lajin harvalukuisuuden takia. Linjalaskenta-aineiston perusteella on mahdoton laskea lajille edes suuntaa-antavia kannanarvioita, koska linjoille osuvat vuotuiset havaintomäärät ovat niin pieniä. Useilla alueilla lajia ei ehkä ole osattu etsiä tarpeeksi tehokkaasti muualta kuin seudun hienoimmista aarnimetsistä. Vanhin pikkusieposta ilmoitettu pesälöytö on maastamme vuodelta 1876. 1920-luvulta lähtien havaintomäärät alkoivat kasvaa, ja seuraavien muutamien vuosikymmenten aikana havaintoja ilmoitettiin – lintuharrastuksen yleistyessä – yhä enemmän. Pikkusieppo runsastui myös Virossa ja Ruotsissa 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla. Sekä ensimmäisessä (1974–79) että toisessa (1986–89) atlaksessa pikkusieposta ilmoitettiin pesintään viittaavia havaintoja hieman yli 200 atlasruudusta. 1980-luvun ja 1990-luvun suuntaa-antavat kannanarviot olivat 1 000–2 000 pesivää paria vuosittain. Tässä uusimmassa atlaksessa, jossa atlasruutujen kartoitustehokkuus on huomattavasti kumpaaakin edellistä atlasta parempi, pikkusieppo havaittiin lähes 800 ruudulla. On selvää, että kaikkien atlasruutujen pesimäaikaisia pikkusieppoja ei löytynyt atlaksen viisivuotisjakson aikana, ja lisäksi usealla esiintymisruudulla varmasti pesii useampikin kuin vain yksi pikkusieppopari. Vaikka jokainen ruutu ei olisikaan ollut asuttu kaikkina atlasvuosina, lienee kanta kasvanut parin kymmenen vuoden takaisesta arviosta. Nykykanta on arviolta 2 000–6 000 paria. Asutettujen ruutujen määrä on kasvanut etenkin Satakunnan ja Hämeen seudulla sekä toisaalta Pohjois-Karjalassa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	104	2,7 %
Todennäköinen	321	8,3 %
Mahdollinen	348	9 %
Yhteensä	773	20 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kirjosieppo (*Ficedula hypoleuca*)

SV: Svartvit flugsnappare, EN: Pied Flycatcher

Kirjosiepon levinneisyys kattaa suuren osan Eurooppaa, painottuen maanosan keski- ja pohjoisosiin. Lisäksi lajia tavataan pesivänä Aasian länsiosissa. Suomessa kirjosieppo on yleinen ja runsaslukuinen pesimälaji, jota tavataan maan eteläisimmistä osista pohjoisimpaan Lappiin. Pohjois-Lapissa kirjosieppo on tosin huomattavasti harvalukuisempi kuin etelämpänä. Kirjosiepon pesimäympäristöä ovat monenlaiset metsät. Tyypillisimminkin lajin tapaa valoisissa lehti- ja sekametsissä, mutta ajoittain sen voi löytää myös valoisista havumetsistä. Tärkeintä on, että ympäristössä on kolopuita, sillä kirjosieppo on kolopesijä. Ihmiskasutuksen parissa kirjosieppo kelpuuttaa pesäpaikakseen pihat, puutarhat ja puistot, ja se pesii erittäin mielellään pönttöihin.

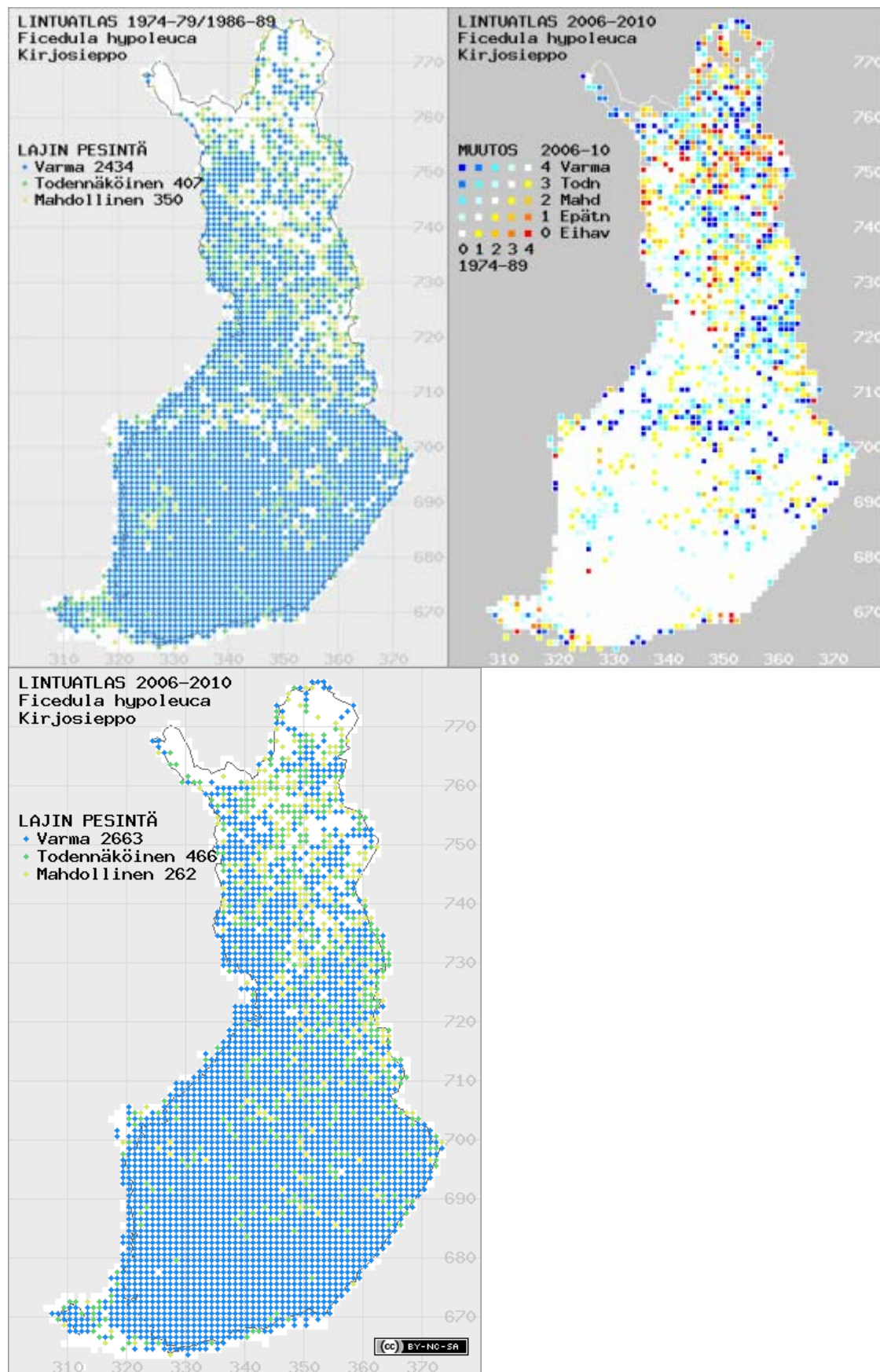
Maassamme pesivien kirjosieppojen määrässä esiintyy suuria vuosienvälisiä vaihteluja, joita on selitetty ainakin pesimäaikaisten sääolojen vaihteluilla. Kylmät ja koleat kesät alentavat pesimämenestystä, ja tällaisia kesiä osui mm. 1970-luvun lopulle ja 1980-luvun alkupuolelle. Linjalaskenta-aineistojen perusteella kirjosieppokanta pysyi vakaana 1940-luvulta 1970-luvulle, mutta on hitaasti kasvanut 1970-luvun lopulta 2000-luvulle noin 40 %. 2000-luvun lopun kannanarvio oli 250 000–750 000 paria; vuosienvälinen vaihtelu on siis ollut suurta.

Kirjosiepon levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut atlasien välillä. Esiintymisruutujen määrän kasvu muutamalla sadalla ja levinneisyyden tiivistyminen Pohjois-Suomessa voivat johtua atlasruutujen kartoitustehokkuuden paranemisesta mutta toisaalta myös pienoisesestä kannankasvusta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2663	68,9 %
Todennäköinen	466	12,1 %
Mahdollinen	262	6,8 %
Yhteensä	3391	87,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Viiksitimäli (*Panurus biarmicus*)

SV: Skägges, EN: Bearded Tit

Viiksitimäli pesii laikuittaisesti eri puolilla Aasiaa ja Eurooppaa. Suomessa laji on uusi tulokas, joka esiintyy tätä nykyä Ahvenanmaalla sekä etelä- ja länsirannikolla aina Oulun korkeudelle saakka.

Viiksitimäli on merenlahtien ja järvien laajojen ruovikoiden laji, jonka pesimäkannan kokoa rajoittaa talvien kylmyys. Ankan talven seurauksena kannat romahtavat rajusti ja vanhat pesimäruovikot voivat tyhjäntä lähes kokonaan, mutta pesimäkannat palaavat nopeasti ennalleen, sillä viiksitimäli voi meidän leveysasteillamme tehdä kolmekin suurta poikuetta vuodessa.

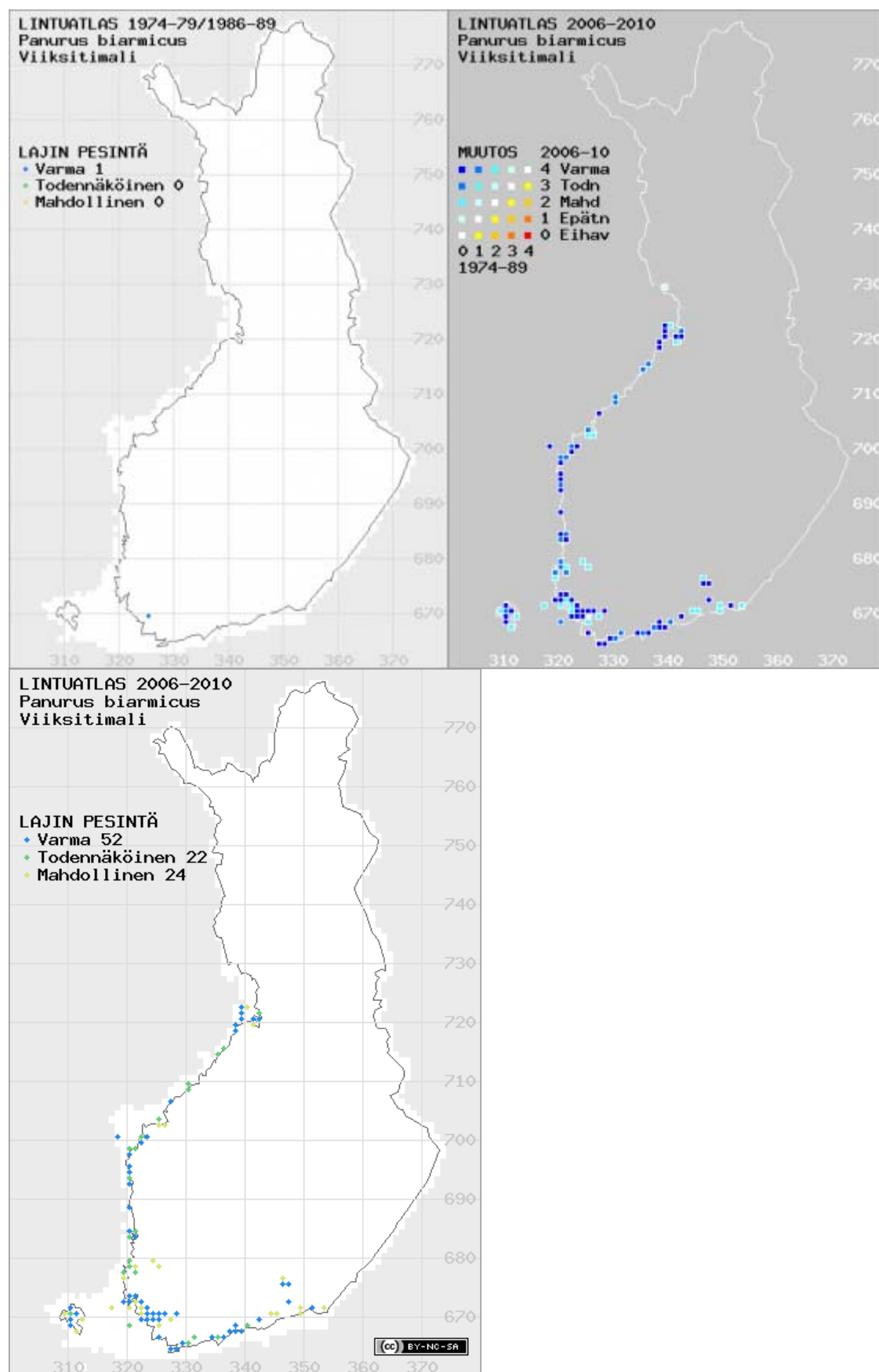
Suomen ensihavainto viiksitimälistä on Helsingistä vuodelta 1949, mutta seuraava varmistettu havainto saatiin vasta v. 1984 Ahvenanmaalta. Syksyinä 1986 ja 1990 viiksitimäleitä saapui parvittain Lounais-Suomeen ja etelärannikolle. Ensipesintä varmistettiin v. 1987 Lounais-Suomesta, ja 1990-luvulla havaintojen ja varmistettujen pesintöjen määrä alkoi kasvaa, kiitos leutojen talvien. Viiksitimäleiden parimäärien arviointi laajoilla ruovikkoalueilla on hankalaa, ja on todennäköistä laji on pesinyt toisen atlaksen aikaan useammassakin kuin yhdessä ilmoitetussa Lounais-Suomen atlasruudussa. 1990-luvun alun kannanarvioksi annettiin 50–300 paria, vaihdellen talvien ankaruuden mukaan.

Uusimman atlaksen levinneisyyskartta osoittaa viiksitimälin levittäytymisen maassamme jatkuneen voimakkaana. Laji havaittiin n. 100 atlasruudulla, ja varma pesintäkin saatiin irti n. 50 ruudusta. Kannanarviota on hyvin hankala antaa, laji kun voi esiintyä hyvinkin monilukuisena suurimmissa ruovikoissa. Suuntaa-antavasti voi veikata, että maassamme pesii leutojen talvien jälkeen vuosittain ainakin parituhatta paria viiksitimäleitä. Joka tapauksessa viiksitimäli on yhä sen verran harvalukuinen, ja esiintymisalue sopivien ruovikoiden harvalukuisuuden vuoksi epäyhtenäinen, että uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 laji määriteltiin *silmläpidettäväksi*. Pientä populaatiota (n. 500–1 000 paria) uhkaavat satunnaistekijöiden, eritoten talvien sääolosuhteiden, vaihtelut.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	52	1,3 %
Todennäköinen	22	0,6 %
Mahdollinen	24	0,6 %
Yhteensä	98	2,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pyrstötiainen (*Aegithalos caudatus*)

SV: Stjärtmes, EN: Long-tailed Tit

Pyrstötiaisen levinneisyysalue kattaa koko Euroopan maanosan pohjoisimpia kolkkia lukuun ottamatta. Lisäksi lajia tavataan Aasiassa. Suomessa pyrstötiainen on melko harvalukuinen, mutta tätä nykyä runsastuva, maan eteläosien laji. Pyrstötiaisen pesimämaastoa ovat nuoret ja nuorehkot lehtimetsät, sekametsät ja lehtipuutaimikot, erityisesti tiheää pensaikkoa sisältävät ympäristöt. Esimerkiksi sopivan ikäisissä koivutaimikoissa tiheydet voivat paikoin olla erittäin korkeita.

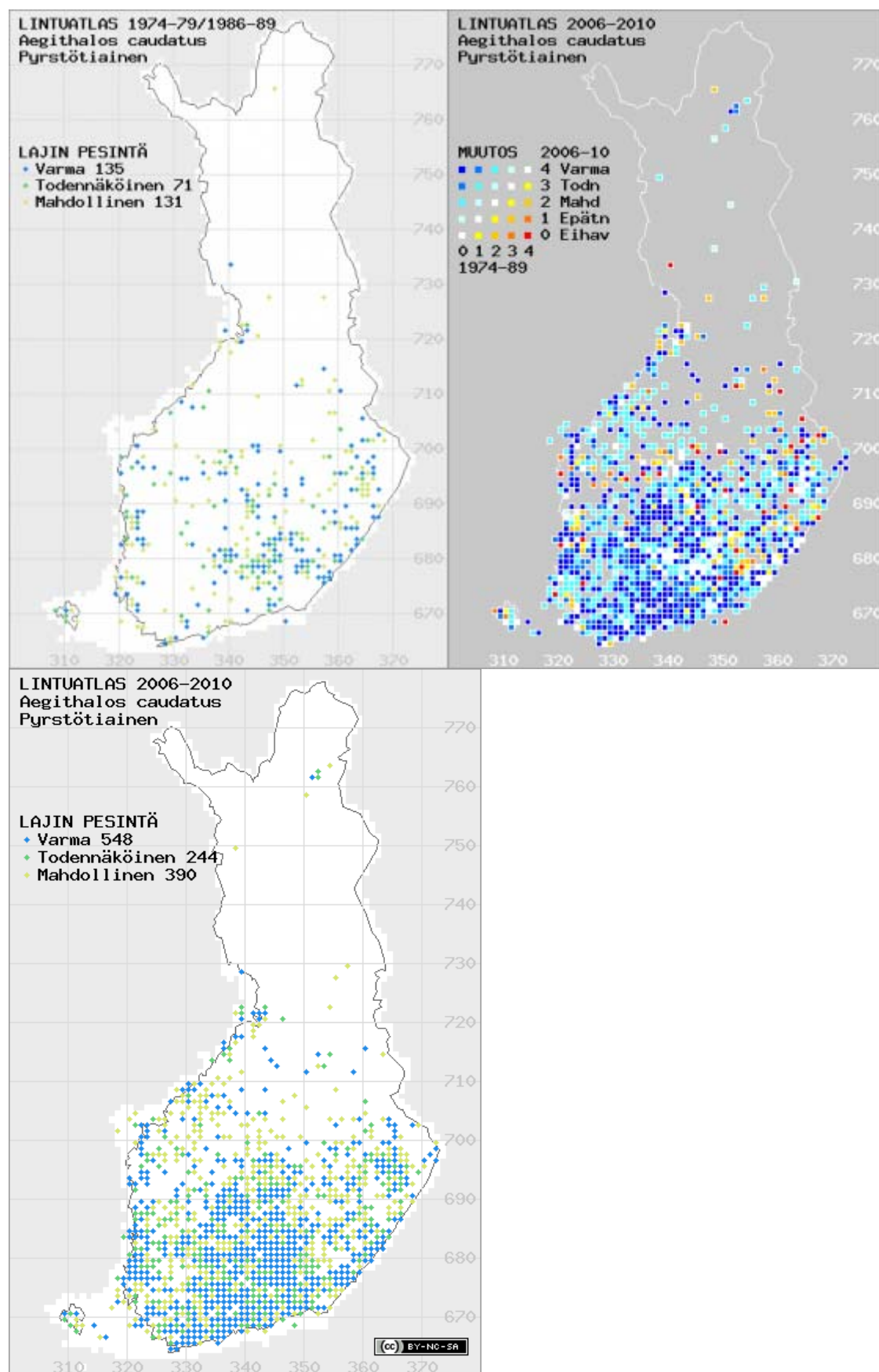
Pyrstötiaisen pesimäkannan koon vaihteluista maassamme tiedetään 1900-luvulta vähän, sillä laji on linjalaskennoissa ollut hyvin harvalukuinen. Vuosienväliset vaihtelut ovat saattaneet kuitenkin olla suuria. Lisäksi joinain vuosina esiintyvät massavaellukset (joissa on mukana paljon Venäjän lintuja) ovat vaikeuttaneet muutosten tulkintaa. Ankarien pakkastalvien tiedetään verottaneen rankasti maamme pesimäkantaa mm. 1980-luvun puolivälissä. 1990-luvun loppupuolella pyrstötiaisen todettiin olevan harvalukuinen ja taantuneen parin edellisen vuosikymmenen aikana ainakin maan kaakkoisosissa. Atlaksessa 1986–89 laji havaittiinkin ainoastaan n. 120 atlasruudulla, kun ensimmäisessä atlaksessa 1974–79 esiintymisruutujen määrä oli lähes 250. Romahdusta selitettiin nimenomaan ankarien talvien aiheuttamilla tappioilla. Kannanarvio 1950-luvulta oli n. 21 000 pesivää paria, mutta 1990-luvun loppupuolella enää n. 6 000 paria.

Sittenmin pyrstötiainen on runsastunut voimakkaasti ja samalla levinnyt uusille alueille. Tällä hetkellä pesimäkannan kooksi arvioidaan 20 000–50 000 paria. Uusimmassa atlaksessa laji esiintyi jo lähes 1 200 atlasruudussa (joista noin puolessa varmistettiin pesintä). Levinneisyyden muutos on ilmeisesti kytköksissä metsiemme ikärakenteen muutoksiin – nuorten lehtipuuvältaisten metsien osuus on kasvanut viime vuosikymmeninä. Ja nuoria metsiä ja taimettuvia hakkuita riittänee jatkossakin, kiitos metsätalouskäytäntöjemme.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	548	14,2 %
Todennäköinen	244	6,3 %
Mahdollinen	390	10,1 %
Yhteensä	1182	30,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Hömötiainen (*Parus montanus*)

SV: Talltita, EN: Willow Tit

Hömötiaisen levinneisyysalue kattaa laajalti Eurooppaa ja Aasiaa aina Tyynellemerelle saakka. Suomessa laji pesii koko maassa monenlaisissa metsissä. Aivan pohjoisimmassa Lapissa levinneisyysalue on aukkoinen. Hömötiainen suosii varttuneempia havu- ja sekametsiä, mutta myös nuoremmat metsät käyvät kunhan niissä on sopivia pötkelöitä pesäpaikaksi. Hömötiainen kovertaa pesäkolon pehmeään pötkelöön, mutta toisinaan pesii myös pönttöön. Hömötiainen on paikkalintu, joka talvehtii Suomessa.

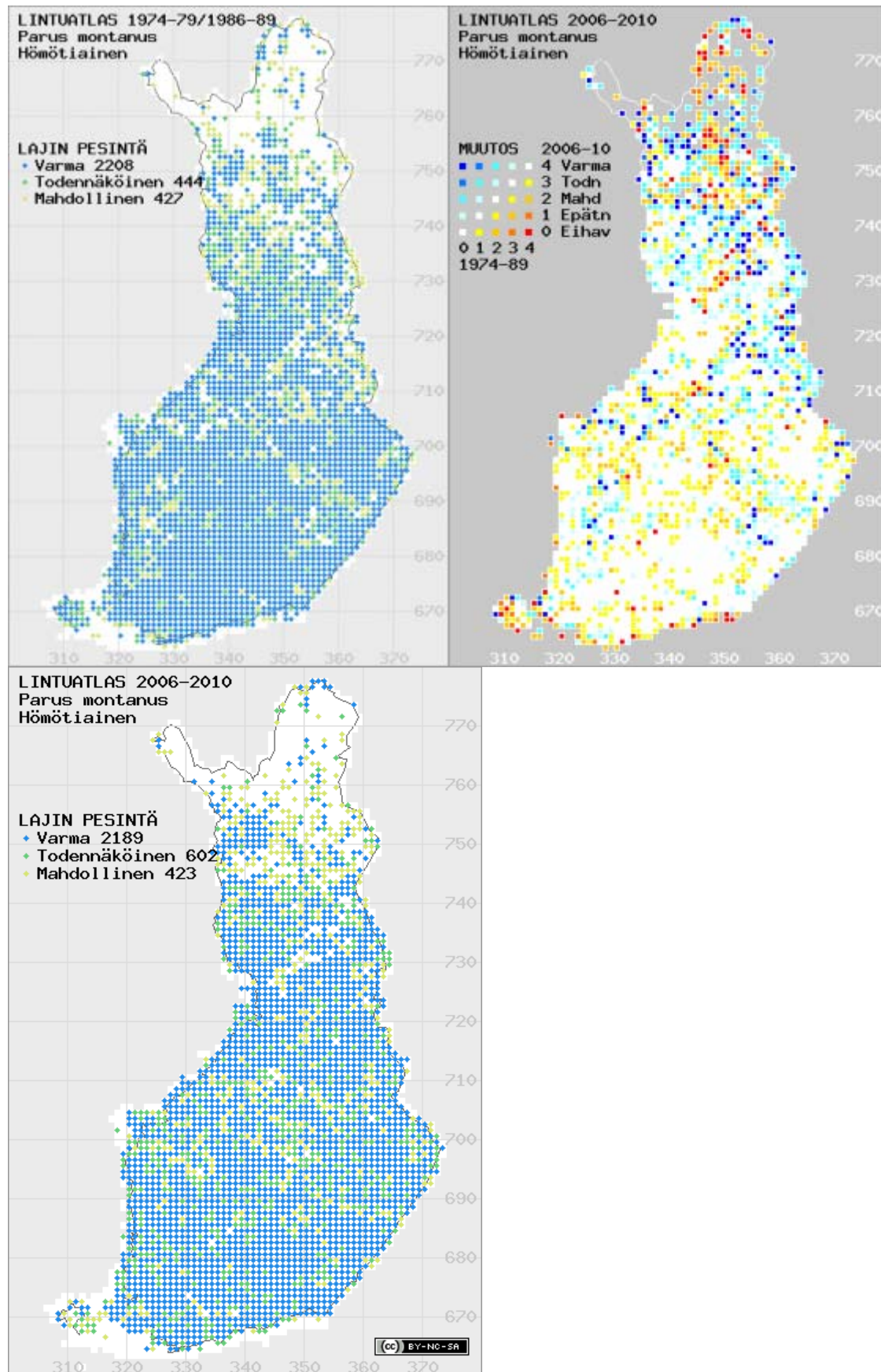
Hömötiaisen pesimäkanta maassamme taantui 1940- ja 1950-luvuilta huomattavasti (noin 60 %) 1980-luvulle asti. Taantuman yhdeksi syyksi on esitetty tehometsätaloutta, joka on vähentänyt pötkelöpuiden määrää metsissä. Talvien ankaruuden vaikutuksista pesimäkantoihin ei ole selvää käsitystä. Viimeisen 30 vuoden aikana maamme hömötiäiskanta ei kuitenkaan ole enää merkittävästi taantunut, vaan se on pysynyt vakaana (yhdistetty piste- ja linjalaskenta-aineisto 1975–2010). 1980-luvun lopulla pesimäkannan koon arvioitiin vaihtelevan 0,7–1,5 miljoonan parin välillä. Nykykanta on arviolta 0,6–1,0 miljoonaa paria.

Hömötiaisen levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut maassamme viimeisen parinkymmenen vuoden aikana. Hömötiainen löytyy noin 83 %:ssa atlasruuduista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2189	56,6 %
Todennäköinen	602	15,6 %
Mahdollinen	423	10,9 %
Yhteensä	3214	83,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapintiainen (*Parus cinctus*)

SV: Lappmes, EN: Siberian Tit

Lapintiaisen levinneisyysalue sijoittuu Euraasian pohjoisosiin sekä myös Alaskan puolelle. Suomessa lapintiainen on tiaisista ainoastaan maan pohjoisosan metsissä esiintyvä laji, josta vain erittäin harvoin varmistetaan pesintöjä Oulun läänin eteläpuolelta. Lapintiainen on paikkalintu, joka kelpuuttaa pesimäympäristökseen monenlaisia metsiä, mutta männiköt ja sekametsät ovat suosituimpia. Reviirillä täytyy olla keloja ja pötkelöitä pesäkolon varten.

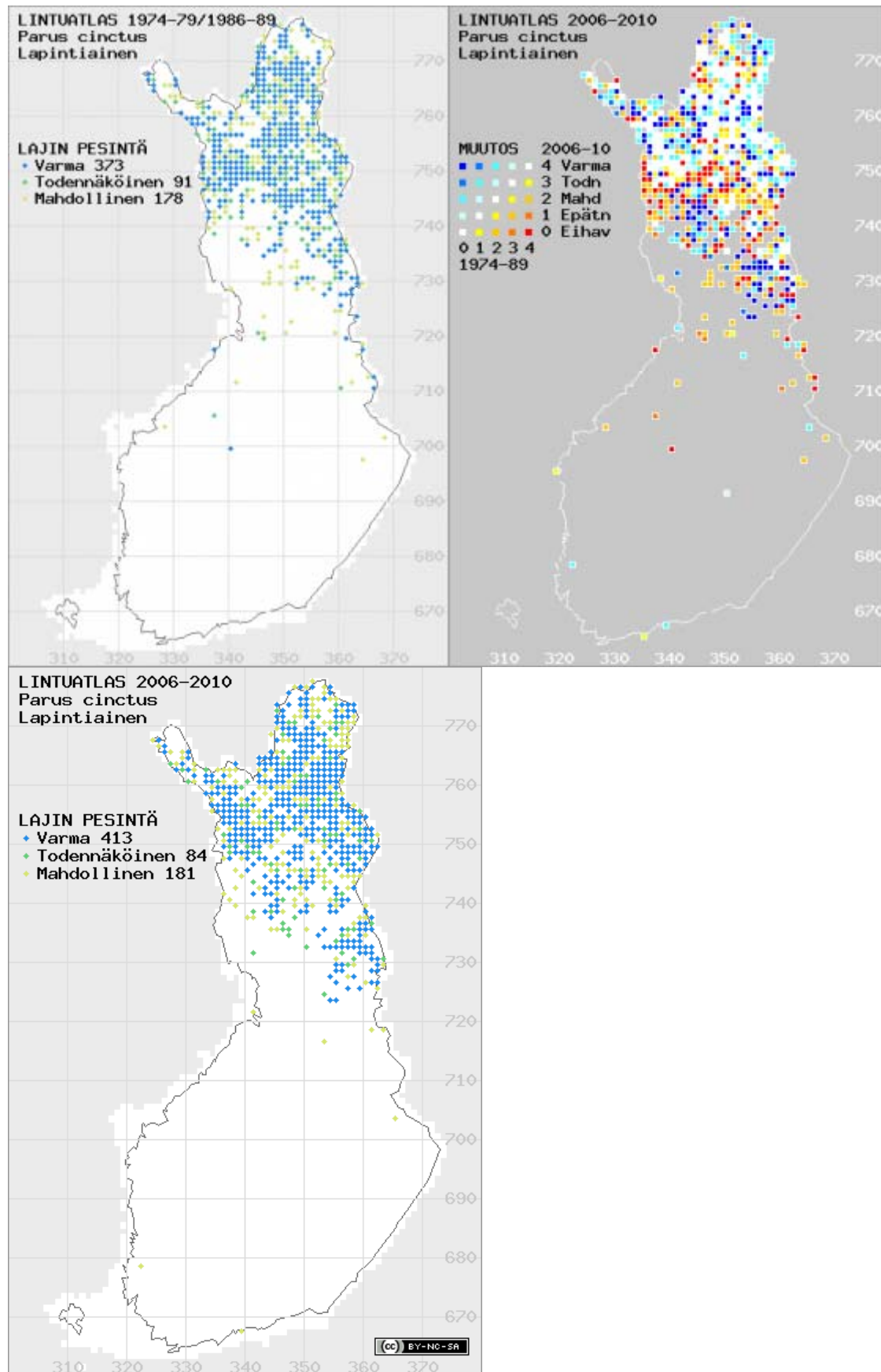
Lapintiainen taantui 1900-alkupuolelta ainakin 1970-luvulle saakka, mutta kannanmuutosten ja parimäärien arviointi on hankalaa, sillä linjalaskennoissa vuotuiset havaintomäärät ovat pieniä (keskimäärin noin kymmenen havaintoa per vuosi). Lisäksi vuosienväliset vaihtelut ovat erittäin suuria, mikä hankaloittaa kannanmuutosten arviointia. 1900-luvun alkupuolen taantumana epäillään olevan ainakin osittain tehometsätalouden syytä. Pötkelöiden ja kelojen väheneminen heikentää lapintiaisen kaltaisen kolopesijän pesimismahdollisuuksia ja sitä kautta poikastuottoa. 1970-luvulta 1980-luvulle kannan arvellaan kuitenkin runsastuneen. Lapintiaisen pesimäkannan kooksi arvioitiin 1990-luvun lopulla noin 40 000 paria (vuosivaihtelu 30 000–60 000 paria). Nykyinen kannanarvio on 50 000–100 000 paria. Parimäärän näennäinen kasvu johtuu parantuneesta laskentaotannasta vakioireittien myötä, eikä niinkään varsinaisesta kannankasvusta.

Lapintiaisen levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut maassamme viimeisen parinkymmenen vuoden aikana. Laji asuttaa noin 18 % maamme atlasruuduista, ja eteläisimmät pesimäalueet löytyvät Kainuun pohjoisosista. Eteläisimmät esiintymät näyttävät hieman taantuneen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	413	10,7 %
Todennäköinen	84	2,2 %
Mahdollinen	181	4,7 %
Yhteensä	678	17,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Töyhtötiainen (*Parus cristatus*)

SV: Tofsmes, EN: Crested Tit

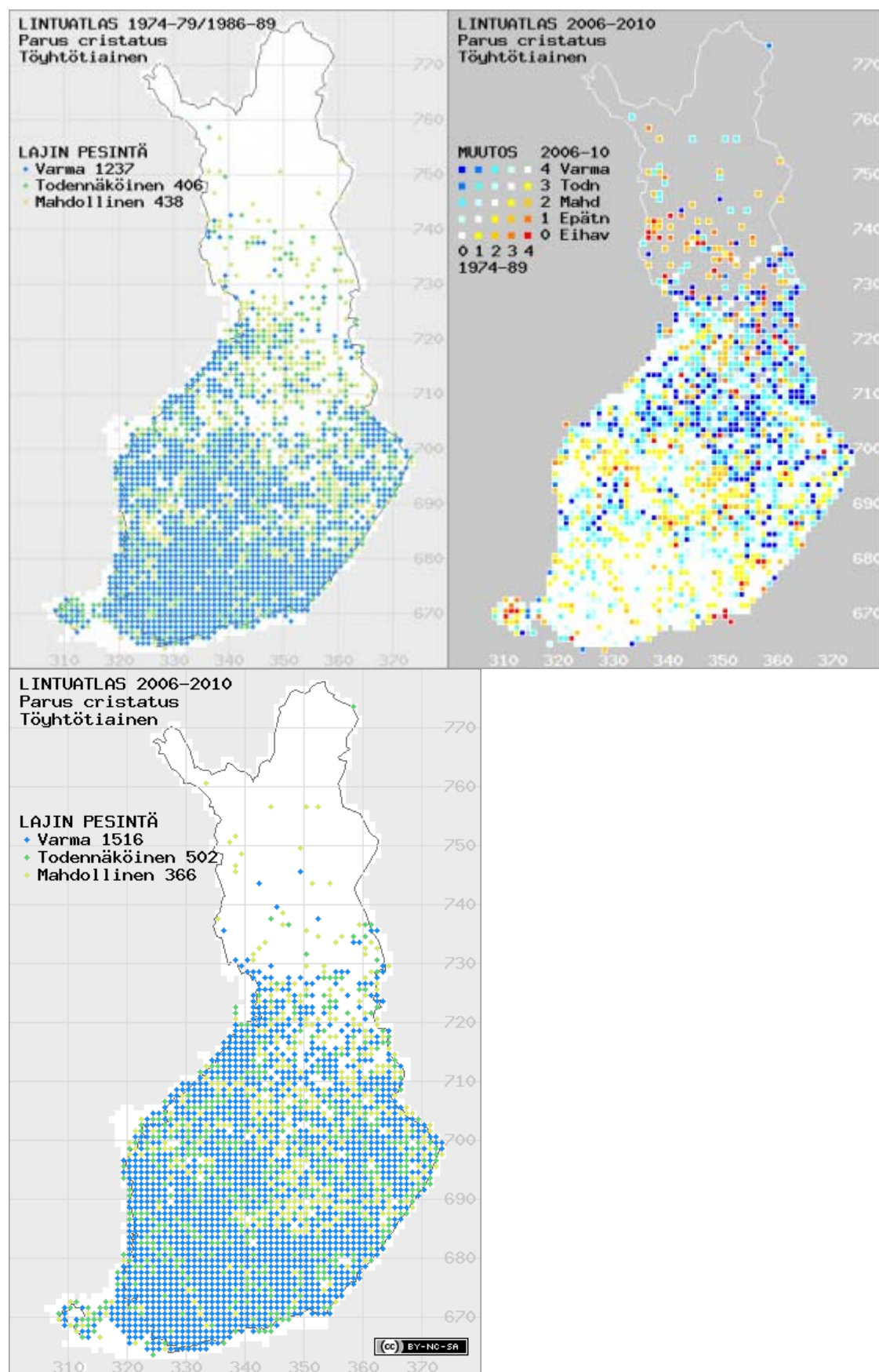
Töyhtötiainen levinneisyysalue kattaa suurimman osan Länsi-Aasiaa ja Eurooppaa, mutta laji puuttuu mm. Isosta-Britanniasta ja Italiasta. Suomessa töyhtötiainen yhtenäinen levinneisyys yltää eteläisimmästä Suomesta Oulun läänin pohjoisosiin, Etelä-Lapissa lajia tavataan paikoittaisesti. Töyhtötiainen on havumetsien laji, joka tulee toimeen niin karuissa kalliomänniköissä kuin vanhoissa kuusikoissa. Paikoin sille kelpaavat jopa talousmänniköt, ja suosittuja ovat pienipiirteisesti aukkoiset havumetsät. Töyhtötiainen ei ole samalla tavalla sidoksissa lehtipuupökökelöihin kuin hömötiainen.

Töyhtötiainen runsastui 1900-luvun alkupuolelta 1960-luvulle asti levittäytyen mm. Ahvenanmaalle ja eteläisestä Suomesta kohti pohjoista. 1960-luvulta lähtien parimäärä kuitenkin väheni Etelä-Lapissa. Tämä taantuma on liitetty tehometsätalouteen ja Lapin laajoihin hakkuisiin. Koko maan mittakaavassa pesimäkanta romahti noin neljäsosaan 1940-luvun ja 1980-välisenä aikana. Sitten töyhtötiainen on lintulaskenta-aineistojen perusteella pysynyt vakaana, joskin huomattavien vuosienvälisten vaihteluiden sävyttämänä. Töyhtötiainen pesimäkannan kooksi arvioitiin 1940-luvulla noin 1,1 miljoonaa paria, mutta 1980-luvun lopulla enää 200 000–400 000 paria. Nykyinen kannanarvio on noin 400 000–600 000 paria. Uusimman atlaksen perusteella töyhtötiainen asuttaa noin 62 % maamme kaikista atlasruuduista. Kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku on noin 54 %. Muutos saattaa osittain selittyä uusimman atlaksen kartoitustehokkuudella, joka on parempi kuin kahdessa edellisessä atlaksessa yhteensä. Töyhtötiashavaintoja näyttää ilmestyneen nimenomaan niille maan keskiosien ruuduille, joiden selvitysaste oli ennen korkeintaan välttävä, mutta joka nyt uusimmassa atlaksessa oli vähintään tyydyttävä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1516	39,2 %
Todennäköinen	502	13 %
Mahdollinen	366	9,5 %
Yhteensä	2384	61,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kuusitiainen (*Parus ater*)

SV: Svartmes, EN: Coal Tit

Kuusitiaisen laaja levinneisyysalue kattaa suurimman osan Eurooppaa ja laajalti Aasiaa aina Tyynellemerelle saakka. Suomessa kuusitiainen on maan eteläosien havumetsien laji, jonka yhtenäinen levinneisyys kiertyy länsirannikkoa Perämeren pohjukkaan saakka. Kuusitiainen suosii pesimäympäristönään varttuneita kuusikoita ja kuusivaltaisia sekametsiä. Se voi asettua pesimään myös pihapiiriin pönttöön, kunhan lähetyvillä on kuusimetsää. Kuusitiainen on enimmäkseen paikkalintu, mutta joinakin vuosina esiintyy vaelluksia kohti lounasta. Tällöin vaelluksissa on oletettavasti mukana myös lintuja maamme rajojen ulkopuolelta.

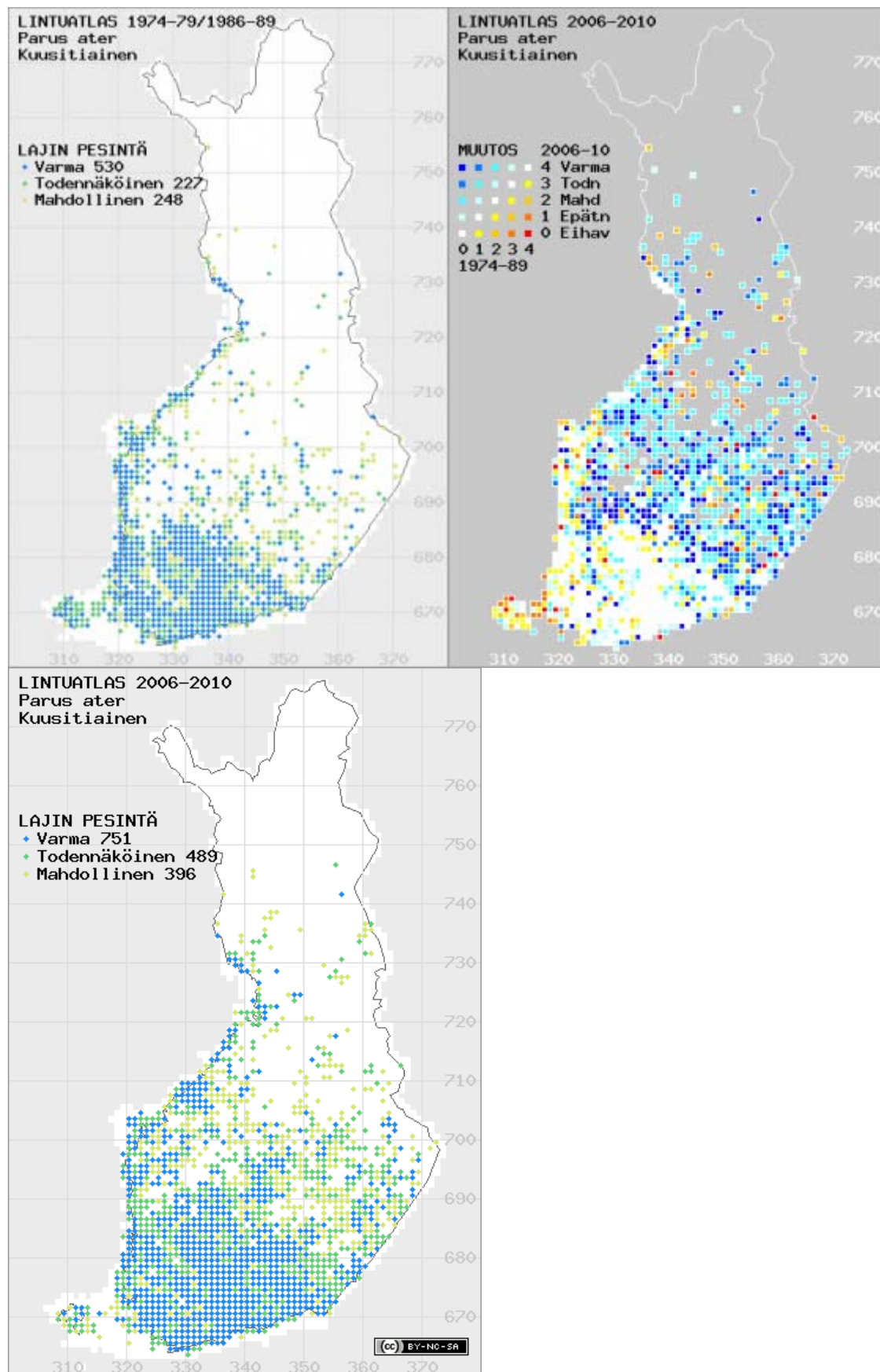
Kuusitiaisen pesimäkanta vaihtelee huomattavasti vuosien välillä. Vaihtelut saattavat liittyä ajoittain esiintyviin vaelluksiin tai talvien sääolosuhteisiin, mutta jälkimmäisestä ei ole Suomesta – toisin kuin Ruotsista – selvää näyttöä. Kuusitiaisen pitkäaikaisen kannankehityksen arvellaan pysyneen jotakuinkin vakaana 1940-luvulta 1990-luvulle. 1980-luvun aikana pesimäkanta kasvoi aina 1990-alkupuolelle saakka, mutta sitten jälleen taantui niin, että 2000-luvun alkuun tultaessa oltiin jälleen 1980-alun tasolla. Yhdistetty piste- ja lintulaskenta-aineisto jaksolta 1978–2010 ei paljasta tilastollisesti merkitsevää muutosta kannankehityksessä. 1980-luvun lopulla maamme kuusitiaiskannan koon arvioitiin vaihtelevan 30 000 ja 100 000 parin välillä, mikä vastaa myös nykykannan kokoa.

Atlaskartoitusten perusteella kuusitiaisen levinneisyys on viimeisen parinkymmenen vuoden aikana tiivistynyt Keski-Suomessa ja samalla laajentunut kohti pohjoista. Tätä nykyä laji asuttaa noin 42 % kaikista atlasruuduista, kun vastaava luku kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa oli noin 26 %. Uusimman atlaksen kartoitustehokkuus toki oli edellisiä merkittävästi parempi, mutta näin suuri muutos heijastanee aitoa levinneisyysalueen laajenemista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	751	19,4 %
Todennäköinen	489	12,7 %
Mahdollinen	396	10,2 %
Yhteensä	1636	42,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Sinitiainen (*Parus caeruleus*)

SV: Blåmes, EN: Blue Tit

Sinitiaisen levinneisyysalue käsittää lähes koko Euroopan, osan läntisestä Aasiasta sekä osia Pohjois-Afrikasta. Suomessa sinitiainen on aiemmin ollut maan eteläosan laji, jonka yhtenäinen levinneisyys sijoittui Oulu–Joensuu -linjan lounais-/eteläpuolelle, mutta tätä nykyä alue on laajentunut huomattavasti kohti pohjoista. Sinitiainen suosii pesimäympäristönään lehtimetsiä ja lehtipuuvaltaisia sekametsiä, pihoja, puutarhoja ja puistoja. Sinitiainen on osittaismuuttaja, joka käy mielellään talvisin ruokintapaikoilla ja keväällä asettuu pesimään ihmisen tarjoamaan pönttöön. Pienenä mutta ärhäkkänä lintuna sinitiainen pärjää hyvin kilpailussa kookkaampaa talitiaista vastaan.

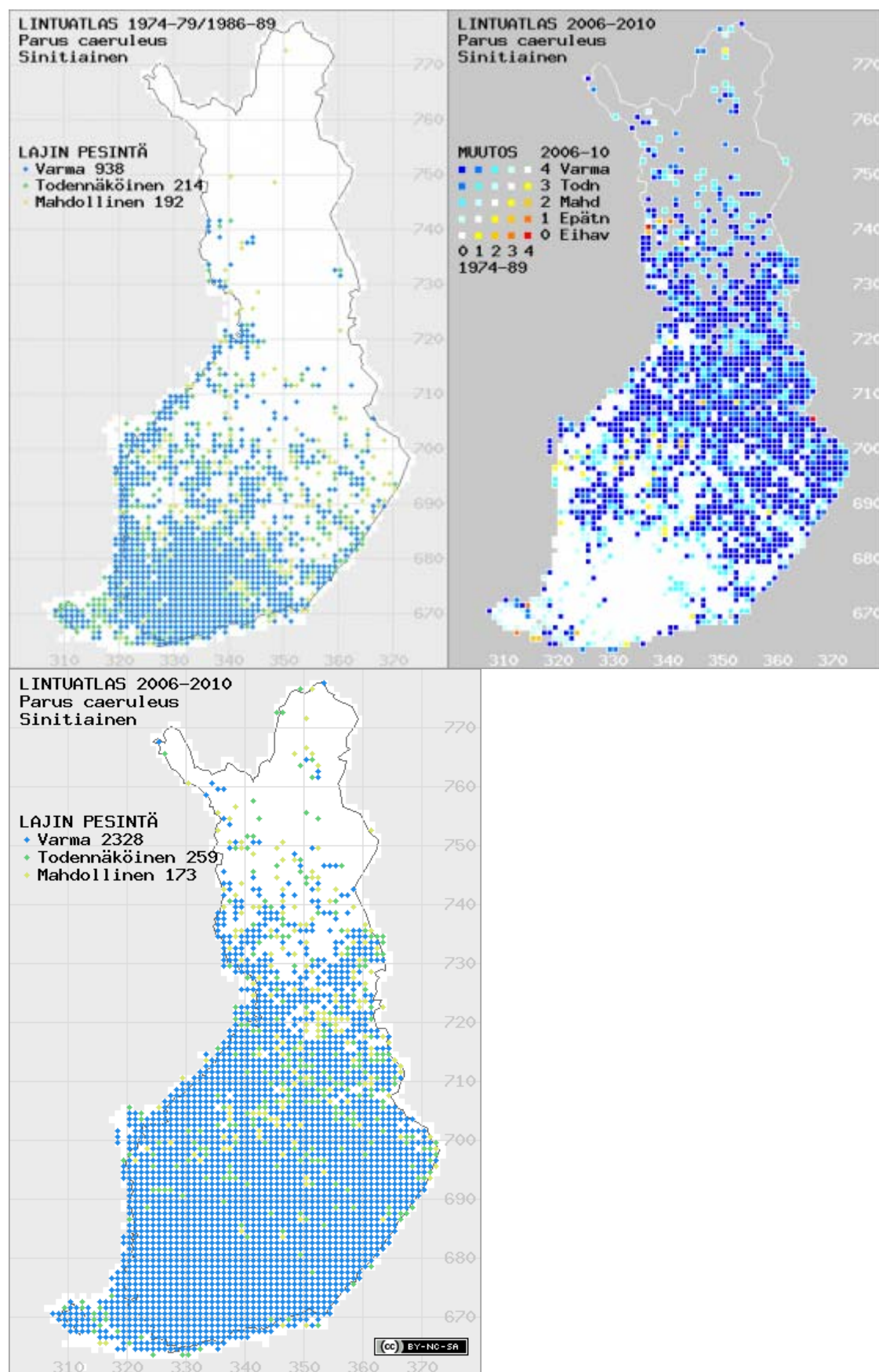
Sinitiainen on maassamme uusi tulokas. 1800-luvulla se oli erittäin harvinainen, ja esiintyi maan aivan eteläisimmissä osissa. Ensimmäinen pesintä varmistettiin vuonna 1856. Nopea runsastuminen ja levittäytyminen alkoi saman vuosisadan lopulla ja kiihtyi 1930-luvulla. Pesimäkanta lähes kymmenkertaistui 1950-luvulta 1990-luvun alkuun, jolloin kannan kooksi arvioitiin 130 000–200 000 pesivää paria. Sinitiaisen runsastumisen takana on pääasiassa lintujen talviruokinnan lisääntyminen, mutta myös talvien leudontuminen on saattanut pienentää kuolleisuutta. Pöntötyksen yleistyminen sekä vesien rehevöitymisestä seurannut ruovikoituminen ovat saattaneet myös edesauttaa kannankasvua (ruovikot ovat tärkeitä ruokailupaikkoja talvisin ja syksyisin). Yhdistetty piste- ja linjalaskenta-aineisto vuodesta 1979 vuoteen 2010 paljastaa pesimäkannan koon yli 10-kertaistuneen. Nykyinen kannanarvio on 400 000–600 000 paria.

Atlaskartoilla sinitiaisen yhä jatkuva menestystarina ilmenee selvästi. Uusimmassa atlaksessa laji asuttaa noin 72 % maamme kaikista atlasruuduista, kun kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku on noin 35 %. Sinitiainen ei ole enää maan eteläosien lintu, vaan yhtenäinen levinneisyys yltää Lapin eteläosiin ja pohjoisin varmistettu pesintä on maan pohjoisimmalta atlasruudulta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2328	60,2 %
Todennäköinen	259	6,7 %
Mahdollinen	173	4,5 %
Yhteensä	2760	71,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Valkopäätiainen (*Parus cyanus*)

SV: Azurmes, EN: Azure Tit

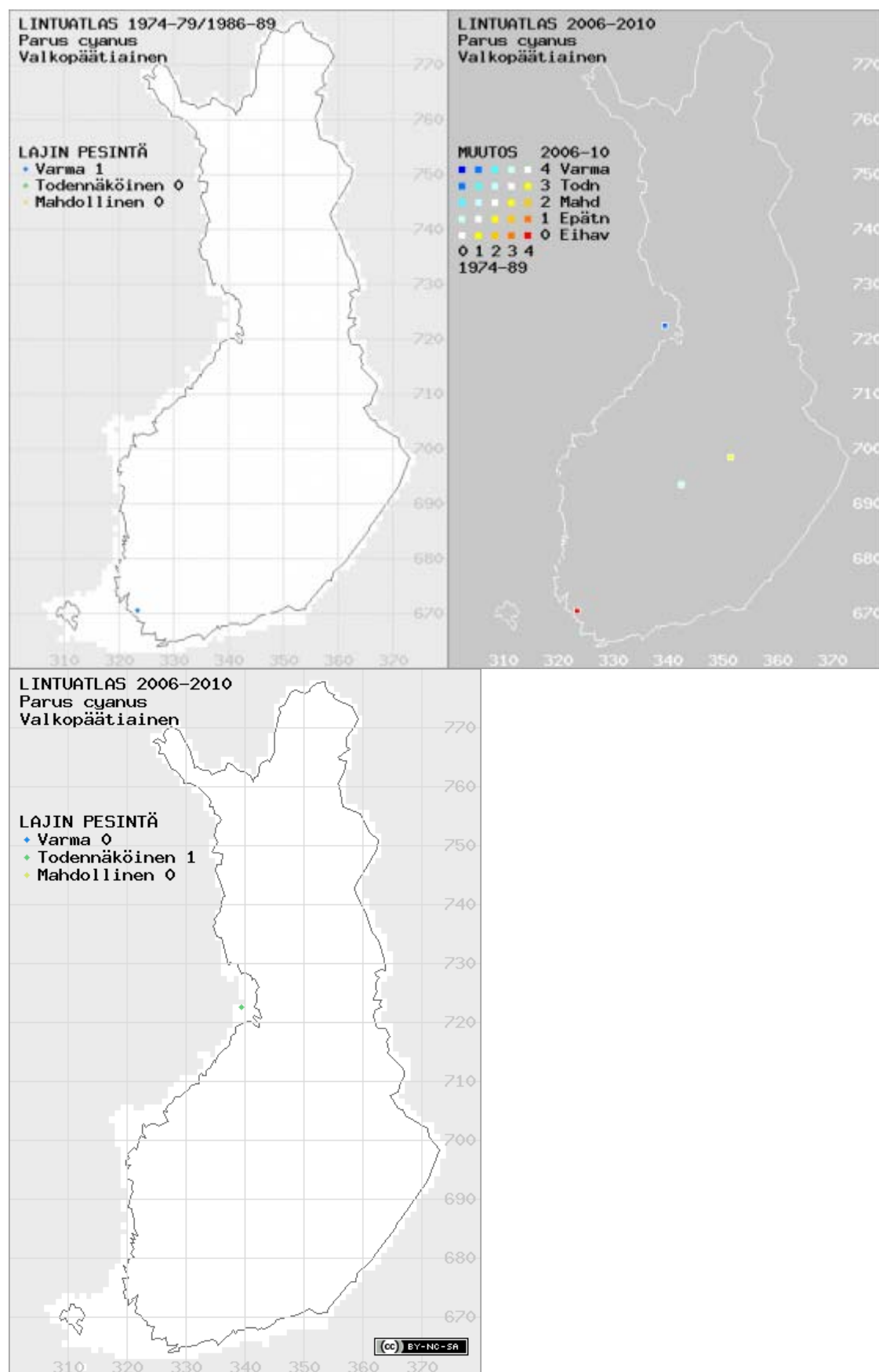
Valkopäätiaisen levinneisyysalue ulottuu Länsi-Venäjältä Siperian yli Tyynenmeren rannoille. Laji suosii lehtimetsiä ja lehtipuuvaltaisia sekametsiä, erityisesti joen- ja puronvarsilla. Suomessa valkopäätiainen on harvinaisuus, josta on vuodesta 1973 lähtien alle 50 rareteettikomitean hyväksymää havaintoa.

Ensimmäinen havainto vuodelta 1973 koski komeasti valkopäätiäisparin pesintää Tohmajärvellä. Myös ensimmäiseen atlakseen saatiin varma pesintä, kun valkopäätiainen pesi Turussa 1975 sinitiäisen parina. 1970-luvun loppuun mennessä lajista kertyi toistakymmentä havaintoa, ja sen odotettiin jopa vakiintuvan pesimälajistoomme. Sittemmin havaintomäärät vähenivät, ja 1980-luvun atlaksessa valkopäätiäistä ei löydetty yhdeltäkään atlasruudulta. 2000-luvulla havaintoja on kuitenkin kertynyt taas enemmän, vuoteen 2010 mennessä yhteensä 13 yksilöstä. Uusimmassa atlaksessa lajista ilmoitettiin yksi todennäköisen pesinnän indeksi Hailuodosta: kaksi lintua viihtyi huhtikuulle asti samalla paikalla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	1	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	1	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Talitiainen (*Parus major*)

SV: Talgoxe, EN: Great Tit

Talitiaisen laaja levinneisyysalue kattaa koko Euroopan ja suurimman osan Aasiaa Tyynenmeren rantamille saakka. Suomessa lajia tavataan koko maassa, Lapissa levinneisyysalue tosin on muuta maata aukkoisempi. Talitiainen pesii monenlaisissa ympäristöissä ihmisen läheisyydessä sekä monenlaisissa metsäympäristöissä. Se on kolopesijä, joka asettuu mielellään myös pönttöön. Luonnonympäristössä korkeimmat talitiaistiheydet saavutetaan lehdoissa ja pellonlaitojen lehtimetsissä. Talitiainen on osittaismuuttaja, jonka talvehtiva kanta hyödyntää runsaasti talviryökintöjä.

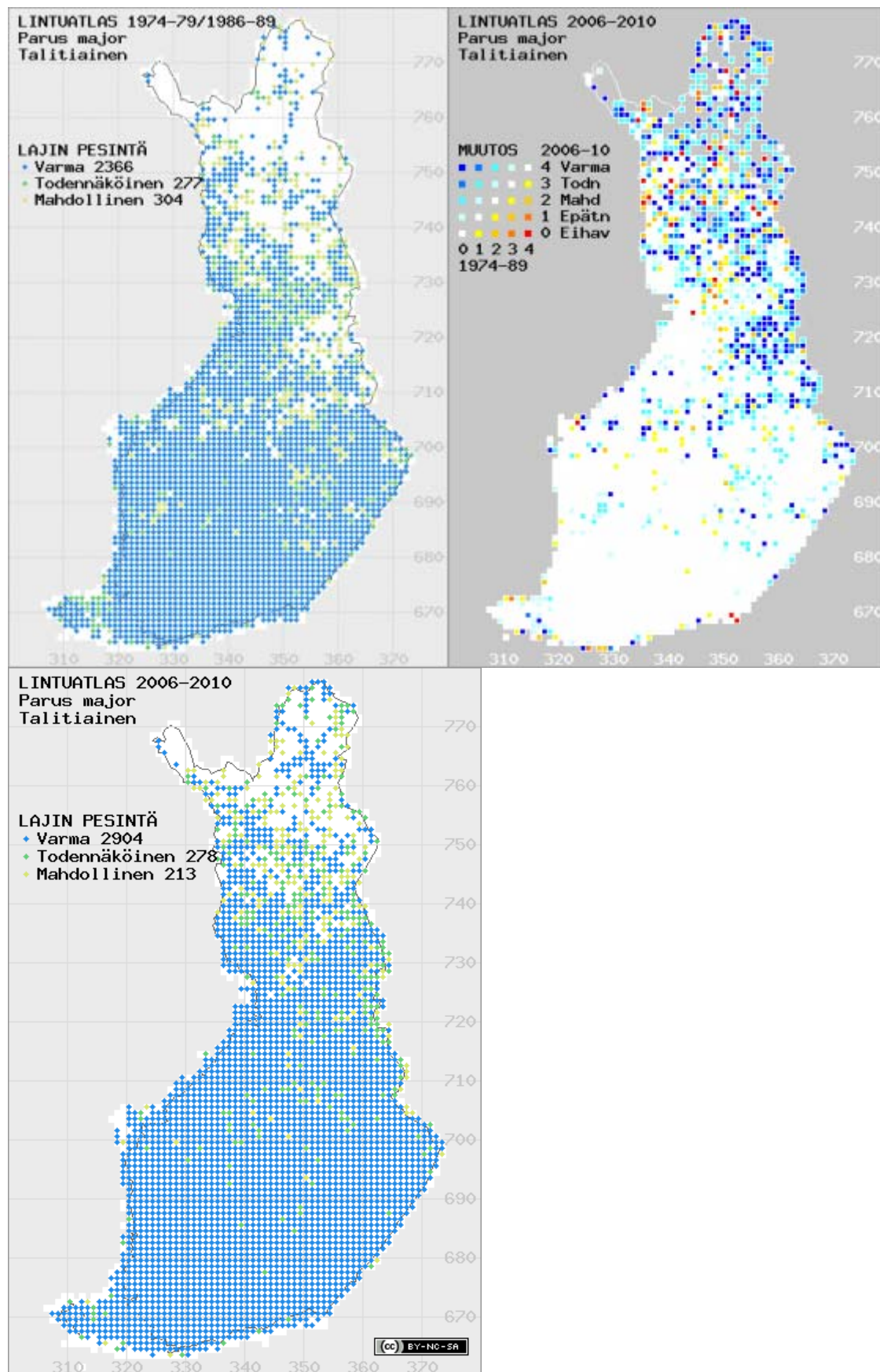
Talitiainen kuuluu lajistomme menestyjiin 1900-luvulta alkaen. Pesimäkanta yli kolminkertaistui 1940-luvulta 1970-luvulle (etenkin Pohjois-Suomessa 1930-luvulta 1960-luvulle), ja levinneisyys laajeni koko maassa. Sen jälkeenkin kasvu on jatkunut: pitkäaikaiset lintulaskenta-aineistot kertovat pesimäkannan noin kaksinkertaistuneen vuosien 1975 ja 2010 välillä. Talitiainen on hyötynyt etenkin talviryökinnän lisääntymisestä, mutta myös leudontuvat talvet lienevät edesauttaneen kannankasvua. 1980-luvun loppupuolella pesivien parien määräksi arvioitiin 600 000–900 000. Nykyinen kanta on noin 1,5–2 miljoonaa paria.

Uusimmassa atlaksessa talitiainen asuttaa noin 88 %:a maamme kaikista atlasruuduista, kun kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku on noin 76 %. Levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut, mutta etenkin maan pohjoispuolikkaassa se on selkeästi tiivistynyt. Tämä johtunee sekä kartoitustehokkuuden paranemisesta että kannan todellisesta kasvusta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2904	75,1 %
Todennäköinen	278	7,2 %
Mahdollinen	213	5,5 %
Yhteensä	3395	87,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pähkinänakkeli (*Sitta europaea*)

SV: Nötväcka, EN: Nuthatch

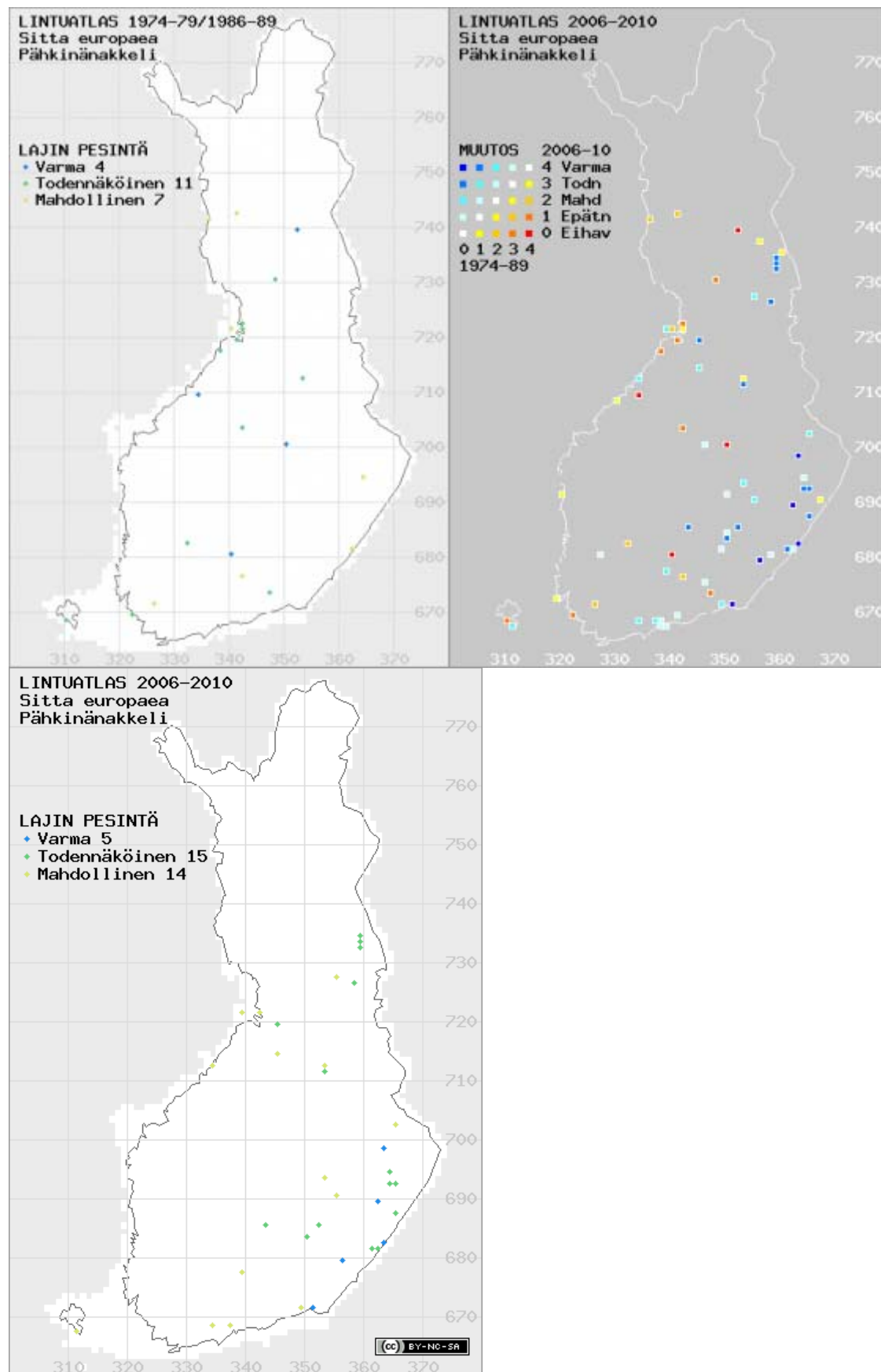
Pähkinänakkeli on laajalle levittäytynyt euraasialainen laji, jota lisäksi tavataan paikoittain myös Afrikan puolella Välimeren rantavaltioissa. Pähkinänakkelin alalajia *europaea* tavataan Fennoskandian lounaisosissa, Baltian maissa ja tätä nykyä mitä ilmeisimmin myös Karjalan kannaksella, alalajia *caesia* taasen etelämpänä Manner-Euroopassa ja Isossa-Britanniassa. Itäinen, aasialainen alalaji *asiatica* esiintyy Venäjällä pitkälle Siperiaan, ja tämän alalajin lintuja vaeltaa ajoittain syksyisin Suomeen. Myös eteläisemmän *europaea* alalajin yksilöitä vaeltaa syksyisin Suomeen. Osa syksyisin maahamme saapuvista linnuista jää seuraavana kesänä pesimään, mutta vuotuiset parimäärät tunnetaan lajin harvalukuisuuden takia huonosti. Pähkinänakkelit pesivät lehtimetsissä ja lehtipuuvaltaisissa sekametsissä, iäkkäissä puistomaissa metsissä, puutarhoissa ja puistoissa.

Maahamme syksyin saapuvien pähkinänakkeleiden määrät vaihtelevat suuresti vuosittain. 1970- ja 1980-lukujen parhaina massavaellussyksyinä määrät laskettiin tuhansissa, mutta joinain syksyinä maassamme havaitaan vain muutamia yksilöitä. 1990-luvulla arvioitiin, että suurten itäisten syysvaellusten jälkeisinä vuosina maassamme pesi noin 10–20 paria pähkinänakkeleita. Syksyn 1995 *asiatica*-alalajin massavaelluksen (tuhansia yksilöitä) jäljiltä pesimäkanta jäi kuitenkin toivottua huomattavasti pienemmäksi. Ensimmäiseen atlakseen 1974–79 saatiin yhytettyä varma pesintä neljältä atlasruudulta, ja todennäköinen tai mahdollinen yhdeltätoista ruudulta. Toiseen atlakseen 1986–89 ei löytynyt yhtään varmaa pesintää, ja lisäksi todettiin vain seitsemän todennäköistä tai mahdollista. Tässä uusimmassa atlaksessa pesintä varmistettiin viidellä ruudulla ja todennäköinen tai mahdollinen noin 30 ruudulla. Siitä, kuinka moni atlakseen ilmoitetuista nakkeleista koskee mitään alalajia, ei ole valitettavasti tarkkaa tietoa. Alustavat selvitykset viittaavat siihen, että pesivistä linnusta huomattava osa on nimialalajia. Kannanarviota on turha lähteä veikkailemaan, ja pesivien parien määrä on hyvin oletettavasti sidoksissa maamme lähialueilta tulevien lintujen (Venäjän Karjalan) pesimäkantojen kokoon ja vaihteluun. Valtaosa tuoreimmista atlaksen varmoista ja todennäköisistä pesinnöistä on itärajan tuntumasta, mikä sopii hyvin yhteen lajin leviämisreitien kanssa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	5	0,1 %
Todennäköinen	15	0,4 %
Mahdollinen	14	0,4 %
Yhteensä	34	0,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Puukiipijä (*Certhia familiaris*)

SV: Trädkrypare, EN: Treecreeper

Puukiipijän levinneisyysalue ulottuu Tyynenmeren rannoilta läpi Siperian Eurooppaan, jossa lajia tavataan laajalla alueella. Suomessa levinneisyys ulottuu yhtenäisenä maan eteläosista Etelä-Lappiin.

Pohjoisempana laji on jo satunnaispesijä. Puukiipijä rakentaa pesänsä puun rungon ja osittain irtonaisena repsottavan kuoren väliin. Siksi on tärkeää, että reviirillä on jyrkävakaarnaisia, iäkkäitä, puita. Laji viihtyy niin havu-, lehti- kuin sekametsissäkin. Puukiipijä on pääosin paikkalintu, mutta etenkin maan pohjois- ja itäosissa se on osittaismuuttaja.

Pienen linjalaskenta-aineiston perusteella puukiipijäkanta 2–3-kertaistui 1940- ja 1950-luvuilta 1970- ja 1980-luvuille. Talvilintulaskentojen perusteella tiedetään, että havaintomäärissä esiintyy huomattavia vuosienvälisiä vaihteluja, jotka liittyvät ainakin talven sääoloihin – ankarina pakkastalvina kuolleisuus on suurta. Yhdistetyn linja- ja pistelaskenta-aineiston perusteella puukiipijäkanta on lähes kaksinkertaistunut vuosien 1978 ja 2010 välillä. 1980-loppupuolella kannan koon arveltiin vaihtelevan n. 70 000 ja 150 000 parin välillä. Nykyinen kannanarvio on noin 200 000 paria.

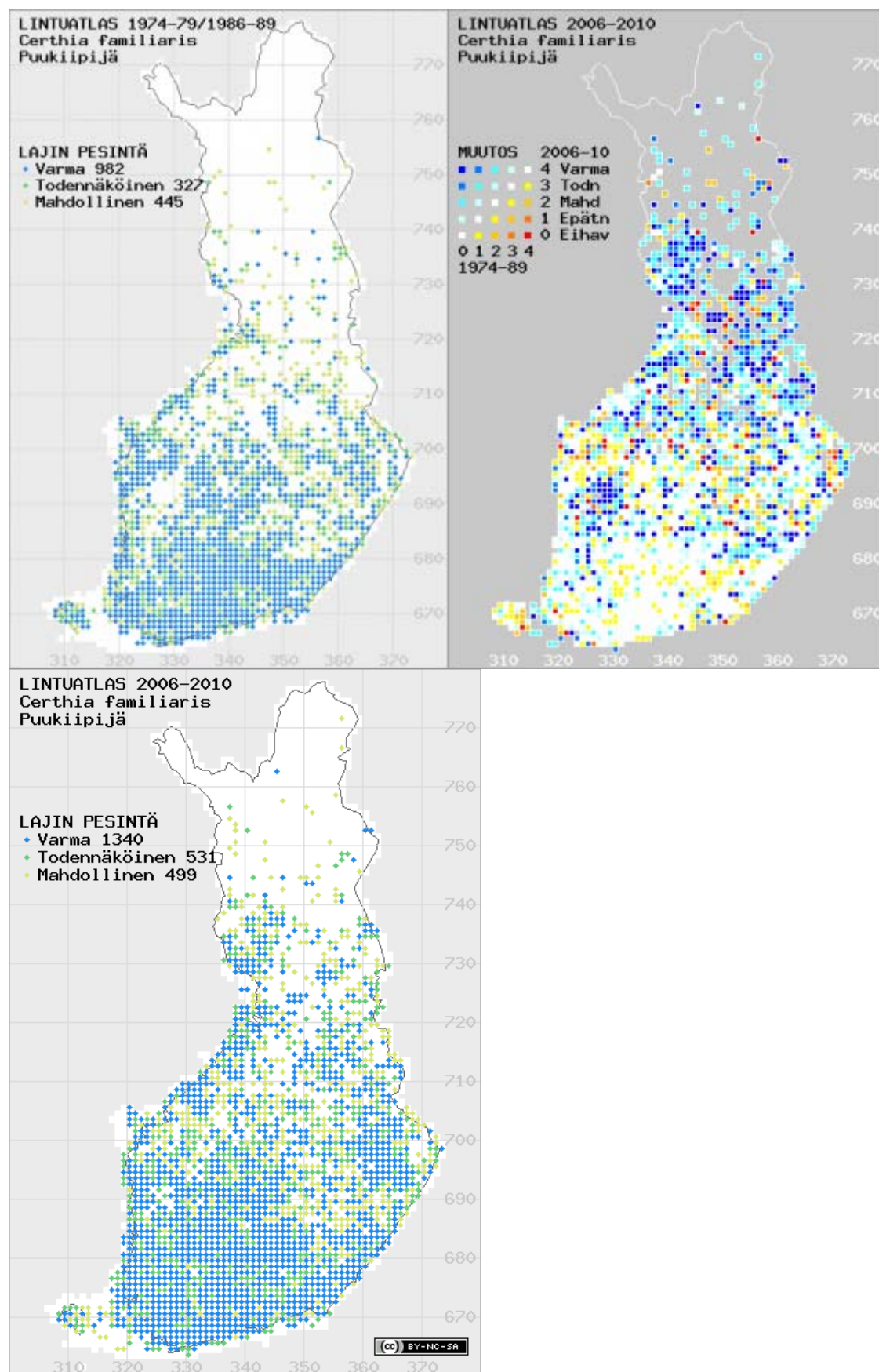
Uusimmassa atlaksessa puukiipijästä saatiin pesintään viittaavia havaintoja noin 62 %:ssa kaikista atlasruuduista, kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku oli noin 45 %.

Levinneisyyden muutos heijastanee kannan kasvua, mutta osittain luultavasti myös parantunutta ruutujen kartoitustehokkuutta. Puukiipijän pesimisvarmuusindeksit ovat parantuneet etenkin Keski-Suomesta Etelä-Lappiin ulottuvalla vyöhykkeellä, mikä voisi viitata levinneisyyden painopisteen siirtymistä kohti pohjoista.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1340	34,7 %
Todennäköinen	531	13,7 %
Mahdollinen	499	12,9 %
Yhteensä	2370	61,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pussitiainen (*Remiz pendulinus*)

SV: Pungmes, EN: Penduline Tit

Pussitiainen pesii laajalla alueella Aasiassa sekä osassa Etelä- ja Keski-Eurooppaa. Lajin vakituiset pitempiaikaiset pohjoisimmat esiintymät sijoittuvat Viroon ja Etelä-Ruotsiin. Pussitiainen pesii rehevien merenlahtien, järvien ja jokivarsien pensoittuneilla ruovikkoalueilla, lehtipuistoissa, pensaikkoniityillä tms. rehevissä ympäristöissä. Se rakentaa pussimaisen roikkuvan pesänsä tavallisesti koivun, pajun tai lepän oksan kärkeen.

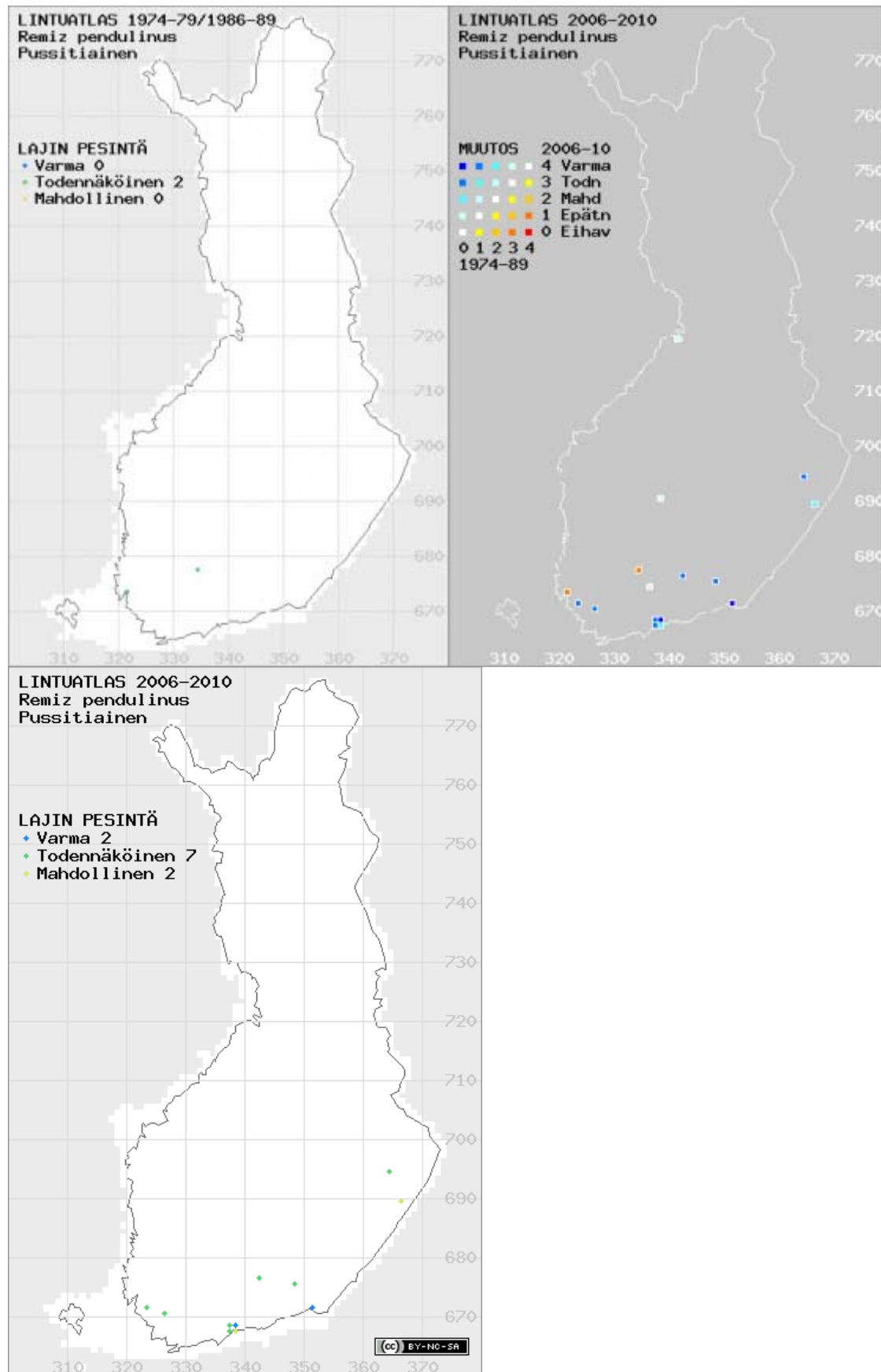
Pussitiainen on ollut Suomessa satunnaispesijä, mutta nykyään se pesii mahdollisesti jo vuosittain. Ensihavainto lajista tehtiin Hämeenlinnassa vuonna 1954, ja 1990-puoliväliin mennessä havaintoja oli kertynyt lähes 60. Runsastumisen 1900-luvun loppupuolella tulkittiin heijastelevan pussitiaisen yleistä runsastumista levinneisyyden pohjoisosissa. Itämeren ympäristössä kuitenkin ankarat talvet ja kylmät kevääät ovat ajoittain verottaneet lajin pesimäkantoja, ja mm. Etelä-Ruotsissa vuosienväliset määrävaihtelut ovat olleet suuria. Suomessa pesintä varmistettiin ensi kerran vuonna 1985 Turussa, ja ennätysvuonna 1990 havaittiin pääasiassa etelärannikolla 12 yksilöä. Rakenteilla olevia tai loppuun rakennettuja pesiä on löytynyt vuosien varrella useampiakin. Ne ovat kuitenkin voineet olla yksinäisten koiraiden tekemiä rakennelmia, jotka on tehty naaraiden houkuttelemiseksi reviirille.

Kahteen edelliseen atlakseen ei osunut yhtään varmaa pesintää, mutta uusimmassa atlaksessa pesintä varmistettiin kahdella atlasruudulla (poikue Haminassa 2008 ja munapesä Helsingissä 2010), lisäksi yhdeksällä ruudulla havaittiin todennäköinen tai mahdollinen pesintä. Pesimäaikaiset havainnot keskittyvät etelärannikon läheisyyteen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2	0,1 %
Todennäköinen	7	0,2 %
Mahdollinen	2	0,1 %
Yhteensä	11	0,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kuhankeittäjä (*Oriolus oriolus*)

SV: Sommargylling, EN: Golden Oriole

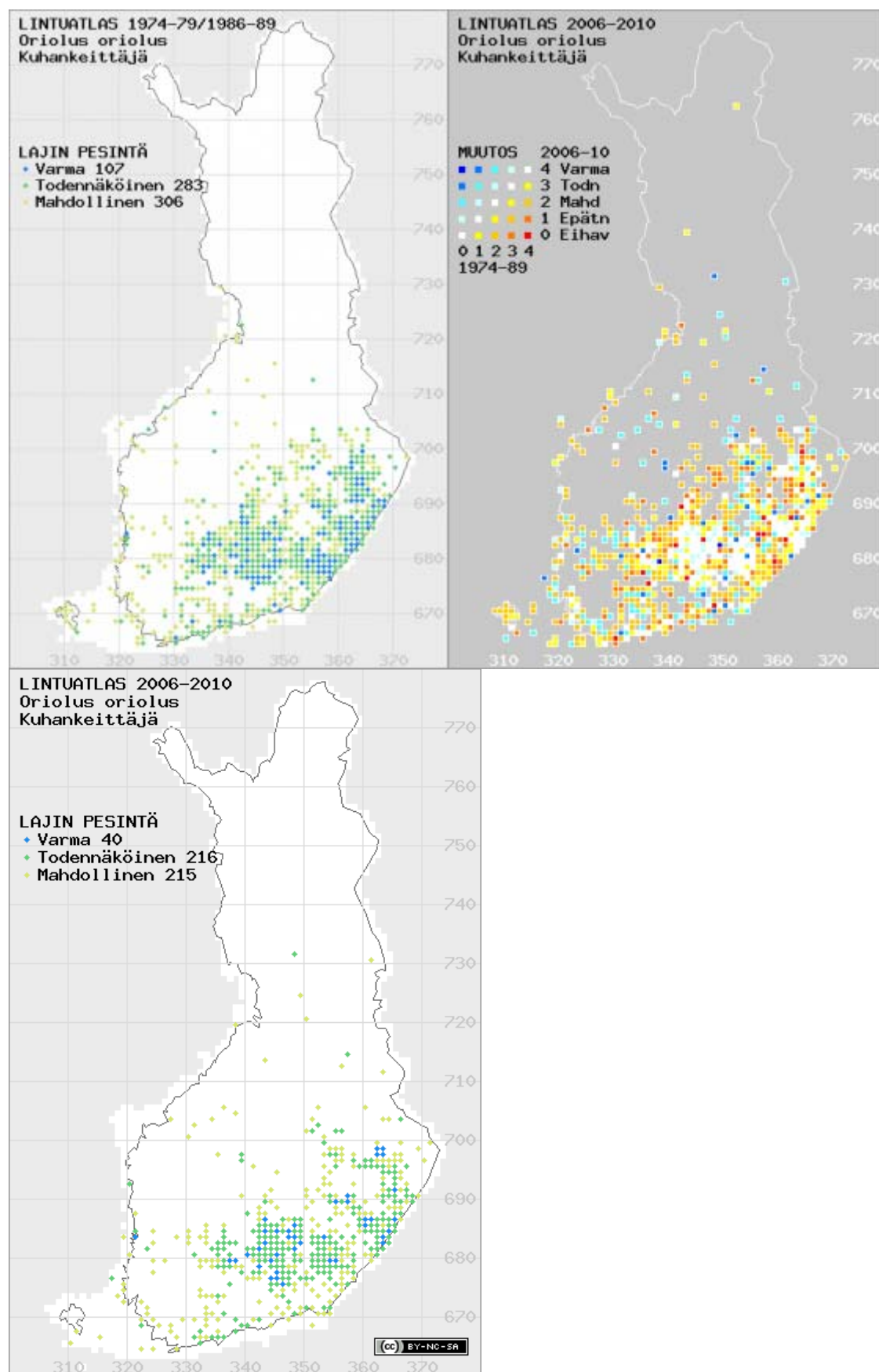
Kuhankeittäjä esiintyy laajoilla alueilla Euroopassa ja Aasiassa. Suomessa kuhankeittäjän levinneisyys keskittyy maan itä- ja kaakkoisosiin. Kuhankeittäjä on lehtimetsien lintu, jota vetävät puoleensa koivikot, haavikot ja tervalepiköt, tyypillisesti vesistöjen äärellä. Erityisen mieltynyt se on valoisiin rantakoivikoihin. Siellä missä kuhankeittäjäkanta on tiheämpi, tavataan lajia myös männiköistä, mutta kuusikoita se välttää.

Kuhankeittäjän pesimäkanta oli mitä ilmeisimmin vahva 1800-luvulla, mutta 1900-luvun alkupuolella laji väheni tuntemattomasta syystä koko suomalaisella pesimäalueellaan. 1940-luvulta lähtien kanta elpyi, mutta ei enää 1800-luvun tasolle. 1940- ja 1950-luvuilla kannan kooksi arvioitiin n. 1 800 paria, joka kuitenkin oli aliarvio, koska Järvi-Suomessa ei oltu tehty riittävästi laskentoja. 1970-luvulla linjalaskenta-aineiston parantuessa reviiriä pitävien koiraiden määräksi arvioitiin 6 600, ja 1980-luvun loppupuolella parimääräksi n. 5 000. Nykyinen kannanarvio on 2 000–3 000 paria. Yhdistetty linja- ja pistelaskenta-aineisto vuosilta 1982–2010 osoittaa noin 65 %:n taantumaa, mutta aineisto on harmillisen pieni (keskimäärin vain 11 havaintoa vuodessa), ja siksi arvioon tulee suhtautua pienellä varauksella. Joka tapauksessa kuhankeittäjä on viime vuosikymmeninä vähentynyt maassamme, mikä näkyy myös levinneisyyden supistumisena. Tässä uusimmassa atlaksessa laji havaittiin noin 12 %:ssa kaikista atlasruuduista, kun kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku oli noin 18 %. Varmistettujen pesintöjen määrä putosi yhdistetyn aineiston 107:stä tuoreimman atlaksen 40:een. Taantumien syyt eivät ole tiedossa, mutta ne saattavat liittyä olosuhteisiin talvehtimisalueilla. Uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 kuhankeittäjä on luokiteltu *silmälläpidettäväksi*, kun vielä edellisessä arvioinnissa kymmenen vuotta aiemmin se luokiteltiin elinvoimaiseksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	40	1 %
Todennäköinen	216	5,6 %
Mahdollinen	215	5,6 %
Yhteensä	471	12,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkulepinkäinen (*Lanius collurio*)

SV: Törnskata, EN: Red-backed Shrike

Pikkulepinkäisen levinneisyys kattaa suuren osan Eurooppaa sekä Länsi-Aasiaa. Suomessa pikkulepinkäinen pesii maan eteläpuoliskossa. Se tarvitsee reviirillään avointa maastoa ja tähystyspaikkoja saalistusta varten. Tyypillistä ympäristöä ovat mm. katajikkoniityt, pusikkoiset/risukkoiset hakkuuaukot, pusikoituvat vanhat pellot ja muut puoliavoimet ympäristöt. Pikkulepinkäisiä pesii myös merensaaristossa rantaniityillä ja katajikoissa.

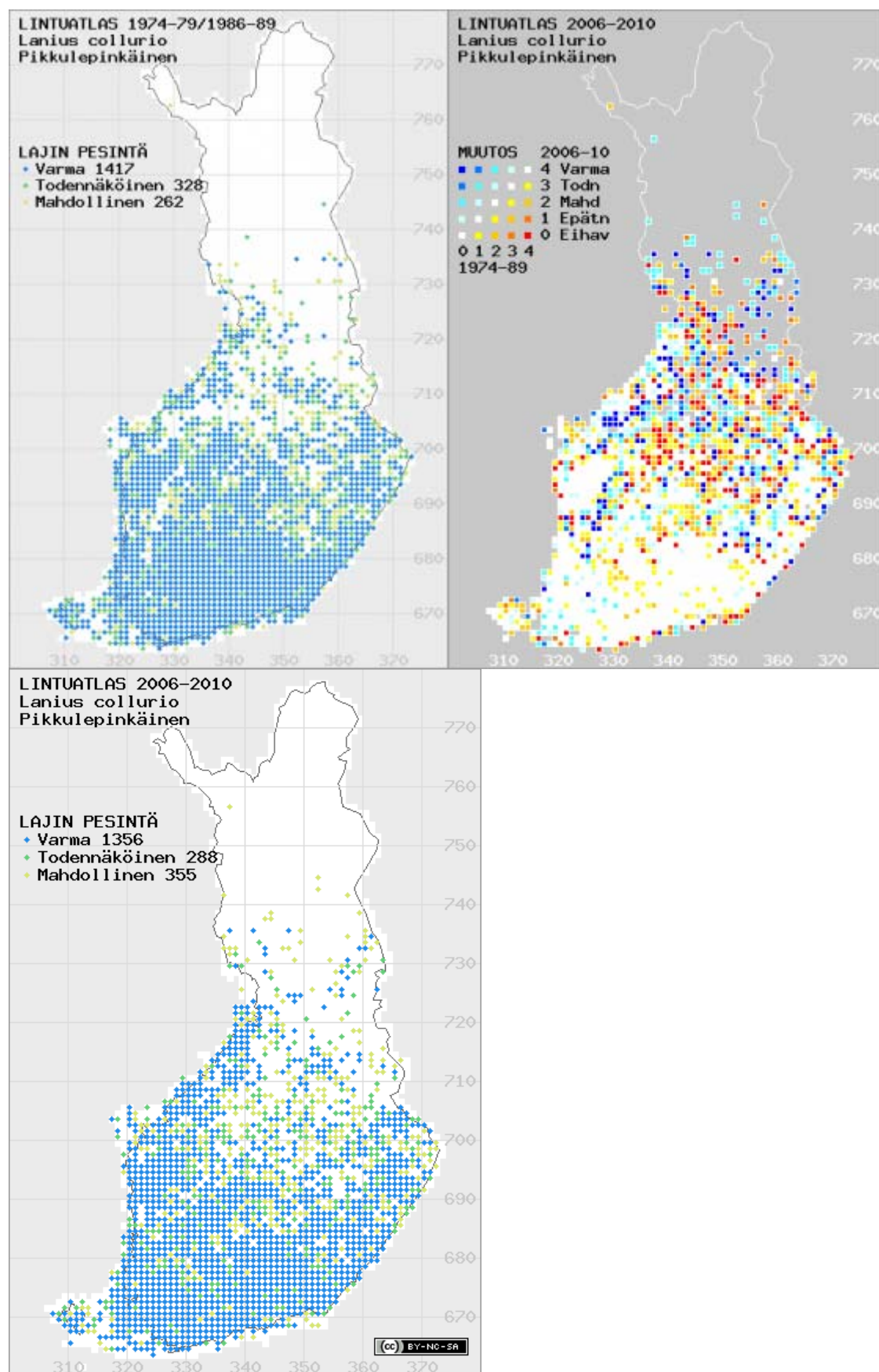
Maassamme pesivien pikkulepinkäisten määrissä esiintyy suuria vuosienvälisiä vaihteluja, mikä hankaloittaa kannanmuutosten tulkintaa. Suuret kannanvaihtelut saattavat liittyä Afrikan talvehtimisalueiden sääolosuhteiden vaihteluihin. 1950-luvulta 1970-luvulle kanta kasvoi, mutta 1980-luvun puolivälistä se taantui 1990-luvun loppupuolelle saakka. 2000-luvulla kanta jälleen kasvoi. Pienehkö (keskimäärin noin 35 havaintoa/vuosi) yhdistetty linja- ja pistelaskenta-aineisto vuosilta 1983–2010 kertoo pesimäkannan pysyneen vakaana. 1940- ja 1950-lukujen kannanarvio oli noin 42 000 paria, 1970-luvun puolivälissä noin 160 000 paria. Nykyinen kannanarvio noudattelee 1990-luvun loppupuolen arviota 50 000–80 000 paria.

Pikkulepinkäisen levinneisyys ei ole merkittävästi muuttunut viimeiseen pariinkymmeneen vuoteen. Sekä uusimmassa että kahdessa edellisessä yhdistetyssä atlaksessa laji asutti noin 51 % maamme kaikista atlasruuduista. Eniten ruutuvaihtuvuutta esiintyi harvemman kannan alueella Keski-Suomessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1356	35,1 %
Todennäköinen	288	7,5 %
Mahdollinen	355	9,2 %
Yhteensä	1999	51,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Isolepinkäinen (*Lanius excubitor*)

SV: Varfågel, EN: Great Grey Shrike

Isolepinkäisen laaja levinneisyys kattaa suuren osan Eurooppaa ja Aasiaa sekä osan Pohjois-Afrikkaa. Lajista esiintyy useita alalajeja, joista etelänisolepinkäinen (*L. meridionalis*) on hiljattain erotettu omaksi lajikseen. Suomessa isolepinkäinen pesii harvalukuisena koko maassa etelärannikkoa ja saaristoa lukuun ottamatta, runsaimmillaan maan pohjois- ja länsiosissa. Levinneisyysalue on etenkin maan eteläisimmässä osassa rikkonainen. Isolepinkäisen tyypilliset pesimäympäristöt ovat puoliavoimia maastoja, kuten rämeitä, hakkuuaukkoja, harvoja tunturikoivikoita ja mäntyvaltaisia metsiköitä.

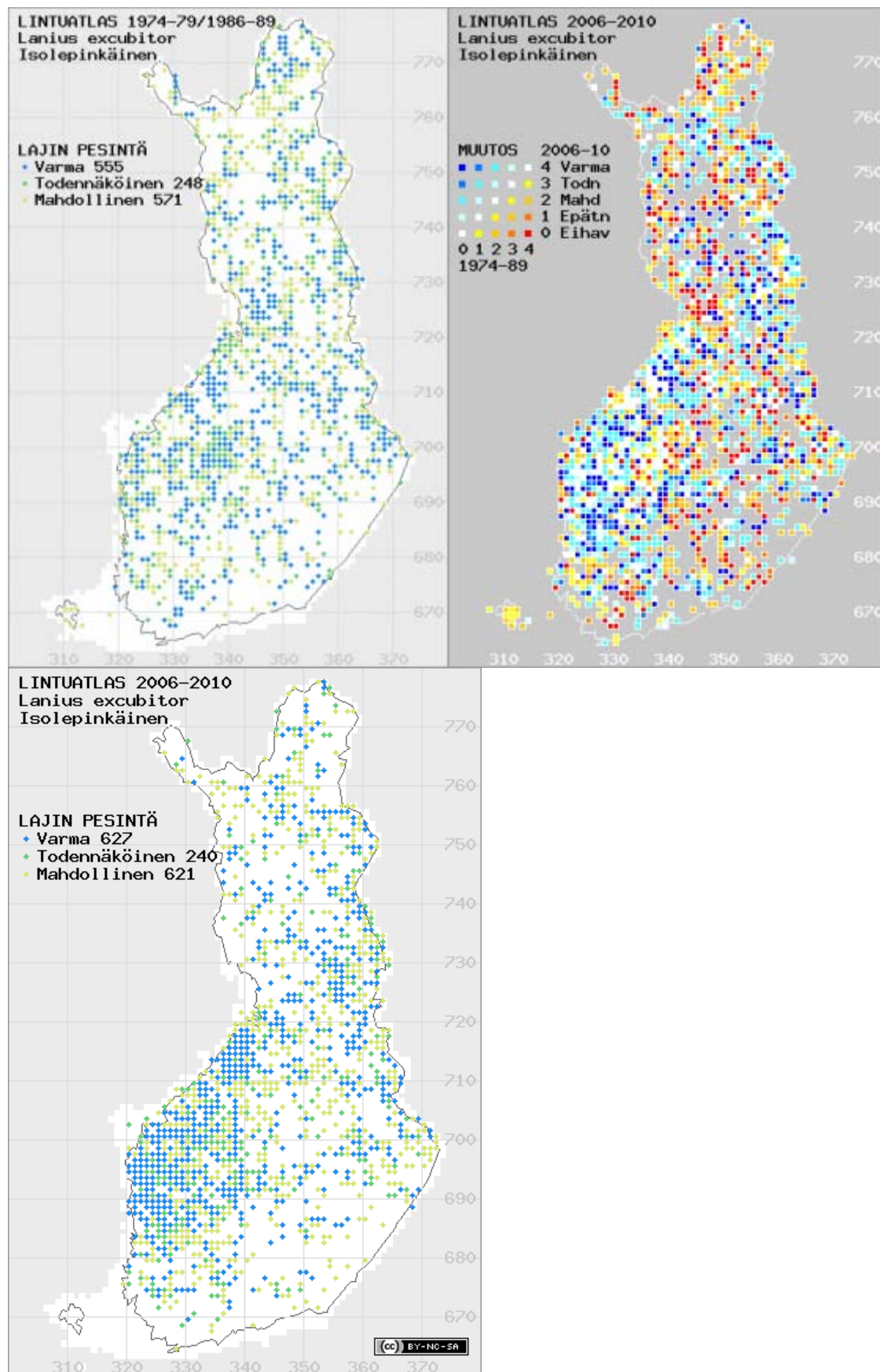
1900-luvun alkupuolella isolepinkäisen levinneisyys mitä ilmeisimmin rajoittui Lappiin, Kainuuseen, Pohjanmaalle, Pohjois-Karjalaan ja Pohjois-Savoon. Levinneisyys alkoi laajeta 1940- ja 1950-luvuilla, ja kannan kasvu ja levittäytyminen jatkui 1960- ja 1970-luvulla. Runsastumisen yhdeksi syyksi on esitetty metsätalouden tehostumista, jonka myötä myyrärikkaiden avointen hakkuuaukeiden osuus metsämaisemassa kasvoi huomattavasti. 1970-luvun kannanarvio oli noin 6 000–9 000 pesivää paria. Kuitenkin 1980-luvulla isolepinkäiskanta alkoi jostain tuntemattomasta syystä merkittävästi taantua, ja atlaksessa 1986–89 asutettujen atlasruutujen määrä oli noin 40 % pienempi kuin atlaksessa 1974–79. Kananarvio 1980-luvulla oli 3 000–4 000 paria. Viimeisen parin vuosikymmenen aikana isolepinkäinen on mahdollisesti jälleen runsastunut, sillä levinneisyysalue on jälleen laajentunut. Nykyinen kannanarvio on 6 000–9 000 paria.

Uusimmassa atlaksessa isolepinkäisestä saatiin pesintään viittaavia havaintoja noin 39 %:ssa maamme kaikista atlasruuduista; kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku on noin 35 %. Levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut, ja esiintymisruutujen määrän kasvu voi osin selittyä parantuneella kartoitustehokkuudella. Satakunnan pohjoisosista Pohjanmaalle ulottuva tiheä ruutukeskittymä liittyy vuoden 2009 erittäin tiheään myyräkantaan, joka houkutteli samalle seudulle pesimään myös muita pohjoisia myyräspesialisteja, kuten piekanoja.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	627	16,2 %
Todennäköinen	240	6,2 %
Mahdollinen	621	16,1 %
Yhteensä	1488	38,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Närhi (*Garrulus glandarius*)

SV: Nötskrika, EN: Jay

Närhen laaja levinneisyysalue kattaa lähes koko Euroopan ja ulottuu Luoteis-Afrikasta aina Aasian itäosiin asti. Meillä närhi on paikkalintu, jonka levinneisyys ulottuu yhtenäisenä etelärannikolta Etelä-Lappiin, mutta sitä pohjoisempana lajia tavataan harvalukuisena ja paikoittain. Närhi pesii monenlaisissa metsissä, Suomessa eritoten havumetsissä ja havupuuvaltaisissa sekametsissä. Erityisen mieluisia ovat tiheät kuusikot. Monista muista varislintulajeista poiketen närhi ei ole sopeutunut elämään kaupungeissa. Vaikka talvisaikaan närhi saattaa vieraillakin pihapiirin ruokinnoilla, on se pesimäaikaan visusti metsän siimeksessä. Suurimman osan vuodesta närhet ovat liikkuvia, äänekkäitä ja helposti havaittavia, mutta pesimäaikaan ne ovat todella piilottelevia ja hiljaisia.

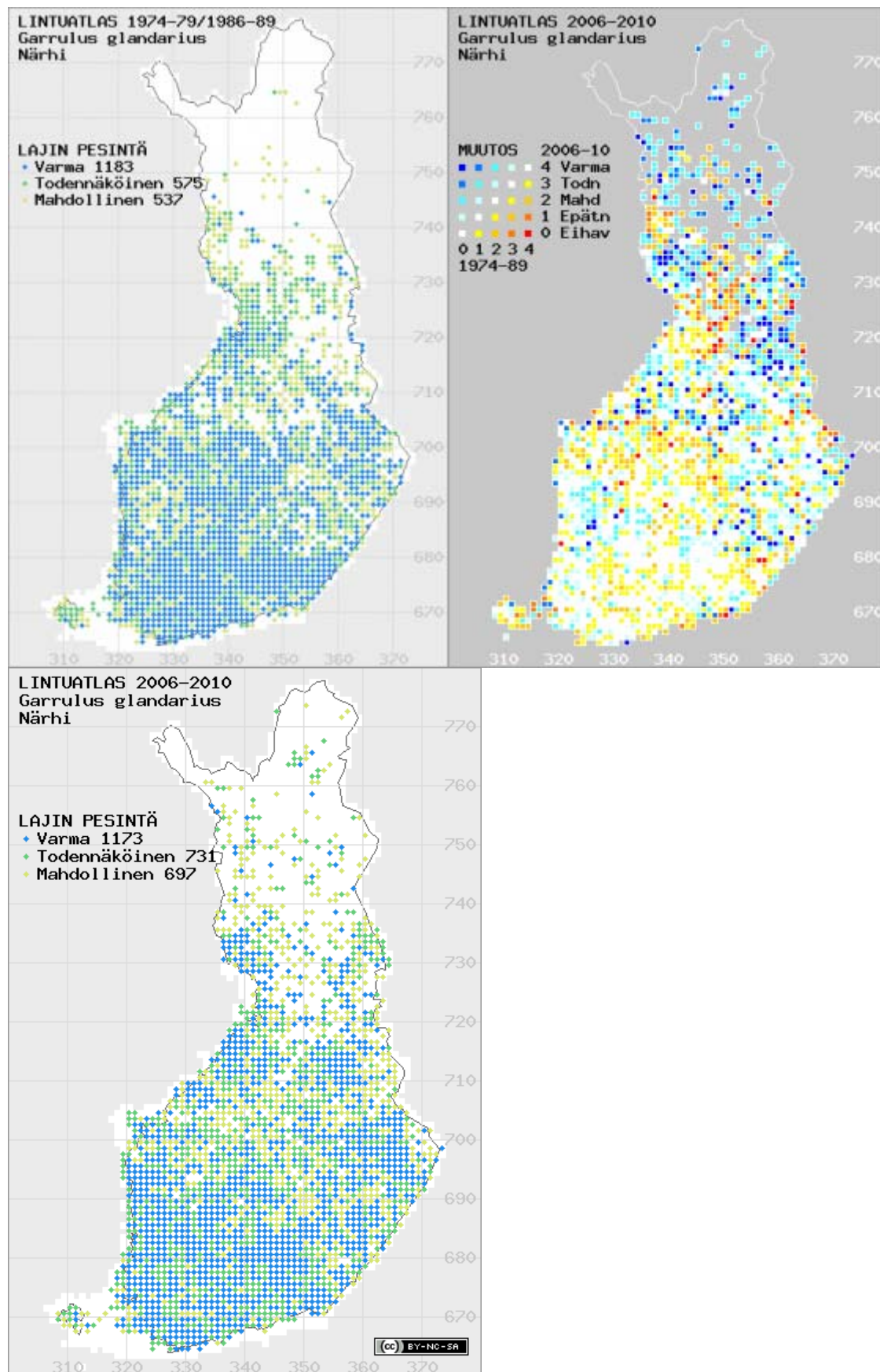
Pesimäaikaisten linjalaskentojen perusteella närhi taantui noin 40 % 1940- ja 1950-luvuilta 1970- ja 1980-luvuille. Toisaalta talvilintulaskentojen perusteella kanta olisi säilynyt jotakuinkin ennallaan 1950-luvun lopusta lähtien. Yhdistetty linja- ja pistelaskenta-aineisto jaksolta 1987–2010 paljastaa suuret vuosivaihtelut närhien määrässä ja sen, että pesimäkannan pitkäaikaistrendi on vakaa. 1990-luvun loppupuolen arvio pesimäkannan koosta oli 120 000–160 000 paria, ja tämä arvio pätee hyvin myös nykyään.

Kolmas atlas paljastaa, että närhen levinneisyys on laajentunut parin viime vuosikymmenen aikana kohti pohjoista. Uusia pesimäruutuja on ilmestynyt etenkin Keski-Lapin alueelle. Muuten esiintyminen näyttää pysyneen hyvin samanlaisena aiempiin atlaksiin verrattuna.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1173	30,3 %
Todennäköinen	731	18,9 %
Mahdollinen	697	18 %
Yhteensä	2601	67,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kuukkeli (*Perisoreus infaustus*)

SV: Lavskrika, EN: Siberian Jay

Kuukkeli esiintyy Euraasian pohjoisella havumetsävyöhykkeellä. Suomessa kuukkelin pääasiallinen levinneisyys sijoittuu maan pohjoispuoliskoon. Etelämpänä laji pesii harvalukuisena ja vain paikoitellen, mm. Suupohjassa. Mieluisinta pesimäympäristöä kuukkelille ovat iäkkäät ja tiheät kuusikot, joissa kasvaa naavaa tai loppoa. Sille kelpaa pesimäalueeksi myös havupuuvaltaiset sekametsät sekä Pohjois-Suomessa puustoiset suoympäristöt.

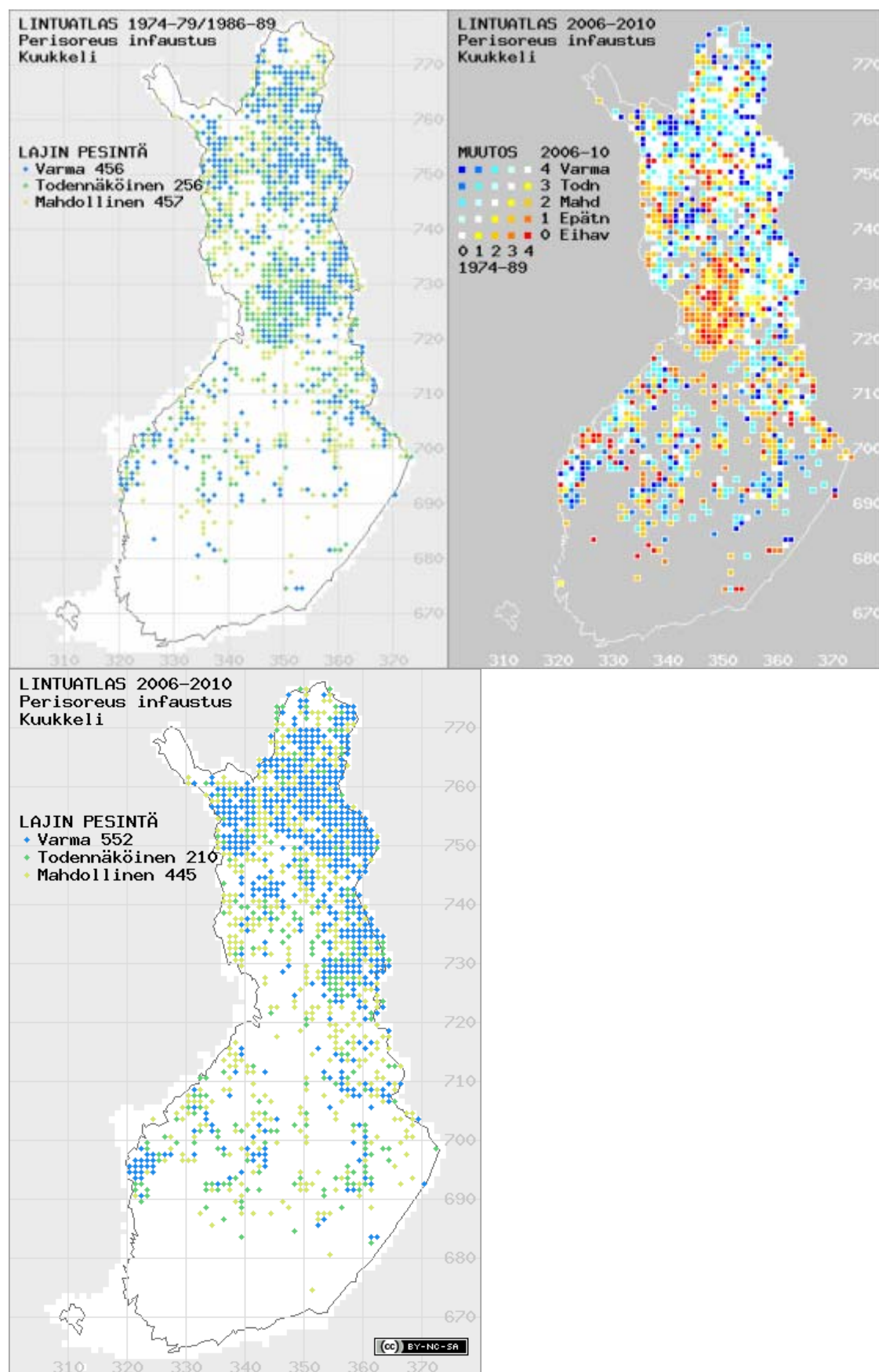
Maamme kuukkelikanta taantui huomattavasti 1900-luvun alkupuolelta 1970-luvulle, eritoten maan eteläosissa, mistä yhtenäisen levinneisyyden alue pikkuhiljaa vetäytyi pohjoisemmaksi. Kuukkelin taantuma on liitetty iäkkäiden metsien hakkuihin metsätalouden tehostuessa. Pohjois-Suomessa lajin pääesiintymisalueilla taantuma ei ollut yhtä suurta, eivätkä kuukkelimäärät siellä ole ilmeisesti merkittävästi vähentyneet viimeisen noin neljän vuosikymmenen aikana. 1940- ja 1950-luvuilla kuukkelin pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 100 000 paria, mutta 1970- ja 1980-luvuilla enää 40 000–50 000 paria. Yhdistetyssä pienessä linja- ja pistelaskenta-aineistossa ei näy pitkäaikaissuuntausta vuosina 1983–2010, mutta vuosienvälinen vaihtelu on voimakasta.

Atlaskartoitusten perusteella kuukkelin levinneisyysalue maassamme ei ole merkittävästi muuttunut viime vuosikymmeninä. Aivan eteläisimmät esiintymät ovat kuitenkin kadonneet ja Pohjois-Karjalan ja Etelä-Kainuun esiintymistiheydet ovat harventuneet. Lisäksi Pohjois-Pohjanmaalla kuukkeli näyttää taantuneen laajalla alueella. Kuukkelia tavataan yhä maan eteläpuoliskossa siellä täällä, mutta koska monet paikallispopulaatiot ovat usein hyvin pieniä ja siten alttiita katoamiselle, on laji luokiteltu uusimmassa maamme eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa v. 2010 *silmissäpidettäväksi*. Suuri uhka kuukkelille on tehometsätalous, joka nuorentaa metsiä ja pilkkoo metsämaisemaa pienentäen vanhojen metsien alueita.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	552	14,3 %
Todennäköinen	210	5,4 %
Mahdollinen	445	11,5 %
Yhteensä	1207	31,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Harakka (*Pica pica*)

SV: Skata, EN: Magpie

Harakan laaja levinneisyysalue kattaa koko Euroopan, suuren osan Aasiaa, Pohjois-Amerikan länsiosia, ja pienen siivun Pohjois-Afrikkaa. Suomessa harakka on yleinen, koko maassa pesivä paikkalintu. Pesimäkanta harvenee pohjoista kohden. Harakka tekee näyttävän risupesänsä puuhun tai tiheään pensaaseen, usein ihmisasutuksen läheisyyteen, mutta harakoita pesii myös luonnonympäristöissä eritoten erilaisissa nuorissa tiheissä metsiköissä. Harakka viihtyy niin kaupunkien puistoissa, taajamissa kuin maaseudullakin, sillä ihmisen läheisyydestä löytyy hyvin ravintoa. Vielä 40–50 vuotta sitten harakkaa vainottiin yleisesti ns. vahinkolintuna pesiä hävittämällä ja aikuisia lintuja ampumalla. Nykyään vaino on kuitenkin vähenemään päin. Viimeisten vuosikymmenten aikana harakat ovat yhä menestyksekkäämmin levittäytyneet ihmisen läheisyyteen myös suurimpien kaupunkien urbaaneille keskusta-alueille.

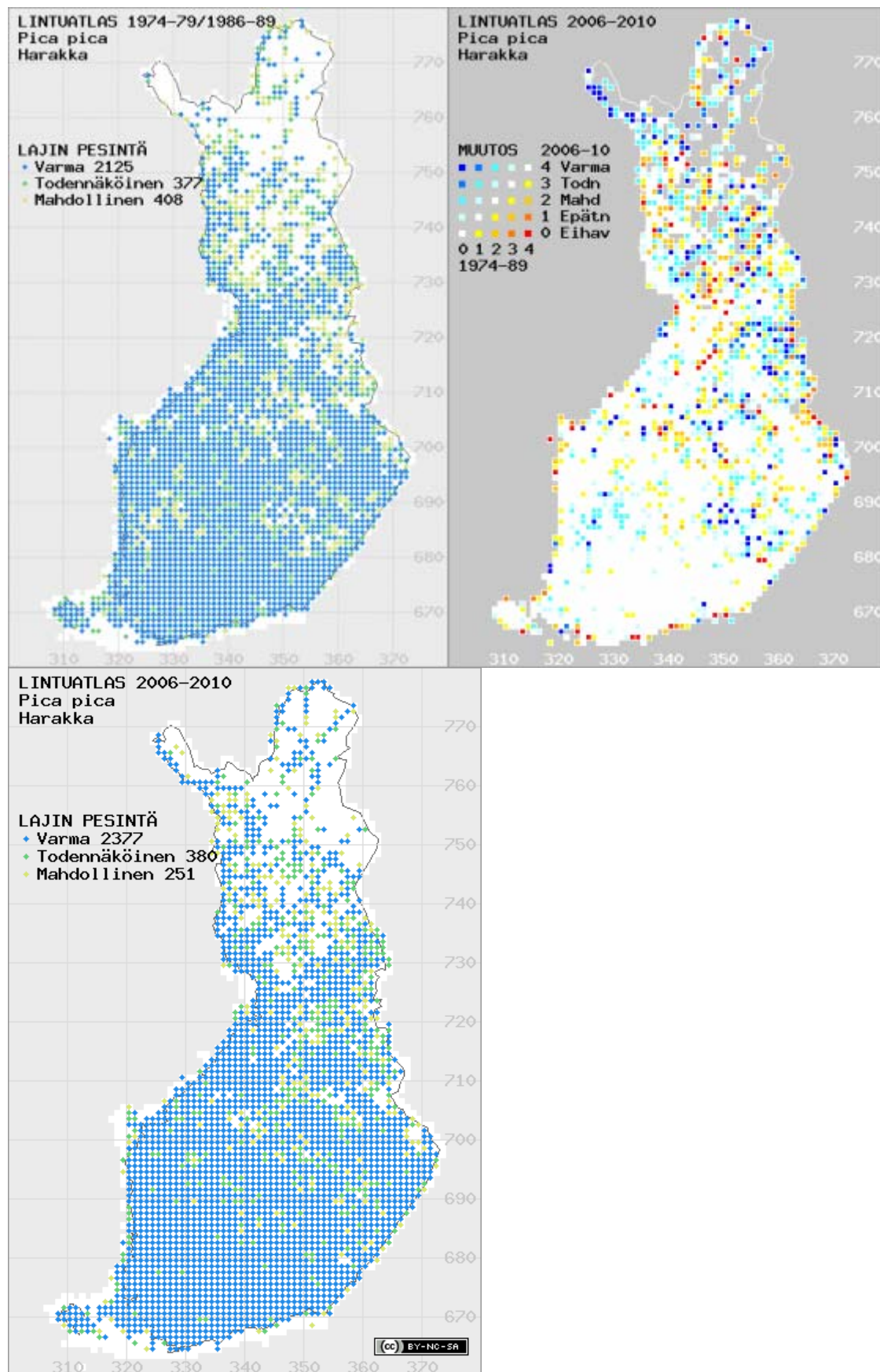
Linjalaskenta-aineistojen perusteella maamme harakkakanta taantui noin 40 % 1940- ja 1950-luvuilta 1970-luvulle. Maaseudun autioitumisen ja jätehuollon kehittymisen seurauksena tapahtuneen avotunkioiden vähenemisen on arveltu vähentäneen harakan talviravintoa. Pesien hävittäminen harvinaistui 1960- ja 1970-luvuilla, minkä seurauksena harakka alkoi levittäytyä myös kaupunkeihin. Harakkakanta kasvoikin 1970-luvulta 1980-luvun lopulle, mutta lintulaskenta-aineisto osoittaa kannan pysyneen vakaana jaksolla 1977–2010. Myös peltolintujen kartoituslaskenta-aineisto vuosilta 2001–2008 kertoo vakaasta kannasta. 1990-luvun kannanarvio harakalle oli noin 180 000 paria, ja nykyinen kannanarvio vaihtelee 140 000 ja 200 000 parin välillä.

Atlaskartoitusten perusteella harakan levinneisyysalue ei ole merkittävästi muuttunut viimeiseen pariinkymmeneen vuoteen. Laji näyttää pohjoisimmassa Suomessa kuitenkin laajentaneen hieman levinneisyyttään muutamien pääteiden varsilla.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2377	61,5 %
Todennäköinen	380	9,8 %
Mahdollinen	251	6,5 %
Yhteensä	3008	77,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pähkinähakki (*Nucifraga caryocatactes*)

SV: Nötkråka, EN: Nutcracker

Pähkinähakin alalaji *caryocatactes* pesii Euroopan vuoristoalueilla sekä Pohjoismaiden eteläosissa. Suomessa sitä esiintyy Lounais- ja Etelä-Suomessa pääosin tammivyöhykkeellä, kuusivaltaisissa metsissä. Paksunokkainen *caryocatactes* suosii pähkinöitä, ja niinpä sen varmimmin löytää pesivänä pähkinälehtojen läheisyydestä. Pähkinähakin itäinen alalaji, ohutnokkaisempi *macrorhynchos* asuttaa laajoja alueita Aasiaa ja se on erikoistunut sembramännyn siementen syöntiin. Itäisen alalajin hakit vaeltavat huonojen siemensyksyjen aikaan Länsi-Eurooppaan, ja vaellusten jäljiltä on Suomeen muodostunut myös pieni tämän alalajin kanta.

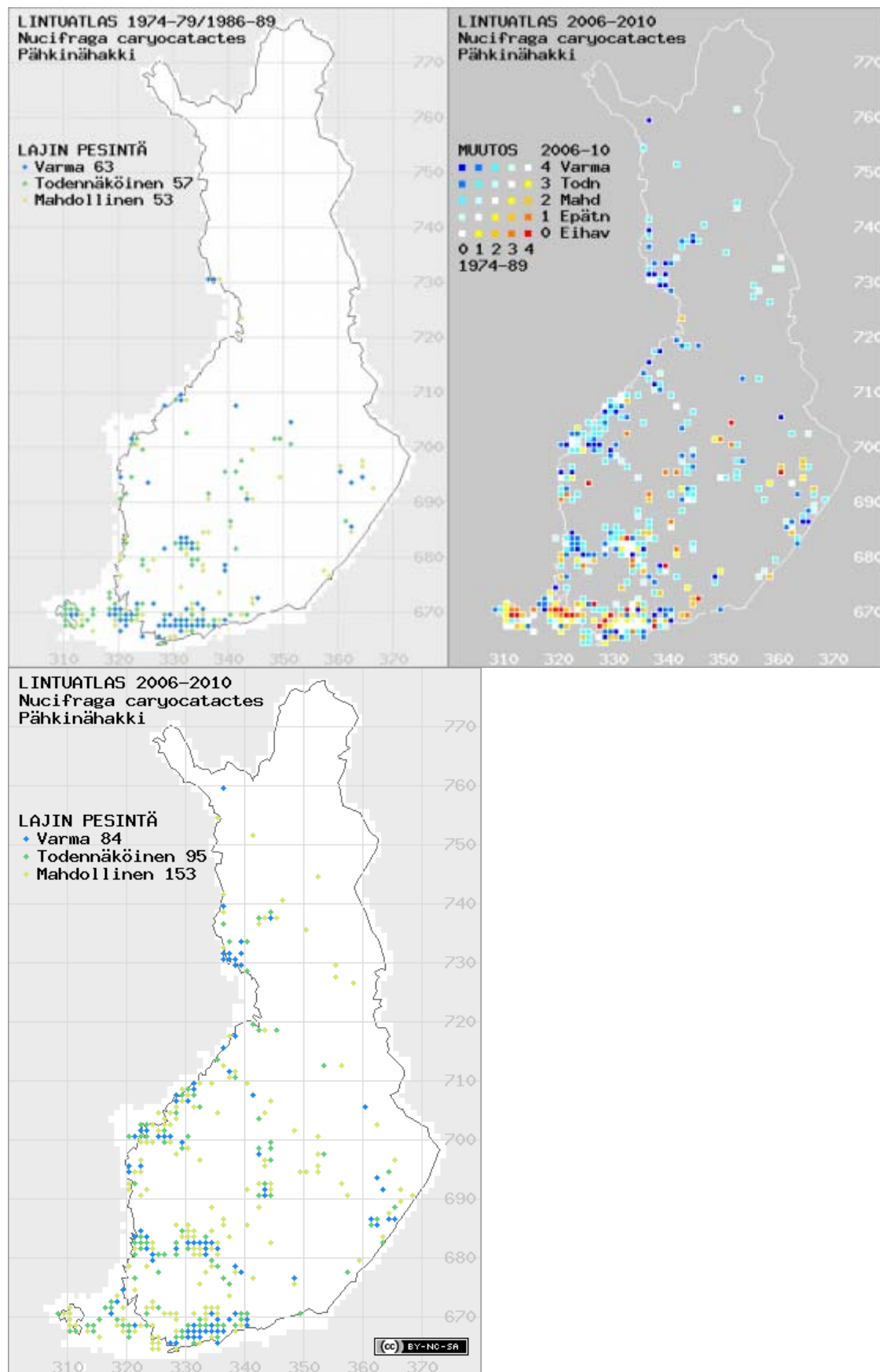
Pähkinähakki on pesimäaikaan hiljainen kähmy, joka pesii jo aikaisin keväällä/kevättalvella, mikä vaikeuttaa kannan ja kannanmuutosten arviointia. Pesimäkannan muutoksista 1900-luvulla tiedetään hyvin vähän, ja levinneisyysalueestakin saatiin kunnolla selkoa vasta ensimmäisen lintuatlaksen aikaan vuosina 1974–79. Paksunokkaisen nimialalajin tiedetään pesineen maan lounaisosien tammivyöhykkeellä ainakin jo 1850-luvulla, mutta Uudeltamaalta laji löydettiin vasta 1950-luvulla. Lounais-Suomen ulkopuoliset pesimähavainnot alkoivat yleistyä 1970-luvulla, vuosikymmenelle sattuneiden itäisen alalajin vaellussyksyjen (esim. 1968, 1977) jälkeen. Vuoden 1985 syksyllä todistettiin suurvaellusta, jonka jälkeen atlakseen 1986–89 saatiin useammallekin Lounais- ja Etelä-Suomen ulkopuoliselle atlasruudulle varma pesimähavainto. Nimialalajin kannan tiedetään vahvistuneen noin 1960-luvulta ainakin 1990-luvun loppupuolelle, ja laji levittäytyi aiempaa laajemmalle alueelle mm. Ahvenanmaalla. Alalajit mitä ilmeisimmin myös risteytyvät, sillä mm. Hangon lintuasemalla on vuosien saatossa rengastettu välimuotoisia lintuja. 1950-luvulla maamme pähkinähakkikannaksi arvioitiin n. 500 paria, mikä luultavimmin on ollut puutteellisen tietämyksen siivittämä aliarvio. 1990-luvun loppupuolella pesimäkannan arvioitiin vaihtelevan 1 500 ja 2 300 parin välillä. Nykyinen kannan koko lienee vähintään n. 2 400 paria, mutta tiheyksien arviointi linjalaskentojen perusteella on hankalaa lajin piilottelevan käytöksen takia.

Uusimmassa atlaksessa pähkinähakki löydettiin noin 330 atlasruudulta. Kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa esiintymisruutujen määrä oli noin 170. Havainnot keskittyvät yhä lounaiseen ja eteläiseen Suomeen, mutta länsirannikolta Perämeren pohjukkaa myöten on aiempaa enemmän havaintoja, ja pohjoisimmat pesinnät varmistettiin Lapista. Perustuen mm. pähkinäpensaan levinneisyyteen maassamme, koskenevat noin linjan Pori-Mikkeli pohjoispuoliset pesimäaikaisten havainnot pitkälti itäisen *macrorhynchos* alalajin lintuja. Itäisiä lintuja on voinut pesiä vaellusten jäljiltä myös paksunokkaisen alalajin perinteisillä alueilla maan eteläosissa, mutta alalajien lukusuhteet tunnetaan puutteellisesti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	84	2,2 %
Todennäköinen	95	2,5 %
Mahdollinen	153	4 %
Yhteensä	332	8,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Naakka (*Corvus monedula*)

SV: Kaja, EN: Jackdaw

Naakan levinneisyysalue kattaa suurimman osan Eurooppaa, laajalti läntistä ja keskistä Aasiaa sekä pienen osan Pohjois-Afrikkaa. Suomessa naakka on perinteisesti ollut maan lounais- ja eteläosien laji, mutta viime vuosikymmenten aikana levinneisyys on voimakkaasti laajentunut maan keskiosiin ja pohjoisemmaksi. Naakka viihtyy ihmisen läheisyydessä. Sen tyypillistä pesimäympäristöä ovat kaupungit, kirkonkylät ja maatalousympäristö. Pesän naakka tekee tyypillisesti piippuun tai tuuletuskanavaan, toisinaan myös muunlaisiin rakennusten koloihin. Pesäpaikan suhteen naakka on kekseliäs, mm. voimalinjapylväiden ontot poikkirakenteet ovat paikoin suosiossa. Naakka pesii myös luonnonkoloihin, kuten vanhoihin lehtipuihin puistoissa tai peltojen laitamilla. Myös pönttö kelpaa pesäpaikaksi. Naakat pesivät tyypillisesti yhdyskunnissa, joissa voi olla kymmeniä pareja.

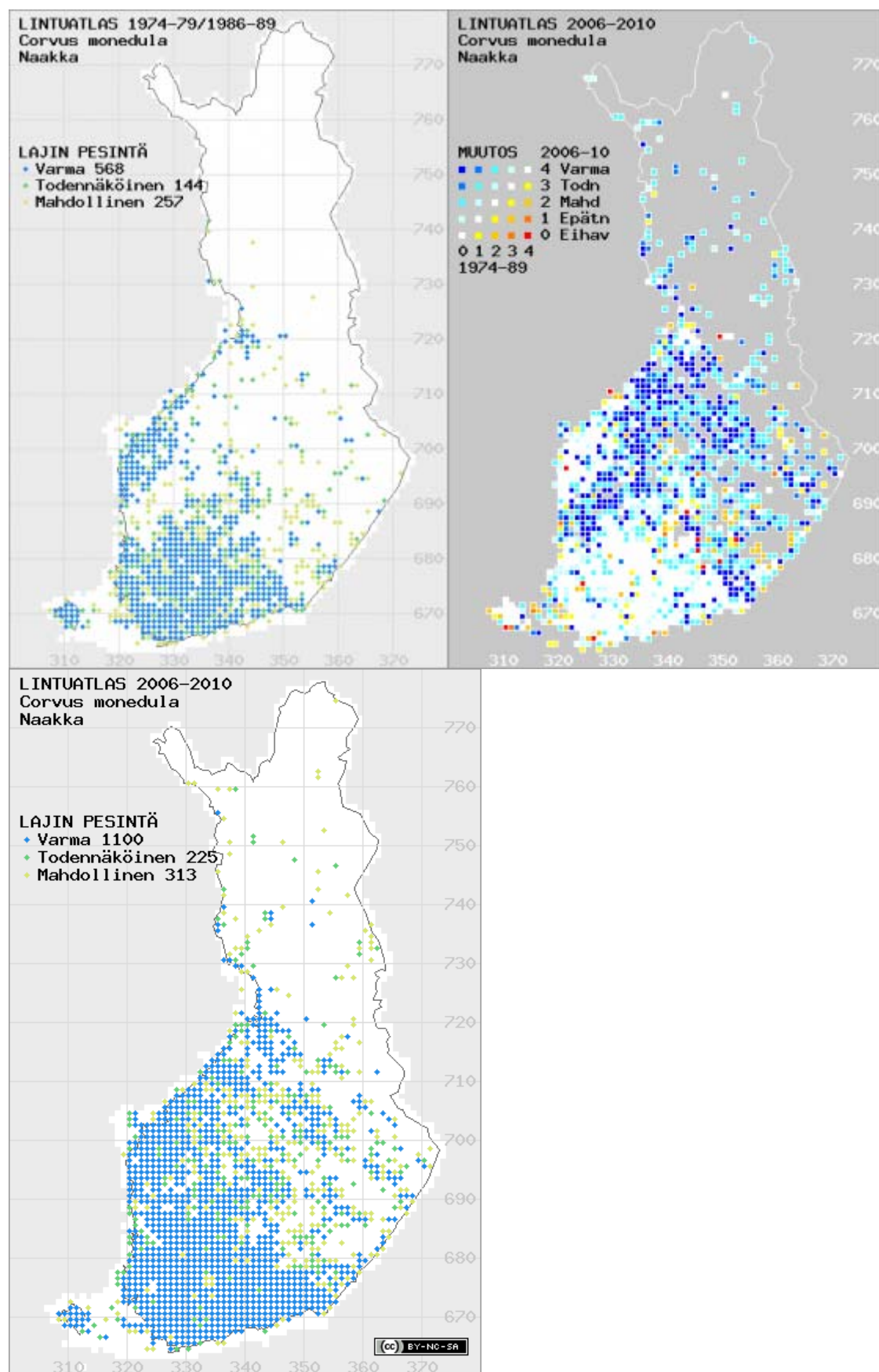
1900-luvun puolivälissä naakan levinneisyys painottui maan lounaisosiin, ja pesimäkannan kooksi arvioitiin noin 17 000 paria. Sen jälkeen kanta alkoi hitaasti kasvaa, ja samalla levinneisyys laajeni, erityisesti länsirannikkoa myöten aina Oulun korkeudelle. Linjalaskentojen perusteella 1970-luvun puolivälin kannanarvio oli noin 30 000 paria, ja 1990-loppupuolella noin 50 000 paria. Runsastuminen on jatkunut, ja kiihtynyt, mikä ilmenee sekä koko maan yhdistetystä piste- ja linjalaskenta-aineistosta 1984–2010 että eteläsuomalaisen peltolintujen kartoituslaskenta-aineistosta 2000-luvulta. Nykyinen parimäärä on jo noin 110 000. Runsastumisen syyt ovat hämärän peitossa. Ravinnonsaanti esimerkiksi kaatopaikkojen muodossa on todennäköisesti parantunut, ja myös talvikuolleisuus on voinut pienentyä ilmastomuutoksen ja talviriukinnan ansiosta. Näistä ei ole kuitenkaan tutkimuksiin perustuvaa näyttöä. Naakka on hyvin sopeutuva laji, joka pystyy löytämään ravintoa ja pesäpaikkoja monenlaisista ympäristöistä.

Uusin atlaskartoitus paljastaa naakan esiintymisalueen voimakkaan laajenemisen sitten edellisen atlaksen. 2000-luvulla noin 42 % atlasruuduista oli naakan asuttamia, kun kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa vastaava luku oli noin 25 %. Selvimmin levinneisyys on laajentunut maan keskiosiin, jonkin verran myös pohjoiseen, sillä Lapista naakka löytyi nyt usealta ruudulta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1100	28,5 %
Todennäköinen	225	5,8 %
Mahdollinen	313	8,1 %
Yhteensä	1638	42,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Mustavaris (*Corvus frugilegus*)

SV: Råka, EN: Rook

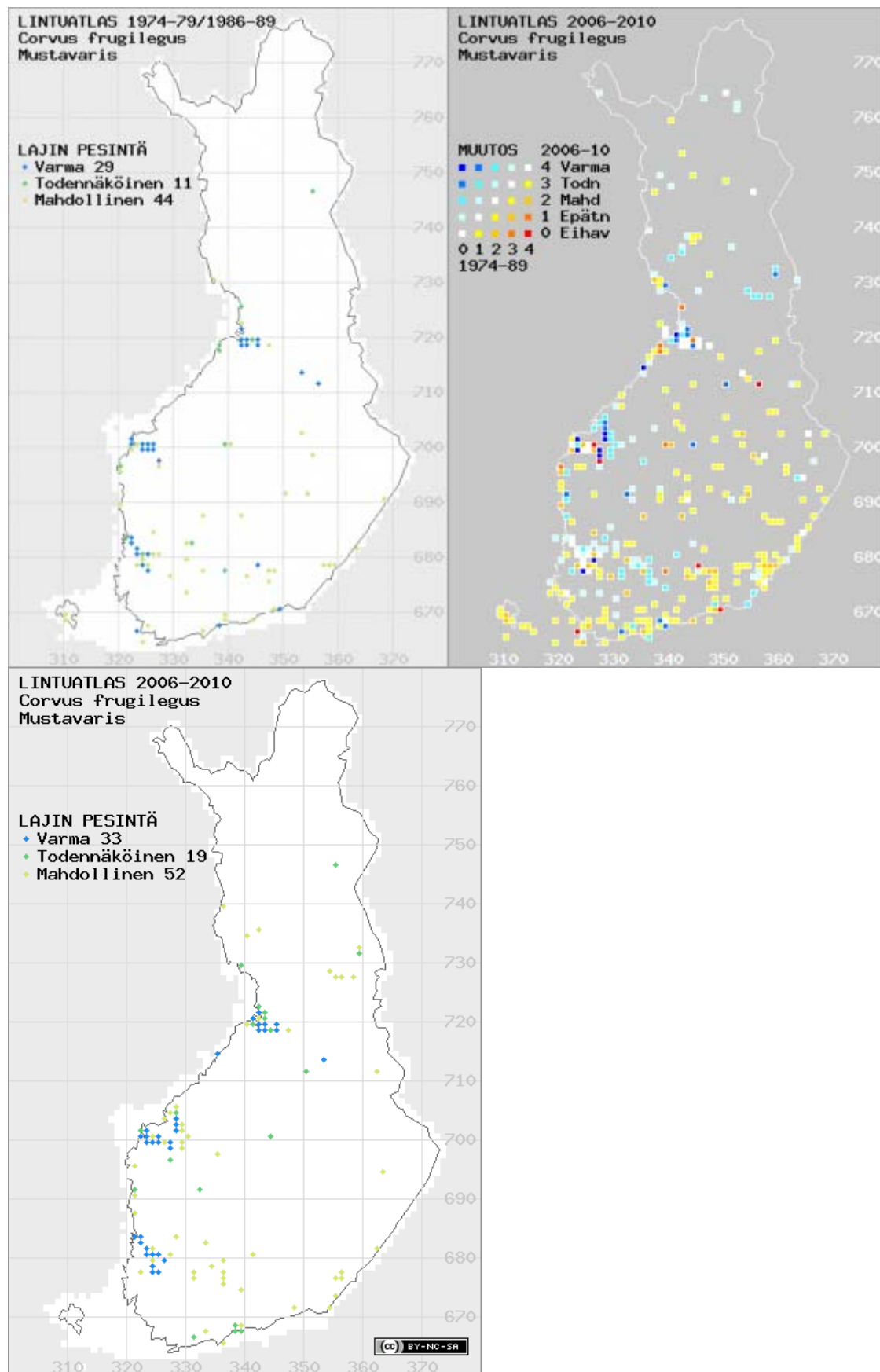
Mustavariksen levinneisyys kattaa suuren osan Eurooppaa jatkuen kapenevana kaistaleena itään aina Japaniin saakka. Suomessa laji on harvalukuinen melko tuore tulokas, jota esiintyy siellä täällä lähinnä länsirannikolla. Mustavaris pesii pääsääntöisesti yhdyskunnissa maaseudulla sekä taajamien ja kaupunkien puistoissa. Yhdyskunnista parimäärät on helppo laskea, mutta yksittäisparien pesinnät voivat jäädä helpommin huomaamatta.

Suomen ensimmäiset mustavariksen pesinnät todennettiin 1870-luvulla. 1800-luvun loppupuolella laji alkoi levittäytyä maahamme ja vakiintui Satakuntaan. Pohjanmaalle, mm. Ouluun, mustavaris asettui vakituiseksi pesijäksi 1900-luvun ensimmäisten vuosikymmenten aikana. Tämän jälkeen levittäytyminen ei enää ole edennyt. Edellisten atlasien yhdistetty esiintymisruutujen määrä oli 84, joista 29:ssä varmistettiin pesintöjä. Uusimmassa atlaskartoituksessa mustavaris yhytettiin 112 ruudulta, joissa 33:ssa varmistettiin pesintöjä. Ruutumäärän kasvu voi selittyä pelkästään kartoitustehokkuuden paranemisella, joten 1990-luvun loppupuolen kannanarvio n. 1 200 pesivää paria pitäneen nykyäänkin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	33	0,9 %
Todennäköinen	19	0,5 %
Mahdollinen	52	1,3 %
Yhteensä	104	2,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Varis (*Corvus corone*)

SV: Kråka, EN: Hooded Crow

Varista esiintyy suuressa osassa Eurooppaa ja Aasiassakin sen levinneisyys ulottuu Tyynenmeren rannoille saakka. Variksesta erotetaan useita alalajeja, joista Euroopassa esiintyy nimialalajin nokivaris ja itäisempi *cornix*-alalaji, joka pesii myös Suomessa. Varista tavataan Suomessa koko maassa hyvin monenlaisissa ympäristöissä. Tyypillisintä pesimäympäristöä ovat taajamat ja viljelyalueet, mutta lajin löytää myös niin kaupungeista, merensaaristosta kuin erämaiden soilta ja metsistä. Varis on sopeutuva lintu, joka tulee toimeen ihmisen lähellä ja osaa tehokkaasti käyttää hyväkseen monenlaisia ravintolähteitä. Varis kuuluu rauhoittamattomien lajien joukkoon, minkä takia se nauttii lain suojaa vain pesimäaikana. Vaikka varisten vaino on vähentynyt, ammutaan niitä "haittalintuina" edelleen.

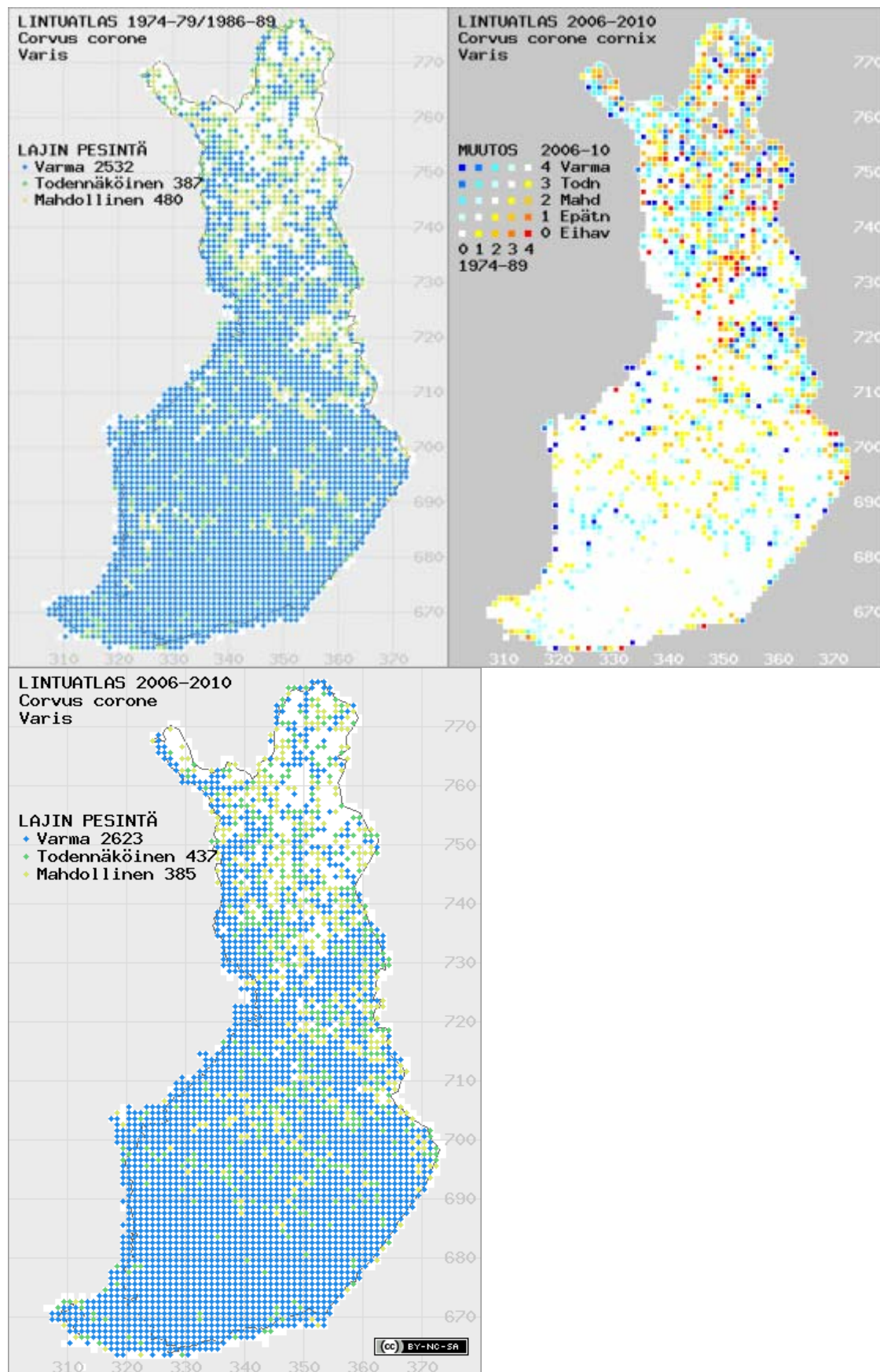
Vuosien 1978 ja 2010 välisen yhdistetyn linja- ja pistelaskenta-aineiston perusteella maamme variskanta olisi taantunut noin 40 % siten, että syvin taantuma ajoittui 1980-luvun loppupuolelta 1990-luvun lopulle. Sekä linja-aineistossa että eteläisen Suomen peltolintujen kartoitusaineistossa kanta on pysynyt vakaana 2000-luvun alusta lähtien. Kantahämäläisen peltolintuaineiston perusteella varis taantui viljelysmailla jo 1930-luvulta 1980-luvulle noin 40 %. Taajama- ja kaupunkialueilla kannat kasvoivat ilmeisesti 1900-luvun jälkipuoliskolla, osittain luultavasti sen takia, että varikset uskaltautuivat vainon loputtua yhä tiheämmin asutetuille alueille. 1990-luvun lopulla pesimäkannan koon arvioitiin vaihtelevan 200 000 ja 300 000 parin välillä. Nykyinen parimääräarvio on 150 000–200 000.

Atlaskartoitusten perusteella variksen levinneisyysalue ei ole muuttunut viimeisen parinkymmenen vuoden aikana.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2623	67,9 %
Todennäköinen	437	11,3 %
Mahdollinen	385	10 %
Yhteensä	3445	89,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Korppi (*Corvus corax*)

SV: Korp, EN: Raven

Korpin levinneisyysalue on hyvin laaja, sillä lajia tavataan lähes kaikkialla pohjoisella pallonpuoliskolla. Suomessa korppi asuttaa lähes koko maata. Tuoreimmassa atlaksessa laji havaittiinkin yli 90 %:ssa maamme kaikista atlasruuduista. Korppi on perinteisesti mielletty asutusta karttavaksi erämaalinnuksi. Sitä on vainottu vielä 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla, mutta nykyään vaino on harvinaisempaa, ja laji onkin rauhoitettu poronhoitoalueen ulkopuolella. Viime vuosikymmeninä yhä suurempi osa korpeista on rohkaistunut pesimään hyvin lähelle ihmisasutusta. Korpin runsastumista ovat edesauttaneet myös kaatopaikkojen tarjoama ravinto. Korpeja tapaa pesivänä myös tunturiylängöiltä sekä saaristosta.

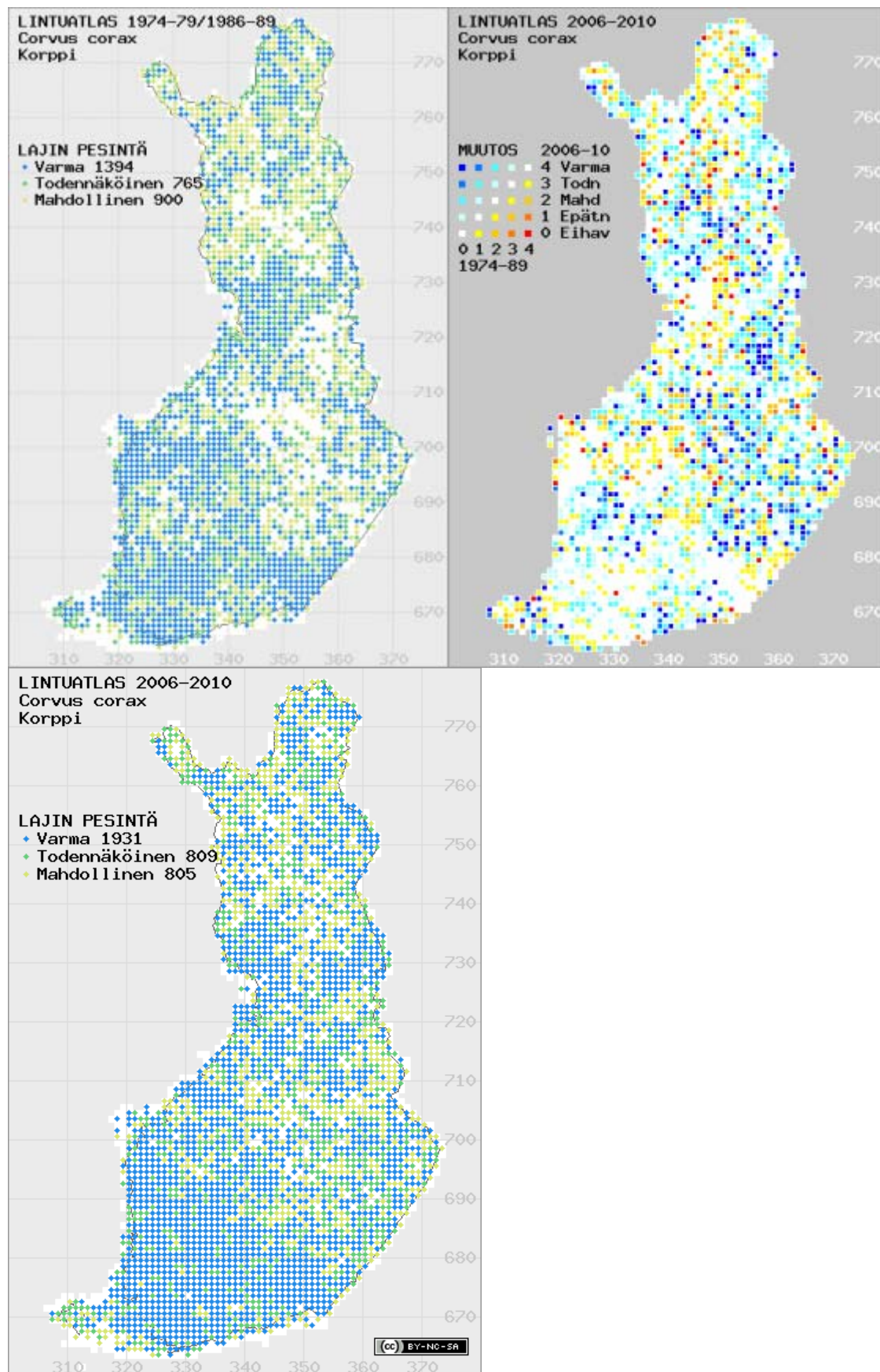
Korpin pesimäkanta vahvistui, ilmeisesti pääasiassa vainon vähenemisen myötä, kaksinkertaiseksi vuosina 1950–80. Kasvu on jatkunut senkin jälkeen. Yhdistetty linja- ja pistelaskenta-aineisto vuosilta 1983–2010 paljastaa korppimäärien runsastuneen noin kolmanneksella. Nykyinen kannanarvio on noin 21 000 paria.

Edellisten kahden atlasten yhdistetyssä aineistossa korppi asutti n. 80 % maamme atlasruuduista, nyt uusimmassa kartoituksessa vastaavaksi luvuksi saatiin noin 92 %. Levinneisyydessä ei näy kuitenkaan selkeää muutosta, eli korppi asutti ja asuttaa edelleen koko maata. Havaintoruutujen määrän kasvu selittyy kasvuun lisäksi myös kartoitustehokkuuden paranemisella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1931	50 %
Todennäköinen	809	20,9 %
Mahdollinen	805	20,8 %
Yhteensä	3545	91,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kottarainen (*Sturnus vulgaris*)

SV: Stare, EN: Starling

Kottaraista esiintyy Euroopassa ja Länsi-Aasiassa, mutta ihmisen viemänä laji on levinnyt myös Afrikkaan, Pohjois-Amerikkaan, Australiaan ja Uuteen-Seelantiin. Suomessa kottaraisen levinneisyys keskittyy maan eteläpuolikkaaseen. Vielä 1970-luvulla kottaraista esiintyi sangen monella alueella Lapissa, mutta nykyään tämän linnustomme yhden ankarimmin taantuneen lajin levinneisyysalue on supistunut selvästi etelämmäksi. Kottaraisen pääasiallista pesimäympäristöä ovat viljelysmaiden pihapiirit ja lehtipuumetsiköt, taajamien ja omakotitaloalueiden pihapiirit, ja myös muut suhteellisen avoimet ympäristöt. Kottarainen pesii useimmiten pönttöön tai luonnonkoloon. Maaseudulla kottarainen suosii laitumia, karjapihoja ja navetoiden liepeitä, joilta löytyvä lanta ja matalakasvustoinen nurmi tarjoavat runsaasti hyönteis- ja lieroravintoa.

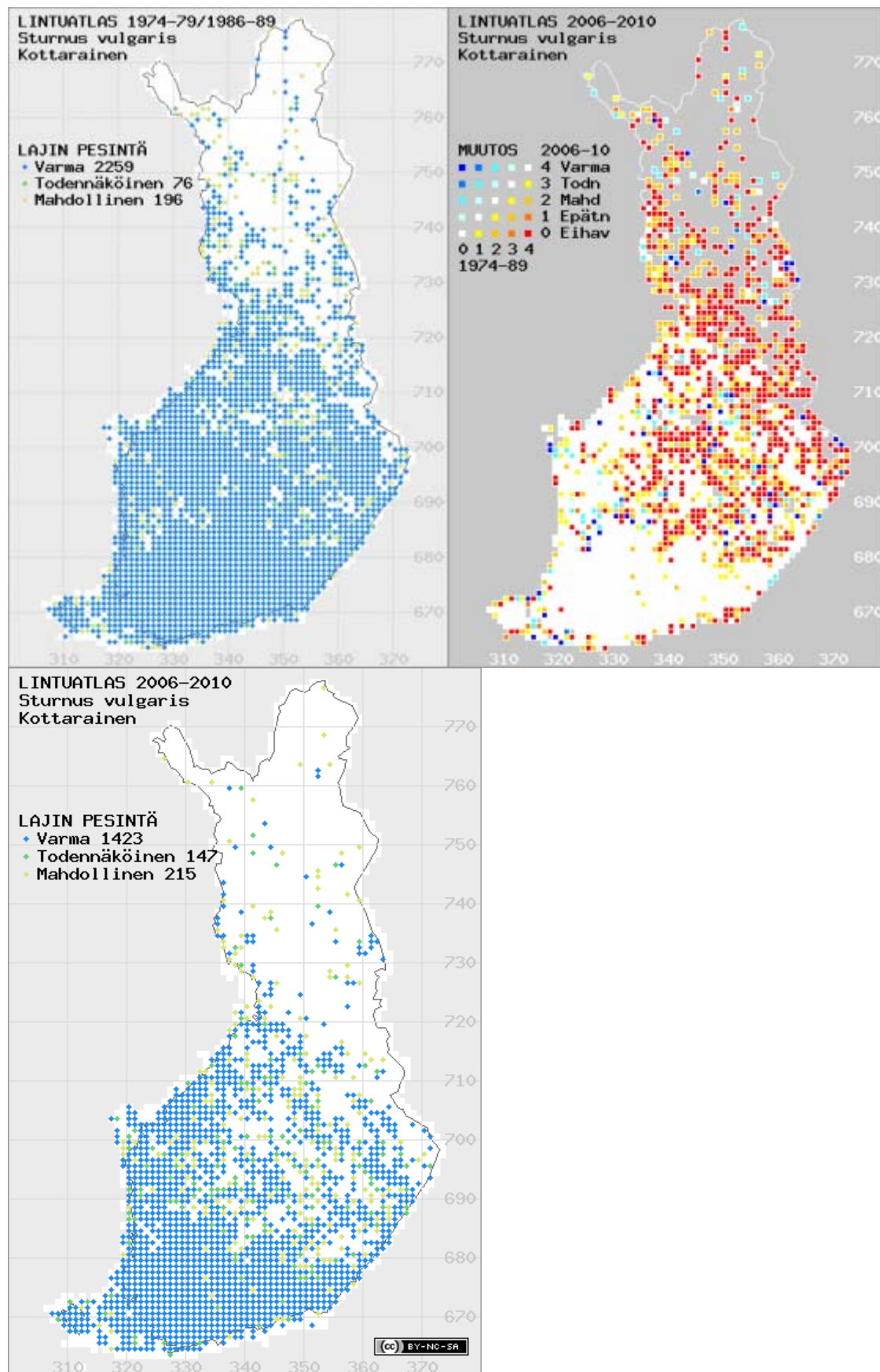
Maamme kottaraiskanta oli vahva vielä noin 30–40 vuotta sitten, jolloin pesimäkannan kooksi arvioitiin lähes puoli miljoonaa paria. 1970-luvun puolivälin jälkeen kanta kuitenkin romahti erittäin rajusti. Taantumana on eteläsuomalaisessa peltomaisemassa tehdyissä tutkimuksissa osoitettu johtuvan karjatalouden vähenemisestä maatalouden tehostumisen ja yksipuolistumisen myötä. Tärkeimpien ruokailumaastojen, eli laidunten ja karjapihojen nopean ja mittavan vähenemisen myötä kottaraisen poikastuotto väheni merkitsevästi, ja tätä myötä koko maan kannankehitys kääntyi laskuun. 2000-luvun lopun arvio maassamme pesivien kottaraisten parimäärästä on noin 80 000 paria. Etelä-Suomessa tehtyjen peltolintujen kartoituslaskentojen perusteella kanta on 2000-luvun aikana kuitenkin ilahduttavasti osoittanut runsastumisen merkkejä ja nykykannan koko saattaa olla jo lähes 100 000 paria.

Atlaskartoilta kottaraisen 1970-luvulta alkanut taantuma näkyy selvästi. Ensimmäisessä atlaksessa, joka on ruutujen selvitystehokkuudelta atlaksista heikoin, kottarainen yhytettiin noin 61 %:ssa kaikista ruuduista. Toisessa atlaksessa vastaava luku oli noin 43 %, ja tässä uusimmassa noin 46 %. Levinneisyysalue on harventunut eritoten maan pohjoisosista. Lapissa ja Kainuussa kottarainen esiintyy enää hyvin harvalla alueella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1423	36,8 %
Todennäköinen	147	3,8 %
Mahdollinen	215	5,6 %
Yhteensä	1785	46,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Varpunen (*Passer domesticus*)

SV: Gråsparv, EN: House Sparrow

Varpusen luontainen levinneisyysalue kattaa suurimman osan Euraasiaa sekä osan Pohjois-Afrikkaa. Ihminen on lisäksi siirtänyt varpusia ainakin Pohjois- ja Etelä-Amerikkaan, Australiaan ja Afrikan eteläosiin. Varpunen on oletettavasti yksi maailman runsaslukuisimmista ja laajimmalle levinneistä lintulajeista. Suomessa varpusta esiintyy lähes koko maan alueella. Maan eteläpuoliskossa levinneisyys on jotakuinkin yhtenäinen, pohjoisessa taas huomattavan harva. Varpunen pesii ihmisen seuralaisena niin kaupungeissa, taajamissa kuin maaseudullakin. Pesän varpusen tekee useimmiten rakennuksen tai muun rakenteen koloon, pikkuarpusen tapaan pönttöön taas äärimmäisen harvoin. Maaseudulla varpusta vetävät puoleensa karjapihat, navetoiden ympäristöt ja laitumet, joista löytyy runsaasti ravintoa. Talvisin varpuset käyvät hanakasti ruokintapaikoilla, jos sellaisia on lähistöllä. Ne ovat hyvin paikkauskollisia eivätkä ilmeisesti liiku kovin kauaksi edes ravinnonhakuun.

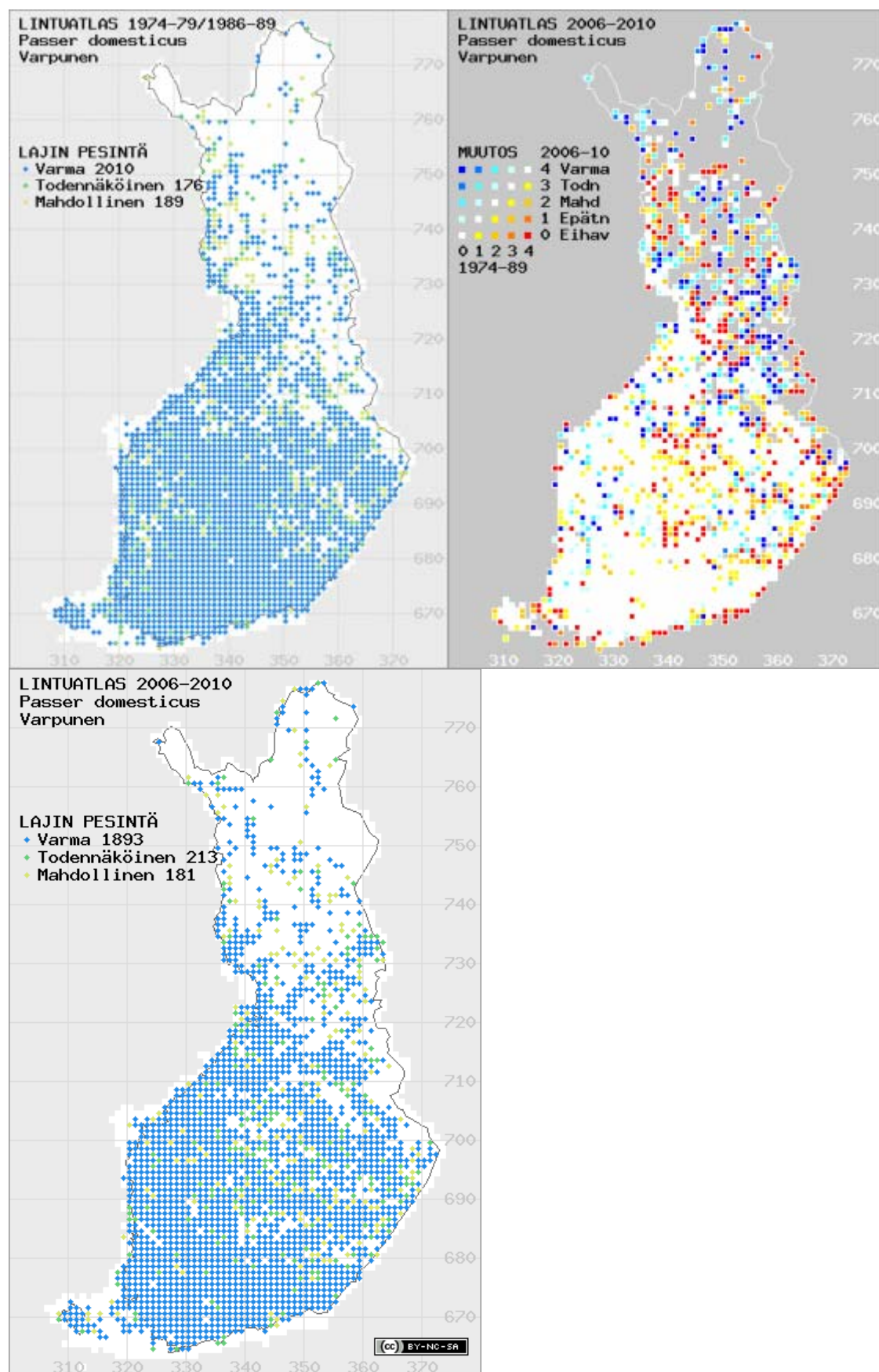
Yhdistetyn piste- ja linjalaskenta-aineiston perusteella varpunen on taantunut noin puoleen jaksolla 1983–2010. Taantumana suuruuteen tulee suhtautua pienellä varauksella, sillä linjalaskennoissa kaupunkien parhaat varpustihentymät eivät ilmeisesti tule kovin edustavasti tavoitetuksi. On nimittäin viitteitä siitä, että varpunen on taantunut kaupungeissa vähemmän kuin maaseudulla. Joka tapauksessa varpusmäärät ovat vähentyneet, ja tuore kannanarvio on n. 240 000 paria (vaihteluväli 200 000–300 000 paria). Joitakin vuosikymmeniä sitten kanta oli lähempänä 600 000 paria. Varpusen taantuma on viljelysseuduilla liitetty – kottaraisen tapaan – karjan ja sitä myötä navettamiljöiden ja laidunten vähenemiseen. Myös maatalojen pihapiirien yleinen siistiytyminen (vähemmän ruokaa) sekä rakennuskannan uudistuminen (vähemmän pesäkoloja) ovat saattaneet osaltaan olla kiihdyttämässä taantumaa. Pikkuarpusen räjähdysmäisen runsastumisen myötä on välillä esitetty spekulatioita siitä, että varpunen kärsisi lajienvälisessä kilpailussa. Etelä-Suomen peltolintutkimuksissa on ilmennyt, että ainakaan pesäpaikoista ei kilpailua esiinny, ja muutenkin lajit asuttavat sopuisasti samoja alueita. Peltolintujen kartoituslaskentojen perusteella varpuskannat ovat 2000-luvun aikana kääntyneet jonkin verran kasvuun ainakin Etelä-Suomessa.

Varpusen levinneisyysalue maassamme ei näytä merkitsevästi muuttuneen viimeiseen pariinkymmeneen vuoteen. Kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa laji esiintyi noin 62 %:ssa kaikista ruuduista, uusimmassa atlaksessa luku oli noin 59 %. Vaikka varpunen on taantunut, on laji helposti havaittava ja paikoin vielä runsas. Siksi se päätyy atlasruudun lajistoon niilläkin alueilla, joilla parimäärät ovat huomattavasti vähentyneet.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1893	49 %
Todennäköinen	213	5,5 %
Mahdollinen	181	4,7 %
Yhteensä	2287	59,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkuvarpunen (*Passer montanus*)

SV: Pilfink, EN: Tree Sparrow

Pikkuvarpusen laaja levinneisyysalue kattaa suurimman osan Euraasiaa. Lisäksi lajia on siirretty ihmisen toimesta ainakin Australiaan ja Amerikoihin. Suomessa pikkuvarpunen on voimakkaimmin levittäytyviä lintulajejamme, jonka yhtenäinen levinneisyys kattaa laajalti eteläistä Suomea, ja työntyy länsirannikkoa pitkin aina Perämeren perukoille asti. Varpusen tapaan pikkuvarpunen pesii ihmisen läheisyydessä. Viljelysmaat, taajamat ja kyläympäristöt ovat tyypillisiä pesimämaastoja. Kaupunkien urbaaneimpiin osiin pikkuvarpunen ei, ainakaan vielä, ole meillä laajassa mitassa levittäytynyt, kuten esimerkiksi monilla alueilla Itä-Aasiassa. Pikkuvarpunen pesii useimmiten pönttöön, ja lisäksi se osaa hyödyntää tehokkaasti sähkötolppien onttoja metallisia poikkirakenteita – peltoympäristössä sopivan mallisissa tolppissa pesii usein kaksikin paria pikkuvarpusia. Pikkuvarpunen pesii harvoin rakennusten koloihin. Se viihtyy talvisin ruokintapaikoilla ja liikkuu syksyisin ja talvisin suurina parvina ravinnon perässä mm. joutomaiden rikkaruohokasvustoissa ja viljelysmailla.

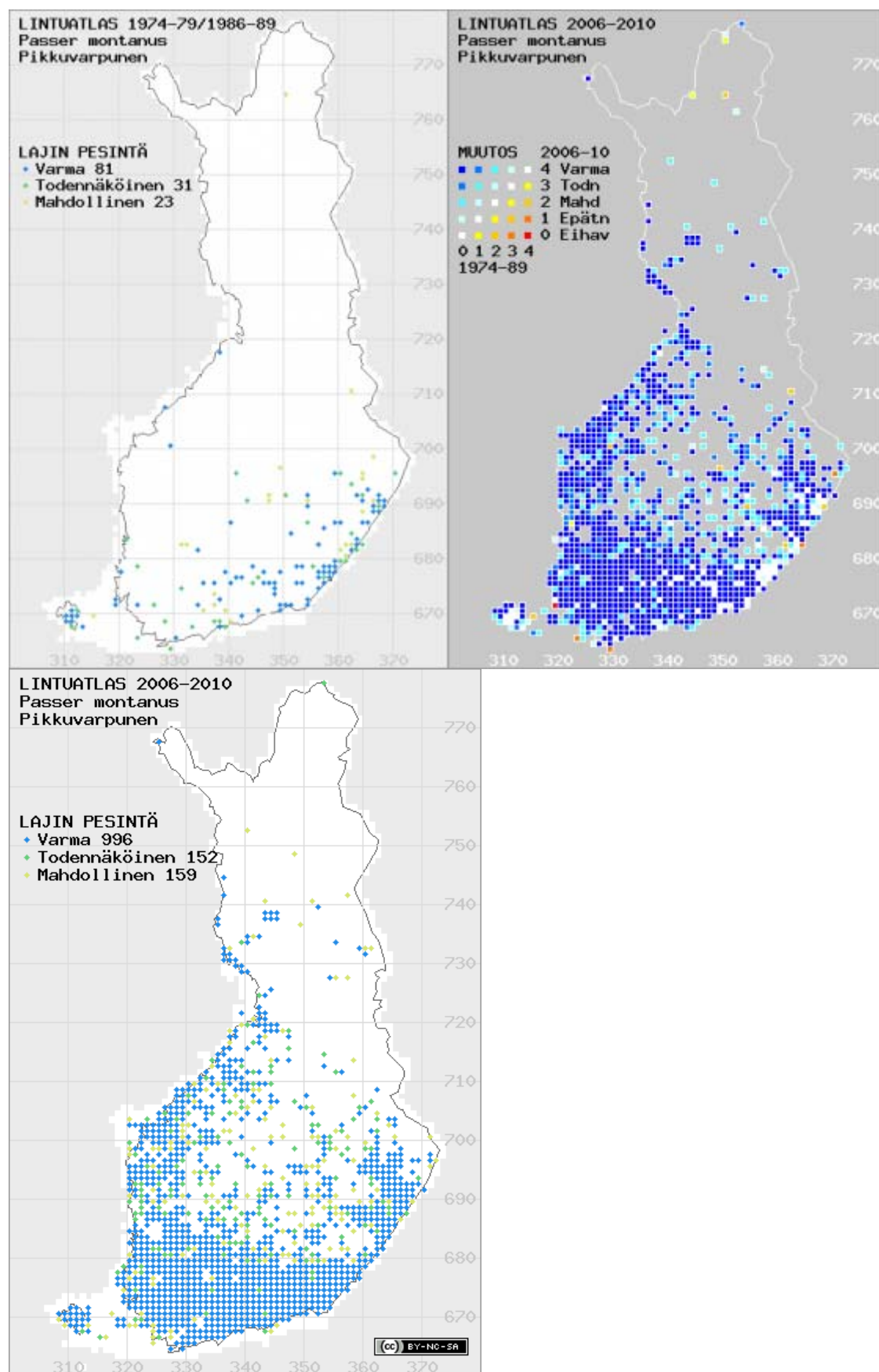
1900-luvulla pikkuvarpunen oli pääsääntöisesti harvalukuinen pesimälaji, jonka levinneisyys oli kaksijakoinen: lajia tavattiin Ahvenanmaalla (ilmeisesti peruja Ruotsin vahvasta populaatiosta) ja toisaalta pienellä alueella Kaakkois-Suomessa itärajan tuntumassa. Kanta alkoi talvilintulaskentojen perusteella kasvaa jo 1960- ja 1970-luvuilla, mutta vielä 1990-luvun alkupuolella/puolivälissä kannaksi arvioitiin vain n. 8 000 paria. Räjähdysmäinen kannankasvu alkoi 1990-puolivälin tienoilla. Runsastuminen on ollut niin voimakasta, että muusta lintulajistostamme ei löydy vastaavaa esimerkkiä. Levittäytyminen on edennyt maan kaakkoisosista kohti länttä ja pohjoista. Tätä nykyä pesimäkannan kooksi arvioidaan noin 140 000–200 000 paria, ja mikäli viimeisen 15 vuoden tapainen kehitys jatkuu entisellään, on tämä luku pian aliarvio. Kaiken kaikkiaan kannankasvu on ollut niin hurjaa, että ajantasaisen parimäärän arviointi on vaikeaa. Kaikkia syitä runsastumisen takana ei tunneta, mutta tiedetään, että pikkuvarpusen poikastuotto on menestyksestä (se pesii tyypillisesti kaksi kertaa vuodessa ja poikuekoot ovat suuria). Pikkuvarpunen on selvästi sopeutuva menestyjä, jolle riittää runsaasti pesäpaikkoja. Lisäksi se liikkuvana lajina löytää hyvin ravintoa. Mielenkiintoisesti pikkuvarpunen on monessa muussa Euroopan maassa (esimerkiksi Isossa-Britanniassa) taantuva laji. Ruotsin populaatiokooksi arvioitiin 1990-luvun lopussa n. 400 000–900 000 paria, ja siellä kanta on nykyään ilmeisesti vakaa tai jonkin verran taantuva. Venäjän puolen kannankehityksestä ei valitettavasti ole luotettavaa tietoa.

Pikkuvarpusen voittokulku ilmenee hyvin atlaskartoilta: uusimmassa atlaksessa laji esiintyi noin kolmanneksessa kaikista atlasruuduista, kun kahden edellisen atlaksen yhdistetyssä aineistossa esiintymisruutujen osuus oli noin 3 % kaikista atlasruuduista. Levinneisyysalue kulkee nykyään jo Joensuu – Tornio -linjan pohjoispuolella.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	996	25,8 %
Todennäköinen	152	3,9 %
Mahdollinen	159	4,1 %
Yhteensä	1307	33,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Peippo (*Fringilla coelebs*)

SV: Bofink, EN: Chaffinch

Peipon pesimäalueet kattavat lähes koko Euroopan ja idässä sen levinneisyys ulottuu Keski-Siperiaan asti. Suomessa peippo hyvin runsaslukuinen pesimälaji, joka on levinnyt lähes koko maahan puuttuen vain pohjoisimmasta Lapista. Suurimmat tiheydet saavutetaan Etelä- ja Keski-Suomessa, josta ne pienenevät pohjoista kohti mentäessä. Peippoa tavataan pesivänä lähes kaikenlaisissa metsissä sekä puustoisissa kulttuuriympäristöissä.

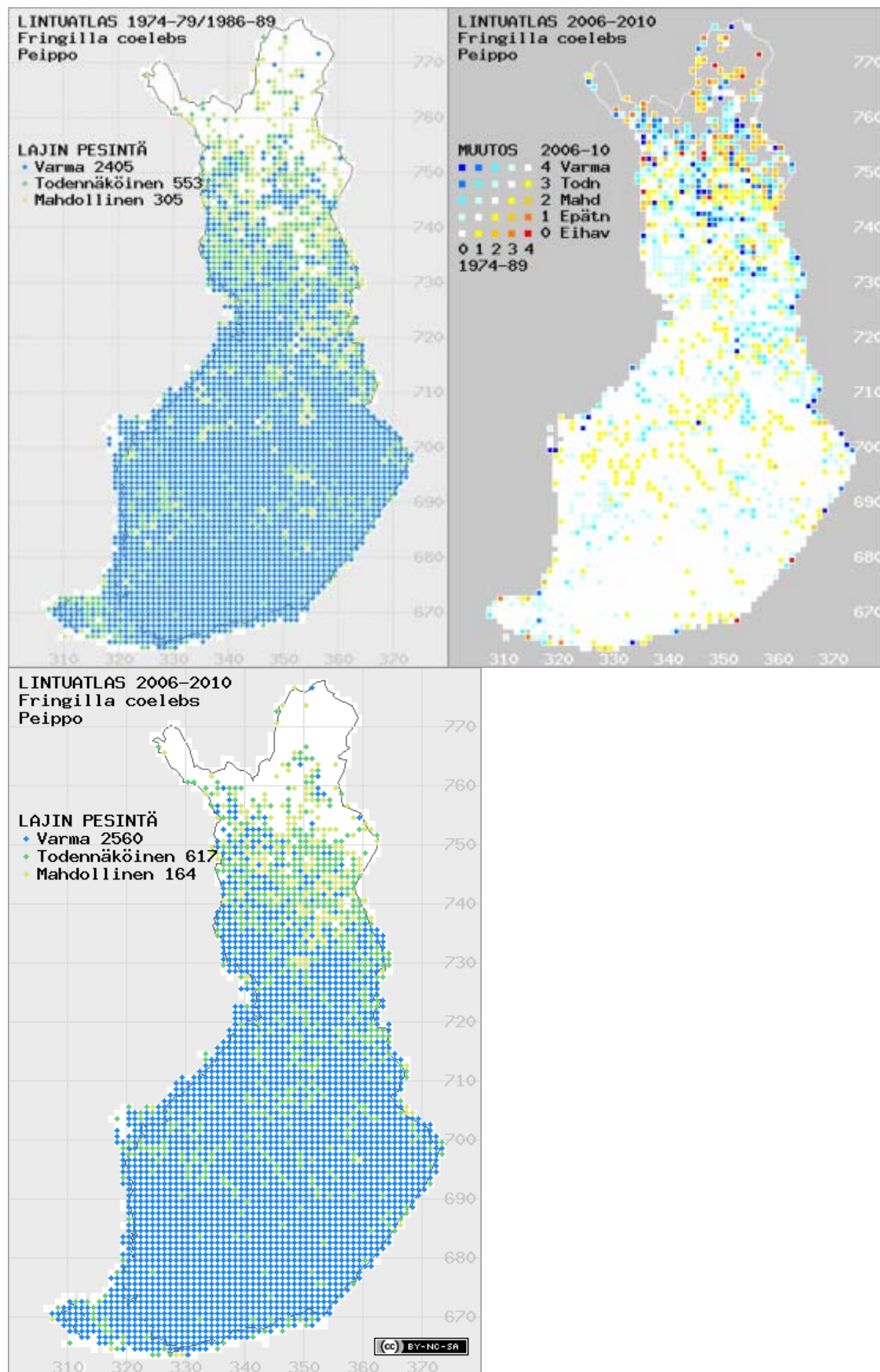
Peipon kannankehitys on ollut pienoisisessa laskussa 1940-luvulta 1980-luvulle asti, mutta tämän jälkeen kannankehitys on ollut vakaa, vaikka vuosien väliset vaihtelut voivat olla voimakkaita. Peippo on Suomen toiseksi runsaslukuisin laji heti pajulinnun jälkeen, ja linjalaskentojen perusteella parimäärä on 7–9 miljoonaa.

Kolmannessa atlaksessa ei ole havaittavissa voimakkaita muutoksia peipon levinneisyydessä. Kanta on hieman saattanut tihentyä levinneisyyden pohjoisreunalla Keski-Lapissa, mutta tätä tulisi tarkastella tarkemmin havainnointiteho huomioiden.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2560	66,2 %
Todennäköinen	617	16 %
Mahdollinen	164	4,2 %
Yhteensä	3341	86,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Järripeippo (*Fringilla montifringilla*)

SV: Bergfink, EN: Brambling

Järripeippo on boreaalisen havumetsän tyyppilajeja Fennoskandiasta Itä-Siperiaan ulottuvalla taigavyöhykkeellä. Suomessa laji esiintyy lähes koko maassa kannan ollessa tihein Lapissa ja harventuvan voimakkaasti etelää kohti. Järripeipon elinympäristöksi kelpaa niin havu- kuin lehtimetsäkin, ja laji on myös varsin runsas tunturikoivikossa.

Järripeipon pesimäkanta pysyi pitkään lähes vakaana 1990-luvun alkuun asti, mutta kanta on viimeisen parin kymmenen vuoden ajan ollut laskussa. Pesimäkannan on arvioitu taantuneen yli 40 % 1980-luvulta 2000-luvun lopulle. Taantumasta huolimatta järripeippo on Suomessa runsas pesimälintu, jonka pesimäkanta on yli 1,5 miljoonaa paria. Lajin kanta on arvioitu elinvoimaiseksi tuoreimmassa uhanalaisuusluokituksessa.

Kolmas atlas osoittaa, että järripeipon levinneisyyden eteläraja on vetäytymässä kohti pohjoista. Järripeiposta ei ilmoitettu yhtään pesimäaikaista havaintoa Ahvenanmaalta, jossa se havaittiin useilla ruuduilla molemmissa edellisissä atlaksissa. Samalla näyttää, että laji on kovaa vauhtia katoamassa Etelä-Suomesta. Yhtenäinen pesimäalue alkaa vasta Kajaani – Kokkola-linjasta pohjoiseen. Havaintoruutujen määrä on yli 200 pienempi kuin toisessa atlaksessa, vaikka tuoreimmassa atlaksessa havainnointitehokkuus oli huomattavasti edellistä parempi. Kainuusta pohjoiseen ulottuvalla alueella, jossa lajin tihein kanta sijaitsee, ei levinneisyys ole muuttunut ollenkaan. Levinneisyyden supistuminen koskeekin nimenomaan harvemman kannan aluetta, ja on todennäköisesti merkki ilmastonmuutoksen vaikutuksista. Kylminä keväinä lintuja jää pesimään enemmän etelämmäksi.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	760	19,7 %
Todennäköinen	973	25,2 %
Mahdollinen	515	13,3 %
Yhteensä	2248	58,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Keltahemppo (*Serinus serinus*)

SV: Gulhämpling, EN: Serin

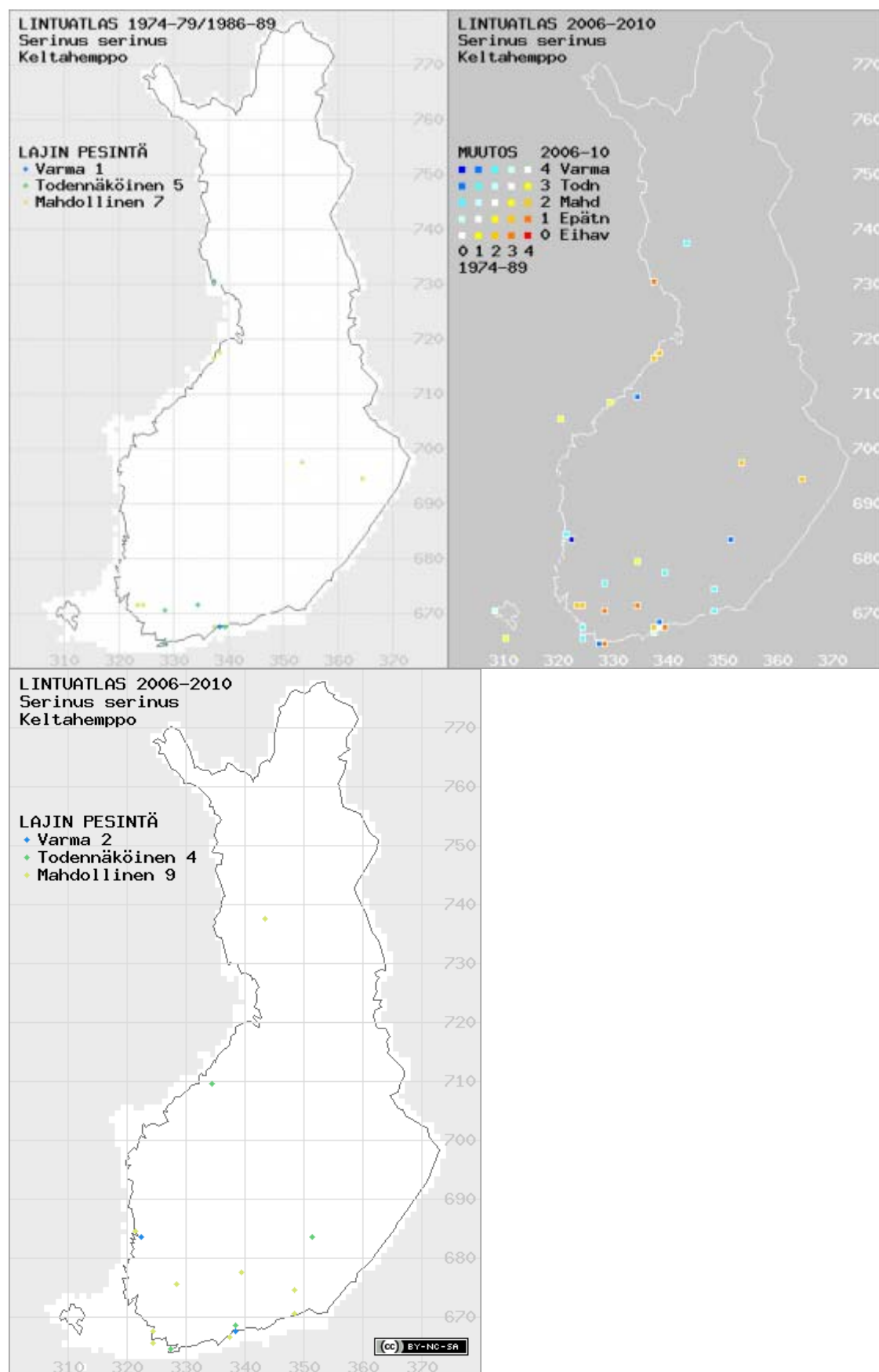
Keltahemppo pesii Välimeren ympäristöstä Keski-Eurooppaan ulottuvalla alueella. Se on lisäksi harvalukuinen pesimälaji Etelä-Ruotsissa ja Baltian maissa. Suomessa keltahemppo on pääasiassa muuttoaikainen harhailija etenkin keväisin, mutta lajista on useita pesimähavaintojakin. Keltahempon pesimäympäristöä ovat puoliavoimet kulttuuriympäristöt, ja Suomessa lajin reviirit ovat tyypillisesti sijainneet puistoissa tai puustoisilla asutusalueilla.

Euroopassa keltahemppo on levinnyt kohti pohjoista jo pitkään, ja sen ensimmäinen Suomen valloitusyritys alkoi 1970-luvulla ensimmäisen atlaksen aikaan, jolloin parhaina vuosina 1974–1977 havaittiin yli kymmenen yksilöä per vuosi. Pesimäaikaisia havaintoja ilmoitettiin yli kymmenestä ruudusta ja pesintä varmistettiin Helsingissä 1976. Määrät kuitenkin romahtivat 1980-luvulle tultaessa, ja toisen atlaksen aikana 1986–1989 lajista ilmoitettiin vain yksi mahdollinen pesintä. Määrät pysyivät alhaalla aina 2000-luvulle asti, jolloin lajin uusi Suomen valloitusyritys alkoi. Atlasvuosina lajista ilmoitettiin koko maasta koko vuonna havaintoja seuraavasti: 2006 4, 2007 9, 2008 10, 2009 10 ja 2010 17. Pesintä varmistettiin Porissa 2007 ja Helsingissä 2008 sekä 2009. Pesimäkannan ei kuitenkaan ole katsottu vielä vakiintuneen. Atlakseen ilmoitettiin yhteensä havaintoja 14 ruudusta, joista pesivien lisäksi pysyvämpiä reviirejä oli Hangossa, Mikkeliissä (pari) ja Kannuksella. Havainnointitehoon suhteutettuna laji ei liene silti nykyään vielä yhtä runsas kuin 1970-luvulla, joten aika näyttää onnistuuko Suomen valloitus tällä kertaa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2	0,1 %
Todennäköinen	4	0,1 %
Mahdollinen	9	0,2 %
Yhteensä	15	0,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Viherpeippo (*Carduelis chloris*)

SV: Grönfink, EN: Greenfinch

Viherpeippo on levinnyt lähes koko Eurooppaan sekä hieman Aasian ja Pohjois-Afrikan puolelle. Suomessa lajin levinneisyys ulottuu nykyään jo lähes koko maahan, mutta pesimäkanta harvenee selkeästi pohjoista kohden mennessä. Maan tihein kanta sijoittuu Etelä-Suomeen. Viherpeippo viihtyy etenkin kulttuuriympäristöissä niin kaupungeissa kuin maaseudulla, mutta lajin voi löytää pesivänä myös niin saariston katajikoista kuin hakkuun jälkeisestä taimikosta. Kaikkein sulkeutuneimpia metsiä viherpeippo välttää.

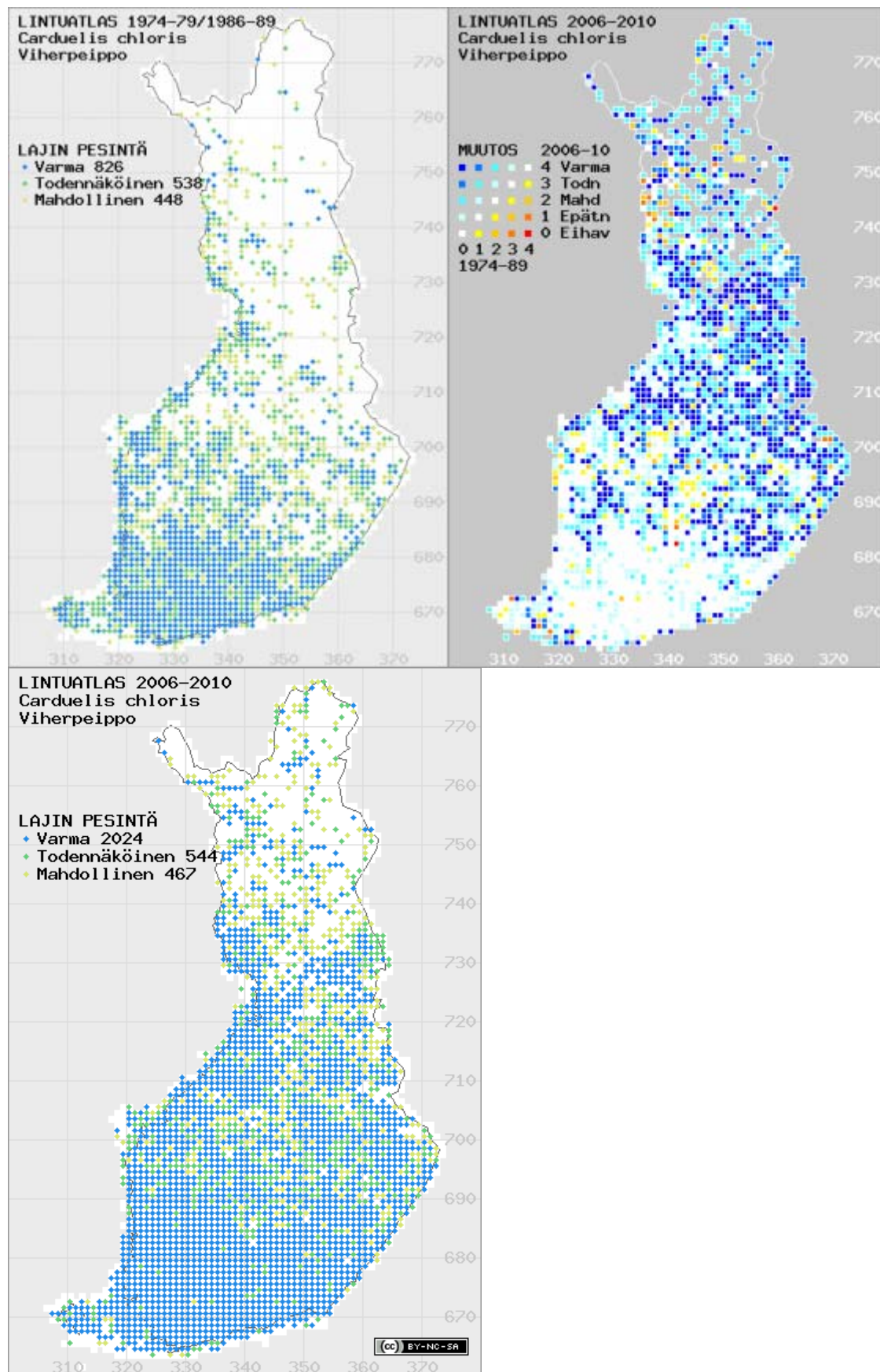
Viherpeippokanta on runsastunut yhtäjaksoisesti 1940-luvulta lähtien. Linjalaskenta-aineiston perusteella pesimäkanta yli kuusinkertaistui 1970-luvun lopulta 2000-luvun puoliväliin. Tätä ovat edesauttaneet mm. lisääntynyt talviruokinta, kurturuusun lisääntyminen puutarhakasvina sekä mahdollisesti ilmaston lämpeneminen. Viherpeippokanta taantui rajusti 2008–2010 noin puoleen *Trichomonas gallinae*-alkueläimen aiheuttaman epidemian takia. Tauti ei aiheuttanut muissa lajeissa voimakasta kuolleisuutta, ja sitä havaittiin lähinnä Etelä- ja Keski-Suomessa kahtena vuosina 2008–2009.

Viherpeippo on tuoreimman atlaksen mukaan yksi suurimmista voittajista. Lajin levinneisyysruutujen määrä lähes kaksinkertaistui Keski-Suomesta Lappiin ulottuvalla alueella. Viherpeipon yhtenäinen levinneisyys ulottuu nykyään Keski-Lappiin asti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2024	52,4 %
Todennäköinen	544	14,1 %
Mahdollinen	467	12,1 %
Yhteensä	3035	78,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tikli (*Carduelis carduelis*)

SV: Steglits, EN: Goldfinch

Tiklin levinneisyysalue kattaa laajan osan Eurooppaa sekä Länsi-Aasiaa. Suomessa lajin levinneisyys on varsin samanlainen kuin hempolla. Valtaosa kannasta keskittyy Etelä-Suomeen ja Keski-Suomessa esiintyminen on jo hyvin harvaa. Levinneisyys ulottuu pohjoisemmaksi Pohjanlahden rannikkoa pitkin.

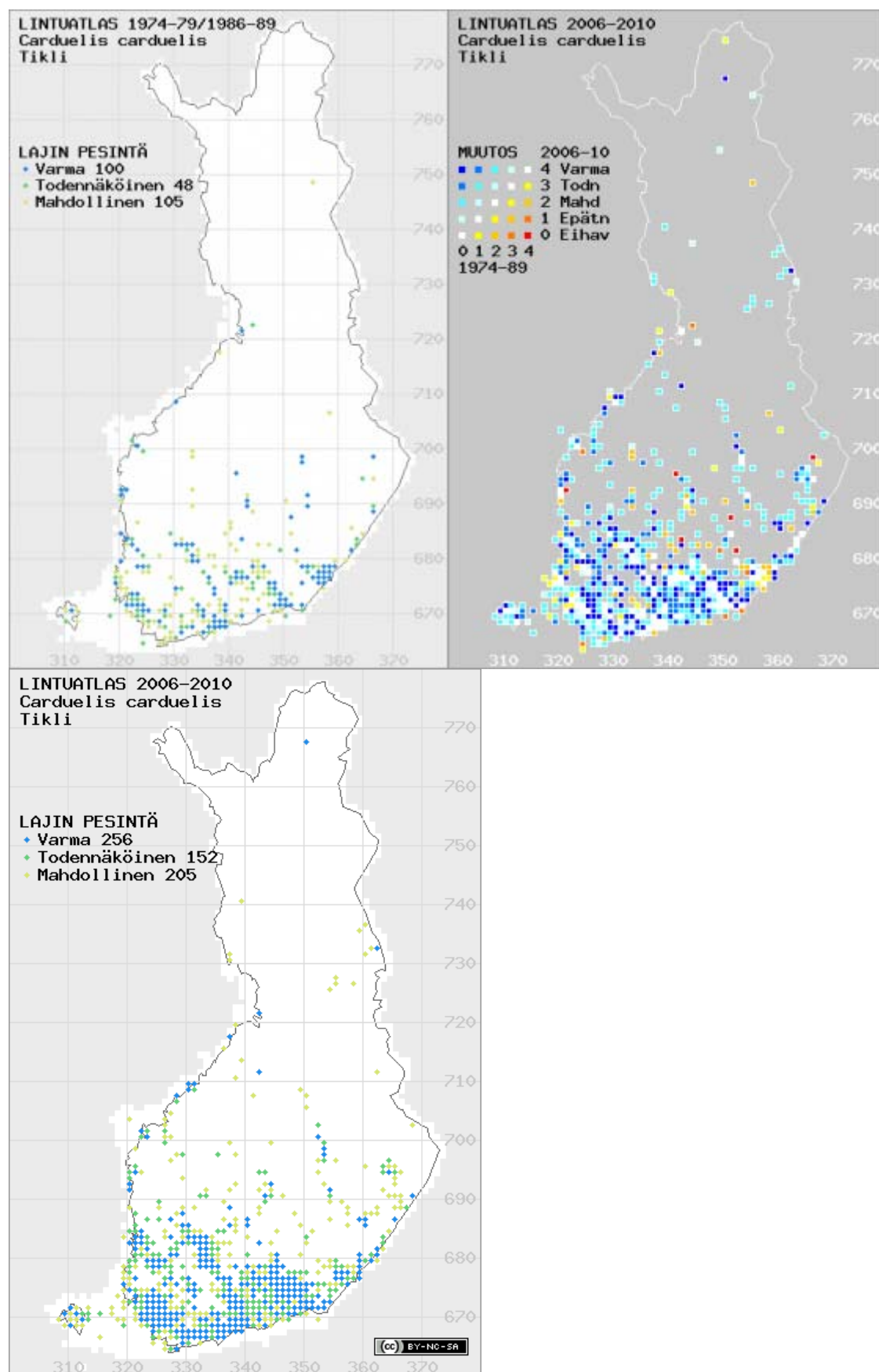
Tikli on pesinyt Suomessa ainakin 1800-luvun loppupuoliskosta lähtien. Kanta kasvoi 1900-luvun alkupuolen aina 1950-luvulle asti, jolloin laji levisi mm. Joensuu – Oulu -linjalle asti. 1960-luvulta alkoi kuitenkin pitkä taantumakausi, joka jatkui aina 1980-luvulle asti, jolloin kannan kooksi arvioitiin pari tuhatta paria. Tämän jälkeen kanta on kasvanut selkeästi, ja sen arvioitiin käsittävän 2000-luvun lopulla noin 13 000 paria. Tiklikanta on arvioitu elinvoimaiseksi.

Kolmas atlas vahvistaa käsitystä tiklikannan runsastumisesta. Kanta on tihentynyt voimakkaasti Etelä-Suomessa, ja uusia esiintymiä on ilmestynyt myös Keski-Suomeen. Myös havaintoruutujen lukumäärä kertoo hyvin kannan runsaudesta eri atlasien aikana. 1970-luvulla laji havaittiin lähes 220 ruudussa. 1980-luvun aallonpohjassa noteerattiin vain reilu sata ruutua, mutta tuoreimmassa atlaksessa havaintoruutuja kertyi peräti yli 600.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	256	6,6 %
Todennäköinen	152	3,9 %
Mahdollinen	205	5,3 %
Yhteensä	613	15,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Vihervarpunen (*Carduelis spinus*)

SV: Grönsiska, EN: Siskin

Vihervarpusen levinneisyys ulottuu suureen osaa Eurooppaa ja Aasiaa. Suomessa laji pesii lähes koko maassa, puuttuen vain Tunturi-Lapista. Voimakkaat vuosittaiset kannanvaihtelut ovat tyypillisiä vihervarpuselle, ja ne johtuvat etenkin kuusen ja koivun siemensatojen vaihtelusta. Tyypillisimmin lajin tapaa pesimässä kuusimetsissä.

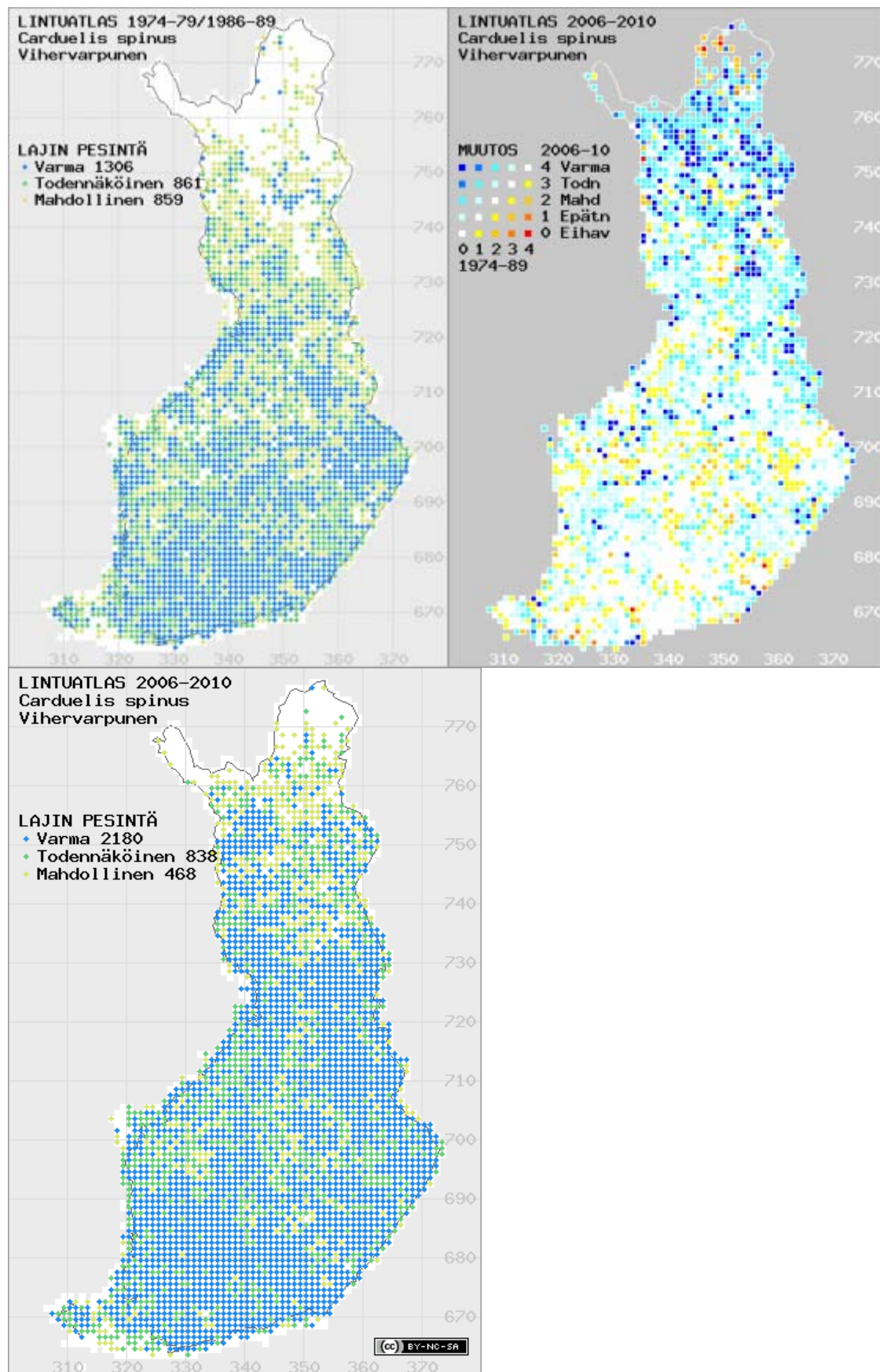
Vihervarpusen pesimäkanta on ollut kasvussa 1940–50-luvulta lähtien, ja kannan on arvioitu yli kaksinkertaistuneen 1970-luvulta 2000-luvulle. 2000-luvun lopun elinvoimaiseksi pesimäkannaksi arvioitiin linjalaskentojen perusteella lähes kaksi miljoonaa paria.

Kolmas lintuatlas osoittaa vihervarpusen selkeästi levinneen kohti pohjoista, ja samalla kanta on selkeästi tihentynyt Keski-Lapissa. Muualla Suomessa levinneisyys on pysynyt hyvin samanlaisena viimeiset parikymmentä vuotta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	2180	56,4 %
Todennäköinen	838	21,7 %
Mahdollinen	468	12,1 %
Yhteensä	3486	90,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Hemppo (*Carduelis cannabina*)

SV: Hämpling, EN: Linnet

Hemppo on levinnyt laajalle alueelle Eurooppaa, Länsi-Aasiaa ja Pohjois-Afrikkaa. Suomessa laji on eteläinen, suurimmat tiheydet tavataan aivan eteläisessä Suomessa, vaikka laji pesii aina Tornion korkeudelle asti. Sisämaassa kanta on harvempi. Tyypillisimmin hempon tapaa kulttuuriympäristöissä niin maaseudulla kuin kaupungeissakin.

Hempon pesimäkanta on vaihdellut voimakkaasti Suomessa eri vuosikymmeninä. Viimeisen sadan vuoden aikana hemppokanta oli alhaisimmillaan 1920- ja 30-luvuilla ja korkeimmillaan 1970-luvulla, jolloin parimääräksi arvioitiin 27 000 paria. Tämän jälkeen kanta on hieman taantunut, mutta nykykannan keskikooksi arvioidaan noin 16 000 paria, joka on samaa suuruusluokkaa kuin 1980-luvulla.

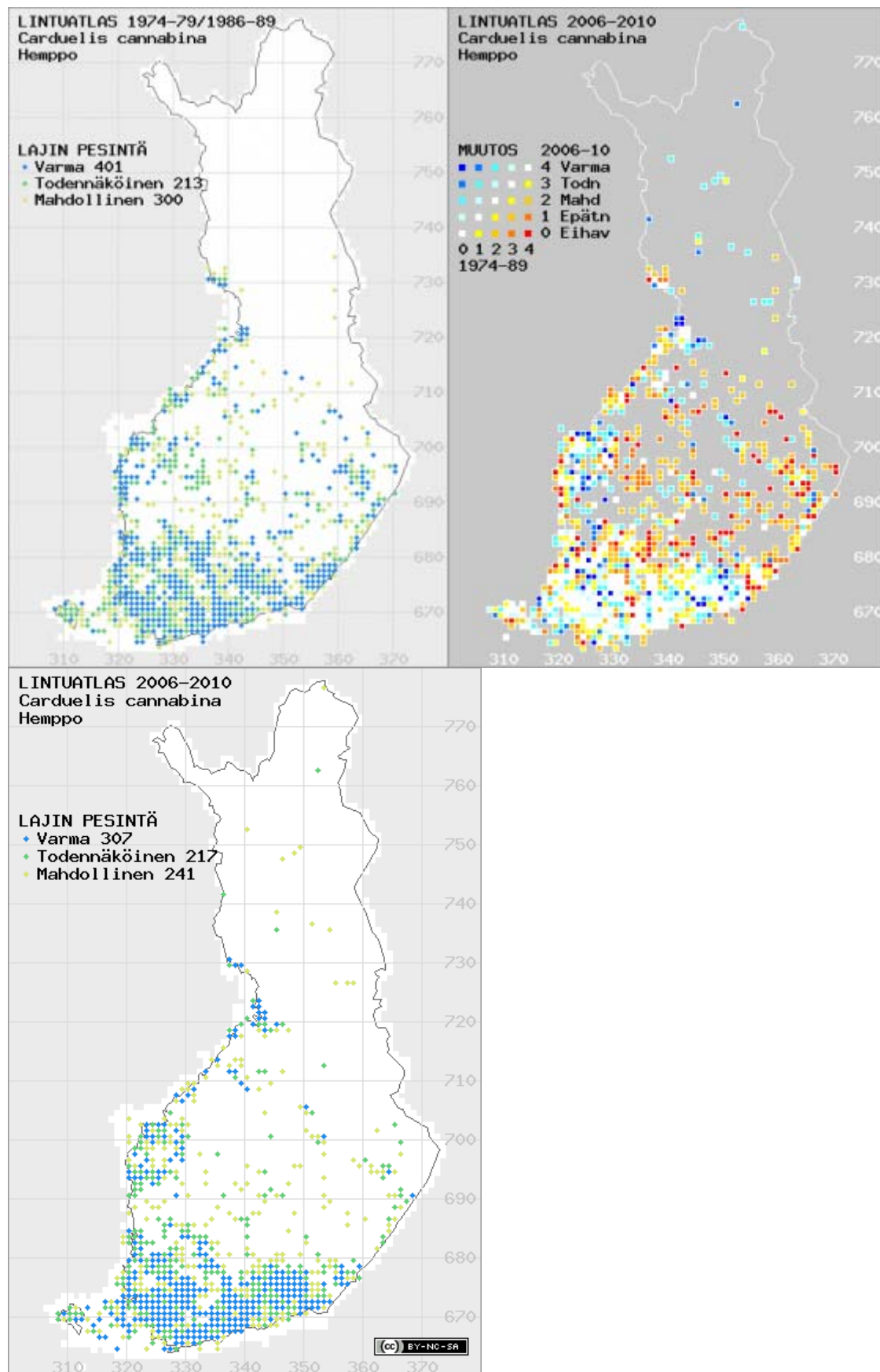
Hemppokannan on arvioitu olevan elinvoimainen.

Tuorein atlas kertoo hemppokannan harvenneen etenkin keskisen Suomen sisämaasta verrattuna kahden ensimmäisen atlaksen yhdistettyyn aineistoon. Jo valmiiksi harva esiintyminen Pohjois-Karjalasta Suomenselälle asti on autioitunut entisestään, mutta Pohjanlahden rannikolla levinneisyys on pysynyt samanlaisena kuin aikaisemmissa atlaksissa. Suurin levinneisyysmuutos on kuitenkin jo tapahtunut 1970- ja 80-luvun atlaksien välillä, ja tuorein atlas vain korostaa Etelä-Suomen ja Keski-Suomen välistä tiheyseroa. Lapin havainnoista valtaosa koskenee pesimättömiä kiertelijöitä.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	307	7,9 %
Todennäköinen	217	5,6 %
Mahdollinen	241	6,2 %
Yhteensä	765	19,8 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Vuorihemppo (*Carduelis flavirostris*)

SV: Vinterhämpling, EN: Twite

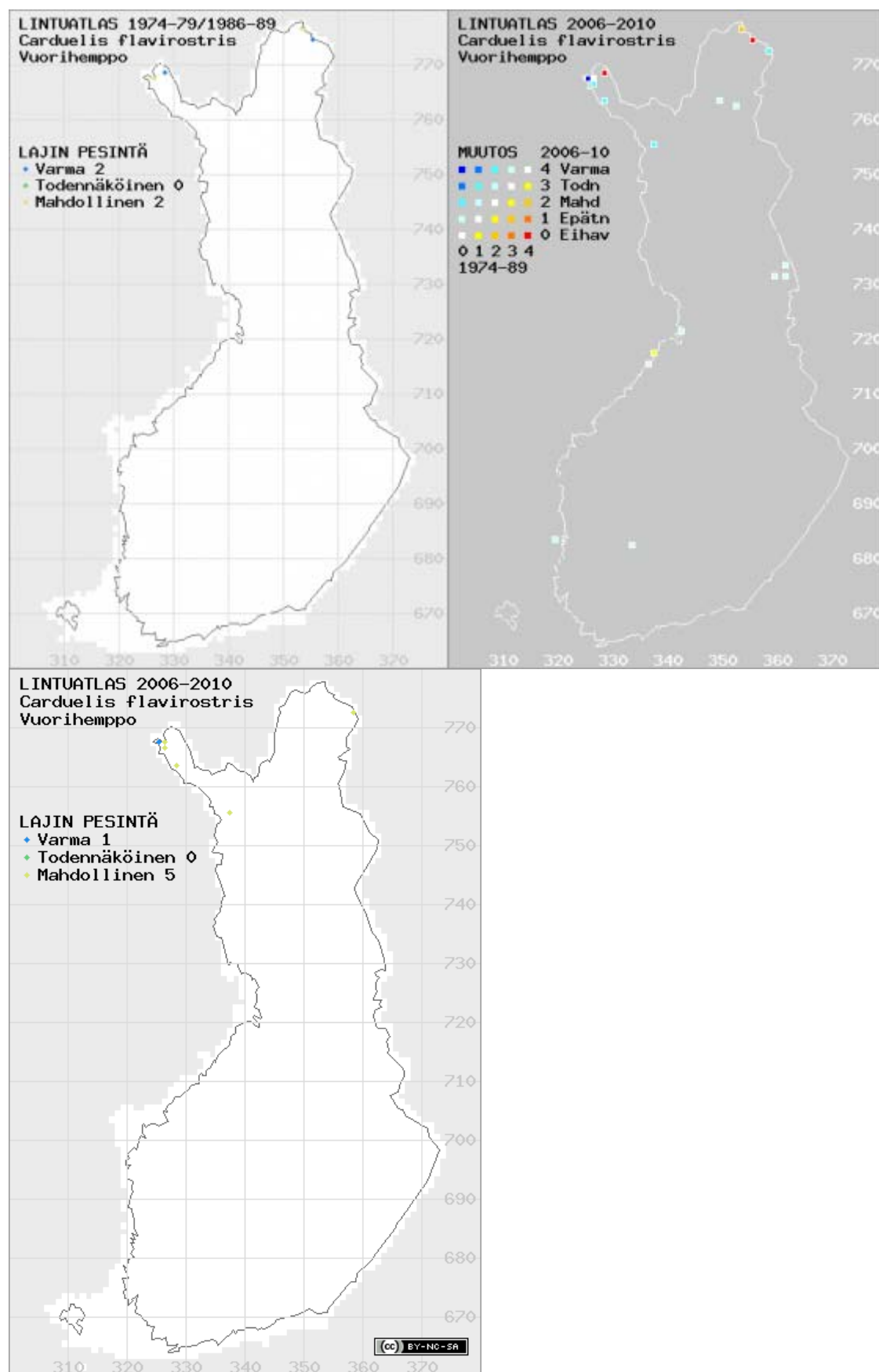
Vuorihemppo pesii Euroopassa Fennoskandian ja Brittein saarien tunturiylängöillä. Lajin päälevinneisyysalue on kuitenkin Aasian vuoristoseuduilla. Suomessa vuorihemppo on hyvin harvalukuinen Tunturi-Lapin pesimälaji, jonka pesintää ei varmisteta läheskään joka vuosi. Sekä Suomen että Ruotsin pesimäkannat ovat korkeintaan muutamia kymmeniä pareja, mutta Norjan pesimäkanta on parhaina vuosina jopa puoli miljoonaa paria.

Vuorihempon kannanvaihtelut tunnetaan lajin epäsäännöllisen esiintyvyyden ja harvalukuisuuden takia huonosti. Vuorihempon pesintä varmistettiin yhdessä ruudussa kaikissa kolmessa atlaksessa, mikä tukee käsitystä, että kanta on pitkällä ajanjaksolla ollut melko vakaa. Kolmannen atlaksen varmistettu pesintä todettiin samassa ruudussa kuin ensimmäisessä atlaksessa: Kilpisjärven ruudussa, jossa pesintä varmistettiin sekä 2009 että 2010. Pesimäaikaisia havaintoja tehtiin myös useammasta muusta käsivarren ruudusta. Lisäksi lajista on kaksi kesäkuun alun havaintoa Pallastunturilta sekä päälaelta, jotka voivat myös koskea myöhäisiä kevätmuuttajia kohti Norjan pesimäalueita. Vuorihempon pesintä on tosin varmistettu toisessa atlaksessa Utsjoelta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1	0 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	5	0,1 %
Yhteensä	6	0,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Urpiainen (*Carduelis flammea*)

SV: Gråsiska, EN: Redpoll

Urpiainen on levinnyt laajalle alueelle Euraasiaa ja Pohjois-Amerikkaa. Urpiaisesta on erotettu useita alalajeja, joista Suomessa tavataan yleisesti nimialalajia sekä harvinaisena viimeaikaisena tulokkaana eteläisempää *cabaret*-alalajin ns. ruskourpiaista, jolle mm. Brittein saarilla on annettu jopa oma lajistatus. Yleisesti urpiaista tavataan pesivänä koko maassa, mutta kanta on tihein Keski- ja Tunturi-Lapissa sekä harvin etelässä.

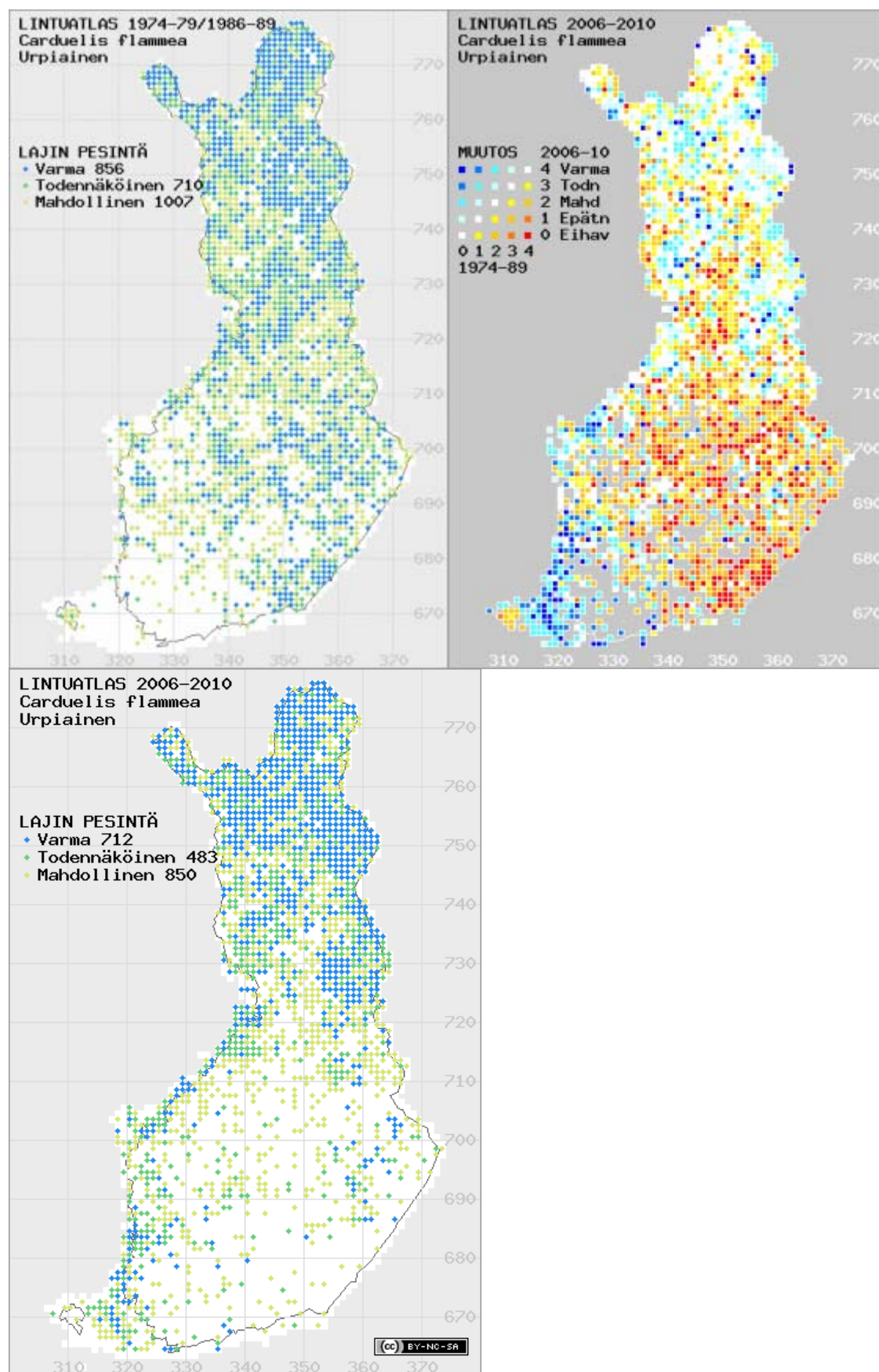
Voimakkaat kannanvaihtelut ovat tyypillisiä urpiaiselle, jonka esiintymiseen vaikuttaa sekä koivun että kuusen siemensato. Vaellusmatkat ravinnon perässä voivat olla pitkiä ja Suomessa rengastetusta urpiaisesta on rengaslöytö mm. Kiinasta. Pitkäaikaisessa kannankoossa ei näy selkeää suuntausta suuntaan tai toiseen. Pesimäkannan kooksi on arvioitu noin puoli miljoonaa paria, mutta kanta vaihdellee rajojen 200 000–800 000 sisällä. Urpiaiskannan on todettu olevan tuoreimmassa uhanalaisuusluokituksessa elinvoimainen.

Urpiaisen levinneisyysmuutokset ovat tuoreimman atlaksen yksi mielenkiintoisimpia ilmiöitä. Lajin levinneisyys on pysynyt maan pohjoispuoliskossa samanlaisena, mutta kanta on voimakkaasti harventunut Keski- ja Itä-Suomessa verrattuna edellisten atlasten havaintoihin. Sen sijaan Satakunnan, Varsinais-Suomen ja Länsi-Uudenmaan alueella pesimätiheydet ovat selkeästi nousseet. Tarkempi pesimäaikainen tarkastelu on paljastanut, että ainakin osa Lounais-Suomessa pesivistä urpiaisista on ns. ruskourpiaisia. Kolmannen atlaksen havainnot tukevatkin käsitystä, että ruskourpiainen on levittäytymässä Suomeen valloitettuaan tätä ennen viime vuosikymmenten aikana Ruotsin ja Norjan eteläosat. Osa lounaan pesimäkannasta on kuitenkin nimialalajin näköisiä yksilöitä, ja alalajit risteytyvät ilmeisesti alueella. Atlaksen tulokset osoittavat kuitenkin, että nimialalajin levinneisyys olisi vetäytynyt selkeästi ainakin Keski- ja Itä-Suomen alueella pohjoiseen. Tällä alueella kanta ollut kuitenkin niin harva, ettei laaja-alainenkaan taantuminen näy ainakaan vielä koko valtakunnan kannan vähenemisenä. Lajin kannankehitystä ja alalajirakennetta olisi kuitenkin syytä seurata tarkasti lähiaikoina.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	712	18,4 %
Todennäköinen	483	12,5 %
Mahdollinen	850	22 %
Yhteensä	2045	52,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tundraurpiainen (*Carduelis hornemanni*)

SV: Snösiska, EN: Arctic Redpoll

Tundraurpiainen on pohjoisen tundran ja tunturikoivikkovyöhykkeen pesimälaji halki Euraasian ja Pohjois-Amerikan. Suomessa laji pesii normaalisti nimensä mukaisesti vain Tunturi-Lapissa, vaikka pesimäaikaan sitä voi satunnaisesti tavata etelämpänäkin.

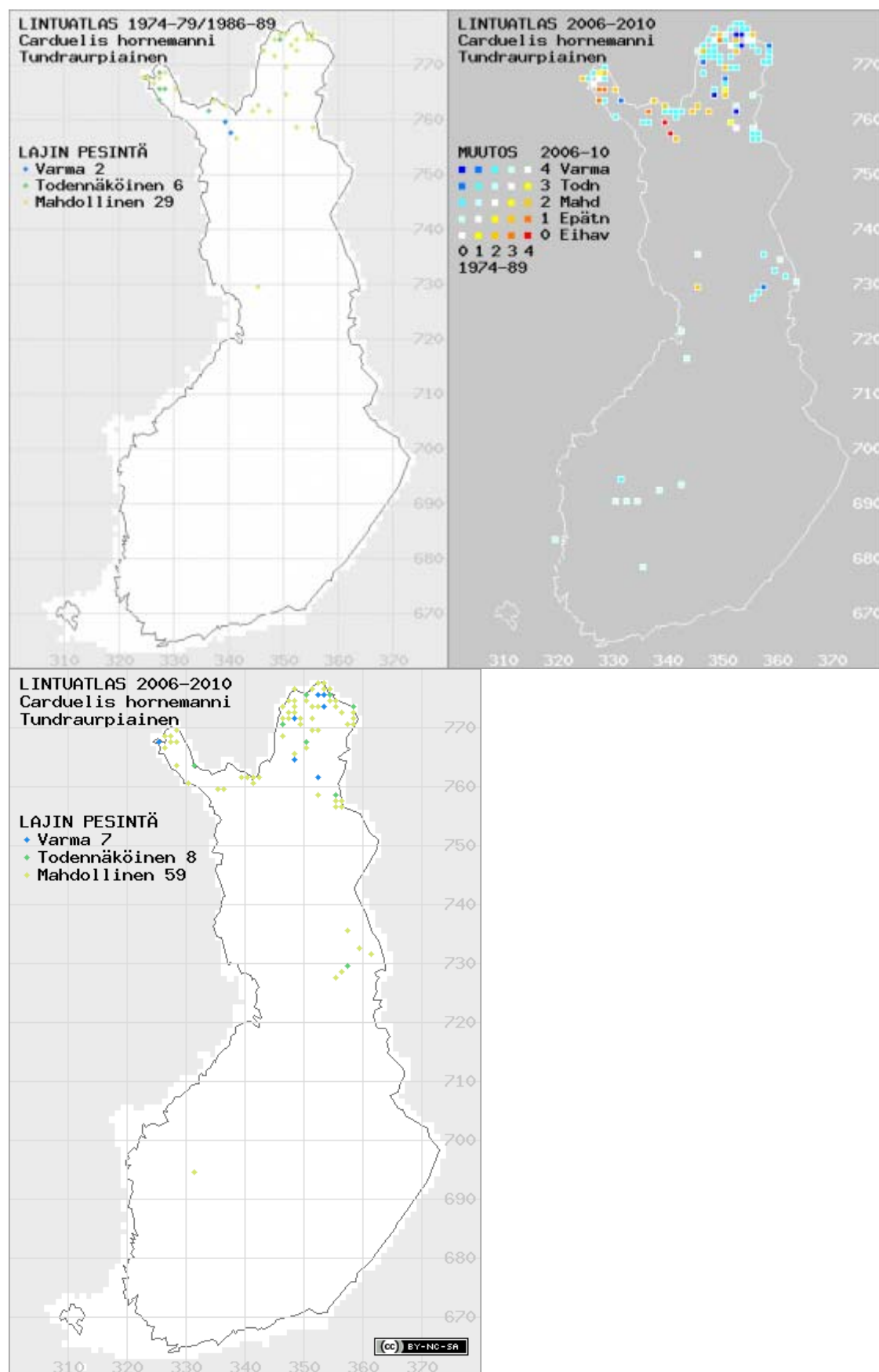
Tundraurpiaisen kannanvaihtelut tunnetaan huonosti, sillä sen määrittäminen on opittu paremmin vasta viime vuosikymmeninä eikä sen lajistatuskaan ole aina ollut yhtä selkeä. Varovainen pesimäkannanarvio on 2 000–10 000 paria, mutta arvioon sisältyy paljon epävarmuutta, koska lentäviä tai etäällä havaittuja yksilöitä ei voi erottaa maastossa tavallisesta urpiaisesta. Tämän takia tundraurpiainen havaitaan tyypillisesti linjalaskennassa pääsaralla. Kannan arvioidaan olevan elinvoimainen.

Tundraurpiainen on runsastunut huomattavasti atlasien aikana, mutta tämä johtuu todennäköisesti huomattavassa määrin parantuneesta lajintuntemuksesta. Levinneisyys painottuu aikaisempien atlasien mukaisesti Käsivarren ja Päälaen pohjoisosiin. Eteläisemmät havainnot voivat koskea myöhäisiä kevätmuuttajia tai satunnaisia pesijöitä. Sekapesinnät urpiaisen kanssa eivät ole epätavallisia.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	7	0,2 %
Todennäköinen	8	0,2 %
Mahdollinen	59	1,5 %
Yhteensä	74	1,9 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kirjosiipikäpylintu (*Loxia leucoptera*)

SV: Bändelkorsnåbb, EN: Two-barred Crossbill

Kirjosiipikäpylintu on levinnyt sekä Euraasian että Pohjois-Amerikan havumetsävyöhykkeelle. Euroopassa levinneisyys on hyvin itäinen. Suomi ja Venäjä ovat ainoat maat, joissa laji pesii säännöllisesti. Suomessa pesimälevinneisyys keskittyy Kainuusta Metsä-Lappiin ulottuvalle vyöhykkeelle, mutta kanta vaihtelee voimakkaasti kuusen siemensadon mukaan eikä lajilla ole säännöllisiä pesimäalueita.

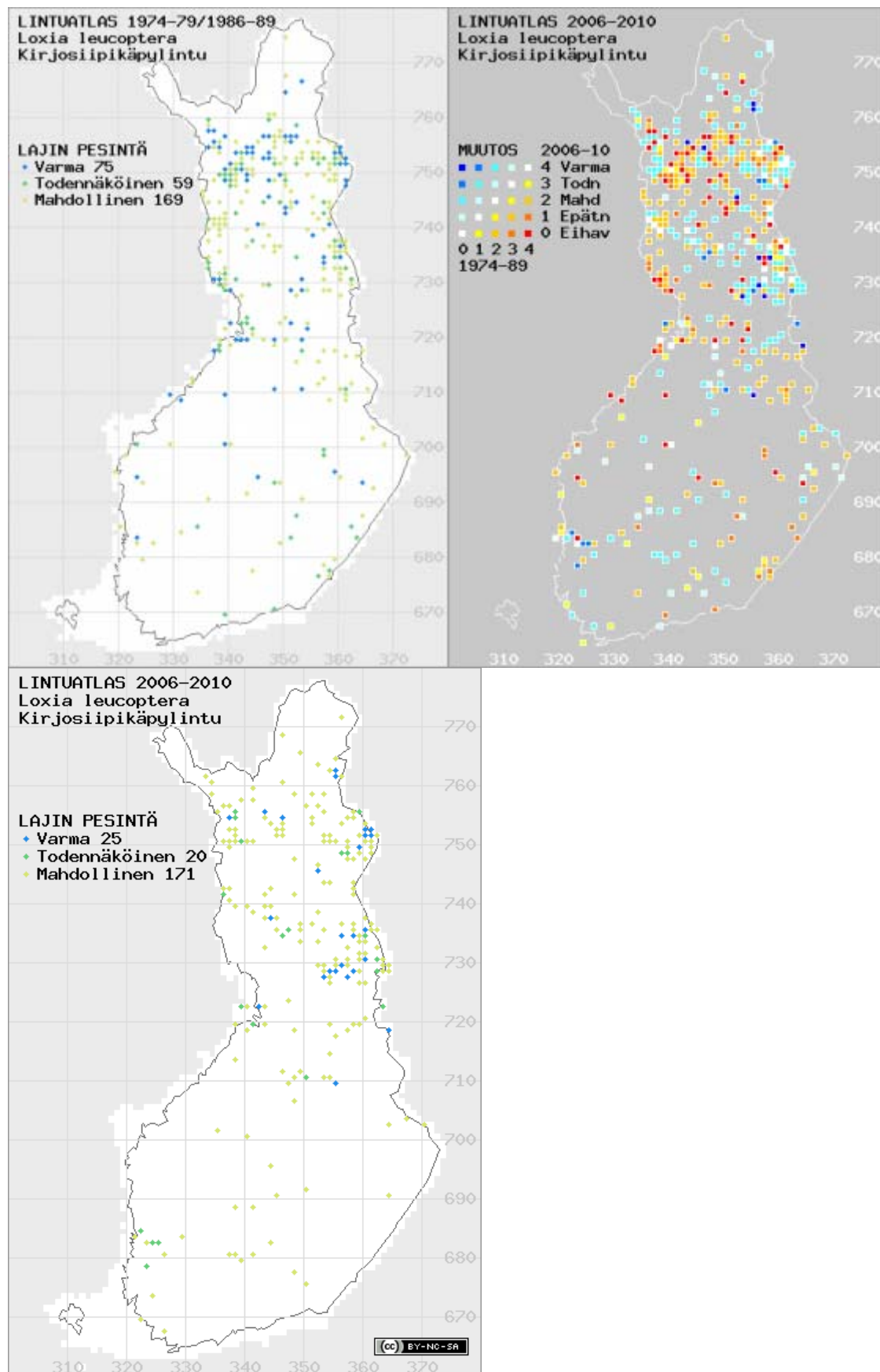
Idästä tulevat vaellukset ja kuusen siemensato vaikuttavat voimakkaasti kannan kokoon, ja pesimäkannan on arvioitu vaihtelevan vuosittain 500–10 000 parin välillä. Idästä tulevat vaellukset voivat alkaa jo toukokuun lopulla, mikä hankaloittaa esimerkiksi pesimäkannan arviointia.

Voimakas kannanvaihtelu näkyy myös atlanten välillä. Ensimmäisessä atlaksessa laji havaittiin vajaassa 90 ruudussa, toisessa atlaksessa yli 230 ruudussa ja tuoreimmassa atlaksessa 215 ruudussa. Varmistettujen pesintöjen painopiste on myös vaihdellut selkeästi. Ensimmäisessä atlaksessa pesintöjä löytyi eniten Keski-Lapista, mutta niitä todettiin Satakuntaa ja Pohjois-Karjalaa myöten. Toisessa atlaksessa pesintöjä varmistettiin laajalla alueella Oulun seudulta Keski-Lappiin asti, ja kolmannessa atlaksessa pesinnät ovat keskittyneet etenkin Kuusamon ja Sallan alueelle itärajan tuntumaan. Etelä- ja Keski-Suomessa ilmoitetut mahdolliset ja todennäköiset pesinnät voivat koskea jo muualta vaeltavia lintuja.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	25	0,6 %
Todennäköinen	20	0,5 %
Mahdollinen	171	4,4 %
Yhteensä	216	5,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkukäpylintu (*Loxia curvirostra*)

SV: Mindre korsnäbb, EN: Crossbill

Pikkukäpylintu on levinnyt halki Euraasian boreaalisen havumetsävyöhykkeen ja lisäksi sitä tavataan erillisillä eteläisempien vuoristojen havumetsissä aina Pohjois-Afrikkaa myöten. Suomessa pikkukäpylintu on levinnyt lähes koko maahan, ja sen levinneisyys noudattelee pääravintokasvin, kuusen, metsäraja.

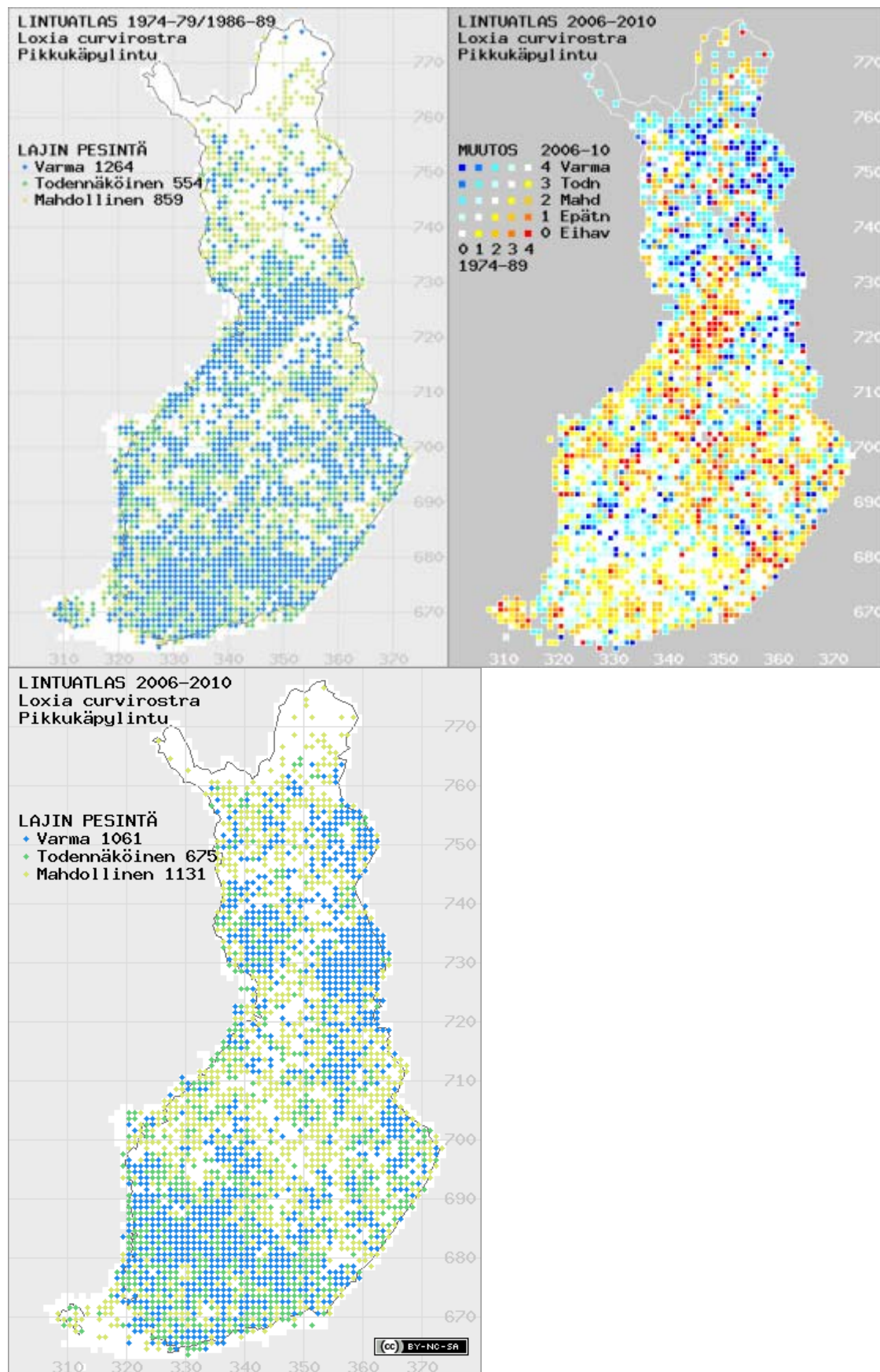
Hyvin voimakkaat kannanvaihtelut ovat tyypillisiä pikkukäpylinnulle, jonka pesimäkanta vaihtelee kuusen siemensadon mukaan. Kuusen siemensato vaihtelee yleensä 2–3 vuoden sykleissä, minkä takia pesintä onnistuu harvoin samalla seudulla kahtena vuonna peräkkäin. Pesimäkausien välillä linnut voivat liikkua tuhansia kilometrejä uusia sopivia pesimäkohteita etsien. Pesintä tapahtuu usein hyvin aikaisin kevättalvella, mutta pesintöjä on todettu myös kesällä ja jopa syksyllä. Huomattava osa loppukeväällä tai kesällä havaituista poikueista voi kuitenkin olla jo kaukaa tulleita vaeltajia, sillä päävaelluskuukaudet ovat toukokuulta elokuulle. Pikkukäpylintukannan on luokiteltu tuoreimmassa uhanalaisuusarvioissa elinvoimaiseksi. Pesimäkanta vaihtelee vuosittain noin 50 000 ja 400 000 parin välillä.

Pikkukäpylinnun levinneisyys on pysynyt suurin piirtein samanlaisena atlasien välillä, mutta se näyttää tihentyneen etenkin Keski-Lapissa. Alueelliset erot voivat johtua myös eri atlaskausille sattuneista hyvistä ja huonoista kuusen käpyvuosista. Kokonaisruutujen määrä on hieman suurempi kuin yhdistetyssä kahden ensimmäisen atlaksen aineistossa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1061	27,5 %
Todennäköinen	675	17,5 %
Mahdollinen	1131	29,3 %
Yhteensä	2867	74,2 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Isokäpylintu (*Loxia pytyopsittacus*)

SV: Större korsnäbb, EN: Parrot Crossbill

Isokäpylintua tavataan maantieteellisesti melko suppealla Norjasta Länsi-Venäjälle ulottuvalla alueella. Suomessa sitä tavataan lähes koko maassa, Tunturi-Lappia lukuunottamatta. Isokäpylintu on erikoistunut voimakkaalla nokallaan männyn siementen syöntiin, ja lajin tapaa varmimmin juuri mäntykankailla. Suomessa isokäpylinnun levinneisyys on laikuttaista, ja tiheimmän kannan alue sijoittuu Lounais-Suomeen, Kainuun ja Kuusamon alueelle sekä Keski-Lappiin. Kannat voivat vaihdella kuitenkin voimakkaasti siemensatojen mukaan, vaikka kannanvaihtelut eivät olekaan yhtä suuria kuin pikkukäpylinnulla.

Isokäpylinnun pesimäkannan koossa ei ole havaittu selkeää pitkäaikaissuuntausta, mutta kanta on vaihdellut voimakkaasti eri vuosikymmeninä noin 20 000 ja 50 000 parin välillä. Määrät saattavat silti olla aliarvioita, sillä valtaosa linjalaskennoissa havaittavista käpylinnuista jää määrittämättä lajilleen, mikä saattaa vääristää pikku-isokäpylintu-lajiparin suhdetta. Isokäpylintu on uhanalaisuusarvioinneissa luokiteltu elinvoimaiseksi, mutta huomattava osa Euroopan isokäpylinnuista pesii Suomessa, minkä takia laji kuuluu ns. erityisvastuulajeihimme.

Tuorein kolmas atlas ei paljasta voimakkaita muutoksia isokäpylinnun levinneisyydessä. Ruutujen määrä on kasvanut kuitenkin selkeästi levinneisyyden pohjoisosissa verrattuna kahden edellisen atlaksen aineistoon. Kokonaisruutujen määrä on myös yli 250 ruutua enemmän kuin yhdistetyssä 1. ja 2. atlaksen aineistossa. Tämä voisi viitata kannan tihentymiseen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	477	12,3 %
Todennäköinen	266	6,9 %
Mahdollinen	786	20,3 %
Yhteensä	1529	39,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punavarpunen (*Carpodacus erythrinus*)

SV: Rosenfink, EN: Scarlet Rosefinch

Punavarpunen on itäinen laji, jota tavataan Keski-Euroopasta itään pitkälle Aasiaan. Euroopassakin pesivät linnut talvehtivat Intiassa ja Kaakkois-Aasiassa. Suomessa laji on runsas pesimälaji etelärannikolta aina Etelä-Lappiin asti. Maan pohjoisosista laji puuttuu kokonaan. Punavarpusen elinympäristöihin kuuluu pensaikkoa kasvavat kosteikot ja maatalousalueet. Tihein kanta on Etelä- ja Keski-Suomessa.

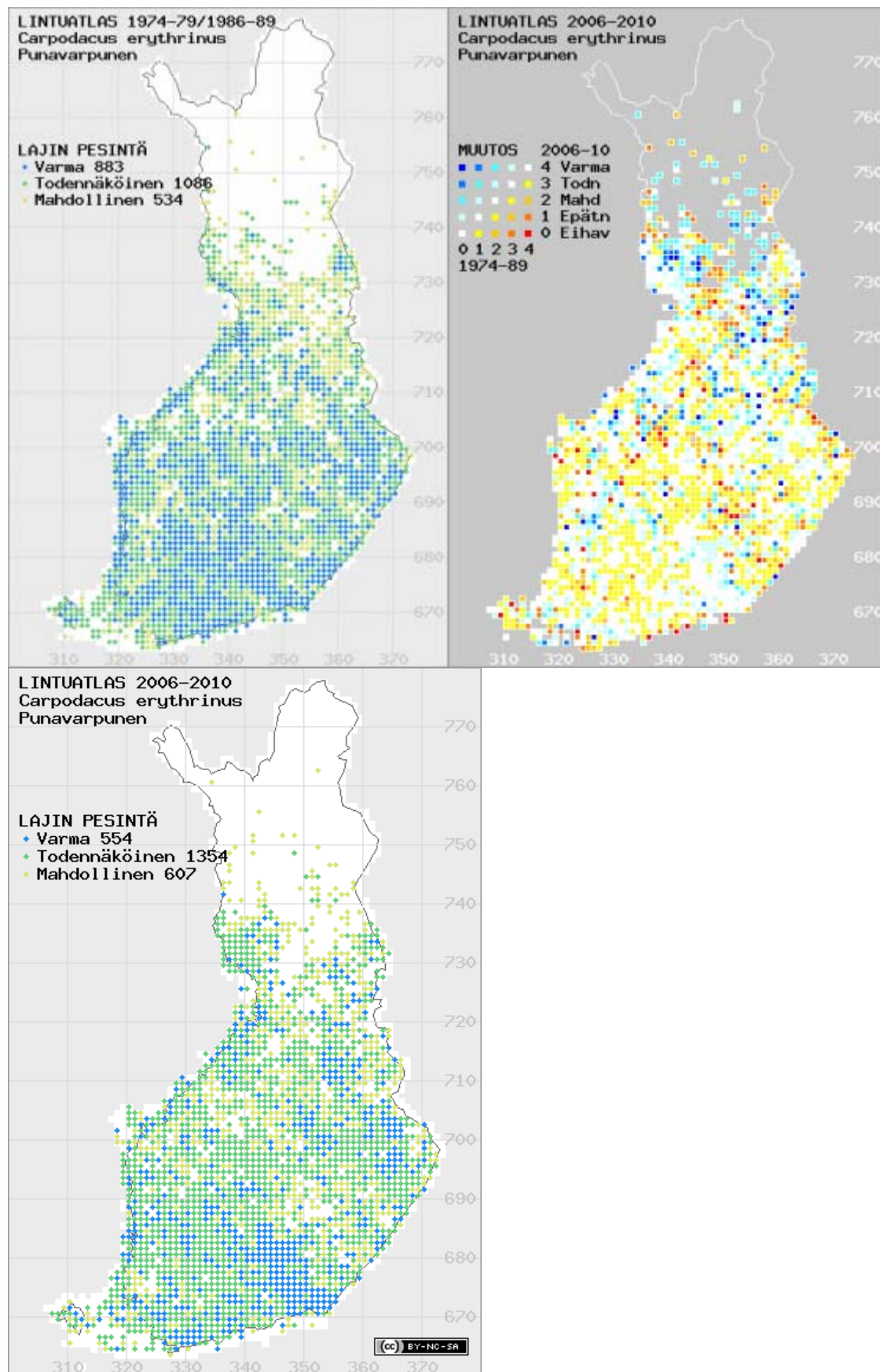
Punavarpunen on runsastunut voimakkaasti 1900-luvulla, ja vielä sata vuotta sitten laji on harvinainen kaakkoinen pesimälaji. Vielä 1950-luvulla pesimäkannaksi arvioitiin 24 000 paria. Kanta kasvoi tämän jälkeen voimakkaasti 1990-luvun alkuun asti, jolloin pesimäkannaksi arvioitiin olevan jopa 400 000 paria. Tämän jälkeen kanta on taantunut selkeästi arviolta reiluun kolmannekseen ja käsittää nykyään 100 000-150 000 paria. Kannan taantumisen takia lajin kanta on luokiteltu tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa silmälläpidettäväksi.

Atlaksien välillä ei ole erotettavissa suuria eroja punavarpusen yleislevinneisyydessä. 3. atlaksessa havaittiin enemmän asuttuja ruutuja, kuin 1. tai 2. atlaksessa, mutta yhdistetyssä kahden ensimmäisen atlaksen aineistossa havaintoruutujen määrä on yhtä suuri. Esiintyminen on hivenen saattanut harventua Etelä- ja Keski-Suomessa yhdistettyyn aineistoon verrattuna, mutta erot eivät ole suuria.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	554	14,3 %
Todennäköinen	1354	35 %
Mahdollinen	607	15,7 %
Yhteensä	2515	65,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Taviokuurna (*Pinicola enucleator*)

SV: Tallbit, EN: Pine Grosbeak

Taviokuurna on pohjoisen havumetsävyöhykkeen laji sekä Euraasiassa että Pohjois-Amerikassa. Suomessa lajia tavataan Metsä-Lapista Kainuun pohjoisrajoille ulottuvalla alueella. Runsain laji on tämän alueen itäosissa etenkin Itä-Lapissa.

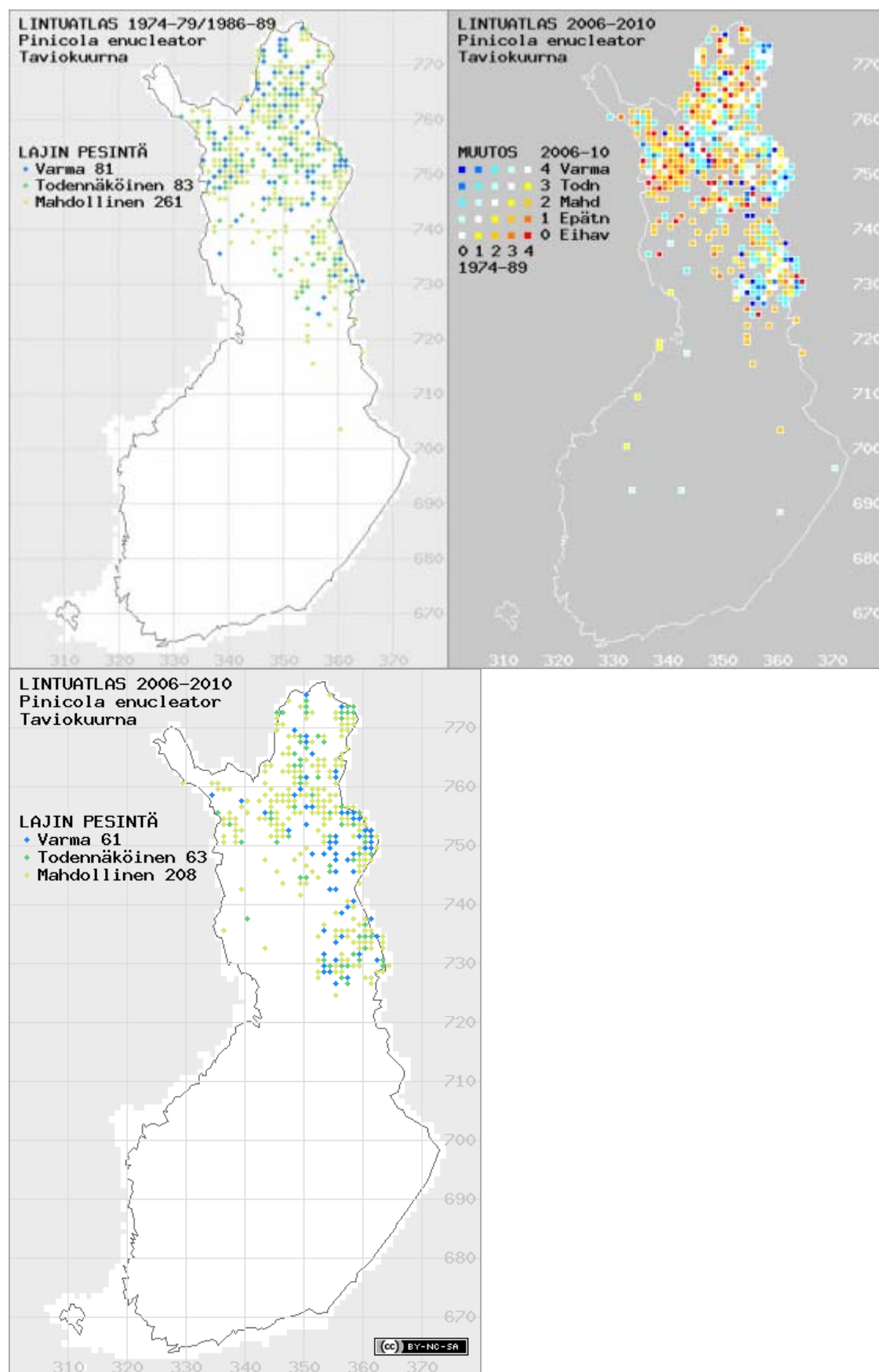
Voimakkaat kannanvaihtelut ovat tyypillisiä liikkuvaa elämää viettäville taviokuurnille. Laji on sen verran harvalukuinen, että linjalaskennat eivät anna riittävästi aineistoa vuosittaisten kannankehityksen arvioimiseen. Pesimäkannan on kuitenkin arvioitu pysyneen kutakuinkin samansuuruisena jo pitemmän aikaa. 1970-luvun lopulla pesimäkannaksi arvioitiin 23 000 paria, 1980-luvun lopulla 34 000 paria ja 2000-luvun lopulla 15 000 paria. Suomen pesimäkannan on tulkittu olevan elinvoimainen.

Taviokuurnan levinneisyys on pysynyt melko samanlaisena kaikissa kolmessa atlaksessa. Kokonaisruutujen määrä on 3. atlaksessa hieman korkeampi kuin kahdessa aikaisemmassa atlaksessa, mutta matalampi kuin yhdistetyssä 1. ja 2. atlaksen aineistossa. Taviokuurna on pesimäaikaan varsin hiljainen laji ja huomaamaton laji. Levinneisyys näyttää hieman harventuneen Länsi-Lapin alueella verrattuna aikaisempiin atlaksiin.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	61	1,6 %
Todennäköinen	63	1,6 %
Mahdollinen	208	5,4 %
Yhteensä	332	8,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Punatulkku (*Pyrrhula pyrrhula*)

SV: Domherre, EN: Bullfinch

Punatulkun pesimälevinneisyys kattaa laajan osan Euroopan ja Aasian boreaalisesti ja lauhkeasta vyöhykkeestä. Suomessa laji on laajalle levinnyt ja sitä tavataan lähinnä kuusivoittoisissa metsissä lähes koko maassa. Laji puuttuu tai on hyvin harvinainen Tunturi-Lapissa.

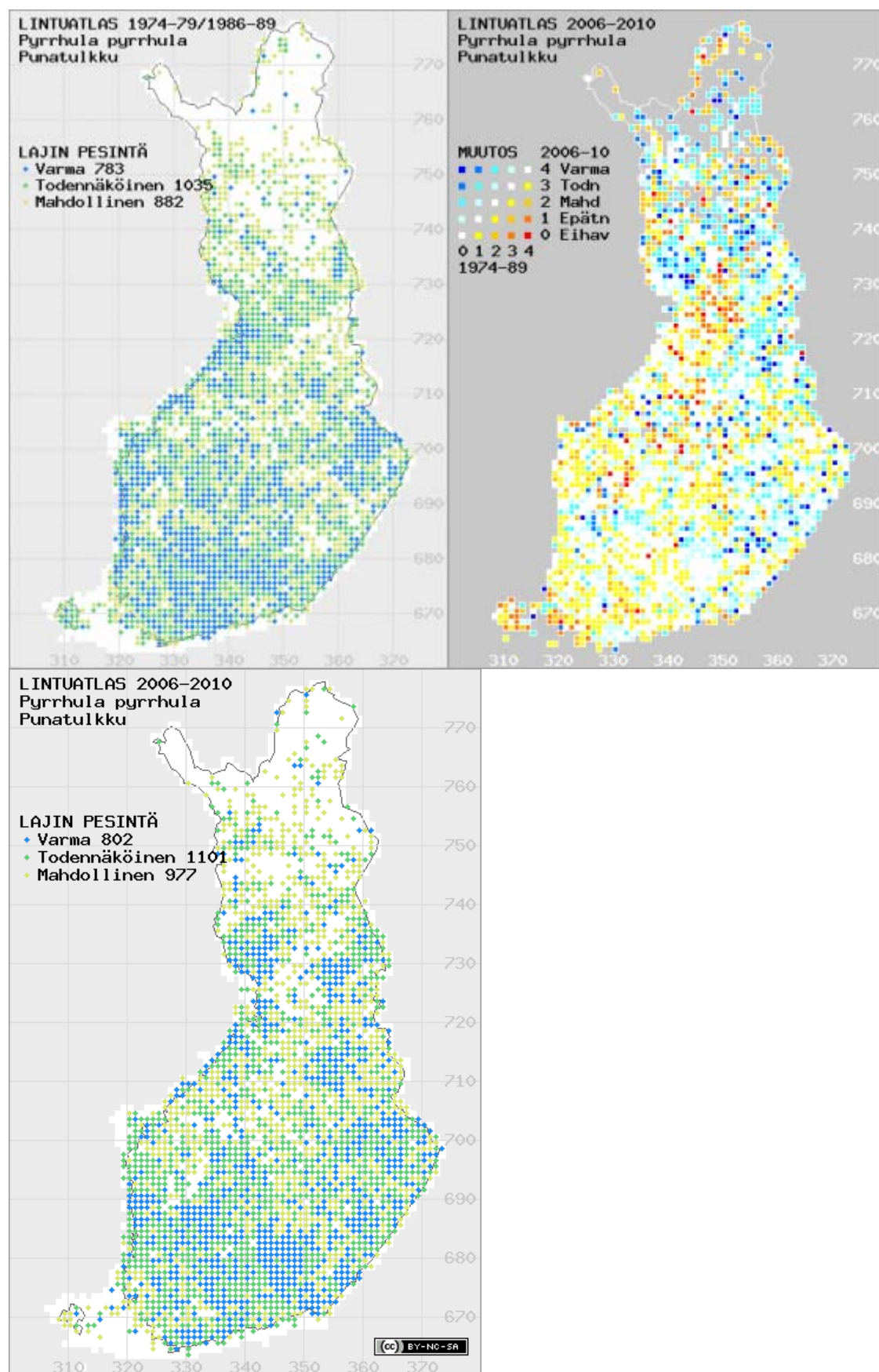
Punatulkun pesimäkanta on vaihdellut jonkun verran viimeisten vuosikymmenten aikana, mutta pitkällä aikajänteellä kokonaiskannassa ei liene tapahtunut voimakkaampia muutoksia. Viimeisen 30 vuoden aikana punatulkukanta kasvoi ensin 1980-luvulta 2000-luvun alkuun, mutta taantui 1980-luvun tasolle juuri ennen atlaskautta. 2000-luvun lopun kanta käsitti linjalaskentojen perusteella noin 180 000 paria.

Punatulkun levinneisyydessä ei ole tapahtunut voimakkaita muutoksia. Kokonaishavaintoruutujen määrä on selkeästi suurin tuoreimmassa atlaksessa, mutta yhdistettyyn 1. ja 2. atlaksen aineistoon verrattuna ruutumäärä on samaa luokkaa. Pesimätiheydet ovat ehkä aavistuksen harventuneet Lounais-Suomessa etenkin Ahvenanmaalla, mutta toisaalta Keski-Lapissa ruutujen määrä näyttää lisääntyneen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	802	20,8 %
Todennäköinen	1101	28,5 %
Mahdollinen	977	25,3 %
Yhteensä	2880	74,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Nokkavarpunen (*Coccothraustes coccothraustes*)

SV: Stenknäck, EN: Hawfinch

Nokkavarpunen on Euroopassa ja Aasiassa etenkin lauhkeilla vyöhykkeillä pesivä laji. Laji pesii tyypillisimmin lehtipuuvoittoisissa metsissä yleensä kulttuuriympäristöissä. Suomessa nokkavarpunen on harvalukuinen pesimälaji, jota tavataan etenkin maan eteläosissa, mutta pesimähavaintoja tunnetaan aina Perämeren rannikolta asti.

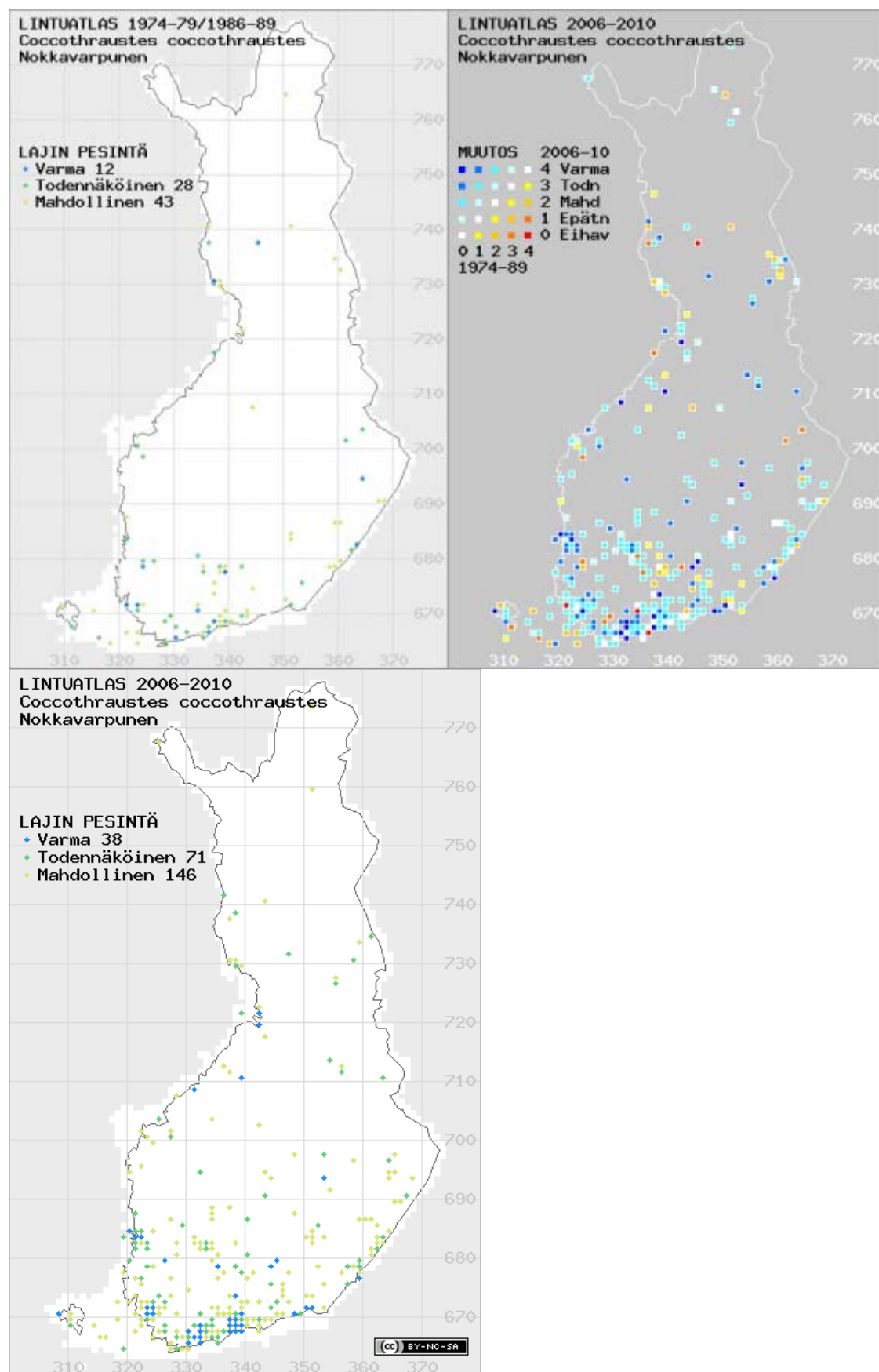
Nokkavarpunen on kuulunut Suomen pesimälajistoon ilmeisesti jo ainakin reilun sadan vuoden ajan. Kanta on kuitenkin ollut kasvussa viime vuosikymmeninä. 1980-luvulla pesimäkannaksi arvioitiin noin 50 paria, mutta 1990-luvun lopussa kannaksi arvioitiin jo noin 300 paria. Nykykanta lieenee jo 1000 ja 1500 parin välillä, ja sen on tulkittu olevan Suomessa elinvoimainen.

Lintuatlasten aineisto tukee hyvin käsitystä lajin kannankoon kasvusta. 1. atlaksessa laji havaittiin yhteensä 28 ruudussa, 2. atlaksessa 61 ruudussa, mutta 3. atlaksessa havaintoruutuja oli yli 250. Näissä pesintä varmistettiin lähes 40:ssä. Valtaosa havainnoista ja etenkin varmistetuista pesinnöistä keskittyy edelleen eteläiseen Suomeen, mutta Perämeren rannikkoalueelta pesintä varmistettiin myös useammasta ruudusta. Kanta on tihentynyt myös sisämaassa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	38	1 %
Todennäköinen	71	1,8 %
Mahdollinen	146	3,8 %
Yhteensä	255	6,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Lapinsirkku (*Calcarius lapponicus*)

SV: Lappsparv, EN: Lapland Bunting

Lapinsirkku on sirkumpolaarinen pohjoisten avomaiden laji. Suomessa laji pesii etenkin pensaikkoisilla tunturipaljakoilla sekä Tunturi-Lapin avosoilla. Lajista on myös vanhoja varmistettuja pesimähavaintoja Perämeren pohjukasta.

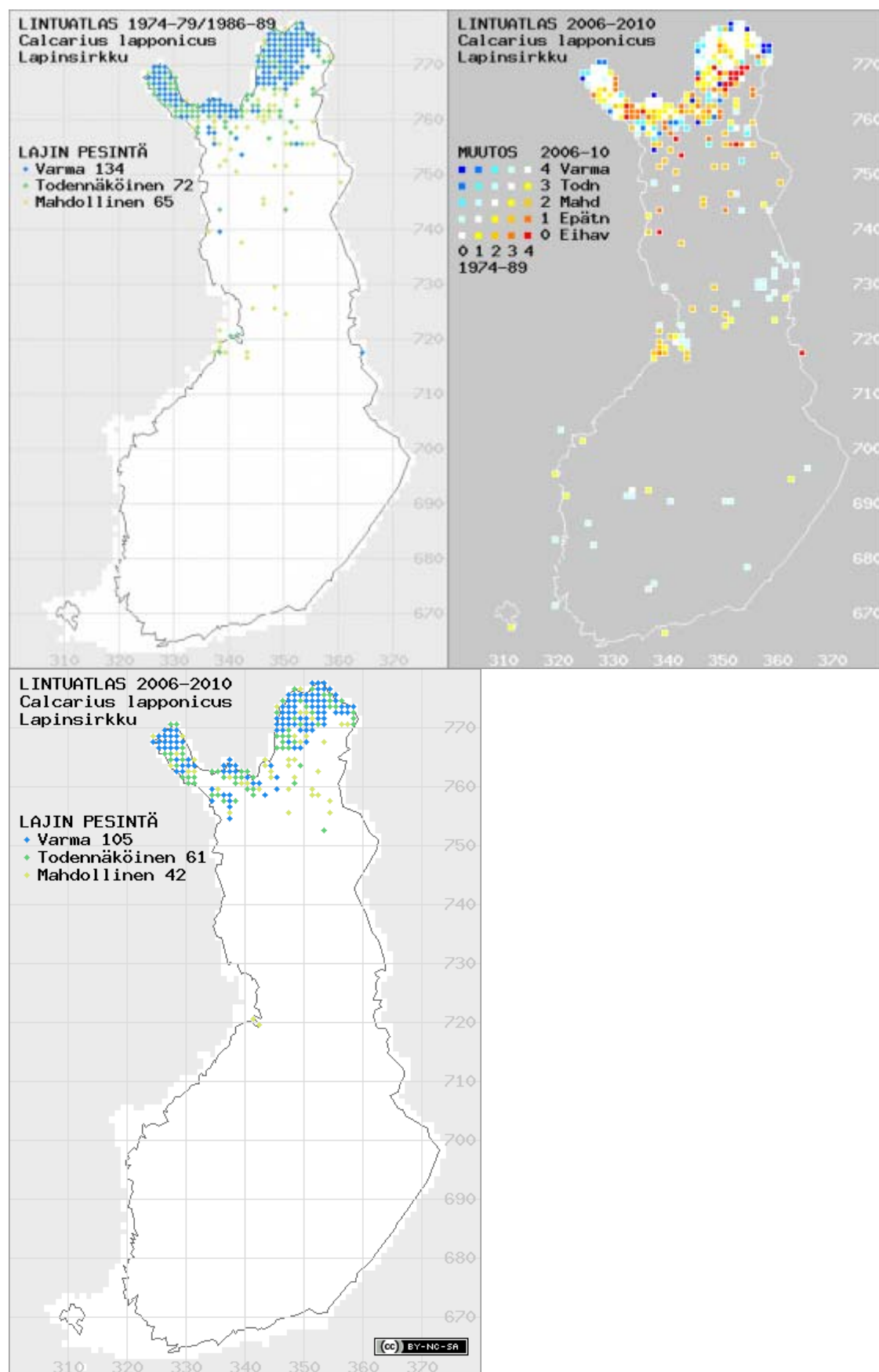
Linjalaskentojen perusteella Suomen lapinsirkkukanta kasvoi 1950-luvulta 1970-luvulle, jolloin kanta käsitti arviolta 95 000 paria. Kanta taantui kuitenkin 1980-luvulla, ja 1980-luvun lopulla parimääräarvio oli enää 40 000 paria. Kanta on ollut lievässä laskussa tämän jälkeenkin, joskin vuosittaiset vaihtelut ovat suuria. Tästä huolimatta pesimäkanta on luokiteltu Suomessa elinvoimaiseksi.

Tuoreimmassa atlaksessa lapinsirkun levinneisyys näyttää hieman supistuneen käsivarren tyvellä sekä Inarin alueella. Lisäksi Keski-Lapin sekä Perämeren alueelta hajanaiset reviirihavainnot on puuttuvat lähes kokonaan, kun vielä aiemmissa atlaksissa alueelta oli lukuisia havaintoja. Havainnot viittaavat lajin levinneisyyden eteläreunan vetäytyneen kohti pohjoista vaikka lajin päälevinneisyydessä ei olekaan tapahtunut dramaattista muutosta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	105	2,7 %
Todennäköinen	61	1,6 %
Mahdollinen	42	1,1 %
Yhteensä	208	5,4 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pulmunen (*Plectrophenax nivalis*)

SV: Snösparv, EN: Snow Bunting

Pulmunen pesii Euraasian ja Pohjois-Amerikan tundra-alueilla. Suomessa laji on karuimpien ja korkeimpien tunturien lakien pesimälaji, jota tavataan etenkin Käsivarren ja Kaldoaivin erämaa-alueilla sekä Pais- ja Muotkatuntureilla. Erillisiä eteläisempiä esiintymiä on mm. Ylläs- ja Ounas-Pallastuntureilla, Saariselällä sekä Värriön seudulla.

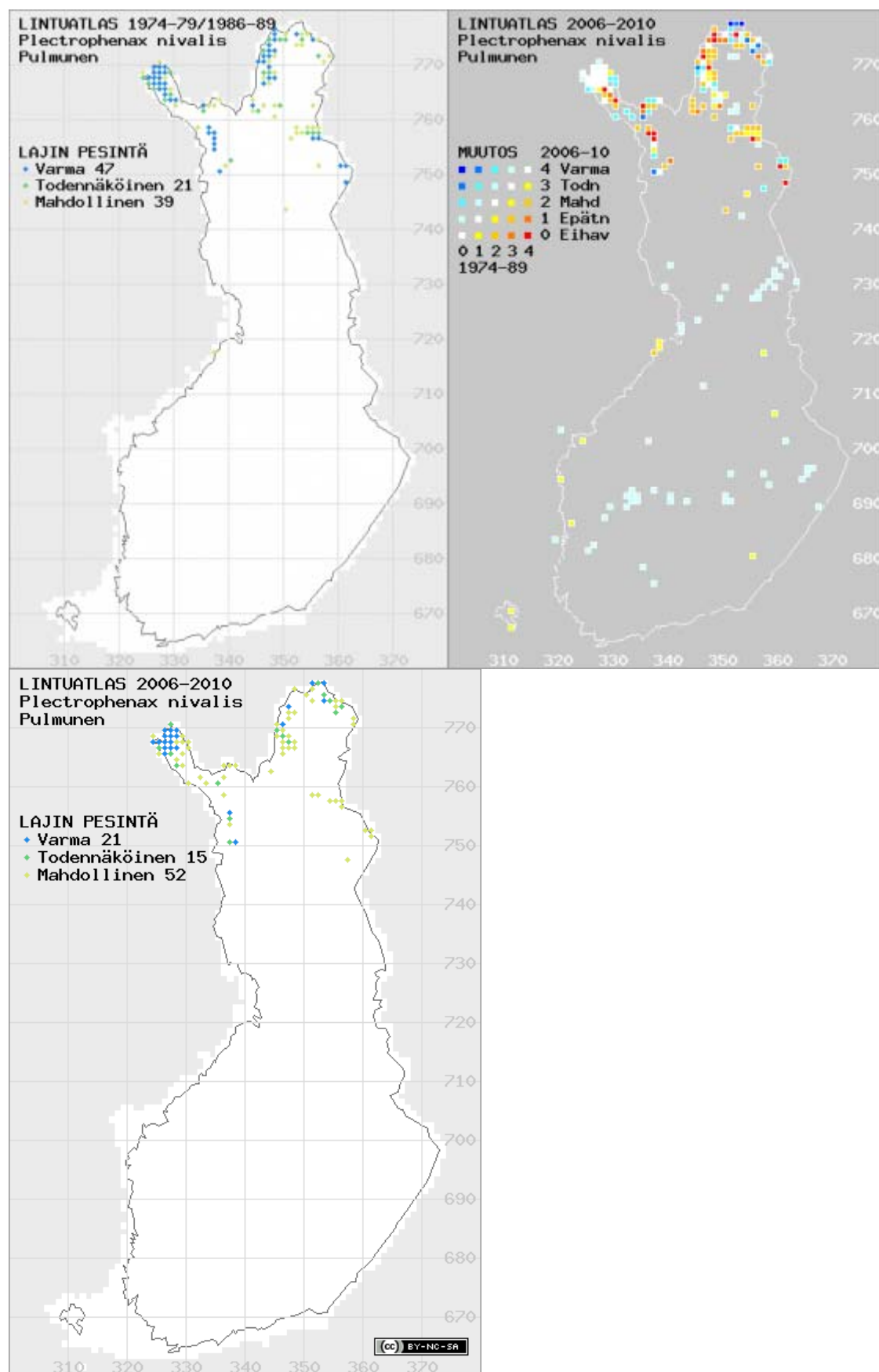
Pulmuseen pesimäkannan on tulkittu taantuneen selkeästi 1940-50-luvulta 1970-80-luvuille. Suomen parimääräarviot ovat viime vuosikymmeninä vaihdelleet 1970-luvun 2000 parin ja tuoreimman n. 10 000 parin arvion välillä. Vuosittaiset kannanvaihtelut ovat kuitenkin huomattavia, ja pesimäkannan kasvu selittyy ainakin osittain parantuneella linjalaskentojen otannalla. Suomen pesimäkanta on luokiteltu elinvoimaiseksi.

Yksittäisten atlasien välillä ei ole selkeästi havaittavissa eroja, mutta tuoreimmassa atlaksessa on puolet vähemmän varmistettuja pesintöjä kuin yhdistetyssä 1970- ja 80-luvun atlaksissa. Myös kokonaisruutujen määrä on hieman alhaisempi. Etenkin eteläisimpien alueiden pesimäindeksit ovat pienentyneet, mikä voisi viitata pesimäalueen pienoiseen supistumiseen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	21	0,5 %
Todennäköinen	15	0,4 %
Mahdollinen	52	1,3 %
Yhteensä	88	2,3 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Alexi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Keltasirkku (*Emberiza citrinella*)

SV: Gulsparv, EN: Yellowhammer

Keltasirkkua tavataan pesimälajina laajalla alueella Euroopassa sekä Aasian länsiosissa. Suomessa laji on lähinnä paikkalintu, joskin osa kannasta muuttaa etelämmäksi. Suomessa lajia tavataan pesivänä lähes koko maassa. Kanta harvenee selkeästi pohjoista kohden Lapin alueella ja laji puuttuu Tunturi-Lapista. Lajin löytää varmimmin pellonreunojen puista ja pensaikoista, mutta pesiviä pareja tavataan yleisesti myös hakkuutaimikoilla. Suurimmat pesimätiheydet saavutetaan eteläisessä Suomessa.

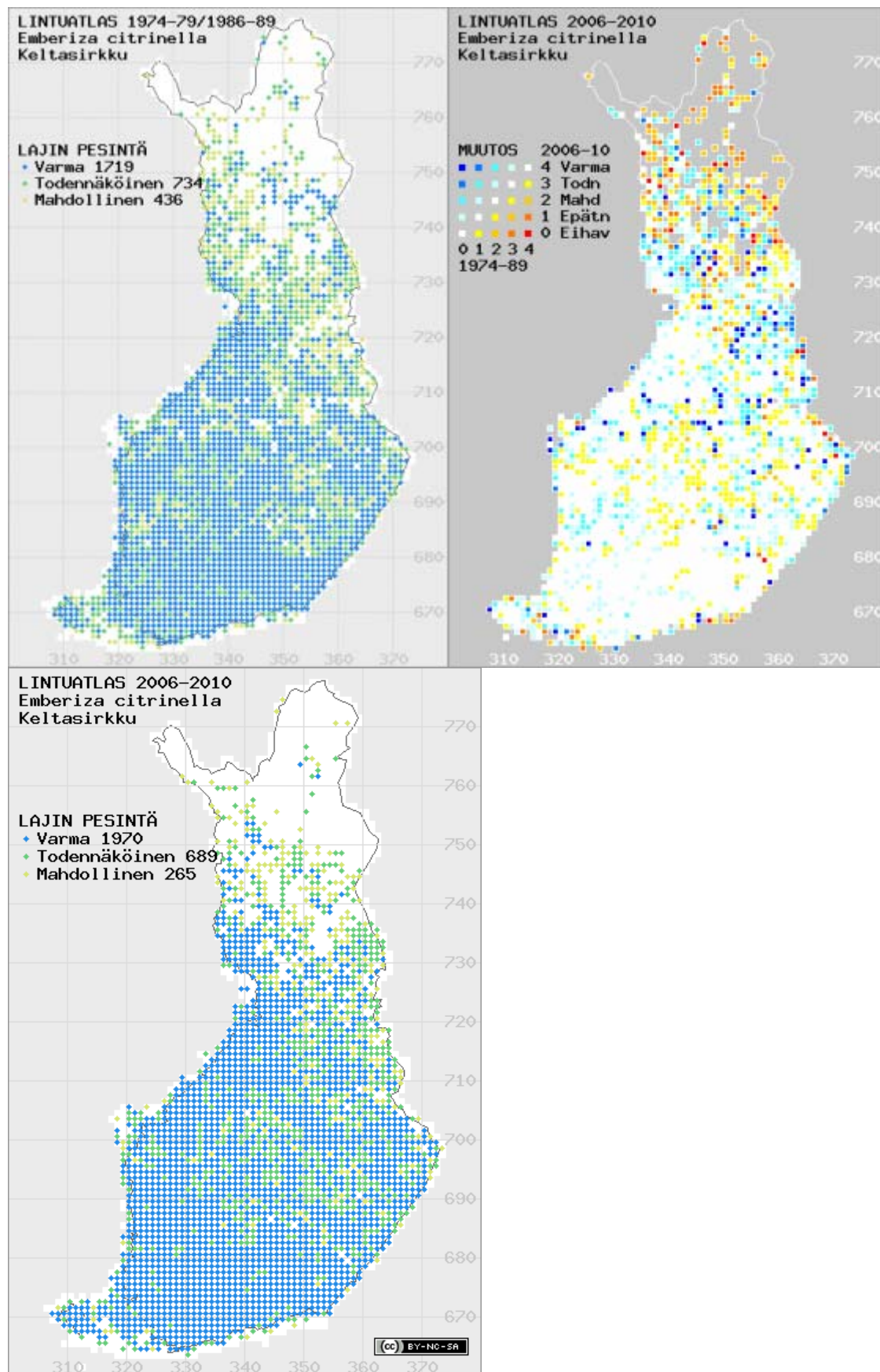
Suomen keltasirkkukannan on arvioitu linjalaskentojen perusteella taantuneen jo pitkään, ja nykykanta on arviolta kolmanneksen pienempi kuin 1970-luvun lopussa. Tuorein 2000-luvun lopun kannanarvio on noin 1,1 miljoona paria, ja lajin pesimäkanta on luokiteltu Suomessa elinvoimaiseksi.

Keltasirkun yleislevinneisyydessä ei ole juuri tapahtunut merkittäviä muutoksia kolmen atlaksen välillä. Tuoreimmassa atlaksessa on selkeästi eniten asutettuja ruutuja etenkin parantuneen Etelä- ja Keski-Suomen havainnointitehokkuuden ansiosta. Sen sijaan maan pohjoisosissa on havaittavissa pienoista ruutujen vähenemistä, joka voisi viitata levinneisyyden pohjoisalueen harventumiseen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1970	51 %
Todennäköinen	689	17,8 %
Mahdollinen	265	6,9 %
Yhteensä	2924	75,7 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Peltosirkku (*Emberiza hortulana*)

SV: Ortolansparv, EN: Ortolan Bunting

Peltosirkun levinneisyysalue kattaa valtaosan Eurooppaa ja ulottuu Aasiassa Mongoliaan asti. Peltosirkku on mantereisen, paahteisen ilmaston laji, ja Länsi- ja Luoteis-Euroopan merellisen ilmaston alueilla sitä ei pesivänä esiinny. Niin Suomessa kuin muuallakin Eurooppaa peltosirkku on voimakkaasti taantuva maatalousympäristön laji, jonka supistuva levinneisyysalue keskittyy Suomessa nykyään maan eteläisimpiin osiin ja länsirannikon peltoalueille. Peltoympäristössä laji tarvitsee ensinnäkin avointa peltoaukeaa ja toisekseen laulupaikkoja, kuten esim. pelto-ojien varsilla tai peltosaarekkeissa kasvavia puita ja pensaita tai latoja ja muita rakennuksia. Peltosirkkukoiraat laulavat löyhissä ryhmittymissä, niin että yksilöt voivat laulaa hyvinkin lähellä toisiaan. Liian pieniltä peltoaukeilta ei lauluryhmiä yleensä löydy. Lauluryhmät mitä ilmeisimmin muuttoaikaan toukokuussa vetävät puoleensa muutolta saapuvia lintuja, eli lajilla esiintyy jonkinasteista sosiaalisuutta reviirikäyttäytymisessä. Etelä-Suomessa tehdyissä tutkimuksissa on havaittu, että kun lauluryhmä joltain aukealta häviää, on sen uudelleen muodostuminen samalle paikalle erittäin epätodennäköistä. Laulupaikkojen häviämisen, esimerkiksi salaojituksen tai saarekkeiden raivaamisen myötä, on osoitettu johtavan lauluryhmien häviämiseen ja sitä myötä kokonaisten paikallispopulaatioiden häviämiseen. Tutkimuksissa on lisäksi havaittu, että peltosirkkuja viehättää — ilmeisesti ruokailuympäristönä — pesimäkauden alussa kasvipeitteettömät pellot eli mullospellot, jotka usein ovat paahteisia. Pesän peltosirkku tekee puolestaan usein kesantopeltoon tai muuhun pidemmän kasvillisuuden peltoon. Näin ollen lajille on tärkeää, että ympäristössä on monenlaisia viljelyskasveja.

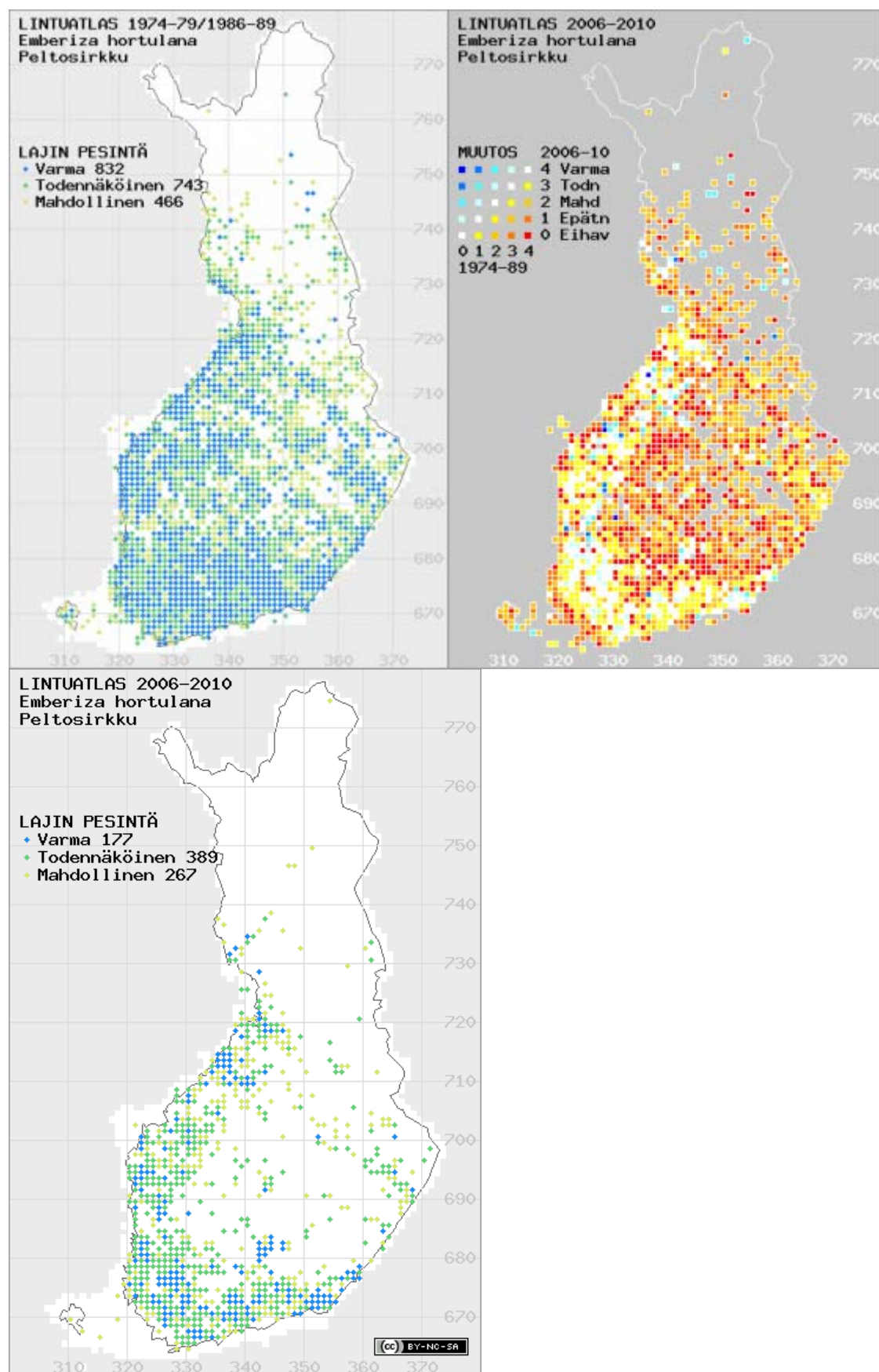
Ryhmittyneen esiintymiskuvan takia parhaiten peltosirkun seurantaan soveltuu eteläisessä Suomessa v. 1984 alkaen tehdyt kartoituslaskennat. 1980-luvun lopulla maamme pesimäkanta oli elinvoimainen ja pesivien parien määräksi arvioitiin 150 000–200 000. Kanta kasvoi 1940-luvulta ainakin 1970-luvulle, ilmeisimmin viljelyalan voimakkaan kasvun johdosta. Samalla peltosirkku myös levittäytyi pohjoisemmaksi Kainuuseen ja Etelä-Lappiin saakka, jossa lajia pesi peltojen lisäksi paikoittain myös hakkuuaukeilla. Eteläisen Suomen peltolintujen kartoituslaskentojen perusteella romahdus tapahtui 1990-luvun alussa, ja sen jälkeen on tultu lujaa alaspäin. 2000-luvun alussa kannan kooksi arvioitiin enää n. 30 000 paria. Nykyään parimäärän voi arvioida olevan luokkaa n. 20 000–25 000 paria, sillä viimeisin kannan romahdus aiempaa vieläkin alhaisemmalle tasolle tapahtui 2000-luvun puolivälin tietämillä. Syyt peltosirkun hurjaan vähenemiseen ovat mitä ilmeisimmin moninaiset, ja kaikkia syitä ei kunnolla tiedetä. Laji on pitkänmatkanmuuttaja. Onkin epäilty, että peltosirkku on kärsinyt Afrikan talvehtimisalueilla tai muuttomatkan varrella tapahtuneista olosuhtemuutoksista, joista ei valitettavasti tiedetä tarkemmin mitään. Lajia yhä metsästetään eteläisessä Ranskassa muuttomatkalla, vaikka se on EU:n lakien mukaan kiellettyä. Metsästys ei kuitenkaan hyvin luultavasti ole tärkein tekijä meikäläisten peltosirkkujen katoon, vaikka aihe mielellään mediassa säännöllisesti nostetaan ns. helppona selityksenä esiin. Maamme maatalousympäristössä tapahtuneet kielteiset muutokset ovat oletettavasti vauhdittaneet peltosirkun taantumaa, sillä tehomaatalouden myötä peltoympäristön monimuotoisuus on köyhtynyt jo viimeiset kuusi vuosikymmentä. Pelto-ojien pientareiden pensas- ja puukasvillisuuden väheneminen salaojituksen myötä, peltosaarekkeiden raivaus viljelymaaksi, ja viljelymaiden yksipuolistuminen viljantuotantoon ovat pesimäaikaisia tekijöitä peltosirkun vähenemisen takana.

Atlaksien levinneisyyskartat kertovat karua kieltään peltosirkun taantumasta: 1970- ja 1980-lukujen yhdistetyssä aineistossa laji asutti noin 52 % maamme kaikista atlasruuduista, eli käytännössä koko maan eteläpuoliskoa. Uusimmassa atlaksessa laji asutti ainoastaan noin 22 % ruuduista, ja levinneisyys keskittyy enää maan keskeisille viljelyalueille Etelä- ja Lounais-Suomeen sekä Pohjanmaan lakeuksille. Maamme uusimmassa eliölajien uhanalaisuusarvioinnissa (v. 2010) peltosirkku määriteltiin erittäin uhanalaiseksi. Mikäli taantuma jatkuu entisellä tahdilla, on vaarana, että laji häviää kokonaan linnustostamme parin seuraavan vuosikymmenen aikana.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	177	4,6 %
Todennäköinen	389	10,1 %
Mahdollinen	267	6,9 %
Yhteensä	833	21,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Ville Vepsäläinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pohjansirkku (*Emberiza rustica*)

SV: Videsparv, EN: Rustic Bunting

Pohjansirkku on itäinen laji, jota tavataan läpi Euraasian taigavyöhykkeen. Suomessa laji pesii levinneisyytensä länsireunalla. Suomen sisällä levinneisyys kattaa lähes koko maan, mutta laji puuttuu tai on hyvin harvinainen Tunturi-Lapin ja etelärannikon alueilla. Lajin tyypillisin pesimäympäristö on kosteat rämeet ja korvet. Suomen pesimäkanta talvehtii Kaakkois-Aasiassa.

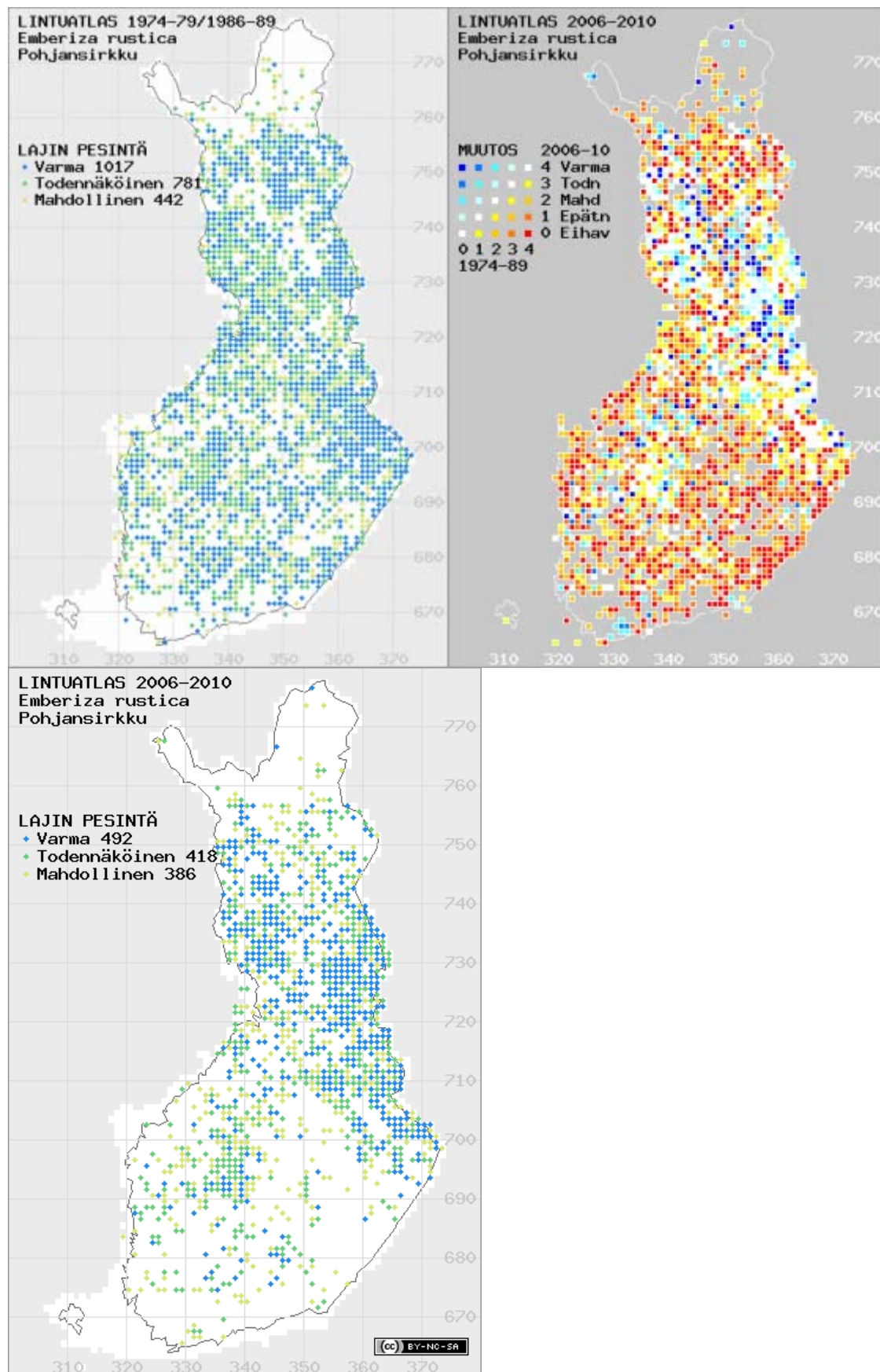
Suomen pohjansirkkukanta on taantunut jo pitkään. Kannan arviointiin taantuneen jo noin kolmanneksen 1940-luvulta 1970-luvulle. Viimeisen 30 vuoden aikana pesimäkanta on taantunut linjalaskentojen perusteella arviolta kolmannekseen. Laji luokitellaankin tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa uhanalaiseksi (vaarantunut). 2000-luvun pesimäkannan arvio on reilu 200 000 paria. Kannan taantumisen tarkkoja syitä ei tiedetä, mutta ne voivat liittyä soiden kuivatukseen sekä muuttomatkan varrella tapahtuneisiin olosuhteiden muutoksiin.

Pohjansirkun raju taantuminen näkyy valitettavan hyvin tuoreimmassa atlaksessa. Aiempaan kahteen atlakseen verrattuna laji on kadonnut lähes kokonaan eteläisestä Suomesta sekä Keski-Suomen ja Keski-Lapin alueen levinneisyys on muuttunut selkeästi harvemmaksi. Parhaiten laji tuntuu säilyneen Pohjois-Karjalan itäosista Kainuun läpi Etelä-Lappiin ulottuvalla vyöhykkeellä eli lajin runsaimman kannan alueella. Myös Suomenselän alueen kanta ei ole taantunut yhtä voimakkaasti kuin muun keskisen Suomen. Joka tapauksessa tuore atlas paljastaa lajin huolestuttavan pesimätilanteen.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	492	12,7 %
Todennäköinen	418	10,8 %
Mahdollinen	386	10 %
Yhteensä	1296	33,5 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pikkusirkku (*Emberiza pusilla*)

SV: Dvärgsparv, EN: Little Bunting

Pikkusirkku on pohjansirkun tapaan itäinen laji, jota tavataan pesivänä halki Euraasian taigavyöhykkeen. Suomessa laji pesii levinneisyytensä länsireunalla, ja Ruotsissa pikkusirkku on varsin harvalukuinen pesimälaji. Hajanainen lajin levinneisyysalue sijoittuu Pohjois-Karjalan pohjoisosista Metsä-Lappiin, mutta pesimätiheydet ovat suurimpia itärajan tuntumassa. Pikkusirkun pesimäympäristö ovat kosteiden rämeiden laidat ja lajia tavataan myös ojitetuilla puustoisilla soilla. Pikkusirkun talvehtimisalueet sijaitsevat Etelä-Aasiassa.

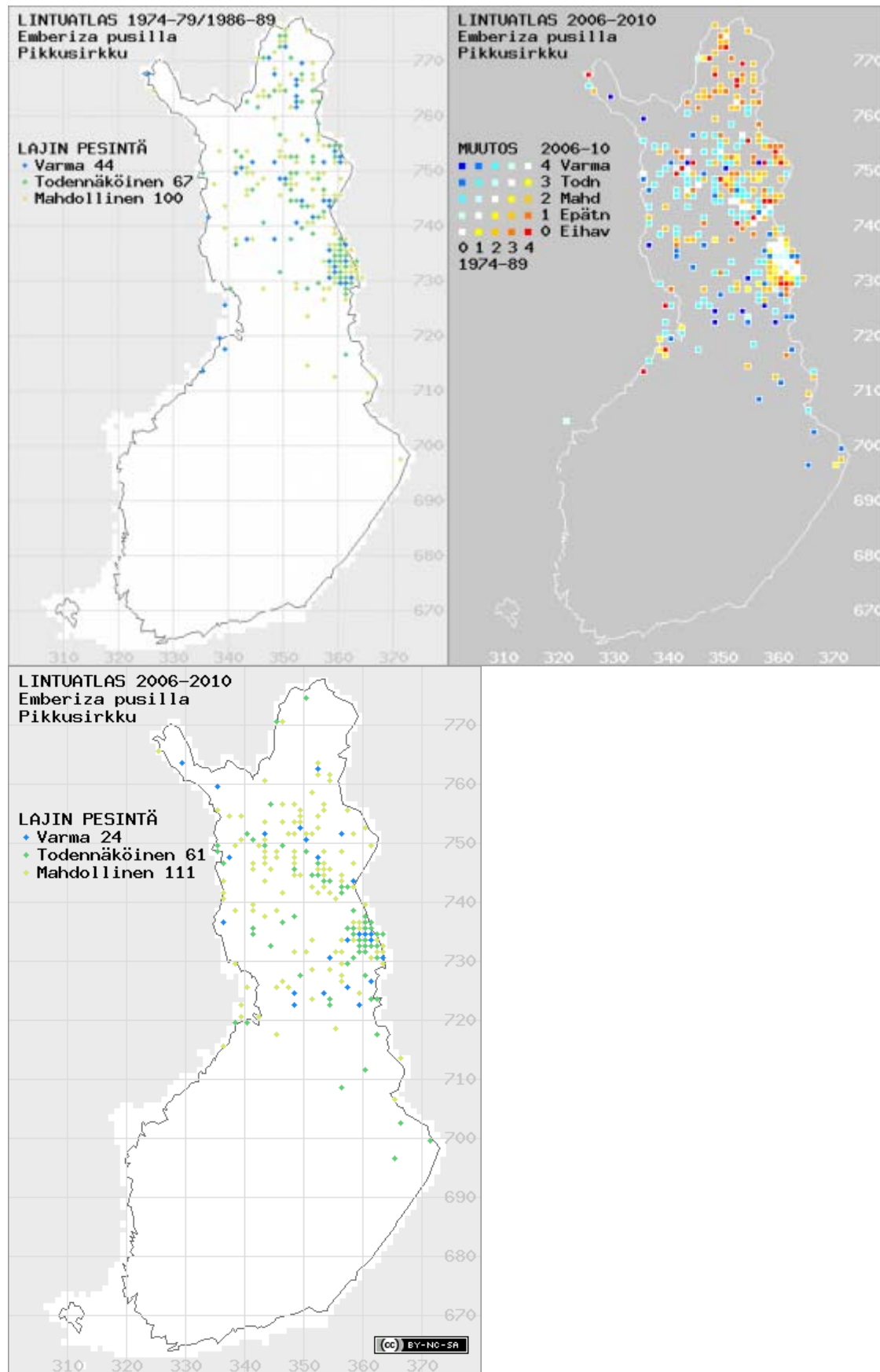
Pikkusirkku on ollut Suomessa 1900-luvulla pääosin huomattavasti nykyistä harvalukuisempi. Kanta alkoi kasvaa etenkin 1970-luvulta 1980-luvulle, ja kannankasvu on jatkunut tämän jälkeenkin. Nykyinen pesimäkannan arvio on linjalaskentojen perusteella vajaa 30 000 paria. Lajin pesimäkanta on todettu elinvoimaiseksi.

Pikkusirkun ruutumäärä on suunnilleen sama kuin aikaisempien atlasien yhdistetyissä tiedoissa. Levinneisyys näyttäisi harventuneen selkeästi Pohjois-Lapin alueella, mutta toisaalta laajentuneen selkeästi länteen etenkin Keski-Lapista Kainuuseen ulottuvalla vyöhykkeellä. Kokonaislevinneisyys näyttää hieman laajentuneen aikaisempiin atlaksiin verrattuna, vaikka varmistettuja pesintöjä todettiin vähemmän kuin 2. atlaksessa.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	24	0,6 %
Todennäköinen	61	1,6 %
Mahdollinen	111	2,9 %
Yhteensä	196	5,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Kultasirkku (*Emberiza aureola*)

SV: Gyllensparv, EN: Yellow-breasted Bunting

Kultasirkku on itäinen laji, jonka pesimäalue länsireuna on ulottunut Suomeen ja itäreuna aina Kamtsatkan niemimaalle asti. Suomessa lajin pesimäalueita ovat olleet Kaakkois-Suomen järvien rantapensaikot ja Perämeren merenrantojen pensaikot. Kultasirkku talvehtii Kaakkois-Aasiassa.

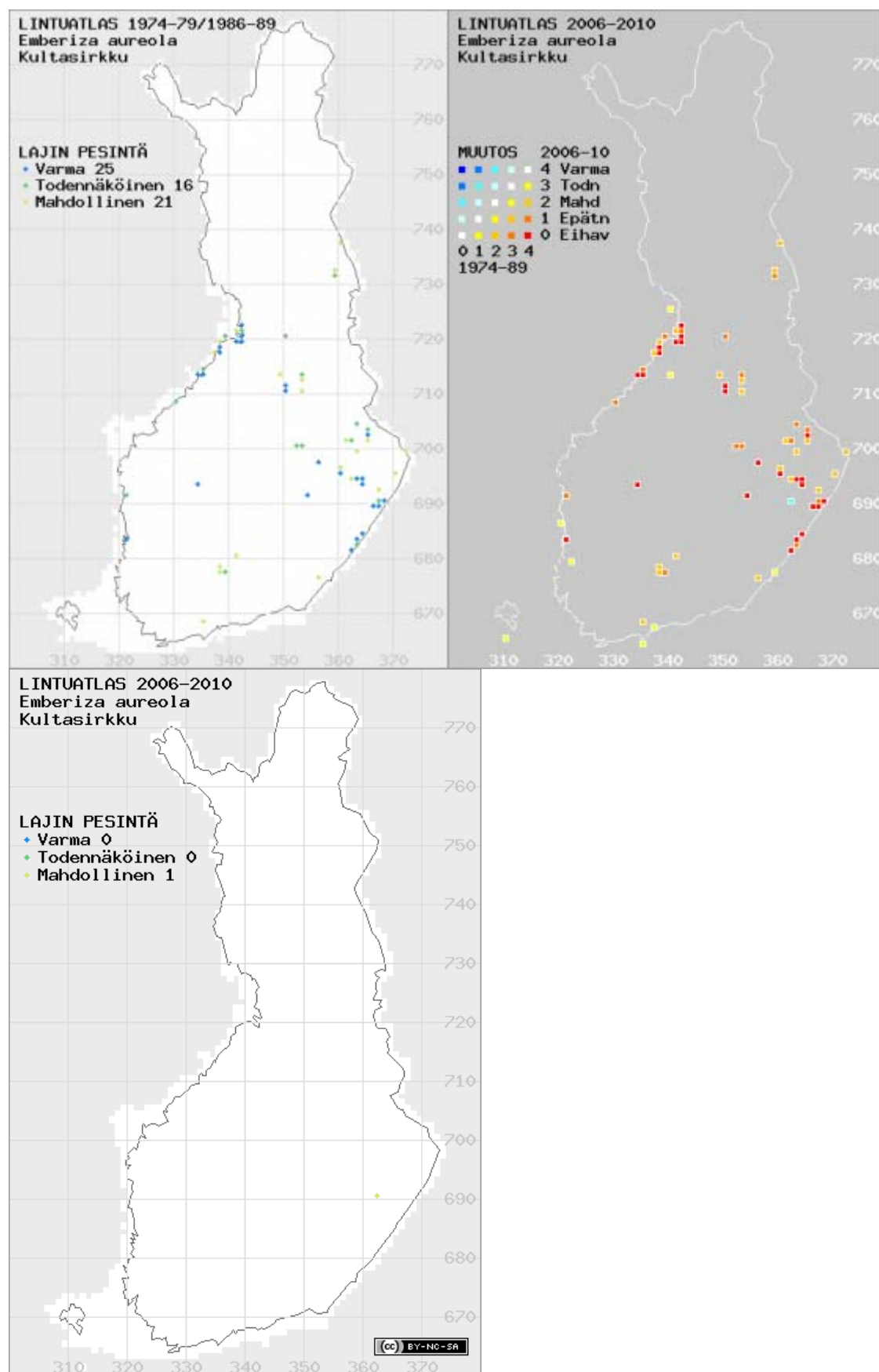
Kultasirkku kotiutui Suomeen 1920-luvulta alkaen, jolloin laji laajensi levinneisyyttään kohti länttä. Lajin pesimäkanta oli suurimmillaan 1960- ja 1970-luvuilla, jolloin maassamme pesi useita satoja kultasirkkupareja. Kanta lähti 1970-luvun jälkeen laskuun, joka jyrkkeni 1990-luvun ja 2000-luvun aikana. Nykyään laji on Suomessa äärimmäisen uhanalainen, josta ei tehdä havaintoja edes joka vuosi. 2000-luvun alkuvuosilta on vielä useita havainto per vuosi, mutta vuoden 2004 jälkeen laji havaittu Suomessa vain kahdesti! Taantuman syyksi on selvinnyt talvehtimisalueella tapahtuva lintujen pyynti ihmisen ravinnoksi.

Atlaskastelu paljastaa karulla tavalla kultasirkun totaalisen romahduksen. 1970-luvulla laji havaittiin 49 ruudusta, 1980-luvulla vielä 29 ruudusta, mutta tuoreimman atlaksen aikana laji havaittiin vain kerran! Kesäkuussa 2007 lauloi Kiteellä koiras muutaman päivän ajan. Laji on katoamassa Suomen pesimälajistosta.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	0	0 %
Todennäköinen	0	0 %
Mahdollinen	1	0 %
Yhteensä	1	0 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Pajusirkku (*Emberiza schoeniclus*)

SV: Sävsparv, EN: Reed Bunting

Pajusirkkua tavataan pesivänä etenkin Euraasian temperaattisilla ja pohjoisilla vyöhykkeillä. Suomessa lajia tavataan koko Suomessa tyypillisimmillään kosteikkojen ja soiden rantapensaikoissa ja ruovikoissa. Pajusirkku on Etelä-Euroopassa talvehtiva lähimuuttaja.

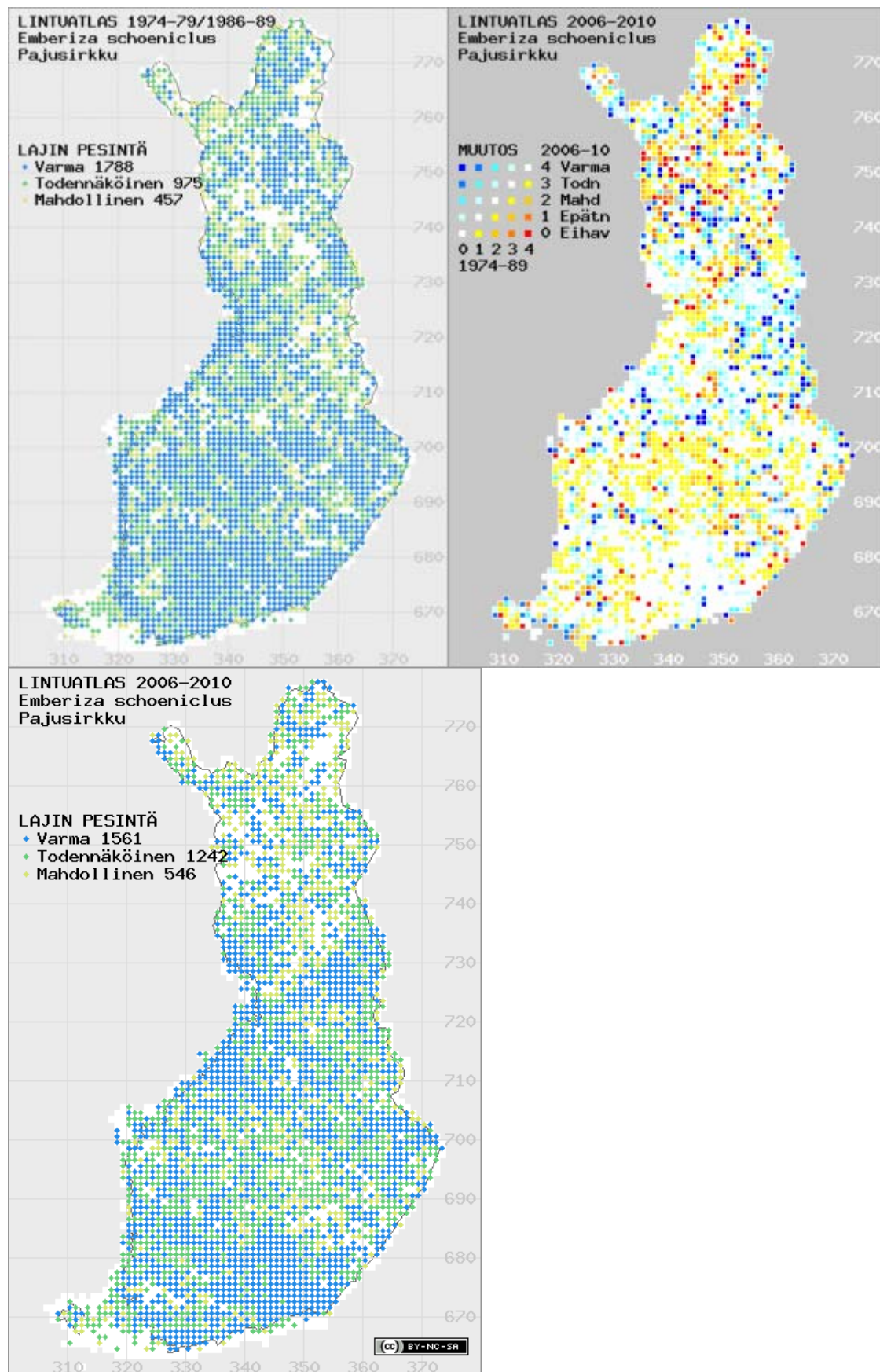
Suomen pajusirkkukanta runsastui voimakkaasti 1950-luvulta 1970-luvulle ilmeisesti vesistöjen rehevöitymisen ja rantalaidunnuksen vähenemisen myötä, jotka ovat lisänneet sopivia umpeen kasvanutta kosteikkoympäristöjä. Pesimäkanta on kuitenkin ollut tämän jälkeen hitaassa laskussa, ja viimeisen 35 vuoden aikana kanta on pienentynyt vajaan viidenneksen. Muualla Euroopassa kannan taantuminen on ollut monin paikoin voimakkaampaa. Suomen pajusirkkukanta on tulkittu olevan elinvoimainen tuoreimmassa uhanalaisuusarviossa.

Pajusirkun levinneisyydessä ei ole tapahtunut selkeitä muutoksia. Lajia tavataan edelleen koko maassa etelärannikkolta Tunturi-Lappiin asti.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1561	40,4 %
Todennäköinen	1242	32,1 %
Mahdollinen	546	14,1 %
Yhteensä	3349	86,6 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Tiibetinhani (*Anser indicus*)

SV: Stripgås, EN: Bar-headed Goose

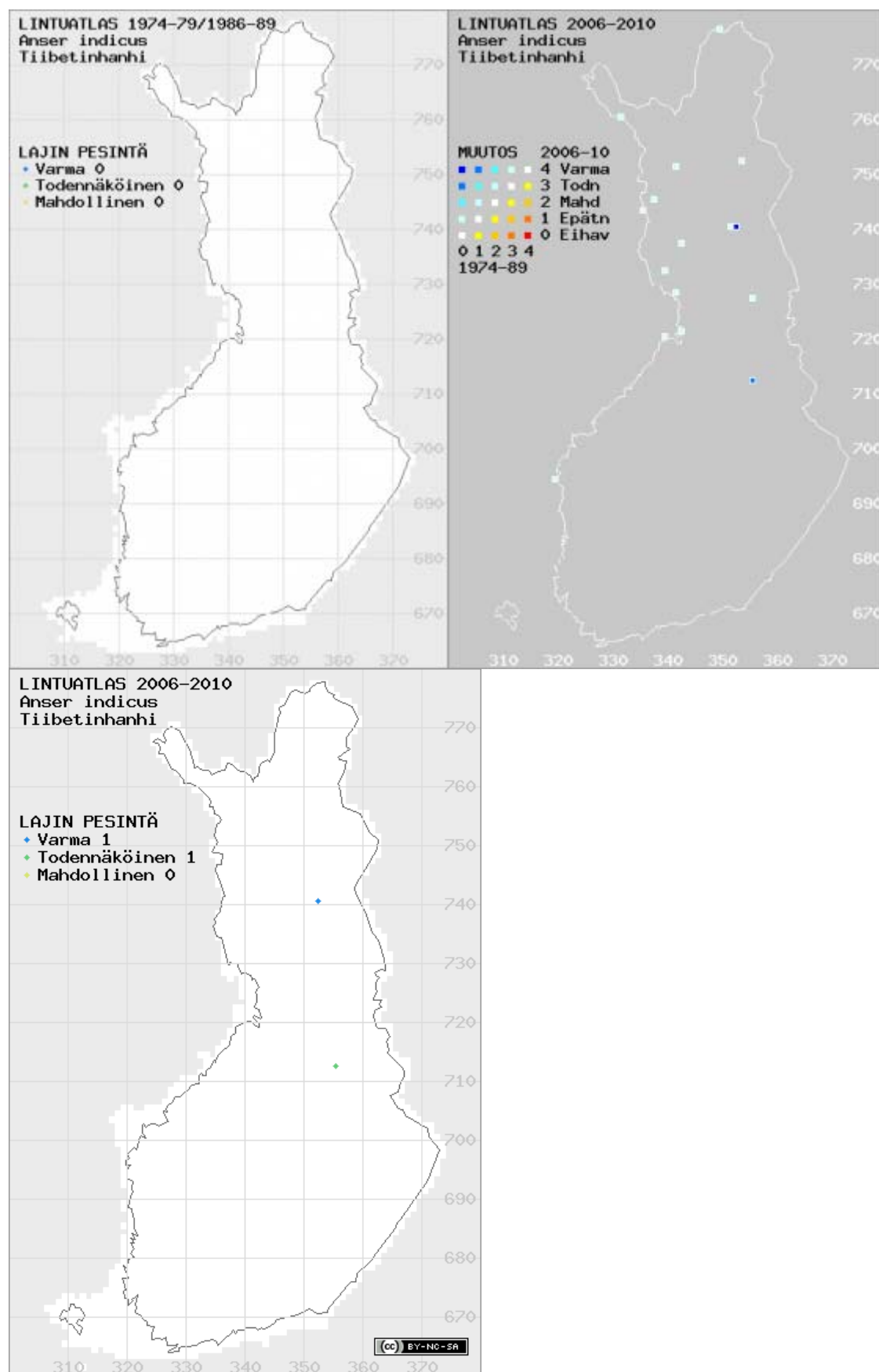
Tiibetinhani pesii nimensä mukaisesti Keski-Aasian ylängöillä ja talvehtii Intian ja Bangladeshin alangoilla. Euroopassa tavattavat yksilöt koskevat joko häkeistä karanneita yksilöitä tai näiden karkulaisten tuottamia jälkeläisiä. Euroopassa häkkikarkureiden pesintöjä luonnossa on todettu mm. Iso-Britanniassa (1–3 paria vuosina 2007–2008), Hollannissa, Norjassa ja Ruotsissa.

Suomessa ensimmäinen tiibetinhanihavainto on Ahvenanmaan Vårdöstä 1930-luvulta. Määrät ovat lisääntyneet tämän jälkeen hitaasti mutta varmasti, ja 2000-luvulla etenkin Pohjois-Suomessa on havaittu vuosittain säännöllisesti pieniä hanhimääriä. Keskeisin havaintopaikka on ollut Kemijärven entisen sellutehtaan jätevesijärvi. Tällä paikalla todettiin pari vuosina 2006–2007, joka johti 2008 lajin ensimmäiseen onnistuneeseen pesintään Suomessa. Pari tuotti neljä poikasta, joista kaksi selvisi lentokykyisiksi. Vuosina 2009–2010 pesintää ei enää varmistettu alueelta. Kainuun todennäköinen pesintä koskee Sotkamossa pitempään viipynyttä paria keväältä 2006.

Pesimisvarmuus Ruutuja % ruuduista

Varma	1	0 %
Todennäköinen	1	0 %
Mahdollinen	0	0 %
Yhteensä	2	0,1 %

Vertailu 1. ja 2 atlaksen yhdistettyihin tuloksiin

Lajiteksti: **Aleksi Lehikoinen**. Lajitekstit ja kartat [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Käytetty lajinimistö

Lintuatlaksessa käytetyt lajien tieteelliset nimet ja lajien järjestys noudattavat BirdLife Suomen käyttämää systematiikkaa, joka perustuu yhteiseurooppalaisen AERC TACin suosituksiin (<http://www.aerc.eu>).

Lajista on esitetty teksti ja esiintymiskartta, mikäli siitä on varmistettu pesintä jonkin atlaksen ajalta tai vähintään kaksi pesintää atlaskausien ulkopuolelta. Poikkeuksena on kuitenkin pikkuhuitti, joka on mukana, koska sen katsotaan vakiintuneen Suomen pesimälinnustoon säännöllisesti havaittujen soivien koiraiden perusteella, vaikka pesälöytöjä ei lajista tunnetakaan. Lajitekstit ovat lyhyitä ja niissä on yleensä esitetty vain levinneisyyden kannalta oleellisia tietoja.

Muutamien uhanalaisten lajien esiintymisruutuja on suojelusyistä siirretty satunnaisesti 0–30 km (kiljukotkalla 0-50 km). Näissä tapauksissa tästä on merkintä myös kartassa.

Lyhenne	Tieteellinen nimi	Suomenkielinen nimi	Ruotsinkielinen nimi	Englanninkielinen nimi
CYGOLO	<i>Cygnus olor</i>	Kyhmyjoutsen	Knölsvan	Mute Swan
CYGCYG	<i>Cygnus cygnus</i>	Laulujoutsen	Sångsvan	Whooper Swan
ANSFAB	<i>Anser fabalis</i>	Metsähanhi	Sädgås	Bean Goose
ANSERY	<i>Anser erythropus</i>	Kiljuhanhi	Fjällgås	Lesser White-fronted Goose
ANSANS	<i>Anser anser</i>	Merihanhi	Grågås	Greylag Goose
ANSCAE	<i>Anser caerulescens</i>	Lumihanhi	Snögås	Snow Goose
BRACAN	<i>Branta canadensis</i>	Kanadanhanhi	Kanadagås	Canada Goose
BRALEU	<i>Branta leucopsis</i>	Valkoposkihanhi	Vitkindad gås	Barnacle Goose
TADTAD	<i>Tadorna tadorna</i>	Ristisorsa	Gravand	Shelduck
ANAPEN	<i>Anas penelope</i>	Haapana	Bläsand	Wigeon
ANASTR	<i>Anas strepera</i>	Harmaasorsa	Snatterand	Gadwall
ANACRE	<i>Anas crecca</i>	Tavi	Kricka	Teal
ANAPLA	<i>Anas platyrhynchos</i>	Sinisorsa	Gräsand	Mallard
ANAACU	<i>Anas acuta</i>	Jouhisorsa	Stjärtand	Pintail
ANAQUE	<i>Anas querquedula</i>	Heinätavi	Årta	Garganey
ANACLY	<i>Anas clypeata</i>	Lapasorsa	Skedand	Shoveler
AYTFER	<i>Aythya ferina</i>	Punasotka	Brunand	Pochard
AYTFUL	<i>Aythya fuligula</i>	Tukkasotka	Vigg	Tufted Duck
AYTMAR	<i>Aythya marila</i>	Lapasotka	Bergand	Scaup
SOMMOL	<i>Somateria mollissima</i>	Haahka	Ejder	Eider
CLAHYE	<i>Clangula hyemalis</i>	Alli	Alfågel	Long-tailed Duck
MELNIG	<i>Melanitta nigra</i>	Mustalintu	Sjöorre	Common Scoter
MELFUS	<i>Melanitta fusca</i>	Pilkkasiipi	Svärta	Velvet Scoter
BUCCLA	<i>Bucephala clangula</i>	Telkkä	Knipa	Goldeneye
MERALB	<i>Mergellus albellus</i>	Uivelo	Salskrake	Smew
MERSER	<i>Mergus serrator</i>	Tukkakoskelo	Småskrake	Red-breasted Merganser
MERMER	<i>Mergus merganser</i>	Isokoskelo	Storskrake	Goosander
BONBON	<i>Tetrastes bonasia</i>	Pyy	Järpe	Hazel Grouse
LAGLAG	<i>Lagopus lagopus</i>	Riekko	Dalripa	Willow Grouse
LAGMUT	<i>Lagopus muta</i>	Kiiruna	Fjällripa	Ptarmigan
TETRIX	<i>Lyrurus tetrix</i>	Teeri	Orre	Black Grouse
TETURO	<i>Tetrao urogallus</i>	Metso	Tjäder	Capercaillie
PERPER	<i>Perdix perdix</i>	Peltopyy	Rapphöna	Partridge
COTCOT	<i>Coturnix coturnix</i>	Viiriäinen	Vaktel	Quail
PHACOL	<i>Phasianus colchicus</i>	Fasaani	Fasan	Pheasant
GAVSTE	<i>Gavia stellata</i>	Kaakkuri	Smålom	Red-throated Diver
GAVARC	<i>Gavia arctica</i>	Kuikka	Storlom	Black-throated Diver

TACRUF	Tachybaptus ruficollis	Pikku-uikku	Smådopping	Little Grebe
PODCRI	Podiceps cristatus	Silkkuiukku	Skäggdopping	Great Crested Grebe
PODGRI	Podiceps grisegena	Härkälintu	Gråhakedopping	Red-necked Grebe
PODAUR	Podiceps auritus	Mustakurkku-uikku	Svarthakedopping	Slavonian Grebe
BOTSTE	Botaurus stellaris	Kaulushaikara	Rördrom	Bittern
ARDCIN	Ardea cinerea	Harmaahaikara	Häger	Grey Heron
PERAPI	Pernis apivorus	Mehiläishaukka	Bivråk	Honey Buzzard
MILMIG	Milvus migrans	Haarahaukka	Brunglada	Black Kite
HALALB	Haliaeetus albicilla	Merikotka	Havsörn	White-tailed Eagle
CIRAER	Circus aeruginosus	Ruskosuohaukka	Brun kärrhök	Marsh Harrier
CIRCYA	Circus cyaneus	Sinisuohaukka	Blå kärrhök	Hen Harrier
CIRPYG	Circus pygargus	Niittysuohaukka	Ängshök	Montagu's Harrier
ACCGEN	Accipiter gentilis	Kanahaukka	Duvhök	Goshawk
ACCNIS	Accipiter nisus	Varpushaukka	Sparvhök	Sparrowhawk
BUTBUT	Buteo buteo	Hiirihaukka	Ormvråk	Buzzard
BUTLAG	Buteo lagopus	Piekana	Fjällvråk	Rough-legged Buzzard
AQUCLA	Aquila clanga	Kiljukotka	Större skrikörn	Spotted Eagle
AQUCHR	Aquila chrysaetos	Maakotka	Kungsörn	Golden Eagle
PANHAL	Pandion haliaetus	Sääksi	Fiskgjuse	Osprey
FALTIN	Falco tinnunculus	Tuulihaukka	Tornfalk	Kestrel
FALCOL	Falco columbarius	Ampuhaukka	Stenfalk	Merlin
FALSUB	Falco subbuteo	Nuolihaukka	Lärfalk	Hobby
FALRUS	Falco rusticolus	Tunturihaukka	Jaktfalk	Gyrfacon
FALPER	Falco peregrinus	Muuttohaukka	Pilgrimsfalk	Peregrine
RALAQU	Rallus aquaticus	Luhtakana	Vattenrall	Water Rail
PORPOR	Porzana porzana	Luhtahuitti	Småfläckig sumphöna	Spotted Crake
PORPAR	Porzana parva	Pikkuhuitti	Mindre sumphöna	Little Crake
CRECRE	Crex crex	Ruisrääkkä	Kornknarr	Corncrake
GALCHL	Gallinula chloropus	Liejukana	Rörhöna	Moorhen
FULATR	Fulica atra	Nokikana	Sothöna	Coot
GRUGRU	Grus grus	Kurki	Trana	Crane
HAEOST	Haematopus ostralegus	Meriharakka	Strandskata	Oystercatcher
CHADUB	Charadrius dubius	Pikkutylli	Mindre strandpipare	Little Ringed Plover
CHAHIA	Charadrius hiaticula	Tylli	Större strandpipare	Ringed Plover
CHAMOR	Charadrius morinellus	Keräkurmitsa	Fjällpipare	Dotterel
PLUAPR	Pluvialis apricaria	Kapustarinta	Ljungpipare	Golden Plover
VANVAN	Vanellus vanellus	Töyhtöhyppä	Tofsvipa	Lapwing
CALUTA	Calidris minuta	Pikkusirri	Småsnäppa	Little Stint
CALTEM	Calidris temminckii	Lapinsirri	Mosnäppa	Temminck's Stint
CALMAR	Calidris maritima	Merisirri	Skärsnäppa	Purple Sandpiper
CALALP	Calidris alpina	Suosirri	Kärrsnäppa	Dunlin
LIMFAL	Limicola falcinellus	Jänkäsirriäinen	Myrsnäppa	Broad-billed Sandpiper
PHIPUG	Philomachus pugnax	Suokukko	Brushane	Ruff
LYMMIN	Lymnocyptes minimus	Jänkäkurppa	Dvärgbeckasin	Jack Snipe
GALGAL	Gallinago gallinago	Taivaanvuohi	Enkelbeckasin	Snipe
GALMED	Gallinago media	Heinäkurppa	Dubbelbeckasin	Great Snipe
SCORUS	Scolopax rusticola	Lehtokurppa	Morkulla	Woodcock
LIMLIM	Limosa limosa	Mustapyrstökuiri	Rödspov	Black-tailed Godwit
LIMLAP	Limosa lapponica	Punakuiri	Myrspov	Bar-tailed Godwit
NUMPHA	Numenius phaeopus	Pikkukuovi	Småspov	Whimbrel
NUMARQ	Numenius arquata	Kuovi	Storspov	Curlew

TRIERY	Tringa erythropus	Mustaviklo	Svartsnäppa	Spotted Redshank
TRITOT	Tringa totanus	Punajalkaviklo	Rödbena	Redshank
TRISTA	Tringa stagnatilis	Lampiviklo	Dammsnäppa	Marsh Sandpiper
TRINEB	Tringa nebularia	Valkoviklo	Gluttsnäppa	Greenshank
TRIOCH	Tringa ochropus	Metsäviklo	Skogssnäppa	Green Sandpiper
TRIGLA	Tringa glareola	Liro	Grönbena	Wood Sandpiper
XENCIN	Xenus cinereus	Rantakurvi	Tereksnäppa	Terek Sandpiper
ACTHYP	Actitis hypoleucos	Rantasipi	Drillsnäppa	Common Sandpiper
AREINT	Arenaria interpres	Karikukko	Roskarl	Turnstone
PHALOB	Phalaropus lobatus	Vesipääsky	Smalnäbbad simsnäppa	Red-necked Phalarope
STECUS	Stercorarius parasiticus	Merikihu	Labbb	Arctic Skua
STELON	Stercorarius longicaudus	Tunturikihu	Fjällabb	Long-tailed Skua
LARMIN	Larus minutus	Pikkulokki	Dvärgmåås	Little Gull
LARRID	Larus ridibundus	Naurulokki	Skrattmåås	Black-headed Gull
LARCAN	Larus canus	Kalalokki	Fiskmåås	Common Gull
LARFUS	Larus fuscus	Selkälokki	Silltrut	Lesser Black-backed Gull
LARARG	Larus argentatus	Harmaalokki	Gråtrut	Herring Gull
LARMAR	Larus marinus	Merilokki	Havstrut	Great Black-backed Gull
STECAS	Sterna caspia	Räyskä	Skräntärna	Caspian Tern
STEHIR	Sterna hirundo	Kalatiira	Fisktärna	Common Tern
STEAEE	Sterna paradisaea	Lapintiira	Silvertärna	Arctic Tern
STEALB	Sterna albifrons	Pikkutiira	Småtärna	Little Tern
CHLNIG	Chlidonias niger	Mustatiira	Svarttärna	Black Tern
URIAAL	Uria aalge	Etelänkiisla	Sillgrissla	Guillemot
ALCTOR	Alca torda	Ruokki	Tordmule	Razorbill
CEPGRY	Cephus grylle	Riskilä	Tobisgrissla	Black Guillemot
COLLIV	Columba livia	Kesykyhky	Tamduva	Rock Dove
COLOEN	Columba oenas	Uuttukyhyky	Skogsduva	Stock Dove
COLPAL	Columba palumbus	Sepelkyhky	Ringduva	Wood Pigeon
STRDEC	Streptopelia decaocto	Turkinkyhky	Turkduva	Collared Dove
STRTUR	Streptopelia turtur	Turturikyhyky	Turturduva	Turtle Dove
CUCCAN	Cuculus canorus	Käki	Gök	Cuckoo
BUBBUB	Bubo bubo	Huuhkaja	Berguv	Eagle Owl
NYCSCA	Nyctea scandiaca	Tunturipöllö	Fjälluggla	Snowy Owl
SURULU	Surnia ulula	Hiiripöllö	Hökuggla	Hawk Owl
GLAPAS	Glaucidium passerinum	Varpuspöllö	Sparvuggla	Pygmy Owl
STRALU	Strix aluco	Lehtopöllö	Kattuggla	Tawny Owl
STRURA	Strix uralensis	Viirupöllö	Slaguggla	Ural Owl
STRNEB	Strix nebulosa	Lapinpöllö	Lappuggla	Great Grey Owl
ASIOTU	Asio otus	Sarvipöllö	Hornuggla	Long-eared Owl
ASIFLA	Asio flammeus	Suopöllö	Jorduggla	Short-eared Owl
AEGFUN	Aegolius funereus	Helmipöllö	Pärluggla	Tengmalm's Owl
CAPEUR	Caprimulgus europaeus	Kehääjä	Nattskärä	Nightjar
APUAPU	Apus apus	Tervapääsky	Tornseglare	Swift
ALCATT	Alcedo atthis	Kuningaskalastaja	Kungsfiskare	Kingfisher
JYNTOR	Jynx torquilla	Käenpiika	Göktytä	Wryneck
PICCAN	Picus canus	Harmaapäätikka	Gråspett	Grey-headed Woodpecker
DRYMAR	Dryocopus martius	Palokärki	Spillkråka	Black Woodpecker
DENMAJ	Dendrocopos major	Käpytikka	Större hackspett	Great Spotted Woodpecker
DENLEU	Dendrocopos leucotos	Valkoselkätikka	Vitryggig hackspett	White-backed Woodpecker
DENMIN	Dendrocopos minor	Pikkutikka	Mindre hackspett	Lesser Spotted Woodpecker

PICTRI	Picoides tridactylus	Pohjantikka	Tretåig hackspett	Three-toed Woodpecker
LULARB	Lullula arborea	Kangaskiuru	Trädlärka	Woodlark
ALAARV	Alauda arvensis	Kiuru	Sånglärka	Skylark
EREALP	Eremophila alpestris	Tunturikiuru	Berglärka	Shore Lark
RIPRIP	Riparia riparia	Törmäpääsky	Backsvala	Sand Martin
HIRRUS	Hirundo rustica	Haarapääsky	Ladusvala	Swallow
DELURB	Delichon urbicum	Räystäspääsky	Hussvala	House Martin
ANTCAM	Anthus campestris	Nummikirvinen	Fältpiplärka	Tawny Pipit
ANTTRI	Anthus trivialis	Metsäkirvinen	Trädpiplärka	Tree Pipit
ANTPRA	Anthus pratensis	Niittykirvinen	Ängspiplärka	Meadow Pipit
ANTCER	Anthus cervinus	Lapinkirvinen	Rödstrupig piplärka	Red-throated Pipit
ANTPET	Anthus petrosus	Luotokirvinen	Skärpiplärka	Rock Pipit
MOTFLA	Motacilla flava	Keltavästäräkki	Gulärla	Yellow Wagtail
MOTCIT	Motacilla citreola	Sitruunavästäräkki	Citronärla	Citrine Wagtail
MOTCIN	Motacilla cinerea	Virtavästäräkki	Forsärla	Grey Wagtail
MOTALB	Motacilla alba	Västäräkki	Sädesärla	White Wagtail
BOMGAR	Bombycilla garrulus	Tilhi	Sidensvans	Waxwing
CINCIN	Cinclus cinclus	Koskikara	Strömstare	Dipper
TROTRO	Troglodytes troglodytes	Peukaloinen	Gärdsmyg	Wren
PRUMOD	Prunella modularis	Rautiainen	Järnsparv	Dunnock
ERIRUB	Erithacus rubecula	Punarinta	Rödhake	Robin
LUSLUS	Luscinia luscinia	Satakieli	Näktergal	Thrush Nightingale
LUSSVE	Luscinia svecica	Sinirinta	Blåhake	Bluethroat
TARCYA	Luscinia cyanura	Sinipyrstö	Blåstjärt	Red-flanked Bluetail
PHOOCH	Phoenicurus ochruros	Mustaleppälintu	Svart rödstjärt	Black Redstart
PHOPHO	Phoenicurus phoenicurus	Leppälintu	Rödstjärt	Redstart
SAXRUB	Saxicola rubetra	Pensastasku	Buskskvätta	Whinchat
SAXTOR	Saxicola torquatus	Mustapäätasku	Svarthakad buskskvätta	Stonechat
OENOEN	Oenanthe oenanthe	Kivitasku	Stenskvätta	Wheatear
TURTOR	Turdus torquatus	Sepelrastas	Ringtrast	Ring Ouzel
TURMER	Turdus merula	Mustarastas	Koltrast	Blackbird
TURPIL	Turdus pilaris	Räkättirastas	Björktrast	Fieldfare
TURPHI	Turdus philomelos	Laulurastas	Taltrast	Song Thrush
TURILI	Turdus iliacus	Punakylkirastas	Rödvingetrast	Redwing
TURVIS	Turdus viscivorus	Kulorastas	Dubbeltrast	Mistle Thrush
LOCNAE	Locustella naevia	Pensassirkkalintu	Gräshoppångare	Grasshopper Warbler
LOCFLU	Locustella fluviatilis	Viitasirkkalintu	Flodsångare	River Warbler
LOCLUS	Locustella luscinioides	Ruokosirkkalintu	Vassångare	Savi's Warbler
ACRSCH	Acrocephalus schoenobaenus	Ruokokerttunen	Sävsångare	Sedge Warbler
ACRSCI	Acrocephalus scirpaceus	Rytikerttunen	Rörsångare	Reed Warbler
ACRRIS	Acrocephalus palustris	Luhtakerttunen	Kärrsångare	Marsh Warbler
ACRDUM	Acrocephalus dumetorum	Viitakerttunen	Busksångare	Blyth's Reed Warbler
ACRARU	Acrocephalus arundinaceus	Rastaskerttunen	Trastsångare	Great Reed Warbler
HIPICT	Hippolais icterina	Kultarinta	Härmsångare	Icterine Warbler
SYLATR	Sylvia atricapilla	Mustapääkerttu	Svarthätta	Blackcap
SYLBOR	Sylvia borin	Lehtokerttu	Trädgårdssångare	Garden Warbler
SYLNIS	Sylvia nisoria	Kirjokerttu	Höksångare	Barred Warbler
SYLCUR	Sylvia curruca	Hernekerttu	Ärtsångare	Lesser Whitethroat
SYLCOM	Sylvia communis	Pensaskerttu	Törnsångare	Whitethroat
PHYDES	Phylloscopus trochiloides	Idänuunilintu	Lundsångare	Greenish Warbler
PHYBOR	Phylloscopus borealis	Lapinuunilintu	Nordsångare	Arctic Warbler

PHYSIB	Phylloscopus sibilatrix	Sirittäjä	Grönsångare	Wood Warbler
PHYCOL	Phylloscopus collybita	Tiltalti	Gransångare	Chiffchaff
PHYLUS	Phylloscopus trochilus	Pajulintu	Lövsångare	Willow Warbler
REGREG	Regulus regulus	Hippiäinen	Kungsfågel	Goldcrest
MUSSTR	Muscicapa striata	Harmaasieppo	Grå flugsnappare	Spotted Flycatcher
FICPAR	Ficedula parva	Pikkusieppo	Mindre flugsnappare	Red-breasted Flycatcher
FICHYP	Ficedula hypoleuca	Kirjosieppo	Svartvit flugsnappare	Pied Flycatcher
PANBIA	Panurus biarmicus	Viiksitimali	Skäggmes	Bearded Tit
AEGCAU	Aegithalos caudatus	Pyrstötäinen	Stjärtmes	Long-tailed Tit
PARMON	Parus montanus	Hömötäinen	Talltita	Willow Tit
PARCIN	Parus cinctus	Lapintäinen	Lappmes	Siberian Tit
PARCRI	Parus cristatus	Töyhtötäinen	Tofsmes	Crested Tit
PARATE	Parus ater	Kuusitäinen	Svartmes	Coal Tit
PARCAE	Parus caeruleus	Sinitäinen	Blåmes	Blue Tit
PARCYA	Parus cyanus	Valkopäättäinen	Azurmes	Azure Tit
PARMAJ	Parus major	Talitäinen	Talgoxe	Great Tit
SITEUR	Sitta europaea	Pähkinänakkeli	Nötväcka	Nuthatch
CERFAM	Certhia familiaris	Puukiipijä	Trädskrypare	Treecreeper
REMPEN	Remiz pendulinus	Pussitäinen	Pungmes	Penduline Tit
ORIORI	Oriolus oriolus	Kuhankeittäjä	Sommargylling	Golden Oriole
LANCOL	Lanius collurio	Pikkulepinkäinen	Törnskata	Red-backed Shrike
LANEXC	Lanius excubitor	Isolepinkäinen	Varfågel	Great Grey Shrike
GARGLA	Garrulus glandarius	Närhi	Nötskrika	Jay
PERINF	Perisoreus infaustus	Kuukkeli	Lavskrika	Siberian Jay
PICPIC	Pica pica	Harakka	Skata	Magpie
NUCCAR	Nucifraga caryocatactes	Pähkinähakki	Nötkråka	Nutcracker
CORMON	Corvus monedula	Naakka	Kaja	Jackdaw
CORFRU	Corvus frugilegus	Mustavaris	Råka	Rook
CORNIX	Corvus corone cornix	Varis	Kråka	Hooded Crow
CORRAX	Corvus corax	Korppi	Korp	Raven
STUVUL	Sturnus vulgaris	Kottarainen	Stare	Starling
PASDOM	Passer domesticus	Varpunen	Gråsparv	House Sparrow
PASMON	Passer montanus	Pikkuvarpunen	Pilfink	Tree Sparrow
FRICOE	Fringilla coelebs	Peippo	Bofink	Chaffinch
FRIMON	Fringilla montifringilla	Järripeippo	Bergfink	Brambling
SERSER	Serinus serinus	Keltahemppo	Gulhämpling	Serin
CARCHL	Carduelis chloris	Viherpeippo	Grönfink	Greenfinch
CARCAR	Carduelis carduelis	Tikli	Steglits	Goldfinch
CARSPI	Carduelis spinus	Vihervarpunen	Grönsiska	Siskin
CARCAN	Carduelis cannabina	Hemppo	Hämpling	Linnet
CARRIS	Carduelis flavirostris	Vuorihemppo	Vinterhämpling	Twite
CARMEA	Carduelis flammea	Urpainen	Gråsiska	Redpoll
CARHOR	Carduelis hornemanni	Tundraurpiainen	Snösiska	Arctic Redpoll
LOXLEU	Loxia leucoptera	Kirjosiipikäpylintu	Bändelkorsnäbb	Two-barred Crossbill
LOXCUR	Loxia curvirostra	Pikkukäpylintu	Mindre korsnäbb	Crossbill
LOXPYT	Loxia pytyopsittacus	Isokäpylintu	Större korsnäbb	Parrot Crossbill
CARERY	Carpodacus erythrinus	Punavarpunen	Rosenfink	Scarlet Rosefinch
PINENU	Pinicola enucleator	Taviokuurna	Tallbit	Pine Grosbeak
PYRPYR	Pyrrhula pyrrhula	Punatulkku	Domherre	Bullfinch
COCCOC	Coccothraustes coccothraustes	Nokkavarpunen	Stenknäck	Hawfinch
CALLAP	Calcarius lapponicus	Lapinsirkku	Lappsparv	Lapland Bunting

PLENIV	Plectrophenax nivalis	Pulmunen	Snösparv	Snow Bunting
EMBCIT	Emberiza citrinella	Keltasirkku	Gulsparv	Yellowhammer
EMBHOR	Emberiza hortulana	Peltosirkku	Ortolansparv	Ortolan Bunting
EMBRUS	Emberiza rustica	Pohjansirkku	Videsparv	Rustic Bunting
EMBPUS	Emberiza pusilla	Pikkusirkku	Dvärgsparv	Little Bunting
EMBAUR	Emberiza aureola	Kultasirkku	Gyllensparv	Yellow-breasted Bunting
EMBSCH	Emberiza schoeniclus	Pajusirkku	Sävsparv	Reed Bunting

Kiitokset

Suomen III Lintuatlas ei olisi syntynyt ilman useiden toimijoiden yhteistyötä. Haluamme kiittää erityisesti seuraavia:

Ympäristöministeriö vastasi Lintuatlaksen rahoituksesta, jonka turvin hankkeelle voitiin palkata koordinaattori ja joka mahdollisti myös huonosti tunnettujen atlasruutujen tutkimisen.

Timo Pakkalan rooli rahoituksen hankinnassa ja atlaksen käynnistämisessä on ollut keskeinen. Hän toimi myös hankkeen ensimmäisenä koordinaattorina.

BirdLife Suomi ry, Metsähallitus, Metsäntutkimuslaitos, Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos ja Suomen ympäristökeskus ovat olleet hankkeessa museon yhteistyökumppaneina ja toimittaneet atlaksen kannalta tärkeää havainto- ja muuta aineistoa.

Lintuatlastoimikunta (jäsenet: Ari Rajasärkkä, Juha Tiainen, Erkki Tomppo, Raimo Virkkala ja Risto A. Väisänen) ja lintuatlaksen ohjausryhmä (Heikki Eeronheimo, Mikko Heikkinen, Heikki Henttonen, Harri Högmander, Harto Lindén, Heikki Toivonen) ovat kokoontuneet tarpeen vaatiessa.

Tapani Lahti on rakentanut atlaksen tietojärjestelmän ja huolehtinut suurten havaintoerien siirrosta tietokantaan. Mikko Heikkinen on suunnitellut ja toteuttanut atlassivuston sekä auttanut lukemattomissa pienemmissäkin asioissa.

Museolla lukuivat henkilöt ovat olleet mukana Lintuatlaksessa. Heistä erityiskiitoksen ansaitsevat Aino Juslén, Toni Laaksonen, Juhani Lokki, Leif Schulman, Risto A. Väisänen ja tiedottaja Laura Hiisivuori.

Suurin kiitos kuuluu tuhansille vapaaehtoisille lintuharrastajille, paikallisyhdistyksille ja niiden atlasvastaaville, jotka monin eri tavoin tekivät tämän kaiken mahdolliseksi. Atlas on jälleen kerran osoittanut suomalaisten lintuharrastajien erinomaisen kyvyn osallistua lintujen suojelua ja tutkimusta tukevaan toimintaan. Erityiskiitoksen ansaitsee kaksi henkilöä: Esko Gustafsson, joka toimi valtakunnallisena ”atlasmotivaattorina”, ja Pekka Suopajärvi, joka mm. rakensi atlassivuille työkalun, jonka avulla havaintoja voitiin selata, tarkastaa ja korjata eri tasoilla.

Tästä on hyvä jatkaa kohti neljättä lintuatlasta!

Jari Valkama

Ville Vepsäläinen

Aleksi Lehikoinen

Atlasvastaavat

Aalto, Janne

Aalto, Pirkka

Degerstedt, Kari

Gustafsson, Esko

Hakala, Ilkka

Hakkari, Tomi

Helo, Teppo

Huttunen, Juha
Hägg, Jan
Högmander, Harri
Hölttä, Harri
Innala, Heikki Pekka
Jaanu, Erkki
Jokimäki, Jukka
Karvonen, Joel
Kettunen, Jorma
Lamminmäki, Jouni
Lehtoranta, Hannu
Luoma, Sami
Lähteenmäki, Reijo
Mäkelä, Jyrki
Mäkelä, Tiina
Nousiainen, Ismo
Okkonen, Harri
Parkko, Eero
Partanen, Esa
Pesola, Antti
Pessa, Jorma
Pihlaja, Tuomo
Rauhala, Pentti
Ruonakoski, Antti
Salomaa, Henrik
Salonkoski, Sami
Seimola, Tuomas
Sola, Petri
Södersved, Jan
Teivonen, Marko
Toivonen, Vesa
Vasko, Ville
Vauhkonen, Marko
Vierimaa, Antti

Havainnoijat

Suurin kiitos kuuluu tuhansille vapaaehtoisille lintuharrastajille, paikallisyhdistyksille ja niiden atlasvastaaville, jotka monin eri tavoin tekivät tämän kaiken mahdolliseksi.

Lintuatlashavaintoja on ollut tekemässä ao. yli 5000 henkilöä. Heistä noin 1500 on itse tallentanut havaintoja Hatikkaan, loput ovat olleet mukana havainnoimassa tai ilmoittaneet havaintonsa muuta kautta. Nimet on koottu useista erilaisista lähteistä. Näistä kaikista ei ole ollut havainnoijien nimiä käytettävissä. Nimet on ilmoitettu siinä muodossa, jossa ne on havaintojen yhteyteen kirjattu.

Aalto, Anitta; Aalto, Anne; Aalto, Ari; Aalto, Esa; Aalto, Hanna; Aalto, Janne; Aalto, Kari; Aalto, Matti; Aalto, Pirkka; Aalto, Tapio; Aalto, Timo; Aaltonen, Antti; Aaltonen, Esa; Aaltonen, Jarmo; Aaltonen, Kari; Aaltonen, Matti; Aaltonen, Noora; Aaltonen, Sari; Aaltonen, Tuija; Aapajärvi, Jonne; Aapola, Roger; Aarela, Heikki; Aarniala, Jaakko; Aarnio, Asko; Aarnio, Esa; Aarnio, Marjo; Aarnio, Minna; Aavikko, Jouko; Absetz, Kimmo; Ahava, Henna; Ahinko, Mikko; Ahlakorpi, Liisa; Ahlblad, Ariel; Ahlholm, Urpo; Ahlman, Santtu; Ahlroth, Petri; Ahlström, Tom; Ahlström, Tom; Aho, Arto; Aho, Eino; Aho, Jarkko; Aho, Keijo; Aho, Merja; Aho, Pekka; Aho, Rami; Aho, Valde; Ahokas, Marianne; Ahola, Aapo; Ahola, Hannu; Ahola, Jorma; Ahola, Juhani; Ahola, Kari; Ahola, Markus; Ahola, Pirjo; Ahola, Tanja; Aholainen, Antti; Ahonen, Hannu; Ahonen, Heidi; Ahonen, Markku; Ahonen, Olavi; Ahoniitty, Heli; Ahti, Petri; Ahtiainen, Anne; Ahtiainen, Ari; Ahtiainen, Kari; Ahtinen, Jarmo; Ahvenainen, Arto; Ahvenainen, Juha; Aidantausta, Esa; Aikio, Esko; Aikio, Esko Antero; Aikio, Jouni; Aikio, Maria; Aintila, Aki; Airaksinen, Arto; Airas, Kimmo; Airas, Valtteri; Airikkala, Kari; Airio, Markku; Airio, Tero; Airisniemi, Raimo; Airola, Jukka; Aitta, Mika; Aittakumpu, Jorma; Ajo, Esa; Akola, Leo; Ala, Timo; Ala-Havunen, Pekka; Alajoutsijärvi, Ahti; Alajärvi, Anja; Ala-Kojola, Mikko; Alaluusua, Teija; Alaluusua, Teija-Helene; Alamattila, Marika; Alanen, Eeva-Liisa; Alanen, Marjaana; Alanenpää, Arto; Alanissi, Samuli; Ala-Nissilä, Matti; Alanko, Matti; Alanko, Pasi; Alanko, Tapio; Alanne, Inari; Alapassi, Tarja; Alapekkala, Auli; Alapuranen, Sirpa; Alaranta, Sakari; Ala-Risku, Riina; Ala-Risku, Terhi; Alatalo, Jarkko; Alatalo, Miika; Alatalo, Raimo; Alavuotunki, Veli; Alen, Hannu; Alén, Hannu; Alestalo, Helena; Alestalo, Mikko; Alestalo, Pekka; Alho, Jussi; Alho, Pekka; Alho, Pentti; Alho, Sari; Ali-Eskola, Hannu; Allen, Joonas; Alli, Jukka; Allonen, Hannu; Almark, Jan; Alppi, Timo; Alto, Matti; Andelmin, Pertti; Andersson, Alice; Andersson, Björn; Andersson, Mikael; Andersson, Noora; Andersson, Per-Erik; Andersson, Putte; Angeria, Timo; Anonen, Elo; Anthes, Seija; Antikainen, Kari; Antikainen, Satu; Antila, Janne; Anttila, Ilkka; Anttila, Juha; Anttila, Liisa; Anttila, Minna; Anttila, Reijo; Appelgren, Pirjo; Ari, Savola; Arjava, Antti; Arjovirta, Pentti; Arkiomaa, Aki; Arkiomaa, Kari; Armanto, Terhi; Arnkil, Antti; Aro, Anita; Aro, Markku; Aro, Seppo; Aromäki, Kari; Arovaara, Hannu; Arrano, Sirpa; Artevo, Lasse; Arto, Saikkonen; Arve, Antti; Arvola, Jarno; Arvola, Kirsi; Arvola, Lauri; Asanti, Timo; Asikainen, Aila; Asikainen, Eeva; Asikainen, Ilari; Asikainen, Kalevi; Asikainen, Leena; Asikainen, Mika; Asikainen, Petrus; Asikainen, Salla; Asikainen, Timo; Aska, Ari-Antti; Aska, Marjo; Aska, Marko; Asko, Rokala; Askolin, Lasse; Aspelund, Seppo; Assinen, Heikki; Astor, Jouko; Aula, Kimmo; Aunio, Hannu; Austi, Markku; Autero, Kari; Autio, Eija; Autio, Eila; Autio, Jari; Autio, Olli; Autio, Sari; Autto, Kari; Auvinen, Ari-Pekka; Auvinen, Jorma

Baas, Toivo; Backlund, Tom; Backman, Hannu; Backman, Harry; Backman, Minna; Backman, Pekka; Barck, Sanna; Bates, David; Below, Antti; Bengts, Björn; Berg, Soili; Beuker, Egbert; Biström, Olof; Björk, Erkki; Björk, Maj; Björk, Veikko; Björkbacka, Raimo; Björkell, Maria; Björkell, Niko; Björkenheim, Klaus; Björklund, Elisa; Björklund, Eva; Björklund, Heidi; Björklund, Jack; Björklund, Mats; Björklund, Tom; Björklund, Åke; Björkqvist, Börje; Blom, Seppo; Blomberg, Arja; Blomqvist, Bertil; Blomqvist, Henrik; Boijer, Paul; Bondestam, Kristoffer; Boren, Esa; Borén, Esa; Borg, Philip; Bovellan, Kari; Braunschweiler, Hannu; Brelih, Branko; Broman, Birgit; Bruun, Martti; Bruun, Pertti; Buchert, Peter; Burgas, Daniel; Burkhard, Benjamin; Byholm, Patrik; Byman, Siv; Bäck, Anette; Bäck, Ann-Sofi; Bäck, Jaana; Bäck, Mikael; Bäckman, Mika; Böhme, Timo

Cairenius, Sampsa; Carbone, Fabricio; Carlson, Asta; Carlson, Jussi; Carlsson, Ralf; Casagrande, Christer; Case'n, Guy; Ceder, Jani; Cederberg, Greger; Chamberlain, Dan; Christa, Granroth; Colliander, Hans; Cygnel, Matts

Dahlman, Marko; Dahlström, Stig; Davidila, Helena; Degerstedt, Kari; Doherty, Paul; Duarte, Kyllikki; Duncker, Marcus; Dunkel, Tuukka

Edfelt, Ingmar; Edgren, Henrik; Eerikäinen, Anniina; Eerola, Ari; Eerola, Ville; Eeronheimo, Heikki; Ehrnsten, Hans; Ehrstedt, Ole; Ehrström, Jari; Eischer, Kari; Ekblom, Hannu; Ekblom, Raija; Ekholm, Filip; Ekholm, Johan; Ekholm, Kaj; Ekman, Jaakko; Ekman, Jukka; Ekman, Klaus; Ekola, Anita; Ekola, Pirjo; Ekroos, Johan; Elfving, Roope; Ellala, Tomi; Ellermaa, Margus; Elo, Olli; Elonen, Erkki; Elovaara, Timo; Elsinen, Veli-Matti; Enberg, Camilla; Enberg, Guy; Engelbarth, Kari; Enho, Elina; Enström, Jari; Erikoinen, Teija; Erikoinen, Toni; Eriksson, Annukka; Eriksson, Asko; Eriksson, H.; Eriksson, Heikki; Eriksson, Jörgen; Eriksson, Leena; Eriksson, Martin; Erikäinen, Jyrki; Erkki, Kiukas; Erkkilä, Reijo; Erola, Johnny; Erola, Mikko; Erola, Reijo; Eronen, Anne; Eronen, J; Eronen, Juha; Eronen, Jussi; Eronen, Päivi; Eronen, Tuomo; Ervasti, Esa; Ervasti, Kalevi; Erälä, Jorma; Erämaa, Hannu; Eskelin, Toni; Eskelinen, Erkki; Eskelinen, Helge; Eskelinen, Jukka; Eskelinen, Olavi; Eskonen, Hannu

Fabritius, Erkki; Fager, Carl-Michael; Fager, Micha; Fagnäs, Hans Göran; Fager-Pintilä, Antti; Fager-Pintilä, Markus; Favorin, Harri; Fayt, Philippe; Filppula, Eero; Finell, Ann-Katrin; Finér, Lasse; Flander, Frans; Fonselius, Titta; Fors, Teemu; Forsberg, Veikko; Forsblom, Outi; Forsbom, Tina; Forslund, Bengt; Forss, Helena; Forss, Jarmo; Forss, Matti; Forss, Timo; Franzen, Riikka; Fred, Marianne; Fredrikson, Anneli; Freigang, Rudolf; French, Paul; Friberg, Rolf; Friman, Hannu; Fronden, Minna; Fronden, Tommi; Fröberg, Håkan; Fyrstén, Teemu

Gamble, Geoff; Geiger, Christian; Genberg, Gina; Genberg, Kaj; Gilbert, Gerhard; Glad, Minna; Glorioso, Tommi; Grahn, Jukka-Pekka; Granfors, Allan; Granroth, Christa; Granroth, Tuula; Granström, Jan; Grenfors, Gösta; Grundström, Roger; Grusander, Henry; Gråsten, Anne; Gröhn, Mikko; Grönh, Pentti; Grönholm, Birger; Grönholm, Rainer; Grönlund, Jonas; Grönlund, Pasi; Grönlund, Seppo; Grönvall-Streng, Ulla; Gustafsson, Esko; Gustafsson, Jukka; Gustafsson, Tapio

Haajanen, Reijo; Haakana, Helena; Haakana, Markus; Haapala, Kalle; Haapala, Petri; Haapalainen, Juha; Haapalainen, Lasse; Haapalainen, Seppo; Haapalainen, Urpo; Haapamaa, Jouko; Haapanen, Eero; Haapanen, Petri; Haapaniemi, Helena; Haapasaari, Hannu; Haapsaari, Hannu; Haataja, Antti; Haataja, Heidi; Haataja, Kari; Haataja, Markku; Haataja, Mikko; Haataja, Vesa; Haavikko, Anja; Hackman, Prisha; Hagman, Aarne; Hahn, Aleksis; Haikara, Mikko; Haikara, Sanna; Haikola, Ari; Haikola, Marko; Haikonen, Matti; Haikonen, Veli; Hakala, Aimo; Hakala, Esa; Hakala, Helge; Hakala, Ilkka; Hakala, Isko; Hakala, Jari; Hakala, Kari; Hakala, Kimmo; Hakalahti, Jussi; Hakanen, Mikko; Hakanpää, Petteri; Hakkarainen, Harri; Hakkari, Tomi; Halkka, Antti; Hallamäki, Lauri; Hallamäki, Yrjö; Hallikainen, Helinä; Hallikainen, Lauri; Hallikainen, Pekka; Hallila, Erkki; Hallila, Heikki; Hallila, Marjatta; Hallila, Tuomas; Hallman, Sanna; Halme, Panu; Halme, Pekka; Halmekoski, Raine; Halonen, Erja; Halonen, Hannu; Halonen, Hillevi; Halonen, Jarno; Halonen, Juha; Halonen, Jukka-Pekka; Halonen, Kaisa; Halonen, Markku; Halonen, Matti; Halonen, Miika; Halonen, Pirkko; Halonen, Soile; Halonen, Taneli; Halonen, Tapio; Halonen, Timo; Haltimo, Jukka; Halttu, Marja-Riitta; Halttunen, Matti; Halttunen, Susanna; Hamari, Allan; Hamari, Sami; Hamunen, Paavo; Hangasvaara, Pentti; Hangelin, Christer; Hanhela, Heimo; Hanhela, Heino; Hanhela, Juha; Hanhela, Tapio; Hanhineva, Pekka; Hanne, Vaarama; Hannila, Juhani; Hannila, Juho-Ville; Hannonen, Mikko; Hannonen, Otto; Hannu, Jorma; Hannu, Kianen; Hannukainen, Keijo; Hannula, Airi; Hannula, Tuija; Hanski, Ilpo; Hantula, Asser; Hara, Antti; Hario, Martti; Harju, Aalto; Harju, Anneli; Harju, Aulis; Harju, Irja; Harju, Jukka; Harju, Kari; Harju, Markku; Harju, Markus; Harju, Matti; Harju, Olavi; Harju, Paavo; Harju, Pertti; Harju, Raija; Harju, Veli-Pekka; Harju-Autti, Anneli; Harjula, Pertti; Harjula, Yrjö; Harjunen, Pekka; Harjuniemi, Aliisa; Harkas, Mika; Harmanen, Markku; Harri, Kari; Harri, Koskinen; Harri, Paavo; Harri, Slag; Harri, Tuomas; Harry, Backman; Hartikainen, Aimo; Hartikainen, Janne; Hartikainen, Juha; Hartikainen, Liisa; Hartikainen, Pertti; Hartikainen, Tommi; Hartonen, Kari; Hasari, Harri; Haskins, Mirja; Hassinen, Veli; Hasunen, Petri; Hattunen, Veijo; Hatzidakis, Sandra; Haukila, Mervi; Haukilehto, Elina; Haukioja, Erkki; Haukipuro, Antti; Haukipuro, Marketta; Haukkovaara, Olli; Haukkovaara, Petro; Haukkovaara, Roni; Hauta-aho, Asko; Hautala, Arto; Hautala, Hannu; Hautala, Irma; Hautala, Kai; Hautala, Perttu; Hautala, Sirpa; Hautamäki, Jukka; Hautamäki, Pekka; Haveri, Heikki; Haverinen, Heini; Haverinen, Mika; Havu, Helena; Havu, Lauri; Havukainen, Ulla; Havumäki, Matti; Hedberg, Thomas; Heikinheimo, Martti; Heikinheimo, Outi; Heikinheimo, Pirkko; Heikkala, Mika; Heikkala, Osmo; Heikki, Kantola; Heikki, Luokkamäki; Heikkilä, Eero; Heikkilä, Heikki; Heikkilä, Jaakko; Heikkilä, Juha; Heikkilä, Jukka; Heikkilä, Jussi; Heikkilä, Keijo; Heikkilä, Olli; Heikkilä, Paavo; Heikkilä, Pekka; Heikkilä, Sinikka; Heikkilä, Tuomas; Heikkilä, Vesa; Heikkinen, Arja; Heikkinen, Eeva; Heikkinen, Esko; Heikkinen, Hilka; Heikkinen, Jaakko; Heikkinen, Jari; Heikkinen, Jari T; Heikkinen, Jukka; Heikkinen, Matti; Heikkinen, Mikko; Heikkinen, Pentti; Heikkinen, Raimo; Heikkinen, Risto; Heikkinen, Simo; Heikkinen, Toivo; Heikkinen, Ville; Heikkuri, Olavi; Heikkuri, Pertti; Heikonen, Lasse; Heikonen, Suvi; Heimala, Ville; Heimola, Veikko; Heimonen, Janne; Heimonen, Sari; Heini, Mikko; Heininen, Petra; Heino, Arto; Heino, Emmi; Heino, Juha; Heino, Jyri; Heino, Katja; Heino, Mikko; Heino, Raimo; Heino, Riitta;

Heino, Satu; Heinonen, Eero; Heinonen, Eeva; Heinonen, Jukka; Heinonen, Markku; Heinonen, Matti; Heinonen, Mirka; Heinonen, Osmo; Heinonen, Pirkko; Heinonen, Raimo; Heinonen, Reija; Heinänen, Stefan; Heiska, Jussi; Heiskanen, Erkki; Heiskanen, Esko; Heiskanen, Jari; Heiskanen, Kimmo; Heiskanen, Reijo; Heiskari, Matti; Heiskari, Timo; Helander, Esa; Helander, Jame; Helenius, Anne; Helenius, Timo; Helin, Martin; Heliölä, Janne; Helle, Heikki; Helle, Kaija; Helle, Markku; Helle, Pekka; Helle, Timo; Hellgren-Lindstedt, Marja; Hellman, Erkki; Hellman, Lars-Olof; Hellstedt, Paavo; Hellsten, Hannu; Hellsten, Jorma; Hellstén, Jorma; Hellström, Kalle; Hellström, Pekka; Helo, Helene; Helo, Juho; Helo, Maire; Helo, Pekka; Helo, Teemu; Helo, Teppo; Helstola, Jari; Hemmilä, Erkki; Hemmilä, Ilkka; Hemmilä, Mika; Hemming, Jan; Hemminki, Ossi; Henriksson, Markku; Hentilä, Sulevi; Hentinen, Teemu; Henttonen, Juhani; Henttonen, Sauvo; Henttu, Martti; Herlin, Kirsti; Hernesniemi, Jari; Herranen, Teuvo; Herttuala, Anssi; Herva, Matti; Herva, Tuomas; Hiekkänen, Eino; Hiekkänen, Heikki; Hiekkänen, Kalle; Hiekkänen, Lauri; Hieta, Lauri; Hietajärvi, Teuvo; Hietala, Arto; Hietala, Hannu; Hietala, Janne; Hietämäki, Jarkko; Hietanen, Eero; Hietanen, Markku; Hietanen, Timo; Hietaniemi, Jukka-Pekka; Hietaniemi, Pekka; Hietaniemi, Pirkko; Hietaniemi, Tuuli; Hietaniemi, Varpu; Hietaniemi, Vuokko; Hietaranta, Seppo; Hietikko, Ahti; Hietikko, Kari; Hiironniemi, Kalevi; Hiisivuori, Laura; Hiitelä, Jari; Hilditch, Kai; Hilke, Hannu; Hilla, Markku; Hiltunen, Allan; Hiltunen, Annikki; Hiltunen, Antero; Hiltunen, Erkki; Hiltunen, Harri; Hiltunen, Heikki; Hiltunen, Jouko; Hiltunen, Lea; Hiltunen, Marika; Hiltunen, Marjut; Hiltunen, Martti; Hiltunen, Mauri; Hiltunen, Reijo; Hiltunen, Santeri; Hiltunen, Tauno; Hiltunen, Teppo; Hinkka, Vilho; Hinkkanen, Anne; Hinkkanen, Markus; Hinkkanen, Mika; Hintikka, Jukka; Hirvanen, Mauri; Hirvas, Lotta; Hirvasvuopio, Osmo; Hirvelä, Juhani; Hirviniemi, Reima; Hirvonen, Kalevi; Hirvonen, Kari; Hiukka, Teemu; Hjelt, Anu; Hjerpe, Ilpo; Hjerpe, Seppo; Hoffren, Aimo; Hoffren, Kaarlo; Hohti, Peter; Hohtola, Esa; Hoikka, Kristiina; Hoikka, Mari-Helena; Hoikkala, Jari; Hoikkala, Jouko; Hokka, Matti; Hokkanen, Marja; Hokkanen, Reijo; Hokkanen, Sirkku; Hokkanen, Tatu; Hokki, Irmeli; Holappa, Antti; Holappa, Raimo; Holger, Hattmakar; Holm, Sonja; Holma, Aleks; Holma, Matias; Holmala, Katja; Holmberg-Nordman, Lise; Holmiluoto, Ari; Holmroos, Pekka; Holmström, Hannu; Holmström, Heikki; Holmström, Inga; Holmström, Jukka; Holopainen, Esa; Holopainen, Harri; Holopainen, Jyrki; Holopainen, Niklas; Holopainen, Riikka; Holvitie, Mikko; Homström, Hannu; Hongell, Harri; Hongisto, Janne; Hongisto, Kari; Honkala, Juha; Honkala, Markku; Honkalinna, Mika; Honkanen, Eino; Honkanen, Kari; Honkanen, Mirja; Honkanen, Olli; Honkanen, Pekka; Honkanen, Teemu; Honkanen, Veli-Pekka; Honkavaara, Tomi; Honkiniemi, Mikko; Honkola, Harri; Honkola, Juhani; Honkola, Ritva; Honkonen, Hannu; Hoogesteger, Tom; Hoppa, Tapani; Horn, Heikki; Horn, Johannes; Horn, Saara; Horsma, Tuomo; Hортtanainen, Kalevi; Hортtanainen, Veikko; Hostikka, Jari; Hotakainen, Toni; Hottinen, Heikki; Hottola, Jenni; Hottola, Petri; Hotulainen, Kimmo; Hovi, Matti; Hovila, Jukka; Huhta, Arto; Huhta, Esa; Huhta, Marja-Liisa; Huhta, Veikko; Huhtala, Hely; Huhtala, Kauko; Huhtala, Sakari; Huhtala, Tarja; Huhtala, Vesa; Huhtamella, Hanna; Huhtamella, Raili; Huhtamella, Reino; Huhtamella, Urpo; Huhtanen, Jukka; Huhtanen, Pirkko; Huhtinen, Hannu; Huiskonen, Hanna-Leena; Hujanen, Martti; Hukkanen, Markku; Huls, Antti; Huolman, Raimo; Huotari, Jussi; Huovila, Pirkko; Huovinen, Esko; Huovinen, Markku; Huru, Seija; Husa, Jukka; Husso, Asko; Hutri, Harri; Huttu, Eila; Huttu, Kimmo; Huttunen, Antti; Huttunen, Hannu; Huttunen, Irja; Huttunen, Irmeli; Huttunen, Jere; Huttunen, Johannes; Huttunen, Juha; Huttunen, Jussi; Huttunen, Kalle; Huttunen, Markku; Huttunen, Matti; Huttunen, Pekka; Huttunen, Pentti; Huttunen, Pertti; Huttunen, Pirjo; Huttunen, tapio; Huttunen, Tarmo; Huttunen, Virpi; Huusela-Veistola, Erja; Huusko, Jukka; Huusko, Samuli; Huuskonen, Hannu; Huuskonen, Markku; Hyde, Leslie; Hynninen, Jaakko; Hyrkäs, Elsa; Hyrkäs, Jaakko; Hyrkäs, Ritva; Hytti, Esa; Hytti, Juha; Hyttinen, Aino; Hyttinen, Elisa; Hyttinen, Elsa; Hyttinen, Hannes; Hyttinen, Matti; Hyttinen, Mirja; Hyttinen, Nina; Hyttinen, Olli; Hyttinen, Pirkko; Hytönen, Kari; Hytönen, Matti; Hytönen, Petteri; Hytönen, Reijo; Hyvonen, Pasi; Hyvärinen, Arto; Hyvärinen, Heini; Hyvärinen, Ismo; Hyvärinen, Isto; Hyvärinen, Kalevi; Hyvärinen, Kyösti; Hyvärinen, Leena; Hyvärinen, Marja-Hannele; Hyvärinen, Markku; Hyvärinen, Mirjami; Hyvärinen, Raija; Hyvärinen, Seppo; Hyvärinen, Timo; Hyvönen, Hanna; Hyvönen, Jarmo; Hyvönen, Raimo; Hyyryläinen, Vesa; Hyytiäinen, Reima; Hägg, Jan; Häggblom, Jonas; Hägglund, Arvi; Hägglund, Marita; Häkkinen, Aune; Häkkinen, Kauko; Häkkinen, Matti; Häkkinen, Pentti; Häkkinen, Kimmo; Häkkinen, Vesa; Häkli, Erkki; Häkli, Petri; Hällfors, Robert; Hällsten, Kaj; Hämeen-Anttila, Eero; Hämeen-Anttila, Riitta; Hämäläinen, Aino; Hämäläinen, Arto; Hämäläinen, Jorma; Hämäläinen, Karoliina; Hämäläinen, Liisa; Hämäläinen, Maria; Hämäläinen, Marjatta; Hämäläinen, Mika; Hämäläinen, Panu; Hämäläinen, Raimo; Hämäläinen, Timo; Hämäläinen, Toivo; Hämäläinen, Virpi; Hänninen, Johannes; Hänninen, Liisa; Hänninen, Maija-Liisa; Hänninen, Mikko; Hänninen, Tatu; Hänninen, Tuija; Hänninen, Ulla; Härjämäki, Kimmo; Härkönen, Miia; Härkönen, Eemil; Härkönen, Matti; Härkönen, Pekka; Härmä, Kari; Härmä, Oskari; Härmävaara, Panu; Härö, Lasse; Häsä, Jukka; Häärä, Otso; Högmänder, Harri; Högmänder, Jouko; Hökkä, Timo; Hölsä, Ismo; Hölttä, Harri; Hölttä, Jukka; Höylä, Marja-Liisa; Höynälä, Mika

Ihalainen, Kaisa; Ihalainen, Minna Kaariina; Ihalempiä, Petri; Ihanus, Jukka; Ihatsu, Risto; Iivonen, Ilkka; Ijäs, Asko; Ijäs, Lauri; Ikonen, Erkki; Ikonen, Heikki; Ikonen, Keijo; Ikonen, Osmo; Ikonen, Pauli; Ikonen, Pekka; Ikonen, Reijo; Ikonen, Tuula; Ikäheimo, Juha; Ikävalko, Reijo; Ilmonen, Jari; Ilola, Annamari; Ilomäki, Tero; Ilonen, Jarmo; Ilonen, Timo; Immonen, Hannele; Immonen, ilkka; Immonen, Jari; Immonen, Juha; Immonen, Paavo; Immonen, Timo; Immonen, Tuomas; Impiö, Helvi; Impiö, Jesse; Impiö, Matti; Impiö, Pekka; Impiö, Pentti; Impiö, Riina; Impiö, Saku; Impiö, Ville; Ingerman-Vilpas, Auli; Ingervo, Irjamarita; Inkeroinen, Hannu; Inkeröinen, Jouko; Innala, Heikki-Pekka; Innala, Minna; Irjala, Anu; Isaksson, Mattias; Isoherranen, Juhani; Iso-livari, Lasse; Isomaki, Harri; Isomursu, Veikko; Isomäki, Leena; Isosaari, Herkko; Issakainen, Annaliisa; Itkonen, Tatu

Jaakkola, Aarne; Jaakkola, Juhani; Jaakkola, Marko; Jaakkonen, Tuomo; Jaako, Antti; Jaakola, Heikki; Jaaksi, Vesa; Jaanu, Erkki; Jaanu, Leena; Jaatinen, Kim; Jahkola, Seppo; Jakobsson, Rune; Jakonen, Juha; Jalava, Heini; Jalkanen, Juha; Jalkanen, Juhani; Jalkanen, Marita; Jalkanen, Outi; Jalkanen, Tiina; Jalli, Jyrki; Jalo, Mikko; Jalonen, Terho; Janhonen, Timo; Jani, Suua; Janné, Pirkko; Jansson, Joni; Jansson, Samuel; Jansson, Sebastian; Jansson, Tim; Jansson, Yngve; Jarpa, Kimmo; Jarva, Ilkka; Jaskanen, Kari; Jauhiainen, Anna Mari; Jauhiainen, Hannu; Jauhiainen, Jussi; Jauhiainen, Olli; Jernström, Klaus; Joensuu, Mikko; Joffel, Oivi; Johansson, Håkan; Johansson, Karl; Johansson, Keijo; Johansson, Kristiina; Johansson, Lars; Johansson, Liisa; Jokela, Heli; Jokela, Jaakko; Jokela, Jari; Jokelainen, Elias; Jokelainen, Erkki; Jokelainen, Ida; Jokelainen, Rainer; Joki, Mauri; Jokilehto, Mauno; Jokimäki, Jukka; Jokinen, Erja; Jokinen, Erkki; Jokinen, Jani; Jokinen, Jarmo; Jokinen, Juha; Jokinen, Kalevi; Jokinen, Martti; Jokinen, Simo; Jokisaari, Teemu; Jokivuori, Reijo; Jokkala, Hankku; Jokkala, Henri; Jompero, Pentti; Joonas, Ossi; Jorma, Järvinen; Joronen, Tuomas; Josefsson, Martin; Jouhki, Vesa; Jouni, Kärkkäinen; Jouppila, Olli; Joutsamo, Esko; Juhani, Sirkiä; Juka, Ari; Juka, Hannu; Juka, Toivo; Jukarainen, Aili; Jukka, Heikkinen; Jukkara, Pertti; Julkunen, Jari; Julkunen, Jukka; Julkunen, Tuomas; Junikka, Jaakko; Junnila, Jaakko; Junninen, Veikko; Junno, Heli; Junttila, Ari; Junttila, Jouni; Junttila, Paavo; Juntunen, Ilkka; Juntunen, Ilmo; Juntunen, Jouko; Juntunen, Pertti; Juntunen, Rauno; Juntunen, Vesa; Juoperi, Aulis; Juoperi, Sirkka-Liisa; Juppi, Mirko; Jurgen, Lehmann; Jurkkala, Hannu; Jurmu, Ahti; Jurmu, Olavi; Jurmu, Raimo; Jurmu, Uljas; Jurvelin, Niilo; Juselius, Carola; Jusivirta, Päivi; Juslin, Karl-Johan; Juslin, Robin; Jussila, Aapo; Jussila, Joonas; Jussila, Mikka; Jussila, Pauli; Jussila, Veijo; Jutila, Anni; Jutila, Jarmo; Jutila, Olli; Jutila, Sami; Jutila, Seija; Jutila, Tuulikki; Juujärvi, Sirkka; Juuti, Juha; Juvonen, Arto; Juvonen, Mika; Juvonen, Ossi; Juvonen, Veikko; Juvonen, Virpi; Jylkkä, Miika; Jyly, Kirsi; Jylänki, Tanja; Jäderholm, Kai; Jäderhom, Kai; Jämsä, Markku; Jämsä, Miika; Jänis, Pasi; Jänkälä, Markku; Jäntti, Sami; Jänönen, Outi; Järvelä, Harri; Järvelä, Marja; Järvelä, Pekka; Järvenlahti, Jarmo; Järvenpää, Kristiina; Järvenpää, Teuvo; Järvenpää, Toni; Järventausta, Tuomo; Järvinen, Anne; Järvinen, Antero; Järvinen, Hanna; Järvinen, Hannu; Järvinen, J-P; Järvinen, Kari; Järvinen, Kimmo; Järvinen, Mauri; Järvinen, Pentti; Järvistö, Juha; Järäinen, Juho; Jääskeläinen, Alpo; Jääskeläinen, Jorma; Jääskeläinen-Hurri, Kristiina; Jäättelä, Heikki; Jäättelä, Laura; Jäättelä, Ritva; Jönsson, Olof

Kaakinen, Kimmo; Kaakinen, Maarit; Kaakinen, Marjaana; Kaappola, Esko; kaarakainen, pertti; Kaarivaara, Toni; Kaarniemi, Harri; Kaartinen, Kari; Kaartinen, Riikka; Kaartinen, Sari; Kaasalainen, Teuvo; Kaataja, Pentti; Kaataja, Soile; Kahilainen, Aapo; Kaihlamäki, Marja-Leena; Kaijanen, Tapio; Kaijanen, Tomi; Kaikkonen, Milla; Kaikkonen, Pekka; Kaikkonen, Samuli; Kaikkonen, T; Kaikkonen, Tommi; Kaikuranta, Päivi; Kaikusalo, Asko; Kairamo, Juhani; Kaisanlahti, Jouko; Kaistila, Juha; Kaitajärvi, Jorma; Kaitaniemi, Timo; Kaivola, Timo; Kaivo-Oja, Noora; Kaivosoja, Jatta; Kajalo, Ilkka; Kajander, Leo; Kajander, Teo; Kakko, Ari; Kalasaari, Hannu; Kalavainen, Toivo; Kalenius, Bror; Kalenius, Christer; Kalenius, Chroster; Kalenius, Cjrister; Kalenius, Kim; Kalevi, Tunturi; Kalinainen, Pertti; Kalke, Jurkka; Kalke, Kosti; Kallela, Markku; Kallinen, Markku; Kallinen, Pentti; Kallio, Aku; Kallio, Candy; Kallio, Erkki; Kallio, Ilkka; Kallio, Jari-Ville; Kallio, Jussi; Kallio, martti; Kallio, Pekka; Kallio, Pentti; Kallio, Seppo; Kallio, Sirpa; Kallio, Timo; Kallio, Tuula; Kallio, Verner; Kallio, Vilho; Kalliokoski, Juha; Kalliokoski, Sami; Kalliokulju, Ari; Kalliola, Arto; Kallioma, Jorma; Kalliskota, Rauno; Kalpa, Arto; Kalscher, Michael; Kamula, Marjaana; Kananen, Aino; Kananen, Anne; Kananen, Seija; Kananen, Terttu; Kananoja, Pentti; Kanckos, Mattias; Kanerva, Antti; Kanerva, Hannu; Kanerva, jouni; Kanerva, Olli; Kanerva, Tiina; Kangas, Aapo; Kangas, Miika; Kangas, Pia; Kangas, Seija; Kangas, Teemu; Kangas, Toivo; Kangas, Veli-Matti; Kangasniemi, Juha; Kangasvuori, Inkeri; Kankaanpää, Aku; Kankaanpää, Aku; Kankaanpää, Esa; Kankaanpää, Pekka; Kankaanpää, Tuomas; Kankare, Kai; Kankare, Seija; Kankkunen, Jukka; Kankkunen, Paavo; Kanko, Maria; Kanniainen, Antti; Kanninen, Ari; Kanninen, Martti; Kannonlahti, Jouni; Kantanen, Merja; Kantele, Veijo; Kantojärvi, Veikko; Kantola, Anu; Kantola, Hannele; Kantola, Hannu; Kantola, Harri; Kantola, Jussi; Kantola, Leena; Kantola, Markku; Kantola, Pertti; Kantola, Raimo; Kantonen, Pauli; Kapanen, Petri; Kapanen, Sanna; Karelehto, Sirkku; Karell, Patrik; Karevaara, Aleks; Karevaara, Eetu; Karevaara, Matias; Karevaara, Mauri; Karevaara, Teemu; Karhu, Heikki; Karhu, Kari; Karhu, Olli; Karhu, Pekka; Karhu, Pertti; Karhula, Jukka; Karhumaa, Jorma; Karhunmaa,

Maija; Kari, Eero; Kari, Marita; Kari, Wäli; Karikoski, Olli; Karinen, Matti; Karinen, Saila; Karinen, Tuulikki; Kariniemi, Kerttu; Karjainen, Eino; Karjalainen, Anssi; Karjalainen, Arto; Karjalainen, Eino; Karjalainen, Heikki; Karjalainen, Juhani; Karjalainen, Marja-Leena; Karjalainen, Markku; Karjalainen, Mikko; Karjalainen, Olavi; Karjalainen, Olli; Karjalainen, Outi; Karjalainen, Reijo; Karjalainen, Seppo; Karjalainen, Timo; Karjalainen, Tuomo; Karjalainen, Veijo; Karjalainen-Glad, Merja; Karkiainen, Timo; Karkkola, Esa; Karkkola, Teuvo; Karlin, Antti; Karlin, Olli-Pekka; Karlsson, Eivor; Karlsson, Petteri; Karlsson, Rasmus; Karlsson, Rolf; Karlsson, Stefan; Karonen, Mauri; Karplund, Arja; Karplund, Siiri; karplund, tuomo; Karppi, Antti; Karppi, Kirsti; Karppinen, Antti; Karppinen, Hannu; Karppinen, Kalevi; Karppinen, Mikko; Karppinen, Urpo; Karreinen, Lari; Karri, Sakari; Karstinen, Teuvo; Karttiala, Matti; Karttunen, Markku; Karttunen, Riitta; Karttunen, Sakari; Karusalmi, Ahti; Karvinen, Esa-Pekka; Karvinen, Perttu; Karvo, Timo; Karvonen, Joel; Karvonen, Juhani; Karvonen, Kyösti; Karvonen, Meri; Karvonen, Pekka; Kastelli, Veikko; Katainen, Kari; Kataja, Anna-Maija; Kataja, Mikko; Kataja, Pekka; Katajaisalo, Raimo; Katajisto, Jonna; Kauhanen, Hannu; Kauhanen, Heikki; Kauhanen, Heikki Olavi; Kauhanen, Janne; Kauhanen, Jouko; Kauhanen, Onni; Kaulanen, Vesa; Kaunisto, Kari; Kauppi, Hannu; Kauppi, Risto; Kauppinen, Jukka; Kauppinen, Kauko; Kauppinen, Timo; Kauranne, Matti; Kause, Antti; Kautonen, Tatu; Kauttio, Mikko; Kecskeméti, Istvan; Keersmaecker, Bart; Keersmaecker, Kris; Keikka, Esa; Kekki, Ari; Kekki, Ilpo; Kekki, Kari; Kekkonen, Hannu; Kekkonen, Mauri; Kekkonen, Oskari; Kekäläinen, Juha; Kekäläinen, Mari; Kekäläinen, Matti; Kekäläinen, Raine; Kela, Jarno; Kellomäki, Tuula; Kellomäki, Erkki; Kellomäki, Heikki; Kellomäki, Tuula; Kelloniemi, Ritva; Kelo, Jorma; Kelo, Marko; Keltanen, Rauno; Kempainen, Anne; Kempainen, Atso; Kempainen, Martti; Kempainen, Matti; Kempainen, Pekka; Kempainen, Petri; Kempainen, Seppo; Kempainen, Tuula; Kentala-Minn, Kristiina; Kentta, Jussi; Kenttä, Jussi; Kenttä, Marjatta; Kervinen, Leo; Kervinen, Matti; Keränen, Heimo; Keränen, Iiris; Keränen, Inka; Keränen, Johannes; Keränen, Jouko; Keränen, Kalevi; Keränen, Kimmo; Keränen, Pekka; Keränen, Seppo; Keränen-Kvist, Terttu; Keränen, Kimmo; Keski-Karhu, Mikko; Keskikuru, Mari; Keskinen, Arto; Keskinen, Olli; Keskisimonen, Erkki; Keskitalo, Juho; Keskitalo, Markus; Keskitalo, Matti; Keskitalo, Sari; Keskitalo, Teijo; Keskitalo, Unto; Kesti, Hannu; Kesti, Markku; Kestilä, Päivi; Kesälä, Esko; Kesänen, Arja; Ketola, Kari; Ketola, Matti; Ketola, Pyry; Ketola, Turo; Ketonen, Juha; Ketonen, Mikko; Ketonen, Taina; Keto-Tokoi, Arto; Kettunen, Antti; Kettunen, Eino; Kettunen, Jaakko; Kettunen, Jorma; Kettunen, Juha; Kettunen, Juhani; Kettunen, Leena; Kettunen, Marja; Kettunen, Rauno; Kettunen, Risto; Kevätväre, Matti; Kianen, Hannu; Kianen, Riitta; Kietäväinen, Helinä; Kietäväinen, Olavi; Kiilunen, Annina; Kiiski, Jouni; Kiiski, Juha; Kiiskinen, Gunnevi; Kiiskinen, Marketta; Kijunen, Jari; Kiljunen, Jari; Kiljunen, Maria; Kilpeläinen, Hannu; Kilpeläinen, Liisa; Kilpi, Mikael; Kilpilinna, Markku; Kilpimaa, Janne; Kilpivaara, Erkki; Kilpiä, Anna; Kilponen, Terttu; Kiltinen, Juhani; Kimmo, Mika; Kinnunen, Aino; Kinnunen, Heikki; Kinnunen, Markus; Kinnunen, Niilo; Kinnunen, Osmo; Kinnunen, Paulus; Kinnunen, Pentti; Kinnunen, Pietari; Kinnunen, Simo; Kinnunen, Taneli; Kinnunen, Tarja; Kinnunen, Tuure; Kinttala, Esko; Kirjalainen, Anssi; Kirjalainen, Miikka; Kirjalainen, Otto; Kirjavainen, Harri; Kirjonen, Jorma; Kirjonen, Jorma Juhani; Kirves, Matti; Kitula, Ilkka; Kiukas, Erkki; Kiuru, Matti; Kivelä, Erkki; Kivelä, Jarmo; Kivelä, Jukka; Kivelä, Maria; Kivelä, Sirkka-Liisa; Kiviharju, Martti; Kivihuhta, Tapio; Kivijärvi, Simo; Kivilahti, Eila; Kivilahti, Lauri; Kivilahti, Olavi; Kivilompolo, Jari; Kivilompolo, Jarmo; Kivilompolo, Jukka; Kivilompolo, Leena; Kivilompolo, Paula; Kiviluoto, Jukka; Kiviluoto, Markku; Kivimäki, Ilkka; Kivinen, Kaisa; Kivinen, Olli; Kivinen, Pekka; Kiviniemi, Kari; Kiviniemi, Marjo; Kiviniemi, Olavi; Kivisaari, Jorma; Kivislahti, Seppo; Kivivuori, Hannu; Kivivuori, Osmo; Kleemola, Lauri; Kleemola, Markku; Klemets, Ingegerd; Klemets, Thomas; Klemets, Tomas; Klemola, Hannu; Klun, Edward; Knaapi, Jorma; Knuuti, Mika; Knuutila, Seija; Knuutila, Vesa; Knuutinen, Jorma; Knuutinen, Matti; Knuutti, Pekka; Knuuttila, Marko; Knuuttila, Seppo; Koho, Aimo; Koho, Antero; Koho, Anu; Koho, Kari; Koho, Mikko; Koho, Risto; Kohtala, Esko; Koiranen, Veikko; Koistinen, Jaakko; Koistinen, Jarmo; Koistinen, Sofia; Koistinen, Veli; Koivikko, Matti; Koivisto, Hannu; Koivisto, Heikki; Koivisto, Jarmo; Koivisto, Jukka; Koivisto, Matti; Koivisto, Petri; Koivisto, Pirkko; Koivukoski, Riitta; Koivula, Hanna; Koivula, Matti; Koivula, Miia; Koivulehti, Lauri; Koivumaa, Esa; Koivumäki, Kari; Koivumäki, Kari E; Koivumäki, Sanna; Koivuniemi, Reijo; Koivupalo, Erkki; Koivusaari, Juhani; Koivusilta, Matti; Kojo, Eeva-Liisa; Kojola, Ilpo; Kokkala, Lauri; Kokkila, Marko; Kokko, Jani; Kokko, Pekka; Kokkonen, Ari; Kolari, Juhani; Kolari, Pentti; Kolehmainen, Esa; Kolehmainen, Kimmo; Kolehmainen, Kristiina; Koli, Paavo; Koljonen, Arvo; Koljonen, Laila; Koljonen, Teemu; Kolmonen, Jouko; Kolunen, Heikki; Komanická, Eva; Komi, Inger; Komi, Jarmo; Komi, Pekka; Komonen, Pauli; Koms, Timo; Komu, Risto; Komulainen, Martti; Komulainen, Pentti; Komulainen, Teppo; Konola, Riikka; Kontio, Jori; Kontiokorpi, Anniina; Kontiokorpi, Jari; Kontkanen, Harri; Kontra, Anni; Kontra, Mikko; Konttajärvi, Jussi; Kontti, Lauri; Kontturi, Ilkka; Kopakkala, Veikko; Koponen, Aune; Koponen, Jari; Koponen, Juha; Koponen, Jussi; Koponen, Markku; Koponen, Timo; Kopsa, Osmo; Korhola, Rauno; Korhonen, Anna Liisa; Korhonen, Anna-Liisa; Korhonen, Jari; Korhonen, Jorma; Korhonen, Juha; Korhonen, Jukka; Korhonen, Kari; Korhonen, Katja; Korhonen, Kuutti; Korhonen, Kyllikki; Korhonen, Markku; Korhonen, Milja; Korhonen, Olli; Korhonen, Pertti; Korhonen, Pirkko; Korhonen, Timo;

Korhonen, Tuomas; Korhonen, Veikko; Korjala, Timo; Korkala, Hannu; Korkalo, Asta; Korkalo, Markku; Korkea, Gunnar; Korkeamäki, Juha; Kormano, Hannu; Kormilainen, Mikko; Korpela, Jussi; Korpela, Seppo; Korpela, Sulo; Korpelainen, Heikki; Korpelainen, Jouko; Korpelainen, Noora; Korpelainen, Noora-Helena; Korpela-Lind, Liisa; Korpenfelt, Jarmo; Korpi, Mauri; Korpi, Timo; Korpimäki, Veli-Matti; Korpinen, Riitta; Korpinen, Samuli; Korpinen, Säde; Korpiranta, Martti; Korpisammal, Esko; Korpivaara, Mika; Korpranta, Jouko; Kortessalmi, Joukamo; Kortessmaa, Markku; Kortetjärvi, Jarkko; Korva, Kari; Korvenoja, Pertti; Korvenpää, Terhi; Korvenpää, Turkka; Koskela, Jarkko; Koskela, Kimmo; Koskela, Martti; Koskela, Oiva; Koskela, Tapio; Koskela, Tapio Johannes; Koskela, Tapio J; Koskelainen, Jukka; Koskenkorva, Juha; Koskenkorva, Juha Henrik; Koskenkorva, Raimo; Koskenniemi, Tarmo; Koskenniska, Ari; Koski, Hannu; Koski, Jaakko; Koski, Jussi; Koski, Kristian; Koski, Pekka; Koski, Sauli; Koskimies, Pertti; Koskinen, Ari; Koskinen, Hannu; Koskinen, Harri; Koskinen, Heikki; Koskinen, Irma; Koskinen, Janne; Koskinen, Juha; Koskinen, Kaija; Koskinen, Kalle; Koskinen, Mika Ilari; Koskinen, Pekka; Koskinen, Pirkko; Koskinen, Sami; Koskinen, Timo; Koskiniemi, Kari; Kosonen, Anneli; Kosonen, Emma; Kosonen, Lasse; Kosonen, Martti; Kosonen, Oskari; Kosonen, Rauno; Kosonen, Riitta; Kostet, Pirjo; Kostet, Tapio; Kota-aho, Eeva; Kotavaara, Mervi; Kotilainen, Matti; Kotimäki, Jari; Kotimäki, Jouko; Kotimäki, Mirja; Kotimäki, Sanna; Kotiranta, Heikki; Kotiranta, Jouni; Kotiranta, Tuula; Koukila, Alpo; Koukkula, Pertti; Koutaniemi, Timo; Kovalainen, Anne-Mari; Kovalainen, Esa; Kovanen, Juhani; Kovanen, Maarit; Krause, Franz; Kreivi, Aatu; Kreivi, Heta; Kreivi, Ismo; Kreivi, Päivi; Kreivi, Topi; Kreivi, Tuula; Krogerus, Kirsti; Kuha, Mauri; Kuhlman, Eeva; Kuhlman, Jari; Kuhmonen, Marja-Liisa; Kuhno, Petri; Kuikka, Pertti; Kuiri, Jarkko; Kuittinen, Eero; Kuittinen, Helmi; Kuittinen, Marika; Kuitunen, Irja; Kujala, Heini; Kujala, kalervo; Kujala, Lassi; Kujala, Perttu; Kujansuu, Laura; Kukka, Pentti; Kukkola, Alpo; Kukkola, Yrjö; Kukkonen, Matti; Kukkonen, Urho; Kukkula, Rauno; Kullaa, Ari; Kullberg, Henrik; Kulmala, Turkka; Kulpakko, Jukka; Kumpula, Samuli; Kumpula, Timo; Kumpula, Tuomas; Kumpulainen, Eero; Kumpulainen, Kerttuli; Kumpulainen, Kimmo; Kumpulainen, Kuisma; Kumpulainen, Lea; Kumpulainen, Ossi; Kumpulainen, Simo; Kunnari, Marko; Kunnari, Taisto; Kuntsi, Vilho; Kunttu, Kirsi; Kunttu, Panu; Kunttu, Sampo; Kunttu, Selja; Kunttu, Sinikka; Kunttu, Tuomas; Kuntze, Kim; Kuokkanen, Panu; Kuokkanen, Päivi; Kuortti, Petri; Kuosa, Marja; Kupari, Timo; Kuparinen, Jan; Kupiainen, Pekka; Kupiainen, Tuukka; Kurhila, Salla; Kurikka, Tomi; Kurki, Timo; Kurkinen, Tuomo; Kurko, Kirsi; Kuronen, Juha; Kursula, Reijo; Kursula, Sakari; Kurtti, Arja; Kurtti, Pekka; Kurtti, Raija; Kurtti, Raimo; Kurvinen, Marjatta; Kutila-Jaakola, Merja; Kuukka, Vesa; Kuukkula, Rauno; Kuukula, Rauno; Kuurne, Heli; Kuurne, Jaakko; Kuusela, Ari; Kuusela, Juha; Kuusela, Kauko; Kuusela, Noora; Kuusela, Petri; Kuusela, Sirpa; Kuusela, Toini; Kuusisalo, Ilpo; Kuusisto, Eija; Kuusisto, Kimmo; Kuusisto, Matti; Kuvaja, Ilkka; Kvist, Hanna; Kvist, Henri; Kvist, Mauri; Kvist, Tommi; Kylli, Tarmo; Kylliäinen, Erkki; Kyllönen, Pekka; Kyllönen, Tuula; Kylmäluoma, Eero; Kylmäluoma, Esko; Kylmäluoma, Ilpo; Kylmäluoma, Irma; Kylmäluoma, Mikko; Kylmäluoma, Minna; Kylmänen, Osmo; Kylmänen, Rauli; Kylmänen, Reijo; Kylä-Kaila, Juha; Kylä-Kaila, Marjo; Kylänpää, Juha; Kylänpää, Lasse; Kypärä, Timo; Kyrö, Kukka; Kytöharju, Johanna; Kårlund, Jari; Kähkönen, Heikki; Kähkönen, Pauli; Kähkönen, Päivi; Kähkönen, Tuula; Kämäräinen, Alpo; Kärki, A; Kärki, Heikki; Kärkkäinen, Juho; Kärkkäinen, Hannu; Kärkkäinen, Helvi; Kärkkäinen, Ilkka; Kärkkäinen, Jouko; Kärkkäinen, Jouni; Kärkkäinen, Juho; Kärkkäinen, Kari; Kärkkäinen, Matti; Kärkkäinen, Timo; Kärkkäinen, Topi; Kärkkäinen, Tuulikki; Kärpijoki, Kalevi; Kärppä, Heikki; Käyhkö, asta; Kääpä, Sisko; Käär, Pekka; Kääriä, Petri; Kääriäinen, Vesa; Könni, Keijo; Könönen, Juho; Könönen, Jukka; Könönen, Kati

Laakkonen, Erja; Laakkonen, Maarit; Laakoli, Seppo; Laaksamo, Jouni; Laakso, Maija; Laakso, Marjaana; Laakso, Mikko; Laakso, Olli; Laakso, Paavo; Laakso, Teppo; Laakso, Tuija; Laaksonen, Jani; Laaksonen, Juha; Laaksonen, Matti; Laaksonen, Mervi; Laaksonen, Taina; Laaksonen, Toni; Laamanen, Kari; Laapio, Jaakko; Laari, Anni; Laasanen, Tuula; Laasonen, Keijo; Laasonen, Liisa; Laasonen, Sanna; Laatikainen, Timo; Laesvuori, Arto; Laesvuori, Terttu; Lagerroos, Jari; Lagerveld, Sander; Lahdelma, Jouni; Lahdelma, Teuvo; Lahdenpää, Esa; Lahdensuo, Antti; Lahikainen, Senja; Lahti, Aarne; Lahti, Eve; Lahti, Mari; Lahti, Marja-Leena; Lahti, Marjatta; Lahti, Matti; Lahti, Pekka; Lahti, Riina; Lahti, Tapani; Lahti, Timo; Lahtinen, Ari; Lahtinen, Esko; Lahtinen, Jarmo; Lahtinen, Jirka; Lahtinen, Jukka A.; Lahtinen, Jussi; Lahtinen, Kauko; Lahtinen, Lahja; Lahtinen, Liisa; Lahtinen, Matti; Lahtinen, Panu; Lahtinen, Reijo; Lahtinen, Sari; Lahtinen, Timo; Lahtinen, Tuija; Lahti-Nuuttila, Lasse; Lahti-Nuuttila, Raija; Lahtonen, Ismo; Laiho, Eija-Leena; Laiho, Ilkka; Laiho, Juha-Pekka; Laiho, Jukka; Laiho, Tero; Laine, Aarto; Laine, Ari; Laine, Hanna; Laine, Henry; Laine, Ilona; Laine, Jarmo; Laine, Joel; Laine, Jouko; Laine, Juhani; Laine, Kalevi; Laine, Klaus; Laine, Kristian; Laine, Lasse J; Laine, Paavo; Laine, Petri; Laine, Pirjo; Laine, Pirkko; Laine, Raili; Laine, Raimo; Laine, Rauno; Laine, Seppo; Laine, Tapani; Laine, Teppo; Laine, Tiina; Laine, Timo; Lainema, Timo; Laine-Mikkonen, Hannele; Laine-pää, Ann-Mari; Laitala, Pekka; Laitala, Unto; Laitala, Untoi; Laitasalo, Jari; Laiti, Hannu; Laiti, Tanja; Laitila, Aki; Laitinen, Ari; Laitinen, Asko; Laitinen, Einari; Laitinen, Ilkka; Laitinen, Kaija; Laitinen, Kimmo; Laitinen, Leena; Laitinen, Pasi; Laitinen, Seija; Laitinen, Veli-

Matti; Lakka, Johanna; Lakso, Jani; Lamberg, Helena; Lammassaari, Martta; Lammi, Antti; Lammi, Esa; Lammi, Osmo; Lamminmäki, Jouni; Lamminpää, Kari; Lamminsalo, Olli; Lampen, Seija; Lampila, Ari; Lampila, Petri; Lampila, Satu; Lampinen, Marita; Lampinen, Markus; Lampinen, Risto; Lampolahti, Janne; Landgren, Angelica; Lång, Ilona; Lankila, Eetu; Lankila, Kimmo; Lankila, Petri; Lankila, Tommi; Lankila, Tuomas; Lanko, Esa; Lanu, Reijo; Lappalainen, Kari; Lappalainen, Matti; Lappalainen, Mika; Lappalainen, Mikko; Lappalainen, Pipsa; Lappi, Eero; Lappi, Esko; Lappi, Pekka; Lappi, Susanna; Lappinen, Kimmo; Lappo, Antti; Larsen, Paula; Larsson, Kalle; Lassheikki, Erkki; Lassila, Inka; Latja, Ari; Latja, Jyri; Latja, Pirita; Latja, Raimo; Latva, Katariina; Latvajärvi, T; Latvajärvi, Tarmo; Latvala, Asko; Latvala, U; Latvalehto, Kai; Latvalehto, Taisto; Laukkanen, Esko; Laukkanen, Saara; Laukkanen, Sampo; Laukkanen, Terje; Laukkanen, Timo; Launes, Pertti; Launis, Ahti; Laurentz, Minna; Laurila, Ilpo; Laurila, Kerttu; Laurila, Raimo; Laurinsalo, Tommi; Lausamo, Jyrki; Lautamäki, Terttu; Lautaoja, Harri; Lavikainen, Aatos; Lavikainen, Esa; Lavinen, Ari; Lavola, Timo; Lax, Marika; Lecklin, Tiina; Lehamann, Jurgen; Lehesvirta, Timo; Lehikoinen, Aleks; Lehikoinen, Erkki; Lehikoinen, Esa; Lehikoinen, Marja; Lehikoinen, Marketta; Lehikoinen, Oiva; Lehikoinen, Petteri; Lehikoinen, Sakari; Lehisalo, Heikki; Lehkola, Johannes; Lehman, Jurgen; Lehmann, Jurgen; Lehtelä, Maija; Lehti, Pekka; Lehtilä, Tarmo; Lehtimäki, Kari; Lehtimäki, Olli; Lehtimäki, Pentti; Lehtimäki, Raimo; Lehtinen, Ari; Lehtinen, Arto; Lehtinen, Elina; Lehtinen, Ilkka; Lehtinen, Jari; Lehtinen, Jyrki; Lehtinen, Mika; Lehtinen, Pietari; Lehtinen, Riku; Lehtinen, Timo; Lehtinen, Veera-Lotta; Lehtiniemi, Esko; Lehtiniemi, Teemu; Lehtivaara, Carita; Lehtivaara, Dennis; Lehtivaara, Kari; Lehtiö, Johanna; Lehtiö, Laura; Lehto, Aarni; Lehto, Harry; Lehto, Johanna; Lehto, Juha; Lehto, Jyrki; Lehto, Kirsi; Lehto, Kunto; Lehto, Petteri; Lehto, Tapani; Lehtola, Sari; Lehtola, Teppo; Lehtonen, Antti; Lehtonen, Arttu; Lehtonen, Jarmo; Lehtonen, Jouko; Lehtonen, Juha; Lehtonen, Kari; Lehtonen, Kristian; Lehtonen, Kristiina; Lehtonen, Mika; Lehtonen, Olli; Lehtonen, Paula; Lehtonen, Raimo; Lehtonen, Sakari; Lehtonen, Sisko; Lehtonen, Teemu; Lehtonen, Timo; Lehtonen, Veli-Pekka; Lehtoranta, Aila; Lehtoranta, Hannu; Lehtovirta, Erkki; Lehtovuori, Heikki; Lehtovuori, Lea; Leikola, Niko; Leimio, Reijo; Leino, Reijo; Leino, Reko; Leino, Riiko; Leino, Sirkka; Leinonen, Antti; Leinonen, Ari; Leinonen, Ari Juhani; Leinonen, Eila; Leinonen, Erkki; Leinonen, Esa; Leinonen, Jari; Leinonen, Jukka; Leinonen, Kimmo; Leinonen, Liisa; Leinonen, Markku; Leinonen, Matti; Leinonen, Mauri; Leinonen, Miikka; Leinonen, Mikko; Leinonen, Orvo; Leinonen, Pekka; Leinonen, Reima; Leinonen, Risto; Leinonen, Sami; Leinonen, Samuli; Leinonen, Sari; Leinonen, Seppo; Leinonen, Tapio; Leinonen, Veijo; Leiri, Kirsi; Leirilä, Erkki; Leitoma, Timo; Leiviskä, Mauri; Leivo, Antti; Leivo, Jonne; Leivo, Mauri; Lemmetyinen, Elvi; Lemmetyinen, Jorma; Lempiäinen, Heikki; Lempiäinen, Matti; Leo, Kari; Lepistö, Reijo; Lepo, Juha-Pekka; Lepo, Sari; Lepo, Wille-Pekka; Leppanen, Timo; Leppimäki, Kai; Leppä, Joonas; Leppänen, Aki; Leppänen, Eija; Leppänen, Janne; Leppänen, Juha; Leppänen, Jukka; Leppänen, Kalervo; Leppänen, Seppo; Leppänen, Timo; Leppänen, Timo T; Leppäniemi, Ahti; Leppävuori, Heta; Leskelä, Jukka; Leskelä, Pekka; Leskinen, Aarre; Leskinen, Matti; Leuhtonen, Juha; Leveelahti, Soili; Levonen, Esa; Leväsluoto, Helena; Liehu, Heikki; Liesma, Jorma; Lies-Niittymäki, Heini; Lievonon, Tommi; Lifflander, Päivi; Liikonen, Katri; Liimatainen, Hilpi; Liimatainen, Ilpo; Liimatainen, Jari; Liimatainen, Jouko; Liimatainen, Timo; Liimatta, Leila; Liimatta, Maila; Liinalaakso, Olli-Pekka; Lilja, Ilkka; Lilja, Jaakko; Lilja, Jukka; Lilja, Pekka; Liljaniemi, Pete; Liljaniemi, Petri; Lillandt, Harry; Lilley, Thomas; Lillkåla, Per; Lillkåla, Roland; Lillman, Åke; Lind, Antti; Lind, Antti J.; Lindberg, Lauri; Lindblad, Markku; Lindblom, Kari; Lindbom, Tom; Lindell, Herman; Lindeman, Erja; Lindeman, Tom; Linden, Andreas; Lindén, Andreas; Lindén, Arto; Linden, Johan; Lindfelt, Esa; Lindfors, Aila; Lindfors, Jorma; Lindfors, Juha; Lindfors, Pertti; Lindgren, Eero; Lindgren, Inkeri; Lindgren, Saku; Lindholm, Antero; Lindholm, Antti; Lindholm, Eija-Leena; Lindholm, Hannu; Lindholm, Hasse; Lindholm, Henrik; Lindholm, Krister; Lindholm, Lotta; Lindholm, Mikael; Lindholm, Mikko; Lindholm, Veijo; Lindqvist, Atte; Lindqvist, Jouni; Lindqvist, Kristian; Lindqvist, Nina; Lindroos, Anja; Lindroos, Rami; Lindroos, Seppo; Lindroos, Sven; Lindroos, Tom; Lindroth, Jani-Pekka; Lindstedt, Risto; Lindstedt, Sampo; Lindstedt, Seppo; Lindström, Jussi; Lindström, Kai; Lindvall, Svante; Lindy, Hanna; Lindy, Juha; Linjama, Pirkka; Linjama, Sirpa; Linjama, Teppo; Linjama, Tero; Linko, Pentti; Linna, Ari; Linnaranta, Marja-Riitta; Linnas, Arto; Lintula, Martti; Lintulahti, Kalle; Lintunen, Leila; Lintunen, Riitta; Lintunen, Tero; Lipasti, Paavo; Lipponen, Antti; Lipponen, Marja-Leena; Lipponen, Reijo; Lipponen, Tapio; Lipsanen, Veli-Antti; Liukko, Sampo; Liukkonen, Hilka; Logeais, Sabrina; Lohilahti, Arvo; Lohilahti, Eero; Lohiniva, Satu; Loikkanen, Marko; Loikkanen, Sirkku; Loippo, Markku; Loippo, Miska; Loippo, Tommi; Loisa, Kari; Loisa, Olli; Loivaranta, Aino; Loivaranta, Pekka; Lokki, Juhani; Lokkila, Esko; Lokkila, Riitta; Loschkin, Sari; Louhelainen, Reima; Louhi, Suvituuli; Louhia, Juha; Loukkalahti, Mikko; Louko, Anne; Loukusa, Heino; Luhanko, Jani; Luhanko, Reetta; Luhta, Vesa; Luiro, Jarno; Luiskala, Oiva; Lukkari, Arttu; Lukkari, Jyrki; Lukkari, Mikko; Lukkari, Pekka; Lukkari, Yrjö; Lukkarinen, Mervi; Lukkarinen, Tuomas; Lukkarinen, Vesa; Lumio, Rauli; Lumio, Titta; Lund, Henrik; Lunden, Jouko; Lundén, Jouko; Lunden, Kai; Lundman, Markku; Luokkamäki, Heikki; Luokkamäki, M-P; Luokkanen, Tapani; Luolamo, Timo; Luoma, Marja; Luoma, Mikael; Luoma, Sami; Luomakyyry, Aino; Luoma-pukkila, Sami; Luopa, Sauli; Luostarinen, Matti; Luostarinen, Pertti; Luostarinen, Timo;

Luoto, Anu; Luoto, Heikki; Luoto, Timo; Luukkanen, Reino; Luukkonen, Aappo; Luukkonen, Heli; Luukkonen, Kari; Luukkonen, Miia; Lyytikäinen, Eila; Lyytikäinen, Ilkka; Lyytinen, Raili; Lyytinen, Sami; Lähdesmäki, Asta; Lähdesmäki, Lassi; Lähdesmäki, Olli; Lähteenmäki, Pekka; Lähteenmäki, Reijo; Lähteenpää, A; Lähteenpää, Ari; Lämsä, Eerik; Lämsä, Sirpa; Lämsä, Urpo; Länsman, Kirsti; Lätti, Ismo; Lätti, Tauno; Lääperi, Ossi; Löfgren, Seppo; Löfroos, Jari; Lönnfors, Rasmus; Lönnfors, Susanne; Lönnroth, Kaarle; Lönnström, Lars; Löppönen, Mauri; Lötjönen, Matti; Lövdahl, Tomas; Lövdal, T; Löytty, Pirjo

Maalismaa, Lea; Maaninka, Ilka; Maier, Andrea; Maijala, Reijo; Maisniemi, Niina; Majander, Irma; Majaniemi, Eino; Majava, Unto; Majoinen, Sami; Majuri, Jouni; Majuri, Kristiina; Majuri, Markku; Majuri, Pekka; Majuri, Seija; Makkonen, Jari; Makkonen, Jukka; Makkonen, Jyrki; Makkonen, Martti; Makkonen, Pasi; Malinen, Eino; Malinen, Pekka; Malkio, Harri; Malmi, Pekka; Mankinen, Olli-Pekka; Mannela, Reijo; Mannermaa, Juha; Manninen, Arto; Manninen, Hannu; Manninen, Heikki; Manninen, Helena; Manninen, Jarmo; Manninen, Juhani; Manninen, Leena; Manninen, Mikko; Manninen, Paavo; Manninen, Paula; Manninen, Tuomas; Manninen, Ville; Mantere, Kai; Mappes, Johanna; Marienberg, Mauri; Marienberg, Vieno; Marila, Kaisa; Marja, Launonen; Marjamäki, Rami; Marjokorpi, Jorma; Markelin, Reijo; Markkanen, Antti; Markkanen, Ilkka; Markkanen, Ilkka Tapani; Markkanen, Katri; Markkanen, Maila; Markkola, Juha; Markkula, Jari; Markkula, Susanna; Martikainen, Paavo; Martikainen, Petri; Martikainen, Timo; Martikainen, Tuomo; Martinsuo, Jarmo; Martiskainen, Kimmo; Martiskainen, Pertti; Marttila, Jouni; Marttila, Risto; Marttila, Sampo; Marttila, Sirpa; Maskulin, Matti; Mastokangas, Anne; Matala, Mauri; Matero, Jukka; Matero, Sirkku; Matikainen, Jari; Matikainen, Kalevi; Matila, Jukka; Matomaa, Markku; Matthews, Phil; Matti, Havumäki; Matti, Luokkamäki; Matti, Nieminen; Mattila, Asko; Mattila, Jari; Mattila, Jukka; Mattila, Kalevi; Mattila, Marja-Leena; Mattila, Marjo; Mattila, Pertti; Mattila, Raine; Mattsson, Rainer; Matturi, Ulla; Maula, Hannu; Maula, Marita; Maunu, Ritva; Mehtälä, Risto; Melantie, Eero; Menna, Jussi; Meriluoto, Anne; Merilä, Rauno; Meriläinen, Keijo; Meriläinen, Timo; Meriläinen, Unto; Merivalo, Urpo; Meriö, Rauno; Merta, Eija; Merta, Noora; Merta, Tommi; Mertala, Pertti; Mertanen, Heikki; Mertanen, Heino; Mertanen, Jouni; Mertanen, Juha; Mertanen, Seppo; Meski, Jouni; Meski, Saana; Messuilla, Maallikko; Mestilä, Markku; Metso, Erkki; Metso, Heikki; Metso, Juha; Metsomäki, Raimo; Metsälä, Jouko; Metsälä, Perttu; Metsälä, Petri; Metsänen, Timo; Mettala-Virta, Niina; Mettiäinen, Pentti; Michelsson, Robert; Michelsson, Rolf; Mieskoski, Kimmo; Miettinen, Elmo; Miettinen, Harri; Miettinen, Jari; Miettinen, Jouni; Miettinen, Juha; Miettinen, Markku; Miettinen, Otto; Miettinen, Pekka; Miettinen, Sari; Miettinen, Sirpa; Miettinen, Jari; Miettinen, Timo; Miettinen, Tuomo; Miikki, Riitta; Miinalainen, Heikki; Miinalainen, Pauli; Miinalainen, Risto; Miinalainen, Salla; Miinalainen, Tuula; Mikala, Antti; Mikkola, Anita; Mikkola, Karno; Mikkola, Pasi; Mikkola, Pekka; Mikkola, Seppo; Mikkola-Roos, Markku; Mikkonen, Aarne; Mikkonen, Aaro; Mikkonen, Antti; Mikkonen, Eino; Mikkonen, Helena; Mikkonen, Jorma; Mikkonen, Kauko; Mikkonen, Mirja; Mikkonen, Raimo; Mikkonen, Rauno; Mikola, Aleks; Mikola, Oili; Mikonranta, Lauri; Minn, Heikki; Minna, Backman; Missonen, Tapani; Moilanen, Annukka; Moilanen, Ari; Moilanen, Erka; Moilanen, Erkki; Moilanen, Esko; Moilanen, Jaakko; Moilanen, Janne; Moilanen, Kimmo; Moilanen, Matti; Moilanen, Mauno; Moilanen, Miikkael; Moilanen, Minna; Moilanen, Olli-Veikka; Moilanen, Paavo; Moilanen, Pauliina; Moilanen, Pekka; Moilanen, Pinja-Riikka; Moilanen, Reino; Moilanen, Seppo; Moilanen, Tarmo; Moisanen, Tarja; Mommo, Asta; Mommo, Auno; Mononen, Juha; Morber, Roger; Morberg, Riger; Morberg, Roger; Morén, Esa; Muhli, Panu; Muhonen, Tero; Muinonen, Arto; Muinonen, Eero; Mukari, Antti; Mukka, Tuula; Mukkala, Leila; Mulari, Helena; Multala, Helena; Multala, Mirja; Multala, Vesa; Munter, Tony; Muola, Anne; Muotka, Leena; Murejoki, Pekka; Murkka, Minna; Mursu, Netta; Murto, Anne; Murto, Heimo; Murto, Jari; Murtomäki, Annastiina; Murtonen, Raimo; Mustakallio, Pekka; Mustakallio, Petteri; Mustakangas, Mauno; Mustalahti, Jouko; Mustonen, Hannele; Mustonen, Leo; Mustonen, Markku; Mustonen, Matias; Mustonen, Matti; Mustonen, Paavo; Mustonen, Risto; Mustonen, Tauno; Mutanen, Teppo; Mutikainen, Ilpo; Mutka, Pertti; Muukkonen, Tomi; Muurimäki, E; Muurimäki, Esko; Muurinen, Luralotta; Muurman, Henna; Mykkänen, Kati; Myllykoski, Jenni; Myllykoski, Pekka; Myllylä, Jukka; Myllymaa, Urpo; Myllymäki, Kimmo; Myllyneva, Juha; Myllyneva, Kaarle; Myllyneva, Konsta; Myllyniemi, Raimo; Mylly, Ari; Mylly, Sonja; Mylläri, Jaakko; Myntti, Kari; Myntti, Tarmo; Mytkäniemi, Anja; Myyryläinen, Leena; Myöhänen, Juhani; Mård, Herman; Mäenpää, Asko; Mäenpää, Hannu; Mäenpää, Kauko; Mäenpää, Kimmo; Mäenpää, Lauri; Mäenpää, Leena; Mäenpää, Mika; Mäenpää, Osmo; Mähönen, Antti; Mähönen, Eero; Mähönen, Emma; Mähönen, Pertti; Mähönen, Sanna; Mäkelä, Iira; Mäkelä, Jyrki; Mäkelä, Lauri; Mäkelä, Martti; Mäkelä, Matleena; Mäkelä, Matti; Mäkelä, Petri; Mäkelä, Petteri; Mäkelä, Rainer; Mäkelä, Riitta; Mäkelä, Tiina; Mäkeläinen, Sanna; Mäki, Esa; Mäki, Kirsti; Mäki, Rasmus; Mäki-Jaakkola, Jaakko; Mäki-Jaakkola, Jyri; Mäkiyrö, Liisa; Mäkiyrö, Matti; Mäkiyrö, Timo; Mäkilä, Seppo; Mäkinen, Aimo; Mäkinen, Anssi; Mäkinen, Antto; Mäkinen, Asko; Mäkinen, Hannu; Mäkinen, Harri; Mäkinen, Jari; Mäkinen, Jarmo; Mäkinen, Jussi;

Mäkinen, Kalle; Mäkinen, Miia; Mäkinen, Oiva; Mäkinen, Paula; Mäkinen, Pekka; Mäkinen, Ritva; Mäkinen, Timo; Mäkipaja, Irina; Mäkipaja, Sonja; Mäkiranta, Jussi-Pekka; Mäkisalo, Hannu; Mäkisalo, Ilmari; Mäki-Tasku, J-P; Mäkäläinen, Pirjo; Mällinen, Hannu; Männistö, Esa; Männistö, Kalle; Mänty, Heimo; Mäntykoski, Antti; Mäntylä, Elina; Mäntylä, Inkeri; Mäntylä, Kari; Mäntylä, Minna; Mäntynen, Seppo; Mättö, Pekka; Määttä, Ari; Määttä, Heino; Määttä, Jarmo; Määttä, Juha; Määttä, Juhani; Määttä, Meiju; Määttä, Mika Antero; Määttä, Mikko; Määttä, Niilo; Määttä, Pertti; Määttä, Raimo; Määttä, Taisto; Määttä, Timo; Määttä, Vesa; Määttä, Väinö; Määttänen, Kirsti; Mökkönen, Kari; Mönttinen, Eero

Naamanka, Henrik; Nahkola, Annamari; Narinen, Pertti; Narvi, Elli; Natunen, Irma; Nederström, Kari; Nenonen, Maire; Nenonen, Väinö; Neovius, Peggy; Nermes, Maarit; Neulikko, Seppo; Neuvonen, Aimo; Neuvonen, Maija Liisa; Neuvonen, Seppo; Neuvonen, Timo; Neuvonen, Veikko; Nevala, Esko; Nevala, Paula; Nevala, Tauno; Nevalainen, Airi; Nevalainen, Aulis; Nevalainen, Juha-Pekka; Nevalainen, Kimmo; Nevalainen, Toni; Nevalainen, Virpi-Leena; Nevanlinna, Risto; Nevanperä, Eero; Niemelä, Jorma; Niemelä, Aila; Niemelä, Alpo; Niemelä, Erkki; Niemelä, Jorma; Niemelä, Tuomo; Niemeläinen, Arto; Niemi, Arto; Niemi, Hannu; Niemi, Ismo; Niemi, Jorma; Niemi, Juha; Niemi, Matias; Niemi, Mauri; Niemi, Merja; Niemi, Mikko; Niemi, Milla; Niemi, Päivi; Niemi, Päivi Kristiina; Niemi, Sakari; Niemi, Veli; Nieminen, Erkki; Nieminen, Heta; Nieminen, Ilari; Nieminen, Inkeri; Nieminen, Ismo; Nieminen, Jukka; Nieminen, Kati; Nieminen, Kirsti; Nieminen, Matti; Nieminen, Perttu; Nieminen, Sirpa; Nieminen, Tarja Hannele; Nieminen, Tiina; Nieminen, Tuomo; Nieminen, Vesa; Niemispelto, Seppo; Niemistö, Matti; Niiles, Paavo; Niiles, Paula; Niinikoski, Eero; Niinimäki, Laura; Niiniskorpi, Soile; Niippa, Ari; Niiranen, Markku; Niiranen, Seppo; Niitepöld, Kristjan; Niittylä, Juhana; Niittylä, Pekka; Niittynen, Pekka; Nikka, Markus; Nikkanen, Toni; Nikkilä, Aleks; Nikkilä, Jaana; Nikkilä, Suvi; Nikkilä-Pessa, Eija; Nikkinen, Hanna-Leena; Nikkinen, Lauri; Nikula, Tuija; Nikunen, Esa; Niles, Paavo; Nimeinen, Matti; Niskanen, Heidi; Niskanen, Jenni; Niskanen, Marjo; Niskanen, Marko; Niskanen, Mauno; Niskanen, Tero; Niskanen, Tiina; Niskanen, Toni; Niska-Virta, Johannes; Nisonen, Matti; Nisonen, Uolevi; Nissinen, Hannu; Nissinen, Jonnu; Nissinen, Jouko; Nissinen, Kari; Nisula, Kirsi; Nisula, Timo; Niva, Unto; Nivala, Verner; Nivala, Vesa; Nokela, Anne; Nokelainen, Markku; Nokelainen, Ossi; Nokkala, Arto; Nokkala, Christina; Nokkala, Seppo; Noponen, Esa; Noponen, Sauli; Norberg, Harri; Nordenswan, Gustav; Nordll, Robert; Nordlund, Rainer; Nordqvist, Sven; Nordström, Ari; Nordström, Mikael; Normaja, Jyrki; Norrback, Harry; Norrdahl, Kai; Norrman, Tiina; Noukka, Markku; Nousiainen, Akseli; Nousiainen, Ismo; Nousiainen, Raili; Nousiainen, Ritva; Nummela, Asta; Nummela, Marika; Nummelin, Jari; Nummelin, Jukka; Nummelin, Keijo; Nummelin, Pirkko; Nummila, Aarni; Numminen, Risto; Numminen, Samu; Numminen, Tapani; Nuora, Eeva; Nuoronen, Timo; Nuotio, Kimmo; Nuotio, Matti; Nurhonen, Harri; Nurmela, Sauli; Nurmela, Tiina; Nurmi, Jorma; Nurmi, Pekka; Nurmi, Ritva; Nurmi, Timo; Nurmi, Toni; Nurminen, Jouni; Nurminen, Markku; Nurminen, Matti; Nurminen, Pekka; Nurminen, Sinikka; Nurminen, Veijo; Nurmio, Jukka; Nurmio, Teija; Nurmiraanta, Keijo; Nuutinen, Asko; Nuutinen, Keijo; Nuutinen, Tommi; Nuuttila, Pekka; Nyberg, Joel; Nybäck, Ingmar; Nybäck, Ingvar; Nygren, Arvi; Nygren, Aulikki; Nygård, Henrik; Nyholm, Erik; Nyholm, Kristiina; Nyholm, Liisa; Nyholm, Tapio; Nykänen, Jarmo; Nykänen, Juha; Nykänen, Martti; Nykänen, Riitta; Nykänen, Tarja; Nykänen, Yrjö; Nylund, Erkki; Nyman, Hans-Erik; Nyman, Jan; Nyman, Joni; Nyman, Pekka; Nyman, Taina; Nyrhinen, Maritta; Nyström, Harry; Nyssölä, Osmo; Nyssönen, Ola; Näpänkangas, Matti; Näpärä, Heikki; Närhi, Jani; Närhi, Katja; Närhi, Pertti; Närhi, Tarja; Näyhä, Kaisa; Näyhä, Olli

Ohtonen, Aarne; Ohtonen, Arvo; Ohtonen, Mika; Ohvo, Liisa; Oikarainen, Kimmo; Oikarinen, Antero; Oikarinen, Tauno; Oinas, Laila; Oinas, Simo; Oinonen, Rolf; Oinonen, Sari; Oittinen, Kari; Oivukka, Mikko; Ojala, Juha; Ojala, Jukka; Ojala, Marja; Ojala, Olli; Ojala, Seppo; Ojala, Seppo J; Ojala, Tapani; Ojalehto, Kari; Ojamies, Leena; Ojamies, Osmo; Ojamies, Petri; Ojanen, Liisa; Ojanen, Mikko; Ojasti, Paavo; Okko, Olli; Okkonen, Aimo; Okkonen, Harri; Oksa, Reedik; Oksanen, Kari; Oksanen, Ohto; Oksanen, Osmo; Oksanen, Vesa; Olkinuora, Kalle; Olkio, Jouko; Olkio, Kimmo; Olkkola, Jari; Olkonieni, Veijo; Olli, Hannu; Ollikainen, Markus; Ollila, Jonne; Ollila, Juha; Ollila, Jukka; Ollila, Marko; Ollila, Mika; Ollila, Tuomo; Ollilan, Emäntä; Onttonen, Juha; Orava, Kyösti; Orava, Mauri; Orava, Raili; Oravainen, Juha; Ordning, Anja; Orell, Markku; Orell, Olli; Orenius, Harri; Orjasniemi, Vesa; Orola, Jouko; Orre, Henri; Orre, Teuvo; Orrela, Juhana; Orreveteläinen, Riitta; Osmonen, Olli; Osmonen, Riitta; Ossi, Koistinen; Ossi, Lääperi; Ovaskainen, Anneli; Ovaskainen, Juha

Paadar, Anne; Paaer, Pekka; Paajanen, Sirkku; Paakkinen, Markku; Paakkonen, Jouni; Paakkunainen, Kari; Paakkunainen, Urho; Paal, Uku; Paalanen, Matti; Paananen, Arto; Paananen, Asko; Paananen, Eero; Paasivaara, Antti; Paavali, Lohtander; Paavilainen, Timo; Paavola, Teemu; Pahkala, Raimo; Paikallinen, Asukas; Pajari, Tarja; Pajari-Sariola, Sanni; Paju, Jaakko; Pajulehto, Voitto; Pajunen, Reijo; Pakanen, Veli-Matti; Pakarinen, Kalle; Pakarinen,

Onni; Palismaa, Pirita; Palkovuori, Heli; Pallaspuuro, Simo; Palm, Matti; Palmgren, Elli; Palmgren, Jörgen; Palmgren, Kimmo; Palmu, Helge; Palmu, Raimo; Palo, Kari; Palo, Ritva; Palojärvi, Hannu; Palojärvi, Helena; Palomäki, Kauko; Palomäki, Seija; Palomäki, Timo J; Palonen, Tuija; Paloniemi, Marko; Palosaari, Jesse; Paluoja, Aili; Paluoja, Ailli; Palviainen, Pekka; Palviainen, Riitta; Pantsar, Jari; Pantsar, Reijo; Panu, Hämäläinen; Panula, Pertti; Parikka, Tommi; Parkkila, Pertti; Parkkinen, Pasi; Parkko, Eero; Parkko, Petri; Parkkonen, Alpo; Parkkonen, Jukka; Parkkonen, Sampo; Parry, Mick; Partanen, Antti; Partanen, Ari; Partanen, Asko; Partanen, Esa; Partanen, Jouko; Partanen, Kari; Partanen, Rauni; Parttimaa, Alpo; Parviainen, Aarto; Parviainen, Ari; Parviainen, Eero; Parviainen, Jouni; Parviainen, Juha; Parviainen, Miia; Parviainen, Pasi; Pasanen, Esko; Pasanen, Lauri; Pasanen, Ville; Pasi, Sirkka; Paso, Markku; Patjas, Auli; Patjas, Eeva; Patjas, Päivi; Patjas, Suvi; Patomeri, Raili; Patomäki, Jyrki; Patteri, Anne; Patteri, Juhana; Patteri, Martti; Pauli, Eriksson; Pazdzior, Marek; Peijari, Ismo; Peiponen, Keijo; Peippo, Lauri; Peippola, Pirkko; Peitola, Pauli; Pekka, Oittinen; Pekkala, Ilkka; Pekkala, Seija; Pekkala, Seppo; Pekkanen, Juha; Pekki, Antti; Pekkola, Jani; Pekkonen, Ismo; Pekkonen, Merja; Pekonen, Niko; Pelkonen, Juhani; Pelkonen, Kirsti; Pelkonen, Miina; Pelkonen, Petri; Pellinen, Matti; Pellonperä, Hilikka; Peltola, Asta; Peltola, Heidi; Peltola, Hilikka; Peltola, Jorma; Peltola, Pentti; Peltola, Tuomo; Peltola, Veijo; Peltomaa, Eljas; Peltomaa, Henna; Peltomaa, Juho; Peltomaa, Tuomo; Peltomäki, Jari; Peltonen, Ahti; Peltonen, Eero; Peltonen, Jarmo; Peltonen, Jorma; Peltonen, Markus; Peltonen, Pekka; Peltonen, Teppo; Peltoniemi, Pekka; Peltoniemi, Timo; Pelttari, Petri; Pennanen, Airi; Pennanen, Jussi; Pennanen, Keijo; Pennanen, Reijo; Pentikäinen, Seppo; Pentikäinen, Silja; Pentikäinen, Timo; Penttilä, Kari; Penttilä, Pekka; Penttinen, Heikki; Penttinen, Kaarina; Penttinen, Liisa; Periniva, Jussi; Perkkiö, Tuomas; Perlinen, Sari; Pernu, Leena; Pernu, Markku; Pertti, Heikkuri; Pertti, Veijola; Perttula, Heli; Perttula, Pentti; Perttunen, Vesa; Peräkylä, Ilona; Perälä, Paula; Perätie, Timo; Pesola, Antti; Pesola, Paavo; Pesonen, Hannu; Pesonen, Heikki; Pesonen, Lauri; Pesonen, Minna; Pessa, Jorma; Pessa, Jukka; Pessa, Matti; Petas, Timo; Petteri, Mäkelä; Pettersson, Kaj-Ove; Pettersson, Tommy; Pettrsson, Kaj-Ove; Petäjäniemi, Lauri; Peuna, Antti; Peuna, Kari; Peura, Antti; Peura, Pekka; Peuraniemi, Juha; Piekkala, Juhani; Pienimaa, Pauli; Pienmunne, Esa; Piepponen, Jari; Piepponen, Markku; Pietala, Jorma; Pietikäinen, Pirjo-Riitta; Pietilä, Ilpo; Pietilä, Mirja; Pietiäinen, Hannu; Piha, Aarne; Piha, Aura; Piha, Henna; Piha, Juhana; Piha, Markus; Piha, Minerva; Piha, Samu; Piha, Samuel; Piha, Tuulikki; Pihajoki, Ossi; Pihlainen, Jari; Pihlainen, Jarmo; Pihlainen, Jouko; Pihlaja, Hannu; Pihlaja, Jouni; Pihlaja, Tuomo; Pihlajamaa, Olli; Pihlajamäki, Jani; Pihlajamäki, Kari; Pihlajaniemi, Mari; Pihlasalo, Hannu; Pihlava, Kimmo; Piikkilä, Kai; Piikkilä, Tapani; Piiparinen, Jukka; Piipponen, Tapio; Piira, Heikki; Piira, Jukka; Piira, Teppo; Piirainen, Jose; Piirainen, Jukka; Piirainen, Reijo; Piironen, Hannu; Piironen, Jarmo; Piironen, Kimmo; Piisilä, Petri; Piispanen, Jukka; Pikkarainen, Juha; Pikkarainen, Teuvo; Pinomaa, Kalle; Pinomaa, Kari; Pipatti, Liisa; Pirhonen, Anna-Liisa; Pirhonen, Kari; Pirinen, Mika; Pirinen, Pasi; Pirinen, Tapani; Pirkola, Esa; Pirkonen, Markit; Pirnes, Tuula; Pitkanen, Juhani; Pitkäaho, Jussi; Pitkäkoski, Jari; Pitkänen, Ari; Pitkänen, Esa; Pitkänen, Hannu; Pitkänen, Jaakko; Pitkänen, Jouko; Pitkänen, Juhani; Pitkänen, Maija-Liisa; Pitkänen, Pauli Juhani; Pitkänen, Raimo; Pitkänen, Risto; Pitkäniemi, Minna; Pitkäniemi, Rauno; Plit, Inka; Plit, Milla; Pohja, Rauno; Pohjalainen, Tauno; Pohjanraito, Juha; Pohjanvaara, Katri; Pohjoismäki, Marko; Poikela, Kaisa; Poikolainen, Jari; Pokela, Esa; Pokkinen, Reijo; Pollari, Sanna; Polojärvi, Petteri; Poro, Martta; Porola, Esko; Porola, Essi; Porola, Olli; Porsanger, Veikko; Portti, Matti; Portti, Petteri; Posio, Sari; Posio, Timo; Poskela, Pipsa; Posti, Mauno; Posti, Paavo; Poutanen, Juha; Poutanen, Terho; Poutiainen, Eero; Pouttu, Antti; Pouttu, Jukka; Pouttu, Pekka; Pouttu, Riitta; Priha, Ilkka; Priha, Marketta; Pryl, Mikko; Prättälä, Juha; Pudas, Päivi; Pudas, Seppo; Puhjo, Eero-Pekka; Puhjo, Pekka; Puikko, Maire; Puikkonen, Arto; Pukkila, Kari; Pulakka, Markku; Puljujärvi, Arja; Pulkka, Jouko; Pulkki, Aarne; Pulkki, Kirsti; Pulkkinen, A; Pulkkinen, Anneli; Pulkkinen, Annukka; Pulkkinen, Hanna; Pulkkinen, Heidi; Pulkkinen, Jorma; Pulkkinen, Jukka; Pulkkinen, Leila; Pulkkinen, Pasi; Pulkkinen, Tauno; Pulli, Jukka; Pulliainen, Timo; Pulska, Aleksanteri; Punnonen, Pekka; Puolakanaho, Osmo; Puolakanaho, Teuvo; Puputti, Veli; Puranen, Eero; Puranen, Perttu; Purho, Juha; Purhonen, Kati-Kaisa; Purhonen, Pasi; Purmonen, Esko; Puro, Asko; Pursiainen, Jouni; Pusa, Jouni; Puska, Heikki; Putaala, Ahti; Putila-Elsinen, Jaana; Putkinen, Eija; Putkinen, Hannu; Putkonen, Kari; Putkonen, Mikko; Puumala, Miska; Puumalainen, Jarmo; Puumalainen, Kari; Puuronen, Juha; Puustinen, Maija; Puustinen, Marja; Puustinen, Mika; Puustinen, Olli; Puustinen, Paavo; Puustinen, Pekka; Puustinen, Päivi; Pyhtilä, Eeva; Pyhäjärvi, Tanja; Pylvänäinen, Heljä; Pylvänäinen, Timo; Pylväs, Jouko; Pylväs, Simo; Pynnönen, Jyrki; Pynnönen, Petro; Pynssi, Kai; Pystynen, Jouni; Pyy, Raimo; Pyyhtiä, Timo; Pyykkönen, Sanna; Pyykkönen, Ville; Päiviö, Jussi; Päiviö, Matti; Päivärinta, Harri; Päivärinta, Petri; Pärssinen, Mikko; Pätsi, Eero; Pätsi, Henna; Pätsi, Juho; Pääkkölä, Mikko; Pääkkönen, Jari; Pääkkönen, Kaarlo; Pääkkönen, Kari; Päärni, Helena; Päärni, Jari; Pöllänen, Jaakko; Pöllänen, Kaarina; Pöllänen, Mikko; Pölönen, Seppo; Pönkkä, Heikki; Pöyhönen, Mikko; Pöyhönen, Pekka; Pöyhönen, Pentti; Pöykiö, Eino; Pöysä, Silvo

Raappana, Väinö; Raatikainen, Hannu; Raatikainen, Kaisa; Rahikainen, Lauri; Rahkala, Mika; Rahko, Pekka; Rahko, Pentti; Rahko, Tiina; Rahkola, Tapani; Rahkonen, Juha; Raija, Ronkainen; Raikamaa, Jarmo; Railo, Ilkka; Raimo, Sundelin; Raimo, Yliluoma; Rainio, Jouko; Rainio, Kalle; Raiskinmäki, Eero; Raivio, Joni; Raivio, Jukka; Raja-aho, Sari; Rajala, Eija; Rajala, Esko; Rajala, Pekka; Rajala, Reino; Rajala, Riitta; Rajala, Ritva; Rajaluoto, Matti; Rajamäki, Esa; Rajamäki, Hannu; Rajamäki, Keijo; Rajamäki, Lauri; Rajamäki, Raimo; Rajaniemi, Markku; Rajasärkkä, Ari; Rajasärkkä, Katja; Ramberg, Grels; Ramsay, Andreas; Ranki, Seppo; Ranki, Tero; Rannikko, Kari; Rannila, Veli-Pekka; Ranta, Dani; Ranta, Esko; Ranta, Leo; Ranta, Matti; Ranta, Mikael; Ranta, Rauli; Ranta, Yrjö; Rantahalvari, Tapani; Rantaharju, Juha; Rantaharju, Juha-Pekka; Rantaharju, Mika; Rantakokko, Sari; Rantala, Markku; Rantala, Markus; Rantala, Riku; Rantala, Terho; Rantamaa, Keijo; Rantanen, Aki; Rantanen, Atte; Rantanen, Jouko; Rantanen, Matti; Rantanen, Mika; Rantanen, Paavo; Rantanen, Pasi; Rantanen, Petri; Rantanen, Susanna; Rantanen, Tomi; Rantasuomela, Antti; Rapo, Janne; Rastila, Sani; Ratilainen, Marja; Ratilainen, Viljo; Raudaskoski, Reijo; Rauhala, Jarmo; Rauhala, Paula; Rauhala, Pentti; Rauhala, Tellervo; Rauhala, Tuomo; Raukko, Pekka; Raukola, Jouni; Raula, Juhani; Raula, Mirjami; Rauste, Visa; Rautakoski, Jouni; Rautanen, Jouni; Rautanen, Liilia; Rautanen, Matti; Rautanen, Tarja; Rautavaara, Arno; Rautavirta, Jirka; Rautavirta, M; Rautavirta, Tuomo; Rautiainen, Erkki; Rautiainen, Kai; Rautiainen, Lassi; Rautiainen, Leena; Rautiainen, Reijo; Rautiainen, Sakari; Rautiainen, Tapio; Rautiainen, Veli-Pekka; Rautiainen, Kari; Rautio, Anne; Rautio, Heikki; Rautio, Ilkka; Rautio, Jouko; Rautio, Kimmo; Rautio, Leena; Rautio, Minna; Rautio, Sanna; Rautio, Sanna-Kaisa; Rautio, Teemu; Rautjärvi, Juha; Rautkari, Mauri; Rautoja, Antti; Rautsala, Pekka; Ravi, Eeva; Ravolainen, Jaana; Rehell, Sakari; Reijo, Raudaskoski; Reijomaa, Tea; Reijonen, Janne; Reijonen, Pauli; Reijonen, Tosca; Reiman, Pirjo; Reiman, Raimo; Reinikainen, Jarmo; Reinikainen, Jukka; Reinikainen, Kari; Reinikainen, Kati; Remes, Kalevi; Remes, Katja; Remes, Mirjami; Remes, Olli; Remes, Riku; Renvall, Pertti; Renvall, Riitta; Repo, Eino; Repo, Hannu; Repo, Jouni; Repo, Juha; Repo, Kari; Repo, Liisa; Repo, Mervi; Repo-Leppänen, Maarit; Reunala, Aarne; Reunanen, Hannu; Reyes, Pirkko; Riekkä, Jouni; Riihihuhta, Vesa; Riihimäki, Janne; Riihimäki, Jouni; Riihimäki, Matti; Riihiranta, Tomi; Riihitupa, Tarja; Riikola, Eino; Riikola, Pentti; Riikonen, Ari; Riikonen, Armi; Riikonen, Martti; Riikonen, Matti; Riikonen, Minna; Riikonen, Terttu; Riipi, Marita; Riipi, Urpo; Riippi, Risto; Riivari, Petteri; Rikberg, Ralf; Rikkonen, Martti; Rikkonen, Outi; Rikkonen, Pentti; Rikkonen, Taru; Rimpeläinen, Risto; Rimpiläinen, Helena; Rimpinen, Pirjo; Rinne, Hannu; Rinne, Juhani; Rinne, Niina; Rintala, Jaakko; Rintala, Jukka; Rintala, Petri; Rintala, Reino; Rintala, Seppo; Rintalahti, Kari; Rintamäki, Jukka; Rintamäki, Pekka; Ripatti, Nadja; Ripatti, Petri; Riska, Tom; Rissanen, Eelis; Rissanen, Heikki; Rissanen, Juhani; Rissanen, Kari; Rissanen, Melina; Rissanen, Risto; Rissanen, Veli; Ristiniitty, Teemu; Ristseppä, Anna; Ritavuori, Eivor; Ritavuori, Tapani; Ritvanen, Unto; Ritve, Tuulikki; Riuska, Aarne; Riutto, Ari; Rivasto, Ari; Rivasto, Sanna-Mari; Roberge, Jean-Michel; Roberts, Jean; Roering, Kim; Roiha, Maire; Roikola, Alpo; Roikola, Auni; Roine, Pekka; Roininen, Ilkka; Roininen, Tapio; Roivainen, Jorma; Rojo, Risto; Rokala, Asko; Rokka, Mika; Rokkanen, Jukka; Rolamo, Jani; Romakkaniemi, Pasi; Romo, Anssi; Romo, Arto; Romppainen, Matti; Romppanen, Pekka; Ronkainen, Anssi; Ronkainen, Arttu; Ronkainen, Atte; Ronkainen, Ilmo; Ronkainen, Martti; Ronkainen, Raija; Ronkainen, Uolevi; Roos, Solveig; Ropponen, Heikki; Rossi, Ulla-Maija; Roth, Tommi; Rotinen, Hanna; Routasuo, Ilkka; Routasuo, Pekka; Routio, Irene; Rudin, Marcus; Rudolf, Ståhl; Ruhanen, Hanna-Riikka; Ruhanen, Seija; Ruhanen, Tapani; Rummukainen, Juha; Rundgren, Unto; Runko, Pentti; Ruoho, Jarmo; Ruoho, Lasse; Ruohonen, Ritva-Maija; Ruokanen, Helene; Ruokanen, Viljo; Ruokolainen, Kalle; Ruokonen, Reijo; Ruokonen, Roope; Ruola, Jaakko; Ruonakoski, Antti; Ruonakoski, Johanna; Ruonansuu, Matti; Ruostetoja, Petri; Ruotsala, Sami; Ruotsalainen, Erkki; Ruotsalainen, Hilppa; Ruotsalainen, Martti; Ruotsalainen, Roope; Ruotsalainen, Seppo; Rusanen, Pekka; Rutti, Marko; Ruttila, Jarkko; Rutonen, Kalevi; Ruumukainen, Juha; Ruuska, Vaula; Ruuska, Ilkka; Ruuska, Pekka; Ruuska, Risto; Ruuska, Vaula; Ruuskane, Jouni; Ruuskanen, Jouni; Ruuskanen, Keijo; Ruuskanen, Marja-Liisa; Ruutinen, Marjetta; Ryhtä, Matti; Ryssy, Erna; Ryssy, Jussi; Rytilä, Lauri; Rytilä, Lauti; Rytkönen, Anna; Rytkönen, Heikki; Rytkönen, Mikael; Rytkönen, Seppo; Rytkönen, Ville; Ryynänen, Juha; Ryynänen, Juhani; Ryynänen, Martti; Ryynänen, Raimo; Ryösä, Markku; Räihä, Taru; Räihä, Ville; Räinen, Kaisa; Räinen, Pekka; Räisä, Arja; Räisänen, Alpo; Räisänen, Erkki; Räisänen, Esa; Räisänen, Jorma; Räisänen, Leo; Räisänen, Osmo; Räisänen, Pertti; Räisänen, Seppo; Räisänen, Tapio; Räisänen, Teuvo; Räcköläinen, Jorma; Rämä, Antero; Rämä, Teppo; Rämö, Pirjo; Rännänen, Pia; Räsänen, Eini; Räsänen, Hannu; Räsänen, Heikki; Räsänen, Jouni; Räsänen, Maija; Räsänen, Mikko; Räsänen, Pertti; Räsänen, Seppo; Rättyä, Mauri; Rääpysjärvi, Jaana; Röman, Ragnar; Rönkkö, Anna-Maija; Rönkkö, Hannu; Rönkkö, Joona; Rönkkö, Jussi; Rönkkö, Leena; Rönkkö, Reijo; Rönkkö, Sampo; Rönkä, Antti; Rönkä, Elina; Rönkä, Helena; Rönkä, Jani; Rönkä, Katja; Rönkä, Mia; Rönkä, Risto; Rönkä, Tarja; Rönk, Roosa; Rönklund, Evert; Rönty, Jorma; Röpetti, Timo

Saarela, Jarmo; Saarela, Matti; Saarelainen, Minna; Saarelainen, Toni; Saarenmaa, Hannu; Saarenmäki, Johanna; Saarenmäki, Marko; Saarenpää, Ilkka; Saarenpää, Jukka; Saarenpää, Kaarlo; Saarenpää, Marjut; Saarenpää, Teemu; Saarenpää, Vesa; Saari, Jarmo; Saari, Juha; Saari, Kari; Saari, Leena; Saari, Lennart; Saari, Pekka; Saarialho, Heikki; Saarijärvi, Leo; Saarijärvi, Mikko; Saarikko, Jarmo; Saarikoski, Juhani; Saarikoski, Laura; Saarimäki, Markku; Saarinen, Jaana; Saarinen, Jussi; Saarinen, Kari; Saarinen, Marja; Saarinen, Markku; Saarinen, Petri; Saarinen, Tero; Saario, Juhana; Saario, Jukka; Saaristo, Olavi; Saarnio, Heikki; Saarnio, Ilkka; Saarnio, Jarmo; Saarnio, Juha; Saarnio, Marianne; Saarto, Ulla; Saarvola, Kari; Saastamoinen, Jouko; Saastamoinen, Matti; Saastamoinen, Pekka; Sadeharju, Tapio; Sahi, Ilkka; Sahi, Sinikka; Sahi, Timo; Sahila, Johanna; Sahimaa, Pentti; Saikko, Pekka; Saikkonen, Arto; Saikkonen, Teijo; Saikku, Mikko; Saimovaara, Tapani; Sairanen, Mika; Salla, Kaija; Salla, Kirsi; Sallinen, Antti; Sallinen, Ilppo; Sallinen, Matleena; Sallinen, Paavo; Sallinen, Raili; Salmela, Juhani; Salmi, Hannu; Salmi, Jouko; Salmi, Juhani; Salmi, Jukka; Salmi, Pekka; Salmi, Risto; Salmi, Ville; Salminen, Aarno; Salminen, Ari; Salminen, Britt-Mari; Salminen, Juha; Salminen, Kaisa; Salminen, Martin; Salminen, Martti; Salminen, Mikko; Salminen, Olli; Salminen, Pekka; Salminen, Rauha; Salminen, Sami; Salminen, Sara; Salminen, Tapani; Salo, Aino; Salo, Eino; Salo, Harri; Salo, Heli; Salo, Jorma; Salo, Kauko; Salo, Klaus; Salo, Lauri; Salo, Leo; Salo, Martti; Salo, Matti; Salo, Petri; Salo, Risto; Salo, Ulla; Salo, Veikko; Salokangas, Jukka; Salokorpi, Jussi; Salolainen, Pertti; Salomaa, Henrik; Salonen, Aimo; Salonen, Elma; Salonen, Hannu; Salonen, Heikki; Salonen, Jani; Salonen, Kalevi; Salonen, Kari; Salonen, Markku; Salonen, Petri; Salonen, Riitta; Salonen, Risto; Salonen, Taina; Salonen, Teemu; Salonen, Timo; Salonkoski, Sami; Salo-oja, Eero; Saloranta, Timo; Salow, Seija; Salovaara, Marjatta; Salovaara, Mika; Salovaara, Risto; Salste, Tuomas; Saminen, Aarno; Sandberg, Rauno; Sanden, Johan; Sandén, Johan; Sandstedt, Ari; Sandström, Jaana; Sankila, Eero; Sankila, Enni; Sankila, Hannu; Sankila, Seppo; Santaharju, Jarkko; Santala, Heikki; Santala, Juka; Santala, Jukka; Santala, Tuula; Santala, Ville; Santare, Harri; Sappinen, Jussi; Sarajärvi, Eeva; Saramo, Kalle; Saramäki, Pirjo; Saranki, Jari; Saranto, Kaija; Saranto, Risto; Sariola, Raimo; Sarkanen, Esko; Sarkanen, Mauri; Sarkanen, Sauli; Sarkola, Aleksi; Sarkola, Marja; Sarmaslahti, Tuija; Sarsama, Eetu; Sarvanne, Hannu; Sarvanne, Seppo; Sarvela, Pekka; Sarviaho, Erkki; Sarviaho, Rainer; Sarviaho, Timo; Sarvilinna, Jyry; Sarvilinna, teppo; Sassali, Lauri; Sassali, Marika; Sassi, Olli; Saukkonen, Kari; Saukkoriipi, Anne; Saukkoriipi, Kari; Saunamäki, Ari; Saura, Terhi; Savela, Outi; Savelainen, Hanna; Savelainen, Mikko; Savola, Sakeri; Savolainen, Eetu; Savolainen, Eija; Savolainen, Eino; Savolainen, Heikki; Savolainen, Helena; Savolainen, Henri; Savolainen, Jorma; Savolainen, Juhani; Savolainen, Juuso; Savolainen, Jyri; Savolainen, Jyrki; Savolainen, Outi; Savolainen, Pekka; Savolainen, Pentti; Savolainen, Sari; Savonen, Kimmo; Savunen, Matti; Schenk, Birit; Schroderus, Jouni; Schroderus-Härkönen, Seija; Segersvärd, Paul; Seila, Pasi; Seilonen, Markku; Seimola, Tuomas; Selin, Marita; Selin, Mika; Selin, Pekka; Sellgren, Seppo; Semenoff, Nestori; Seppinen, Ari; Seppinen, Hanna-Leena; Seppä, Aku; Seppä, Ari; Seppä, Matti Markus; Seppä, Mervi; Seppä, Seppo; Seppälä, Erkki; Seppälä, Harry; Seppälä, Jari; Seppälä, Keijo; Seppälä, Otto; Seppälä, Petri; Seppälä, Simo; Seppälä, Tapio; Seppälä, Tuija; Seppälä, Uolevi; Seppänen, Elina; Seppänen, Heikki; Seppänen, Jani; Seppänen, John; Seppänen, Marjatta; Seppänen, Seppo; Setälä, Heikki; Setälä, Jouni; Seväkivi, Antti; Seväkivi, Marja-Liisa; Shemeikka, Petri; Shroderus, Jouni; Sievänen, Pekka; Sievänen, Sari; Sigg, Tobias; Sihvo, Arto; Sihvo, Juha; Sihvo, Jussi; Sihvo, Leevi; Sihvo, Veli-Matti; Sihvola, Liisa; Sihvonen, Carita; Sihvonen, Heikki; Sihvonen, Jouni; Sihvonen, Kimmo; Sihvonen, Marjatta; Sihvonen, Nuutti; Sihvonen, Saimi; Siikamäki, Pirkko; Siikström, Kauko; Siira, Jorma; Siirtola, Asko; Siitonen, Harri; Siitonen, Seppo; Siivonen, Kari; Siivonen, Ossi; Siivonen, Stacy; Siivonen, Timo; Sikkinen, Jutta; Sikkinen, Tatu; Silaste, Risto; Silfsten, Päivi; Siljamäki, Roy; Siljamäki, Simon; Sillanpää, Ari; Sillanpää, H; Sillanpää, Hannu; Sillanpää, Jari; Sillanpää, Jukka; Sillanpää, Kalevi; Sillanpää, Pertti; Sillanpää, Päivi; Siltaloppi, Martti; Siltanen, Janne; Siltanen, Jukka; Siltanen, Taina; Silvan, Jukka; Silven, Seija; Silvén, Seija; Silvenius, Frans; Silvennoinen, Anna; Silvennoinen, Maria; Silvennoinen, Mikael; Silvennoinen, Riitta; Silventoinen, Markku; Silvola, Marko; Silvonon, Johannes; Similä, Aaro; Similä, Eero; Similä, Esteri; Similä, Martti; Similä, Mona; Simonen, Anneli; Simonen, Kalle; Simula, Eelis; Simula, Jukka; Simula, Sanna-Kaisa; Simula, Veijo; Sinervä, Helinä; Sinilehto, Hanna; Sinkkonen, Kari; Sinkkonen, M-L; Sinkkonen, M-Liisa; Sintonen, Antti; Sipari, Jouko; Sipilä, Eija; Sipilä, Erkki; Sipilä, Reijo; Sipinen, Kauko; Sipola, Jarkko; Siponen, Elisa; Sippo, Leena; Sippo, Mika; Sippola, Hannu; Sipura, Mika; Sirainen, Antti; Sirjola, Esko; Sirkiä, Arto; Sirkiä, Hannele; Sirkiä, Juhani; Sirkiä, Matti; Sirkiä, Päivi; Sirkiä, Sami; Sirkka, Markus; Sirniö, Hannu; Sirva, Petteri; Sirviö, Ismo; Sirviö, Jukka; Sirviö, Leena; Sirviö, Pirjo; Sirviö, Seppo; Sissonen, Matti; Sissonen, Päivi; Sistonen, Susanna; Siukola, Irma; Siven, Jari; Sjöblom, Mika; Sjöström-Laine, Barbro; Skaren, Uolevi; Skarén, Uolevi; Skön, Elmer; Skön, Irma; Skön, Patrik; Skön, Viktor; Slag, Harri; Smolander, Eila; Smolander, Olavi; Snell, Jorma; Snell, Pirkko; Snellman, Pasi; Soikkeli, Helka; Soilander, Andrea; Soilevaara, Kari; Soini, Henna; Sojamo, Esa; Sojonen, Soili; Sola, Petri; Solanterä, Ilkka; Sollo, Seppo; Solonen, Tapio; Somby, Olavi; Somero, Veli-Pekka; Soppela, Jukka; Soppela, Kuisma; Sormunen, Hanna; Soronen, Jussi; Sorsa, Asta; Sorsa, Hannu; Sorsa, Pekka; Sorvari, Veli-Matti; Sotaniemi, Pertti; Sotikov, Tarmo;

Sotkasiira, Hannu; Soudunsaari, Ville; Sovari, Veli-Matti; Spets, Ilkka; Stara, Gunnar; Sten, Börje; Sten, Ilkka; Sten, Sture; Stenback, Maj-Britt; Stenius, Sami; Stenman, Olavi; Stenmark, Allan; Stigell, Reima; Stjernberg, Torsten; Strand, Marita; Strandberg, Ulf; Strandberg, Ursula; Stratford, Josh; Stråhlman, Linus; Strålberg, Tomas; Ström, Göran; Strömmer, Esko; Sudensalmi, Sari; Suhonen, Hilikka; Suhonen, Riitta; Suhonen, Sari; Suhonen, Tuomo; Suhonen, Vuokko; Suksi, Risto; Sukula, Ritva; Sukusaari, mikko; Sulander, Emmi; Sulander, Taavi; Sulkava, Carita; Sulkava, Erika; Sulkava, Jaana; Sulkava, Pekka; Sulkava, Pertti; Sulkava, Risto; Sulko, Leena; Sulko, Matti; Sulonen, Harri; Summanen, Tauno; Sundell, Olli; Sundell, Pekka; Sundström, Gunnar; Sundström, Jaakko; Sundström, Joni; Sundström, Monika; Suni, Raino; Sunnari, Seppo; Suojanen, Tapani; Suojarinna, Miika; Suojarinne, Miika; Suokas, Pekka; Suoknuuti, Markku; Suomalainen, Hilikka; Suomalainen, Matti; Suomalainen, Pirjo; Suomela, Kai; Suomela, Maija; Suomela, Satu; Suominen, Janne; Suominen, Marjatta; Suominen, Markku; Suominen, Mikko; Suominen, Tapio; Suominen, Veli-Matti; Suopajärvi, Anja; Suopajärvi, Kimmo; Suopajärvi, Matti; Suopajärvi, Pekka; Suopanki, Voitto; Suorajärvi, Kaisu; Suorajärvi, Mika; Suorajärvi, Saana; Suorajärvi, Soile; Suoraniemi, Heikki; Suoranta, Antero; Suoranta, Asko; Suorsa, Markku; Suorsa, Pekka; Suorsa, Petri; Suorsa, Teemu; Suorsa, Ville; Suortti, Kalevi; Supponen, Ville; Susitaival, Martti; Suua, Jani; Suunta, Kirsi; Suunta, Pekka; Suurkuukka, Heli; Suurnäkki, Osmo; Suutari, Jussi; Suutari, Merja; Suvanto, Kaija; Suvanto, Pekka; Swahn, Tomas; Swanljung, Ritva; Swanljung, Tea; Svedmark, Christer; Svärd, Janne; Sykkö, Matti; Syrjä, Tuomas; Syrjälä, Teppo; Syrjänen, Jarmo; Syrjänen, Jukka; Syrjänen, Jussi; Syrjänen, Pertti; Syväranta, Jari; Säkkelä, Timo; Säkkinen, Paula; Säkkinen, Toivo; Sälevä, Kaija; Sälevä, Olli; Sällilä, Pauliina; Sällylä, Seppo; Särkelä, Markku; Särkelä, Olli; Sääskilahti, Arto; Sääskilahti, Mira; Södergård, Tommy; Söderling, Kim; Södersved, Jan; Södersved, Matias; Södersved, Niina

Taarna, Terho; Taavetti, Harri; Tabell, Risto; Tahvanainen, Hannu; Tahvanainen, Heikki; Tahvonen, Olli; Tahvonen, Ossi; Tahvonen, Sara; Tahvonen, Sini; Taina, Joel; Taina, Matti; Tainio, Esko; Tainio, Pekka; Tainio, Toni; Taipale, Olli; Taivainen, Jari; Taivalkoski, Ari; Taivalkoski, Aulis; Taivalkoski, Esko; Taivalkoski, Jouni; Taivalmäki, Jukka-Pekka; Takala, Erkki; Takala, Keijo; Takalo, Juha; Takalo, Minna; Takalokastari, Erkki; Takatalo, Seppo; Takkunen, Aaro; Takkunen, Pekka; Talikainen, Olli-Pekka; Tallgrén, Matti; Tallgren, Timo; Talman, Risto; Talman, Ritva; Talvela, Merja; Talvio, Jussi; Talvitie, Hannu; Talvitie, Ilkka; Talvitie, Timo; Tammekänd, Indrek; Tammela, Tarja; Tammelin, Hannu; Tammelin, Kaija; Tammilehto, Anna; Tamminen, Eija; Tamminen, Hannu; Tamminen, Keijo; Tamminen, Lauri; Tamminen, Mikko; Tamminen, Niina; Tamminen, Petri; Tamminen, Pirjo; Tamminen, Päivi; Tamminen, Timo; Tampio, Airi; Tanhua, Jan-Erik; Tanhua, Tommi; Tani, Heikki; Tanner, Jenni; Tanner, Pasi; Tanner, Raisa; Tanninen, Jouni; Tanskanen, Antti; Tanskanen, Teemu; Tantarmäki, Kaisu; Tanttari, Sakari; Tapio, Jouko; Tapio, Tapani; Tapio, Teemu; Taponen, Markku; Taponen, Sari; Tarja, Aila ja; Tarkka, Jorma; Tarkka, Olavi; Tarkkonen, Juhani; Tarnanen, Janne; Tarponen, Esko; Tarponen, Jouko; Tarsa, Veikko; Tarvainen, Hannu; Tarvainen, Matti; Tarvainen, Mikko; Tarvainen, Veli; Tasa, Vilho; Tasihi, Juhani; Taskinen, Esa; Taskinen, Jorma; Taskinen, Keijo; Taskinen, Tuuli; Tasma, Teresia; Tast, Elias; Tast, Heini; Tast, Johan; Tast, Jussa; Tast, Otto; Tast, Reima; Tast, Teemu; Tast, Terho; Tattari, Harri; Tatterbach, Annika; Taussi, Pekka; Taxell, Magnus; Teeriniemi, Taisto; Tegelberg, Anita; Tegelberg, Kati; Teider, Raija; Teider, Reija; Teitti, Jukka; Teittinen, Kirsi; Teivonen, Marko; Teivonen, Mika; Telkola, Henri; Tenhunen, Martti; Tennberg, Henry; Tenovuo, Jorma; Tenovuo, Olli; Teo, Kajander; Teppola, Teija; Terho, Eero; Tervamäki, Jukka; Tervo, Ari; Tervo, Erkki; Tervo, Heljä; Tervo, Juha; Tervo, Jussi; Tervo, Lauri; Tervo, Ossi; Tervo, Raili; Tervonen, Hannu; Tervonen, Jorma; Tervonen, Veijo; Teräs, Ilkka; Tetvo, Juha; Thomson, Robert; Tiainen, Anniina; Tiainen, Heikki; Tiainen, Juha; Tiainen, Sanna; Tietäväinen, Erkki; Tihinen, Reino; Tiuhonen, Kirsi; Tiilikainen, Pertti; Tiirikainen, Tapio; Tiiri, Tuula; Tiitinen, Hannu; Tiitinen, Päivi; Tiitola, Anna; Tikka, Harri; Tikka, Timo; Tikkala, Jukka; Tikkala, Kalervo; Tikkala, Kalevi; Tikkamäki, Tuuli; Tikkanen, Hannu; Tikkanen, Mikko; Tikkanen, Pekka; Tikkanen, Risto; Tikkanen, Timo; Tillanen, Anu; Tilli, Markku; Timo, Luukkanen; Timo, Vilka; Timonen, Juhani; Timonen, Marko; Timonen, Martti; Timonen, Meeri; Timonen, Sami; Timonen, Teemu; Tina, Merja; Tirri, Ina-Sabrina; Tittonen, Jouni; Tiusanen, Paula; Tiusanen, Pentti; Tiussa, Jouko; Tobiasson, Jukka; Tohmo, Tapio; Toikka, Antero; Toiminen, Pekka; Toiskallio, Totti; Toivakka, Pekka; Toivanen, Joonatan; Toivanen, Jukka; Toivanen, Kyösti; Toivanen, Tero; Toivanen, Tuomo; Toivanen, Väinö; Toiviainen, Kari; Toivio, Aaro; Toivonen, Larri; Toivonen, Marita; Toivonen, Mikko; Toivonen, Paula; Toivonen, Pekka; Toivonen, Seija; Toivonen, Teuvo; Toivonen, Timo; Toivonen, Vesa; Toljander, Heikki; Tolonen, Antti; Tolonen, Irma; Tolonen, Juhani; Tolonen, Katri; Tolonen, Teuvo; Tolvanen, Harri; Tolvanen, Jyrki; Tolvanen, Kaino; Tolvanen, Kari-Pekka; Tolvanen, Liisa; Tolvanen, Matti; Tolvanen, Pekka; Tolvanen, Pertti; Tolvanen, Petteri; Tomi, Raita; Tommi, Laurinsalo; Tonteri, Yrjö; Tonttila, Airi; Tonttila, Mauno; Toola, Pekka; Topp, Erkki; Topp, Jere; Topp, Pekka; Toppinen, Anna-Maija; Toriseva, Mervi; Toriseva, Mikko; Tornberg, Risto; Torniainen, Jyrki; Tornikoski, Atte; Tornikoski, Kari; Torppa, Annemari; Torppa, Kasper; Torppa, Venla; Torvinen, Heikki;

Torvinen, Timo; Tossavainen, Ari; Tossavainen, Harri; Toukola, Antti; Toukomies, Sirkka; Toukomies, Timo; Trogen, Timo; Tuija, Tuominen; Tuikka, Kimmo; Tuikka, Paula; Tukia, Harri; Tukiainen, Lauri; Tulla, Liisa; Tulonen, Veikko; Tunturi, Hannu; Tunturi, Kalevi; Tuohimaa, Eeva; Tuohimaa, Heikki; Tuohimaa, Tapani; Tuokko, Outi; Tuomaala, Juha; Tuomala, Minna; Tuomala, Risto; Tuomas, Tikka; Tuomela, Sami; Tuomi, Aila; Tuomi, Jari; Tuomi, Markus; Tuomikoski, Tuomo; Tuomikoski, Turo; Tuominen, Aarto; Tuominen, Heikki; Tuominen, Jouko; Tuominen, Juha; Tuominen, Meiju; Tuominen, Olli; Tuominen, Tapani; Tuominen, Tuija; Tuomiranta, Lauri; Tuomisalo, Seppo; Tuomisto, Hannu; Tuomistola, Osmo; Tuomivaara, Jukka; Tuomivaara, Sini-Maria; Tuomola, Pekka; Tuoriniemi, Elina; Tuoriniemi, Marja-Sisko; Tuoriniemi, Sini; Tuormaa-Perälä, Milla; Tuovila, Hanna; Tuovila, Matti; Tuovinen, Matti; Tuovinen, Pauli; Turkia, Tytti; Turtiainen, Päivi; Turunen, Hannu; Turunen, Maire; Turunen, Mika; Turunen, Pertti; Turunen, Veijo; Tuukkanen, Martti; Tuukkanen, Pia; Tuula, Wäli; Tuusa, Jari; Tyni, Alisa; Tyni, Arvo; Tyni, Juha; Tyni, Mikko; Tyni, Risto; Tyni, Ville; Tynjälä, Annikki; Tynjälä, Matti; Tynkkynen, Katja; Tynnilä, Juha; Tyynelä, Kaarlo; Tyyskä, RiittaLiisa; Tähkäoja, Kalevi; Tähtinen, Eino; Tähtinen, Jorma; Tähtinen, Raimo; Tähtö, Veera; Tölkö, Pasi; Tölli, Aki; Tölli, Esa; Tölli, Kaisa-Mari; Tölli, Riitta-Liisa; Törmälehto, Heikki; Törmänen, Aira; Törmänen, Antti; Törmänen, Jenina; Törmänen, Petri; Törmänen, Petteri; Törmänen, Raimo; Töytäri, Virpi

Uimonen, Jarmo; Ukkola, Risto; Ukkola, Seppo; Ukkonen, Markku; Ulmanen, Kari; Ulmanen, Raimo; Uotila, Arvi; Uotila, Jyrki; Uotila, Tuomas; Uppstu, Andreas; Uppstu, Peter; Urho, Lauri; Uskonen, Iiro; Ustinov, Arto; Uusi-Laitila, Jouko; Uusimäki, Toni; Uusi-Oukari, Seppo; Uusitalo, Martti; Uusitalo, Raimo; Uusitalo, Rami; Uusitalo, Reijo; Uusitalo, Ritva; Uusitalo, Tuomo; Uusitalo-Poussu, Ritva; Uusivirta, Juha; Uusivirta, Päivi; Uusivuori, Pertti; Uutela, Jorma

Vaaho, Jarmo; Vaahtoranta, Timo; Vaara, Ilkka; Vaara, Soile; Waara, Tuomo; Vaha, Aki; Vahvonen, Pertti; Vainikka, Olavi; Vainikka, Pekka; Vainio, Asko; Vainio, Joonas; Vainio, Jouni; Vainio, Kirsti; Vainio, Maarit; Vainio, Mika; Vainio, Pekka; Vainio, Petri; Vainio, Petri J; Vainio, Seppo; Vainionpää, Marja Leena; Vakiala, Markku; Vakiala, Max; Vakkala, Jussi; Vakkari, Ville; Valjakka, Jukka; Valjakka, Ulla; Valkama, Jari; Valkeapää, Nils-Henrik; Valkonen, Anna-Liisa; Valkonen, Esa; Valkonen, Simo; Valkonen, Timo; Valle, Sami; Vallenius, Ari; Wallenius, Harri; Wallin, Juha; Wallin, Marja; Wallin, Markku; Wallin, Pekka; Wallin, Raimo; Vallinkoski, Veli-Matti; Wallinmaa, Leila; Wallinmaa, Leo; Wallinmaa, Ville; Vallioniemi, Reijo; Walls, Sture; Valonen, Arttu; Valonen, Juha-Matti; Valonen, Perttu; Valsta, Erkki; Valta, Matti; Valtanen, Eero; Valtanen, Hannu; Valtanen, Jorma; Valtanen, Juha; Valtanen, Kauko; Waltari, Eija-Liisa; Waltari, Mikko; Waltari, Risto; Valtonen, Helvi; Valtonen, Pekka; Vanala, Martti; Vanhala, Aki; Vanhala, Alpo; Vanhanen, Mari; Vanhapelto, Matti; Vanninen, Pertti; Vanttaja, Jouni; Vapa, Eero; Vares, Minna; Vargonyi, Gergely; Varis, Aarne; Varis, Jani; Varjonen, Rauno; Varkki, Hannu; Varonen, Kari; Varpenius, Kari; Varsala, Juhani; Vartiainen, Salme; Vartiainen, Timo; Vartiala, Olavi; Vasama, Veikko; Vasamies, Heikki; Vasko, Ville; Wasström, Camilla; Vastamäki, Jani; Vastamäki, Niklas; Vastamäki, Rasmus; Vastamäki, Susanna; Vastiala, Matti; Vatanen, Ilkka; Vattulainen, Aatu; Vattulainen, Martti; Vattulainen, oiva; Vauhkonen, Marko; Vaukonen, Janne; Weckman, Marja; Vehkalahti, Martti; Vehkalahti, Matti; Vehkalahti, Raili; Veijalainen, Ari; Veijola, Pertti; Veistola, Simo; Veistola, Tapani; Vellinki, Miia; Velmala, William; Venemies, Jari; Venemies, Jorma; Venhe, Kari; Venho, Kari; Ventus, Ilkka; Venäläinen, Anja; Venäläinen, Ismo; Venäläinen, Martti; Vepsäläinen, Kari; Vepsäläinen, Ville; Veräväinen, Pauliina; Vesa, Janne; Vesa, Juha; Vesala, Aaro; Vesala, Sami; Vesanen, Esko; Wessman, Jaakko; Vest, Anja; West, Benny; West, Kristina; West, Torbjörn; Wester, Kjell; Westerback, Henrik; Westerholm, Kari; Westerholm, Pekka; Vesterinen, Anni; Vesterinen, Eero; Vesterinen, Erkki; Vesterinen, Hannu; Vesterinen, Jari; Vesterinen, Timo; Westerlund, Kari; Westerlund, Susanna; Westersund, Ari; Veteläinen, Pekka; Veteläsuu, Mika; Vetonien, Susanna; Whitehouse, Andrew; Wickholm, Arja; Wickholm, Jorma; Wickholm, Rauli; Wickman, Jocks; Wickman, Mickael; Wickman, Mikael; Wiehn, Johannes; Vieno, Ilkka; Vienonen, Helvi; Vierimaa, Antti; Vierinen, Kari; Vierola, Ismo; Vierola, Päivi; Viertola, Onni; Viertola, Veijo; Vihava, Markku; Vihervaara, Petteri; Viholainen, Mikko; Vihriälä, Keijo; Wiillamo, Heikki; Viinanen, Mikko; Viinikainen, Mika; Viinikka, Jouni; Viirre, Paula; Viirre, Pekka; Viirret, Elina; Viisainen, Jonna; Viitalaakso-Kaasalainen, Anne; Viitalo, Juha; Viitamaa, Timo; Viitanen, Aki; Viitanen, Lauri; Viitanen, Mikko; Viitanen, Pike; Viitanen, Raija; Viitanen, Salla; Viitasaari, Raimo; Viitasola, Hans; Wikman, Marcus; Vikman, Reijo; Wikström, Aila; Vikström, Sten; Vilander, Vesa; Vilen, Jukka; Vilen, Kaisa; Vilen, Raili; Vilen, Risto; Wilenius, Jari; Vilhunen, Lasse; Viljanen, Ari; Viljanen, Johanna; Viljanen, Risto; Vilkkä, Timo; Vilkki, Juha; Vilkki, Toni; Vilkmann, Jouni; Willamo, Heikki; Willamo, Kerttu; Willamo, Risto; Willamo, Teemu; Vilmi, Eero; Vilpas, Aino; Vilpas, Eero; Vilponen, Aarre; Wiltafsky, Britta; Vinari, Kim; Vinkola, Raija; Virkkala, Raimo; Wirkkala, Sami; Virkkunen, Helena; Virkkunen, Juha; Virkkunen, Veikko; Virnes, Ari; Virnes, Suoma; Virolainen, Martti; Virolainen, Taina; Virolainen-Borg, Kirsi; Virpikari, Mauri Antero; Virrankoski, Lauri; Virta, Kalle; Virta, Kari; Virta, Kimmo; Virta, Lasse; Virta, Matias; Virta, Paula; Virta,

Pertti; Virta, Renny; Virta, Sami; Virta, Tatu; Virtala, Elina; Virtanen, Aino; Virtanen, Heikki; Virtanen, Ismo; Virtanen, Juhani; Virtanen, Jukka; Virtanen, Marja-Leena; Virtanen, Matti; Virtanen, Matti J; Virtanen, Pekka; Virtanen, Raimo; Virtanen, Timo; Virtanen, Tuula; Virtanen, Viljo; Virtanen, Ville; Wistbacka, Ralf; Vitikka, Soile; Wittenberg, Ville; Viuhkonen, Kirsi; von Hertzen, Annukka; von Hertzen, Hans; von Hertzen, Jonne; von Numers, Mikael; von Schantz, Joachim; Vösa, Roland; Voutilainen, J.; Voutilainen, Reijo; Vuohensalo, Pekka; Vuokko, Jouko; Vuokko, Lassi; Vuokko, Laura; Vuolanto, Seppo; Vuolanto, Timo; Vuolli, Lauri; Vuolo, Anna-Maija; Vuomajoki, Esa; Vuomajoki, Mia; Vuomajoki, Miia; Vuonnala, Eeva-Liisa; Vuonnala, Pekka; Vuonokari, Heikki; Vuonokari, Tapani; Vuontisjärvi, Aarre; Vuontisjärvi, Marjaana; Vuorenmaa, Heli; Vuorenmaa, Petri; Vuori, Antero; Vuori, Jarmo; Vuori, Olli; Vuorikari, Jyrki; Vuorikari, Markku; Vuorimaa, Taru; Vuorinen, Armas; Vuorinen, Esko; Vuorinen, Jarmo; Vuorinen, Tupu; Vuorinen, Tuula; Vuorio, Aapo; Vuorio, Ari; Vuorio, Ennilotta; Vuorisalo, Raimo; Vuorjoki, Asko; Vuorus, Jani; Vuoto, Hannu; Vähämäki, Ari; Vähämäki, Jaakko; Vähämäki, Tuomo; Vähä-Piikkiö, Inkeri; Vähätalo, Seppo; Väisänen, Aatto; Väisänen, Anna-Maija; Väisänen, Eero; Väisänen, Elsa; Väisänen, Esko; Väisänen, Jouni; Väisänen, Minna; Väisänen, Pekka; Väisänen, Risto; Väisänen, Roni; Väisänen, Salme; Väisänen, Terho; Väisänen, Teuvo; Väisänen, Toni; Väisänen, Ville; Väkevä, Vesa; Wäli, Kari; Wäli, Pauliina; Väli, Tuula; Wäli, Tuula; Väliaho, Jouni; Välikangas, Arja; Välimaa, Jouko; Välimäki, Kaisa; Välimäki, Matti; Välimäki, Riitta; Välitähti, Markku; Väliähti, Pekka; Väliähti, Reima; Vänskä, Antti; Vänskä, Ensio; Vänskä, Lassi; Vänskä, Veijo; Wäre, Laila; Wäre, Pekka; Värri, Timo; Värriö, Briitta; Värtö-Niemi, Merja; Väyrynen, ; Väyrynen, Eero; Väyrynen, Einari; Väyrynen, Pertti; Väyrynen, Pirkka; Väyrynen, Silja; Väyrynen, Tuomas; Väänänen, Aaro; Väänänen, Ari-Salomon; Väänänen, Leena; Väänänen, Salme; Väänänen, Taina; Väänänen, Veikko; Väänänen, Veli-Matti; Väänänen, Väinö; Vääräniemi, Aini; Vääräniemi, Markku; Vääräniemi, Timo; Väättäinen, Asta; Väättäinen, Juha; Väättäjä, Timo; Väättäjä, Tuula

Ylhäinen, Pekka; Yli-Erkkilä, Kalevi; Ylijääskö, Esa-Pekka; Yli-Kauppi, Asko; Ylilokka, Antero; Ylilokka, Eila; Ylilokka, Minna; Yliluoma, Jarmo; Ylimartimo, Anneli; Ylimaunu, Anna; Ylimaunu, Juha; Ylimaunu, Konsta; Ylimaunu, Matti; Ylimaunu, Onni; Ylinen, Esko; Ylinen, Tommi; Yliniemi, Ilona; Ylipekkala, Jouni; Ylipelto, Väinö; Ylipiessa, Juho; Ylisirniö, Ilkka; Ylistö, Olavi; Ylistö, Sami; Ylitalo, Mikko; Ylitalo, Pasi; Yli-Teevahainen, Ville; Yli-Tuina, Markku; Ylönen, Eeva; Ylönen, Kirsti; Ylönen, Merja; Ylönen, Olavi; Ylösmäki, Erkki; Ylösmäki, Leena; Yrjänheikki, Erkki; Yrjänä, Sirkka; Yrjölä, Rauno; Yrjölä, Timo

Zetterberg, Pentti; Zetterberg, Teija

Åberg, Niklas; Åberg, Åke; Åke, Esa; Åke, Ulla; Åkerfelt, Oiva; Åkerholm, Mari; Åkerholm, Pontus

Ähkönen, Vesa; Äijänen, Timo; Ärväs, Iida-Liina; Ärväs, Maarit

Öhman, Anders; Öhman, Krister; Öhman, Meri; Öhman, Ossi; Öling, Leif; Öst, Kaarina; Öst, Markus; Östbye, Jonna; Österberg, Joona; Österberg, Jukka; Österberg, Pauli-Pekka; Österberg, Samuli; Österlund, Eija; Östman, Hanna